

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,

УЧИ И ЖИВЕЕ

7

Библиотека
„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

**Сборник
ТОМ 7**

**Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО**

**Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев**

**Библиотека „Житен клас“
София 1997**

Посвещава се на онези братя и сестри, които бяха в Школата на Бялото Братство, при нозете на Всемировия Учител Беннса Дүно, слушаха Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса и пееха песните Мү, които ще бъдат молитви за Новото Човечество.

Поднасям този мой труд - резултат на двадесет и две годишно издирване и проучване като дар на онези, на които очите са отворени и съзнанието е будно за Словото на Великия Учител Беннса Дүно, и на които ушите са отпуснени за музиката Мү, защото я възприемат като творчески акт на Божествения Дүх.

Школата на Учителя Дънов е Школа на Всемирното Велико Бяло Братство. Тя се открива за пръв път от 1922-1944 г. на земята, в духовния свят и в Божествения свят. Школата на Учителя Дънов е Школата на Всемировият Учител Беннса Дүно.

Словото на Великият Учител Беннса Дүно е Слово на Бога за VI-та раса на идното човечество. Школата на Великия Учител се управлява от Словото Мү, което е Слово на Третият завет на Бога към човечеството.

Има Един Учител, Едно Слово, Една Школа и един ученик. Една е Школата на Бялото Братство за душите от цялата Вселена, търсещи общение с Бога чрез Словото на Всемирния Учител Беннса Дүно.

Словото на Всемировият Учител Беннса Дүно е Слово за духовният Изгрев на човешките души.

Д-р Вергилий Кръстев

ISBN 954-90041-7-1, том VII

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника. Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

МАРИЯ МЛАДЕНОВА

(6.I.1896-29.I.1986 г.)

1. БРАТСТВОТО В СЛИВЕН

Целта, за която ще опиша по-надолу моите спомени от Учителя е: да изпълня дълга си като ученик на Великата Школа на Учителя. За всички ученици, които ще дойдат по-късно и които нямаха щастието да Го видят в плът. Дано мога да предам оня вътрешен огън, с който всичко се изживя. Макар изказаното с думи да е слабо, всяко будно съзнание ще долови в мъчението дадената задача - решението ѝ и извадената поука. Учителят казва: „Всяка една решена задача е едно посвещение“.

Родена съм на 6.I.1896 г. в Сливен. Баща Ангел Илиев Гешев от Свищов, майка Кортеза Георги Чаракчиева от Сливен. Те са живели 15 години брачен живот в пълна хармония и любов. Майка ми ми казваше, че никога не са си казали лоша дума или да се скарат за нещо. Доволни били един от друг. Баща ми бил съзнателен и справедлив и никога не ѝ правел никаква забележка. Когато не одобрявал нещо в нея, само я поглеждал или мълчал. Тя разбирала, че той я превъзхожда, уважавала го и обожавала. Останах без баща на 11 години.

Свършила съм гимназия в Сливен, където живееха родителите ми. Като ученичка учих частно музика. Свирех на флейта и пиано. По-късно учих пеене.

Сестра Еленка Казанлъклиева, която аз наричах така Еленка е израсла с моите лели по майка и с майка ми. Влязла отрано в братството, посещаваше често леля ми Ана и майка ми, която беше вече вдовица. Един ден през зимата на 1912 г. пак ни посети. Правеше молитви и ни говореше много чудни за нас неща. Беше много сладкодумна, говореше увлекателно и ние ставахме само слух. Накрая аз пожелах да ме заведе със себе си, където се събират голяма група да се молят. Беше неделя ден сутринта към 10 ч.; валише сняг на едри парцали, който веднага се топеше, рядко явление за Сливен.

Тогава хвърчах от трепет и радост, всичко ми се виждаше хубаво, прекрасно. Влязохме в молитвената стая, състояща се от две половини: едната с 30 см по-висока, с прозорци, покрит под с дебели козаци и черги. Там бяха насядали сестрите на чергите с бели кърпи на главите и пееха. Застанахме до вратата и на мене ми се струваше, че гласовете се носят, слизат отгоре. Като че ли ангели пеят. Пожелах да отивам всяка неделя. Но майка ми, която не беше още в братството, каза на така Еленка, че не ѝ е приятно да ме води при тези баби и че ние си имаме черква. Тогава майка ми беше още голяма черковница. И тъй аз не отидох повече там. Бях на 16 години и се подчинявах на майка си.

През тези няколко следващи години свърших гимназия. Интересите, влеченията, желанията ми бяха вече съвсем далеч от духовното, обърнати към света. Бях много религиозна, както всички доста повърхностно. Пеех в черковния хор. Имах хубав глас с мек, приятен тембър, с широк диапазон. Имаше сола и взимах горно „ла“ на буквата и съвсем свободно. Тъй моят съпруг се заинтересува от мене, като ме чул да пея в черквата. На 9.III.1915 г. се сгодихме, а на 26.I.1917 г. се оженихме. След два месеца мъжът ми замина за фронта, а аз влязох в братството.

Нашата къща в Сливен е в центъра на града. През тази 1917 г. се събирахме редовно два пъти седмично на молитва, четяхме беседи, пеехме братски песни, или братята разказваха в духа на Учението, а в неделя отивах на братските събрания. Бях много ревностна, изчетех теософската литература, каквото беше преведено на български. Всичко ми беше ясно, напълно приемах като аксиома, без колебание. Даже и мисъл за съмнение нямаше: вярвах в задгробен живот, телепатия, прераждане, дълбоко убедена във всички окултни закони.

Събирахме се сестри: Руска Жекова (майка на Жечо Панайотов от братския съвет след заминаването на Учителя), нейната сестра Ташка Станчева, Цонка Стефанова, Еленка Шумналиева, Керачка, Кортеза (ясновидката, казваха ѝ светицата), която Учителят единствена признаваше за ясновидка, като чиста душа. За нея е писал в беседите. Братя: Михаил Кантарджиев, Петър Чорбаджиев, Пренеров и жена му, Иван Гешев (за него също Учителят е писал в беседите), Иван Жеков и др., на които имената съм забравила.

Братята идваха много често и през другите дни у нас, събираха се, обичаха да философствуват, спорят, разискват, критикуват. Идваха често и Софрони Ников и Тодор Бъчваров. Бъчваров беше отначало с Учителя, но след онази случка на Сливенския балкан, когато им казал за тримата, че един от тях ще си заmine, друг ще си загуби богатството, на третия ще остане в самота, то той се озлоби. Тогава написа едно стихотворение с акростих, така че първите букви отгоре надолу означаваха „Петър Дънов е лъжеучител“. След това стихотворение той бърже, бърже си замина от този свят. Трябваше да провери кой е лъжеучител там. А ние останахме с Учителя. (Бел. редактора - виж „Изгревът“, том III, стр. 24-26).

Между тия братя, интелектуалци аз пораснах бърже в свободен дух, развих ума си и цялото ми същество трептеше в палящ копнеж. Вдъхновение към Великото, Незнайното, Безкрайното, желание за окултни закони, знания. Прочетох Библията, Евангелието, беседи от Учителя с неудържим стремеж бързо поглъщах всичко. Станах любимка на нашия ръководител Димитър Добрев, като най-млада и интелигентна. Той ме задължаваше да изнасям малки беседи на сестрите, каквото намеря за добре. Обясних им за човешката аура, разликата между Учител и Господ (от беседата на Учителя) и др. Ръководителят ни беше много доволен от мене, даде ми Пентаграма и ходих на събора в Търново в 1922 г.

2. РОДОВАТА КАРМА

Баща ми е бил от богато заможно семейство с хубава, голяма къща в гр. Свищов. Били търговци братята му. Решили да го изпратят да се изучи в Париж. Приготвили му куфарите, всичко е било опаковано. Но... Баща му станал на някого поръчител. И понеже онзи фалира, трябвало с богатството да изплати ипотека на онзи. Като изплатил останал без пари и така не могъл да изпрати сина си в Париж да учи инженерство. И тогава понеже бил добър математик изпратил го във военното училище да стане артилерист. Като свършил дошъл като военен на служба в Сливенския гарнизон. И майка ми като го видяла го харесала. А тя имала много кандидати за женитба и то богати търговци. Отказала и казала на родителите си: „Искам да се ожения за Иван Гешев“. „Виж го какъв е грозен, какъв е одран, на какво ти прилича“. Искали с грозни думи да я откажат. „Него искам - или той, или никой“.

На майка ми родителите са от Сливен. На дядо ми Георги е братовчед с

Хаджи Димитър. Едно време дядо ми работеше като търговски агент при едни гърци в Цариград. като се върнал в Сливен, баба ми тогава била на 15 години, оженил се за нея и отишли на черква. Тогава мъжете сядали отпред, а жените отзад. Но дядо ми такива предразсъдъци не признавал и взел баба ми, която е била млада булка и седнал заедно с нея при мъжката група: „Марийке, ела с мен“. Тя била на 15 години, но му се подчинила и седнали всред мъжете. А всички жени насядали назад и започнали да я одумват. Най-вече нейната етърва, защото започнала да ѝ завижда. И започнала да прави магии. Направила магия на моя вуйчо. Направила го от злоба, защото баба ми имала 6 дъщери и син на 14 години, които искали да го пратят да следва. От направената магия парализирали се краката му и докарали една количка от Виена и един слуга винаги вървял след него да му бута количката и да го придвижва. Той живя до 28 години, изпратил слугата да купи неща от черквата, използвал баба ми, която отишла на гарата да изпраща гости, взел ключето, отворил сандъка, намерил един пищов и се гръмнал.

Майка е била 6 по ред дъщеря и е свършила френския колеж. След брака им баща ми е страдал от бъбреци, правили му някакви инжекции, влошил се от тях и го намерили умрял. Майка ми наследи пенсията на баща ми и много трудно ни изхранваше. От голямото охолство премина в нищета. Беше много разглезена от богатия живот и от баща ми и много трудно се помира. Може да се каже, че останахме в немотия, а умът ѝ бе все в предишното богатство.

Две години е била в меланхолия и всеки ден са я разхождали. Бяхме 4 деца - 2 братя и 2 сестри. Единият ми брат бе изпратен в морско училище в Холандия, но умира от туберкулоза. Другият стана фотограф в Сливен, за да си изкарва прехраната, като заснемаше войниците от гарнизона за спомен. Големият ми брат, майка ми му даде пари да отиде да учи в Германия, но отива в Америка, оженва се, има две деца, решава да се върне след 16 години, качва се на парахода „Куин Мери“, който катастрофира и се удавя в морето. Майка ми тогава пита Учителя за него. „Сестра не се интересувайте за него сега. Не мислете за него сега“. До този момент ние получавахме писма, интересуваше се дали има работа в България. Така че Учителят в това време знае, че той се е удавил и затова отбягва въпроса по този начин.

На 16 години човек има устрем, жар за нещо красиво. Тогава всички ходехме на църква, а аз пеех в църковния хор. Майка ми беше голяма църковничка.

Моята баба на 82 години прие Учението на Учителя. Каквото ѝ разкажа и прочита за Учителя, всичко вярваше. Викаше ме непрекъснато да ѝ говоря, а аз имах вече деца и грижи покрай тях. Тя имаше съзнание за окултните закони. Кортеза Георгиева Гешева е родена на 13.03.1872 г., замина си на 15.1.1961 г.

3. РЪКОВОДИТЕЛЯТ

С такова необикновено уважение и почит се ползваше нашият ръководител Димитър Добрев, освен от братята, които се събираха у нас. Те почнаха да недоволстват явно и да изнасят неговите отрицателни черти. За един ръководител, който се поставяше високо над нас, тия грешки не бяха простени, не можеше вече да остане на тая висота. Всички сестри вярваха, че е прероденият ап. Павел. И действително той имаше силна воля, с мисълта си можеше да закрепи неспокойното гущерче на ръката си колкото си иска, без да помръдне, докато му каже да си отива, което нееднократно бе демон-

стрирал пред нас. Това беше цяло чудо. Можеше да влияе на съзнанието на някои, да ги разболява и след това да ги оздравява. Така например него лято на „Куш-бунар“ през една нощ на разсъмване разболява Ив. Жеков. Той се събужда със силна болка в коремната област, почва да излиза от устата му пана, да губи съзнание. Майка му и леля ми, които веднага се сетили от где иде нападението, почват усилена молитва и призовават Учителя. С тази интензивна молитва идва помощта и Иван постепенно се успокоява. Ръководителят е чакал да бъде извикан да го оздрави. Иван стана опитна жертва, защото майка му, леля му бяха вече на моя страна. А аз по това време му станах опонент.

След няколко дни, също на разсъмване към 3 ч. през нощта идва при мене (астрално) и почва да ми говори и внушава неговите желания и амбиции, че той е „нещо“. Почнах да му опонирам, да се карам с него. Казвам му, че на мене не може да влияе, че съм силна и го отблъсквам, че зная кой е. Това беше полусън-побудна и се събуждам съвсем.

От „Куш-бунар“ на изток, края на скалите към пропастта имаше малко водопадче. Там отивахме всеки ден по обед към 11 ч. да се къпем. Беше дошъл и мъжът ми с нас. Той носеше карабина и стреля във висините по един орел, но не го достигна. При къпането на братята моят мъж без малко щял да падне в пропастта, успява да се задържи, наранява само кутрето на крака си. Имаше силни болки и се качи на един катър до бивака. Брат Иван Гешев ми каза: „Аз разбрах, че иска да го събори в пропастта, противодействах и той само се нарани“. Ставаше дума за ръководителя ни Добрев.

Всички тръгнаха към бивака, а останах последна. След мене нашият ръководител. Спирам се да ме достигне, но и той спира. Тръгвам и той тръгва. Тази игра на спиране и изчакване продължи доста и чак при приближаване на бивака се спрях и реших да не помръдна нито крачка, да го принудя да ме доближи. И наистина, като ме чака дълго да тръгна, разбра че съм упорита и ме достигна. Казвам му: „Каквото направихте, не мислете, че е скрито, знае го Бог, знаете го вие, но и аз го зная“. Отговори ми, че не разбира за какво му говоря. Аз настоявам: „Знае Бог, вие и аз“. Тази игра на думи продължи доста, докато го поставих в невъзможност да отказва. И тогава каза: „Той простреля крилото на орела и затова пострада пръста му“. Отговорих, че не е за орела, тъй като не го е дори закачил, но че той го направи да ми отмъсти, да ме сплаши и пак му повторих: „Бог знае, вие знаете, но и аз зная“. Почнах да говоря пред сестрите, че не е възможно да бъде ап. Павел, а е обикновен човек. Почнах усилена борба за истината. Агитирах разпалено със сила. Почна да ми праща братя и сестри по отделно, да ме вразумяват, но аз не се вразумих. Продължих борбата дори по-остро докрай и дойде разрива. Първият повод за недоволството беше, че като ръководител получаваше беседи от София още непечатани, четеше ги само той. Държеше се високомерно, тъй че да чувствуваш, че е „нещо“ над тебе, недостигнато. Имаше и молитви като „Лозинката“, „Хвалата“ и др. и не ги даваше, само на най-достойните според него.

4. РАЗЦЕПЛЕНИЕТО

Борбата стана по-остра, неудържима. Разделихме се на два лагера, на два полюса (но не гласно) и все пак се събирахме общо. Извикаха ме на съд на полянката, гдето посрещаше изгрева на слънцето и се молахме. Това беше все на „Куш-бунар“ - Сините камъни. Единият полюс той и на неговата страна: семейство Ив. Калканджиев, Райна Грозданова, Керачето, Ел.

Шумналиева. На другия полюс аз, с мене Руска Жекова и сестра й Ташка, Ив. Жеков, Иван Гешев (тези само, които бяха на планината). Говори Ив. Калканджиев. Братът-ръководител и всички с него постъпват както пише в Евангелието пращали са поотделно да ме вразумяват и след като не съм поумняла, решили цялата църква да ми говорят. Казах ми, че съм обсебена от тъмните сили, че погивам и още много други неща, които не си спомням подробно. Затова те ще се молят за моето спасение. След като изказа цялото обвинение, трябваше да говоря и аз. Бях много бойко настроена, с остър език, разкритикувах го безпощадно. Казах, че те са с тъмните сили и не виждат истината, че са заслепени фанатици. И двете страни бяхме разпалени, разменихме си силни упреци и обиди. И разбира се те ме отлъчиха (по Евангелието) като коза от овчото стадо и решиха да се молят за моето спасение. По повод на тия два създадени лагера, два полюса аз писах първата година на Учителя. Прилагам тука отговора на първото ми писмо до Учителя.

„А.М.Младенова,

Приемете в сърцето си съвършената Любов, в която няма примес, вложете пълната вяра в ума си, вложете светлата надежда в душите си и Христовия Дух ще ви осени. Всички през огън ще минат, за да се очистят. Човешкото естество няма край на своите опачини. Когато сърцето се изопачи, то е способно на всичко. То може да създаде един Юда с целувка да предаде своя учител. Само че сега Христос не може да бъде предаден, съден и распят от никоя земна власт, не може да бъде изпъден от никоя църква и заместен от друго. Живата Любов, Живия Христос, не умира. Те носят духа на Истинния Бог, Който е Любов Нова светла. Неговата Любов не отпада, Ти добре си сторила. Отстоявайте Тая любов, в която обитава пълна чистота, искреност, която не дири своето си, но Божието. Дръжте запалената Истина светло в душата си, дигайте я високо да озарява всички и да се изявят помислите на всички лукави духове и да се слави само Господ, Който е дал живота на всичко и вън и вътре. Всичко е от Него. Сега е време за велико търпение. Сърцата трябва да бъдат топли, умовете светли, душите свежи и духовете крепки. „Ако думите ми пребъдват във вази, и вий пребъдете в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище у вази ще направим. Тогава Аз ще изявя себе си и вам“. Така е казал Единия Учител. И аз ви казвам: „Ако маслениците ви са пълни, ако прозорците на душата ви са отворени, Истината у вас ще дойде и жилище ще направи. Сега е когато души с души да се съединяват, духове с духове да се обединят, умове с умове да се съгласят и сърца със сърца да се сдружат. То е важното всички в пълната Любов да живеят, всички да почувствуват и братя и сестри, и бащи и майки, и мъже и жени, и господари и слуги, че само Божията Любов носи живот вечен. Бъди смела и решителна с миналото да свършиш и с Новото да започнеш, на което основата е Истината, покрива добродетелта, а оградата е правдата. Абсолютна чистота от всички свери, мисли и желания. Потопени в кристалната вода на живота, която всичко чисти. С.Б.А. Тъй като живееш всичките недъзи на твоето тяло ще изчезнат. Разбирайте думите ми по дух, а не по буква. Новия Живот изисква простор и свобода. Да служим доброволно. Уповавай на Господа и Той ще благослови домът ви. Ходи във Виделината ти и всички.“

СБА (Само Божията любов)
София, 30.V.1921 г.

Свещеният подпис на Учителя

Те пак продължиха да се държат високомерно, като невинни, неправомерно от мене обвинени. Недоразуменията не преодоляхме, а дадохме път на озлоблението, ненавистта. Пак писах на Учителя. Прилагам по този повод второто писмо на Учителя.

„Люб. Мария Младенова,

Великия закон на Любовта изисква нови методи, нови схващания за живота. Ний ви оставихме свободно да действувате от едната и другата страна. Ний нямаме закони, с които да съдим лошите постъпки на другите. У нас всеки трябва да бъде тъй високо повдигнат, че сам да съди себе си за постъпките си. Беседите се печатат и вий всички ще ги имате. Но ви трябва на всички любов и на двете страни. Любовта не може да се раздели. Тя не мисли зло, на неправдата се не сърадва, а сърадва се на Истината. Уредете там всичко по любовному. Бог е Любов. Любовта е връзка на съвършенство. На Добрев и нему препоръчваме същото правило.

Ако ме разберете добре, ако не пак добре. За мене е все едно дали ще се съгласите да изпълните Божия закон. Ще поучите една правило, че без Любов нема живот.

Гдето е Любовта, там съм и аз.

Само Божията Любов"

София 15.V.1922 г.

Свещеният подпис на Учителя

5. БОРБИТЕ И МЕТОДИ ЗА РАЗРЕШАВАНЕТО ИМ

След края на лятото 1922 г. през есента ние се преместихме да живеем в София. Като останали без мене, тези които бяха с него, с нашия ръководител Добрев - се обърнаха срещу него. Те продължили борбата. Но вече аз не се интересувах. Усещах се, че в мене нещо е изгоряло и че съм изпепелена отвътре. Бях се самозапалила чрез борбите, които се водеха.

След десет години се срещнахме с брат Добрев в София на Изгрева, сърдечно се ръкувахме. Аз му се извиних, всичко е отлетяло, минало. Остават сега най-мили братски чувства и спомени. Но десет години аз бях изпепелена без живот.

Години по-късно в 1958 г. след големите спорове и недоразумения в Софийското братство и последиците от това ми напомниха онзи път, който минах през моите младини в 1921 и 1922 г. когато едната и другата страна се обвинявахме. Спомних си думите на Учителя от приложеното писмо: „Ние ви оставихме свободно да действувате от едната и другата страна. Ний нямаме закон, с който да съдим лошите постъпки на другите... Гдето е Любовта там съм и аз“.

Преди борбата имах силен подтик към Бога, свещен трепет, вдъхновение. Всяка пробудена душа е опитала този свещен огън, този копнеж на духовен глад. Състоянието ми след борбата беше както човек усеща отпадане, обезсилване след голямо напрежение. Изчезна вдъхновението. Застой, затишие. В мене са все същите идеи, същите свещени разбирания, същото уважение и вяра в Учителя и школата. Той стоеше в мене на същия връх, въпреки празнотата, която чувствах. И тъй беше 7-8 години. Едва в 1930 г. отново почнах да навлизам в оня период на работа. Разбрах, какво значи да водиш борба, да бъдеш полюс. На полюсите няма живот, а само студ и мраз. Разбрах думите на Учителя от писмото: „Ще поучите едно правило, че без любов няма живот“.

Прочитането на съборните беседи от 1922 г. и посочените там закони

категорично изясниха душевното ми състояние да установя и изясня закони, чрез които съм се движил като ученик на тази школа. Сравнявайки двете оригинални писма на Учителя до мен, сравнявайки ги и със цитатите от съборните беседи от 1922 г., които ще цитирам по-долу, установих, че тези две писма представях кодове, т.е. възшебен ключ за разгадаване и разкриване на окултни закони при разпавии, кавги и спорове.

Ето цитатите:

„Беседи, обяснения и упътвания от Учителя“

1922 г., гр. Търново

(Стр. 99) „Сега първото нещо, което трябва да знаете, като ученици на окултизмът е: като ви глътне някой кит, да кажете: „Стомаха на един кит не може да ни смели“. Като престоите 24 ч., най-много 36 ч. в кита, духовете ще ви избълват, кита ще бъде принуден да ви избълва, понеже вие сте толкова тежък, че ще каже: „Не ми трябва тази бяла“. Но щом се изплашите, този дух ще бъде толкова силен, че някой път с години не можете да дойдете в себе си. Туй става с хора, които полудяват, както аз ги наричам, обсебени. Аз пък казвам: това не е полудяване, а изсмукване на всичката тая енергия. След това ще те пуснат навън пак да почувствуващ. И сега често духовете, за да разбогатят, правят тия операции. Например, сливенци си живееш братски, пеят си по Бога, ядат си заедно, но духовете започват да ги разделят на два лагера - едните, че уж служат на Бога, а другите - на дявола. Разделиха ги на два лагера. Започват всеки със своите идеи и тогава духовете си турят пипалцата. Едни с едната партия, другите с другата партия, докато изсмучат всичко. Дойдеш в себе си, виждаш, че всичко е изчезнало. Та и едните и другите, ще се пазите от ония, които ви казват, че сте прави или криви - един чешит сте. Като дойде един възвишен и благороден дух, който е на правата страна ще каже: „Ще живееш сега според Любовта Божия, според Бога“. Той няма да вземе твоята страна, а ще каже: „Живей по Любовта“. А като дойде един лош дух ще каже: „Ти си благороден човек, ти имаш право, ти трябва да докажеш своето право, ти трябва да го дадеш под съд“. Не, ти трябва да имаш силата сам да респектираш този дух. Ти трябва да му кажеш, че трябва да млъчи и ще затреперят гащите му. Само тъй може да се оправи светът. Само туй учение е право. И действително от 8000 г. прилагаме старото учение и на какво сме замязали?

Сега в нашата школа ще приложим другото учение - учението на абсолютната Любов и всички заедно ще работим. Например, как? - Да кажем, че сливенци се скарат, влизат духовете, не се споразумяват. Ще искат помощ. Ние ще им пратим. Ще кажете: Ние сме в обсадно положение, нападнаха ни, елате ни на помощ“. Ще им изпратим от София, от Пловдив, от Варна, от всички градове ще им изпратим по една рота, ще им изпратим своята артилерия - воюване ще има. Друг ден неприятелят нападнал ямболци, те пострадват. Сливенци ще идат на помощ - воюване ще има. У всинца ви трябва да има общо ревнование за тази кауза, която поддържаме, да внесем единство в мисълта си. Защо да мисля, че си по-лош от мене? Може да бъдеш. Сега аз не препоръчвам този морал, а морала на абсолютната чистота, чистотата на любовта. Без любов не може да има единство. Не мислете, че без любов може да има братство и равенство. Трябва да внесем любовта и тогава да говорим за братство и равенство. Но ако няма между нас любов, тоя въпрос е решен. Докато не внесем в нас любовта, може да спорим с години, въпроса ще си остане пак спорен. Всичките окултни сили имат приложение само в Божествената Любов. Единствената сила, която може да владее всички други сили и да ги регулира, това е Любовта.“

(Стр. 107) „Сега в школата ще имаме един метод, ще правим опити за преобразования. Ще ви създадем един ден на всички нарочни бели. Ще ви туря в една такава голяма напаст, каквато никога не сте видели и после ще ви кажа: „Според законите, които сте научили, разплетете се, и ги приложете, превърнете тия енергии във ваша полза. Ще чакам 30 дни и после ще ви освободя“. За пример: двама души от вас ще ви скарам и ще ви кажа тогава: Примирийте се според окултните закони“. Нарочно ще ви създам такива бели. Ами че това, което ми разправяте, че става по градовете, аз го правя. Сега това аз направих със сливенци. Знаете ли, как го правя? Някой път като мина през някой град, виждам духовете без работа. Аз си правя смешка с духовете, а пък като си правя смешка с тях, те си правят с вас, тъй си отплащат“.

(Стр. 109) „И тъй когато дойдат спорове, ний ще ангажираме цялата школа. Ние казваме, че те кармично се създават. Лекарите често, за да освободят болния от някой абсес, за пример от някой цирей, отварят рана около този цирей. Правят изкуствено пробиване, за да може да изтече гноята. Значи, за да излезе нечистата материя, правят нови дупки. Има един брат у когото на много места са отворени такива дупки, абцеси имал. Като действуваше кармично, ще отворим една, две, три дупки и с това ще причиним страдание. Винавен ли съм за това? И като пробием три-четири дупки, ще кажем: „Туй ние го причиняваме“. Защо? - За да ви излекуваме. Като казвам, че причинявам тия бели из градовете, то е, за да ви излекувам. Сега ще ви обясня. Забелязвам, че някой от вас ще се отклони от пътя и ще се спъне нещо. Той ще направи един грях, който ще го отклони от пътя за няколко прераждания и чак тогава ще оправи живота си. Тогава ще му дам възможност да се скара с някого и да се предпази от по-голямо зло. По-добре е двама души да се скарат, отколкото да се убиват.

Та всички тия неща, които стават между нас те от окултно гледище са методи за отвличане на нашето внимание, за избягване на много нещастия, а някой път действуват за концентриране на ума“.

(Стр. 116) „Има да се изглаждат спорове между вас. Някои били по-стари братя и сестри, някои по-млади. В школата има само ученици, братя и сестри са отвънка. В школата всички са ученици, млади и стари няма. Напредналият ученик всеки ще го признава. Напредналият ученик всякога ще може да помага на онези, които са по-назад от него. Не трябва да завиждаш на онзи ученик, който е напреднал. Във вас ще има стремеж да го настигнете. Той ще ви помогне и ще ви бъде за пример. Взаимно почитание ще има навсякъде“.

(Стр. 125) „Тъй че за окултният ученик е една привилегия да може да се бори с известни мъчнотии. От астралния свят ви дойде някоя мъчнотия и когато вие се чудите как да се освободите от нея, отгоре, тия ученици на Бялото Братство се радват и ми казват: „Иди там, между сливенци има голямо недоразумение, иди да ги успокоиш“. Тук бутнеш, там бутнеш, казват: „Примирихме се“. Разбира се, спрях градушката, спрях тази мечка, спрях заека. Казвате: „Сега ние сме атакувани“. Казвам: „Чакай, сега ще турим картечниците, че ще им кажем, ще ги нашарим хубаво“. А сега, религиозните седят, молят се, това онова, пеят, казват: „Картечници има“. Не е така, туй показва, че вие сте далеч още от разбирането на Христовото Учение. Това не е учението на Христа, на Бялото Братство, това е един изопачен окултизъм на миналото, примесен с Християнството. Христовото Учение е точно определено“.

Предоставям тези мои опитности на онези, които ще дойдат по-късно,

като илюстрация, че школата на Бялото Братство представлява житейския път на човека на земята, като единствени ученици са човешката душа и човешкият дух, а човешкото същество, чрез своя път на земята представлява предметно учение на тази школа.

На едно място Учителят казва, че опитността на един ученик се явява като опитност на цялата школа. В случая ученикът е длъжен да я изучи, или доброволно по закона на свободата, или по закона на необходимостта. Като премине през страдания да изчистят неговите чувства, през мъчнотии да просветят неговия ум и при съпротивление на физическото поле да калят неговата воля. И при единия и другия случай целта е една и съща: прави чувства, прави мисли, прави действия, а разликата се състои в преодоляване фактора - време.

Изводът за ученика е: Ако тръгне по закона на свободата, за който по-горе ставаше дума, печелиш време; ако тръгнеш по закона на необходимостта изразходваш сили, време, енергия. А когато тръгнеш по закона на Любовта, времето отпада, като фактор и величина (което е характерно а горните два закона). Защото Той - закона на Любовта действа като сила само в свръхсъзнанието на човека, където човешкият дух и човешката душа обитават. А те бяха ученици на Божия Дух - Учителя, явяващ се като принцип на Самият Божий Дух. И не случайно Учителят Беинса Дуно собственоръчно в писмото си до мене от май 15.1922 г. завършва с думите: „Гдето е Любовта, там съм и аз“.

6. ДУХОВНОТО ПРЕДХОЖДА МАТЕРИАЛНОТО

В 1930 г. преместиха мъжа ми във Враца. За семейство от две деца и родители, разделени на две места, мъчно стигаха средствата. Заплатите бяха малки. Реших да питам Учителя. Казах му, че ако сме заедно, материално ще сме по-добре, но тук в София е по-добре за духовното ни развитие. Не мога да повтора дословно Неговите думи, затова ще ви кажа смисъла им: Когато се нареди духовното у човека, като последствие иде материалното добро. Научих закона: Първо горе в духовния свят се уреждат нещата и иде последствието тука на земята. Това го проверих десет години след това.

7. ВЪПЛЪТЯВАНЕ

В 1933 г. и 1934 г. през лятото прекарахме с Учителя на Витоша в местността „Присоя“, над Бистрица, под Резньовите. С мен беше и съпруга ми.

В 1934 г. съм заченала, без да зная, горе на Витоша. Учителят слезе преди нас в София. Всички, които останахме на бивака, Го изпращаме и Му целуваме ръка. Аз също Му целувам ръка. Той ме погледна с благоговение, особено, като че ли искаше да ми каже нещо, както и ми каза с мисълта си. Как свързах всичко това в ума си, не мога да разбера и аз, но едно ми беше ясно: този поглед с уважение не беше за мене, а на духа, който щеше да се роди. Това го разбрах по-късно когато слезнах в града, когато окончателно разбрах, че съм бременна. Въплътяването е голямо тойнство и се подчинява на строги окултни закони. Ние ги проверихме.

8. КОСТИЛКАТА

Бяхме на лагер на Витоша в местността „Присоите“. Около Учителя братя и сестри разговаряме. Един брат му поднесе една голяма хубава праскова. Той взе нож и я наряза на толкова малки тесни парченца по дължината, колкото човека бяхме там. Последният резен го даде на мен, който бе закачен за голямата костилка на прасковата. Направи ми впечатление, че получих тесничко парченце от праскова с голяма костилка.

След седмица разбрах, че съм бременна с най-малката си дъщеря Анжела. Значи костилката символично означаваше, че идва плодът. Какъв образ и какво необикновено изразяване на един факт от живота. Такова нещо можеше да се случи само на нас, защото имахме привилегията да сме с Учителя.

9. ЧУЖДЕНЕЦЪТ

Синът ми Младен проговори късно, мъчно свързваше изреченията. Ако беше гладен казва: „Дай хляб“, „Гладен“ или „Дай пия“. Когато сестра му Лиляна още на 9 месеца проговори, изговаряше ясно думите, свързваше ги в цели изречения бързо, за което баща ѝ я беше кръстил „лястовичката“, така сладко чуруликаше.

Младен мъчно говореше, но погледа му беше дълбок, с разбиране и някаква тъга в него.

В трето отделение учеше едно стихотворение наизуст. Имаше думата „облаче“. Баща му и аз го карахме да повтаря няколко пъти, но все местеше ударението, гледайки с учудване, нали чете вярно буквите. Пък баща му го чука по главата, кара му се, че не е вярно. Той пак гледа буквите, срича ги и пак мести ударението. Ний, като неопитни, недосетливи и неразумни, само му се карахме и накрая детето плаче и гледа плахо със страх.

Заведохме го на Изгрева, питам Учителя за него, като изказвам мъката си, какво да учи, какво да го правя, като че ли мъчно ще се развива. Учителят го погледна мило, нежно и ми каза: „Той е млад българин, дайте го в чуждо училище. Той ще си свърши задачата, за която е дошел“.

Аз се зарадвах, че ще си реши правилно задачата, успокоих се. Затова го записахме в италианската гимназия.

Затова мъчно говори български, мести ударенията, пък и словоредът на изреченията не беше правилен. Беше му първо прераждане между българите. Нещата се развиваха така, че по-голяма част от живота си прекара в чужбина в Западна Германия (ГФР). Отиде си там, при своите си. И те си го приеха като техен човек. Десетки години прекарва там - работи и си живее като при свои хора.

10. ИМЕТО

Вече бременна с Анжела в 6-7 месец отивам при Учителя да питам, какво име трябва да избира. Питам мога ли да го кръстя Ангел на баща ми и брат ми и казвам: „Този трети Ангел, дали ще бъде по-щастлив, тъй като баща ми умря на 39 г., отровен от инжекции, а брат ми на 23 г.“ Учителят като чу за името Ангел се зарадва и ми каза: „Много добре“.

Искам да отгатна, кой дух иде, баща ми или брат ми. Учителят ме пита какво чувствам, че мисля дали е някой от тях? Разправям, че понякога се

чувствам много спокойна, а друг път много нервна. Баща ми е бил спокоен, разсъдлив. Брат ми също тъй умен, разсъдлив, но нервен (това неспокойствие беше вследствие неговата болест - скоротечна туберкулоза, която тогава не се лекуваше). И Учителят каза: „Баща ти ще работи 2/3, а брат ти 1/3“.

Роди се момиче, нарекохме я Анжела, порасна и като я наблюдавах успях да се убедя, че в нея 2/3 работеше баща ми и 1/3 брат ми. Проверката продължава и до днес, до моята 80-годишнина. Голяма проверка, хубава проверка. Та къде ще намерите това знание другаде? Та то се прилага в ежедневието ни.

11. ИЗБОР НА ПРОФЕСИЯ

Дъщеря ми Лиляна вече свършваше гимназия и пак отивам при Учителя да питам, какво трябва да бъде висшето ѝ образование. Учеше музика, аз я занимавах по пиано. Като влезе в 6 кл. по старому, или X кл. по ново, я заведох при професор Андрей Стоянов - най-големия педагог на времето. Той я намери много добре музикално подготвена и се зае да я учи през тези три години до свършване на гимназия. И вече в края на последния клас съм при Учителя. Мислех, че Той ще одобри за нея музиката. Но то не излезе така. Учителят ми каза: „Рекох, нека учи филология“. Настоявам, че Андрей Стоянов ще ми се разсърди, понеже я готвеше вече за концерти в общи групи. Но Учителят настоява: „Рекох, филология, а музиката ще ѝ бъде като второ“. И наистина, тя имаше музикална памет, но губеше присъствие на духа си, като свири пред други или излизаша на сцена. Значи не беше за сцената.

Питам пак: „Каква филология - българска или немска“, понеже тя учеше немски и беше много напреднала. Каза ми: „Ами остави я сама да си избере“. След време тя си избра. Следваше немска филология.

Не ми беше много приятно, че няма да учи музика, но думите на Учителя за мене бяха закон. За непослушание и мисъл не ми минаваше.

Лиляна свърши немска филология с отличие. И досега учи много лесно и бързо езици. Така научи английски, руски, италиански, не разбира се свършено като немски, но си служи с тях. Стана професионална преводачка по немски език, говоримо и писмено и така се пенсионира с този език. Лиляна е родена на 16.X.1917 г.

12. СКРЪБТА И РАДОСТТА

В 1936 г. изживях една голяма трагедия, голямо разочарование в брака си, за което исках дори и да не живея. Цели десет години не можах да се храня и да спя. Цяла нощ не можех да затворя дори очите си. Бяха широко отворени. С кафена лъжичка сипвах мляко в устата си, което едва можех да преглътна. Като че ли бяха парализирани мускулите ми. Пазех се да не срещна някой познат, не можех дори да се усмихна, пък по природа съм общителна, весела, усмихната.

В голямата си мъка отидох на Изгрева да търся помощ от Учителя. Той беше въвн пред малката си стайчка долу и както винаги обиколен с група от братя и сестри. Застанах зад всички отзад със силна молитва към Учителя. Търсех помощ от Него, да мога поне да почна да се храня и да спя. Само това да ми помогне, а ще изпълня Волята Божия, ще се освободя от тоя ненужен товар. Още не съм доизказала молитвата си и Той с ръце разбута група-

та и ме погледна. Погледите ни се срещнаха. Той разбра и продължи да говори, като че ли нищо не е било и от който разговор аз не чух нищо (по-право съзнанието ми беше далеч - в моята скръб).

Братята и сестрите се обърнаха да търсят, кого искаше да види Учителя, но аз стоях невъзмутимо. Като че ли не се отнасяше за мене този поглед на Учителя. Стоях още малко и си тръгнах. Тогава още нямаше рейсове и трябваше да вървя пеш. Но вече аз не вървях, а лях. Беше ми олекнало и от този момент постепенно се освободих от това мъчение. Съзнателно почнах да работя над себе си да изхвърлям непотребното, отрицателното и да насаждам потребната добродетел. Стана ми ясно, че егоизмът за собственост и личните чувства ми носят тази мъка. Трябваше да вода голяма борба със себе си дълго, дълго докато победа. Разбрах, че човек може и трябва да даде сърцето си само на Бога. От ограничената любов към едного се ражда злото, ограничението, страданието. Обичай Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, а ближния си приеми такъв, какъвто е. Той за тебе е една задача за разрешение, една стъпка по-горе по вечната спирала, едно посвещение пред тебе от Бога.

13. ЖЕНСКАТА ФОРМА

В 1938 г. бяхме на Рила при 7-те езера, майка ми и аз с трите деца. Един ден, водейки Анжела за ръка вече на 3 години, гледаме една групичка и в средата Учителя. Естествено тръгнахме към групата. Спряхме се също и ние. Но Анжела не можеше да вижда Учителя. И тя с двете си ръчички разбутва сестрите, прави си място, казвайки: „Чакай и аз видя Учителя“. Той я погледна, погали я и каза: „Той дошъл да си вземе, малко там не му достига“. Катя Манолова (Зяпкова) казва: „Учителю, не е той, а тя“. Учителят пак повтори същото: „Той, той, малко не му достига“. Катя пак апострофира Учителя: „Не е той, а е тя“. И пак същия отговор. На три пъти се повтори. Катя казва „тя“, Учителят „той“. Аз разбрах, че това е мъжки дух в женска форма. Наблюдавах я как расте, как се движи и как организира женското си тяло. Ожени се, роди дъщеря.

Женската форма работеше безотказно. И мъжкия дух в нея работеше безотказно. Каква мистерия има в живота. И какво знание имаше в Учителя, който ни го даваше по малко, на малки порции понеже ние бяхме още деца.

14. ЦЕЛУВАНЕ НА РЪКА

Майка ми се казваше Кортеза Гешева. Родителите на моята майка са кореняци сливенци. Моята баба, по майка се казва Мария Георги Чаракчиева и е имала шест дъщери и един син. Майка ми е петата по ред дъщеря и се казва Кортеза. Домашен лекар на семейството е бил доктор Миркович. Разболява се най-голямата дъщеря на баба ми, Иванка. Лекува я д-р Миркович дълго, но неуспешно. Разбирайки, че няма да може да я излекува, казва на баба: „Има един по-голям лекар от мене. Той е в София, съгласна ли си да го извикаме“. Баба ми, жена с природно надарен разум, трезва, будна, с житейска опитност, веднага се съгласила. И тъй д-р Миркович довежда за пръв път Учителя в нашето семейство. Още като Го видяла баба ми по интуиция разбрала, че не е обикновен човек, а светия. И казала на майка ми, която пожелала да се запознае с големия доктор: „Кортезо, този човек е светец, да му целунеш ръка“. Майка ми, която по него време била в най-доб-

ро материално и обществено положение, разгалена от баща си и мъжа си, от цялата среда, в най-цветущо състояние, не счела за нужно да целуне ръка, както майка ѝ ѝ казала. А си подала ръката като дама, за да ѝ целуне ръката сам Учителя, казала името си, да се запознае по най-обикновен начин. Но напразно чакала да чуе името на именития доктор. Учителят я изгледал от главата до краката и казал: „Госпожо, след десет години вашият живот коренно ще се промени“. Казал ѝ още нещо, което тя не запомнила. Десет години след това умира баща ми. Майка ми остава сама с четири деца. Най-големият ми брат на 15 г., аз на 11 г., сестра ми на 7 г. и малкият ми брат, роден два месеца след смъртта на баща ми. Животът ѝ наистина коренно се променил. От най-голямото охолство, животът ѝ става много труден във всяко отношение. Млада жена на 34 години, с четири деца. В 1915 или 1916 г. майка ми влиза в братството, възприема новите идеи. И ми казваше: „Щом целуна ръка на Учителя и си спомням първото запознаване, имам чувството, че цял котел с вряла вода ме залива“. Такъв срам изпитвала. И до края на живота ѝ този срам остана, защото като е подала ръка на г-н Петър Дънов е очаквала, че той ще ѝ целуне ръката, така както са правили по това време мъжете-кавалери. А се оказа, че това бе Мировият Учител.

15. ВИХРУШКАТА

Една година Учителят беше дошъл в Сливен и изведе всички братя и сестри на „Куш-бунар“, местност в „Сините камъни“ на Стара планина, третото разклонение надвесено над Сливен. По него време майка ми беше болна от силни кръвоизливи и не можеше да отиде с тях. Казва на Учителя, че иска да отиде, но не е здрава. Учителят ѝ казва да се качи на магаре и тъй да отиде. Тръгва групата с Учителя и майка ми на магарето, водено от стопанина му. След 2-3 часа стоене на магарето, което я клатело напред-назад, тя се изморила много, заболява я кръста и мисли, че ѝ е невъзможно да продължава с тези силни болки, прилошава ѝ. А цялата група заедно с Учителя са много напред, даже не ги виждала вече. И както едвам се крепяла, изморена, изтощена, отчаяна, чува нещо фучи зад нея, вихрушка силна и вижда Учителя да минава сам покрай нея, бързо заминава и се изгубва пак напред. Болките ѝ веднага изчезват, почувствала се бодра, здрава, укрепнала. Чуди се как така Учителят хвърчи заедно с вихрушката.

Пак вървят известно време и пак се чувства зле, пак едва се задържа на седлото. Повтаря се пак същото. Чува „фу-у-у“, извива вятър и пак Учителят минава до нея и изчезва. Това се повтаря още веднъж, съвсем същото. Както внезапно се явява Учителят, тъй и изчезва, това се повтаря три пъти. Той изпъжда болката напълно. Тя се завърна здрава от планината в града. Бе оздравяла. Вихрушката я излекува.

Години след това на въпроса ми дали Учителят е бил с физическото си тяло, тя отговаряше: „Видях Го, като жив“. По-късно, като четях беседите, търсех отговор на тази опитност. Приемах я като нещо живо, истинно. На въпроса на един брат, дали Учителят е бил във физическо тяло или в друго поле, ме накара да се замисля и отговорът е предоставен на интересувашите се в Словото на Учителя.

16. МИОМАТА И СЛЪНЧЕВИТЕ БАНИ

Майка ми имаше големи кръвоизливи и лекарите казаха, че е миома в матката. Трябвало да се оперира, да се изреже матката и яйчниците, защото при такива непрекъснати кръвоизливи, както лежи, така ще си заминете неусетно. Майка ми пита чрез писмо Учителя, който ѝ каза да се пече на слънце сутрин до обед най-късно, през един бял чаршаф. Слънцето ще я излекува. Майка ми се пече цялата пролет и лято и на есен трябваше да я прегледат лекарите в Сливен преди да иде на операция в София. И какво чудо - никаква следа от миомата. За лекарите беше чудо, там където трябва да играе ножът, как може слънцето да стопи тая буца. Нейната вяра и упование в думите на Учителя, постоянството в изпълнение на съветите Му и силата на чудотворните лечебни действия на слънчевите лъчи я излекуваха.

Всяка казана дума от Учителя е хвърлен камък, както каже тъй става. Ето и писмото от Учителя по този повод.

„А.К.Гешева,

Земният живот е велико училище. В него всяка душа влязла има да научи много уроци и да придобие ценни опитности, които са потребни за повдигане. Господ в Своя промисъл има всички предвид.

Той ще изведе всички на добър край. Всичко ще се уреди за добро. Вашите земни спънки ще се премахнат и нова виделина ще изгрее на пътя ви, нови разбирания ще проникнат в душата ви. Всичко е възможно за тогози, който се съобразява със законите на Господа. Аз разбирам ония закони, които внасят сила и живот в страдащите души. Аз ги наричам закони на Волята Божия. Закони на Любовта, закони на безсмъртието. Там болезните престават да смущават душата. Вий вярвайте, но едновременно и силно желайте да се премахне болезненото състояние от тялото ви. Постоянно дръжте в умът си здравите мисли. Внушавайте си, че Господ е направил тялото ви здраво и то ще бъде здраво. Излагайте гърбът си и коремът си на слънчевите лъчи преди обед от 9-12. През дрехите. Слънчевата светлина лекува всичко. Упражнявайте добрата си воля. Господ ще ви помогне.“

София, 28.V.1919 г.

*В..В. (Ваш верен)Свещеният подпис на
Учителя*

17. ЕТАЖЪТ НА КЪЩАТА

Майка ми си продаде къщата в Сливен, наследство от баща ѝ и попита Учителя какво да прави с парите. Учителят ѝ каза да ги внесе в банката и да не начева „майка на парите“, а да се ползва само от лихвите. Тя и така направи. Вложи ги в банката.

По-късно, когато бяхме си построили къщата, където сега живеем на ул. „Тракия“ 5, тя в заговор с мъжа ми и брат ми Ангел решават да направят надстройка. Майка ми ще даде парите от банката. Тя искаше с високия наем от етаж да издържа брат ми в Германия. Аз бях против това. Искях да си купя етаж другаде, че да има къде да отивам, когато искам да избягам от къщи. По този случай тя пита Учителя. Той по най-деликатен начин ѝ казва да отложи за след месец. Като изтича месеца, тя пак пита. Учителят пак ѝ казва да отложи за още един месец. И така се забави цели три месеца. Аз ѝ казвам, че трябва да послуша Учителя, но тя отговаря: „Учителят разбира от духовните работи, но не от материалните, а Илия (мъжа ми) разбира повече“. Аз се

ядосвам, сърдя се, но те са трима (майка ми, мъжа ми и брат ми) против мене. Етажът щял да остане за нас, само брат ми да се издържа. Сестра ми не влизаше в сметката ѝ. Майка ми си мислеше, че тя ще се ожени като мене, без зестра и ще напусне къщата понеже беше хубава, желана от много обожатели.

Без позволение от Учителя етажът се построи, но нещата не излязоха както ги смятахме и очаквах. Брат ми почина на 23 години и етажът излезе много по-скъпо. Илия се принуди да вземе от банката за своя сметка още толкова. Имахме големи недоразумения и неприятности с майка ми и сестра ми Весела. Те са последствие от непослушанието на ученика към Учителя - първият закон и втория: „Според великите закони на Битието първо се уреждат духовните работи и после материалните“.

Времето и животът потвърдиха тези два закона с тази наша опитност. Преминахме през недоразумения, сблъсъци, кавги години наред чак досега с рождената ми сестра. До дълбока старост те не престават.

А можеха да се избегнат ако беше проявено послушание към Учителя. Скъпо ни струваше това непослушание на всички - родовата карма се задълбочи, вместо да се омекоти. И досега сестра ми живее на таванския етаж на къщата и не минава месец да не се скараме за това наследство.

18. ГУЛЯЙДЖИЙСТВО

Една опитност на леля ми Ана Христо Белова, по-голяма сестра на майка ми.

Мъжът на леля ми Ана беше веселяк, гуляйджия. Не пиеше никога сам, но в компания поддържаше веселието. Чашка аперитив ракия, после студено вино с яденето и прекаляваше като се опиваше, не можеше да носи питиетата. Напиваше се и често бе пиан. Голям тормоз бе за всички.

Един ден отива на лозето си в подножието на Сините камъни с каруца, впрегната с два буйни коня. Те се подплашват, почват силно да бягат и го прегазват с колата заедно. Беше много болен. Леля ми, която е ученичка в Учението, пише на Учителя да му помогне да оздравее. Учителят казва: „Може, но да обещае да не пуши, да не пие и да не гуляйджийства“. Той обещава повече да не пуши, да не пие и да не се събира с тази гуляйджийска компания. За дни той оздравява, все едно, че нищо не му е било.

И наистина цели две години издържа обещанието си и беше здрав. Флюксно забравя обещанието си. Един ден отива със същата компания на гуляй в село Сотиря на манастира. След като си похапнал и пийнал отива да извади шише с ракия от дълбокия извор, оставено да се изстудява и пада в ледено студената вода. Целият мокър и премръзнал, завит в одеяла го довеждат вкъщи в Сливен. Отново се разболява тежко. Моли леля ми да пише пак на Учителя за помощ. Но тя беше жена благородна, със силен характер и тъй като той не изпълни даденото обещание на Учителя, не писа втори път. Той си замина при силни болки и страдания. Научихме закона: „По-добре не обещавай нищо на Бога, но обещаеш ли, трябва да го изпълниш. За неизпълнение на дадено обещание на Бога се плаща двойно по-скъпо“.

Проверихме и единият закон на Благодатта, както и другият закон на Принудата.

19. НАБЛЮДАТЕЛЯТ

Опитност на леля ми Райна д-р Ив. Станчева, най-малката сестра на майка ми.

Леля Райна се познава лично с Учителя. При посещение на сливенци беше поканен на обед у тях. На обед сважо Жанко, мъжът на леля Райна, лекар, добряк, наивно пита Учителя: „Г-н Дънов, с какво се занимавате?“ „С наблюдения“, отговаря Учителят. А леля Райна, завършила английския колеж в Цариград, рядко интелигентна, с пробудено съзнание и тънък ум, схванала неуместния въпрос, поглежда с неодобрение своя съпруг. Тя беше разбрала кой е този човек и господин. За нея той бе Учителят.

В критичната си възраст леля Райна се разболя от Дюринг, болест, която и сега не могат да лекуват. По кожата на ръцете и цялото ѝ тяло излизат мехури, пълни с вода, като при изгорено. Мъжът ѝ лекар и синът ѝ студент-медик, които познаваха тази болест плачеха, че тя си отива, а те са безпомощни, не могат да ѝ помогнат.

Леля ми прати майка ми да пита Учителя за нея. Той отговаря: „От нея зависи“. Леля много добре схвана какво искаше да ѝ каже Учителят. Стана вегетарианка, отиде да живее на Изгрева, близо до Учителя. Здравословното ѝ състояние се подобри и често ходеше на поляната да разговаря с Учителя. Веднъж и аз присъствувах на разговора. Тя каза нещо, което на Учителя се стори много смешно. И Той се смя със сълзи. Аз за пръв и последен единствен път Го видях така да се смее. И Той ѝ казваше: „Повтори, повтори същото“ и почваше отново да се смее със сълзи. Леля Райна беше рядко духовита. Беше оценила Благодатта изляла се чрез Христовия Дух на Учителя върху нея. Благодареше и възнасяше хвала на Бога.

20. ПОСЛЕДНИЯТ ВЛАК

Сестра ми Весела Ангелова беше хубава и имаше много кандидати, които искаха да се оженият за нея. Беше сексапилна. Беше много разглеждана от многото ухажори и кандидати. Съдба ли беше какво ли беше, но не можеше да се ожени. Като стана на 40 години беше много отчаяна и отива при Учителя и му плаче, че не е могла да се ожени. А Той ѝ казва: „Ех, ти си изпуснала всички влакове“. Тогава тя много се натъжила, че ще остане самичка. Тогава Учителя я погледнал съжалително: „Е, рекох, има още един закъснел влак. Гледай и него да не го изпуснеш“. А тя взе, че го изпусна и него. И сега като стои горе самичка на таванския етаж казва често на две студентки, които са квартиранти: „По-добре един несполучлив брак, отколкото самота“.

Долу при нас седеше, разговаряхме, но после се качваше в своята стая на самотата. Беше се разкаляла накрая. А на млади години бе много красива. Нямахме мъж, който да я види и да не хлътне по нея. Веднага тръгваха след нея. Нейната красота привличаше, беше магнетична, жива, приятна. По начало беше добра по характер, с тях спореше и се караше по съвсем друга причина. Намираще кусури на мъжете. Този имал таквоз, онзи имал онаквоз. Последният влак беше един вдовец с едно дете. Не го взе и него. Остана на перона. А сега плаче.

През 1930 г. Весела през лятото отива при Учителя и му казва, че не може да се ожени за този, който обича. Учителят ѝ казва: „Както сте си мислили - така трябвало да бъде. Щом не е станало - така е по-добро“. Но премина през големи страдания. Оплакваше се, че кара тежка карма с рода си и че това не е било по съдба, защото ако е било по съдба по-леко щяла да го мине страданието. Весела

21. ПОДХВЪРЛЕНОТО ДЕТЕ

Бяхме на събор на Бялото Братство в Търново. Бяхме се събрали към 600-700 човека. Празнична обстановка. Изведнъж идват и съобщават на Учителя, че в една кошница е сложено дете и е подхвърлено пред нашия лагер в лозята. Учителят изпраща една сестра и казва: „Кажете на Еленка Казанлъклиева, че това е нейния брат. Ако иска може да го вземе“. Тя отива и го взима. Било незаконородено дете и подхвърлено. А тя по-късно ми разказваше, че имала брат, който бил комунист и като такъв бил убит. Погребват го и тъгуват за него всички. А като взима да отгледа подхвърленото дете, то пораста, става 2-3 години. По това време собствената му майка идвала от време на време да го види и да го гали. Веднъж детето се обърнало към галещата го истинска майка: „Аз те познавам тебе. Ти цял ден реवेशе и галеше едно голямо куче“. А каква Еленка го пита: „Ами ти от къде я познаваш“. „Ами аз бях на гробищата и по едно време се уплаших, че като хукнах да бягам, че дойдох тук. Тя все плачеше“. Накрая се вижда връзката между убития брат на Еленка и прероденият извънбрачно, който бе осиновен от Еленка. Нарече го Кирил. Но имаше много неприятности при възпитанието му, че като порасна още по-големи ядове. По едно време съжаляваше, че го е осиновила - толкова и бе голямо страданието. Особено в една лекция Учителят бе казал, че на окултния ученик не му е позволено да осиновява чужди деца. Неговите родни деца са собствените му мисли, чувства и постъпки. Тях трябва да ражда в чистота и непорочност. А Еленка Казанлъклиева си имаше рождена дъщеря на име Лиляна.

22. МАГИЯТА

Ангел Терзистоев се беше оженил за една жена от Братството. Беше моя близка от осемнадесет години. Казваше се Марийка. Ангел има още трима братя и те не искат Марийка в никакъв случай, защото била е разведена, а той - ерген. Но той се оженва за нея. Тогава решават тримата братя да отидат при някого, да направят магия и да я уморят. А те са ужким от братството. Отиват в едно турско село, намират ходжата и искат от него да направи магия, за да умре жена му. Той отказал: „Не искам да правя такъв грях“. „Направи го, нека грехът да бъде върху нас“, казали тримата. Съгласил се. Предали му нещо от дрехите, дето нейната етърва успяла да открадне. И на нея направил своята магия. След това я върнали в стаята на младата булка. Една вечер Марийка си ляга и почувствувала, че от пръстите на ръцете и краката ѝ изтича огън. Започва да се втвърдява, да не може да мърда и да говори. По едно време влиза Ангел, тя едва успяла да проговори: „Деветдесет и първи псалм“. Той се уплашил и започнал да чете 91. псалм. Щом започнал да чете и постепенно тя се оправя. На никой не му минавало през главата, че това е магия направена от братята му. Било събота вечер. А в неделята отишли сутринта в салона да слушат беседа. Брат му се приближил и запитал как е жена му. Той разказал всичко. Тогава той се уплашил и казал: „Братко, какво щяхме да направим“. И тогава братята му разказали греха си. Та с молитва към Учителя успял Ангел да спаси жена си. Та има рождени братя по плът има и братя по дух. Над всички стои Учителят.

23. УЧИТЕЛЯТ ПУСКА БОЛШЕВИКИТЕ НА ЗЕМЯТА

През 1917 г. Учителят бе изпратил да кажат на Фердинанд България да излезе от войната, защото Германия ще я изгуби. Не го послушаха, а го интернираха във Варна. Той бе отседнал в хотел „Лондон“. И така Еленка тогава е била млада и отишла да му прислужва, да му готви, да го пере и т.н. Винаги е следяла, че като отиде Учителя някъде да говори, отива и тя и започва да слуша. А около него винаги стояха хора на опашка и чакаха реда си да се срещнат лично с Него.

Еленка Казанаклиева разказва: „Една вечер аз му запалих газената лампа в стаята му. Ние го чакахме в съседната стая. По едно време Той отвори вратата и излезе навън като застана по средата на двора. Започна да си върти главата нагоре и да гледа небето. Аз излезнах и го наблюдавам скришом. Аз съм далеч от него, Той е гърбом срещу мен и не ме вижда. По едно време чувам гласа Му: „Еленке, ела тук“. Отидох при Него и Той ми каза: „Рекох, пуснах болшевиките на земята“. Така тя е присъствувала в този исторически момент. После следваше Октомврийската революция в Русия, дойдоха болшевиките на власт, че създадоха СССР, после стана II Световна война и Германия нападна СССР. А моят съпруг Илия Младенов разбра лично от устата на Учителя как ще завърши войната и че руснаците ще забият в Берлин над Райхстага червеното знаме на болшевиките. Така и стана. Забиха го.

Но така Еленка разказваше още нещо. Първоначално плана на Небето е било руснаците да дойдат само до Дунав и да не преминават в България. Но после поради непослушанието на българите и управниците към думите на Учителя, то Небето решило да пусне болшевиките и руснаците в България. Така и стана. СССР навлезна в България, окупира след това Източна Европа и се създаде цялата империя на СССР и т. нар. социалистическа система съставена от Румъния, България, Унгария, Чехия, Полша и половината от Германия, плюс СССР. Много пъти Учителят е искал да запази България, няколко пъти са го чували да повтаря: „Децата ми са добри. Ще остана“. Но беше дошло времето, тези деца пораснаха, станаха непослушни, тогава Учителят си замина, а непослушните деца ги остави да си учат сами уроците на живота. Ето вече тридесет години у нас как болшевиките управляват, а може и да векуват. Божа работа. Но ненаучени няма да си отидем от земята.

24. САМОЛЕТНАТА БОМБА И ВТОРАТА ПЛОЧА

Всяка неделя през пролетта на 1944 г. с баща ми ходехме в село Мърчаево. Там бяха братята и сестрите около Учителя. Баща ми имаше въпроси, които искаше да Му ги постави, за да получи отговор. Баща ми беше пенсиониран о.з. подполковник, беше цивилен и работеше в паркетната индустрия, където се изработваше паркет за новостроящите домове. Тогава пода се постилаше с паркет. Той беше пенсиониран още от 1934 г. Сега живееше в София и не му се искаше да бъде сам. Аз работех на едно място и се колебаех да остана или не. Бях решила да отива и да питам Учителя дали да остана в София или да се евакуирам. Той ни прие с баща ми в малката стаичка. Попита го дали аз да остана в София. Учителят се усмихна и рече: „Е, рекох, щом искате да опитате - останете“. Аз разбрах, че щом се усмихна значи може да остана. И останах дори когато имаше противовъздушна тревога и виеха сирените аз не се страхувах. Дори при едно въздушно нападение се скрих в италианската гимназия на ул. „Шейново“. И отгоре падна върху нас самолетна бомба. До мене имаше един военен. Каза: „Ако бомбата пробие втората плоча - загубени сме“. Аз се помолих на Учителя. Бомбата проби първата горна плоча на сградата и избухна на втората плоча. Всичко се тресеше. Военният каза: „Издържа зданието. Сложете си кърпа на устата, за да не дишате праха“. Всички там наоколо пицяха, че са затрупани, беше хаос. Аз останах спокойна, защото Учителят каза да остана в София. Знаех, че всички могат да умрат, но мен ще ме извадят жива. Изминаха десет минути, но за секунда не се усъмних. Бях с вяра в Учителя. Полека се показа една дупка, един отвор и през него всички излезнаха. Измъкнахме се живи. Остана преживяното от ужаса.

25. ДОКЪДЕ СЕ РАЗТЕГЛЯ ЕДИН ЛАСТИК

При едно друго нападение аз работех на ул. „Гурко“. Бяхме много любопитни с една моя приятелка. Дотогава нямаше нападения в центъра, а само в покрайнините на града. Но в една беседа Учителят каза: „Е, рекох, тъпана бие най-напред в края на селото, обикаля, пък после тъй, тъй бие и в центъра“. Тогава не го разбрахме. Бяхме сигурни, че отново ще се бомбардират покрайнините, а не центъра на града. Качихме се на втория етаж на терасата и от там искахме да гледаме американските самолети какво ще правят. Сградата беше на ул. „Гурко“ и „Света София“ и на терасата горе имаше един българин и един германец - беше военен наблюдателен пост. Те отначало не искаха да ни пуснат. Но като разбраха, че сме любопитни оставиха ни на терасата да гледаме. Бомбардировката започна. В това време една бомба падна долу и избухна в скривалището на същото здание, където ако бяхме останали да гледаме там преди това, щяхме да бъдем убити. Там беше мястото където работехме. Нашата канцелария беше разцепена на две. Ако бяхме останали там щяхме да бъдем разкъсани. Оказа се, че горе на терасата от където се виждаше цяла София, беше най-сигурно. И отгоре гледахме как се бомбардира града, падне бомбата, избухне и се вдигне гейзер от дим. Изведнъж се чу свистене във въздуха. Немският войник ме блъсна и аз се отдръпнах. Покрай ухото ми премина шрапнел и щеше да ме убие. Бутнаха ни в една дървена барака и аз започнах да произнасям на глас каквито молитви знам. Като свърши бомбардировката, немският войник запитва българина какво сме правили. Отговори му, че произнасяме молитви. Като излезнахме навън, той се спусна да ме прегръща: „Майн Гот. Вие сте

ангел. Заради вас Господ спаси и нас. Аз съм голям грешник. В Германия имах жена с две деца, а тук си намерих любовница". Изповяда се пред мен. Бил е похарчил тук и служебни пари. Аз гледам и се чудя. Обясни ми, че една бомба е паднала косо и е минала на един сантиметър от ръба на терасата. Ако беше закачила ръба щеше да избухне. Той говореше на немски, а аз нали бях завършила немска филология. Долу бомбите бяха изпотрошили всичко - имаше ранени и убити. Ние не предполагахме, че бомбардировката ще бъде в центъра. Отидохме в Мърчаево и разказахме на Учителя. Нали всяка неделя ходехме до Мърчаево. Бяхме ходили преди това в Сливен, върнахме се и баща ми искаше аз да остана в къщата в София, за да не бъде сам. Отиваме и питаме Учителя дали да остана в София. Каза: „Е, по-добре е да заминете“. Но баща ми разбрал, че трябва да остана. На следващата седмица отново сме в Мърчаево и аз вече питам: „Учителю, не разбрахме дали да останем в София или да заминем в София. Каквото кажете - това ще е“. Той си затвори очите и една сянка премина през лицето му: „Рекох, по-добре заминете. Един ластик се тегли, тегли и...“ Учителят спря. Обръщам се: „Татко, сега разбра ли. Учителят каза да си замина“. Мина една седмица докато се подготвим и като забие тревога вече изпитвах страх. Страх от ластика, който се е разтеглил. Тогава със страх заминах. А на връх Великен на нашата улица всички къщи почти бяха разрушени и само нашата остана невредима.

София бе бомбардирана по Великен. Засегна и нашата улица „Тракия“. Цялата улица бе обсипана с бомби. Нашата къща остана като остров всред разрушенията. Всички бяха засегнати - кой без покрив, без стена и т.н. Откъм североизток имаше една голяма бомба от 250 кг, на един метър от къщата ни, побита в земята, а крилата ѝ нагоре стърчат. По чудо тя не беше избухнала. Гледахме я с брат ми. Ако беше избухнала щеше да разруши къщата. Имаше паднали запалителни бомби на тавана и покрива. Паднали, но след това угаснали. Можеха да причинят пожар. Ако бях останала тук в къщата щях да преживея ужас. Затова не трябваше да се тегли онзи ластик, за който Учителят говореше. Баща ми беше също в Сливен. Той също излезна късметлия. Всички бомбардировки над София, които станаха той все някъде преди това бе заминал. Но на 10.1.1944 г. когато стана голямата бомбардировка над София цялото семейство беше тук. На другия ден всички заминахме за град Сливен.

Като пътувахме до Мърчаево с трамвай пътувахме до Княжево, а след това пешком. И времето минаваше неусетно. Там атмосферата беше друга. Присъствието на Учителя променяше обстановката.

Като отидем в Мърчаево Учителят ни види и каже: „Брат Илия, рекох, елате“. Всички се учудваха. Аз влизах с него. Водеше си бележки. Първият път не си записваше, защото не очакваше такъв разговор. Смятам, че после първият разговор ние го възстановихме по памет, но при другите разговори баща ми си записваше.

Върнахме се след 9.IX.1944 г. в София. Когато Учителят си замина ходихме на Изгрева да го видим. В салона го бяха сложили на една висока маса. Направи ми впечатление, че като минавахме покрай него като че ли не е умрял, а излизаше някаква мека светлина и се разнасяше една миризма на нюкс. А когато го погребваха всички плачеха, а аз си мислех какво ще стане. Като положиха ковчега, хвърлиха пръст отгоре му и той като че ли много надолу спадна като някакъв взрив стана, като че ли се разпръсна. Не можах да разбера какво стана. Пропадна ли надолу или се дематериализира. Още се коментира това необикновено събитие.

26. УНИВЕРСИТЕТСКИ ИЗПИТИ

Като ученичка учех музика. Майка ми имаше големи амбиции да свиря на пиано и да давам концерти по Европа. Но аз в себе си нищо не бях решила, но не ка-

зах нищо. Бях решила: „Учителю, каквото кажеш това ще бъде“. Нищо още не бях избрала в себе си. Но майка ми ходи при него и Той бе казал музиката да ми бъде втора специалност, а първата да е литература, т.е. филология. Аз го приех, че така трябва да бъде. В прогимназията пишех стихове. Записах немска филология. Вървеше ми много, но и учех. Професор Коста Гълъбов по пет-шест пъти ги скъсваше още на първия писмен изпит, а аз с такава лекота завърших. Но учех много, но не ме измъчваха изпитите. Професор Гълъбов два пъти беше давал „Фауст“ на февруарска сесия. Никой не можеше да предположи, че ще го даде трети път. Обаче вечерта се помолих: „Учителю, искам да си сънувам изпита“. Този съвет ми даде каква Еленка Казанлъклиева. Цяла нощ сънувам стая с книги обърнати към мене Гьоте - „Фауст“. Събуждам се сутринта и взимам същата книга, слагам я в чантата. Всички в Университета четат друго, а само аз „Фауст“: „О, малката, той два пъти е давал „Фауст“. Друго нещо ще даде“. Нещо не ми дава мира под лъжичката. Реших да прочета отново „Фауст“. Професор Гълъбов бе на дъската и каза: „Пишете Гьоте - „Фауст“. Аз подскочих, а книгата бе с мен и падна на земята. Аз набързо я прибрах в чантата да не би да кажат, че съм преписвала. Написах си темата. Издържах пет-шест човека между които и аз. После казвах: „Я виж това малкото за пръв път се явява и издържа. Как може такова нещо.“ Но те не знаеха за помощта от Невидимия свят и от Учителя.

Същото бе и на другите изпити. На вратата преди да влезна в стаята винаги преговарях онези въпроси, които ми ги даваха когато влизах за изпит. Винаги така ми се случваше. Случайно е нали.

На един изпит помолих каква Еленка Казанлъклиева: „Имам изпит. Помоли се за мене. Какво ще ми кажеш?“ Тя отвори Библията, прочете нещо в нея, помоли се, съсредоточи се в нещо и каза: „Ще имаш едно изпитание. Внимавай, ако не се усъмниш дори и на косъм - ще издържиш. Ако се усъмниш - не мърдай“. Аз отидох и се явих на изпит. Отговорих на първия и втория въпрос. Но третия въпрос беше за Осварт Шпенглер „Залезът на Запада“. Аз бях го чела, но в момента не мога да се спомня нищо. Също както, когато черната дъска се избърше с една гъба и на нея не остане нищо написано. Нищо не мога да си спомня. Гледам професора и си казвам на ум „Ще се сетя, ще се сетя. Аз съм го учила“. Но бях спокойна, не бях се паникьосала. Знаех, че ще издържа изпита. По едно време професора се усмихна и почна да говори: „Ние едно време когато бяхме на фронта по време на войните четем за Осварт Шпенглер, а по нас лаят въшки и глад стърже коремите ни“. Започна да разказва. Аз се сетих и исках да взема думата, но той не ми позволи и половин час говори дори и повече от това, което аз можех да кажа. Като свърши да говори, подаде ми ръка и каза: „Много съм доволен, госпожице. Благодаря ви“. Аз го гледам и не вярвам на очите си. Мълча, не продумвам дума. У дома питам: „Какво Еленке, какво стана? На третия въпрос ми се запечати съзнанието и професорът говори вместо мене и накрая ми благодари“. А тя каза: „Един ангел е влезнал в тялото на професора, а пък него са го извадили настрана да слуша. А ангела чрез устата му е разказал целият въпрос, а той, професора отстрани е слушал, затуй е имал впечатление, че ти си разказвала след като отново е влезнал в тялото си. Нали ти казах на косъм ако не се усъмниш - ще издържиш“. Цялото ми следване премина при невероятни опитности.

С музиката продължавах. Работех и свирех на пиано и учех пеене. Една година нервът ми се беше възпалил на дясната ръка и загубих чувството за допир, не усещах, че допирам до предмети ръката си. И тогава цяла година не свирих. Прекъснах да свиря. Постепенно, много бавно се възстанових. После започнах да уча пеене при майка си, а след това при Прокопова. Имах много висок глас. Но при нея ми се „задъни“ гласа и при високите места започнах да „късам“. Тя ми каза: „Две години да не пеете, за да забравите как сте пели преди това“. Бях много

отчаяна, не ми се живееше. После отидох да уча при Ана Тодорова, но гласът ми беше вече преболедувал. При нея тръгна по-добре. Но гласът ми стана по-нисък. От колартурно сопрано стана на драматичен сопран. Тогава като излизах от работа тихах да отивам на урок, а вън е мъгливо, студено, влажно, гълтам мъглата и получавам възпаление на гърлото. Получих хроничен фарингит, а това е краят на една певица. Така ми се затвори пътят за музиката. Остана вече немската филология. Бях назначена на работа като преводчик на немски. Но отначало не знаех терминологията на търговската кореспонденция. Започнаха да ми помагат и да ме обучават. Имаше германки в службата, които ми проверяваха преводите и ги поправяха. А аз си вземах бележки. След време усвоих търговската кореспонденция и вече всичко носеха при мен за преводи. Така там в тази служба се пенсионирах. Значи думата на Учителя се изпълни, че трябва да следвам немска литература.

27. ЗАЕТИЯТ СЪПРУГ

Еленка Казанлъклиева беше човек с много пророчески виждания. Това, което тя ми е казвала всичко се изпълняваше с времето си. Не съм виждала и срещала друга по-силна ясновидка от нея. Аз Учителят не съм го питала за бъдещето си. Сега съжалявам за това. Аз бях по едно време влюбена и исках да се омъжа. А каква Еленка каза: „Е, той твоят е в момента зает. Има да преживее една голяма семейна трагедия, едно голямо нещастие трябва да преживее. След като преживее това тогава ще го срещнеш и ще се свържеш с него“. А майка ми я пита: „Какво Еленке, разведен ли ще вземе?“ „Има време. Ти го познаваш, но сега не е време да го срещнеш“. Аз тогава бях на 23 години. „Ами как се казва?“ „Не ми е дадено от горе да кажа повече.“ И така тя свърши.

Обикновено при нея задавахме въпроса, на следващия ден тя ще се помоли, ще чете Библията и после ѝ се дава всичко в картини, които ни предаваше дословно така, както тя можеше и знаеше.

Изминаха се точно десет години и веднъж срещам един наш бивш квартирант. На времето аз бях тогава ученичка, а той като квартирант живееше в съседната стая на същия етаж в нашата къща. Беше тогава студент. А пък аз бях тогава на 15 г. и той все бе влюбен в мене. И така застанали на прага на вратата той все ми говореше и говореше. Изминаха двадесет години от тогава. Не бях го виждала и не бях го срещала. Ето сега изведнъж го срещам, беше се оженил, имаше две деца, но жена му беше изневерила и той бе преживял това като голяма трагедия. Плаче пред мен: „Нямам семейство, нямам жена, само две деца имам и те са при нея“. Аз го утешавам. Днес и утре го утешавам и накрая му станах утешителка, а по-късно и съпруга. Чак по едно време се усетихме за предсказанието на каква Еленка Казанлъклиева, че беше се сбъднало. Дойде и това време да бъде освободен от предишната си жена, та да попадне на моя милост. През цялото това време в съзнанието ми беше останало само спомена, че нещо е казано от каква Еленка, което щеше да се случи в далечно бъдеще. И когато то дойде, ние бяхме забравили вече за него. Сетихме се на следващия ден, след като сключихме брак със Здравко Димов. Е, по-голям сватбен подарък едва ли съществува по света. А какво преживях в този брак само аз си знам. За него да не говоря. Разказах ви само за заетия съпруг.

(Магнетофонен запис през 1972 г. от Вергилий Кръстев)

ПОЛК. ИЛИЯ МЛАДЕНОВ
(20.V.1893-4.III.1970 г.)**1. СЧУПЕНИЯТ ПОЛИЛЕЙ
И РАЗЦЕПЕНАТА КИТАРА**

Съпругът ми Илия Младенов е роден в 1893 г. в София. Гимназиалното си образование, както и Военното училище завършва в София. По-късно свършва Свободния университет - финанси и търговия и дипломация, като военен в чин капитан. Свършва Военното училище в 1912 г. Произведен подпоручик заминава за фронта (Балканската война). Ранен е в крака горе в бедрото, че и втори път го раняват в китката на дясната ръка. Като го раняват първия път в крака, в същия час, вкъщи у тях се случва без видима причина стъклен полилей, пада на пода на дребни парчета. Всичките му домашни се изплашили и вярвали, че Илия е нещо пострадал. При второто раняване в ръката, неговата китара била закачена на стената, се разчупва на две половини, също без видима причина. Помислили, че е убит и майка му непрестанно плачела. Имала видими доказателства.

След войната го назначават като офицер в гарнизона в Сливен (моя роден град), където се и запознахме. На 9 март 1915 г. се сгодихме. Обяви се първата световна война и едва на 26.I.1917 г. се оженихме. Имаме три деца. През 1933 г. той се пенсионира като о.з. подполковник. Работи в различни сдружения. Мобилизиран бе през 1944 г. от новата власт като командир на Карловския полк. И с него изкара войната (Втората световна война) през Югославия, чак до Унгария. Произведен в чин полковник от маршал Толбухин, награден с руски орден заради спасяването на един разбунтуван български полк, през време на първата фаза на Втората световна война. Разбунтуваният полк тръгва към София да се бие с правителството на Отечествения фронт. Спрян от съпруга ми, същият полк се връща на фронта и войниците се бият като лъвове за отечеството. След войната е пенсионер. На 4 март 1970 г. почина.

2. ДЕНЯТ НА МОБИЛИЗАЦИЯТА

В 1915 г. бе голямо напрежение в очакване обявяването на световна война. На никой военен не даваха отпуск. Всеки момент се очакваше мобилизация. С една моя братовчедка, тя също като медиум, с мъжа ми правят сеанс. (По него време една вълна на интерес към спиритизма беше обхванала целия български народ. Всички, щяло и нещяло се занимаваха със сеанси. И първото движение на последователите на Бялото Братство започна с интерес към спиритизма и окултната наука, теософия). И на спиритическият сеанс явилият се дух казва: „Сега няма да се обяви мобилизация (беше месец юни), но на 10 септември в 12 ч. в полунощ“. И наистина не се обяви мобилизация през лятото, както всички мислеха и

чакаха. На 10 септември вечерта Илия от нас си отиде в неговата квартира. Точно в 12 ч. и 10 минути полунощ пристига неговият ординарец и чука на вратата му. Илия, събуден, поглежда часовника и веднага се сеща и пита войника: „Мобилизация ли има?“ Той беше дълбоко убеден в задгробния живот на човека. Не само, че беше чел окултни книги, но имаше и големи опитности в живота си, защото бе преминал две войни като офицер между живота и смъртта.

3. ПЛЕННИЧЕСТВО И ПРЕДАТЕЛСТВО

През войната на 26.1.1917 г. се оженихме и след малка отпускатой замина на фронта на най-опасното място - „Червената стена“. След два месеца аз влязох в Бялото братство и редовно посещавах неделните беседи, а през седмицата се събирахме вторник и петък на молитва у нас. Аз се молах усърдно и бях напълно сигурна, че ще се върне жив и здрав. И наистина не го и раниха.

След погрома в 1918 г. бива пленен с цялата българска армия. Французките офицери за отпразнуване на примирието канят на банкет българските офицери и питат кой е капитан Младенов. Чувайки името си, изтръпва от уплаха да не го убият, тъй като е правил най-големи пакости на французите с точните попадения на оръдията си. Той беше артилерист, заставал на наблюдателния пост и е командвал как да бъдат насочени оръдията срещу врага. Но французкият началник изказва възхищението си от него и го поздравява за бойните му умения и знания.

През една мрачна нощ той с група войници, около 70 души избягват от плен, измъкват се от охраната. Пътували само нощем, а през деня спели. Страхували се да не ги забележат и да ги предаде някой. Опасявали се от предателство. Така стигнали до едно село в Македония и Илия среща един поп, който му обещава да ги преведе през нощта по някаква пътека по планината към българската територия. Обявили си среща къде да се срещнат с попа. Но един от групата сливенлия избягва скришом, отива и намира попа и му съобщава, че другите се отказали да преминават. Тогава попа го превел само него. Останалите чакали на уговореното място през нощта и вместо да тръгнат към България те поели обратно. Загубват се и така скитат 20 дни гладни и жадни. Един ден попадат на един гьол с вода. Всички се нахвърлят да пият вода. Илия им е забранявал, нали е бил офицер, но му казали, че е без пагони и без оръжие и е пленник. А пленникът не е офицер, а нещастник. Били озверени от жаждата. Илия само си навкасил устата и се нажабуркал. Следващите 2-3 дни повечето от половината измрели. Бродели още няколко дни.

През най-различни мъчнотии, изкачване и слизание баири, гладни, изпокъсани, с изранени крака, след 20 дена пристигат на българска земя, близо до Кюстендил. Всички падат на колене, целуват земята и плачат. Не е било леко изпитание. Той ми е разправял подробности, в които неведнъж животът им е висял на конец - гонени ту от сърби, ту от гърци. Като пристига първо в София, в родния си дом, майка му не го познава (понеже бил със скъсани дрехи, парцали висели по него, мръсен, изцапан) и му изнесла хляб и сирене като на просяк. Не познала и гласът му. Едва го познала, пред нея бил скитник и несретник.

Мина известно време и ние излезнахме да се разхождаме по главната улица. Изведнъж Илия среща онзи, сливенлия, който беше излъгал цялата група, за да спаси само себе си. Приблужи се към него и му каза: „Предател

и мръсник. За твоего предателство оставиха костите си по чукарите 30 български войника. Ти заслужаваш разстрел пред целия град за наизидание". А този бе невъзмутим и каза: „Всяко коза за свой крак“. т.е. всеки живее за себе си.

Предателството към българските войници бе извършено от горе от главата, та до опашката, т.е. от Фердинанд, от правителството му, от генералите му, та чак техните представители ги имаше и във войнишки шинели. Предателството има едно име и едно лице, но има безброй ръце и крака, чрез които се осъществява. А ние го видяхме и опитахме.

4. ЗАКЛЮЧЕНИТЕ ДРЕХИ

След това прекеждие пристига в Сливен. Под впечатленията на изживените ужаси при бягането и войната той бе затворен и мълчалив. Аз съм свободна и посещавам неделните беседи. Разправам му много неща, които съм научила от Учението. Той ги приема с пълна вяра и е щастлив и напълно убеден, че моите молитви са го запазили. По-късно изпадна под влияние на моите роднини: „Нямаме ли си църква, какво ни срами жена ти, с тия стари баби да се молят с бели кърпи на главата“. Той надъхан, възмутен веднъж ми казва: „По-добре да имаш десет любовника, но да не си дъновистка“. Заклучва ми дрехите и аз трябва да стоя вкъщи. Беше 1918 г. Не се минава и десет дена, една нощ съм събудена от неговите викове, ръкомахания с ръце и крака. Не мога да го събудя, мъчно мога да го доближа, ще ме удари. С мъка се провях и едва го събудих. Като чу гласа ми, извика с всичка сила: „Тука ли си, ти ли си, Маре?“ Прегърна ме силно, намокри лицето ми с изобилни сълзи. Питам: „Защо плачеш, сънува, че съм умряла ли?“ Бързо отговаря: „Не, няма да ти кажа“. Дълго упорствува, но по-късно отстъпва и разправя, че сънувал, че съм тръгнала с друг и даже не съм го поглеждала. Той викал по мене, но аз съм вървяла с другия и като на сън, той ни гони със сабята, но ние все му убягваме. Напомням му, че нали иска да имам любовници. Мълчи и дълго плаче. След тоя сън той ми отключи дрехите и почнах спокойно да посещавам събранията. Това продължи цели две години, през което време ходих и на събора в Търново. Пак почна същата история да ме спира и ограничава и пак съвсем същите думи чувам една нощ и отново той сънува същия сън, но беше 1920 г. Повтори се досущ същото.

Забележителна опитност, два пъти един и същи сън, по един и същи начин всичко се повтори. Пак бях и съм свободна. Той е будна душа, определена, но с амбиция мъжка, защо да върви след мене. Посещаваше ни понякога у дома Софроний Ников. Само да не е с мене, на пук на идеите ми се записа теософ през 1918 г. и получи грамота. На фронта са били с Минчо Сотиров. В 1923 г. го преместиха от Сливен в София в артилерийския полк.

5. УВАЖЕНИЕТО

През 1939 г. бяхме на Рила с майка ми и трите деца. Тази година имаше много гости от Франция, Литва и други страни. Бяхме стояли само 17 дена и една събота Илия пристига. Разправяха му, че трябва да поздрави и целуне ръка на Учителя. Казах му, че това място ни е подарено на всички братя и сестри от всички краища на България и от целия свят трябва да се събираме общо, да се опознаем едни други и да изучаваме всичките закони на природата. Отговори ми: „Мене не ме интересува никой, дошъл съм да

видя семейството си". Аз не настоявах повече. На сутринта в неделя се измъквам тихичко и отивам на първата беседа в 5 ч. В неделя има и втора беседа в 10 ч. на полянката сред борчетата при палатката на Учителя. Помолих го повторно да отидем заедно на втората беседа. Той пак отказа и останахме. След обяд го заведох да види красотата на „Езерото на Съзерцанието“, чисто, кристално, мир и тишина, която ни поглъща. Чувствувах вечното, безкрайно великото и неволно изпадах в молитвено настроение и благоговение. От това езеро може да се отиде на „Езерото на чистотата“. Път няма и е доста трудно да се изкачиш. Илия почна да търси нов път. Ние чакахме с детето, далеч от него при поточето. Аз наблюдавах работата му. Изведнъж една голяма канара го закри от погледа ми. Изтръпнах от болка и уплаха, мислех, че ще го видя смачкан. Мисля бързо: „Марию, самообладание“. В този момент гледам, тича към мене, но загубил самообладание, не е в себе си. Искал да подпре канарата с ръката си, но тя му пречупва на две показалеца, а по-малко пострадва малкия пръст. Показалецът висеше на една кожичка. Той вади ножче джобно и бързо ме кара да го дорежа. Не е на себе си. През езерото на отсрещния бряг беше брат Георги Тахчиев, викам го тревожно. Той пристига тичешком,верявам му Илия. Братът го хвана за ръката и го поведе послушен като малко дете. Аз и детето, което беше едва три години, тръгнахме след тях. Като наближих мястото до Учителя, където братът отведе Илия, посрещна ме брат Петър Манов. Учителят поръчал да си отида направо в палатката. Сам Учителят издялал шиничка и сестрите Р. Давидова и Р. Манолова превързали пръста му под Неговите нареждания. Илия не отиде доброволно да изкаже уважението, което дължеше на Учителя, но отиде по закона на необходимостта, принудително. Строг е законът за онзи, който знае, но не иска да изпълни Божията воля. За непослушание загуби пръста си. Нали го бяха предупредили със сънищата му, още много по-рано. Но човек не мисли, не разсъждава и забравя и тогава се учи от своята опитност. Така стана официалното запознаване на Илия с Учителя. Учителят му препоръча един лекар, но брат му го заведе при друг. Отново непослушание. И така му отрязаха двете първи фаланги на показалеца, а малкия пръст остана неподвижен с първата и втора фаланга. Сам наруши законът и сам го изпита не на гърба си, а чрез ръцете си. Осакати се. От вироглавство и непослушание.

6. ДА ТЕ ПЪРЗУЛНАТ НА ПАРКЕТ

Илия направи съдружие с един наш приятел. От приятеля К.С. парите, а от Илия трудът: завеждане фабрика за паркет, намиране материали, изработка, продажба, с една дума цялата организация. Илия има дарба да организира и всичко тръгна бързо с добри печалби. Но К.С. като че ли не беше доволен да печели Илия и настоя да постави двама свои хора на своето място. Илия дълго се противеше, но най-после се съгласи, защото братът на К.С. е В.С. е в братството и пред мен и него обеща - даде честна дума, че няма да остави тия двама непознати на Илия, да го изиграят. И тъй, влязоха тия двама хора на К.С. Предприятието стана дружество О.О.Д-во от трима души, Илия и тези двама. Продължи се пак тъй успешно с печалба добра. Не се мина и няколко месеца, те го предизвикаха да напусне съдружението, като не му платиха нищо. А неговите акции, които трябваше да му изплатят, взе същият този брат В.С. Илия беше много отчаян, толкова труд беше положил. Почна да отива всяка заран на Изгрева при Учителя. Учителят му поръчва да

каже на брата В.С. да изпълни дадената честна дума. Но то не стана (нали той взе акциите на Илия). Излъгаха го. Измамиха го. Изпързяха го на паркета и той падна и загуби всичко.

Под указания на Учителя Илия почна да работи същата паркетна индустрия сам. Помогна му парично брат му. Имаше на четири места складове с готов паркет. При индустриалния квартал, през бомбардировките изгоряха складовете на всички наоколо. Запалителни бомби паднаха и върху бараката с паркет и на Илия и не се възпламениха. Паркетът остана невредим, когато наоколо всичко бе поразено. След погасяване на пожара се събират много хора и говорят: „Кой е този праведник, че огънят дошъл до него и спрял“. Не бе ли тука пръстът на Учителя? Пак му показва своята милост. Хората го ошетиха, но Бог го възнагради повече. А на онези, които го излъгаха складовете с паркет изгоряха и те фалираха. А Илия можа да продаде този паркет, когато вече цената бе по-висока и покри предишните си загуби.

След една такава тежка бомбардировка К.С. среща Илия и го пита: „Илия, ти пострада ли нещо?“ Отговорил: „Никак, абсолютно всичко е запазено“. К.С. само въздъхва тежко и казва: „Всичко изгоря, всичко загубих“. Всички тия, които го изиграха, лежаха в затвора дълго, даже там умря и самият К.С. Тази опитност затвърдява още повече вярата на Илия в Учителя и той научава Закона за възмездието и неизпълнено обещание.

А как се развиха събитията? И двамат брата бяха големи комунисти. След 9.IX.1944 г. единят брат И.С. заемаше висш пост в министерството на външната търговия и с една търговска делегация отива в Лондон и сключват някаква търговска сделка от името на държавата. Но той подписва договора и английската фирма му дава еда голяма сума комисионни, които той като комунист трябва да остави за партията и държавата. Но той нали е търговец, свикнал да лъже и краде, взима тези пари и ги внася на свое име в западна банка. Но комунистите си имат голямо разузнаване и секретарката му, която е също комунистка се възмущава и го предава. Хващат го, съдят го и отива в затвора.

А другия му брат В.С. е също голям комунист и заема също голям държавен пост. През 1949 г. започнат е процеса срещу Трайчо Костов, виден комунистически и държавен деец обвинен в държавна измяна и бе осъден на смърт. Покрай него като съмишленик бива осъден на затвор и В.С. и чак през 1956/57 г. беше реабилитиран и излезе от затвора.

Всички платиха по деянията си. А Илия Младенов получаваше офицерска пенсия, работеше тук-там, за да издържа голямото си семейство. Накрая си замина на 4.III.1970 г. и аз се вредих да получавам неговата пенсия. Той бе си я заслужил като офицер от Българската армия, воювал през 1912-1913 г. и 1914-1918 и 1944-1945 г. Имаше Георгиевски кръст за храброст. А през 1943 г. лично маршал Тоблухин му закачи орден на гърдите, като полкови командир на Карловския полк взел участие във войната срещу немските фашисти. Ето такава бе развръзката. И поука.

След 9-ти септември 1944 г. Илия разшири предприятието си с нови съдружници, за което Учителят не беше съгласен и му беше казал, не се носят две дини под една мишница. Другарят Д. Търпешев му отпусна 2 милиона лева да купят от Германия още машини за фабриката. По-късно дойде национализацията. Трябва да се плащат дълговете. Пенсията му беше малка - 65 лв. и затова работихме заедно детски играчки, габъри и др. Но и това свърши. Тогава стана бояджия, беше изучил всички тънкости на занаята и всички познати го търсеха за работа. Така плащаше дълговете. Така

понесе последствията на непослушанието. Учителят е предвиждал това и е искал да го избави от ненужни дългове - мъчнотии, но всяко непослушание се заплаща скъпо. Трябваше да научи още един нов закон.

През 1944 г. редовно е посещавал Учителят в с. Мърчаево и там са водени тези разговори, които съм дала отделно.

7. ПОЛКОВИЯТ КОМАНДИР И МИСИЯТА ОТ НЕБЕТО

При новата власт след 9.IX.1944 г. мобилизираха Илия като командир на Карловския полк. Телеграфира в канцеларията на полка за пристигането си, да бъде посрещнат. В определения ден той пристига на гарата в Карлово. Търси посрещачи, но такива няма. Пита началника на гарата какво става, защо никой няма. Същият му разказва, че полкът е напълно дезорганизиран, войниците са правили митинг един, два дена преди пристигането му. В двора на казармата сложили маса, качвали един по един своите началници на масата и питаи войниците за всеки един, кой какво знае, да каже. И за всеки, за който се каже лошо нещо, бива арестуван. И така всички били арестувани. Само един подпоручик оставили в щаба. И накрая началникът на гарата му казва: „Както си дошъл, другарю, така се върни и ти да не пострадаш“. Но Илия е безстрашен, не се смущава от случилото се, нали е воювал в две войни, живял е с войниците по окопите на фронта.

Той се упътва три километра пеш от гарата до казармата. Пристига в щаба, същото му бива докладвано от чиновниците в щаба и от подпоручика. А оръжейният на склада му казал, че всички пушки и картечници са разграбени от тия, на които не се полага оръжие, като колари в обоза, кашавари и др. Показали му от прозореца да види в далечината на двора събралите се отново на митинг. Изслушал всичко, Илия се упътва право към тях, като пуща нарочно сабята си да дрънка по калдарьма. Пригответил също и две кутии цигари. „Вървах смело, решително към тях и наблюдавах какво ще направят. Наближавам сто крачки и гледам, те се раздвижват. Приближавам още повече и отдалеч чувам: „Мирно, строй се“. Зарадвах се, значи посрещат ме като началник. Казвам: „Свободно момчета“ и питам, „пригответе ли масата за разпити и за мене?“ Отговарят няколко гласа едновременно: „За вас няма маса, другарю командир?“ Питам: „Как тъй, като вчера всички преди мене са минали качени на масата?“. Излиза един подофицер и докладва: „Ние имаме сведения за вас, вие ще ни бъдете командир. При вас като капитан на батарея в Софийския артилерийски полк са служили четирима войника, които сега са тук и ни разправяха за вас, какъв човек сте.“

Като батареен командир Илия обичаше да изненадва войниците в неопределеното време за неговото отиване и да наблюдава незабелязан какво става в негово отсъствие. Тъй една сутрин отива в тъмно, като свири тръбата за ставане. И какво вижда, всички войници тичат по стълбите, кой по бели гащи в ръце с панталоните, кой носи ботушите, кой куртката. Научава, че фелдфебелът с тежка нагайка в ръка бие войниците където сvari, защото трябва щом свири тръбата, докато брой до десет да оправят леглата си, да се облекат, да обуят ботушите. Но това е невъзможно за 10 броения. Илия пак мълкомо се измъква от казармата. След обикновените занятия, които привършват към 11 ч. Илия събира цялата батарея на двора и инсценира легло, шкафче и един с нагайка до леглото. Извиква същия фелдфебел и му

казва: „Съблечи се и легни в кревата“. Дава се с тръбата сигнал за ставане, фелдфебелът трябва също в броене до десет да се облече, обуе, да оправи леглото си. Но той едва е станал и преди да заиграе нагайката, в момента вдига ръцете си и казва: „Виноват, господин капитан“. Илия казва: „Дайте му наръчника“ и пита: „В кой параграф пише за това наказание на войниците?“. „Съвсем вярно, господин капитан, няма такъв параграф“. И наказва фелдфебелът.

Втори случай с друг фелдфебел. Той наказва войниците да скачат със стънати колене 20 метра. Но това е невъзможно. И пак същата церемония била повторена от Илия с фелдфебела пред всички войници. Има такива случаи още няколко, но ще стане дълго да ги разказвам.

Той вади кутия с цигари веднага, търси кибрит по джобовите си да запали, но уж не намира, чака да види, как ще се отзоват войниците. Спускат се трима-четирима души със запалки, с кибрит, да запалят цигарата му. Тогава Илия вади двете кутии цигари и черпи пушачите. Те се срамуват да вземат, но той казва: „Ние сме другари, ще работим заедно, трябва да се опознаем“. След къс разговор иска да пуснат затворените офицери: „Как ще отивате на война без тях? Пък после има време да ги съдите ако имат нарушения“. Прибира се казармата. Праща тръбача да свири за сбор, да приеме полка официално. В щаба всички мислят, че няма да се съберат, но Илия настоява на своето. При зова на тръбата всички се строят в редици с вече освободените офицери. Щом става готово всичко, съобщават му. Той приема полка по установения ред. Държи им слово и се обръща към всички ония, които са взели оръжие, без да им се полага. Възхищава се от тях, похвалва ги, като големи родолюбци. На фронта ще ги тури на първата линия в боя. Нека излязат три крачки напред, да види кои са тия герои. Но никой не излиза. Илия се обръща към оръжейния на склада и почва пред всички да му се сърди и кара, защо го е заблудил: както се вижда, никой не е взел изlishно оръжие. Но това е негова тактика, той иска без да им заповядва, без да се кара да върнат заграбеното оръжие. И наистина през нощта всеки връща неправилно взетото оръжие и казва: „Мен не ми се полага“. И тъй всичко дохожда на мястото си. И полкът тръгва. Минават през София. Илия отива при Учителя да пита дали да поиска да го освободят, като инвалид с ръката. Него ден Учителят не приема никой, връща всички. Василка от ул. „Опълченска“ 66 му казва: „Ти, брат, може да имаш късмет. Стой тука на пейката пред стаята на Учителя, ще Му донеса някои книги“. Пристига Василка, отваря вратата Учителят. Илия става и поздравява отдалеч. Учителят се поспира, позамисля и с глава повиква Илия при себе си. Василка казва: „Имаш късмет“. Илия влиза в стаячката при Учителя и Го пита дали да се освободи и да не отива на война. Учителят се замисля един миг и казва: „Рекох, брат, има да изпълниш една задача, дава ти се отгоре една мисия, след като я изпълниш, тогава ще се освободиш“. Така той тръгва с полка. Навлизайки в Сърбия настига ги един руски полк. Руските офицери му отиват на гости за вечеря. Сервира им се както на всички български офицери от същата за войниците чорба. Но руските офицери питат какво още ще сервират, защото у тях командирът е хазяин на склада и може да вземе каквото си иска. Илия отговаря, че храната е за войниците и не може да разполага с нея, офицерите и той ядат само войнишка чорба. Във всеки полк освен командир има и политически командир плюс войнишки комитет. Също и Карловският полк има. Но войниците от войнишкия комитет като наблюдавали и разисквали за делата на Илия решават да телеграфират на генерал Българанов, че не искат да им се праща политически командир и

саморазтурят своя войнишки комитет. След свършване на войната в Унгария всички офицери се събират и генерал Българанов пита кой е полковник Младенов, искал да го види. Илия веднага си помислил дали няма някое провинение. Но генерал Българанов казва: „Твоят полк е единствен в цялата армия, който е разтурил войнишкия си комитет и са ми телеграфирали, че не искат политически командир. С какво ми омагьоса войниците?“ Илия е радостен и доволен. Благодарни на Бога и мисли за Учителя.

8. РАЗБУНТУВАНИЯТ ПОЛК

Сега ще ви разкажа най-интересната опитност за мисията на Илия дадена му Отгоре, от Учителя.

Още в началото на първата фаза на войната, едва почнали да гонят германците, един Добруджански полк се разбунтува и тръгва обратно за София да се бие с правителството на Отечествения фронт. Министърът на войната другарят Дамян Велчев праща подред няколко души офицери да спрат тоя полк, но всички нямат никакъв успех и полкът напредва към България. Разбунтуваният се полк приближава бивака където е разположен Карловският полк. Среднощ Илия е извикан от генералния щаб на войната в София на телефона. Веднага му идва мисълта: „Ето мисията, ето задачата. Помоли се на Учителя да ти помогне“. Получава заповед да ги спре. С него тръгват групата от войнишкия комитет от Карловския полк, не искат да го пуснат сам, страхуват се за него от бунтарите, които избиват по-висшите чинове. Генерал Дамян Велчев чрез своя адютант, генерал Кирил Станчев му заповядва да ги спре на всяка цена. Да залови и арестува подстрекателите, да ги обезоръжи и да не им дава храна на всички. Илия води дълги преговори с министъра и казва, щом му дават такава трудна задача да спре цял полк, иска пълна свобода на действие, както сам намери за добре. Най-после след дълги преговори му разрешават. Генерал Д. Велчев казва: „Аз познавам Младенов, на него може да се разчита напълно“. И тъй Илия обграден от своите въоръжени пазители отива сред най-разбунтувалата се част и почва да им говори. Отначало не искали да го слушат и се провиквали ту един, ту други: „Какво го слушате този, тегли му куршума, ръгни го с ножа“. Но той мисли за Учителя и поставената от Небето задача. Илия се преобразява отвътре, изпълва се с храброст и сила и отговаря: „Другари, щом съм тръгнал на война, може всеки момент да ме срещне вражески куршум, не се боя, чуйте ме“. Продължава да им говори дълго, с патос, с вяра и сила, с такова красноречие, убедително, вдъхновено, че и той сам се чудел на себе си, отгде е това сладкодумие. Събудил у тях патриотичното чувство. Ако се върнат, ще настъпят отново германците и тежко ни тогава, ще се бият на българска земя. Съобщава също, че в дефилето на Владая са се укрепили руски картечници и катюши и ще избият целия им полк. Те се вслушват в думите му и почват всички да говорят в един глас. Той отново ги моли, да излезе един да говори, че като викат всички, нищо не се разбира. Те се посъветват помежду си и излизат четирима души да изкажат оплакванията си: „Имаме три важни причини. Първата: От нашия полк много войници напуснаха полка и се върнаха по домовете си, да пазят жените и децата си. Те са бунтари, а не ние, които останахме. Те си лежат на топло, а ние теглим тука. Втората: Взеха ни нашите началници и ни дадоха непознати. Трета: Казват ни бунтарският полк и не ни зачисляват никъде на храна. Ето вече двадесет дена се храним с кражби. Нападаме обози и влака с провизии. След като ги изслушал, Илия им казва: „И трите причини са много важни. Ще

изпратя вас четирима водачи с един джип в София да докладват лично на министъра на войната". Останалите войници не искали да пуснат водачите си, да не ги арестуват. Но Илия им обещава, че ако пострадат нещо или ги задържат, той лично ще ги поведе на бой срещу София. Влиза във връзка по телефона с министерството, че ги праща на доклад и че причините им са важни и трябва да бъдат удовлетворени. И те тръгват с джипката. Министърът иска отначало да ги арестува, но Илия води преговори, започват разпавии, дълги увещания, настоява на своята помирителна тактика. Войниците бунтари от Добруджанския полк са гладни (гладна мечка хоро не играе) мисли си Илия. И заповядва на своя артелчик да извади от склада храна. Запалват се огньове, турят се казаните, от толкова дни не са яли топла храна: настана спокойствие, чуват се вече весели разговори.

Като изтича времето за идване на водачите им, отново настъпва неспокойствие. Бавят се. Илия пита отново в София какво става, отговарят: „Още са тука“. Министърът иска въпреки важните мотиви да ги арестува. И отново почват разговори с остър тон. Илия обяснява, че е обещал на войниците да бъдат върнати живо и здраво водачите. И ако ги задържат, сам Илия ще поведе разбунтувания полк за София. Упорството на Илия ги кара да се позамислят и решават да отстъпят от своята сурова дисциплина. Пратили телеграми до всички кметове по селата да пратят на фронта всички бегълци. Зачислили на храна полка и връщат техните предишни военни началници. Всички войници викат в един глас: „Вие ще ни бъдете командир“. Илия ги усмирява, като им казва: „Аз не мога да оставя моя полк, моите войници, но ще вървим рамо до рамо и заедно ще се бием“.

И така тия набедени бунтари се бият като лъвовете за Отечеството.

И тъй дадената задача от Учителя беше изпълнена. Били спасени от смърт няколко хиляди български войници от разбунтувания се полк по чужда вина. За тази сполучлива мисия Илия бе награден лично от маршал Толбухин с орден. Накрая след завършване на войната маршал Толбухин се снима с българския генерален щаб и с всички полкови командири. Полковник Илия Младенов също е сред тях!

9. РАЗГОВОРИ НА ИЛИЯ МЛАДЕНОВ С УЧИТЕЛЯ В С. МЪРЧАЕВО

Първо писмо до съпругата му

София, 3.IV.1944 г.

Мила Маре,

Вземам голям лист да пиша, защото имам много неща да ти съобща. Аз съм още в София, защото човек цял ден си губи времето и нищо не може да свърши. Учрежденията пръснати, когото търсиш, не можеш да го намериш.

Времето от вчера се оправи и снощи веднага има затъмнение и летяха над София единични самолети - сигурно тези дни пак ще добавят тези гангстери.

София е почти запустяла и навсякъде разрушения виждаш. За нашата махала и улица ти писах и вярвам, че вече имаш представа какво е -

развалини. Сега обаче като обиколих по-добре видях, че има на още много места бомби, които не бях видял. Така например бомби има пред входа на Аламанчеви, на кооперацията, която е зад нас, пред Золотов, който е до нея и по-надолу в къщата на Тананов, всред къщата на Танинчеви и още много други места.

Аз стоя тук, ама да ти кажа право, не ми се седи никак, но трябва да стоя, за да си нареждам работите и да се грижа за къщата и за складовете. Ето сега ще гледам да мога да взема работници да направя керемидите на покрива, та при нов дъжд да не тече. Ето Горбанов, на който всичкия покрив беше разнебитен, сега го поправи и покри с керемиди.

Във вторник отидох на Мърчаево и бях на разговор с Учителя от 10.30 ч. до 12.20 минути. Ето като пристигнах и влязох в стаята неотпочинал, Той отвори стаята си и запита кой доде, казаха Му, че съм аз и Той ме повика веднага.

Говорихме до 12.20 ч. и по едно време една сестра отвори вратата и каза, че е готово за ядене. Той тогава каза: „Ама, нима стана време за обяд?“ и тогава отидохме та обядвахме и моя милост както други път до него, но сега от лявата Му страна, където ми бяха приготвили стола.

Както и други път разположен, а този път аз Му казах, че искам да записвам по-важните мисли, казани от Него и моя милост се приготви с бележника и молив, а Той се позасмя.

След като ме разпита за всички в Сливен, за вас, за евакуацията на града и пр. започнахме един интересен разговор, като аз Му задавах въпроси и Той ми отговаряше.

Отговорите Му на всички мои въпроси доколкото можах да ги запиша са следните:

(28.III.1944 г. II-ри разговор) „Започналата война сега върви по инерция.

Всички работи зависят само от хората. Ако хората станат умни и работите ще вървят добре.

Един има да взема от друг 1000 лв. и води дело в продължение на 8 години и похарчи 10 000 лв. Друг има да взема 100 лв., а похарчи, за да го съди 1000 лв. и това продължава години на ред. разумно ли е това? Не е ли по-добре да пие една студена вода за тези 1000 лв. или 100 лв. и да ги опрости; или да се споразумеят и уредят вземанията си с разбирателство.

И сега се води такава война.

Победата носи неминуемо дългове и инвалиди. Ще трябва да минат 25 години, за да се народят отново всички избити във войната и тези нови хора ще бъдат добри работници, за да дойде царството Божие и да настъпи любовта, истината и мъдростта.

Що е война? Големи загуби, малки печалби.

Що е мир? Големи печалби, малки загуби.

Вълкът всякога има правото над овцата. Кой може да го съди?

Силният винаги има власт над слабия. Кой може да го съди?

Силните се мъчат да изградят голямо здание, обаче то е със слаби основи. Здрави основи са необходими, а това може да стане само с разбирателство между народите и да се зачитат техните права.

Сега е векът на обединяването (сдружаването), а не на уединено живеене между народите.

Бащата има власт и е слушан от своите деца докато пораснат, след това те искат своето право да живеят независими. Народите - това са децата и трябва да им се даде правото да живеят.

Народите ще се уморят вече и трябва да се потърси пътя, за да не се стигне до това уморяване.

Българите трябва да уповават само на Бога.

Хората не трябва да се ожесточават. Законът на шумците, който се създаде сега и преследва домашните и близките на избягалия, е една грешка, защото какво са виновни другите за грешките на един.

Богатите където и да са по земята са обединени и са на един ум, само долу другите са разединени.

Има закон по силата, на който всички ще се отвратят най-сетне от това, което става. Тогава коя сила ще може да го накара да продължава тази война? Само за здравите има закони, но за болните хора закони няма.

Някой не можал да живее със жена - ако той е здрав и не може да живее с жена си, причината е у жената и обратното.

Здравият винаги има правото, а сега хората казват, че болният имал право. Болният се наказва само със закона на милостта. Ние сме болните. Болният трябва да кротува, а здравият да работи.

Не трябваше да се дава коз за война срещу нас, нито на Англия, нито на Америка. Не трябва да им се обявява война. Аз казах още в началото на войната, че победители няма да има.

Китай още не е воювал. Той сега се въоръжава и утре може да даде 50 милионна армия. Кой ще се бие с тях? Ами Япония? Америка и Англия ги събудиха от летаргичния им сън, но после може да дойде още по-лошо.

Ние, българите се показахме по-големи германофили от самите германци. Казват на българите да изпъдят германците от България, но ние имаме коз, защото им отговаряме, защо те не могат да ги изпъдят от Италия.

Англичаните все пак са търговци, хора на интереса и може с тях да се спогодим.

Германците нямат вече приятели, а само ние сме с тях, като Санчо Панса.

Преди окупацията на Добруджа нашите даже бяха намислили да обявят война на Румъния.

Какво е спечелила България от войните? За 1000 години е водила 150 войни, значи всяка 8 години по една.

Всички се надуват и сами се правят велики, а всъщност нищо не са, защото като види насреща си по-голям лъв от него, готов е да бяга, макар че и другият лъв е като него.

В един цирк разигравали лъвов. Случило се един ден умрели, а представлението било обявено. Склонили един да го облекчат в лъвска кожа да излезе да играе на арената. Във време на игрането на ринга, от друга една врата излиза още един по-голям от него лъв. Човекът с лъвската кожа като вижда това настръхва и се готви до побегне, но в това време другият лъв се доближил и се навел та му прошепнал на ухото да не чуе публиката: „Не се страхувай и аз съм като теб“.

Това са силните. Силният е докато види насреща лъва.

Германците трябваше досега да намерят начин да свършат войната. Те трябва да се откажат от идеята „Германия над всичко“.

Старото християнство (допреди революцията) в Русия сега няма място, сега там е ново християнство.

Русия е конфедерация, всички членуващи в нея народи имат общи интереси, обаче всеки народ си има свои права, свои обичаи, своя религия.

Едно време не искаха да остане Сан-Стефанска България, защото щяла да стане задунайска губерния, но за да стане това има много други

работи, които я отдалечаваха от това.

Плашенето от Русия не беше толкова страшно.

Германците вървят по пътя на англичаните и постъпват също жестоко, а това не трябваше да правят.

Германците имат отлични военни, но нямат политики.

Питате ме, кой ще победи?

Любовта, истината и мъдростта имат думата.

Само онзи народ, който върви по този път ще има бъдеще.

И Чърчил, и Рузвелт, и Хитлер трябва да разберат това. Иначе всичките ще бъдат повикани горе да отговарят за делата си. Сега горе започва да се гледа делото.

И нашият цар получи призовката и сега е горе, за да отговаря. Всеки по отделно ще го съдят за грешките и делата му.

Питат ме до кога ще продължава войната?

Войната е спряла, сега остава да се изтече пороят на бурята, която се разрази горе.

Ще кажете на всички в Сливен, че колкото е продължила досега войната, няма още толкова да отиде.

Победа не трябва да има. И едните, и другите ще бъдат победени.

Когато двама души чукат червените яйца, на едното ще се счупи върха. След това обаче обръщат задните части на яйцата и пак се чукат, но се счупва задната част на другото.

Кой спечели? И двамата имат яйца, но счупени.

Яйцето - това е победата. Който и да победи, ще бъде счупено яйцето му, безразлично от върха или отзад.

Тази война е израз на кармичната вражда между богати и сиромаси.

Богатият трябва да се научи когато плаща на сиромаша да му плати 1 лв. повече (ако има да взема 45 лв. да му даде 46 лв.), а не да го подяда.

Казват някои: „Мъчна работа“ и най-мъчните работи са лесни, който знае, как да ги направи.

Има само една държава където съществува божественият порядък - това е Божествената държава.

Целият астрален свят по-рано беше в ръцете на черната ложа, сега обаче тези духове са изпъдени оттам.

Които сега умират отиват в астралния свят където се поправят, подготвят и идват на земята вече като добри работници. Сега войната е на физическото поле от черната ложа.

Войните ги образува богатството и съблазънта за него. Има два вида войни: война на смъртта и война на живота.

Сега се води първата война и тя се ликвидирва. Ще дойде втората война, в която ще воюват без да се убиват. Сега ще започне истинската война (втората).

Светът е окупиран и всички народи трябва да капитулират. Всички ще трябва да служат на Господа и ще има само една държава - Царството Божие.

Този ни разговор обаче не го давайте на всеки да го чете, защото той не е за всеки.

На въпроса ми, дали има опасност за бомбардиране на Сливен, ми каза: „Колкото е вероятността за София, 50% е за Сливен“.

В това време ни повикаха за обед и прекъснахме хубавия и дълъг разговор.

Маре, тези хубави негови мисли като дода ще ги допълня и доогляда в

духа на това, което съм възприел и тогава ще го напишем на машина и дадем само на някои наши близки от братството, като двамата Михалевци.

Сега може да го прочетеш само на Кантарджиеви и на М.Райнови и на Иванка Гешева.

Учителят изрично ме помоли да не съобщавам на всички този ни разговор и това трябва да го изпълня.

Ти разбираш защо? Че не всеки ще го разбере правилно.

За Лиляна каза да не си напуска работата, обаче да поиска отпуска, за да оздравее и си поуспокои нервите.

От всичко разбрах, че войната не ще свърши много скоро, както някои му приписваха думи. Такова нещо не казва.

Относно бомбардировките за София и България, каза, че ако се открие втория фронт ще ни пооставят малко - значи не е изключено да има още бомбардировки.

Каза, че следущите два месеца ще се развият много големи събития.

Има още работи, които каза, но писмото стана дълго, та ще остане за друго писмо или като дода.

За св. Георги относно шумците каза: „Е, нали има там гарнизон. То Сливен е последен, където ще добават, ако добавят“. Искаше да каже, че е по-опасно от тях в селата, които са далеч от града и че не ще рискуват да добавят чак до самия град.

Тука какво да ти кажа. Снощи имаше над София, но единични самолети и това ни кара да мислим, че днес-утре може да очакваме нещо.

Днес на обед имаше предупреждение за тревога.

Лиляна не би ли могла да си намери някоя работа там в Сливен. Говори с Кольо да ѝ потърси.

Дотук спрях снощи, защото ми се спеше и си легнах в 10.30 ч., но в 12 ч. имаше тревога и трая близо 4 часа, та сега съм уморен от безсънието, но слава Богу, че мина без бомби. Мен не ме чакай по-рано от десет дни, защото има да ходя в Лъджене, после Черни Вит и чак тогава при вас, ако е живот и здраве.

Вие как сте, Кольо и Цвета идват ли при вас за спане, или пак не им се качва. Сега за Гергьовден ще бъде при вас весело и съжалявам, че не ще мога да бъда.

Поздрави на всички. Целувам ви.

Твой Ильо

Второ писмо до съпругата му

София, 15.V.1944 г.

Мила Маре,

В неделя ходихме с Младенчо и Лиляна при Учителя и аз пак можах да водя един дълъг разговор в присъствието на Лиляна, от който разговор държах бележки за по-важните мисли, които искам да ти ги предам.

Беше много разположен, даже Боян Боев ми казва, че правело впечатление на околните там, че към мен бил много благоразположен и водел дълги разговори, каквито рядко с други е водел.

Разбира се аз се чувствам много поласкан от това негово внимание. Може би намира в мен някакви работи, които да му дават надежда, че може и от мен да излезе нещо.

Въпросите, които му задавах няма да ги пиша, защото ще стане много дълго - цяла беседа, затова като дойда ще го четем заедно и ще ти кажа моите въпроси.

Ето неговите отговори:

(14.V.1944 г. - III-ти разговор)

„Победата ще бъде на страната на доброто.

Всички воюващи трябва да разберат това и да поумнеят, защото иначе големи страдания ги чакат.

Злото - това е обществената безопасност, където като влезе човек ще трябва да бъде поставен на изпитания.

За силния няма закони и няма отговорност и виновност.

Вълкът като извърши престъпление няма кого да хванат и да държат отговорен.

Овцата обаче като извърши престъпление (влезе да пасе в забраненото), отговорен е и плаща щетите господаря ѝ.

Сегашните народи разсъждават като преди 3000 години.

Тази тяхна карма е карма на миналото и затова трябва да се изплати и ликвидира с нея.

Никоя война досега не е била толкова жестока, варварска и с толкова много жертви.

Христос самичък се пожертвува за доброто на всички - това е доброто; значи един се жертвува за благо то на всички.

Злото - тука всички се жертвуват за доброто на един. Кое е доброто? Когато един умира за благо то на всички. Кое е злото? Когато всички умират за благо то на един. За лошите хора законите служат като ограничение.

За пример: В Англия имало един престолонаследник, който живеел много разпуснато. Веднъж той извършил някакво нарушение при своя разгулен живот и трябвало да отговаря пред съда.

Всички смятали, че не ще има съдията кураж да го осъди.

Обаче за изненада на всички съдията го осъдил на глоба и три дни затвор.

Минало време и този принц наследил престола и станал крал. Съдията очаквал кралят да го гони и му отмъсти за смелостта му да го осъди като престолонаследник, обаче за учудване на всички кралят дал най-почетна служба на съдията.

Сега хората мислят трезво.

Мирът трябва да доде да намести изкълчените крака на народите.

Остава още една война да има в далечното бъдеще.

Когато народите станат с изкълчени крака и негодни повече да се бият, те по неволя ще се побратимят, защото няма да има кой да се бие.

В 1870-1871 г. Франко-Пруската война, на полесражението останали ранени тежки един французин и един германец. Виждайки се съвсем самотни и изоставени, те се доближили един до друг, започнали да си говорят и да си превързват раните взаимно - значи те са си простили помежду си и се побратимили.

Народите трябва да си простят дълговете и да започнат наново нов живот.

Отсега нататък настъпват 45 юбилейни години, през които кой каквото е взел ще трябва да го повърне.

Всеки 45 години всички се повръща - така е в евреите.

По закона на Мойсея земята след 45 години владение се повръща на собственика ѝ.

Робът е такъв до 45 години и след това е свободен.

За пример: Имало един поп, който придобил собствеността на една нива и почвайки да я обработва, казал: „Сега аз ще те науча как се работи и как ще раждаш“. А нивата му казала: „Колко души чорбаджии като тебе ми-

наха през главата ми та не ме научиха и ти ще минеш като тях“.

Земята е училище за всички.

Идва вече новата държава, която ще бъде една, а тя е Божествената държава. Бог я вече прави и си е избрал хората, които ще ги изпрати да я наредят.

Щом като можем да вървим подир сегашните водачи, защо да не вървим подир другите, които ще изпрати Бог ако додат по-добри.

Тези, които Бог ще изпрати, ще ги познаем, защото всички, което е по-добро се разпознава лесно.

Ако сега хората слушат Чърчил, Рузвелт и др. защо да не послушат хората на Бога.

Ако в града запалят една лампа, колкото и да е голяма не може да освети целия град, но когато изгрее слънцето то ще освети навсякъде със своята изобилна светлина.

Сега има по света частични светлинки (лампи), които подготвят условията, за да изгрее слънцето със своята изобилна светлина. Тази светлина е която ще оправи целия свят.

Пролетта идва вече, но не изведнъж, а постепенно.

Хората ще се изменят незабелязано, така както незабелязано приближава пролетта.

Всяко добро е плод на Божествения свят.

Когато нещата почнат да цъфтят (цветята) навън под откритото небе, а не в парника, значи, че пролетта е дошла.

Светът сега е миниран, той е обсадно положение, от което има само един изход - капитулация.

Капитулация чака само тази обсада, иначе тя може да се премахне.

Всички трябва да капитулират пред Божествената сила.

Само когато хората го видят, тогава ще го повярват това.

За войните майките са виновни.

Ако майките започнат още от утробата да възпитават детето си да не прави зло никому и да не убива и това възпитание продължи докато детето порасне, ще има ли хора способни да убиват?

Ако на една трънка присадите череша, то соковете от трънката като додат до черешата няма да дадат плод трънка, а ще се роди череша и обратното.

Има хора присадени на трънка - череши, и обратното.

Някои казват, че ще оправят света. Светът е оправен, но трябва да възприемаме нещата както са.

Душата е благородна, само дайте ѝ простор да се прояви.

Законите и парите са водители на Любовта, а трябва обратното - те да станат слуги на Любовта.

Една майка като гледа детето си и бди над него денонощно, жертвува всичко за него - колко ѝ се плаща? Нищо. Тя прави всичко това по закона на Любовта. Така трябва да станат и хората.

На един човек без крак ако му поставите изкуствен крак, колкото и сполучливо да е все пак ще хлопа този крак и ще се отличава от естествения крак. Така са и хората, лъжите им колкото и да се прикриват, все ще се разкрият и видят.

За пример: Имало един момък с кафяви очи, но едното око изкуствено. Имало една мома със сини очи, но и тя с едно изкуствено. Тези изкуствени очи били така направени, че не се никак познавали.

Този момък и мома се харесали и оженили и в продължение на 10 годи-

ни те си живели щастливо без да могат да си открият един на други този недостатък.

Една вечер те били на театър и се завърнали вкъщи доста късно, и уморени си легнали, и за да им отпочинат очните орбити, в тъмното извадили изкуствените си очи и сложили незабелязано един от други очите върху нощното шкафче. Сутринта се поспали малко и в бързината да станат скритом един от други взели очите си и ги поставили на мястото им, обаче без да забележат те си разменили очите. Като седнали да закусват, загледали се учудени един в други и започнали да се питат: „Защо ти е едното око синьо?“, а другият питал: „Защо ти е едното око кафяво?“ Значи цели 10 години те криели, но дошъл момента, когато се издали.

Гладът ще накара хората да потърсят добрия хляб.

Когато хората изгладнеят, те ще намерят хляба.

Има неща, които са непонятни за хората.

Божественият порядък ще дойде.

Злото не може повече да отиде по-далеч.

Всяко нещо има своя краен предел.

Свободата с оръжие не се добива, тя не е нещо физическо.

Тя не се добива също и нито с пари, нито със закони.

Ние трябва да ценим в хората знанията, защото иначе Бог ще ни покаже камшика.

За пример: Имало един полковник много груб. Той имал един ординарец, един много начетен и учен човек, който понасял безропотно ординарческата служба, макар че полковникът постоянно го обиждал и грубял.

Веднъж полковникът паднал от коня и си изкълчил крака. Ординарецът се заел и излекувал крака на своя началник. Чак тогава полковникът видял грешката си за обноските си към него и се коригирал, и по този начин полковникът станал ординарец, а ординарецът - полковник.

Ние сме слепи за Божественото в света. Изискват се условия, при които да се прояви то.

Новото от Бога идва сега.

Йерусалим сега е обсаден и ще трябва да капитулира.

Нашият народ е страдал от липса на разумно духовенство. Те нямат любов към народа ни.

Ако имаше разумно духовенство ние нямаше толкова да страдаме в миналото. Всички народи са страдали от духовенството и от управляващите ги.

Сега войната в астралния свят отдавна е свършила.

Сега се изтичат пороите (остатъците от тях) мътни и скоро ще почне да тече бистрата и кристална вода.

Народите имат още хляб и затова се бият. Ако ги оставите 5 дни без хляб - гладни, веднага ще настъпи краят на войната.

Сегашната война е за големите народи. Те мамят малките народи, за да ги вкарат във войната. Също както един момък, който иска да се ожени за една мома и ѝ обещава да ѝ направи княгиня, а после като се ожени вместо княгиня, той я прави слугиня.

Ние трябва да се научим, да знаем, какво да искаме.

За пример: Когато се освободи България, пристига от Америка един българин, учен и се явява при княз Батенберг да иска служба. Нямайки учени хора, князът му казал, че ще го направи министър, обаче българинът не знаейки какво е това министър, казал, че иска да бъде направен директор, мислейки че тази служба е по-голяма. Тогава князът го изпратил при министъра,

за да го назначи директор. Трябва да се научим, да знаем, какво да искаме.

Хората трябва да научат законите на тялото си и оттам ще извадят всички закони и порядък в света.

Във физическия свят трябва да изучат стомашната система.

В духовния свят трябва да изучат дихателната система.

В Божествения свят трябва да изучат умствената система (мозъка).

Стомахът има 10 милиона клетки, които работят в идеален унисон и ритъм за целия организъм. Тези милиони клетки работят, а не им се плаща. Ако им се плаща на ден по 1 стотинка, трябва по 100 000 лева дневно. Ако им се плащаше на ден по 1 лв. трябва по 10 милиона лева дневно. Ако им се плащаше на ден по 10 лв. трябва по 100 милиона лева дневно. От где ще се намерят толкова пари, за да се плаща?

В Божествената държава всички ще работят по закона на Любовта, а няма да се плаща.

От стомашната система енергиите ще отиват в дихателната система, а тя ще ги препраща в мозъка, а оттам в кръвта, която ще отиде по цялото тяло.

За в бъдеще оттам ще се извадят всички закони.

Хората са много закъснели, а време трябва, за да се проучи всичко и да се приложи.

Един ме пита: Какъв е смисълът на живота? Във Вселената има 100 милиона слънца, и всяко слънце има по 12 планети. Ще отидеш да ги обиколиш всички и на всяко ще живееш по 100 милиона години. Тогава ще научиш, какъв е смисълът на живота. Сега ние живеем на тази планета - Земята. Ние сме тука на земята екскурзианти, на които им се дава възможност безплатно да я пропътуват и да я изучават.

Сладкото не можеш да кажеш, че е сладко, ако не го опиташ.

Светлината трябва да я видиш, тогава ще кажеш, каква е и ще имаш теорията за нея.

Само като опиташ нещо, ще го знаеш, какво е.

Защо има някои хора слепи?

На добрите хора Бог е отнел зрението, за да не виждат злото и се изкушават от него. И обратното - на някои лоши хора Бог им е отнел зрението, за да не виждат доброто.

За пример: Един цар имал две дъщери: едната сляпа, а другата глуха. Явили се двама момъка, които се оженили за тях. Момъкът, който се оженил за глухата мома бил сляп, а момъкът, който се оженил за сляпата мома бил глух.... Примерът го има в беседите.

Бог дава понякога така нещата, че да има хармония и щастие между хората.

Хората трябва да станат разумни, за да подготвят по-добри условия да посрещнат доброто, което идва."

Така приключи разговорът ми с него.

Мислите му ти ги пиша неогладени стилистично, но няма време. Трябва да седна да помисля върху писаното и да си припомня разговора, за да огладя бележките. Това ще стане като си дода в Сливен след десетина дни.

На Младенчо можах да наредя следното: Отмениха отиването му в Щип, остава тук в допълнящото отделение на 4-ти Артилерийски полк, които са в новите казарми при Дървеница. Командир е полковник Кръстев Андрей (който беше във Враца) и който ти прати много здраве и поръча да ти кажа да не се безпокоиш и мислиш за Младенчо, той ще го нареди добре. Навярно ще го вземе при себе си. Тази сутрин го заведох в казармата аз и го

оставих при Кръстев да го облекчат.

Вярвам, че ще може да си идва всеки месец в отпуска, а освен това ще може да прескача и до София да наглежда къщата и складовете с паркет, защото Мирчо го мобилизират и тези дни и той заминава.

Искаш да съм го освободил съвсем, а не знаеш, какъв зор видях докато можах това да наредя. Цели пет дни съм тичал непрекъснато по селата докато уредя, защото всички са евакуирани около София, а няма съобщения. Вчера взех с мен и Младенчо, за да отидем и вземем новата заповед и сме се возили с влак, вървели пеша 20 км, после с камион и пак с влак, за да се приберем в София.

Както и да е, трябва да бъдем доволни, че Бог помогна, та така се нареди работата.

За Лиляна също аз пак виновен. За всичко аз съм виновен? Така да бъде. Колкото до материалната страна, ти никога не си ми съчувствувала и съдействувала. Не искаше и да знаеш, че сега съм без пари и че даже за Сливен да искам да тръгна трябва да търся пари. Защо поне ме ядосваш, ако не можеш да ми бъдеш полезна. Паркет има, ама паркет не се яде. Кажи на Кольо да не продава без мен, защото не знае какво качество и какъв метраж имам свободно. После, паркетът е под режима на комисариатството, та аз трябва да го уредя този въпрос с комисаря като дода в Сливен. Ако има купувач да ме запита с телеграма, какво качество иска, колко метра и аз ще му отговаря какво има свободно и по каква цена. То не е току-тъй само да се продава и да вземем пари, а после да нямам какво да дам. Кажи му, че този паркет, който е в Сливен 1/2 е продаден още по-рано и платен, но артиса в Бургас и не можахме да го пренесем в София, та го пренесох в Сливен.

Прочети му тези редове от писмото ми непременно.

Лиляна е без работа, така както ти желаше. Докато се върне хората взели на нейно място друга. Учителят не е казал сега да си почива още, а ми каза, ако е вътре в себе си раздвоена, да не остава в София, ако ли е спокойна и не е раздвоена за работата си да продължи работата.

Сега ти остави детето без пари, а не мисли, че тук в София е толкова страшно и опасно. Ето вече от няколко дни имаме осветление, вода има в казармата, мляко има кисело и прясно колкото искаш по 24 лв. Зеленчук има в изобилие, хляб има. Сега вече тук там има трамвай, а и улиците започнаха да ги почистват и да запълват ямите от бомбите.

Днес имаме на обед тревога и летяха самолети, но пуснаха само няколко бомби. Изглежда, че имаха друг обект за бомбардиране, а едно ято обърка се в облаците и доде над София. В това време започна дъжд и гръмотевица, та се омесиха гръмотевица, дъжд, стрелба на оръдията и експлозиви от бомби, но само няколко.

Защото сме свикнали вече та не ни прави впечатление.

Аз казах на Лиляна щом като няма да работи, да си замине за Сливен, но тя иска още да седи.

Какво прави сладката ми Анжелика, да я караш да чете и да пише, защото всичко е забравила. Сега поне ти нямаш много работи и можеш да се занимаваш и с нея.

Цветини какво правят. Да ги караш да идват горе при вас, а майка ти да се научи да търпи всичко, щом е гостенка на тях.

Утре ще приготвя две сандъчета с разни работи и ще ги изпратя по железниците до Кольо.

Поздрав на всички, целувам теб и Анжето

Ильо

ПРОРОЧЕСТВОТО И ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА СВЕТА!

Разговорът е даден от присъстващите: дъщеря и майка ѝ, съпругата на пишещия тези спомени:

„Рекох, тази, тази война свърши, но другата, другата, там на изток, която иде...“ Учителят загатнал за онази война от изток, която трябвало след време да дойде.

На въпроса поставен от същия брат на Учителя в момент, когато германците настъпвали към Москва в своя триумф: „Учителю, нали бъдещето е на славянската раса, а ето германците превзеха Русия. Какво ще стане?“ На това Учителят отговорил: „Рекох, руснаците ще влезнат в Германия и в Берлин, ще забият червеното знаме над Райхстага“. Илия се стреснал от тия думи. Учителят го повторил 3 пъти и накарал да го запише в присъствие на дъщеря му Лиляна, която е била току-що завършила университет.

На този отговор той онемял, записал го, споделил го само със съпругата си и го пазил като най-свещена тайна и от страх да не си навреди, защото пророчеството е било германофилско.

След време той и ние се убедихме в правотата на думите на Учителя.

След първоначалното стъписване Учителят отново повторил посочвайки с пръст: „Рекох, пиши: Руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага“.

Доживяхме това време. Небето намери онези, които да забият червено знаме над Райхстага.

ЗНАМЕНОСЦИТЕ

На 29 април 1945 г. в центъра на Берлин проникват част от 3-а ударна армия на 1-и Белоруски фронт. Военният съвет на армията връчва на полковете, които на другия ден ще щурмуват Райхстага 9 еднакви червени знамена. В щаба на 756-и стрелкови полк е донесено знаме N 5. Съдено е тъкмо то най-напред да бъде окачено на купола на Райхстага и да стане известно като „Знаме на победата“. Това историческо дело извършват сержант Михаил Егоров и ефрейтор Мелитон Кантария, като преодоляват десетки смъртни опасности. На площада пред огромната сграда загиват 37 автоматчици от поддържащата ги рота. Това са осемдесет процента от тръгналите за изпълнение на задачата. Страшен кървав данък! И то само два дни преди окончателното падане на Берлин. Но знаме N 5 плющи на най-високата точка на Райхстага, а на площада кънти мощно руска „ура“, надмогнало невъобразимия прохот...

Предсказанието на Учителя се изпълнило.

Решението на Бога и чрез Учителя проведено било и изпълнено.

Ние го проверихме.

ЧЕТВЪРТИ РАЗГОВОР ВОДЕН С УЧИТЕЛЯ НА 6 ЮНИ 1944 Г.

Говорил по задавани въпроси от мен.

„Хората не могат да надраснат личните си чувства.

Сведенията, които се дават за войната са 25% верни и затова не може да се базираме на тях.

Когато един търговец закъса, той почва да търси малките си вересии. И в политиката е същия закон. Миналото обаче е опит и трябва да бъде из-

ползван в бъдещето.

Един търговец ако иска да му върви трябва на десет души да оставя да има да му дава един.

Защо човек трябва да бъде щедър? За да си подготви условия утре да може да напълни хамбара си. Житото хвърлено на нивата е загубено, но то ще напълни после хамбара, но може и да не стане.

Германия е поставена на изпитание. Гърбът ѝ не е свободен. Един оратор когато говори не трябва да има зад гърба си хора, а да има на какво да се опре.

Войната в Европа е безпредметна, а мъчният въпрос остава далечният изток.

Бялата ложа е взела надмощие, защото е проникнала в тайните на черната ложа.

Светлината е проникнала в тъмнината.

Тази фаза на живота е подготвителна.

Опълченците за какво се биха на Шипка? За да подготвят условията на днешния живот на България.

В България трябва четирима души дипломати да направят един дипломат, който да има всички необходими качества на дипломата.

Досега в миналото България е имала само четирима дипломата: Начевич, Стоилов, Стамболов и Каравелов.

Тези четиримата по отделно са имали известни качества, но събрани заедно образуват един дипломат в пълната смисъл на думата с всички необходими качества".

Отговор на въпрос: И днес ги има такива дипломати, но не могат да ги намерят. Да ги потърсят из хамбарите и ще ги намерят. Политически България е в разцвета си. България сега се намира в Златния век. Нашите дипломати досега водиха дребнава политика. Вслушват се в съветите ми, но малко късно.

Отговор на въпрос: Те са преродени (Начевич, Стоилов, Стамболов и Каравелов), но трябва да ги потърсят и да ги намерят. Да потърсят изворите отдето ще доде бистрата вода. Те няма да додат сами.

Отговор на въпрос: Нито един народ не може да освободи другия. Свободата Бог я дава.

Даровитият и при най-лошите условия ще се прояви и развие.

За пример: Идва при мен един българин, който сега е голям човек и ми казва, че когато следвал в Русия, били трима другари, които живеели заедно и следвали с един костюм. Когато единият отивал на изпит обличал костюма, а другите стоят къщи. Така било при всички случаи, когато е трябвало да излезнат от къщи. И така те свършили учението си и това не им попречило да станат учени и видни хора и общественици.

Българинът лесно се приспособява навсякъде. Тук в България е упорит, а навън гъвкав - славянска черта.

За пример: Настрадайн Ходжа построил една печ за печене на хляб. Обаче като дошъл един намерил му кусур, че не бил построил добре печта и той я съборил и я обърнал към страната, към която той му казал. Дошъл друг и той му намерил маана и му казал да я обърне на другата страна. Той я съборил и я обърнал към третата страна. Така той я въртял няколко пъти и найсетне съборил я и я построил на колела и кой както искал на тази страна я обръщал.

И в политиката трябва да построим печта на колела и да я въртим, както е въртял Настрадайн Ходжа печта.

Човек, за да направи една грешка се изисква много енергия, а да я поправи се иска малко.

За дипломат човек трябва да бъде такъв - търпелив.

Сега идва фазата на сдружаването на народите - разумното сдружаване.

Както сезоните на годишните времена се менят незабелязано, всеки три месеца, така и условията на живота се менят незабелязано.

В природата човек има чувството за познаване на горчивото и сладкото.

Политиката е слаба, а слабият не бива да се бори със силния.

Разумната сила решава нещата.

Някой казва, че не можел да изтърпи. Ще се научи.

Отговор на въпрос: Идва фазата на присаждането, но да гледаме подложката да е хубава и здрава.

Българският народ е добър и умен и ако управниците му го слушаха, много малко грешки щяха да направят.

Човекът от екватора не може да живее на северния полюс и обратно. Ескимосът не може да живее на екватора. За всяко нещо е аклиматизиране необходимо.

Всички народи не се знаели до каква степен да се разширяват и затова додоха тези сътресения и противоречия.

Отговор на въпрос: Бог не е казал да се къса този, който знае, и ако някой не спази този закон ще му се посочи юмрука и ще го накарат да се подчини на този закон.

За пример: Един студент се явява два пъти на изпит, но не напълно подготвен и бил късан. Третия път научил материята много добре и се явил, обаче професорът, който обичал много да къса бил пак с намерение да го скъса. Тогава студентът му казва: „Първия път Вие ме скъсахте, за да ме научите как да чета. Вторият път ме скъсахте, за да ме научите как да уча. Сега обаче аз научих как да чета и да уча и идвам подготвен. Ако Вие и сега си позволите пак да ме скъсате, ще Ви покаже юмрука си“. И така студентът издържал изпита си, защото и той се научил как да учи, а и професорът се научил, че на знанието не може да се слага двойка.

Ако германците биха се държали приятелски със славяните, нямаше да стане това, което става сега. Сега те се научиха вече. Сега в Германия всички учат руски език. Значи германците коригират грешката си.

За пример: Един турчин имал една ханъмка, която при една злополука си изкривила челюстта при падане. В града имало един ходжа, който поправял изкълчвания и турчинът качил ханъмката на една кобила и я подкарал за града при ходжата.

По пътя обаче кобилата се подплашила и ханъмката паднала и при падането кобилата я ритнала в главата вследствие на което ритане челюстта се наместила и не станало нужда да се ходи при ходжата.

Така и с германците - кобилата ритна и им намести челюстта.

Отговор на въпрос: Някои хора се пристрастяват.

Всички народи имат хубави черти.

Българинът е щедър.

Германците са при лоши условия поставени, нямат достатъчно земя. Те ще придобият качества, които иначе не можеха да ги имат. Англичани, американци и германци си приличат и затова си съперничат.

Но винаги порока се преследва със закони. В това отношение американците са на прав път. Там апашите не ги преследват със закони, както у

нас, а имат създадени специални дружества за преследване на апашите.

Апашите там повече ги е страх от членовете на това дружество, което изучава всички техни начини на действие, отколкото да се страхуват от самата полиция. Там на едно зло, поставят друго зло да се бори.

Със закон нищо не става. Трябват нови начини на възпитание.

В природата има закони, които трябва да ги изучаваме и да ги използваме.

Така например в природата има разумни растения. Такива разумни растения са бобовите растения. Ако посадите един корен боб, който се увива около кол, но без да има близо до него кол, а по встрани насадите един корен боб, който не влече, а поставите до него кол, като пораснат бобът, който влече ще отиде до кола и пак ще се увие.

Ако поставите една суха пръчка до кол до една млада фиданка зелена, бобът е разумен и ще знае около коя пръчка да се увие.

Хората се увиват около сухите пръчки, защото няма други. Сега вече не ни трябва сухи пръчки.

В Америка плодовете сортират през специални решетки. Пускат прасковите да текат по наклонени решетки отначало с малки дупки и постепенно към по-големи. Така прасковите, които са дребни падат още отначалото през малките дупки, после по-големите и най-сетне остават да паднат през най-големите дупки най-големите, най-хубавите.

Така са и хората - гениалният ще влезе през най-голямата дупка, а глупавите ще изпаднат още отначалото през малките дупки.

В природата има един закон за наклоните.

Нас ни препятствуват наклоните и не можем да се задържим щом като ни пуснат по наклонената плоскост.

Това обаче става само с млекопитаещите, но не и с другите.

В политиката като турнат голям наклон на политиците, те паднат.

Пример: Бисмарк в Русия.

Отговор на въпрос: Питате ме, ще се оправи ли светът? Ще се оправи - ще го видят как ще се оправи.

Слънцето ще изгрее. Няма да закъснее повече от 12 часа, най-много, което може да стане от вечерта до сутринта.

Отговор на въпрос: Искате да знаете ще се намесим ли във войната?

За пример: Един баща имало, който никому дължен не оставал и готов бил да се бие винаги с всеки, който го оскърби.

Случило се да заболее тежко синът му. Веднъж един го обидил, но той не можел нищо да направи, защото е бил зает с болестта на сина си и казал: „Да не беше болният ми син, аз щях да те науча тебе“.

Същото сега е и с България - тя е заета с болния си син.

Българинът не иска да воюва, защото е зает с болния си син. Народът има предчувствие дали ще победи, или не.

Отговор на въпрос: Ако София се е покаяла ще спрат бомбардировките. Аз преди години им казах да не строят големи кооперации и други здания (това беше преди 15 години), защото предстоят да станат големи землетресения и други събития, но те не ме послушаха.

За войната има 1 билет от една лотария от 100 билети. Трябва да знаят българите да изтеглят всичките 99 билети, но да знаят, кой е билета за войната и да не го теглят. Българите са изключени от войната. Провидението не разрешава този път да воюваме.

Ако въпреки това воюват, ще изгубят войната.

В 24 часа не могат да станат два прилива.

При освобождението на България беше прилив, Втората война беше отлив. Трябваше да бъдем неутрални им казах, иначе ще загубим войната.

Отговор на въпрос: Всички славяни трябва да се споразумеят, а балканските народи да се сдружат, да се кооперират. Българите поумняха след сътресенията, които дойдоха.

Отговор на въпрос: До есента да се приберем в София има шанс, а може и по-рано. Войната е стигнала своята най-висока точка. Ще стане това, което никой не е очаквал. Войната вече е нежелателна от всичките народи.

Мирът сега е на ухото. Както пушачът като поставил на ухото си лулата и я забравил там, пък после пита и търси лулата си, за да пуши, така и биещите се - забравили лулата си на ухото (мира), а те я търсят.

Във всички има страх един от други и затова не се решава никой да заговори за мир.

Сегашните хора приличат на ранения германец и французин от франкопруската война, когато изоставени в нужда се примирили и станали приятели.

Има божествен закон в света и народите трябва да вървят по него.

Когато народът не върви по божествения закон стават сътресения.

В света сега почва луната да управлява. Епохата на Марса свърши още през месец март (1944 г.).

Новата епоха ще наложи примирието на хората.

Богатият ще трябва да изгори всички тефтери и да започне отново. Защо ще бием детето, че счупило стомната? Купете нова стомна и въпросът се изчерпва.

В политиката се иска време.

Всички народи са слуги на Бога. Бог ще оправи света. Наближило е да се каже от Невидимия свят да спре войната. Никого няма да питат, когато се каже от горе, че свършва войната. Всички ще се подчинят.

Тези неща са предсказани отдавна в Библията, аз не казвам нещо ново. Войната е спряла, но по инерция се движи още малко както се движи по инерция големият параход още известно време след като са спрели машините му да работят.

Отговор на въпрос: Ще върви още 1-3 месеца по инерция войната за Европа, но за Далечния изток остава сериозно положението. Гдето пише в Евангелието, че Ерусалим ще бъде обсаден, сега целият християнски свят е обсаден. Тази война е отражение на войната от Далечния изток.

Отговор на въпрос: Всяко нещо, което има начало има и край. Религията е сянка. Религията не спасява хората, а този, който създаде слънцето, месеца и звездите.

Със щерни, в които се събира водата от капчуците въпросът не се решава, а трябва да се намерят изворите.

Всички религии са щерни, в които се събира водата от керемидите, а Божественото не е тези щерни, а самите извори.

Всичко ще се измени, „и ще ви дам пастири според сърцето си“ е казано в Евангелието.

Свещениците още носят черни дрехи, жалят за Христа и не вярват, че Христос е възкръснал отдавна.

Черният цвят е за почивка, а светлият цвят е за работа.

Водата още като извира е осветена от Бога, какво ще я осветяват свещениците.

В Невидимия свят има само 24 старци - владци.

Една епоха от милиони години образуват един старец, от тези, които ги

има там.

Днес казват, че старият човек е бил глупав, болен и пр. Старият човек обаче ако ще и на 120 години да е, това значи умен човек - тогава почва да учи той в училището на живота.

Едно време езичниците считаха християните за безбожници. Сега свързането ни с формите е идолопоклонство. Светиите не са в иконите, а те са въвн от тях и за в бъдеще ще има не мъртви икони, а живи такива. Вън между хората има икони, но трябва да ги потърсим, да ги намерим къде са и да ги почитим.

Сянката идва от реалността. Ние трябва да благодарим на сянката, защото тя ни показва, че има реалност. Но сянката не храни хората.

Едно време искаха аз да се махна от София, но им казах, че ако се махна и вие ще се махнете. Ако не тръгнете по Божествения път от София нищо няма да остане. Това беше преди 15 години.

Казах им, че трябва да бъдат строги, но справедливи.

Свещениците искаха да ме гонят. Ще поумнеят всички понеже сега законът идва по обратен път. Сега Бог прави народа умен и той няма да чака управниците да станат умни. Всички народи са поумнели сега.

Ако управниците не разрешат въпроса през следващите 10 години, ще станат големи промени в света.

През следващите 45 години всички народи трябва да се освободят и ликвидират колониалното робство. Това са 45 юбилейни години.

В природата всяка буболечка знае какво прави, а ние хората не знаем. Трябва да се научим, за да не страдаме.

Отговор на въпрос: Многого мина, малкото остана.

Новото не е материално и ще се различава от старото.

Аз каквото говоря, не го говоря за вас, защото няма и да го разберете.

Аз говоря за тези, които ще дойдат след три хиляди години.

Българите са пионери на славянството.

България сега е в златния си век и затова тя кредитира останалите народи.

По невидими пътища нещата се нареждат така, че другите народи без да искат помагат за невлизането на България във войната.

Въпрос: България има духовна мисия.

Паневритмията ще бъде въведена в бъдеще в Германия и в Русия. *Цялото Учение на Бялото братство ще бъде прието и приложено в Русия.* След векове ще дойде време когато ще се смята за велика привилегия да се допре някой до едно парцалче от моята дреха.

Тези идеи, които ви проповядвам, вие сами можете да дойдете до тях, но за всяка една моя идея ще ви трябва 25 000 години.

Вие сега с това ускорявате вашата еволюция, защото получавате на готово всичко и се иска само да го приложите.

ПЕТИ РАЗГОВОР ВОДЕН НА 14.VII.1944 Г.

„Когато дървото хвърля сянка на земята хората казват, че дървото прави сянка. Не е дървото, което прави сянката, а слънцето. Сянката ни показва, че има дърво, а не дървото показва, че има сянка. Ако нямаше дърво, нямаше да има сянка.

Така е и в живота.

Слънцето обаче е първоизточника на всичко. Без слънце и да има дърво, няма да има сянка.

Има един закон в света по силата на който Бог е винаги на страната на слабия. Добро не го чака силния.

Планината е само резервоара, от който полето черпи, за да принася полза на човечеството. Планината не е който принася ползата, а полето. Планината живее за полето. Силният трябва да живее, за да подкрепя слабия. Бащата живее за децата си - за слабите.

Който знае да яде няма нужда да го гледат, а има нужда да му дадете хляб. Дайте му хляб, той знае да го яде. Народът тях храни - управниците. Значи силен е народът.

Питате ме, как могат да се поправят отношенията между народите, когато сега от войната се е наслоило толкова злоба?

Изостреният камък може да се отъпи. Ама може и обратното да става - тъпото да се заостри.

Правия път, по който трябва да вървим го е написал Бог, свещениците няма нужда да ни го показват.

Трябва да дойде справедливостта, това трябва да го разберат всички. Щом има справедливост не може да има недоволство. Не трябва да има насилие. Сега вече трябва да се научат всички да казват истината. Мина времето на лъжите. Ако оризът ти не е чист, трябва да кажеш, макар и едно камъче да има в него. Вече идва времето, когато ще се говори само истината.

Отговор на въпрос: Слънцето оправя работите, а не малките свещеници и попове.

Който господарува не е избран, а обратното. Господар има само един - Бог. Милиони слуги, а един Господар. А сега е обратното, много господари, а един слуга (народа).

Казват, че лекарят излекувал някого. Не е вярно това. Той не го е излекувал, а е спомогнал чрез него да се излекува болният.

Отговор на въпрос: Светът ще се оправи когато злото слезе долу и стане слуга, а доброто се качи горе и стане господар. По-добър слуга от злото няма. В злото не е всичко лошо, в него има само една малка частица лошо, както в хляба кваса е една малка частица. Намерете тази малка частица и я махнете и ще остане само добро. Тогава злото ще бъде един отличен слуга.

Кога ще се оправи света? Когато остане само един господар, а всички станат слуги. Един народ трябва да слугува на един господар, а не на много.

Отговор на въпрос: Нека да турнем народът да господарува, а господарите му, които са досега да слугуват на него. Не току така е казано: Глас народен, глас Божи. Като поставят народът да бъде господар, всичко ще е в ред.

Човек няма нужда да го учат как да яде. Дайте му хляб той знае как да яде.

Отговор на въпрос: Този мир е от Бога.

Когато в училищната стая влезе учителят всичко замлъква, сядат на мястото си и настъпва тишина, така и сега когато доде учителят (Бог) всичко ще млъкне и ще отиде на мястото си.

Пример за един американски университет...

Отговор на въпрос за шумците: В гората бягат от несправедливостта независимо в каква форма е. Сега правителството ще трябва да премахне условията, които съществуват, да даде чрез народното събрание амнистия за тях и ще се върнат по домовете си.

Преди 3 години Германия настъпи в Русия и караше последната с цената на много жертви да брани страната.

Сега Русия се научи от Германия как трябва да се бие и кара сега

Германия да защитава страната си. Руснаците се научиха от германците и сега русите знаят, как да отидат в Германия.

Има една турска дума - Едеи - Болнур, което значи: който прави, намира.

Та и сега Германия, която прави, намери.

За пример: Имало един бей, който имал син, който много ненавиждал българите (гяурите). Веднъж синът набил един гяурин и се похвалил на баща си, но той не одобрил постъпката му и казал: Едеи - болнур.

Втори път пак същото станало.

Третият път синът извикал на баща си, не че набил един гяур ами: хванах един гяур, ела да ми помогнеш. Баща му казал: „Доведи го при мен“. Синът отговорил: „Добре, ама не ме пуща“. Значи гяурът бил този път по-силен и хванал здраво сина.

Отговор на въпрос: Аз казах от началото още на войната, че победителите няма да има. Отгде намериха, че Германия ще победи? Та се обявиха открито на нейна страна?

Казваха ми, че Япония ще е с Германия.

Япония е далеч и тя работи за себе си. Тя мъчно може да има връзка с Германия и как може да ѝ помогне, за да победи?

Те (воюващите) трябва да дойдат по-скоро до споразумение.

Един германец ми казваше във връзка с новите оръжия, че имат много силни изобретения, обаче за крайния момент имат едно най-силно оръжие - бялото знаме.

Войната вече няма смисъл - с бой нищо не ще се постигне, а трябва споразумения.

Цялата година вече германците водят боеве на изтока и все се отскубват. Е, добре, това отскубване, което правят всеки военен най-добре го разбира добро ли е?

В Германия има две течения - едно за Русия, друго за разбирателство с Англия, кое ще надделее е въпросът. Във случай Германия няма да се пожертвува за Хитлер. Най-сетне, в крайния момент военните там ще решат. Злото няма да оправи света, а доброто.

Ако един колар знае да прави кола и да я кара, не значи, че може да кара и оправя света. Той знае кола да прави. Ама казват: да ги избесим виновните.

Има две думи: бес и бес. Едната образува думата беся (обесвам), а другата бес (болест).

Бес обаче на турски значи да му дадеш дрехи.

Хората не трябва да ги бесим, ами да им дадем дрехи. Хората искат (имат нужда) дрехи - искат умни да станат сега и всичко ще се оправи.

Отговор на въпрос: Европейските народи трябва да станат конфедерация и всичко ще се разреши. На Балканите същото трябва да стане и тогава ще престанат всички спорове и ще настъпи успокоение. На всички народи ще се даде простор за работа.

Германците изиграха ролята на богоизбран народ, без да знаят, какво значи това.

Не е „Германия над всичко“, ами Германия да помага на всички. Ако така бяха разбрали това богоизбранство, другояче щяха да се развият събитията.

Казват, че силните ще оправят света. Силните да слугуват на слабите, а има кой да оправи света.

Вкъщи детето, което е слабо господарува над цялата къща и над всич-

ки възрастни.

В обществото е същото - слабият ще господарува. Бялата ложа има едно средство - тя приспива своите противници, взема им оръжието и после ги праща да работят.

Бог се е проявявал много пъти, но хората не знаят.

Няма оръжие в света, което да противостои на силата на Любовта. Не се противите на злото със зло, а със силата на Любовта.

Отговор на въпрос: Национализъм трябва да отстъпи място на друго нещо, по-високо.

Синовете и дъщерите достатъчно са седали в дома под грижките на бащата и майката, те трябва вече да идат на училище да учат.

Онези хора, които нямат вяра в Бога се плашат, само от русите, които имат вяра няма защо да се плашат.

Ами Германия? И тя имаше свои задни цели - да ни направи слуги. И русите искат да ни направят слуги.

Но ако сме умни, трябва сами доброволно да станем слуги, но на кого на шо? На Бога.

Бащата и майката доброволно стават слуги на децата си.

Една планина не може да владее света, колкото и голяма да е. Същото и Русия - не може да владее света.

Един американец скочил с парашут и го пленили. Когато на другия ден му казали да бяга да се скрие в скривалище, че идват аероплани и ще бомбардират - той казал, че няма нужда, защото това са американци и те знаят, къде да пускат бомбите. Обаче когато през нощта му казали, че има бомбардировка, той сам питал за скривалище, защото казал, че това са англичани, а те пускат бомбите където завърнат.

Отговор на въпрос: Трябва да стане промяна във верујото на хората. Отвори прозореца и въздухът (Божественото благо) ще влезе. Въздухът и светлината са божествения порядък.

Светлината идва от 150 милиона км и според големината на прозореца ти ще влезе и светлина, и въздух.

Всичко обясняват произволно, а не е така.

Никоя държава досега не е имала закон, който да го копираме. Сега ще трябва да отчупим присадките. Трябват нови присадки.

Бялата ложа е научила нещо, което другите не знаят. Тя изважда от злото само лошото и остава в него доброто. Лошото е много малко, както кваса в хляба. Хората мислят, че злото е много голямо. То не е голямо и е безплодно, то не ражда, а това което ражда в света е доброто. Злото е присадка на доброто - отчупете присадката.

Има два вида хора: Лоши с присадка на добро, и добри с присадка на лошо - значи добри отгоре, а лоши отдолу и обратно.

Отчупете лошата присадка и ще остане добрият човек.

Добрите отгоре, а лоши отдолу, като им направите малка пакост, веднага лошото отдолу се проявява.

Българинът казва: Набий турчина, за да те слуша.

Бог е определил всеки народ да има бъдеще. Новото в света е да се слугува на Бога. Син човечески доде не да му слугуват, а да слугува. Това е новото в света.

Отговор на въпрос: Някои искат старият порядък да бъде в света. 10 милиона тона злато има в пясъците на реките по света. Златото ли трябва да господарува? Парите са едно условие само. Въздухът и светлината са същественото - реалното.

В света Любовта е на която всички трябва да се подчиняват. Силата на любовта е, че те се занимават с най-големите и с най-малките величини.

Всяка власт е от Бога.

Отговор на въпрос: Виновниците са управляващите. Народът е добър.

Вярата на човека се познава когато той може да издържи на всичко.

Когато минаваш през гората да можеш да издържиш да не късат цвета и листа, защото и листото диша.

Новият ред идва и ще дойде по-скоро отколкото го очакваме. Ще има един Господар - Бог и една държава - Божествената държава и един закон - закона на Любовта.

На вашите ще кажеш, че приближава времето да се приберат“.

Разговорът водихме в с. Мърчаево, сутринта от 9.30 до 11.30 ч.

Допълнителен текст

Закон: У злото, в което Божествения дух работи порядъкът е Божествен.

Д.В. го спасихме, понеже страда, животът му е дарен. Трябва да го употреби за добро. Самостоятелни не могат да бъдат. Те всички са в пряга (впрегнати).

Духът на справедливостта вее - Старите управници, което сечат сега, да не го правят.

Църквата друг път да хване вече.

Националсоциалистите нямат хубаво верую. Германците упорствуват, защото ги очаква много лошо. Хитлер работи за споразумение с Русия, тя може да продължи...

Овцата и вълкът няма да се карат за тревата. Така е и Русия и Англия. Което е право на Русия е нейно.

На всеки трябва да се даде правото, което му е дадено от Бога. То е правото в света, което трябва да съществува.

Това, което сега става е резултат на Бялото Братство. Всичко се урежда от горе. Светът (злото) е обсадено и има път само надолу, да слезе да работи.

Времето е много хубаво, което показва, че невидимият свят работи добре.

Хитлеризмът иска частта да стане господар на цялото. В света служенето на Бога е цялото.

Идеята на Хитлер е еврейска - да слугуват всички на тях. Въздухът всички еднакво го дишат.

Мнозина се влияят от миналото, а не е така. Изтеклата вода не ни ползува, а тази, която тече сега. По-добре от туй, здраве.

Новото ще дойде по особен начин. Шумците ще слязат по особен начин. (Забележка: Шумците са комунистическите партизани.)

В природата Божественият ред се управлява по особен начин. Правото в света е една абсолютна монархия, която става демократична. Там силният служи на слабия. Този закон е навсякъде. Голямата вода приема малката мътна вода и я очиства. Влязлата вода не може да се върне мътна.

Страх ги е от русите. Ще ги посрещаме, зимата тук. Сега сме към края. Ще стане федерация. Г.Димитров от Русия ще дойде. Династията Кобурги имат тежка карма.

Ние ще бъдем между Русия и Съединените щати. Русия няма да ни се бърка във вътрешния ни живот.

Едно море не може да обсеби целия свят. Нито някой ще измести зе-

мята от нейния път. Така мислеха германците. Божественото начало предвижда всичко.

Водата, която пада отгоре е буйна, но като слезе долу е вече тиха. Тези революции са склоновете, по които минава водата, а тихият живот е долу в равнините.

В слънцето има желание всяка трева да поникне, така е и живота.

За боевете на нашата граница... от Сталинград останаха двама души.

Маршал Конев е българин.

В Германия идва едно просветление и ще дойде.

Новата власт по Бога е възложено да приобщи всички.

Библията - послание Яково гл.5 „Елате богати, плачете и работете“.

Това ще се случи.

Светиите идват сега да оживят света.

Германците да се справят с Хитлер. Наплагеният човек от лошите се плаши и при добрите. Страхът постепенно ще се премахне.

Революцията трябва да бъде мирна.

Тито е хърватин.

Формата и количеството не е, а качеството е важно!

В такъв случай и продоволствието ще се затрудни. Не бива да се изкушава Бог. Нека се приберат в града.

Ще продължи още малко. Към септември ще свърши. Вторият фронт ще кара още. Сега ще трябва да се очаква една изненада? (Вероятно за атомната бомба над Япония?) Ще трябва да поумнеят и да не търсят победа, а да се споразумеят при взаимни отстъпки.

Бялата раса ще бъде носителка на 6-та раса, която ще дойде чрез вселяване. Както един човек търси квартира светла, красива, хигиенична и пр. Така светлите души ще търсят подходящи обекти, в които ще се вселят. Ние ще дадем квартирата за тях, ще заспим и ще се събудим други хора с други разбирания и желаниа.

(Разчетено от съпругата и дъщерята от записките, при присъствието на Вергилий Кръстев.)

Настоящите спомени за Учителя са преписани от личните записки на съпруга ми, приготвени от него при разговорите му с Учителя. При всяко свое изказване Учителят е изчаквал Илия да запише изказаното Слово. Благодарение на това имаме тия разговори.

Подарявам тези спомени на брат Вергилий за печат.

Април, 1972 г., София

Мария Младенова

Бележка на редактора: Спомените на Мария Младенова бяха написани 1970-1972 г., когато встояние на две години живеях в тях под наем в таванския им етаж. Тогава след дълги разговори и наставления те бяха написани, подредени, записани на магнетофонен запис, а дъщеря им Лиляна, която бе машинописка ги преписа от ръкописа. Те бяха разказвани устно в големи подробности, но Мария Младенова ги написа в един сбит съкратен вид, с което аз не бях съгласен. Но трябваше да отстъпя, за да ги имаме и такива каквито са. Трябва да благодарим и на това. Те ми бяха връчени с посвещение и с право на печат.

1. ПЪТУВАЩИЯТ И ПЕЕЩИЯТ ПРОПОВЕДНИК

Отначало тя живее в гр. Варна. Тя е омъжена за съпруга си Найден и понеже той я напуснал, то Учителят Дънов я съветва, че ако не може да живее със съпруга си да се разведе. От брака си има една дъщеря на име Лиляна, а по-късно осиновява едно подхвърлено бебе и го назовава Кирил. Обгръща го с внимание, че дори оставя на втори план роденото си дете. Обикновено Учителят когато отива във Варна е посещавал домът ѝ. По-късно в едно писмо Той я съветва да освободи стаята в хотел „Лондон“, където Учителят я обитавал в разстояние на една година. Той съобщава в писмо от 25.IX.1918 г. да бъде освободена стаята, което тя изпълнява.

Със съпруга си Найден има много семейни неприятности. Учителят ѝ казал, че кармата ѝ с Найден не е добра и ако дойде в София ще има и ще се явят други мъчности. В една от срещите си, Учителят дава съвети на съпруга Найден, как да се справи със себе си и със своите състояния и го посъветвал да чете Евангелието и да пости всеки трети петък от месеца.

Учителят я е изпращал да посещава градовете в страната и да провежда събрания с духовните групи съставени от сестри. Тя е пеела хубаво, свирела на китара духовни песни, която е носела винаги със себе си. Още от 1915 г. Учителят я съветва кои градове да посети. Имала е дар слово, както и духовни заложби. Имала развито ясновидство и е могла да разрешава семейни и други проблеми, за което е била желана във всеки дом. Обикновено е влизала в пост, три дена е в пост и молитва, след като е получила молбата от някои приятели върху какъв проблем да им даде сведения. След три дни започват да ѝ се явяват картини, които вижда и почва да ги тълкува. А тълкуването е фактически разрешаването на онзи проблем, който са искали от нея да разреши.

Тя е имала дарба за лечение като с молитви и с вътрешната си връзка е получавала сведения за причината на болестта, която трябвало да се отстрани. Обикновено е назначавала диети, пост и молитва към Бога на онези, които са търсили нейната помощ като лечителка. Тя имала пряка връзка с невидимия свят - имала е ясновиждане и яснослушане. Понякога е чувала небесна музика.

В дейността си като проповедник в онези години тя издава една беседа държана в гр. Елена на 12.VI.1919 г. със заглавие: „Жената като майка и нейната задача“. Тя е отпечатана от книгоиздателя Котев.

През 1920 г. тя издава книжка „Път“ отбелязано, че е от Е.К.Бездомник, който е нейн псевдоним. Това са нейни размишления като наблюдател, когато тя посещава градове и села и когато изнася сказка пред жените на духовните групи.

През 1934 г. тя издава следващата книжка „Стани, събуди се, търси пътя“. Това е описание на нейни мистични опитности както и пътувания в другия свят. даден е призив към майките да се завърнат към свещеното си призвание, да се предадат външно и духовно в една обща Божествена работа. А това може да стане човек когато стане, събуди се и тръгне да търси Учителя си.

Тези три книжки дават представа как са работили приятелите в първите години преди откриването на Школата. Някои от тях са продължили да работят по стария начин, но младите, които влизат в Школата стават ученици в Школата и изучават Словото на Учителя.

Елена Казанлъклиева беше типичен пример за чист и праведен проповедник на Словото Божие. В братските среди тя бе желана и търсена. Като пътуващ проповедник тя отсядаше в някой град, престояваше по една-две седмици, събираше онези, които имат духовна нагласа, говореше им за Евангелието и пееше духовни песни. Но най-беше търсена за това, че имаше пророчески дар и беше в услуга на наши приятели. Моето семейство също се ползваше от услугите ѝ особено дъщеря ми Лиляна, като тези случаи са описани от нея.

Тук прилагам едно писмо на Елена Казанлъклиева до мен, Мария Младенова, за илюстрация на това, което споменах по-горе. Предоставяме ѝ препис на писмата на Учителя до Елена, което е едно съкровище за ученика.

Мария Младенова

2. ПИСМО ОТ ЕЛЕНА КАЗАНЛЪКЛИЕВА ДО МАРИЯ МЛАДЕНОВА

23.март 1944 г., село Липница

Обична ми в Господа сестра Марю,

Получих ти писмото и разбрах, но не ти отговорих веднага, понеже рекох да мине празника на пролетта. Ний я прекарахме тук много добре. Радка беше тук и снощи имаме вечеря Господня. Вчера имам в изобилие - Слово и поезия и песни. Изпращам ти две песнички. Едната е: „О, иде вече той“, а другата е „Вера крепка ний държим“. А другите не са нотирани. Радка ги нотира, но нека брат Михал да ги прегледа и ако има нещо в тактовете да ги поправи. Днес ще ги изпращам и двете на Учителя. Думите да не се изменят, но ако може да се замести с някой от същия род дума, с по-мека и звучна, да се сложи. Понеже съм бедна от речника и не зная как се пише по правилата, как се редят стиховете, то което съм могла, писала съм. Когато дойде песента, аз я слушам като в радио вътре в мен и много добре я схваща душата ми, но когато почвам да я предавам на апарата, той е несъвършен. Ако бях разбирала от тия важни правила, чудни ще бъдат песните. Защото гласа не може да изрази онези небесни гласове, нито пък думите да се преведат. Аз съм като някой беден преводач на ангелския език. Искам да се позанимая малко, но все не остава ми време, понеже не мога да отхвърля работата си. Ако имам при мене някой, който разбира не само поезията и да разбира от тонове и тактове, но да можеше да разбира от онази вътрешна музика.

Давала съм да се поправят някои стихове, но те остават човешки. Вътрешната светлина, нежност, сладчина, тайнственост я няма. Затова и Учителят ми каза, че трябва да чета книги по това и да се развива и науча. Аз да си ги напиша, та отвън с една малка корекция. Но и то ще бъде.

Сега да дойдем по въпроса за Кортеска. Г-н Никола и Кортеска, жена му и дъщеря му са много близки души. Те от много отдавна са ликвидирали кармата си и са в любовта на една много пречистена Любов. Те са били преди един живот брат и сестра и тяхната майка е била Кортеска. Силна обич е била техната обаче са имали един баща, някой лорд богат, който живеел в разкош и е бил женогонец. Майката е имала надеждата си само в тия деца,

но като не е могла да понесе пренебрежността на мъжа си, тя си е заминала и ги е оставила малки по на 8 и 10 години. Те са расли в пансион и чужди за всички, те са ги третирани като обикновени чужди деца, особено като не са имали бащински грижа, бащина милувка, нежност, освен една студена парична сума. Заградени със суетни и обикновени деца, с егоистични сърца, то те още повече са се сближили братът и сестрата и заедно са споделяли своята тежка съдба. Така расли и свършили училище, живели са заедно, доволни от своята братска и сестринска любов, те са се опазили от половата любов и не са се оженили.

В миналия живот те са били родени във Франция, но когато са се видели и са се обикнали, нещастие се случва пак като причина, бащата на нея е бил против тяхната женитба и тя била принудена да вземе някакъв ректор в университета, който ѝ бил избрал бащата. Обаче тя ражда едно момиче и след две години умира. Той не се е оженил и след шест годишна скръб по нея умира. В този живот се виждат, пак с любов се вземат, но тъй като те са в по-горна фаза на любовта, половата любов е попречила на нея. Дават ѝ само Кортеска, да се яви майката на сцената. Майката Кортеска иска да се съгради отново онази духовна връзка между тримата и да работят в това духовно направление тъй като не иска да се връща във водовъртежа на прераждането. Тя иска чрез Кортеска да си довърши своите духовни тела, които ѝ не достигат, и които като получи ще почне да работи в по-горни полета. От Кортеска не иска да не се жени съвсем, но сега няма условия и не е здравословен такъв брак. Ще дойдат по-добри условия, ще се приготвят по-добри сърца и тогава за нея може да се яви и да дойде нейната сродна душа. А сега по никакъв начин да не се жени. Сега се женят слугите и слугините, които трябва да еволюират техните животински сърца. Нека учи, ако е свършила, нека си намери някоя по-лека или приятна работа, да обича природата, за да се свързва с по-висши същества. Да чете беседи, хубави окултни книги и да се вгълбява в себе си, като се съсредоточава дълбоко в своята душа. Тя трябва да се моли, за да се образува една броня, която ще я предпазва от външните лоши и нечисти влияния. Като се срещнем в Софи ще ви обясня по-подробно. Добре е ако си живее настрана в един по-спокоен мир, за да се развива по-бърже. Тук трябва да спазва много работи, за да бъде запазена. А за гдето се е оженил за Цветка наш Колю, то е за децата. Той им е бил задължен от много отдавнашни животи, когато той не е бил в тази напреднала душа. Но и те не са лоши деца, но понеже те са близки много на майката, тя ги е много галила, и от силната нейна топлина са се развили в тях едни кармически души, които действат върху децата и я изнудват да си плаща борча. Ако би разбрала това учение и ходеше по правилата Божествени, щеше да се развива и тя, и децата. А сега много повече плаща, а и няма ни мир, ни почивка.

Колю по този начин си плаща дългът и е свободен. Той е намерил начин: търпи и дава и не ги закача с нищо, свободни ги оставя. Но е време да надникне и вземе участие в този път, иначе не ще може да е в контакт с близките си души. Цвета не е лоша жена, добро сърце има, но е немарлива към душата си. Тялото ѝ взема надмощие, има в него духове, които обичат живота и тия я оставят да се заинтересува. Но ще дойде време, когато този възход към материалния успех ще престане и тогава тя ще потърси, но дано не бъде късно. Понеже човек като не познава закона, той си събира причини за страдания. Понеже Христос вече си събира своите души, понеже цикъла е завършен, то които останат ще чакат пак 2000 години. И пак ще бъдат в този свят на мъчение и неправда. Тия, които са с Христа сега ще минат в по-горна

фаза, а тия, другите, ще останат. Едните, които са с Христа не ще ги закача злото, защото няма да имат материал за злото. Но има души, които са записани, а изостанали, закъснели или в ума или в сърцето, или във волята, или има да съградят в себе си някоя добродетел, или да си организират някои важни органи в телата духовни. И ако те не са готови, ще минат през големи страдания, за да си създадат тия важни необходими органи в техните духовни тела и да се пречистят физическите им тела. Сега вярвам ме разбираш. Повече не може да се поясни, понеже поясняването става в тия, които го разбират. Още не са подготвени не може да го разбират.

За Възкреса писах, че може за Стоян да се ожени. С него ще има добър и сносен живот. За други, за сега не. Ако не й допада, да чака. И тя трябва да улегне, за да разбере какъв мъж иска. Човек трябва да се жени не само външно, но той трябва да има вътрешно съчетание. Не може кон и вол да се впрегнат в кола. Не може камила и кон да се впрегнат. Не може да се съчетаят гарван и песнопойна птичка. Животните много повече знаят и познават своята природа. За Мария казах, добре е да не се жени сега. Тя не е готова за това. Да се ожени за по-добър не е готова. Да се ожени за по-долен по душа, няма да живее. Затова трябва да работят върху себе си. Ние живота гледаме само върху външното, а истинския живот е вътре, как разбираш нещата и как ги цениш. Външното виждане колко струва. И всичко да имаш, като че нищо нямаш. Губиш време по него, правиш грехове, а изгуби ли се, да си вътре празна и живота е без смисъл.

За други не ме задължавай да гледам минали връзки. Много време ми отнема, а и полза няма ако те от любопитство искат. Да следва всеки пътя Божий. За тези с радост направлям, защото има смисъл.

Целувам те в Господа Сестра Еленка Казанлъклиева

3. ПИСМА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ДО ЕЛЕНА КАЗАНЛЪКЛИЕВА

София, 10.XII.1912 г.

Еленке,

Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не се превъзнася, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата се не радва, а сърадва се на Истината. Не са всичките цветя на полето с еднакъв мирис. И не всички души са еднакви по уровен на развитие. И не можем от всички да очакваме еднакъв плод. Само Господ е в сила да преобръща злото, да работи за добро. И религиозните хора си имат своите особености. Някои хора Божествената Любов ги прави като рози, а други като тръни. Някой прави като сочни смокви, а други като стипчиви трънки. И всеки си стреми според разбиранията си. Трябва Мъдрост, трябва знание. Трябва Сила и търпение, да се победи злото в човека. Който иска да следва Господа трябва да дигне своят кръст и да го носи с търпение и радост. В кръста е скрита и смъртта, и живота, и радостта, и скръбта, и славата, и безчестието. В него са скрити Любовта и възкресението. Блажен, който работи.

(Свещеният подпис)

София, 22.III.

Любезна Еленке,

В материалния свят човек трябва да има познания. Всеки човек трябва да е роден за една работа.

Ако дойдете в София ще имате други мъчности, вие вече бехте. В работата ви трябва постоянство, учение и да се съобразява човек с условията. Не трябва тъй скоро да се обезсърчаваш. Кармата на Найдена не е една от добрите. Не може и да му върви тъй лесно. Ще се уреди.

Само Божията Любов

(Свещеният подпис)

София, 28.I.1914 г.

Любезна Е.Н.Казанлъклиева,

Моят съвет е да имате пълна вяра и с голямо търпение да понасяте всички за Господа. И да оставите Той да уреди всичко. Светът е училище и трябва да се научат добрите уроци, които Бог ни дава. Животът тук е кратковременен. Гледайте да добиете това, което не се разваля. Промени, измени, това са обикновени неща за тоя свят. Вие опитвайте това, което е свлекло човека от горе на долу. Обърнете очите си нагоре. Зная пътят е тесен, но е възможен. По него са вървели всички, които са търсили горното Отечество Бащиния Дом.

Ваш Верен П.К.Дънов

София, 20.III.1915 г.

Любезна г-жа Е.Н.Казанлъклиева,

Получих вашето писмо. Недоразуменията често трябва да се приемат на радо сърце. Господ често опитва хората и всякога преобръща нещата да работят за добро. Вий тръгнете на 5-и април за южна България и посетете всички места гдето ви се отваря пътя за работа. Може да посетите Казанлък, Ст. Загора, Нова Загора, Ямбол, Сливен, Карнобат, Айтос, Бургас, Пловдив и пр. Ако ви се удаде може да посетите и други места. Може да съобразявате и с времето.

Господ да благослови. Честито Христово Възкресение.

Ваш Верен П.К.Дънов

София, 7.V.1915 г.

Любезна г-жа Е.Казанлъклиева,

Получих вашето писмо. Книги каза г-жа Гумнерова не са оставали. За Борис Х.А. да употреби водата от копривените корени и да диша дълбоко. За вашето ухо ако се отбие в Казанлък нека да го промие д-р Дуков и да го почисти. Земния живот си има той своята програма и предназначение. И дълго време се иска докато човек разбере какво трябва да върши и как трябва да живее. Имате виделината. Ходете съобразно нейните изисквания. Чистота на мислите и желания. Правото на действията. Това е Волята на Небесния Отец.

В.В. П.К.Дънов

Варна, 28.IX.1917 г.

Любезна Е.Казанлъклиева,

Получих вашето писмо. Господ да ви благослови. Всичко, което вършите, вършете с Божествено мълчание. Вяра и упование в живия Господ, Който говори навсякъде. Аз ще уредя всичко постепенно. Господ Бог Мой ще извърши своето Дело. Аз ще сторя онова, което е добро. Моя поздрав на г-жа Стоянова. Аз кога намеря удобен случай ще ѝ пиша, живеете с Духът на Любовта. Бог е с нас. Нека да вършим добрата Му Воля. Правдата на Неговото Царство и Славата на Неговото Име.

Ваш Верен П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

Варна, 21.VI.1918 г.

Любезна Е. Казанлъклиева,

Пристигнахме с Божията сила. Благословен е Господ във всичките свои проявления. Благословен в Своята Милост. Моето благословение и благословението на Господа на всичката пълнота на всички, които следват пътя Господен. Бъдете бодри, весели и радостни духом.

Поздрав на всички по име.

Ж.К.В.О. (Жив е Този, Който ви обича)

(Свещеният подпис)

София, 26.VII.1918 г.

Любезна Е. Казанлъклиева,

Приключаните 200 лева в писмото ми са от Маню Райнов за вас, а 20 лв. са от Ив. Русев. Те са една малка помощ в дадения случай от Господа. Употребите ги за нуждите си. Стаята задръжте и за идущия месец. Изпращам Ви сумата от 60 лв. Поздравете мадамата. Хайвера раздайте на приятелите. Има две шишета с шарлан, дайте ги на стария. Дайте му и малко захар около едно кило. Песмета задръжте за себе си, а което не може да употребите раздайте го на приятели. С приносящия изпатете, което намерите за добре. От което имате нужда услужете си. Едното шише дървено масло в горната стая задръжте го за себе си за употребление. Там гдето ви се отваря работа, стойте. За в южна България по-после. Не всичко, каквото човек чувства, мисли и преживява е вярно. Във всеки човек има много кукувичи яйца снесени, да ги мъти без да знае той. Всичко изпитвайте доброто дръжте. Самотен е човек в света, само когато греши, а когато върши Волята Божия, Господ е с него и ангелите, и светиите. Всеки ученик на Истината трябва да си носи кръста с радост. Светлия кръст Нинешните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава, която има да се открие в нас. След няколко дни може да дойде още един наш познат да услужи.

Поздрав на всички приятели

В.В.

(Свещеният подпис)

25.IX.1918 г.

Любезна Е. Казанлъклиева,

Получих вашето писмо. Светът е една сцена, гдето се разиграват много трагедии и драми на паднали души. Човешката воля само с ред страдания може да се принуди да не греши и само по тоя начин в човека може да се събуди и повдигне съзнанието. Господ, който е създал тоя свят по своята добра воля Той ще да го и уреди съобразно със своята Мъдрост. Душите се различават според възприятието на Духа. Всеки трябва да се стреми към Него да Го познава. Всичко друго само отвлича душата от нейния прав път.

Ватев ще ви предаде новия наряд. Освободете стаята в хотел „Лондон“. Повече няма нужда от нея. Вие гледайте да се примирите с вашия Найден. Аз не обичам семейни раздори. Вие настоявахте да се приберете по законен начин с него. Това сторихме: Божието учение си е учение, но и човешките задължения са задължения. Ако Найден не иска да се прибере с вас и доброволно ви напуща тогава вий не сте отговорна за последствията. Във Варна ако желаете доброволно може да останете ако не може да се преместите гдето ви е най-удобно. Трябва да се живее и словом, и делом. Това иска Божия Дух. Надявам се да разберете правилно моите думи. Поздрав на всички приятели по име.

Ж.К.В.О.

(Свещеният подпис)

София

Любезна Е. Казанлъклиева,

Получих писмото ви. Пътят, който Господ е начертал в своя промисъл за всяка душа на земята трябва да се изходи, зададените уроци да се научат, поетата работа досвърши. Всеки трябва усърдно да търси своя път и да пребъдва в него. Лутанието не е наука. Ученика като постъпи в първия клас след като го свърши успешно трябва да продължи да свърши трети, четвърти, пети, шести, седми и тъй нататък. Когато някой направи дългове и ме пита що да прави, казвам му, плати ги. Когато някой е пропуснал училището и ме пита що да правя, казвам му, постъпи да довършиш. С Найден ако не можете да живеете тогава по добър начин се разделете с негово съгласие. В Христа нито жена без мъж, нито мъж без жена може. Христовото Учение е учение на създаване характер, постоянство, търпение, развиване на Надежда, Вера и Любов. Земята я наричат плачевен юдол, място на страдания. Тук е изкуството да преодолееш всички мъчнотии със Силата Божия и Неговата Любов.

Ти се постарай сама да разрешиш тоя въпрос. Може да останеш във Варна, можеш да идеш в Русе, да дойдеш в София. Ако сама не ти се вдаде тогава Аз ще ти кажа. Давам ти широк избор. Аз постъпвам тъй както Господ иска, но когато Аз служа самоотвержено и зная, че Неговата воля е винаги добра.

Вещите ако ви се удаде случай изпратете ги, ако не, оставете ги у някой приятели или както намерите за добре. Всичко ще се уреди. Сега идат по-добри времена за работа полезна. Няма защо да се вдавате на лошите внушения. Времето всичко изправя. Чистете миналото. Приемайте в себе си Божествения живот. Изпращам ви една беседа върху надеждата. Препишете си я и прочетете внимателно. Моя поздрав на всички приятели. Ваш

Ж.К.В.О. (Жив е Този, Който ви обича)

(Свещеният подпис)

Любезна Е.Казанлъклиева,

Днес получих двете ти писма и колета.

Всичко в тоя свят си върви по своя определен път от Бога. Слизание и възлизание това е терена на пътя. Промените, това са промени на страните на нещата. Промените в топлина и студ е промяна във формата на материята. Когато едно движение по права линия от вън се превърне в движение на частиците от вътре, образува се топлина. Така и хората според движението си или се опознават, или се забравят. Когато движението е отвън хората се забравят, кога са отвътре, се запознават. Човека е същество засега променчиво, движи се и от вън, и от вътре. Ако ми се падне в пътя ще посетя пак Варна. Посещавал съм я по много пъти, но тя си остава се Варна от камъни само за вар. Така и София. Но и тя си остава Мъдрост, знание само за себе си, за своите книжни Богове. Старото вече отлита и Божиата Виделина долита до всички, които могат да я възприемат и доловят. Разкрива се Божия свят пред умовете, сърцата и душите на Божиите синове, Божиите деца, Слушатели, верни и избрани. Вие може да задържите стаята и за следущия месец.

Моя поздрав на всички приятели ученици и слушатели. Моето благословение на всички.

В.К.Ж.О. (Виделината, която е живот и обич) (Свещеният подпис)

19.IX.1920 г.

Любезна Е. Казанлъклиева,

Писмото ви получих. Търпени, умение, вяра и надежда.

Ти можеш да идеш до Лом, Свищов, а може и до Мездра. Цеко желае това. За другите работи, те сами по себе си ще се оправят. Трудните работи в тоя свят по-лесно се разрешават. Иска се време. Твоя Найден това знае, това прави. Той по душа не е лош, но се влияе. Ти ще гледаш по Бога да решиш всичките въпроси. Всяко обезсърчение, колебание в пътят не води към добро. Живота иде от Бога и той трябва добре да се използва. От Виктория можеш да си препишеш новия наряд за учениците. Щом сте свободни може да тръгнете за Свищов или Лом, или Мездра. Аз кога се върна в София, ще поговорим. Всичко ще се оправи.

Ваш Верен П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

Бургас, 25.X.1920 г.

Обична Елена,

Бъдете свършени, както е Отец Ваш свършен. Любящият трябва да вържда навсякъде Божието присъствие. Слепият изпитва тъмнотата, а здравия светлината. Любете, това е заповедта на посветените.

В.В.

(Свещеният подпис)

18.X.1921

Л.Е.Казанлъклиева,

Получих писмото ви. Разбирам положението ви. На първо място спазвайте абсолютно всички правила на Божествената Любов. Прилагайте нейната сила. А силата ѝ се прилага като поставяме тялото си в жертва жива и свята благоугодна Богу. Жертва, в която Духа да участва. Той тогава раздава отреденото благо според своето усмотрение. Любовта, според писанието е плод на Духа, а силата изтича от растенето на плода. Правете разлика в проявлението на стария и нов човек. В единия действа личното, егоизма, в другия действа Духа, Любовта и свободата. Изпълнете своя дълг към детето, то е ваш много близък. Нападките на духовете не са сериозни. Това са лични забавления на няколко ненапреднали души. Употребявайте формулите, изреченията, които ви дадох на събора. Найден да чете отначало Евангелието и да пази третия петък от месеца като ден на почивка и връзка с Небето.

Ние ще се постареем да ви помогнем във вашите усилия. Аз съм за сега занят с материала на събора, приготвявам го за четене. При това приготвявам и друго четиво. Но ти когато се намираш в нужда, пиши. И ако не ви се отговори, това да не ви смущава. Аз всякога се стремя да отговоря по един или друг начин. Давайте си точния адрес във вашите писма, не сте си дали точния адрес.

Любов жива, Вяра светла, Надежда радостна да пълни душата.

(Свещеният подпис)

София, 21.XI.1921 г.

Любезна Еленке,

Получих писмото ви. Дадох исканото от вас на Найдена. Дадох му и някои наставления за вашето дете. За вашата работа ще ви кажа следното. Работете усърдно, но не се пресиляйте. Работете от Любов за Господа с всяко знание и мъдрост, които ви са дадени. Пазете дълбоко смирение, търпение, въздържание, самообладание. Дълбока вяра, силна надежда.

Имайте пред очи само живата Истина, Великата Любов, която е Бог проявен в Христа. Имайте пред себе си жертвата на самопожертвувание. Дишайте дълбоко перемено, ту през едната ноздра, ту през другата. Сутрин започвайте с лявата, вечер с дясната. Дръжте пълна хармония с цялото Всемирно Братство. Учете всички на тази Любов, която носи здравие, щастие и блаженство. Тя, която отваря вратата на Новия Живот. При по-добро време може да ви пратим и някоя друга беседа за жените. Сега работете, туряйте здрава основа на Вечната канара Любов, братство, сестринство, единство.

Само Божията Любов

(Свещеният подпис)

София, 4.VI.1923 г.

Любезна Елена,

Получих писмото ви. На дъщеря ви трябва вяра. Ако се постарее да я придобие всичко може. Истинския път за здравето е непоколебимата светла вяра в Бога. Не обикновената Вяра. Само по този начин могат да се използват разумните сили. Трябва нещо чисто свято. Само по тоя начин могат да се постигнат резултати. Използвайте сутринните лъчи на Слънцето. За лекуване има особена Божествена наука, но тя е само за посветените. За нея понатък ще се говори. Има неща, които могат да се предадат само чрез живото Слово. Работи разумно за Господа без колебание, без съмнение, с пълно душевно смирение. Само на смирените Бог дава благодат.

Моя Мир да пребъде с тебе. Само Божията Любов.

(Свещеният подпис)

София, 14.XII.1923 г.

Любезна Елена,

Любовта към Бога, своя Учител и Духът в себе си дава възможност човек да надмогне. Стегни връзките. Думите лесно излизат, делата мъчно стават. Съборянето идва като водата, а съграждането като кога из баир. Желая да имате познания истински за живота. Живота не е в богатството, ни в сиромашията, не е в силата и безсилието. Живота е в Любовта, в Бога висшето благо. Не огорчавайте Духа, казва Писанието. Не отнемайте условията на проявлението Му. Враговете на душата само смутове внасят. Сега държиш зрелостен изпит за принципите и добродетелите на живота. Извадете основното от всичко казано досега от всичките ваши съществувания. Разберете съвършено думите на вашия Учител, вложете ги в сърцето си, посейте ги в умът си. Желая ти да растеш и плод да дадеш. Една е Любовта у Бога.

(Свещеният подпис)

София, 3.I.1924 г.

Любезна Еленке,

Доброто в живота всякога тържествува, а Любовта всякога побеждава. Да се служи на Господа, това е смисълът на живота. Скърби и страдания, това е само менене на сцената. Трагичните случки, съвпадения, това са действия на духовната драма на живота. Бог е Любов и велика и непонятна е тази Любов в своите прояви.

Весел Дух. Само Божията Любов е Любов.

(Свещеният подпис)

София, 18.II.1924 г.

Любезна Елена,

За болния препоръчвайте му диета и пост и молитва към Бога. Болестите изпитват вярата на човека. Трябва да се изправи вътрешния живот на душата. До толкова, доколкото той има пълно упование, дотолкова ще може да му помогнете. За Бога няма нещо невъзможно. Но трябва непреодолима Любов към живия Господ на живота. За книгата, тя е турска попара. Тия, които са я писали немаат абсолютно никакво понятие за Истината. Тод, това е Египетски Бог на смъртта. Тод е български търговец, Христос е псевдоним на български бояджия, а Кришна Мурти и тримата още не проявени. Те искат без много мъчности на гърба на пострадалия човек Исус Христос да оберат лаврите. Но закона е, че в света расте и вирее само това, което Бог е посадил. Учение без Любов, учение без Мъдрост, учение без Истина е само измама. Но той стои твърдо на показаната основа. Краят, плодът е, който краси всичко. Ако думите Ми пребъдват във вас и вий пребъдете в Мене.

Изпращам ви три беседи по Борис. Поздравете Люба и всички приятели и ученици. Бъдете всички умни, разглеждайте нещата дълбоко, бъдете усърдни и в постоянна молитва да имате Светлината на Духа и помощта на Господа. Един е Духът, Който раздава всичко. В беседите ще намерите Моите Слова. Слова на Истината.

Това са Моите дълги писма. Само Божията Любов.

(Свещеният подпис)

София, 25.IX.1924 г.

Любезна Елена,

На вашите болни препоръчвайте печение на гърба, излагане на слънце от сутрин до обед, а може да продължават и след обед. Да се правят обливки с вода топлена на слънцето. Измивките да стават на тялото по обед. Но ти най-добре ще направиш след посещението си от Буковци, отбий се в София.

На брат Гюдерев ще пишеш: Гюдерев, Буковци, Липнишко, Оряховска околия. Ти ще му пишеш 5-6 дена по-рано, да може той да получи писмото ви. Ти ще идеш до Червен бряг и от там с диковилката до Бяла Слатина и там братя ще ви срещне. Ще му дадеш знак, с който да ви познае. На сестрите от Трявна пиши да се не боят. Ще се оправи всичко. Само да имат вяра, насърчи ги и ти бъди бодра. Сега е време да се разкрие тайната на Божията Любов и Правда.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис)

София, 27.I.1925 г.

Любезна Елена Казанлъклиева,

Получих писмото ви. Ти бъди бодра духом. Изследвай вътрешните състояния на Новия живот. Бурите, негодите, тъмните нощи, мракът, недоволството, които по някой път нападат човешката душа трябва да се използват за полезна и добра работа. Само съвършената Любов е в състояние да отмахне всичките противоречия и да даде мир и вътрешна радост на живота. На Люба й кажи да помни, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Когато има мъчности, да си спомня и произнася тия думи. Нейните близки засега живеят в сянката на живота, в обятията на религиозния егоизъм, где-то хората боравят само с материалната кръв на Великия Учител на Любовта, а тя да бъде смела в своята душа, да служи на Великата Любов, на великия живот, на необятната Истина и аз ще си спомня и ще й помогна да познае

Истината и Истината ще я направи свободна. Да се учи на търпение, разумност, да отбягва дреболиите, да не очаква много от хората. Да прочете беседата „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Аз ви имам в ума си. Не се колебайте, не се поддавайте на лошите внушения. Всичко в живота работи за добро.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис)

София, 21.V.1925 г.

Любезна Елена,

Правете всичко, което е добро. Съобщенията с другия свят е дяло Благородно. То е само за души възвишени, просветени, въздигнати, пълни с Любов, Мъдрост и Истина.

Ти можеш да посетиш Казанлък, а така и Стара Загора и ако ти се удаде може и други места като Сливен, Ямбол, а може и Русе.

Духовната ти опитност е добра. Учи се, внимавай, изпълвай се с Дух Свети. Върви по пътя славно и неуморно и Бог на Мира ще извърши своето велико дело. Пътя е Мъдрост, Истината е целта. Живота е Любовта.

Само Любовта, която дава живот е Божия Любов.

(Свещеният подпис)

София, 25.V.1925 г.

Любезна Елена,

Вече са ти предали Моето писмо. Всяко нещо на своето време. Живота се нуждае от Любов, Умът от светлина, Волята от Сила.

Служението на Бога, от послушание. А работата от разумност.

Да живее човек това е най-голямото изкуство. Да мисли, това е най-голямото творчество, а да се стреми към Истината, това е осмисляние на всичко.

Само Божията Любов води към Бога.

(Свещеният подпис)

ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ ДОБРЕВ

(1907-1992)

1. ЗАСЕЛНИЦИ НА ИЗГРЕВА

Георги Йорданов: Роден съм в 1907 г. в с. Горица, Поморийско, Бургаски окръг. Вергилий Кръстев: Това село голямо ли беше? Г.Д.: Състоеше се от 500-600 души. Майка ми беше религиозна, а също и баща ми. Баща ми беше дългогодишен църковен настоятел и начален учител в първите килийни училища. Казваше се Йордан Добрев. Той приел първо занаята на баща си - дядо Добри, който бил терзия, което значи шивач на тогавашни дрехи. Майка ми беше домакиня и се казваше Желязка. В.К.: Помниш ли баща ти да ти е разказвал нещо за неговия род? Нещо интересно от неговия род или от страна на майка ти? Г.Д.: Ами в селата е обикновен живот. Майка ми се е запознала с Учението на Учителя, когато първоначално е обхождал този край, а после е имало и други възрастни братя. Имало един дядо Иван от Айтос, след туй Георги Куртев и след това една сестра Мария, която също ходела да им проповядва, да им обяснява някои неща от Учението на Учителя. Майка ми е била женена тогава. В.К.: Във вашето село кога за пръв път се научиха за Учителя и Учението Му? Г.Д.: Може би от 1906-1907 г. Когато съм се родил те са били вече запознати, били са заквасени вече с Учението. Първо баща ми е получавал издавания от Лулчев по него време вестник, в който е писал за Учителя и за Новите идеи, а след това приеха Учението и двете им сестри и майка ми. Това е било вече след Балканската война. Майка ми е била религиозна, а и баща ми също като църковен настоятел. Но Лулчев издава вестника си след Балканската война. По-късно баща ми излязъл от къщата на дядо ми и започнал да търгува с разни дребни неща, имал си дюкян, че и така бил известен в селото като добър и честен, и общителен човек. Давал им често на вересия храна, поддържал ги когато нямат пари и по-късно, когато имат пари си плащали. Та баща ми се ползваше с добро име, той беше много човечен. По това време при него се събираха даскала, фелдшера и спореха във връзка с Новите идеи. Също и бащата на един от нашите приятели. Това е било преди революцията от 1917 г. Така майка ми и двете й сестри както и баща ми заедно са се подвизавали. Те се събираха в една къща на един от нашите съидейници и дори като дете помня как ходех с тях. Вечер се събирахме като се стъмни. Аз съм свидетел как по онова време хвърляха камъни след нас и когато се съберем вечер и почвахме да пеем, хвърляха камъни на къщата където бяхме. В.К.: Това поповете ли ги учеха? Г.Д.: Попа ги настрои, викаха ни „набожните“. В.К.: Значи вие седите и се молите, а те хвърлят камъни по къщата и керемидите. Къде се събирахте? Г.Д.: У Митю Апостолов, съидейник, който живееше на края на селото. У тях се събирахме. Най-напред учих на село в училище, а после отидох в Айтос да уча занаят в една грънчарска работилница. бил съм 15-16-годишен. Там работих 3 и половина години. Зет ми също прие Учението и ние четяхме беседи у тях. Веднъж решиха сестра ми да отиде в София по някаква работа и мен ме пратиха с нея да я придружавам. Това беше през 1927 г. в началото. Като отидохме на Изгрева, тогава видях за пръв път Учителя. Бяхме значи със сес-

тра ми. Стояхме там няколко дни. В.К.: Имахте ли някакъв разговор с Учителя? Г.Д.: Не, тогава нямахме разговор с Него, защото бяхме там, но ходихме по някаква работа в града с една позната. Бяхме за няколко дни само и спяхме на поляната. Носехме си завивки. Времето беше топло през пролетта. Мина лятото и зимата. През това време аз имах един сън, че една група от ангели, наредени така с крила, ама като хора, едри хвърчат от изток към София на северо-запад, летят като ято птици, наредени и аз ги гледам как летят и те заминаха. Аз разказах сънят си на моя зет и сестрите ми. Зет ми беше там като ръководител. И те казаха, че това е много знаменателен сън. И тогава се нареди през пролетта да отидем със сестра ми в София и за пръв път да видим Учителя. Като се върнахме у мен остана впечатлението от Изгрева и приятелите, с които се видяхме и реших. Та през пролетта сложих раницата на гръб и сутринта рано смятах да тръгна пеш. Обаче майка ми ме усети. Скрих раницата аз. Майка ми казва: „Къде?“ Казвам: „Ще отида до Айтос“, а тя казва: „Няма да отидеш до Айтос, по-далеч ще отидеш.“ Но“, казвам, „пак ще се върна“. И тръгнах и тя ме изпрати. Пеш вървах до Айтос, Карнобат, Стралджа. До Стралджа вървах пеш. От там се качих на влака и отидох в София на Изгрева. Там точно се хранеха навън Учителят и другите. Тогава сестра Василка Иванова, нали е айтослияка, извика: „О, братченце, сега ли идваш? Ела!“ Хвана ме и ме заведе при Учителя до масата така, дълга, още трапезарията не беше направена и аз му целунах ръка, а Той взема три сливи и ми ги подаде. И тогава си останах с Михаил Звездински и брат му. Ние бяхме приятели и с Павел Русев от Новоагарските села. Направих си при Влад Пашов един навес с едно легло и там прекарах лятото. За зимата си направихме с Игнат Котаров една стая от кирпич. Една стаичка два на два и през зимата на 1928 г., голямата зима там карахме в тази стаичка. В.К.: Когато отиде на Изгрева какво представляваше там през 1926 г.? Г.Д.: Голяма поляна, бараки почти нямаше. Една-две, тук-там. Палатки имаше малко. В.К. Значи вие с Михаил Звездински бяхте под един навес. Г.Д.: Имам снимка даже, може да я намеря. В.К.: Колко време изкарахте така? Г.Д.: Това бе през лятото. През есента си направихме с Игнат кирпичена къщичка с керемиди покрита, с малко прозорче и врата и един нар, на който спяхме двамата. В.К.: И с какво се отоплявахте? Г.Д.: С едно кюмбене мъничко, бяхме близо, там където са сега руските жилища, близо до гората. В.К.: С какво се хранехте? Г.Д.: Аз имах така пари и лятото изкарах без работа. Есента се хванах във фабрика Виларов, имаше една малка тенекеджийска фабрика на един евреин. Там започнах в тая тенекиена фабрика. Игнат не работеше. Така заедно прекарахме. Пролетта се захванах при Бертоли да работя през 1928 г. В.К.: Сега вие като дойдохте салона не беше построен. Г.Д.: 1927 г. салонът беше построен, но нямаше прозорци. Да, не беше напълно завършен, а 1928 г. салонът беше вече готов и се напълни. Есента на 1927 г. ние си направихме кирпичената къщичка, а 1928 г. голямата зима я прекарахме в нея. Студено беше, но Игнат беше много буен пък и аз съм издържал на студа. Имах голям вълнен селски юрган и с него се завивахме двамата и вечер отваряхме прозорчето и сутрин се намирахме затрупани със сняг. Събирахме от гората съчки и се топлехме. Нямаше въглища. В.К.: Друг един въпрос. А как протичаше живота в ония години през 1927 г.? Какви ви са първите впечатления? Г.Д.: Първото ми впечатление, че всички приятели, които идваха и по двама и по трима и по пет души живееха в барачки и в палатки през лятото и с дълги коси ходеха, така кротко, смирено, идваха повече така за Учителя, да се лекуват там. Имаше много възрастни сестри, на които Учителят препоръчваше да носят вода със стомнички от Диана бад, от една

нашмичка, която Той, Учителят я открил. Те изпълняваха една задача като отиваха със стомничка или дамаджанка, донасяха вода и я изливаха на дървчетата или пък я слагаха на слънце и после се обливаха с нея. В.К.: Така ли протичаше задачата с носенето на вода от извора на Диана бад. Г.Д.: А носенето на вода беше задачата, за да се лекуват онези, които са болни. В.К.: Това е 1928 г. Ти си искал по това време да се върнеш в провинцията. Г.Д.: Аз дойдох през пролетта, после лятото. По това време веднъж Учителят излезе от стаичката и дойде към мен и ме запита: „Как си, къде ходиш, какво правиш?“ Казвам: „Учителю, добре съм така и така и казвам, не ми се седи тука, намислил съм да си отида“. Той казва: „А-а, няма да си отидеш! Ти си за тука, тука ще седиш, тука ще седиш“. Г.Д.: Има още един случай по-късно когато минаха години... Учителят дойде при мене пак по същия начин, пак ме разпитва и тогава аз му казах какво правя и Той ми отвърна без да Го питам: „Рекох, ти може без да се жениш, щото на вола не му тежат рогите да си върши сам работата! Ти може да не се жениш!“ И тъй било аз освен моята работа вършех и на толкова още. Имах още един случай също с Учителя подобен, но него трябва да разкажа може би по-нататък.

2. ЕКСКУРЗИЯ ПРЕЗ 1929 Г. ДО 7-ТЕ ЕЗЕРА

През 1929 г. аз и Славчо Славянски, Димитрина, сестра Каназирева и Стоянчо отидохме с кола до Вада. Ще разкажа тоя случай. Бяхме отишли 5-6 души на Рила за духовна работа. Учителят ги покани така да отидат, да се организират за 5-6 дни на Рила и след туй имаха нареждане в кои дни ще идва Учителят. Тогава Славянски имаше кола, беше си купил нова кола и отидохме Каназирева, Димитрий, Стоянчо и аз. На идущия ден Учителят ще слиза, да го вземат с колата долу. Стигнахме там до гората на Горския дом, Полечица, тогава ги нямаше там тия постройките, беше самотно, диво, тъмни се и ние решихме да запалим огън и направим чай, да вечеряме и след туй имаха предвид нещо, но не беше уточнено. Пихме чай и закусихме и стана въпрос кой трябва да пътува един от нас през нощта, да отиде и каже на Учителя, че Славчо е пристигнал долу и го чака с кола да се върне. В.К.: Учителят къде е? Горе на езерата. Г.Д.: Горе на езерата. А ние сме на Вада. И тогава казвам: „Щом няма други желаещи с мен да дойдат, аз ще тръгна сам. Аз ще отида“. Имах си фенерче и тръгнах. Действително, в тъмното, светех си, беше интересно за мене, главно да не объркам пътя. Значи стигнах благополучно, таман на разсъмване, още тъмно беше, тогава кухнята, която строихме нямаше покрив, без покрив беше. Като заслон беше. И тогава приятелите бяха влезли вътре и запалили огън и с платнище покрили отгоре, уж за топло. Обаче пушек излиза от страни и аз отидох до кухнята и се подпрях на каменната зидария, построената кухня и по едно време вътре се размърдаха и Учителят излезе, бяха сложили платнище на вратата. Махна платнището и излезе. Усети ме Той, знае че съз аз: „Ах, рекох, Вие дойдохте.“ „Учителю, да, сега пристигам. Славчо ще Ви чака, да Ви вземе с кола.“ „А, тъй ли? Влезте, рекох, вътре, влезте!“ „А, не, не, тука ще седя отвънка“ и след туй се размърдаха всички и трябваше да се размърдат, да се подготвят. В.К.: Сега те всички спяха в заслона? Г.Д.: Да, в заслона и всички станаха и започнаха да се приготвяват, да стягат багажа. Янко беше тогава коняра. Да ги снемем. Стегна той багажа и натовари и заминаха и Учителят преди да заминем, дойде при мене и каза: „Вие, рекох, днеска ще прекарате много хубаво, един щастлив много хубав ден, чуден ден ще прекарате“. И действително така беше. Един неповторим хубав ден прекарах него ден, докато изча-

кам да дойдат Димитрий и другите. След някой и друг ден аз тръгнах сам на посока, където ще стигна. В.К.: Чакай, искам да уточниме. Ти се качваш горе и казваш на Учителя, че трябва да слязат на Вада. Те слизат, а ти оставаш горе. Г.Д.: Аз оставам сам горе и чакам Димитрий да дойде. Именно този ден сам оставам горе и той бе най-хубавия ден. В.К.: То хубаво слънчево време! Г.Д.: Да, това е. В.К.: Как се казваше Димитрий? Г.Д.: Стоянов. Димитър Стоянов. В.К.: Спомняш ли си нещо за него? Г.Д. Димитрий беше един тих, благороден, учтив, услужлив. В.К.: От къде беше той? Не можеш да си спомниш. Г.Д.: Значи рядка душа беше. Димитрий на всекиго правеше услуги, на братя, на сестри, за вратите, за прозорци, за стъкла да постави някъде, въобще много услужлив и много добър брат беше, имаше една хубава усмивка. Димитрий бе единствен. В.К.: Да. Кажи ми нещо за Янко коняра, влаха. Аз съм го виждал на някои снимки, нали той е организирал, че дори с неговите коне сте карали багажа на Рила. Г.Д.: Да, един привързан към Братството и към Учителя и към всички, много честен, много хубаво си вършеше работата. Да. В.К.: Обикновено как ставаше това? Г.Д.: От София ли? Тогава излизахме първите години и отивахме пеш. От София до Говедарци. Г.Д.: Братята повече така бяха, вървяха пеша. Аз съм присъствувал. Камioni дойдоха впоследствие. В.К.: Първите години пеша ходехте. И за колко дена стигахте? Г.Д.: Ами сутрин рано и вечер късно стигахме до Самоков и оттам нагоре. В.К.: Цял ден пеша. Това е много голяма теготия. Ами багажа? Г.Д.: Багажът носеше го нашия брат, който живееше на Изгрева - Иван-каруцаря. Той имаше каруца и ни караше багажа. В.К.: Значи София-Самоков пеша за един ден! Г.Д.: Аз съм ходил с Борис, Мария, Димитрий, Жорж Радев, Мичето Златева. Все пеш ходехме. В.К.: Така. Продължаваме. Това е 1929 г. Вие продължавате да бъдете на Изгрева. Сега лятно врече как протичаше живота, на Рила ли ходехте? Помниш ли нещо? Г.Д.: На Рила почнахме по-късно. Правехме по това време екскурзии до Мусала, до Рила и Учителят водеше в първите години приятелите на Мусала. И възрастни братя и сестри на 60-70 години с Него ги извеждаше на Мусала. В.К.: Аз знам, че в първите години се качват на Мусала и чак после се прехвърлят на 7-те езера. Г.Д.: Първите години на Мусала ги извеждаше Учителят. Аз съм присъствувал една година на Мусала. на Мусаленското езеро прекарахме десет дни. Тогава бяха Борис Николов, Мария, Жорж Радев, Олга Славчева. В.К.: Тогава ли когато е валило непрекъснато дъжд? Г.Д.: Тогава ръмеше, да така, десет дена и десет нощи, леко ръми, ръми, ръми, обаче всички тогава бяхме мокри, а имаше тогава един малък заслон, обаче никой не беше в него. Всеки кой каквото си носи, някой с дълго палто бе облечен. А тогава нямаше нито одеало, дори нямахме завивки. Ние палехме огън така от сухи съчки събирахме, палехме огън и поддържахме непрекъснато, топлим плочи и ги слагаме на възрастните сестри на краката, на гърба им. Натоплят се и ги слагат отново.

3. ГОНЕНИЯТА

В.К.: Ами съборите през онези години как ставаха? Защото е имало препятствия от властта! Г.Д.: На съборите след Търново в тези години именно започнаха гоненията. В.К.: Съборите на Изгрева? Г.Д.: На съборите на Изгрева, правеха всевъзможни опити да разпръснат приятелите, които са дошли от провинцията на събора. В.К.: Значи правиха различни опити. И ти ми разказваше... Г.Д.: Учителят не позволи това нещо да се прави. Бяха ни обградили, цяла конница с войници, цяла армия, обаче нашите приятели има-

ха тогава връзка с ген. Вълков и ген. Стоянов. И тогава именно Вълков и Стоянов, техните другарки, наши приятели се бяха обадили и тогава те бяха заповядали на конницата, жандармерията да се прибере и тогава всичко за един час се вдигна и се освободихме, да. В.К.: Кой бяха тия приятели, ген. Стоянова и коя? Г.Д.: Ген. Стоянова беше дворцова дама както и нейните дъщери, а ген. Стоянов беше като служител там не като военен, а като дворцов генерал в двореца. В.К.: Ти какво си спомняш за тази ген. Стоянова и за ген. Стоянов? помниш ли ги? Г.Д.: Ген. Стоянов не, но ген. Стоянова, да. Познавах я много добре и нейните дъщери. Ген. Стоянова беше един ангел в държанието си, тъй да се каже, един въплътен ангел, дошъл да се види с Учителя. Това е една богомилка. Тя приказваше кротко, с една хубава усмивка и общуваше с всички братя и сестри - малки и големи, прости и учени, ходеше при бедните братя, захъсали така, малки и възрастни. Идваше, подаваше една снимка на княгинята, младата, на царицата, изобщо беше така да се каже, много добра. В.К.: Спомняш ли си някои неща, някои опитности нейни да е разказвала? Г.Д.: Не, разговаряли сме така за кратко време за текущи неща.

Един инцидент: Един ден е станало това. наши приятели ми казаха, че Учителят така веднъж като се разхождал по ливадата, а още местото не е било оградено, това место, което са го купили, тоя Изгрев. И като се разхождал така и вървял и някой от гората излезнал и го наметнал с някаква тъмно палто на главата и Учителят скокнал и го хванал този човек, а после си продължил пътя. Значи тук също атакуваха Учителя. Значи поповете и владиците изпрашаха разни хора, жени мъже, да пречат и да тормозят Учителя.

В.К.: Църквата откупува разни личности, за да ругаят Учителя. Тази ли беше тази Мария, която носела една табела на главата си: „Жертва на Дънов“. Г.Д.: Тя е същата Мария. Табела „Жертва на Дънов“. А за Мария аз ще разкажа туй, което зная, истината. Мария е била едно бедно момиче. И изпаднало, минало по разни пътища и така се домогнала до наши познати приятели и те се я привлекли около тях, за да ѝ помогнат. И ние като добри и хуманни, така давали ѝ средства, записали я в един курс по шивачество, да има специалност, занаят, за да си изкарва прехраната, да не остава така на подаване и да гладува, а да си има занаят, да работи, да си изкарва прехраната. Купили ѝ машина наши приятели, за да работи. Обаче тя след туй станала в услуга на владиците и поповете. Те са я подкупили, давали са ѝ средства, за да клевети и излага Братството. И наши приятели, веднъж, имало е случай където с кофа вода я поляха. Тя се измокри и си избяга. Нито я биха, нито я тормозеха, намокрена, но си избяга. След туй имаше и други сродни истории пак по този начин. Идва тя с цървул съдран и през дупката гледа Учителя, гледа всички там, така става смешна, нали е „Жертва на Дънов“. Така също постепенно тя се отстрани, но това бе след години и не идваше повече да ни безпокои...

Едно от гоненията бе и организирания побой.

Когато Учителят беше бит през 1936 г. и след това получи удар и му се схвана десния крак и дясната ръка и трудно говореше. Една сестра го запитва: „Защо и как стана това?“ Отговори ѝ: „Вързаха ме. Ако искам в един момент ще се освободя. Но ще чакам когато се свърши работата сами ще ме освободят. Ако се освободя сам ще бъде добре за мен, но горко му тогава на човечеството“.

Учителят прекара на Рила 45 дни докато оздравя и така помогна за повдигане на човечеството. Сестрата беше Паша Теодорова.

4. НА КОНЦЕРТ С УЧИТЕЛЯ

Първите години на Изгрева още Учителя държеше най-много на музиката, затова колективно работехме братя и сестри. Като млади събирахме се и се бяхме записали при един музикант в Школата му - Борис Тривков. Той ни предаваше по солфедж. Много ни помогна, та на беседите да пеем песните. След туй Учителят държеше още да учим: кой китара, кой цигулка, кой флейта и по тоя начин Изгрева стана като музикална школа. Тук се чува цигулка да свири, там се чува цигулка да свири, други пеят и т.н., но и обичахме да ходим колективно, да посещаваме концерти, когато дойдат някои знаменити виртуози или диригенти със своите оркестри от друга държава или нашата филхармония. Ние групово ходехме и посещавахме тези концерти. И веднъж, като се ходи към зала България виждаме един афиш, че един германски оркестър от Берлин с диригент фон Бендел ще дава концерт в зала България със 120 души състав. Дойде ми идеята да поканя Учителя и отидох на Изгрева при Учителя, чукнах Му и Той излезе. Викам: „Учителю, така и така един германски диригент с голям състав ще даде концерт в зала България. Там ще изпълнят 9.симфония, 5.симфония, помня ги, Чайковски и т.н. Да ви купя билет и за вас, ще дойдете ли?“ „Да“, каза, „ще дойда, вземете.“ Отидох и вземах билети за Учителя и брат Боев, Неделчо Попов и за други приятели за в другите ложи, за близки така вземах билети и за други сестри и за стенографките. И като ги купих билетите, тогава на пл. „Славейков“ отсядаха леките коли. Избрах най-новата кола свети и лъщи и говоря с шофьора. Казвам: „Искам да заведете на едн коя си дата един човек на концерт в зала България, ама ще Го вземете, където е Тануш горе“. Обясних салона къде е нашия, оттам да се заведе в зала България, нали на ул. „Аксаков“ там и след това в толкова часа пак ще дойдете да Го вземете, пак ще Го заведете там. Какво струва да Ви платя от сега. Приемате ли?“ „Приемам поръчката!“ Платих му. Уредих го и му казах: „По-рано ще дойдете, нали?“ „В толкова часа ще бъда там.“ Значи половин час докато Го закара толеранс. И отивам и казвам на Учителя. „Учителю, вземах билети за едн кога си, за кой ден след обед, в едн колко си часа ще дойде колата да ви вземе.“ Казва: „Добре!“ И като дойде този ден аз отидох да чакам колата да дойде. И като дойде колата отивам и казвам: „Учителю, колата дойде“. Учителят излезе готов, с бастуна, с шапката, с пелерината, така като кукла, като американски милионер, такава шапка трябва да бе от американските, с бастун, с пелерина бяла, като ангел. Значи като отидох при Учителя, чукнах Му и Той излезе готов. Каква точност. Това е гениално. И ето брат Боев пристига, Неделчо. А другите предварително бяха тръгнали и сестрите и те са заминали. Тогава качиха се на колата да ги закара. Зае си мястото Учителя и аз бях най-накрая до тях. Учителят слушаше с внимание, разговаряше така, произнасяше се за някои работи и остана доволен. Беше в сияещо така хубаво състояние Учителят. И като завърши концерта пак бяхме всички около Него. Наоколо приятели там и Учителя така се смее, всичко Го гледат от цялата зала така, които излизат, гледат Го. Той просто така ни оглежда, смее се и разсмява се, толкова весел беше. А колата чака. Качиха се, аз не се качих. Качиха се и заминаха. И Учителят като застигнали по пътя други сестри, качил някои от тях и Учителят разказал като се возили: „Този брат, рекох, много щедро се прояви тука“. В.К.: То е много трудно да го организираш. Да организираш едното, да организираш второто и третото, това е много трудно. Г.Д.: „Много щедро се прояви“. И аз пеш отидох. Като отидох заварих ги още отвънка, коментират, приказват, пред стоята долу на Учителя. Та ей това съм го правил.

5. КОЙ ПОДПИСА ДОГОВОРА В КРАЙОВА

Разбираш ли, което е най-знаменателното и хубавото беше, че Учителят уважи на най-малкия желанието, та на концерт да го вземе. Той не правеше разлика между този и онзи и по тоя случай аз ще продължа малко с брат Руси. Един брат Руси, който беше гърбавичък, но вършеше много хубава работа. Носеше коректурите долу за печат на беседите на Влад Пашов.

Подарили билети на Учителят за концерт. Да излезе като сам това не правеше, да излезе някой път, викаше някой от нас за в града. „Повикайте, рекох, Руси!“ Малкият Руси, дребничкия, никой не му обръщаше внимание. Искане да излезе с него. А пък сестра Савка, стенографката казва: „Учителю, Вий защо Руси избирате, защо? Ето брат Николай, Борис и други“. „Рекох, викнете Руси! Чист! Чист! Честен и ангел! Той е подписал мирът в Добруджа, когато ни я дали румънците, той е подписал. Учителят каза: „Рекох, Руси подписал.“ В.К.: Я ми кажи тоя случай! Г.Д.: Ами това е, когато е станало време да дадат Добруджа без война. В.К.: Това е 1940 г. Г.Д.: Да, Учителят казал: „Рекох, брат Руси, той подписа мирът там, той подписа“. Брат Руси. В.К.: Как е станало това? Г.Д.: И когато Руси бе починал, живееше в една малка барачка дървена. Аз много общувах с него. Той знаеше стенография и отенографираше беседи и сладко приказваше и много хубав брат беше. Ние се имахме тъй. И когато почина Руси, никой не отива към него, никой не смее. Знаят, но никой не отива. И Учителят отишъл и застанал откъм градината, откъм градината близо застанал към неговата къщичка и след малко почнали един след друг да идват. Да, и Учителят ги кани, така де, вътрешно. Един по един, един по един отидоха братя и сестри и го приготвиха там. А отначало никой не отиваше. В.К.: Ти как си обясняваш това изказване на Учителя: „Руси подписа мирът в Добруджа“? Г.Д.: Ами виж сега. Човек след смъртта се намира в друг свят, непознат за нас. Та той беше горе. В.К.: Той беше починал вече, така ли? Г.Д.: Да. Всички тези заминали както Учителя казва, те също работят горе. В.К.: А той беше заминал вече когато е ставало въпрос за Добруджа. А, това е вече друго нещо. Значи той беше заминал и след това Учителят каза: „Руси подписа мирът“. Това не го знаех. Г.Д.: Да. Нашите приятели на Небето работят. Така е според Учителя.

На 28 юни 1940 г. Румъния е заставена да отстъпи Бесарабия и Буковина на СССР. Българското правителство повдига въпроса за връщане на Южна Добруджа заграбена от Румъния според Ньойския договор 1919 г., която територия е била откъсната още след Междусъюзническата война през 1913 г. от България. След дълги преговори по настояване на германското правителство в Крайова на 7.септември 1940 г. е подписано двустранна спогодба между България и Румъния, според която се връща територия около 8000 квадратни километра и население 320 000 човека. Договорът е одобрен от СССР и Англия. Това е единствената придобивка на България по време на Втората световна война.

Още същата година Учителят беше казал на Лулчев да каже на царя, че 1940 г. ще бъде критична за България. Така че Крайовската спогодба бе подписана с участие на дипломати, правителства и представители от Невидимия свят. Един от тях е бил и малкия гърбавичък, незрячен брат на Изгрева - брат Руси, но вече от Невидимия свят.

6. НЕОБИКНОВЕНИ ПРЕДСКАЗАНИЯ

Г.Д.: Един хубав слънчев ден излязох, а имах фотографически апарат, излязах така из поляната и се спрях пред салона и след малко вратата се отвори на Учителя долу и Той дойде към мен. И друг път се е случвало, няколко такива случаи. И тъй дойде при мене, целунах Му ръка и ми каза: „Къде си ходил, какво правиш, как върви, как се подвизаваш?“ и т.н. И ми казва: „Рекох, пазете ги“. Аз го погледнах: „Какво?“ „Беседите, фотографиите тези, пазете ги, рекох, защото ще дойде един ден, когато заради тях за косите ще се хващат“. Посочи ми с ръката си така. „Косите си ще хващат с ръката си за един лист“. В.К.: Значи показва главата си, че за косите ще се хващат за един лист, като посочи. Г.Д.: Да, такъв един глад ще настане един ден. В.К.: Ти с фотоапарата си бил? Г.Д.: Да, с фотоапарата и искаше да посочи и за снимките. Каза: „Един ден няма да имате време хляб да ядете от работа“. „Е, тогава, Учителю, много работа ще имаме“. Туй също и в Мърчаево ми го каза: „Един ден ще имате много пари. Много пари ще имате и много работа ще имате“. Аз се чудя, аз съм толкова възрастен, сега какви пари ще имам един ден, кога ще работя аз от сега нататък. А каква ли работа? А то се разбираше работа, духовна работа. И тогава каза: „Ще стане голям глад за духовна работа“. След този разговор Учителя тръгна да отива надолу към братската градина и ми посочва: „Аз рекох на времето на братята да купят всички тези места. Ей тези места да ги купят и да построят къщички за братя и за сестри, за гости от България и от чужбина. Да дойдат, да построят ама не го направиха“. На мене се оплака. Да. В.К.: Я го разкажи по-подробно тоя случай. Значи Той, Учителят каза: „Наредих им да построят къщички за братя и сестри и т.н., но те не го направиха“. Г.Д.: Ей тези места, от тук тези места до там, посочи ми ги с ръка. Да се закупи и да направят. Не го направиха. В.К.: Защо не го направиха? Г.Д.: Защото бяха никакви. В.К.: Самонадеяни ли бяха, смятаха, че Учителят говори празни приказки? Г.Д.: Приятелите, няколко души: Аулчев и дядо Благо и Епитропов, и Борис е бил вътре и на други приятели възрастни, Учителят им давал задачи да купят места и по-далеч към Симеоново и Бистрица, та там на високо да се пренесе Школата, да пренесе Школата от Изгрева там, за да не ни безпокоят. Както е искал на времето да купят и туй място гдето е сега Американския колеж, обаче приятелите не са го купили. В.К.: Той е искал. Учителят е искал. Г.Д.: Учителят е искал, но те не са го купили. В.К.: Защо не са го купили? Защото е много далеч. Г.Д.: Да, по техни съображения. И когато са отишли към Бистрица там, зад Симеоново, да купуват тези места, които Учителят им казвал и като отишли до там, казали си: „Учителят не разбира. Праща ни тука да дивеем“. Учителят не разбира и вземали и внесли парите 500 000 лв. в банка Гирдап. И тогава именно банката фалира и парите се загубиха. Значи мястото не го купуват. В.К.: Това съм го срещал в една от беседите на Учителя как непрекъснато говори за банка Гирдап. Г.Д.: Да, именно. В.К.: Той казва: „Внесете парите в банка Гирдап, за да ги загубите. Ако ги внесете в касата на Господа ще спечелите. А-а, това от там идва, аз не го знаех. Г.Д.: От там идва. Значи туй, което Учителят е казал, където не са Го послушали, все са сгрешили. И събираха, толкова пари имаха, накрая при смяна на парите 1947 г. гориха, не ги дадоха на държавата и от там държавата взема туй лошо отношение към нас. Учителят държеше за държавата. В.К.: По тоя въпрос по-късно ще се спрем, за горенето на парите през 1947 г.

7. ЗАКУПУВАНЕ НА БРАТСКО МЯСТО ВЪВ ВАРНА

В.К.: Разкажи сега за писмото на Учителя до д-р Жеков. Г.Д.: Ама да започна от начало. Значи Учителят през 1919 г. написва едно писмо до брат д-р Иван Жеков. „Брат Иване, всичко ще се нареди. Говорих с брат Лазар Котев. Той ще дойде във Варна да види местата в лозята, да вземете място за братско място“. Преписах ви цитат от писмото на Учителя до брат Иван Жеков във Варна. Доказателство от д-р Жеков и Георги Йорданов. Сега по-нататък. През лятото на 1941 г. повикан бях във Варна на военна служба и в това време ходехме всяка неделя, излизахме с приятелите в лозята там на тяхно едно лозенце, да прекарваме неделата - деня. Четем беседа там и вечерта се прибираме. И при едно отиване там, една неделя, след като общувахме там, аз поканих брат Васил Ставрев да излезем малко така по-нагоре в лозята да се поразходим. И както си вървахме, обърнахме се така, гледам Варна, морето, корабите. И в едно състояние така вдъхновено изрекох следното: „Васко“, тъй го наричаха, Васил Ставрев се казваше той. „Васко, тука да има едно място да се продава, ще го купя“. И той спря се и ме запита: „Защо ти е бе, Жоре“, той ми викаше Жоре. „Абе, ще го купя и ще го подаря на варненското братство за братско място.“ „А, хайде де!“ И в това време гледаме един на изток излезе с пушка на рамо. Той би пазача на лозята и Васко казва: „Ето бай Антон идва, пазача на лозята, ще го питаме, има ли тука някое място да се продава.“ И като дойде бай Антон, запозна ме той и казва: „Абе, бай Антоне, тука да се продава някое място?“ „Туй място, на което седите се продава.“ В.К.: На което стоите. Г.Д.: На което седим, да. „Ами тогава, питай ги пак, а пък ние другата неделя пак ще дойдем и ще ни кажеш. Питай колко искат и продават ли го“. Действително другата неделя отидохме, срещнахме се с бай Антон и той каза: „Продават го! Продават го каза брат и сестра родни и двама го продават.“ И тогава, колко беше 24-25 000 лв. по старите пари бяха, пари имах тогава, плащаха ми добре, работех. В.К.: Тогава 25 000 лв. колко заплати бяха? Г.Д.: Ами 25 000 лв. не знам. В.К.: 3-4 заплати? Г.Д.: А, повече. В.К.: 10-тина заплати. Г.Д.: Да, да. Значи към 10-тина заплати. Тогава взимаха заплатата горе-долу 700-800 лв. В.К.: Значи, това е над 10-тина заплати. Г.Д.: Да. В.К.: И решихте да вземете мястото. Г.Д.: И бай Васил му казва: „Бай Антоне, приятелят ми скоро ще си отива, ще попита техните и като дойде ще ти се обадим“ и се разделихме. Тогава Васко казва: „Като отидеш в София, ще питаеш Учителя, да го вземеш или не“. И като отидох, като се прибрах в казармата на другата неделя ни освободиха. За 40 дена само ни вземаха, като че ли само за мястото. Освободиха ни и тогава отивам аз в София при Учителя направо. Казвам: „Учителю, така и така“. Той като ме слуша „Ела“, казва. Влязохме в Салона. Сами бяхме, седнахме в Салона, лятно време, топло и Учителят вдъхновен бе, аз Му обяснявам къде са местата. „Ташлъ тепе, така, така“. „Зная ги аз, аз съм ходил там. Аз ги зная. Там са живели, там е било селище на Богомилите. Там са живели Богомилите някога. Вземете го, рекох. Кога ще отидеш?“ „Ами ще изтегля пари сега и утре сутрин пътувам.“ „На никого няма да казвате, щото има едни, които развалят. Като го вземеш, като се уреди, тогава ще разправяш.“ В.К.: Има едни, които развалят, духовете. Г.Д.: Духовете. „Няма да казваш на никого.“ И действително, изтеглих аз пари, на другия ден пътувам, отидох, наредихме, вземах го. Беше 6 декара. След една седмица беше документален готов и го дадох на приятелите във Варна и казвам: „Хайде, ето това място е ваше, работете го.“ В.К.: На кое име го взехте? Г.Д.: На мое име, обаче мина време, те искаха да го прехвърля на тяхно име. Викам: „С удоволствие“.

Казвам на Учителя: „Учителю, искат да го прехвърля на тяхно име“. „Защо, казва, ти не си ли брат?“ В.К.: Ти не си ли брат? Ха, ха. Г.Д.: Искат да каже, да не го прехвърлям. Обаче Учителят като си замина за другия свят, пак ме стегнаха, па им го прехвърлих. Пратих им едно пълномощно и го прехвърлиха. В.К.: Сега на чие име е? Г.Д.: След туй една част от мястото го вземаха, защото нали одържавиха ги. Мина този закон, дойдоха комунистите, понеже нямаш право да имаш две места, а тогава във Варна всеки си има място и една част вземаха. В.К.: А то на чие име беше, на Бялото братство ли? Г.Д.: Беше на брат й на Ангел и на чичо й на Станка, моята съпруга. На чичо й и на брат й на Станка. В.К.: Как се казваха те? Г.Д.: Михаил Ангелов и Ангел Тодоров. В.К.: Ангел е на Станка брат й. Г.Д.: Да и чичо й Михаил. В.К.: И сега на тяхно име ли е още лозето? Г.Д.: Нали ти казвам: половината го одържавиха към 3 декара, а другото не. В.К.: На тяхно име е. Г.Д.: Да. В.К.: Значи Учителят казва: „Нали и ти си брат!“ Така. Това много ми харесва. Г.Д.: Да. В.К.: И ако не беше ти, онези нямаше да имат място. И фактически се сбъдва онова писмо до д-р Жеков. Думите на Учителя се сбъдват. Г.Д.: Да, да. И Учителят тогава каза: „Пишете им, рекох, сега колкото може наоколо там да купуват и други места, да стане едно селище там“. Действително те почнаха. закупиха. И сега там ходят, там построяват салон. Та туй е, което Учителят е казал през 1919 г., а се осъществява 1941 г. В.К.: И трябваше да дойде някой човек отвън, за да го осъществи. Г.Д.: Именно. В.К.: Значи от 1919 г. до 1941 г. - значи 20 години. Колко трудно се осъществяват някои неща. Г.Д.: Тъй каза Учителят, законът е такъв, най-късно 20 години. 20 и няколко години каквото желаеш се осъществява, а някога много по-бързо. В.К.: Някога много по-бързо. Много трудно се осъществяват някои неща на земята.

8. СЪПЕРНИЧЕСТВО

А сега ще обясня две неща: едното е, как Учителят ме изпрати с една бележка. Минавах покрай салона, повика ме и ми даде една бележка и ми каза: „Занеси тази бележка на брат Стоименов!“ Той беше като ръководител на братските пари. Вземах аз бележката, отидох при брат Стоименов на горния етаж, чукам. „Влез!“ Влизам вътре при него и казвам: „Брат, тази бележка Учителят изпраща, заповяда“. Прочете я той. Гледа ме отчаяно, гледа, после вдигна дъшека и извади парите... В.К.: Нищо, то е минала епоха. Това е преди 40 години. Г.Д.: И взема парите под дъшека и брои, брои, даде ми сумата, но 3-4 пъти ги пипа да не са залепнали. В.К.: Да не ти даде повече. Г.Д.: Голям съперник. И като се увери от многото броеве, даде ми и аз ги занесох на Учителя. Учителят ме посрещна, дадох Му ги, а Той каза: „Съперник. Костелив орех с костелив орех“. Два пъти го повтори. В.К.: Защото усеща как два пъти, три пъти ги брои. Г.Д.: Да. Това го каза два пъти пред мене. „Костелив орех с костелив орех“. С възмущение. Съперник на парите на Учителя, а след като си замина Учителя, му горяха парите. В.К.: Тези пари за какво Му трябваше на Учителя? Г.Д.: Е, те Му трябват някой път. Дава някъде на някого за нещо, нали разбираш. Рядко дава, обаче така се случва. Туй е за първия случай.

9. БРАКЪТ В ШКОЛАТА

Втория: Имахме един брат Калудов, който беше диригент. Като капелмайстор е бил във флота във Варна, морския флот. Много добър брат, така. Той като се пенсионира, дойде, купи си място и си направи една къщичка на Изгрева. И организира един оркестър. Първия оркестър, който организира, брат Калудов го организира. Събра малки, големи, всички от долу идваха музиканти и почна според развитието им, почнаха да свирят, да дават концерти, занимаваха се, репетираха в салона. И стана една интересна работа - музикален свят. И този брат Калудов, аз му купувах листа за писане на ноти, купувах му разни прибори, струни и някои и други работи за музикантите така, защото аз бях сам и имах пари и им услужвах, за да върви работата.

Направи така един голям оркестър. С духови инструменти, с контрабас и чела, цигулки - първа, втора и даваше хубави концерти. Така се свирише и всички бяха доволни и Учителят така ги слушаше. Добре, ама брат Калудов поостаря малко. Предаваше после и уроци на малки и големи. И беше се поразболял малко и така, и така по едно време доста се усложни работата му. Ходех някой път при него, много често ходех и някой път спях при него да му помагам и дойде време брат Калудов си замина. И сестра Калудова каза: „Георге, иди да кажеш на Учителя, че брат Матей Калудов си замина, почина“. Отивам аз при Учителя и казвам, че брат Калудов е починал и сестрата ме изпрати да му кажа. Учителят ми каза така, обърна се към мен и ми каза: „Знаеш ли, казва, ти, на какво прилича женитбата. На такова нещо като тези, казва, които са в дама, яхъра вързани“. В.К.: Които са във дама? Г.Д.: Дама, яхъра, домовете на животните. Женитбата прилича на такова нещо, като на тези, които са в дама вързани. На такова нещо приличала женитбата. В.К.: Той имаше предвид женитбата на Калудов с жена му? Г.Д.: Въобще. В.К.: А, въобще. Но ти отиваш и му казваш, че брат Калудов си е заминал. Г.Д.: Да. В.К.: А Той ти казва друго. Г.Д.: Да. В.К.: Сега, не ти ли направи впечатление, че ти съобщаваш на Учителя, че брат Калудов си замина, а Той дава съвсем нещо друго. Това може би се отнася и за неговия брак. Г.Д.: За чий? В.К.: На Калудов. Г.Д.: Въобще. Въобще говори. Брака е това. Защото съм съвременник и всички онези, които направиха такива бели като жияхя с жени, като постъпиха нечестно, след това платиха чрез страдание и мъчение, защото това е Школа нравствена и духовна Школа за възпитание. И тука е една Божествена Школа и не се позволява като обикновените хора да живеят по обикновен начин в Школата. Той е казал, че това е Божествена Школа. Който иска да живее като в света - вънка. Но за учениците - физическа и нравствена чистота. Тука е Школа само за ученици. В.К.: А не за мъже и жени. Г.Д.: Не за мъже и за жени. Който иска да живее като мъж и жена там в света да отиде. Тука няма място за женени братя и омъжени сестри, защото в брака те престават да бъдат братя и сестри.

В.К. По въпроса за брака на Изгрева: много хора бяха оженени и омъжени. И ти спомена, че хора, които живееха като мъже и жени от света в Школата, си заминаха от този свят по-рано. Г.Д.: Виж много хубаво задават този въпрос и по такъв начин много ми помагат, за да кажа неща по-задълбочено и да ги кажа както са. Да обясним и другата страна. Значи женитбата прилича на тия в дама, яхъра - вързаните, това нещо е женитбата. Има едни, които са женени, но са като неженени (друг път Учителя го каза), а има други, които са неженени, но са като женени. В.К.: Сега понеже ти си съвременник на тази епоха нали, аз съм чувал най-различни неща за онази епоха.

Нали са млади хора били и то всички. Значи имаше хора в Школата, които живееха като в света и платиха жестоко със своята съдба и със своя път и затова много си заминаха. Да, ние сме в тази епоха, разказвай всичко, няма кой да разказва друг. Ти не говориш за личности, а за дадени окултни случаи. Г.Д.: Ами аз ви казах нещата по принцип. В.К.: Имаше ли някои случаи когато някои си заминаха затова, че са се оженили? Имаше ли такива личности? Г.Д.: Ами аз говоря за личности, които познавам. В.К.: Кой бяха тия, които си заминаха заради това, че живееха като женени или пък, че се ожениха? Г.Д.: Ами Георги Радев, Иван Атанасов имаше един. Калудов и той сбърка и то накрая. Сремна една жена ето и се увлече. А може той не толкова колкото другата страна. Сега има много. Ето Томалевски сгреши и той обезчестил едно момиче и сега на какво състояние е. Като проследи човек, да види човек какви мъки е, какво нещо е обезчестяването. Така ходи като муха без глава, така на стари години. А пък онези, които са честни, те си отиват направо като ангели, направо нагоре. Страшна работа е прегрешението към човешкото тяло и към човешката душа. И когато Томалевски дълго време отсъствувал от Изгрева, години и когато отишъл при Учителя, Учителят му се скарал. Знаеш ли как му се скарал: „Георге, Георге, Георге, Георге, Георге“. В.К.: Значи накрая гласа му заглъхнал. Г.Д.: Тъй му се бил скарал Учителят, повтарял името му със заглъхване. В.К.: Не, тука е въпросът за личностите, които се споменават, за да се види какъв е законът. Г.Д.: Законът е много, много строг. В.К.: Който престъпва закона след това плаща много жестоко. Г.Д.: Много строг е законът. Учителят ми каза на мене така, така ми го каза, че се спрях. Обаче Учителят ме пазеше мене. Сега, ако и другите е пазил Той? Аз не мога да кажа. Учителят ме е пазил, защото веднъж едни приятели искаха да ме женят за една тогава мома и аз отидох да му кажа: „Учителю, така и така“. „Тя каза няма право да седи тука. Тя не е регистрирана тука, няма право да живее тука“. Така просто предотврати. Пък аз няхах и желание изобщо. В.К.: Значи няма право да се седи тука, не е регистрирана и мястото ѝ не е тука. Г.Д.: Веднъж ме гледа говорехме с една Любка Хаджиева, не знам дали я познаваш. Той там горе на балкона седи и ме гледа. Ние се разговаряме значи с нея за обикновени работи. Така аз мисля. Но Учителят като гледа така аз треперя целия и ми се пресекна гласа и разговора приключи. „Бог е ревнив“, казва Учителят. Сега и когато Учителят си замина, моята работа се нареди така, а че накрая се ожених. В.К.: Но след като си замина Учителят. Г.Д.: Като си замина Учителят, обаче знаеш ли как стана? Аз имах договор, устен с нея разговор. Викам на Станка: „Аз съм решил да не се женя“. Аз от дете имах желание да не се жена. От дете е това. Но нали се движех между женени и като дойдох на Изгрева срещнах Станка. Тя се увлече. Така стана неусетно, така щото да бъде естествено. Та е на моя добър приятел, Михаил Ангелов племенница също и на Ангел Ангелов Димитров, които са двама братя. А рождения брат на Станка е Ангел Тодоров. Отивах у тях когато отивах във Варна, отсядах у тях и всички ми бяха като близки. Майка ѝ на Станка, аз като влизах в Салона във Варна, нали като ходех там, пък майка ѝ на Станка каза: „Ей, този да е. Станка да е по-голяма, да го вземем за зет“. В.К.: Някой път родът усеща. Родът усеща кой ще бъде. Г.Д.: Добре, ама когато дойде 1946 г. аз ходех в семейството на брат Манол Иванов, който е бил варненски ръководител в миналото и беше на Изгрева, имаше къща. Жена му бе Люба и така ходех у тях и хранех се, давах пари, купувах това-онова и те ме обикнаха. Помагах безкористно. Добре, ама Станка пристигна на Изгрева, а като варненка в началото няма квартира, дойде при чичо Манол и леля Люба, те са варненци и

бе у тях на квартира. Пък аз имам къщичка, ама нали с тях се храня при чичо и Манол. Тя нямаше рокличка, бедни бяха на времето майка ѝ и баща ѝ. Пък аз и паралия бях тогава, работех и купих ѝ рокля. Аз правех тия работи не само на нея, на колко съм раздавал така безкористно. И купих ѝ рокля, пък постъпи тук тя в музикалната академия. В.К.: Тя? Г.Д.: Да, а пък способна, музикална и затуй реших: аз ще помагам, помагах, много помагах тогава и сега правя тия работи. Други работи, пращам на приятелите така, услужвам де, услужвам, защото аз имам пари. И така то се увлече момичето. А аз не подозирам това и тя разправя на Мичето Златева: „Това е от чичо Георги, онова е от чичо Георги...“ В.К.: Тя как ти казваше, бати Георги ли? Г.Д.: Да. В.К.: Ти колко години си по-голям от нея? Г.Д.: 17 години. В.К.: Затова бати Георге. Г.Д.: И усещам аз чувствата ѝ един ден. Казвам: „Аз няма да се женя“. Тя казва: „И аз няма да се женя“. И мина време и по едно време викам, защо не го взема туй момиче да го издържам, да му помагам, да завърши академия? да стъпи на крака. Малко е, ще свикна... Добре ама тя е по-юстин от мене. Станах пишман после, ама свърши се, подписахме там, сключихме брак, нали тогава беше във Варна, този Васил Ставрев, гдето за мястото пазарихме. Подписаха, бяха свидетели туй-онуй. И така. Обаче, казвам: „Ще живеем като брат и сестра, никакви мъж и жена. Туй ще го знаеш. Ако си съгласна, ако не - ето друг си вземи. При тия условия се женя“. И действително, майка ѝ като дойде при нас малко така прояви желание да бъде иначе. Викам: „Като искаш да бъде иначе, то намери си друг мъж“. Тя бе ангел, моите поздравления, казвам туй, защото така живя с мен. Все едно никога не се е проявило нито чувство, нито желание, нито за друг живот, като женени. Моите уважения ще знаеш. Това е ангел човек. И аз се чудя, нали всички жени не могат да издържат. Това е родено за такова. За такъв живот чист. И тъй нашият живот протече тъй и Учителят, за да го каже онова изказване за яхъра и за да ми помогне, това не е случайно. Учителят нареди тя да дойде при мен. Тая работа е наредена значи. Разбираш ли? То не е тъй хем-хем, това е наредено.

10. ОГРАДИ С БОДЛИВА ТЕЛ

В.К.: Продължаваме нататък. Какво представляваше Братската градина в първите години? Г.Д.: Братската градина беше насадена от наши приятели агрономи, избраха такива хубави ябълки, круши, череши, различни дървета насадиха и стана една чудно хубава градина, за която Учителят се грижеше. През деня обхождаше я, преглеждаше листата ѝ. Имах един случай с Учителя. В градината се завъдили някакви си мушици нещо като въшки и Учителят гледа листата и казва: „Говоря на тези микроби, тези въшки. Аз за вас не съм гарантирал. Какво търсите тука?“ И нареди с брата агронома да ги напръскат и да ги очисти. Значи Учителят според това, което каза, че всеки един от нас, който идва тука, Учителят гарантира за него. А туй, което идва и за което не е гарантирал, то няма право, то не е за тука. В.К.: И тогава решиха да се напръска. Г.Д.: Да се напръска, да. В.К.: Сега казват, че в ония години брат Ради се е грижил за градината. Или той по-късно е дошъл? Г.Д.: По-късно. Първите години се грижеха приятелите. Първите години братята, които обичаха Изгрева и искаха да живеят там си купиха по 200-300, някои 500 кв.м. Но повече места си ги оградиха с тел. Обаче минаха няколко години Учителят нареди между, които бях и аз на няколко братя, да съборим тези телени огради. Да бъде всичко естествено, можеше жив плет, но огради с тел, с мрежи разни забрани и снеха всички огради. Тъй че и тогава, като сnehм ний телените огради с бодлива тел, огради на Изгрева, братската градина бе-

ше с едни дълги, високи тараби като тази на градската градина срещу Народния театър. И хората вдигната тия тараби, вдигнаха ги и оградите, то се отнася за оградите в цялото човечество. Построиха Берлинската стена, света се раздели чрез огради, а границите с бодлива тел и картеници. Не само с такива огради телени се оградиха, но и с вътрешни огради. В.К.: Сега, аз когато заварих Изгрева, видях че около малките къщички беше оградено с телове. По-късно може би? Г.Д.: Някои по-късно пък може след Учителя да са ги оградили. Но първите години ги смениха всичките телове и бяха останали разградени. В.К.: Да, това не го знаех. Г.Д.: От началото бяха само малки градинки, всичко да бъде разградено, всичко да бъде общо, колективно. Именно за туй сега в първите години Учителят е дал идеята на един наш брат да купи туй място от гората, от шосето, долу до линията и на изток, където имаше една тухлена фабрика на Виларов. До там, туй място голямо да се закупи и да се направи план, така градоустройствен по проект на Учителя. Обаче брата когото Учителят помоли, което му казва, ако може той да купи туй място, той отказа да го купи. В.К.: Кой беше този? Г.Д.: Той беше... В.К.: Котев ли? Г.Д.: Не Котев, той беше един брат Коста Русев, на Богомил Малджиев зет. В.К.: Имал ли е пари да го купи това? Г.Д.: Той имаше частна банка. Може би тази банка Гирдап, която фалира. В.К.: Понеже не е извършил това нещо. Г.Д.: На него тогава му се разруши и къщата и той заболя, изобщо изгуби много нещо от това дете не послуша Учителя. Да. В.К.: Да, значи той не послуша съвета на Учите да се купи цялото това място, а имал ли е пари? Г.Д.: Имал е в банката. Имал е пари. В.К.: И след това цялата тая банка фалира. Г.Д.: Да. В.К.: И ако бяха купили това цялото място, тогава по друг начин щяха да се развият събитията. Г.Д.: Учителят имаше идеен план да се направи по Негов проект цялото място, да се направят жилища за живеене, работилници, тука ние да си правим хляб, хлебарница, хляб да се меси от наши хора, обущарница, шивачница, дърводелска работилница и др. някои такива, от които имаме нужда, да изпълняват като едно така общество със своите нрави така и да прилага именно и практически неща от Учението. Обаче не се изпълни. Не разбраха Учителя. Малцина Го разбраха. И които Го разбраха бяха малко, а многото, макар че имаха пари, народа даваше, но нямаше практични приятели. Много пъти Учителят е заставал, искал е много от тия приятели като Борис да не ходят толкова много да работят, а да правят и други братски неща. Тука да работят за благоустройството на Изгрева, обаче не Го слушаха. Гледаха личните си интереси повече. Значи не бяха готови като истински ученици да изпълнят желанието на Учителя така както да бяха привързани. В.К.: Прави ми впечатление, че в онези години имало много хора, но те може би се хвърлят повече за лични неща и ходят на работа и има неща, които трябва са свършат на Изгрева, но не ги свършват. Г.Д.: Гледат си личните облаги, личните печалби.

11. КРЕДИТ ЗА ДЕСЕТ ГОДИНИ

Ще го разкажа само, защото аз съм го описал последно. Георги Илиев, един наш брат от Ст. Загорските села, работили с другарката си в братската градина в Стара Загора и дошла им идеята с брат си Иван Илиев да дойдат на Изгрева да живеят. И като решили това, рекли: „Хайде да питаме Учителя сега какво ще каже“. Питат Учителя, Учителят казва: „Не, там ще работите, няма да идвате тука“. Не им позволил да дойдат на Изгрева, обаче минава време решават да дойдат на Изгрева. Купуват си там едно място до гората, направят си къщичка и заживяват. Отива при тях един друг брат и се разговаря с

тях, понеже като купили мястото и си направили къщичка и останало им пари и с тези пари да станат съдружници за да отворят печатница да работят. Без да питат Учителя също почнали, дали му те парите, почнал той да купува, направили печатница и започнали да работят. Добре, ама аз го разправам накратко, като почнала да работи печатницата, работят, но по едно време работата не върви, почват да губят и се идва до фалит. И фалират, като този техния съдружник добродетел ги изиграл. И той останал на сухо, тогава какво да правят отиват при Учителя и след като разпродали и взели някои дреболии, остават на сухо и без работа. Тъй че скъпо платили за непослушанието си към Учителя. Това е подчертано. Скъпо платили. Георги започна да работи долу в тенекиената фабрика където и аз работих малко и си отрязва малко пръста и стана инфекция на пръста. В това време като стана инфекция той почна да бълнува така и в бълнуването си гонят го едни черни духове. И в това време той бълнува, сумти, плаче и жена му и една сестра вземат го под ръка и го завеждат при Учителя. А Учителя е пред Салона до прозореца с едно ренде там рендосва дъската на прозореца. Водят го затуй, че тези черни, които го гонят искат да му вземат главата. И в това време като го гонили явява се Учителят. Явява се Учителят и те черните духове се отстраняват. Като видели Учителя се отстраняват тия черните, които го гонят и Учителят им казал: „Оставете го, аз гарантирам за него за десет години“. Той от болестта ту бил в тялото си, ту се излъчвал и бълнувал. Тогава Учителят се явява. Значи жена му го води затуй при Него да му помогне. Като го гонят на сън явява се Учителят, онези, които го гонят и като видели черните спират се и Той им казва: „Оставете го, казва, свободен, аз гарантирам за него за десет години“. Защото те искат да му вземат главата. В.К.: Ама това кой го е видял, кой го разказва. Г.Д.: Той, Георги Илиев го разказва. В.К.: А, той видял Учителя как му се явява пред него. А това е вече друга работа. Г.Д.: Значи като го гонят явява се Учителят и казва: „Оставете го, аз гарантирам за него за 10 години“. И тогава той става от леглото и го хващат и го водят при Учителя. В.К.: А, те го водят при Учителя. Г.Д.: И като го завеждат при Учителя, Учителят рендосва на прозореца. И той още отдалече като вижда Учителя, вика: „Учителю, Учителю, благодаря, благодаря, че гарантира за мене! За моя живот! Благодаря ти, Учителю!“ Отива при Него и Му целува ръка и Той му казва: „Хайде, рекох, няма нищо, хайде, заведете го сега. Заведете го!“ Значи Учителят гарантира за него за 10 години и той идва да благодари сега на Учителя. И работи Георги Илиев и заедно работихме много години и като минаха десет години точно, замина си от този свят. В.К.: Замина. Г.Д.: Замина си. В.К.: Значи толкова беше кредита, за 10 години. Учителят гарантира за него за 10 години. Интересно е. Ти беше свидетел. Г.Д.: Аз съм свидетел. Той ми беше приятел. Ние непрекъснато работехме и след туй, до тогава живя той. В.К.: Значи за 10 години. Ха, добре. Г.Д.: Непрекъснато работехме с него и бяхме хубаво семейство. Аз ходех, помагах им за някои работи. Изобщо се имахме с тях, бяхме приятели. Остана поуката: кредит за 10 години.

12. ГАРАНТ И ИПОТЕКА НА КЪЩА

Г.Д.: Аз ще го разкажа. В.К.: Да, разкажи за брат Иван Радославов. Г.Д.: Поглеждам в тетрадката си за някои работи. В.К.: Този брат Радославов е бил доста интелигентен. Г.Д.: Брат Радославов е бил голям историк, завършил в чужбина. Поканен от правителството тогава, като завършил поканило го правителството да го направи за министър, обаче той отказал. Останал ка-

то директор на Пловдивската мъжка гимназия, имал къща в София където живеел и тази къща (аз го разправам накратко) в тази къща на ул. „Оборище“ 14 той е дал предната част, към улицата да построят Салон за Братството и там дълги години след ул. „Опълченска“ 66 там беше Салона на Братството и от там от „Оборище“ вече дойдоха, купиха мястото на Изгрева. Учителят тогава преди „Оборище“ е живял на ул. „Опълченска“ 66. Но от „Оборище“ от Салона е идвал често, правели са разходки така сутрин рано и посрещали са слънцето на Изгрева с братя и сестри. И тъй, че това място на Изгрева е било нива на Баучер и го е посещавал дълги години и са идвали с братя и сестри и са правили там гимнастики, дишанията. И след това вече мястото от Баучер е подарено на неговия слуга, от когото го откупиха приятелите. В.К.: Защо напуснаха салона на „Оборище“ 14? Те взеха ли го? Взели ли са го? Г.Д.: Не, защото са построили на Изгрева. След като се построи на Изгрева, тогава се пренесохме там на Изгрева.

Г.Д.: Брат Радославов след като напускат Салона на ул. „Оборище“ 14, брат Радославов си купил място на Изгрева, за да си направи там нова къща. Обаче като си купил туй място на Изгрева, с купуването на мястото е замесен и един брат Цанев, който бил брат през това време, хубав брат, който му е предложил да му даде своята къща там на два етажа, за да му построи на Изгрева вила, също тъй слънчева, с баня, с библиотека, с всички удобства, като на един учен какъвто беше Радославов. И туй място на Изгрева именно го купува Цанев не знаей тук с какви средства, но там е купувал това място, предполагам, че Цанев го е взел и там са сложени едни материали, с които да почнат да строят вилата на брат Радославов. Брат Радославов се е доверил на този Цанев, гласувал му доверие и дава си мястото на ул. „Оборище“ 14 при такива условия, та да му построи именно вила там завършена с всички удобства. Взима си квартира на Изгрева и живее в квартирата докато се събори неговата къща и построи кооперация от Цанев. Ще му даде два апартамента долу в това новопостроено и вилата ще му направи за мястото, което му дава. В.К.: Да направи, но го изиграва. Г.Д.: И когато започва Цанев да строи, да прави, завършва сградата, но раздава своите апартаменти на свои хора, продава ги и т.н. Обаче все вилата не се почва и не се прави. Дори аз съм запознат с това, че благодарение на сестри Тодорови там, Паша и другите измолиха от него и той ми разреши да си построя там една къщичка, барака на неговото място на Изгрева. Аз направих една стая, една къщичка с две стаи и мазенце и живеях там. Всяка неделя понеже брат Радославов още къщата му преди да се развали и след като дойде да живее на Изгрева, пак идваше при мен на гости неделен ден и сутрин слушаше беседи и оставаше при мен да му сервирам там чай и т.н. да ги приютя. Тогава в тези всички разговори разбрах, че брат Радославов и един брат Васил Ангелов имаха много хубави разговори, научни разговори, така за политиката, за живота на своите си необикновени знания. Брат Радославов все очаква, все очакваше да се построи, да започне и да се построи тази вила. Аз съм свидетел, виждах, че нищо не се прави там, обаче все няма и няма, няма и най-после идва до положение този Цанев иска да му стане гарант и ипотектира имота си за някаква сума в банката. Той пак като наивник, този Радославов става му гарант. Цанев там изтеглил някаква сума и идва се до там, че нито си изплаща полиците. В.Г.: Теглиш, трябва да изплащаш. Г.Д.: Да погасява сумата, но нито му построява къща на Изгрева и разбрал, че той е изигран. С общи думи така се още с идеята за вила и идва до положението вече Радославов да е в отчаяно положение, че работата не става, че той е излъган и отчаян и разочарован от Цанев от цялата тая игра. Той един ден тръгва, вървял, вървял,

вървял хванал пътя за Витоша, стигнал до една гора, седнал там под едно дърво и почнал да плаче. В това време Учителят се явява пред него физически и той се стреснал и казал: „Учителю!“ „Иване, сега ще ти разкажа“. И му разказал за Цанев за историята му: еди през кои години, еди кога си, така и така ти имаше с нея (Цанев тогава бил жена) някаква връзка. В.К.: Ама за предишно прераждане или за други прераждания. Г.Д.: За други прераждания. Еди кои си поколения, преди колко хиляди години, еди кога си, еди къде си, така и така, и разказал му всичките тези връзки, които той е имал от много, много години и животи с Цанев. Учителят говорил за Цанев и за Радославов. И той слушал, слушал, слушал как му разправя Учителя и му обяснявал така нагледно всичко, което е ставало между тях двамата от хилядолетия и най-после казал: „Всичко туй, което стана забрави го, прости му, защото сега аз го това направих, за да се ликвидира вашата връзка, вашата карма, вашето вземане-даване до тука, което е било. Виждаш ли какво ти разказах, това вашия живот е минал толкова случаи с него и сега дойде до там, ви събрах да си ликвидирате кармата“. В.К.: Значи фактически това е една кармична развръзка. Г.Д.: Кармична развръзка. В.К.: Между тях. Г.Д.: Между двамата. Понеже Радославов беше много привързан към Учителя и към делото Му и Радославов много ценеше Учителя. В.К.: Той е написал „Где е Истината“. Г.Д.: Да, „Где е Истината“, а така е. В.К.: Много хубава защита на Учителя. Г.Д.: Ха, така е. Тази книга Радославов я е писал. И като такъв и неговата дъщеря Люба също много добре се отнесе с Учителя. Написа една песен „О, Учителю благати, Теб изпълва добрина“. Думите тя ги е съчинила, Люба Радославова. И даже на Витоша ги изпяла и с поклон пред Учителя. Всичко го е дала с поклон. В.К.: Тя е братска песен. Г.Д.: Да, братска песен и сега дето я пеят сега понеже знаят, че Люба Радославова така я изпяла с поклон и сега някой я пеят така. В.К.: Това не го знаех. Сега, накрая като заключение аз успях да разбера следното: отначало Радославов има къща на „Оборище“ 14. Г.Д.: Така. В.К.: Там впоследствие приятелите правят салон. Г.Д.: Салон. В.К.: После онзи го подлъгва, за да му даде къщата, та да го включи там в кооперация, да направят жилищна кооперация за сметка на което Радославов ще получи една вила на Изгрева. Г.Д.: А така, браво. В.К.: Накрая оня го изиграва и накрая Братството загубва Салона на „Оборище“. Г.Д.: Не, след като се премести на Изгрева, салона беше празен вече. В.К.: Аз мисля, че преди това е опразнен. Цялата тази история е малко объркана. Г.Д.: Не, объркахме се ние, братството. Аз тука бях вече и аз зная. Салонът беше свободен, опразнен и Салона нов бе построен на Изгрева. В.К.: Значи оня беше опразнен, в Салона там вече никой не присъства. Г.Д.: Да. Тогава той го предаде. В.К.: А-а, аз пък мисля, че те са взели роля в продажбата на салона. Е, хубав финал на кармична развръзка.

13. НИКОЛА АНТОВ И ДАНТОН

Г.Д.: Сега ще ти разкажа нещо за Никола Антов. Неговото запознаване с Учителя става така: като млад, буен, анархист с анархистически идеи, веднъж той е гонен от полицията в миналото. В.К.: Той от къде е тоя Антов. Г.Д.: Той ли, тука го заварих аз. Не го зная. Македонец май че е. И като такъв полицията го е гонила. Той на времето разказваше много интересни работи, как на времето като анархист бил помолен от организацията. От анархистическата бил избран, та опасан с бомби да вдигне с бомби Народния театър когато Царят е бил там поканен, да вдигне Салона, всичко със себе си. Обаче Царят не е дошъл тогава и така се спасил. Той ми го е разправял на мене туй.

В.К.: Значи той бил опасан с бомби и себе си да ликвидира. Г.Д.: Да, да взриви себе си и Царя и ще вдигне целия театър. Обаче Царят не е дошъл и не е станало. В.К.: Значи този случай ти го е разказал лично на теб. Г.Д.: Да, да. Той е гонен от полицията и той бяга сега. Понеже го гонят, той бяга в оная част Юч бунар към затвора. И бяга той по ул. „Опълченска“ и гледа врата отворена и се мушнал там. А то е било „Опълченска“ 66. И гледа насреща си един човек с бяла брада. Стар човек с бяла брада - Учителят. И той казва: „Гонят ме!“ „Влез“, му казва, „влез вътре в стаята“. Идват от полицията: „Тука дойде сега един човек, гоним го, къде е?“ Питат Учителя. „Търсете“, казва Учителят. „Ама как, сега влезе тука, гоним го! Сега влезе тука!“ „Търсете, рекох“. Още един път по-строго: „Търсете“. Гледат, влизат в стаята, влизат в другата стая, няма нищо. „Защо го няма.“ „Търсете, разрешавам“. И излизат си те. Тогава му казва: „Излез“. И той излиза. Учителят така направил, че да гледат, но да не го виждат. И тогава му казва: „Заминаха си, не е страшно“. В.К.: И след това какво му казва Учителят? Г.Д.: И му казал така: „Ти в миналото си бил Дантон през френската революция, чрез гилотината си гилотиниран. А пък никога човек два пъти от една и съща смърт не умира. Законът е такъв“. В.К.: От една и съща смърт не може да си отиде. Г.Д.: Тогава като Дантон е убит. Обаче сега за идеята си, за анархистическата идея никой два пъти от една и съща смърт не умира. Затуй той е свободен като Дантон. И той имаше снимката на Дантон и своята снимка и много си приличаха. В.К.: Така е. Г.Д.: Да видиш чудо. При последните дни, да видиш как на Изгрева след 9.IX.1944 г. Учителят каза за него тъй: „Тук има едно куче, което може да пази стадото ако могат да се разберат и гласуват доверие на него“. Това куче е бил Антов. В.К.: И как се развиха нещата за това куче, гласуваха ли му доверие? Г.Д.: Не му гласуваха доверие, те го намразиха поради това, че той беше строг и май побийваше с бастуна си и затуй имаха към него едно лошо отношение. Поради туй, че в Братския съвет бе доста заинтересован, участвуваше в Братския съвет, като негов член след 9.IX.1944 г., а в последните години не го искаха заради неговата грубост. Но той беше справедлив, дори и повече от тях. В.К.: Защо справедлив? Г.Д.: Затуй искаха някак си да го премахнат и Борис не беше съгласен с него никога. И винаги в братските решения, тъй го казваше и брат Галилей излизаха срещу него, бламираха го, пречеха. Не искаха той да изпъкне и той да ги командва. А той искаше просто да работят солидарно, честно по отношение на идеите на Братството. Той уважаваше Учителя. В.К.: Аз съм слушал, че Учителят бил казал, след като вече се сменя строя, той да бъде посредник между властта и Братството, има ли такова нещо? Чувал ли си ти такова нещо? Г.Д.: Не. В.К.: Не си чувал такова нещо. Г.Д.: Не, но казал, че той може да пази стадото. Той може да бъде, да пази стадото в случай, че му гласуват доверие. А той действително можеше да пази стадото. Той беше потрезвен. Тези искаха парите, парите пазеха, а Учителят всякога тачеше закона на държавата. Туй го знаа от много опитности както виждате и за други работи, за местата там е и държал за държавата Учителят. В.К.: Имал правилно отношение към държавата, да си плащат данъците. И какво се случи накрая? Г.Д.: Чудел се как така да стане, че да може всичко да се прехвърли на държавата както Учителя държал. В.К.: А Учителят. Г.Д.: И като тъй, даже Учителят може би е наредил тъй, че да остане мястото на държавата и целия Изгрев. Да го вземе нали държавата и да построи тези работи. Щото Учителят тъй го каза веднъж: „Един ден рекох, тука, няма да знаете къде какво е било, тъй такова изменение ще стане, тъй нищо няма да има от това, което е сега, което виждаме... Салон, трапезария, пейки, тези неща там

поляната, слънчев часовник, на Жорж Радев там метеорологията всичко, от всичко - нищо няма да остане". Значи каквото каза Учителят туй стана. Но Той е доволен, че го даде на държавата. Учителят каза: „Ако остане вие да се оправяте, ще се избие, ще си изкубете косите". Ако остане ние да се оправяме. Добре, че се намеси държавата. Затуй го дава на държавата туй място. „И ще ви пръснат, тъй ще ви пръснат, че един с един да не се виждат". И тъй стана. В.К.: И то дойде това време. Г.Д.: „Един ден тъй ще ви пръснат, че един с един да не се виждат. Щото аз съм тук при вас мъченик". Сега за допълнение, за изяснение на случаите, той казва: „Аз тука съм при вас мъченик. Аз съм мъченик. Ако Небето искаше, аз щях да напусна България, аз ще ви оставя. Веднъж замина ли обаче няма да се върна".

14. ВИДИМАТА И НЕВИДИМАТА БРАТСКА КАСА

В.К.: Значи накрая така стана, че ако бяха останали тия средства и тия пари в Братския съвет и другите, те нямаше да могат да се оправят. Щяха да се хванат гуша за гуша и коса за коса. Г.Д.: Да. В.К.: Те воюваха помежду си. Г.Д.: Тия пари вместо да ги дадат на държавата, те ги криха, криха, че ги изгориха накрая. В.К.: Аз съм слушал за това нещо, че накрая ги горели. Имало ли е такова? Г.Д.: Горено е. В.К.: Боже, и защо? Г.Д.: Има приятели, които са виждали. В.К.: И защо не са ги дали на държавата? Г.Д.: Иди ги питай! В.К.: Защо не са ги дали? Ами дай ги на държавата. Г.Д.: Даваха, на тоз на онзи, раздаваха все на своите и през съществуването на живота ни пак даваха на едни, на едни хич не ги поглеждаха, не помагаша на всекиго. Тъй са още. В.К.: Значи на тези, които им са симпатични, които са техни. Г.Д.: На тях дават, на другите - не. Това е. Нечовешка работа. Как няма да го вземат тогава Изгрева. В.К.: Не честно постъпване. Г.Д.: Нечестно, разбира се. В.К.: Да, така. Г.Д.: Случка с един брат. През един зимен ден, студен ден, вървят с Учителя из софийските улици, бързат така от студеното и една бедна жена вика след тях: „Господине, господине, моля ви се, моля ви се, господине!!" Те се спират, гледат жената. Казва: „Моля ви се помогнете ми, аз съм бедна жена, имам две деца и нямам нито пари за хляб, нито въглища, нито дърва и ето студено, помогнете ми!" Учителят с този брат поглеждат я, съжаляват я и казва братът: „Учителю, аз ще отида да взема пари да ѝ дам да си купи жената, да я улесним". Учителят казал: „Върви, върви! Върви! Аз, казва ще наредя в моята кантора, ще се обади на моята кантора да изпратят на жената. До довечера ще има и въглища и дърва и пари за хляб и всичко ще има до довечера". Значи той ще се обади в неговата кантора. В.К.: Неговата невидима кантора. Г.Д.: Да, ще наредя всичко, казва. В.К.: И накрая? Г.Д.: Това е. Накрая то си е направено. В.К.: Тя получава. Как се казва този брат? Помниш ли? Г.Д.: Май че пак е Руси, предполагам, че пак е Руси. Да. Който ми го разказа туй нещо е същия брат. Това е невидимата братска каса.

15. МОБИЛИЗИРАНИЯТ ВОЙНИК СЕ ОСВОБОЖДАВА

През 1943 г. бях евакуиран в моето село, с.Горица, Бургаско. И съм със сестрите там, нали знаеш аз имах цигулка и свирехме песните, пеехме така. А сестрите малко така се развълнуваха. Малко селце бе, а човек дошъл от София да им разкаже нещо. Аз обичах да разказвам изобщо. И добре ама

получи се едно съобщение, че ме мобилизират в Цариброд. Това беше в 1943 г. към пролетта, това бе мартенското време и идваше топло. И така и като ме мобилизират казвам на сестрите, че тъй и тъй ме мобилизират, че ще заминавам от тука. „А-а-а, не може, не те пускаме, ние те искаме да седиш при нас.“ Добре, ама една сестра Димитра, казва така: „Ще отидеш, ама ще кажеш на Учителя, че искаме да те върне пак при нас“. „Абе как ще Му кажа на Учителя това. Не мога да го кажа.“ Но както и да е. Те дадоха подаръци, това-онова и аз пътувам за София. Напеккоха едни козунаци, масло дадох. Една сестра даде една риза, която е тъкала платното и шила за Учителя ризата. А по пътя, по пътя във влака където пътувах купих и аз някои лимони там от гарата, които продаваха и отидох в София. На другия ден пътувам, отидох в Мърчаево, защото Учителят беше в Мърчаево тогава. Занесох ги на Учителя и Му казвам: „Учителю, мен ме мобилизират и сега от селото сестрите и братята тази риза я дават, ето това е масло, това-онова.“ Аз така седях до Него и казвам: „Сестра Димитра ме помоли“ (туй не исках да го кажа, ама) хайде, помоли ме, аз знам, че няма да стане“, ама сестра Димитра ми каза: „Ще кажеш на Учителя, че искаме да те върнем“. Пък Учителят се засмя, нали молбата е детинска, засмя се и каза: „Е, ти и тука трябваш!“ В.К.: „Ти и тука трябваш!“ Г.Д.: И тука трябваш. Какво става сега. Когато отидох там, тръгнах си, отидох в София, нали първия ден трябваше да отида в казармата и оттам на влака ни качиха и и закараха в Цариброд. И там в гимназията, като щаб мен ме оставиха като един експедитор и приемчик на продукти, на вагони. Изпращане и приемане. Експедитор и приемчик. Като минаха десетина дена и вика ме прекия началник, капитан Асарджиев и казва: „Добрев, вземи си печата там, бланки за товарителни и пр. и утре ще пътуваш за Бургас, изпращам те там да получиш 24 вагона бяло брашно.“ Вземах си аз каквото е необходимо, имах един войник старши, който е научен на тия работи и другия ден пътувам аз за София и от София влака и за Бургас. Като дойдох в София един неделен ден беше, гледам да прескоча до Мърчаево. Отидох, а там няма никой, няма приятелите, те с Учителя отишли на Витоша, на хижа Острец. В.К.: На хижа Острец, да. Г.Д.: И аз, давай направо, ама хвърча, отидох на Острец. Отидох на Острец, намерих хижа Острец, не бях ходил на нея и намирам Учителя точно по обед, сестрите Катя Грива и други сестри, братя, обядваха. Катя Грива казва: „Учителю, брат Георги отива по работа в Бургас“. Те нали се хвалят нашите. Викат брат Георги дошъл, отива в Бургас по служба, по работа, но Учителя каза: „Георги не отива по никаква работа, той отива на разходка“. В.К.: На разходка? Г.Д.: Думите на Учителя, че на разходка отивам. И отивам при Учителя, целувам Му ръка и смее се и канят Учителя вече да влизаме в хижата - голяма маса сложена и ще обядваме. И тъй стана, че аз седнах, масата както е, Учителя тука, аз до Него. Аз тука седя, Учителя и другите така наредени. А масата тъй беше сложена, тъй беше сложена в хижата, тъй както си я представях и обядваме. Разговарят се тъй и по едно време аз все тъй го поглеждам, имах един джобен хубав часовник, откраднах ми го на работата шопите, един хубав часовник швейцарски и поглеждам тъй има време, поглеждам пак, поглеждам има време. Учителят се смее. И „Хайде, рекох“. Образът на Учителя като изпъкне в каквото и да е положение да съм, аз заставам мирно. Разбираш? и „хайде, казва сега“, целунах Му ръка и сбогувах се с всички и тръгнах. Като че ли хвърчах, не усетих кога стигнах на Изгрева. Къде е Острец, Княжево, Владая и това. В.К.: Всичко пеша. Г.Д.: Така стигнах на Изгрева. От Княжево с трамвая. На Изгрева си имах къщичка, много хубава къщичка, от дърво. И отидох там, преоблякох се, приготвих се, веднага, още същата вечер до гара

Подуяне пеш. Нямаше тогава навсякъде превозни средства, пеш и с влака - Бургас. Пътувам през нощта до Бургас. Сутринта като стигнах в Бургас, отидох на големите Бургаски мелници, рано още не бяха дошли. По едно време пристигат. Задава се един файтон, слизат от файтона, гледам тримата познати. Единия, идва ми до съзри... Главния инженер Кирил Пулев, който ме е кръщавал и сме с него кръстници. И така, „Какво правиш тук, бе Георге?“ Така и така, „нося тука документи“. „Така ли?“ Втория, негов баджанак, третия - началника, французин, а на складовете е началник Овчаров и тримата познах, идвали са в нашето село. Засичаме и гл. инженер казва: „Георге, дай всичките тия работи“. Покани ме в канцеларията, дадох документите, които носех. Аз нося писмо. Казва: „Сега си свободен. Иди у нас, там е Мария, почивай, на обед ще се видим“. Отидох аз у тях и дойде той и казва: „Георге, ще дойдеш след една седмица“. Каза ми кой ден. „След една седмица ще дойдеш, вагоните ще бъдат натоварени, готови, само ще ги пломбираш, ще попълниш декларацията и ще бъдеш свободен“. След една седмица. Обядвахме там заедно. „Георге, иди сега където искаш и ела после. Ако искаш стой тука“. И аз си отидох на селото пак, нали сестра Димитра искаше да се върна. В.К.: И ти се връщаш вече! Г.Д.: Виж сега. седях цял месец. Нямаше месец, но 20 дена седях. Астраджиев, който ме прашаше каза така: „Добрев, прати брашното, свободен си колкото искаш да седиш там при васите“. В.К.: Само изпрати брашното. Г.Д.: Да. Пък аз разбрах слабостта му, той какви цигари пуши и те ми казаха тия, които ме запознаха с работата. Обича еди какви цигари, купи му щото тука няма никакви цигари, купи му каквито обича. Еди кои си цигари. И сега като отидох в селото и седях там, събирахме се, пеехме братски песни. След една седмица отидох да пусна вагоните. Попълних там документите, взех печата и пломбирах всички вагони, написах товарителници, изпратих ги и ми дадоха една торбичка голяма с брашно, също и грис една торбичка. Тогава брашно нямаше. И аз ги занесох в Айтос. В Айтос имах сестра, най-голямата ми сестра беше там. Отидох в Айтос, там у Георги Куртев, там всъщност ги занесох. Там направиха кифли, козунаци, направиха сума неща. Ама време е вече - ще заминаваме за София. От Горица вече идват, бяха месили козунаци, направиха там няколко вида курабии. Друга една сестра от Тополица казва: „Ще спреш на гарата. Ами ще пътуваш кога?“ „Еди кога си“. „Ще ти дадем една топла баница завита всичко и веднага на Учителя.“ Топла баница направена с масло. И други носят. И аз по пътя каквото купувах, всичко занесох в Мърчаево на Учителя. Учителят - радва се, радва се и тогава Му разprávям на Учителя. Казвам: „Учителю, сестра Димитра Ти благодари много“. Той се смее. Тогава пак трябваше да отида в Цариброд и вече като се чудя, като се разговарях при Него в стаичката Му и Той ми разправя нещо там. На едно мое тефтерче беше записал там нещо от Него. Де е сега не мога да го намеря. Както и да е, де. Сега като отидох в Цариброд, отидох при капитан Астарджиев, нося му подаръка, той се зарадва. Но най-интересното сега е друго. Идва петъка, а в петък става пазар там, пазарче. На туй пазарче отидох да си купя пъпешчета. Туй беше през лятото - круши, плодове. Пък там знаят, че аз не ям месо и дори ходихме веднъж при полковника да разреши да ми дават някакви млечни продукти: сирене, кашкавал... И като се връщам от пазара виждам, че майора седи. Входа е от тука, а тука е прозорец, той седи на прозореца така. Аз заставам мирно. Ръцете ми заети с продукти и заставам така. Той ме заговорва: „Е, каза, храната как върви? Дават ли ви храна? Получаваш ли? Колко си служиш?“ „Ами, викам, един-два месеца“. Той знае, че съм вегетарианец, че не ям месо. И разбрах, че съм свободен, отидох

горе, оставих нещата и рекох пак да отида на пазара. И като отивам към пазара вървя по улицата. А по този тротоар, по отсрещният тротоар е фелдфебела. Провикна се той: „Добрев, искаш ли да се уволниш?“ „Хайде бже, моля ти се, г-н фелдфебел.“ „Абе, казвам ти, бже! Като се върнеш ела при мене.“ Хубав човек беше фелдфебела. Отивам при него. „Какво има?“ вика: „Събличай се, да те уволняват. Предай си нещата“. Съблякох се. Облякох цивилните си дрехи. Идва моя старшия, който ме учи. Вика: „Добрев, какво става с тебе, бже? Една година съм аз тука. Има войници по две години седят, тебете те освобождават. Каква е тая работа?“ „Капитан Астарджиев, прекия ми началник ме освободи.“ А аз забравих. Втори път ме прати за олио Астарджиев. Втори път ме изпрати в Бургас за два вагона. А преди това 24 вагона брашно вземах. Пък сега докарах два вагона оливия. И като ги докарах тогава пак му занесох от любимите му цигари и ме освободи този. И тогава именно ходих на пазара и като се връщах ме пита колко съм служил. И като се върнах втория път фелдфебела ме викна и ми каза да се освободя. В разговор с моя войник-колега, той ми каза: „Абе, кап. Астарджиев беше при полковника и кара се, разправя се с него, не иска да те пусне. Не иска да те пусне, а пък майора казва, нека си отиде момчето, нека си отиде“. „Ама той е добър за мене, той ни върши работа, ама това-онова.“ „Не, казва, той вече е свободен“. Значи капитана искал да ме задържи, а майорът решава и ме освобождават. И като се връщам, отивам пак в Мърчаево при Учителя. Отивам и Му казвам: „Учителю, освободиха ме.“ „Е-е-е, ами, казва, добре“. Значи Учителят послуша молбата на сестра Димитра. Учителят изпълни нейното желание и ме освободиха, не знам защо. В.К.: Защото имаше работа. Г.Д.: И Му благодарих на Учителя, радвах се, а онези мобилизираните говореха, сърдеха се. „Ние толкова години време служим, а ти за няколко месеца и те освободиха, каква е тая работа?“ Ама Господ нареди!

16. НЕЗАРАСНАЛАТА ФОНТАНЕЛА НА ГЛАВАТА

Ще разкажа сега за Силата на Учителя. Кирчо Михайлов бе брат от Школата още от Младежкия клас. Един петъчен ден във време на лекцията, Учителят чертаеше на черната дъска, после приближи се към Кирчо и показва с пръст и пипна на мястото на главата му, където имаше една хлътнатина, фонтанелата, ниско вътре като петала дълбоко, около 1-2 см, един сантиметър ли беше и като подкова така, ниско. Учителят обясняваше там някакви закони на черната дъска. И посочи и пипна това място на главата му, което не беше зараснало в течение на времето туй място, ниското на главата му постепенно зарасна, втвърди се, в течение на години се изпълни и стана нормално както си е било. Това е Кирчо-Лъвчето. Той е много, много верен и останата благодарен на Учителя и остана верен към Братството, макар че ходи в други секти нагоре-надолу, обаче остана верен и уважава Учителя като Бог. В.К.: Защо му викат Кирчо-Лъвчето? Г.Д.: Ами не зная, името му е от Учителя. В.К.: В какъв смисъл е ходил насам-натам по други секти? Г.Д.: Да, той ходи при други евангелисти, при някои и други секти, общува, общителен е и добър е. А той като печатар в Братската печатница като работник беше много полезен. Много години работи като добър печатар в Братската печатница. В.К.: Значи той беше печатар. Г.Д.: Да, в Братската печатница, тъй както Влад Пашов, така и той до последните години работи в братската печатница.

17. ЗАВРЪЩАНЕ НА БЛУДНИЯ СИН

Ще разкажа за професорите. Чехски професори са били на екскурзия из Рила и посещават обекти където имат лагери и се насочили към нашия лагер на Рила. Научили за Учителя, попитали там приятели и се заинтересували и искали да отидат при Учителя. Докладват приятелите на Учителя. А Учителят така ги вижда отдалеч, става, оправя си дрехите така, стегна се и тръгна към тях да ги посрещне. Това беше трогателна постъпка. Учителят бе като баща. Като блудния син, който се завръща, бащата научил, че синът му си идва, така разкажал се от толкова годишно скитане и след като изхарчил всичкото състояние. Излязъл бащата и отишъл на срещата да посрещне синът си и му дава угощение. Така също и Учителят посрещна тия професори, имаше хубави разговори с тях така, като една хубава постъпка на Учителя, която трогва, на която и аз присъствувах. В.К.: В коя година беше това? Г.Д.: Това беше след 1935 г. В.К.: Слушал съм, че някакъв чех е докарал там на езерата някаква лодка. Г.Д.: А, тази лодка беше 1934-1935 г. Аз бях тогава на Рила с приятели с палатка и дойдоха тогава двама такива, американци ли бяха, поляци ли бяха, но мисля, че англичани бяха, доколкото си спомням с една гумена голяма лодка и измерваха дълбочината на езерата, на рилските езера и намериха там петото езеро за най-дълбоко, циркусът долу. В.К.: Значи 5-тото е най-дълбоко.

18. КАКВО ИДВА ВЪРХУ СВЕТА

Учителят предсказва за бъдещето, как България един ден ще стане голяма, голяма, велика България, която няма да има граници. А това, че да няма граници, това се дължи на всички ония народи, далечни и близки, които ще идват тука да посетят Учителя и да вземат Словото Му и да го разберат като го четат на български, ще учат български и естествено стават българи. Затуй казва, че няма да има граници. „Вие ще имате много, много работа един ден. Тогава ще се срещнете с тях. Голям глад ще има за Словото. За един лист ще има спорове кой да го има. Тогава пазете всичко добре.“ Само нашата музика един ден ще остане - песни, Паневритмия и други музикални творения, които ние ще оставим. Тази музика, един ден когато дойдат в бъдеще новите хора, които ще оценят тази музика и ще я разработят и ще я направят популярна така, както ние желаем. В.К.: Това по отношение - перспектива на бъдещето, разпространение на Словото и проблема, че ще дойдат благоприятни условия когато всеки един къс хартия от Словото на Учителя ще се е търси. Г.Д.: И ще бъде оценена. Че всичко старо ще бъде пометено, ще изчезне. Ще остане само новото, Божественото Слово, което сега Той е проповядвал и песните, и музиката, новата музика ще остане. В.К.: Този разговор си го чул лично от Учителя? Г.Д.: Да, от Учителя е. „Помнете, аз присъствувам навсякъде“, казва Учителя. „Значи навсякъде присъствувам. Всякога казвайте: „Господ направи“, никога не казвайте „Аз го направих“, защото това ще бъде работа на антихриста. Това, което ви се даде, това е от Великите Учители. Да, от Великите Учители“. В.К.: Забелязвам, че вие по-рано когато ми говорихте, говорихте много по-свободно, но сега вие се смущавате понеже го записваме. Това е нещо съвсем естествено. Но вие постепенно, постепенно ще свикнете, ще се отпуснете, не сте свикнали. Г.Д.: Учителят още през 1940-41 г. тези няколко години говореше за тези събития, за в бъдеще, които идват и начерта на черната дъска два кръга, единия със стрелка с по-

сока нагоре, другият със стрелката с посока надолу. Този, първия, който сочи нагоре това е бъдещето на бялата раса, който отива към възходяща степен и към еволюиране, а другия кръг със стрелката надолу, това е азиатската, черната раса, която в разстояние на 100 години няма да остане и помен от нея. Тя предстои да изчезне. Тези събития, които предстоят, това което е определено ще бъде вдигнато от тази планета, ще бъде изпратено на други планети, казва Учителят. В.К.: Ти как си го представяш това? Аз си го представям така. Те си заминават и тези души вече няма да им се позволи да се прераждат, ще се намали раждаемостта или може би ще се дойде до катаклизъм? Г.Д.: Една сестра запитва: „Учителю, те пак ще се раждат тези престъпни души тука назадничави“. „А-а, казва, няма да се допускат, те ще бъдат прашчани на други планети. Има други празни планети ненаселени, там ще бъдат изпращани всичките тези, които ще бъдат вдигнати от земята. Те не са подходящи за туй развитие на днешното време, когато земята влиза в една нова по-висша фаза и всичко онова, което е назадничаво няма да има условие да живее. Тъй както рибата като се извади от морето, тя умира, няма условие да живее. Така също и назадничавите души няма да има условия за тях вече“. В.К.: Да, така е. Г.Д.: Бъдещето е на бялата раса. Бялата раса има голямо бъдеще. И последната война казва Учителят ще бъде с жълтата раса, с Япония, Япония е главния организатор, тя ще организира Китай и другите азиатски страни и ще подеме една война с бялата раса на живот и смърт. Ще бъде дълга, продължителна, жестока и ще дойдат чак до Дарданелите, тука, но ще бъдат върнати, защото водите и въздуха са замърсени. Ще дойдат нови болести, холера, епидемии, ще мрат като мухи. Ще бъде унищожение на голяма част от човечеството. Той казва след 100 години като се почне от 1940 г. 100 години, това се пада 2040 година. До тогава 1/3 от тази раса ще остане. В.К.: Аз съм чувал едно изказване на Учителя, в което казва така: „В бъдеще Русия ще се ангажира с една дълга войн на изток“. Г.Д.: Да-а-а. В.К.: Сега в момента е ангажирана. Г.Д.: Д-а-а В.К.: Да не би след време именно това да доведе този конфликт между черната и бялата раса? Г.Д.: В тези години, в разговори, между които Учителят на групи с приятели слушахме изказванията и задаването на въпроси, Учителят каза така: „Виждале ли какво става по света? Аз запалих земята от четирите краища“ и замахна с ръка, каза: „Да гори“. Тъй че това са предсказания, годината беше 1940/41, тия години. На земята всички високи здания ще бъдат съборени от такива разни природни бедствия, земетресения, наводнения и разни други природни бедствия. Държавите, казва Учителят, две по две са любимки. Рано или късно Америка и Русия ще си подадат ръка, ще си отстъпят, ще дойдат до едно средно положение, което ще го нарекат „Идея за Бога“. Да. В.К.: Значи рано или късно те ще се споразумеят? Г.Д.: Значи Америка и Русия са любимки, казва Учителя и рано или късно ще си подадат ръка и ще оправят света под една идея, идея за Бога. В.К.: Аз понеже съм чувал от друго място, че те понеже нали на север кармически граничат, там при Камчатка и ги разделя една ивица от два километра, то те ще се обединят на север, т.е. в името на Истината ще се обединят. Г.Д.: Русия е, каза ни в Мърчаево, страж на мирът. Страж на мирът, значи, тя ще пази севера. като нахлуят от изток. Русия ще дава новите идеи, новото човечество, Америка - материалното. Америка е богата иначе и като земеделска страна и материално. Едната ще дава идейната страна, другата ще дава материалното, материалните блага. В.К.: Ти разказваше вчера, че Америка има кредит още за 100 години, така ли? Г.Д.: А, да, на Америка се дават отгоре още 100 години да бъде силна над всички народи. В.К.: Да бъде водителка. Г.Д.: Да бъде водителка, да. В.К.: Вероятно

трябва да изпълнява някаква задача. Г.Д.: Именно, възлагат й отгоре. Америка има задача, тъй както сега тя се подготвя за бъдещата расова война. Тя е почнала фактически, но тази, в разстояние на 100 години човечеството ще ореее от тези расови войни и от тези природни бедствия, 2/3 от човечеството ще си замине. 1/3 от човечеството ще остане до 2040 година. В.К.: До 2040 година. Г.Д.: Да. В.К.: Значи нещата ще се придвижат към катаклизъм. Световен катаклизъм при положение, че населението от 2/3 загине. Г.Д.: „Аз запалах земята, каза Учителят, от четирите краища - да гори.“ Какво показва това? Това показва, че Учителят е дошъл да очисти земята, защото тя е изиграла ролята си, изминала тези години. До 1946 г. ли беше е била под влияние на Черната Ложа и е била в ада. Значи излязла е тогава от ада и влиза в една по-висша сфера и от тогава земята отива все по към една по-висша сфера, по-напредва. Затуй именно Учителят е дошъл сега, за да ликвидира с всичко туй назадничаво и да даде път на новия човек, на новите идеи. Затуй е дошъл да даде новите идеи. Учителят казва: „Господ е дошъл в България. Цялата земя, всички ще дойдат да се поклонят и както сега от всички държави дойдоха в България“. Това не е случайно, тази история. Тъй че Той каза на времето: „Комунизмът ще дойде. А ето комунизма, той ще свърши хубава работа, ако изпълни това, което е обещал. Ако не изпълни и той ще си отиде, ще дойдат земеделците, след земеделците ще дойдат социалистите, след социалистите идат идеите на Бялото Братство“. Това са думи, които съм чул от Учителя и фактически всички тези партии, които идват, те идват нали всяка партия идва да даде нещо, да остави нещо. И сега като помага на придвижването ни, но в края на краищата все по-съвършено идва и по-съвършено, докато дойде оня идеален комунизъм, идеален братски колективен дух и идея за общ колективен живот, за братски живот, защото досега както виждаме живеем, който дойде все мачка, все ни мачка. Човекът е загубил своята физиономия, така да се каже, своето верую е загубил, безверници станяхме, зли станяхме, едни други се ядем, бием се и убиваме, а човека не е туй, човека не е случайно дошъл. Човекът е дошъл да приложи идеята на Бога, да приложи идеята на Любовта, които всички да се чувстват като братя, като сестри. Благата казва, няма да има задържане за в бъдеще при новия човек. Благата ще вървят от ръка на ръка, няма да има заключване. От ръка на ръка, пари няма да има, а разменната монета ще бъде, казва, Любовта. В.К.: Понеже спомена за комуни, ти живя ли в онуй време когато бяха комуните? Г.Д.: Не съм. В.К.: Не си. Ти беше дошъл по-късно. Комуните бяха преминали. Но ти си слушал различни разкази от комуните защо не успяха? Г.Д.: Първата комуна, която са направили в Русе, в местността „Свирчовица“, на изток от Русе, ходихме там, работихме с бригадата и ходихме по тия места и сега. Там първи са направили комуна анархистите, там са вземали земя и са обработвали колективно и комунистите отделно и те са имали една комуна. Те са работили своята си земя. След това Бялото Братство също прави комуна, също на същите места. В.К.: По какво се различават тези комуни? Г.Д.: Те са работили всяка една идея поотделно, на анархисти и комунисти, и Бялото Братство са имали отделни организации и са обработвали заедно, колективно се хранили, работели. Първи са ликвидирали комуната анархистите. От тях я купува Братството. Бялото Братство купува на анархистите земята там на комуната. Втори са фалирали след това комунистите. Също Бялото Братство купува земята им. И това стана една голяма площ на Бялото Братство. Братя Маркови там, Ватев, Марашлиев и други, които са били и после вземали, че разделили я така на части. Тоя взема една част, други друга част и така са обработвали и

в края на краищата също и тука не се успява, защото няма хора и няма идеалисти, които трябва да работят така да се каже разбрано, колективно и тъй завършва. След това Учителят тука е прашал приятели да контролират там, да помагат, но завършват зле поради туй, че ония искат да бъдат свободни, да си вземат печалбите за тях. Значи човека е още неподготвен за тези опити. Ние специално проверихме. Учителят главно така водеше нещата, че ние разбрахме, че човека още е малък, не е назрял за един братски колективен живот. В.К.: Където има користолобие. Г.Д.: Да, така също и на Изгрева се получи, тъй също кой да командва, кой да владее, кой да взима богатата, парите. Провали се всичко. В.К.: Всичко на база на користолобие? Г.Д.: След туй идват комунистите, 1945 г. като идейни, но отначалото още имало е идеалисти, но като дойдоха на власт идеалистите ги отстраниха и изчезнаха, защото едните държат едно, другите държат друго. На два лагера са. Едните имат един интерес, другите имат друг интерес. И така и комунизма не успява, въпреки че вземаха земята, съвременници сме, ето какво направиха. Обаче сега се иска, чака се да дойде онова време, да дойдат новите хора, та да може при нови условия да се проведе един правилен ред, идеен живот така да се проведе, да можем да покажем, че ние действително сме израснали, духовно израснали. И че сме истински човечеи.

19. ПРИГОТОВЛЕНИЕТО

Имаше едно семейство. Той с неговата другарка често идваха на Изгрева с тъмни очила, водеха се, щото със зрението не бяха добре. Един ден брат Захариев поканил Учителя на вечеря у тях и във време на вечерята казал: „Учителю, имам едно желание, ако обичате, преди да си замина така един ден, преди да си замина да ме предупредите, да се подготвя за заминаването“. Учителят казал: „Добре, ще ви предупредя“. Добре, но в това време Учителят си заминава за другия свят и брат Захариев си казва: „Е, сега Учителят си замина, няма кой да ми каже, кога трябва да бъда готов“. Добре, ама минало време, живял той още години и един ден, една вечер Учителят му се явява на сън и му казва: „Захариев, пригответе се! Пригответе се, ще ви вземем горе при нас“. И той се събужда. Приготвя се. И така подготвил се за заминаване и заминал. В.К.: Това е много хубава опитност.

20. БОМБАРДИРОВКАТА, КОЯТО БЕ ОТМЕНЕНА

Ами тези години, 1943 г. когато идваха тези бомбардировки над София, брат Галилей с Учителя са били на полянката и пристигат такива изстребители-самолети, очертават кръгове и се спускат над София и след тях тежко пристигат натоварени с бомби, тези тежките бомбардировачи. Но Учителят в това време изменя своята физиономия, зачервява се и насочва погледа си към тях и така с едно напрежение, с голямо напрежение и бомбардировачите отиват вече към тия предназначени обекти да бомбардират. Учителят от напрежение, напрежение, напрежение, зачервява се, започва пот и кръв да тече от лицето Му и с такова напрежение и по едно време бомбардировачите изменят посоката си, вместо да пускат бомбите си над София, те се отстраняват на изток и заминават по посока на Пловдив и оттам са заминали към Румъния. И с това Учителят отклонява определено бомбардировката над София. Да, това е както Христос се е молил в Гетсиманската градина. Някой

лък Учителят е казал в клас: „Вие как се молите, текло ли ви е от порите кръв?“ В.К.: Текло ли ви е от порите кръв? Г.Д.: Виж какво нещо е, но кой може да го направи това? Само един Учител, един Бог. Учителят е голяма работа, голяма сила е Учителят. Така казват всички ония много добре възпитани наши братя и сестри. Че Учителят е нещо уникум, нещо неопределено, а Той е скромен, все едно, че нищо не прави. Заличава, мъчи се да заличи това, което го е направил като една огромна сила, Божествена сила. Толкова скромност, такава скромност има Учителят.

21. „БЪДИ ГОТОВ“

В.К.: Вие познавахте Галилей? Г.Д.: Да, познавам Галилей, много добре се познавам с Галилей. Той беше много приближен, много близък с Учителя. Имаше така много опитности, тъй че Галилей е един брат... Аз ще ви разкажа за Галилей един интересен случай от живота ни. Неделен ден Учителят редовно в 10 ч. имаше беседа, обща беседа. След Паневритмията, която е след първата сутрешна беседа Учителят казва на Галилей: „Цигулката ти тука ли е?“ „Тука е.“ Казва: „Бъди готов!“ Казва се беседата „Бъди готов!“ И отива Галилей на беседата в 10 ч. Симеонов вади цигулката и Мария Тодорова сядат на хармониума и започват да ги настройват, за да свирят песните, нали преди беседата, докато чакат Учителя. Добре, ама в това време нещо се счепкват, нещо се скарват и Симеонов с пререкания, няколко думи казва на Мария, ядосва се и грабва лъка и цигулката си под мишница и избягва. Отишъл си преди беседа. Галилей чака. Тогава Галилей разбрал, че е негов ред, цигулката му е готова, отива при Мария при хармониума, вади цигулката и започва да свири и така започват първа песен, втора песен, трета песен и тогава Учителят идва и почва беседата и излязло сполучливо. Значи Учителят е знаел, че те ще се скарат и Симеон ще си отиде и затова му е казал: „Бъди готов“ на Галилей. Той вижда конфликта. Предвиждал всичко и така по този начин го разрешил. И го предотвратил, а с Галилей го разрешил.

22. НАМЕСТЕНИЯТ КАМЪК В ЧОВЕШКИЯ ДВОЙНИК

Г.Д.: Сестра, от възрастните сестри отива при Учителя омъчнена. Отива при Учителя със сълзи на очи и казва: „Учителю, искам нещо да ви кажа“. Приема я веднага. И казва: „Нашата дъщеря е в болницата. Седи три дена и три нощи и не може да роди. Така също и лекарите казват, трима души лекари, консулт правят, че трябва да режат, през корема да изкарат детето“. Учителят се малко се съсредоточил и казал: „И да го изкарат и то, и тя ще умрат, живи няма да излезат. Затова ще гледаме да го оправим, да го наместим бебето в двойника ѝ. В двойника и тогава лесно ще го роди“. В.К.: Значи да го намести бебето в нейния двойник. Г.Д.: В нейния двойник и това друг път никога не го е казал. Казал: „Идете си, рекох, идете, ще се оправи“. И тя си тръгнала с вяра нали, да отиде за болницата. Отишла до болницата, детето се родило и върнала се с бонбони да черпи, да благодари на Учителя, че оправил раждането.

Още един случай, който ми го разказа Галилей. Още един случай, който случил със самия Галилей. „Аз страдах от камък в бъбрека. Остър камък, като дойде кризата умирам от болки. И веднъж такава криза имах, че просто

умирам и казвам на сестричката си: „Бягай, казвам, тя живее в Красно село. Бягай Весе при Учителя, кажи Му, че умирам, този камък ще ме умори“. Тича тя при Учителя и Му казва: „Учителю, Галилей така и така“. „Да, рекох, е отивай си, ще гледаме да го наместим в двойника му камъка, който е застанал напърно. В двойника му значи та да го изхвърли лесно“. И тя отива си и докато си отишла, той отишъл си в тоалетната, изпикал се и камъкът туп - паднал. Е, това е Учителят. Това Галилей ми го е разправял за себе си. И другото, което днес чухте за двойника днес всичко ни е ясно, че всички имат двойници, обаче никой не може да оправя болестите и да облекчава положението си. Само един има, който може. Духът е, който има сила!

23. ГРАНИЦАТА Е СВОБОДНА

Г.Д.: Един комунист, идеен човек, млад човек, който бил на някаква касиерска длъжност и обвинили го, че е злоупотребил с някаква сума. Добре, ама той идва и казва на Учителя: „Не съм виновен, нищо не съм злоупотребил, но обвиняват ме, ще ме убият“. Учителят му казва: „Ами щом е така, нищо не ти остава освен да минеш границата“. „Ами как ще мина границата когато сега идвам от там, войниците са един до друг, птиче не може да прехвъркне. Как ще мина границата?“ Учителят се замислил. Това било по обяд. Казал: „Хайде, остани да обядваме и след обед ще заминеш за там. Сега иди, повтори и ще минеш спокойно“. А той няма търпение, не ще да обядва, тръгнал на път да отиде там. Действително когато отишъл там където отишъл нямало нито един войник. Минал си спокойно и си спасил кожата. Е, след като вече минали години дошъл да благодари на Учителя, да Му каже, че Той го е спасил. Протекло всичко нормално. Той отишъл, избягал, после като се върнал нещата се оправили. Но нещата се оправили от Учителя естествено, иначе щели да го убият. Човек се убива с нож и с куршум и с камък. Учителят бе казал, че един метеор с диаметър 50 км стига на цяла Европа, за да бъде унищожена.

24. ЯСНОВИДЦИТЕ И ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ

Г.Д.: Учителят бе казал: „Трима евреи правят един арменец, трима арменци правят един македонец“. Значи македонците се ценят много високо. Опасна работа. Сестра Савка, която е от немски произход, като стенографка е била поканена на гости в село Тополица, Бургаско. Като се върнала на Изгрева от Тополица казала на Учителя, че видяла идеална хармония и любов имало между всички братя и сестри в Братството на село Тополица. Учителят казал: „Не са им дошли още изпитанията, тогава ще ги видим. Това е“. Изпитанията като дойдоха по-късно всичко се разпердушини и салона им останал празен. В.К.: Ти си съвременник. Като дойдоха изпитанията какво? Г.Д.: Ами разделиха се на две и почнаха да воюват и един по един изчезнаха, измряха. Г.Д.: Е, нямаше оформени две групи, обаче имаше противоречие. В.К.: И накрая? Г.Д.: И накрая завърши така, че всички отидоха си от този свят и горе ще дават отчет. В.К.: Горе ще дават отчет.

Г.Д.: Сега две сестри, същите две Савка и още една били поканени да отидат на празника в село Тополица и казали на Учителя. Учителят им казва: „Нямате работа там“. Не ги пуснал. В.К.: В ония години ходеха там, контактуваха, много се ходеше на гости, но виж не са имали работа там, няма какво да правят. При изпитанията, които дойдоха, нали? Аз съм я виждал

Стойка от Тополица и ми е разказвала някои опитности, които е имала с Учителя така по вътрешен път, но чувал съм, че е направила много бели като медиум. Какво е твоето мнение? Ти я познаваш. Г.Д.: Ами сестра Стойка като медиум се е проявявала и е силно нейното чувство, че тя действително мисли, че Учителят говори чрез нея. Стояла на Изгрева при Учителя, не е седяла много при Учителя, а пък иска много да знае. Времето, в което тя е работила в тази насока като медиум не е много важен, но е имало много съмишленици и е станала много популярна. Но имам една опитност с нея, ще използвам случая да я кажа сега. Сетих се. Когато работих чешмата идваха много приятели както от Габрово, така и от много градове и села при сестра Стойка, особено по празници и да чуят какво тя ще каже. Какво Учителят чрез нея ще каже. Един случай имах такъв, че сестра Стойка имаше така гости в този ден и сестра Стойка имаше така добро настроение и чух я да казва: „Тук казва има един софиянец“. В.К.: За теб става въпрос. Г.Д.: „Който, казва, е говорил за мене, че Учителят не говори чрез мене“. Вярно е, сестра Стойке. „Вярно е, не го отричам, че аз казвам и ще кажа и сега казвам, че Учителят не говори чрез тебе“. В.К.: Той не може да говори чрез обикновен човек? Г.Д.: Сега. Защо не говори Учителят чрез тебе, моето мнение е, защото Учителят казва така: „Аз говоря на всички и който иска да стане Учител да отиде в света, да си вземе ученици, а не от Школата, от моята Школа“. В.К.: Да, това е много интересно мнение. Г.Д.: Понеже аз го знам това от Учителя. В.К.: Да отиде в света да си вземе ученици. Г.Д.: Да си вземе ученици. Учителят казва, да отиде в света да си вземе ученици. Да проповядва на тях, а не в Школата на Учителя. Аз й казах: „Ти в Школата на Учителя правиш школа. Това е престъпление даже от моя страна погледнато“. И когато трябваше отклонила. А сега в Тополица не остана жив човек - заминаха си всички. А навремето почти цялото село бе в Братството. В.К.: А ония другите слушат. Г.Д.: Всички слушат. В.К.: Не те ли упрекнаха после? Не? Г.Д.: Аз имах, ползвах се с голям авторитет, затуй че изхождам от Учителя, а не изхождам от себе си. Аз познавам нещата, съвременник съм там, слушал съм, виждал съм. В.К.: Сега понеже засегахме тази тема, много по ония години излизат на яве разни ясновидци и после след заминаването на Учителя: „Учителят говори с мен, Учителят говори чрез мен“. Според мен това не може да бъде вярно.

Г.Д.: Имаше случай с един Бандерски от Кюстендилско, един едър, важен така тежко стъпваше и сестрите ахват, особено като чуят, че е ясновидец. Въпреки, че знаят, че Учителят е Бог, те тичат при тоя ясновидец, вече го ухават и гледат да им каже нещо. А Господ е пред тях. Още като видях аз този случай с Бандерски, както и със Стойка, казвам: „Никакъв ясновидец не е той“. На Йотка, на други сестри казвам: „Никакъв ясновидец не е той“. „А ти си недоверчив, такъв ограничен“. „Каквото ще да съм, обаче той не е никакъв ясновидец. Ще видите сами накрая.“ И кара, кара, тук-там предсказа това-онова, обаче все си седи предсказаното на едно място. Сега какво нещо е Господ винаги ми е помагал ама нямам думи да изкажа благодарността си към Учителя и към Небето. Заведе ме Христо Якимов и стана причина да работя на къщата на един военен пак Георги се казва той, Георги Балабанов, хубав човек, военен, жена му италианка. Христо Якимов още като бил при военните там е имал с него познанство и му давал беседи да чете и изобщо, наш човек. Един ден от дума на дума и стана тъй, че аз трябваше да му направя мозайка на терасата. Вземах и направих му терасата. На обед ни канеха и станахме добри познати. И сега на сбогуване казват: „Хей, Георги, като че ли Господ те е пратил тук“. Печката им оправях, изобщо много неща.

Много популярни, хубави хора, народни хора. Един ден жена му казва: „Абе, Георге, едно време ние живеехме на друго място еди къде си и там у техните съседи идваше един Бандерски. Един Бандерски от Бялото Братство, ясновидец. А те вече сестрите там няма къде да го сложат, такова уважение му правили, такова уважение. Бандерски не яде такова. Той обича бяла риба, пържат му бяла риба, яде това, дават му онова, черпят го, а той Бандерски казва: „Ние работим заедно с г-н Дънов“. Той работел заедно с г-н Дънов, така се препоръчвал, моля ти се. Тъй им казвал. И аз казвам: „Той никакъв ясновидец не е, той е един обикновен човек като всички, ама не ща да говоря лоши работи сега, да се пазя да не говоря. Той е казал, но това е слабост човешка, пък много се наредил, баш при г-н Дънов ще работи... Знаеш ли кой е Учителя? Той няма представа, за да говори така“. Но както и да е и по едно време гледам, че я идва, я не идва на Изгрева. По едно време по-рядко, по-рядко изчезна и никакъв го няма. Е, това е силата на ясновидците. И други така имало е, които се препоръчват за такива, но после ги няма. Учителят казва така: „Аз досега съм видял само трима души ясновидци истински. Специално за България тука. Кортеза е най-голямата ясновидка от Сливен. Само Кортеза е ясновидка. За Влайчо беше казал, че Влайчо вижда така де, малко. Той в главата му вътре има един звънец, който възприема. И действително главата му беше особено устроена, ако си го виждал. Аз съм имал опитности с Влайчо, пътували сме заедно за Нова Загора там при Методи Шивачев. После го доведох тука и като дойде тук брат Влайчо у нас, погледна тука, погледна насам, погледна натам: „Ти си опасан от неприятели. Ти нямаш комшии, ти нямаш хора. Всички са разбойници“. Всички ги описа тъй както трябва. Обаче при все това аз пак със всички съм добре. В.К.: Добри отношения. Г.Д.: И даже имаше случай с тези, особено да бъде строг. Но един ден им казах така: „Елате тук, дайте си ръцете, дай си ръката. От мене да мине, аз съм равен с вас, обаче отговорността е ваша, не ви съдя, нищо не правя, обаче отговорността ще носите при друг. Друг ще реши кой е прав, кой е крив. Отговорността на когото падне“. Какво стана ли? Единият се беше блъснал в един камион натоварен с железа в една пропаст. Краката си счупи, двата крака. В.К.: Плаща. Г.Д.: Другият инати се, инати се, та преди няколко години бутилката с газ избухва, възпламенява се, изгърмява и стени-те на къщата се срутиха и по едно чудо остана жив. Все пак медицината му помогна малко, но оттогава е инвалид. Сега гледам помръкна съвсем жена му, болна от рак. Искам да кажа, че има друга правда. Учителят казва така: „Не съдете никого, работата, която вие не можете да я свършите, оставете Бог да я свърши“. В.К.: Аз пак се връщам на това нещо. Понеже през времето на Учителя, особено пък след заминаването на Учителя се явяват много ясновидци, които привличат много хора, правят групи в Школата, такива случаи много има и според мен като ги наблюдавам завършиха трагично. Групите им се махнаха, това нещо ще върви и в бъдеще вероятно ще има такива неща. Г.Д.: За голямото бъдеще Небето ще изравни нещата, ще изчисти всичко излишно, няма да остави човек, който да пакости. В.К.: Да, аз много се чудя как е възможно онези приятели в Братството да вярват, че може някого или чрез някой Учителят да говори. Той не може да влезне в един обикновен човек. Г.Д.: Виж какво сега ще ти обясня. Бог е създал. Бог е вложил себе си във всички. Обаче разликата е там, всеки според развитието си и според вътрешното си устройство. Тъй че те са хора, така да се каже, надделява другия нисш свят, надделява другия. В.К.: Други сили, други духове. Г.Д.: Ето виждаш сега, когато има някъде голяма светлина както Бялото Братство идват и много противоречиви такива. Например, както Лулчев и той искаше

да стане Учител както този Бандерски. Беше се наперил, държеше се важно така. Имаше школа, знаеш нали за „Упанишадата“ там. Аз бях много против. В.К.: Защо ги наричаха „Упанишада“? Какво значи това? Г.Д.: Имало някаква школа преди няколко века и оттам той си сложил името „Упанишади“. Тъй че Учителят наричаше тази група на упанишадите на Лулчев „Змийско гнездо“. В.К.: Учителят? Г.Д.: Учителят. Тъй че те бяха тъй да се каже както го казах на Стойка, ти правиш школа в Школата на Бялото Братство на Учителя. Хаир няма да видиш, както и не видя и всички онези, които бяха при Лулчев си отидоха един по един, но и не видяха хаир. В.К.: не видяха хаир. Г.Д.: Не видяха, разбира се. Пред нозете на Учителя си, на един Господ, да отидеш да се занимаваш с един обикновен човек. Това е вече не отклонение, а престъпление.

25. РЕСТАВРАЦИЯ НА ЧЕШМАТА В ТОПОЛИЦА

В.К.: Сега изигра ли Стойка някаква отрицателна роля при ремонтирането на чешмата в Тополица? Г.Д.: При ремонтирането на чешмата, когато отидох, то мен беше ме избрал Борис Николов и затова не ме пратиха, защото те канеха Борис. И аз също исках: „Хайде, брат Борис да отидем заедно там“. „Аз, казва, не мога“. И след години Георги Драганов от Ямбол отишъл при Борис и казал: „Борисе, хайде, казва, да отидем в Тополица там на чешмата, аз ще ти помагам“, а пък Борис му казал: „Аз не мога, стар съм, ще изпратя Георги Йорданов“. Той казал и пред други: „Ще изпратя Георги Йорданов“.

Аз преди да замина имах разговор с Борис. Питам го как се е работила чешмата, защото той я е работил 1928 г. Аз тогава не ходих там. Бях тука. А как е работено, как е правена и с брат Бертоли също съм говорил. Учителят е възложил на брат Бертоли направата на чешмата, като Георги Куртев идвал тука, за да каже, че тополчани искат да направят там чешма и Учителят направил един малък чертеж. В него е описал човекът, който представлявал символично чешмата. Туй представлява човекът, гдето тече водата, то извора е главата. Тези са раменете, т.е. стените, а долу вървят едни корита вода гдето върви. В чертежа това са краката. В.К.: Това не го знаех. Г.Д.: Това са краката. Значи все едно, че човекът е пентаграма. Бертоли начертал така план за чешмата: тука вода, тука чучурите, коритата и т.н. При Бертоли тогава работеше един скулптор, имаше работилница към Павлово и той взема не го да направи зодиаците там на място от цимент, много сполучливо, също чучурите там, това онова. Водолея го направил с главички. Променил го. Водолея с гърнето и коритата също. Борис е направил едни балустри. Така, делеше чешмата, която е за пиене с едно корито и другите корита, които са за животни да пият вода. А Борис е направил каптажа, понеже каптажа, той е бил един стар извор, долу от земята извираше мека минерална вода, гдето се събирали там жени да перат, да си вземат вода още от турско робство. Над чешмата непосредствено има един голям дъб и там са ставали схватки, когато отивали наши жени там на чешмата за вода, турците ги нападали и затова наши комити са се укривали там някъде из храстите и ги издебвали. Като отиват да правят зло, залавяли ги и ги изтребвали. В.К.: Това не го знаех. Г.Д.: И тази чешма от тогава, от там датира. Сега, значи водата е била в ниско и за да се издигне по-високо, да стане чешма трябвало да се слагат плочи, камъни, да се вдигне нивото на водата нагоре и като се вдигне, тогава направили и чешмата излиза на земята на такова разстояние тука и така пада в коритце и оттам се разпределя на едно, на две, на три места, да върви към краката, а другата по ръцете според чертежа на Учителя, да върви тази вода.

Тези стени бяха разрушени до такава степен, че просто и зодиаците не личаха, особено Водолея и като стъпиш долу се плъзгаш от жабуняк, от треви и т.н. Ние един път я почистихме, втори път пожелаха да се реставрира или да се реши да се събори цялата и да се направи изново и те го решиха. Но аз когато стъпих в Тополица да работя казах им така на сестра Стойка, брат Ангел и други там няколко души. Съберете се тук от Братството всички и решете взаимно, без да има противоречие, да се направи чешмата и как да се направи, за да нямате после неприятности. Едни знаят, а други не знаят, едни искат, други не искат. И се замислиха. След известно време казва сестра Стойка: „Геоорге, няма да викаме никого, ние които сме тука 5-6 души, ние ще правим чешмата. Финансираме“. „Викам, добре, ама не е хубаво така. Вие сте един колектив тука, Братство, трябва да знаят всички.“ „Добре, няма какво да какаме“. И почнаха, обаче един Топалов имаше, той човърка и така, така, така явиха се противоречия и вече, понеже аз отидох с голяма активност, с голяма сила, с голяма енергия, бързам какъвто винаги в работата си бях, организирах работата и с кмета. Кметът на моя страна, дори даде най-добрата кариера от новата да извадят камък, няма кой да го вади и говорихме с един брат Иван Джоджев, който беше ръководител, там един яшар да вади камъка. Добре, но дойдох си тука, той се отказал да вади камъка. Пише ми: „Ела, щото няма кой да вади камъка“. Той от там не може да намери човек, вика ме аз да отида там да намеря човек. Ха сега де? В.К.: Противоречия и противодействие. Г.Д.: Отивам аз втори път, намерихме един млад мъж, който по железниците работи по линията и има свободни дни. Те са на смени и полека, лека той почна да вади хубав камък и така вади камък той, прераздава го кмета, слагаме го при чешмата. Аз вземам участие при размерването и донасянето като горе го товарят други и остана там една голяма поляна от камък. Ставаше въпрос сега как да я направим. Зодиаците са разрушени, трябва отново да се направят. Аз тогава отидох да преговарям с един скулптор Гачев и почна той да ги работи и леяр да ги отлива. Аз едновременно там започвам от леглото на чешмата, правя и ред други работи и там глася камъка. Като стана камъка, трябваше ми един майстор поне зидар. Добре, ама не можем да намерим, най-после говорих с един бургазлия, който е майстор и може да реди камък, обаче той се уплаши от толкова голям камък, пенсионер е вече с 2-3 години по-малък от мене. Макар че обеща, не дойде, на уговорката не дойде, тогава ние почнахме с един друг. Турихме конеца, теглихме от центъра, това-онова и видяхме, че едната страна е с 60-70 см е по-малка, по-къса от другата от центъра, от чешмата изхождаме, но решихме да направим така, че да замажем, малко да отстъпим, малко да останем така, иначе трябваше много да се мести, а те не бяха съгласни, пък аз исках като правим на ново да бъде както трябва. Както и да е един малък спор, но го уредихме. Аз се съгласих с тях и отстъпих. И почнахме обаче почнахме с един друг, пак от Братството, но той пък се разболя. До обед работи и след обед взема мотора и си отиде в Бургас. Другият ден вземах аз двама души от ТКЗС-то обикновени зидари. Пак аз имам снимки от Балкантурист от Габрово. Там бях и помолих един приятел да ми направи снимки на тази зидария, смесена зидария и по тази зидария почнахме зидарията под мое ръководство. Аз тука бях направил на вилите едни такива художествени вили, тези зидарии с камък и тъй с керемиди отгоре с бутчета, проект на архитект и те се възхитиха, който ги видя. Казах им, че така ще почнем. Почваме сега по снимките, аз ръководя. Всичко хоризонтално, едно парче да бъде, но да бъде хоризонтално. Малко да бъде ама хоризонтално да бъде. Всички хоризонтално да бъде и действително някои бяха довели зидар опитен, който пос-

тази няколко камъка, накарах го да ги сваля. Аз не го бях забелязал кога ги е свалял. Извинявай казвам, ама ще ги сваляш. Ама туй, ама онуй. Викам, не, не ги сваляш. Та искам да кажа де това, не е до голяма педантност, но въпросът е, че като сме почнали, да бъде както трябва. Така се завърши и действително ако дойдеш да видиш с малка вътрешна fuga изпитано е, идеална работа. Всичко, така стана зидария, местата на зодиаците си стоят, запазени са, обаче не ни разрешават да ги поставим. Но сега вече тези годни, които казват ще ни разрешат вече. Корнизи има да се правят също и там трябва да организирам и там казвам до една-две години трябва да го направим, щото няма време. После не зная. В.К.: Е, защо не разрешават? Г.Д.: Защото зодиаците били религия. Особено аз нали лично ходих при партийните отговорници, казват: „Ах, вие дъновисти, дума да не става. Вие, дъновисти, дума да не става“. Ами нали там напоследък един противник ни обадил в Бургас на милицията и идват и забраниха да се работи и да се ремонтира. Викаха ме в милицията в Бургас. Е, защо? Защото е противник на ремонта. И със Стойка не са едно и че аз я правя, а не Борис. А Борис е стар вече и ме праща. И в милицията ни викаха: „Ти какво търсиш тука, бе на наша земя, дъновисти ли ще правите? Кой сте вие? Дай си паспорта. След една седмица ще го получиш от Айтос“. Те са правила справка с моето село. Моето село е на 30-40 км от Бургас. Правила справка и го занесли в Айтос и го получих от там. Изобщо прекарах така години в затруднения. После оспорват там от селата, че не е направена така както беше. Казват: „Не е направена както по-рано и както трябва“. В.К.: Не е направена така както трябва на времето, така ли? Г.Д.: Да. И със стълбички и там да наливат вода, а пък балустрите, които разделят водата, тази която е за пиене водата и тази, която е за животните - тя е съборена вече. Пък ние я направихме така, всичко едно, защото сега няма животни да пият вода. Животните са на съвсем друго място. В.К.: Големи противоречия. Г.Д.: Имах предложение, че после действах там, исках да направим с наши хора и парка. Там има също едно голямо място около чешмата и дъба, което са го определили за парк на селото парк, за градина. Щях да уредя и да направим парка, но тъй като станаха тия бъркотии не разрешиха и не можа да се направи и друго. Исках да го дадем на „Паметници на културата“ тук в София, направих молба, приеха ми предложението да го предоставим на техните служби на разположение. В.К.: Чешмата на Тополица? Г.Д.: Да, тука. Директора и счетоводителя на Тополица направиха молбата. Направи казва молба, пратили са я до Бургас и там отговарят, че милицията не разрешава. Пак аз работа имал съм вече с тях. И остана така за в бъдеще да се уреди. Зодиаците са готови, всичко, корнизи да се направят и да се монтират зодиаците. В.К.: А къде се намират? Г.Д.: Там в селото. В.К.: Да, само че трябва да се поставят. Г.Д.: И около чешмата има работа още да се направи така да се каже по проекта на Пенчо, защото той е озеленител и предложи там как трябва да се направи водата там долу, с такива цветя. В.К.: Ясно, да. Значи това е един по-дълъг процес. Значи, като приключихме с Тополица и със Стойка и с чешмата, накрая какво остана? Г.Д.: Остана за в бъдеще да се уреди въпроса с чешмата, да се постави всичко, да се украси, да се направи парка и да стане едно красиво място за отдиш, за благородни и за добри хора, защото сега при туй положение общината трябва да вземе мерки, за да се ограда мястото с чешмата, да не влиза добитък, да не перат там, да не сушат ТКЗС-то разни семена и да правят зомлуци, да си остане свято нещо, чисто нещо, именно като влезеш да почувствуващ, че тук преобладава нещо чисто, нещо възвишено.

ПРОТОКОЛ

Днес, 22 март 1987 г., ръководството на Верска общност „Бяло Братство“ в гр. София се събра на кратко съвещание, за да разгледа предложението на общинския народен съвет в с. Тополица, Бургаски окръг за завършване на ремонта на старинната селска чешма (още от турско време), наново изградена през 1928 г. от софийското „Бяло Братство“ и с отпочнат ремонт през 1974 г., но още незавършен.

Съветът на братството реши:

1. Приема предложението на общинския съвет в с. Тополица да завърши окончателно ремонта на чешмата със свои собствени средства и със съдействието на селсъвета.

2. Определя размера на разхода да не надвишава 2500 лв.

3. Упълномощава Драга Михайлова Иванова - ръководител на братството да изтегли от влога на В.О. „Бяло Братство“ в ДСК сумата от 2000 лв. и със съдействието на Георги Йорданов Добрев да организират и отпочнат ремонта на чешмата.

Братски съвет: 1. Драга Михайлова, 2. Георги Йорданов, 3. Кирил Стоянов, 4. Андрей Тодоров

26. ТОЙ ПРИСЪСТВУВА НА ВСЯКЪДЕ

Една сестра каза: „Учителю, вегетарианци сме, изчистихме се от вътре, а пак боledуваме“. Той я запитал: „Сестра, от колко години сте вегетарианка?“ „От дълго, от 15 години.“ „Сестра, а къде са 15000 години. От тогава сте месоядци, а сега за 15 години какво можете да направите? Вегетарианството е идея, която се намира на 8000 метра височина в духовното поле“. „Ама вие, Учителю, много се мъчите с нас?“ „Дошъл съм да освободя човечеството от заблужденията на стария им Адамов живот. Помнете, аз присъствам навсякъде.“

Друга сестра Данка от с. Горица отива при Учителя на Изгрева. Разговаряли за това-онова и накрая му каза, че ще отиде на село при нейните родители да им погостува, но имат много лоши кучета, които пазят овцете и няма да може да се приближи до дома, защото кучетата изобщо не я познават. Учителят казал: „Иди при твоите“. Когато отишла, стояла отвън, не смее да се доближи. Отдалече гледа как кучетата лежат, кротко я гледат, гледат я, но не лаят. Мируват. Накрая се престашава и полака-лека, влиза в двора и се запътва към къщата. Когато я виждат майка ѝ и баща ѝ те изтръпнали от изненада и уплаха, как така е влезнала и не са я разкъсали зверовете, които охраняват къщата.

А на изпращане Учителят казал: „Обичаш ли Бога, то Бог е у човека и у звяра. Любовта е навсякъде“. Така Учителят бе умирил кучетата, за да се порадва Донка на родителска обич.

27. ЧЕРНИ И БЕЛИ БРАТЯ

Г.Д.: В първите години във Варна, варненското братство се създали разни интриги и се разделили на две. На бели и черни братя и помежду си не са били в хармония. Тогава поканили Учителя да отиде във Варна, там да се поспоразумеят, да се оправят и Учителят решил да пътува един ден с Йорданка Жекова и отседнал у тях. Когато пристигнали на гарата имало

посрещачи, обаче те всички не познават Учителя кой е. С Учителя пътували и други наши възрастни братя, които и те били с бради и затуй не знаели кой е Учителят. На другия ден започнали да посещават Учителя в къщка на д-р Жеков и сега пристигат едни. Сестрата казва: „Учителю, идват гостите да Ви видят“. „Кои са те?“ „Те са от Бялото Братство“. „Турете ги там на пейките да чакат“. В.К.: Ха, от белите. Г.Д.: От белите. И белите да чакат там. След туй пристигат другите. „Тези от кои са, рекох?“ „Те са от черните братя“. „Дай ги тука. Те са празни шишета, да ги напълним с ново вино“. В.К.: Те са се разделили на две помежду си, така ли? На черни и на бели. Воюват помежду си. Г.Д.: Помежду си. Едните ги турил да чакат - белите, а за черните казал: „Дай тука, те са празни шишета, да ги напълня. Аз съм дошъл, казва да простите, за грешните, за хората, които искат нещо ново да научат. Дай ги тука“. И така Той напълнил шишетата им, говорил с тях и ги изпратил и след това дошли белите и с тях се разговарял. Значи, че всякога не знаем как да се обхождаме. Отношенията ни какви да бъдат щом сме заквасени от Новите идеи, Божествените идеи, трябва да имаме хубави отношения, да си отстъпваме, да си общуваме тъй както казва Учителят: „Общувайте, общувайте, да се опознавате, да се сближавате“. Учителят днес работи с всеки индивидуално и всеки човек е в Неговото съзнание. Тази е Новата Школа, с която ще работим ние всички за в бъдеще. Учителят е говорил само за Кортеза, само за нея е говорил и я признава за ясновидка, никого друго по Негово време. Учителят казва: „Аз най-добре се чувствавам при лошите хора. Дошъл съм за тях. Лошите хора най-добре работят, а всичко друго са генерали, чакат на готово“. В.К.: Кои са другите? Г.Д.: Добрите. В.К.: Генерали и чакат на готово. Г.Д.: А лошите работят. В.К.: Лошите работят. Те са по-активни.

28. ИЛИ ТОЗИ, ИЛИ ОНЗИ ЩЕ СИ ЗАМИНЕ

Г.Д.: Брат Епитропов, един възрастен брат, който ходеше да проповядва по села и градове за Новото Учение живеел в съседство с брат д-р Жеков на Изгрева. Преместил си оградата, имали някакъв спор и е имало недоразумение между тях. Скарали се. Тогава Учителят им казал, че от Невидимия свят се разглежда техния спор. „Ще взема един от вас! Ще взема един от вас“, казал Учителят, след като се завърнал на Изгрева и му докладвали за преместената ограда и за спора между тях, който се превърнал на война. Значи ще вземе един от тях и ще го прати в Невидимия свят, т.е. един ще си отиде от този свят.

Учителят повикал двамата при себе си, повикал ги при себе си, за да ги сдобри, да си простят, тогава им казал да се целунат и казал им по този случай да дадат един общ обяд на приятелите, нали за благословение. И така те се сдобрили и споразумели. Това ми разказа сестра Йорданка Жекова. В.К.: Аз съм чувал, че те се скарали и стигнали до съд. Г.Д.: Да, да. В.К.: Ти какво си спомняш още за Епитропов? Той така бе подвижен, с бяла брада съм го виждал? Г.Д.: Виж, една опитност имам. Учителят препоръчваше на всички наши братя на Изгрева да не си правят повече от един до два етажа. Повече да не правят. Най-много два. Обаче Епитропов без да пита Учителят си направил къща на повече етажа. Обаче Учителят след туй каза: „Той я направи голяма, ама един ден никой няма да живее там“. И тъй стана. Тя запустя, нито се измаза, нито нищо. В.К.: Никой не живее. Празна и запустяла къща. Е, това е вече голямо нещо.

29. ОПАШКАТА НА ДЯВОЛА

Учителят е посещавал провинцията - села и градове. Отива при една сестра на гости в провинцията. Там като гост пристига нейният син. Сяда при нея и слуша разговора и сестрата се смутила. И този нейн син вади кутия да черпи Учителя с цигара. А Учителят в това време бръква в джоба си и вади и Той цигари и поканва синът ѝ да вземе от Неговите, от Учителевите цигари. Той разбира се уважил госта и взел от Учителевите цигари, запалил я, изпушва я и оттогава той престанал вече да пуши. И Учителят от къде я извадил, когато Учителят не пуши! Хайде де? В.К.: Кой ти го разправя този случай? Г.Д.: Туй ми го разказа онзи гдето вече не пуши цигари. И се чудя Учителят от къде може да намери цигари, за да черпи с цигара този гост.

Сега за цигара ще разкажа още един случай с Учителя. На Изгрева една сестра Балтова, която живее близо до салона има малък ремонт, на който работел един дърводелец, който аз го познавам и той ми разказа случая. Отива Учителят да види какво прави този майстор, дърводелеца, обаче майстора запалил цигара и пуши, а Учителят му казва: „Ей, какво си ухапал дявола за опашката!“ „Дънов ми каза, че съм ухапал дявола за опашката и аз казва както виждаш от тогава още пуша и значи все хапя опашката на дявола. Това е“.

Г.Д.: Един руски войник, след като дойдоха 1944 г. и дойдоха на Изгрева отива при Учителя след като излязъл, казал на нашите приятели: „Ваш Учител почерпил меня с водка! А вие не давате на мене нищо, нито водка“. Значи Учителят намерил водка, от къде намерил тая водка да го почерпи? Да го почерпи с водка. В.К.: Когато там няма изобщо нищо за пиене, особено водка. Г.Д.: Няма нищо. Да. В.К.: Учителят ме почерпи, а вие нищо не ми давате. По тия години идваха руски войници, офицери при Него, правеха ли контакти? Г.Д.: Да, правеха. Има много интересни истории с тях.

30. КЪДЕ Е ШКОЛАТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Г.Д.: Брат Ковачев помолил една сестра Донка Кънева. Тя идвала в София, да пита Учителя, да регистрира ли Братството в Стара Загора. И разказала това на брат Боев и брат Боев запитал Учителя. Учителят казал: „Братството ще загуби силата си ако се регистрира. Братството не е секта, а е Школа за нравствено възпитание“. В.К.: Да. Какво е твоето мнение сега за всички тия салони, които са в момента? Те са два салона в момента останали. Единият е в Бургас, другия във Варна го няма вече. Само в Бургас има салон официално регистриран. Г.Д.: Айтос. В.К.: Да, Айтос и Бургас. Варна, но те нали им взеха салона? Г.Д.: Е, вземаха, но събират се сега. Ето сега едно изявление на Учителя. В.К.: Минаха години, тия които имаха салоните им ги взеха, трети, които отиваха в салоните си заминаха и дори ако имаха салони биха останали пусти сега. Е, твоето мнение във връзка с това изявление на Учителя. Ти си свидетел на толкова много години. Г.Д.: Тези салони извършват работа. В.К.: Те си изиграха своята роля. Г.Д.: Условието, които се промениха и тази роля, която Братството остави - тя отпадна, тези съборни дни, тези празници, които имаме и ние тука ги правим, обаче нямаме салон. Това е разликата и тука в София ни разрешават да играем само една Паневритмия и беседи да се четат там в някоя къща. Салон не ни дават. А там също в провинцията събират се и изпълняват, ходят, посещават приятели, особено като се събират в Айтос от цяла България. Става хубаво,

но туй, което се иска не е нито в Айтос, нито в Бургас, нито във Варна. Туй го знаеш, защото туй, което беше при Учителя в миналото, хората идваха с едно вдъхновение, с едно голямо уважение, една трогателна радост, че ще видят Учителят, че ще бъдат на този събор, да прекарат в единство, в хармония, да се видят с приятели и т.н., обаче това, което Учителят е оставил, няма го вече. Изроди се, промениха се, че дори едни и същи, както Борис е един и същ, но командва и държи в ръцете си всички. Аз тази година бях на последния празник в Айтос, Богородица, която тази Надя, която е там на Георги Куртев дъщерята, която има още влияние, голямата ѝ сестра и малката, понеже баща им е бил там като ръководител в миналото, те още си дават важност и те командват положението там. На събора един брат там се провикна - Николай. Събрали се всички на поляната обаче като се изправят, дигат ръце всичките, дигат ръце нагоре. Всички дигат ръце, т.е. поздравяват Братството, събора, всички гости, вдигат ръце все едно, че поздравяват Небето. Четат молитва, вдигат ръце, туй никога при Учителя не се е вдигало ръце като се говори или се правят молитви или някакви наряди. И той Николай се обади: „Долу ръцете!“ След това изчезна, не се вести после, не създаде се един смут. Защо го казвам? Защото е правилно казано. Ето Марин Камбуров, който е един от първите в Прослав. Той също каза: „При молитва, при такива тържествени случаи вдигаме ли ръце при Учителя? Само когато се поздравяваме.“ Сега като правят първите гимнастически упражнения, все вдигат ръцете и тогава казват формулата. Тези неща не са от Учителя и не се правеха при Учителя. Тя сега Надка Куртева турила известни хора там, да следят, че ако някои противодействуват, да се скарат, да ги отстраняват. Та не е туй, което трябва да бъде. Николай ще бъде, когато дойдат новите хора. За мен е това. Тука също има много трески за дялане в това. Аз искам, дори и Драга да я сменим, да я махнем ний, обаче няма хора. Кого ще избереш? И не са единомисленици, подготвих аз няколко пъти, подготвих някои сестри, обаче кой ще застане на нейното място? Значи тя трябва да постои още малко докато дойдат новите хора. Кога ще дойдат и как ще стане, оставяме на Небето. Ние сами сме безсилни. Ето аз съм най-малкият.

31. ДВАМАТА УЧЕНИКА

Братството тръгнало, отиват от Изгрева за Витоша и се спират тук някъде зад Юзината и от Изгрева пеш отиват за Витоша, все пеш стигат, спрели и Пантелей започнал да имитира брат Боев как говори и всички започнали да се смеят и брат Боев слуша. Добре, ама Учителят като чул и Той почнал да имитира брат Боев „ама виж-ко, виж-ко“, ама идеално сполучливо го е имитирал, тогава брат Боев погледнал и се засмял. Един друг случай пак с Пантелей и брат Боев. Брат Боев пред салона на Изгрева чака отгоре Учителят да слезе и Пантелей минава и брат Боев като вижда Панелей, извикал: „Пантелей, Пантелей, ела, ела, ела“. Отива Пантелей при него казва: „Пантелей, ами виж-ко, виж-ко, аз ти бях учител на тебе, нали? А пък сега и двамата сме ученици. Ти ми беше ученик, хък сега сме и двамата ученици пред Учителя“. В.К.: Този Пантелей от къде беше? Г.Д.: От Панагюрище. Боев е бил там гимназиален учител в училището му е преподавал. Брат Боев и той е от Панагюрище. Та накрая и двамата със своите недостатъци и дарби бяха ученици в Школата на Учителя.

32. ВСЕ ЕДНО

Станка Йорданова. В.К.: Значи два пъти сте го виждали Учителя? Ст. Виждала съм го на беседа, даже преди да си замина, две седмици преди да си замина на балкона го видях по костюм и си казвам каква е тая болест. Уж е болен, не слиза, а така изправил се с ръцете в джобовете на панталона и гледа как хората идват за беседа, а той не слезе. В.К. Той не слезе. Това е втория път когато сте го видели. А първият? Ст.: Това втория път беше. А първия път отидох при Учителя да го питам при кой професор да се запиша за следването си по музика. Аз бях студентка, дали при Соружон или при Васил Стефанов. И той съвсем равнодушно, без да му трепне мускул, каза: „Все едно“, защото нямаше да я бъде тая работа. Аз се разболях и прекъснах. В.К.: Значи все едно. Значи той е знаел, че Станка няма да я бъде като певица. А после как се развиха нещата? Ст.: Бях при Соружон, обаче една година и след туй вече прекъснах. В.К.: Вие се разболяхте, от какво се разболяхте? Астма? Ст.: Изглежда пневмония, бронхит, белодробно. В.К.: Значи все едно. Ст.: Все едно. Нямах път. В.К.: Боже, какво разрешение, жестока работа. Ст.: Все едно, дали при единия или при другия. Нямам път като певица. Имах друг път.

33. ЧАЙНИКЪТ И ПРЕДСКАЗАНИЯТА

Иван Толев, който е издавал на времето „Всемирна летопис“ посещаваше Учителя, но Толев не беше много разположен към него. Учителят е лекувал неговата дъщеря от неизлечима болест. Веднъж Толев поднася на Учителя един нов електрически чайник, опакован така хубаво в кутия и при Учителя има една сестра. Учителят без да го взима, казва: „Вземете, рекох, чайника и го занесете на тавана и го сложете там някъде“. Тя занася чайника, обаче минало време, определено време и след това отива Толев и си иска чайника и Учителят казва на същата сестра: „Рекох, идете, вземете чайника и му го дайте. Опакован е, чака само да дойде да си го вземе“. Да. Това е. В.К.: То е може би тогава когато той се е скарал с Учителя и напуска. Г.Д.: Той изобщо беше раздразнен по отношение Братството и Учителя, защото той като издаваше тая „Всемирна летопис“ предполагаше, аз и друг път съм го разказвал така, той предполагаше, че ще има сметка, ще има много абонати, а пък няма. Учителят всеки ден и четири пъти говори в седмицата с нас. Има много огромен материал, спомени там, разговори с Учителя и тъй, че неговия „Всемирна летопис“ става малко безпредметен. Затуй може би той се ядоса и след време, дори хубаво, че го зададе този въпрос. След време той се опълчи в откритата борба срещу Учителя. Вестниците гърмяха от неговите написани клевети. Аз туй нещо нямаше да го казвам, ако не беше ми задал въпроса. Ей така. Всяка вечер носеха на Учителя вестници, наши приятели - Неделчо Попов и други и казваха: „Учителю, брат Толев гледай какво пише срещу вас“. „Аз, рекох, той ми прави услуга, той ми прави реклама“. В.К.: По този начин реклама ми прави. Г.Д.: Реклама ми прави. Та Толев много лошо се отнесе на последно време с Учителя. Но Учителят така го прие както вестниците и на другите, както е казвал дори: „Българите хвърляха голяма кал върху мене, много кал хвърляха върху мене, ама аз съм голям извор, който се мие и нищо не остава. Всичко се измива. Голям извор съм аз“. Да. В.К.: В това списание „Всемирна летопис“ са писали много наши приятели - Боев, Олга Славчева и други хора, но аз съм слушал, че като се

разделяли с Учителя бил голям конфликт. Значи туй, което казваш потвърждава това нещо? Г.Д.: Да, да.

Ами в тези години един приятел живееше там, не беше толкова привърженик, колкото от някакъв интерес и често така имаше разговори с Учителя, като поставяше Учителя на изпит, да види, да го проучи Учител ли е. Или не е Учител. „Ти, казва, като си Учител сега, я ми кажи на тази книга, която държа, тази страница, която ще отворя, коя страница е?“ Учителят му казва точно страницата. А той: „Хе-хей“. Отваря пак. Запитва: „Сега на коя съм страница?“ „Еди коя си“ „Хе-хей“. „Ами, казва, тази тиква колко килограма е?“ Учителят казва: „Толкова и толкова“. Теглят я. Толкова излиза. „Ами този лимон колко грама е?“ „Еди колко.“ Мерят го толкова излиза. Изпитваше и проверяваше. Тодор-хироманта го наричахме. В.К.: Тошо-гледача да не е? Г.Д.: Гледача. Тодор-гледача. В.К.: А, на Тодора мъжът и. Тодор-гледача непрекъснато изпитваше Учителят. Г.Д.: Провокираше. Непрекъснато проучаваше, проверяваше. А за Евангелието също. Евангелието изобщо. В.К.: Как за Евангелието? Г.Д.: Изпитваше Учителя на коя страница какво пише там по това спори. Но Учителят на всичко му отговаря и така го гледа нали като забавление.

Г.Д.: Учителят като млад е посещавал градовете и селата и се е движел един ден по улицата и среща един поп и му казва: „Добър ден, дядо попе“. „Добър ден, синко“. Казва: „Дядо попе, виждам така тъжен си, умислен си. Какво става, какво има, казва, толкова?“ „Ами, синко, имах спестени хиляда лева за старини и от известно време не мога да ги намеря. Някой ми ги е взел и мисля си, тъжен съм, мъчно ми е“. А Учителят му казал: „Дядо попе, ти нали имаш Библия?“ „Имам, синко.“ „Ами разгърни в Библията на един коя си страница, там са парите ти от 1000 лв. Ти си ги забравил. В Библията на еди коя си страница отвори ще ги намериш“. И тъй станало. Дядо поп си намерил парите. Ето какво значи предсказания.

34. БРАТЯ ОТ ВРЕМЕ „ОНО“

Ние в Школата сме дошли от миналото. Във време на беседа, както говори Учителят, обърна съм към брат Белев и го запита: „Белев, вие помните ли нещо от вашия минал живот? Да си спомнете нещо?“ Той се замислил и казва: „Учителю, не си спомням нищо“. Обърнал се тогава към сестра Белева, неговата другарка: „Сестра, вие спомняте ли си нещо от вашия минал живот?“ И тя се замислила и казала: „Не си спомням, Учителю“. Тогава Учителят казал: „Всички вие сте били тук при Мен, при Христа в миналия живот“. И никой нищо не си спомня. Значи ние сме братя от време „оно“.

Интересен случай за брат Пеню Ганев ще ви разкажа, един личен случай. В първите години след като се освобождаваше (1972 г.) Изгрева за бъдещите строежи на легациите, на руските легации, предупредили брат Пеню да си изнесе багажа от къщата. Той се уговорил с тях: „Както на другите, така на мене ще ми платите ли превоза, който ще направя за пренасянето ми? Имам разходи“. „Да, да, ще вземеш разписка от шофьора и ние ще ти ги платим“, обещали му. Когато отишъл обаче да осребри разписката да му платят за превоза, отказали да му платят и тъй или иначе, ама нали обещахте, ама защо? Казали, ние не сме длъжни да ви плащаме, няма да ти платим. Отчаян брат Пеню и замислен така, слиза към брат Бертоли и аз точно чаках там един приятел и гледам го отдалеч с наведена глава, умислен, умислен, мълчалив, пристига, пристига, като наближи вече към мен, питам го: „Брат Пеню, какво е станало? Какво си толкова загрижен, умислен?“ Той каза: „Абе, Георге, тъй и тъй“, разказа ми той. Казва за превоза, обещали

му, а пък сега отказват да му платят превоза и тъй или иначе не щат да му платят превоза. Питам: „Брат Пеню, колко са парите, които трябваше да ти дадат за превоза, бе?“ „Абе 80 лв.“, каза. Тогава, казах му: „Брат Пеню, Министерството на строежите отказват да ти платят превоза, нали? Обаче Министерството на Бялото Братство ги признава и ще ти ги плати. Вадя и му давам 80 лв. Той ме гледа учудено, смаяно. Казвам: „Няма какво да се чудиш. Министерството на Бялото Братство ти ги дава, признава ти ги и ти ги дава“. Той: „Абе, Георге, какво правиш?“ „Какво ще спориш? Министерството на Бялото Братство е това, бе.“ В.К.: А 80 лв. е една пенсия. Г.Д.: Ами, да, а той беше един пенсионер-даскал с голямо семейство, едва кретаха с малките пенсии.

35. ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ И ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ

Учителят често ходеше на едно място в градината до една лоза. Сядаше там на пейката и си почиваше. Запитвах го: „Учителю, къде отивате?“ „Отивам да видя мястото си.“ Като го завари някой от приятелите там седнал до лозата чуваше от Него: „Дойдох да си видя мястото“. Значи туй място Учителя приживе си беше определил и тук положиha тялото Му след като си замина.

Г.Д.: Последните думи на Учителя: 1. „Една малка работа се свърши добре и сполучливо и една голяма работа започва. 2. Във всичко, на първо място туряйте Божественото. 3. Имайте хармония и обич помежду си. Хубаво е да се живее. Това е важното. 4. Молете се, усърдно се молете на Бога. 5. Да се оформят нещата“. В.К.: По начало, да се оформят нещата. Това е отделен израз, нали? Г.Д.: Да се оформят нещата е отделен израз. В.К.: Сега. По този повод съм слушал много неща, че приятелите след заминаването на Учителя изобщо не си оформят нещата. Г.Д.: Да. В.К.: За тези юридически неща ли става въпрос, за имотите ли? Г.Д.: Имотите. В.К.: Имотите. Те не ги оформят. Г.Д.: Имотите. Изобщо да се оформят нещата в Братството, а те не ги оформят.

Г.Д.: 6. „В какви направления вие будите жит“. Харашо. В.К.: „Вий будите жит“ и може би след туй Той е чул някакъв отговор, имало е пауза и след това Той е чул и след това е казал: „Харашо“. Г.Д.: Той задава въпрос даже. „Ето удивителна. В каким направления вий будите жит? Харашо. Отделно: 7. „След мене каквото става няма да се чудите защо става.“ Г.Д.: „Каквото става не се чудете защо става. Всекиго ще туря на мястото си. Който заслужава“. 8. Мото дадено от Учителя, 23.XII.1944 г. сутринта на Изгрева. „Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите Братя в Божията Любов.“ 9. „Да живеят войниците.“ В.К.: В какъв смисъл да живеят войниците, кои войници? Г.Д.: Учителят го каза: „Да живеят войниците“ даже: „Жал ми е за американските младежи“. Аз съм го чул. И аз съм се чудил, защо американските младежи. Обаче каза: „Жал ми е за американските младежи“. В.К.: Кои войници? Войниците на бялото Братство ли? Другите войници ли през време на войната? Не може да се разбере. Г.Д.: Войниците, горните са най-важни. Те поддържат и помагат на долните. В.К.: Да. Г.Д.: И работата, която предстои в природата, аз така го разбирам, как е логично и как трябва да бъде във всичко Учителят, което е казал. И казва: „В туй развитие на човечеството войната е необходима. Бог не воюва, не убива никого. Те воюват. Значи, за да се прочисти земята ще дойде огън. В миналото водата не си свърши работата сполучливо. Огънят сега е 35 милиона градуса. Ще свърши работа. Затова не такъв огън с кибрит да го палиш, нали, обаче огън,

вътрешен огън. Всеки ще бъде поставен на вътрешен огън. Да, няма да остане човек, който да не повярва в Бога". Как каза: „Аз запалих земята от четирите краища да гори“. Ей тука пак го казва. Какво ни е дал Учителят? Той ни е подготвил и ние днес представляваме подраса на шестата раса, която ще дойде за в бъдеще на земята. Ние сме били преди 2000 години при Него като ученици и за в бъдеще пак ще бъдем. Кога ще бъдем ученици на Учителя пак? Когато приложим Любовта и ни стане основа в живота. Сега тука има думи на Учителя. 10. „Тежка е атмосферата, груба е средата, тежко се живее. След мене ще станат много работи. Не се чудете защо стават?“ Казано 2-3 минути преди да издъхне. Преди смъртта на Учителя. 11. „Ще отида на Големия събор. Там ще облеча костюма на французите“. А французите през 1939 г. когато дойдоха в София му подариха бял костюм, който той изобщо не облече. Остави го за Големия събор. За костюма от Франция се отнася. Учителят казал, ще го облече на Големия събор. В.К.: Те са му подарили някакъв костюм от Франция, така ли? Г.Д.: Да. В.К.: И Той казал, че ще го облече на Големия събор. А Големия събор е когато си заmine, така ли? Г.Д.: Да. В.К.: И когато Го облякоха с кой костюм Го облякоха? Г.Д.: С този от Франция. В.К.: От Франция. Значи това е на Големия събор. Г.Д.: На големия събор.

Трите ябълки. Свирят: Асен-арфа, Мария Златева - цигулка и Катя Грива - пее. В.К.: Какво се случи с трите ябълки? Г.Д.: Във времето когато са свирили падат три ябълки от горе от масичката на Учителя. Имало е фруктиера с ябълки и от нея три ябълки изхвъркват и падат за тримата, които пеят по една. В.К.: Значи за Асен Арnaudов, за Катя Грива и за Мичето Златева? Г.Д.: Учителят си замина от този свят на 27.XII.1944 г., ден сряда, 5.45 ч. Последната беседа Му беше на 20.XII.1944 г., сряда. Петък искаше да излезе и говори, но брат Тодор Стоименов помоли Учителят да не излиза да говори. И Той се прибра. Послуша Го, не говори. Но гледаше как учениците излизаха от салона, а сестра Елена си вдигнала ръката за поздрав и Той също ѝ отговори. В.К.: Те са били в салона там са чели беседа, тъй ли? Г.Д.: Не са чели, направо си излязоха приятелите. В.К.: Но те бяха в салона, така ли? Г.Д.: Чакаха Учителя да дойде да говори, обаче Тодор Стоименов ги спря и почнаха да излизат приятелите един по един вече разочаровани. В.К.: А Учителят седи горе на балкона. Г.Д.: И ги гледа, тъжно ги гледаше. Погребението беше на 31.12.1944 г. От сутринта в салона взимане прошка с Учителя до 11.30 ч. От 11.30 до 12.30 ч. беше процесията. Учителят беше носен от старейшите братя, направиха един кръг на Паневритмията, там където играехме на поляната и като процесия и от там след тази обиколка направо Го занесоха на мястото, където ще се погребва. Беше един хубав ден, валеше пухкав сняг. Цялата земя, всичко беше бяло от сняг през деня когато Го погребваха. И там вече на погребението говореха приятелите. Написаха едно Слово за Учителя, възпоминание и Му го сложиха в една бутилка така пълнах листата, пълна със зехтин, мисля, че беше, запечатаха я и я сложиха при Него в гроба. Беше послание към бъдещото поколение. Остана за нас Словото на Учителя.

36. ПЧЕЛИТЕ И СВЕТОВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Г.Д.: Идваха бурни събития в света. Учителят именно в тези години - 1940, 1943 и 1944 г. ни показва, че ще стават интересни неща. За пример бяха пчелите на Изгрева. Учителят веднъж така като говореше за общото положение на човечеството и бе близко до поляната отиде към пчелите. Взема едно

дърво, отвори един кошер и с туй дърво разбърка пчелите. Нещо така го раздвижи и раздразни. И като ги раздразни те отвърте забучаха. Знаеш ли какво нещо е пчелите? Забучаха и може би ако беше някой обикновен човек щяха да го нажилят и да го умъртвят гдето се казва, да го нападнат. Но те само кръжаха около Него и накацаха по дрехите Му, обаче нищо не му направиха. Разбърка кошера, свирепо се развълнуваха пчелите, значи с това Учителят казва, а сега тъй ги обърках, да видим какво ще става. „Значи цялото човечество така ще се обърка рекох, като се видя с пчелите.“ В.К.: Кошерът бе разбъркан. Г.Д.: Кошерът, забучаха, настроиха се, разфучаха се. В.К.: Божественото ги разбърка. Г.Д.: Като революция. Страхотен смут, такъв какъвто е сега по цялата земя. Нали? Тъй е сега. Учителят се засмя и каза: „Обърках, рекох, целия свят. С главата надолу един друг ще възстанат“. Туй беше случаят с пчелите. А ние вече 45 години след това виждаме разбунтуван свят.

Втори случай. Веднъж брат Ради, който работеше градината и се занимаваше с пчелите, с зеленчуците, плодовете и т.н. и веднъж брат Ради решил да извади меда от кошерите и налагал на две тави и ги носи към трапезарията, там на масите, за да ги разпредели. Добре, но след него тръгнал рояк пчели, след него тръгнали цял рояк и той се видял в чудо, но бърза, бърза и се домогнал, влязал в трапезарията, оставил ги навън на масите и всички пчели нахълтват в трапезарията и цялата се напълнила с пчели и той се чуди какво да прави и сестрите и братята като видели отишли и викат: „Учителю, Учителю, пчелите са в трапезарията“. Бързо Учителят отива, влиза вътре в трапезарията спокойно и нещо продума и излезе пак вънка без никаква пчела да го ухапе. Излезе отвънка и след Него почнаха да излизат пчелите. Излизаха, излизаха, излизаха и се оттеглиха. На брат Ради каза да му занесе така нататък нещо като мед. И пчелите отидоха си, опразниха без да ухапят Учителят и никого друго. Видяхте от този случай кой управлява света.

Трети случай. Както веднъж седеше Учителят на масите пред салона с приятелите и една пчела забръмча и кацна на ръката Му и Той погледна я и може би прочете какво тя иска да каже. И стана, отиде, взема един съд, кофа с вода и се отправи навън. Други братя и сестри след Него се отправиха, отидоха до кошерите. Гледат на кошерите засъхнала захарта, нали те имат поставки там гдето приемат вода. И засъхнала захарта и няма капка вода и Той им налива във всички чинии там вода и си заминава. Свърши си работата, която пчелата иска от Него. Значи човек внаги трябва да търси Божественото, а не човешкото. Пчелата кацна на ръката на Учителя, а не на друга нечия ръка. Имаше няколко кошера - пет кошера имаше. В.К.: Кой ги гледаше обикновено? Г.Д.: Брат Ради. Той се занимаваше и други братя, приятели-агрономи, които разбират от пчеларство отиваха с маски там, те се занимаваха. В.К.: Тези пчели колко време живеят? Г.Д.: Плечалата много продължава, около 10 години. Пчели имаше от които всяка година вадеха по няколко съда мед. В.К.: Защото аз съм виждал на някои снимки, има към десетина кошера. Г.Д.: Аз така мисля може и повече да бяха. В.К.: Това са много интересни случаите и аз от друго място по такъв начин не съм ги чувал. Виж, как хубаво стана че ги разказа. Г.Д.: За пчелите вие знаете каква организация имат, далеч по-съвършена от нашата като човеци. Те на километри отиват да събират мед и много правилно се връщат, събират и то какъв мед. После тези от тях, които работят, живеят, умножават се и се познават. Ако дойде друга пчела то те я излъждат. Тези, които работят, а които не работят търтеите като им дойде време, пчелите ги унищожават. У тях трудолюбието е

силно. Колективният братски живот е засегнат у тях по-добре отколкото при нас, обърканите глави човешки. В.К.: Ето виж какво нещо. Божественото разбърка кошера... Г.Д.: Да. Божественото разбърква събитията в света и сега оправяйте се. Да, оправяйте се сега. Туй човечество изобщо толкова хиляди години се е объркало и живее по един стар начин, не като човеци, а като зверове. Едни други се избиват. Тези войни какво създават? Къде е туй братолюбие на човеците, да правят оръжие и да се унищожават едни други. Толкова хиляди не могат да се разбират, да се оправят. Още от съгрешението и грехопадението на човека е тази история. Но Учителя донесе Словото и в него показва какъв да бъде Новия човек.

37. УЧЕНИЦИ ЗА СВЕТА И УЧЕНИЦИ ЗА ШКОЛАТА

Г.Д.: Адам и Ева имаха двама сина. И какво става. Единия прилича на майката, а другият на бащата да кажем. Впрочем единия се занимаваше с една наука там като ловец, а другия със земеделие. И единия изкористи, знаеш случая с първородството, за да остане той пръв, решава единия да убие другия, за да вземе първородството. Ето от там почва грехопадането от първите още чада, които Адам и Ева уредиха. После, казва Учителят така: „Някои женят се, раждат деца и т.н., но това е женитбата“. Той определя, виж това добре, че го запомних, женитбата какво нещо е? Още женят се, разженят се, раждат, убиват се, то е живота още от Адам и Ева. От там продължава Адамовия, грешния живот. Значи от там иде грехопадането. Адам нали се е съблазнил като гледа животните, той пожелал да има другарка и почва да живее като животните. Значи живота на женените е като на животните. Една сестра беше казала веднъж: „Учителю, искам да имам приятел“. Щото Учителят казва: „Бъдете братя и сестри, но чисто другарство само като братя и сестри, да си помагате, не и да се жените. То и света се жени“. Една сестра казала: „Учителю, аз искам да имам приятел, един брат, тъй както са Борис и Мария“. Казвам го това, нека да го знаят всичките сега и в бъдеще. Като брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова. „А, рекох, не не, не като тях, не като Борис и Мария.“ Ясно ли е. не като тях. В.К.: Не като тях. Г.Д.: Не като тях. нали, той е Адамовия син. „Не като тях“ и сестрата ми го казва. Значи истински случай. „Брат така аз исках приятел, обаче Учителя ми каза, не като тях“.

Веднъж Учителя обърна се към мен пред салона и ме гледа, в очите ме гледа и ми казва: „Ти, казва, знаеш ли какво нещо е женитбата?“ И аз Го гледам, гледам Го Учителя. „При женитбата прилича на тези от дама, вързаните, от конюшната“. Конюшната, гдето живеят животните и там е едно, всички там. Значи живота на женените е бил такъв. На тези вързаните в дама. И тъй е. Фактически, които се женят загубват оная нравственост, оная чистота, която имат. Зависи как са женени, ще обясня после, но щом се оженят те стават вече в съдружие с този, с рогатия, дявола. Защото този акт е дяволски. Той не е човешки. А човекът е едно, а светът е друго. Човецината е едно. „Човещина, Бог и природа“, казва Учителя, „това е едно и също нещо“. Да, тъй че ако тука в Школата някой иска да се жени - в света е. Да отиде в света. Няма място тука. Тука е за нравствено чисти ученици. Да бъдат, да живеят като братя и сестри. Тази е Божествената школа. Какво един път ще са така, а друг път иначе. Не може. Който не е съзнателен, като иска да живее като в света, да отиде в света да живее. Като иска да проповядва туй старото учение на Адам и Ева да отиде в света да си вземе ученици. Тука няма

работа. Тука е само Школа, училище. Ще се учи. . А много учители, които искат да стават заради тях е отворен света. От там да си вземат ученици, а не от тука. В.К.: Това е най-важното, от света да си вземат ученици, а не от тука. Школата е неприкосновена и е за Словото на Учителя. Словото е свещено и неприкосновено!

38. БЛАГОСЛОВЕНАТА РЪКА

Г.Д.: Савка и брат Ради. Имаше брат Ради, който с градината се занимаваше. Вие знаете вече, че имавме един градинар предан и постоянен на делото. Брат Ради чисти зеле през есента, да сложи за кисело зеле в кацата за зимата. И работи брат Ради, чисти го, туря го в кацата с някакви си нечисти, мръсни ръце. Той е работник в градината, естествено напукани са ръцете му, груби. С тези груби ръце брат Ради чисти зеле. Савка го наблюдавала как работи, отива при Учителя. Чисти зеле и го слага в кацата с тия мръсни ръце, неизмити ръце. Тя се възмущава и Учителя я слуша ама нищо не казва. Добре ама брат Ради сложил зелето, залял го там, осолит го нали и като узряло няколко месеца след есента, то през зимата веднъж Учителят вика Савка и казва: „Рекох, вземете един съд, идете при брат Ради да ви даде една зелка“ Учителят иска зелка от онези зелки поставени в кацата. Накара я да види как са нещата. И Савка взима една тава, съд и отива при брат Ради. „Брат Ради, Учителят иска една зелка“. Брат Ради отваря кацата, бърка с ръка в кацата с неизмити ръце, вади една зелка, слага я в тавата и казва: „Ето сестра Савко, занесете я на Учителя“. Тя намръщено погледнала: „Е-е, Учителю, брат Ради така бърка с ръката си и извади таз зелка.“ Учителят казал: „Благодаря на брат Ради, че го е направил, а пък работната ръка е благословена ръка. Тя създава благата. Таз ръка трябва да я целунеш от двете страни, а не да мислиш, че е мръсна“. И Учителят си реже и си яде зелето. Реже и яде. Учителят с такива примери от живота Му е преизпълнен. От Словото навсякъде с лични примери. Учителят е дал на Братството много, затова ние сме богати в това отношение и затуй можем да ги разказваме и да учим и другите как трябва да се живее и как трябва да се постъпва и как трябва да се мисли, защото казва Учителят: „Аз дойдох, призовах тези, които дойдоха, които ги избрах, да ги подготвя за бъдещи проповедници. Това ми е задачата - да ги подготвя тези, които са около мен, да ги подготвя за бъдещи проповедници“. Да, затуй не е случайно, че са дошли тези, които искат да се учат, да устояват, да се учат, а които не щат, света е свободен и тях търси света, защото са си от света.

39. ИСТИНСКИЯТ УЧИТЕЛ

Г.Д.: При Учителя от Старозагорските села имаше много братя и сестри, които дойдоха. Но един случай, интересен също, ще го разкажа. Първите години точно не мога да определя, те бяха може би към 1930, 1935 г. Преди 1935 г. дошъл е някакъв си млад проповедник, който работи с медиуми, така с духове разигравал и нашите приятели се увлекли подир него и ходели там: Елена Андреева, Томалевски, Георги Радев, Борис Николов, Олга Славчева и др. И канили веднъж Учителя, но Учителят отишъл и този младия учител решил да покаже какво може. Но сега не идва, не идва духът, който друг път идва да им говори, да ги занимава, да ги лъже изобщо. Не идва. Те сега всички са в напрежение и той, а не идва духът. Той, Учителят го

спрял. Пък Учителят се засмял, виж колко е велик Учителя, казал: „Той, рекох, може да е зает“ Г.Д.: Може да е зает. Може да е на друго място, затуи не е дошъл. Но както и да е, изложили се. Но те продължават да ходят. И веднъж брат Ради, нарамил чергите гдето ги донесъл от село, тука да се завива и Учителят го пита: „Ради, къде бе, къде си нарамил тия черги? Къде ще ходиш, бе?“ „Учителю, при младия, новия учител ще ходя.“ Учителят му казва: „Ради, иди при него, но втори път тук няма да дойдеш“. Строг е. „Иди, ама втори път тука няма да дойдеш, да стъпиш.“ Брат Ради Го погледнал, погледнал: „Е, га е тъй Учителю, га е тъй, няма да ида.“ Хвърлил чергите, останал. Г.Д.: Ради се грижеше се за дръвчетата на градината. Пръскаше ги, копаеше зеленчуците. Имашме една сестра Гена Папазова, вие я знаете - агроном. Гена Папазова нещо го съветва, приказват си. Говори на брат Ради: „Така ще направиш, така, така“, го учи тя. А пък той й казал: „Абе, Гено, ти като си агрономка, кажи ми нещо“, някакъв въпрос й задал. Хъката-мъката тя не могла да отговори. Та това е, че брат Ради беше земеделец, не се водеше по агрономите, които са следвали, а по своята практика вървеше в живота, гдето е садил на село семена, зеленчуци, плодове, Всичко сели и знае, всичко повече от агроном. Животът му е бил учител.

40. УЧИТЕЛЯТ ОТГОВАРЯ НА НЕЗАДАДЕНИ ВЪПРОСИ

Г.Д.: Една замислена, проектирана телеграма от наш брат от провинцията, мисля че бе от Старозагорско, решил да изпрати до Учителя за някакви си сложни въпроси и бърза с отговора да му помогне Учителят. Докато отиде до пощата, той в това време получава отговор чрез телеграма. Решил той мислено, съчинил да прати телеграма или да отиде и да постави тия въпроси на Учителя, да Го пита как да посътпи. И в това време получава телеграма, преди да я е пратил неговата. Учителят прочита мисълта му и му праща отговор. И му отговаря точно на всички въпроси както той искал. Проверил какво е телепатия.

Друг случай. На времето професори се събрали, учени хора, а те са познати със Словото, с Учителя и решили няколко души да направят една среща с Учителя и всеки да си приготви въпроси, които ще поставят на Учителя. Тези 5-6 души определили точно часа, деня когато трябва да отиде Учителя. А Учителят отива с брат Боев в това време. Всички вече са дошли и чакат Учителя. Учителят пристига, съблича се, сяда и почва разговор с тях. Обръща се към първия и му казва: „Първият сте вие, на вашите въпроси ще ви отговоря. На първия, втория, третия и т.н., на колкото въпроси имал записан в тефтера си, на всичките въпроси му отговаря. А те са си записали на лист въпросите. „Вторият сте вие“. На втория Той отговаря на всички въпроси, които той е записал по ред. Става смут вече, обаче са професори, владеят се. На третия отговаря, на четвъртия, на петия. На всички отговаря въпрос по въпрос и след това заключително пак една неколkokратна лекция-ка изнася, поговорил им. Значи удивлението на всички е било, че отговорил не само на записаните въпроси, но отговорил, но на такъв стил, на такъв висш стил, дори и разбран български, старобългарски. Това била такава голяма работа, тъй както аз някога съм чувал как учени хора разговарят. А за себе си се удивлявам от тях, защото аз не мога. Аз се удивлявам когато говорят учените на един български език научно. Обичам да слушам да се говори на разбран и интелигентен език. Език на учени хора, нали ме разбираш.

Обаче на Учителя езика и стила били ултра-висш, особено непознат за тях и се стъписали и никой не е могъл повече да зададе въпроси или повече да запита, защото след този разговор, на тези обяснения те нямат думи, нямат какво да кажат повече от изумление. Нямат какво повече да питат, не могат да зададат въпроси, защото този висок стил, на който Учителят говорел направи ги стъписал, изумил. Поклонили се и си тръгнали. Божественото знание превъзхожда човешкото.

41. ЧУЖДИТЕ - ВЪН В СВЕТА

Имаше един брат, казваше се Кирил Георгиев - скулптор от Варна и той обитаваше из София и обичаше много тези индийските факири, също тия магьосници, които правят разни такива магии с духове. Занимаваше се с йога, с техните упражнения. Беше интересно за него и такива ставаха техните сборки често, той ги организираше в някой салон. Пък ние бяхме големи приятели с този Кири, той имаше контакт с всякакви окултисти. И с бели и с черни. Не беше йога. Той обичаше йогите, контактуваше с тях. И веднъж там един от тези големи йоги го помолил да отидат при Учителя, да го заведе при Учителя. Завел го пред Учителя. Имахме тогава една голяма порта висока и отиват до портата, той влиза. Учителя е пред стаята си долу и пред салона, гледа ги. Сега той ги чака просто и Кирил-брата влиза, обаче другия вънка стои до вратата, ама не може да прекрачи. Исква да влезе, но няма сила, не може да прекрачи. Не може, няма сила, не може и той му казва: „Хайде, бв, хайде, влизай“. „Не мога. Той е много силен. Невъзможно е. Много е силен, той ме вцепени така, замръзнах, аз не мога да прекрача. Бре-е-е голяма сила е Той. Той не ме иска“. Тъй казал: „Не ме иска“. Това казал, а онзи се чуди защо стои. Учителят ги гледа, гледа. Ония полека-лека се върнали обратно. Та това характеризира каква сила притежава Учителят. Какъв е Учителят. Той не е обикновен Учител, обаче кдето трябва ще помогне на честните, на добрите хора. Той проявява своята сила, своето знание. Той не се занимава с черна магия. В.К.: С черна магия. Г.Д.: Не. Не ги пуска вътре, не ги пуска вътре в туй Бяло Братство. Затуй се отнася туй не само за случая за него, ами за всички и за нас. Който не е със Словото на Учителя - вън в света.

42. ДВАТА СВЯТА - ДВА МОРАЛА

Една майка с единствен син, който по някаква случайност като войник го убиват. Майката е в паника, жалост, плаче и една вечер решила, разтворила отрова и решила да се отрови и таман вдига чашата да изпие отровата една ръка взима чашата и я хвърля. Погледа, вижда да стои пред нея един белобрад стар човек с бяла брада, гдето хвърлил чашата. И оттам тя започва да се интересува, разправя на съседките, на тези, на онези, разправя за случая. Втори път се явява стареца, казал на жената: „Чуй, като тъжиш толкова много за своя син, то довечера в 12 часа пред къщата гдето е това голямо дърво, застани пред дървото, ще дойде твоят син ще се разговориш с него и ще го видиш. Ще видиш, че е жив и да престанеш да плачеш“. И на другата вечер тя излязла в 12 часа и сънят й дошъл, разговаряла се с него и казал: „Майко, защо плачеш? Аз съм жив. Аз съм горе, по-добре е.“ Значи горе е по-интересно. Всичко е хубаво и тъй успокоил я. И тя като разказва на близки и познати. И туй като видение го взима, а нали чашата била разбита и туй чува този глас. Интересува се, разправя, търси каква е истината. Показали й

някаква снимка, та се случили наши хора, показали й снимката, казали: „Този да не е?“ „Същият беше.“ Била е снимка с образа на Учителя. И тя по-молила да отиде при Учителя да Го види. Срещат се. Той я успокоил, обяснил й, че той е жив в Невидимия свят, но с друго тяло.

Той, Учителят веднъж във време на беседа обръща се към всички и казва: „Какво мислите вие, рекох, какво мислите? Докога ще сте тука на земята? Знайте, че това ви идване на земята е последното, да знаете, последното е. Другия живот ще бъдете в астралния свят. Там са подготвили за вас идеални условия. Тъй че астралния свят е пречистен от външните духове, създадени са нови условия - храни, въздух, всички нови условия за вас, там ще бъдете работници на Бога. В астралния свят“. Тъй че Учителят дето е казал също нали, че сме подготвени за бъдещи проповедници. Той именно е туй, че ние вече няма да идваме на тази земя, а ще бъдем в друг един свят, по-съвършен, по-издигнат духовно, където от там ще помагаме не само на ближните си, но на цялото човечество. Затуй именно Учителят идва на земята. Голямо чудо, голямо Божество, което е изпратено от провидението и ще спаси тази планета земя, ще помогне на всички заблудени овци да се върнат в Божието стадо. Всички, за всекиго според неговото развитие ще помогне на цялото човечество, ще помогне. Това е Учителят, този Божествен Пратеник, това е Учителят. Аз когато си спомня за Учителя, аз ако кракът ми е един върху друг, снимам го. Ако съм седнал, ставам прав. Ако почвам да се храня, спирам яденето си. Аз за себе си говоря от уважение. Преди малко го казах тука: „Учителю, Ти си толкова голям, че аз съм във възторг от Твоята Сила и от Твоята Мощ, от Твоето знание. Във възторг съм“. На преди малко си лежа и си мисля това, че заслужава човек да жертвува всичко и всякога, навсякъде, а където седне да говори. Ще говоря викам, досега съм говорил и ще продължавам да говоря, където седна и съм от сега до последния миг за тоя Велик Учител, Който ми е дал всичко и сили и знание и е оставил едно Учение, за което заслужава да се живее и да работим. Един ден щом ни е избрал като такива, да бъдем проповедници един ден. Да. Това е голям живот. Голям живот е това. Голямо нещо е това. Ти да знаеш как трябва да постъпиш с хората. За най-малкото добро, което човек трябва да направи.

Спомням си сега за един случай. Един познат починал. Викам: „Знаете ли каква е разликата между поповете гдето кадят, гдето в църквата палят там?“ По една случайност някога като ме поканят да ходя някога за някой заминал, не мога да откажа. Като гледам тия пламнали свещи да горят, това казвам: „За кого е тая религия, тази религия не е нищо друго освен една партия. Религията е човешко изобретение си казвам. Не струва толкова, тия служби на поповете, колкото ако всеки един от нас днеска вместо да пали свещи, да направи това чудо на една мравка, на малка мравка, да посипе няколко трошички хляб, така ситни, ситни. Туй добро, което ще направи на тая мравка е хиляда пъти повече от тия свещи, които горят на поповете и на техните песни и лъжи. Човечеството, туй таз култура, сегашната с тези идеи на партията на комунистите и на поповете напълно ще се унищожи. Нещата за в бъдеще имат съвсем друго нещо. Кой ще го направи? Учителят всички ще промени. Учителят казва: „Аз поповете ще ги държа 500 години във въздуха да висят. 500 години ще ги туря да висят във въздуха, гдето те създават войните, благославят войните, убийства благославят, гдето създават една религия лъжлива, фалшива. 500 години във въздуха ще ги държа“. В.К.: По онова време пречеа ли много попове? Г.Д.: Попове много пречеа на Учителя. Много пречеа. Те Го правеха демон. Те Го правеха с какви ли не епитети. Те създаваха всички тези писатели, които се явяваха срещу

Учителя, настървени от лъжите на поповете, църквата. Владичите искаха диспути с Учителя, искаха това с Учителя. Учителят ги кани честно и почтено заедно с владичите да отиде на Мусала, там да си поговорят малко за истинското Учение на Бога. Караше ги на Мусала да отидат горе. Та това е една напаст с тази стара религия. Тя датира от толкова хиляди години обаче е съвсем изопачена. Къде е Христовото Учение, кога е говорил Христос за кръстове, за благославяне на войните и за техните тия църковни обреди. Цялата тази система на тяхната религия, тя е създадена от тях, противниците на Христовото Учение, казва Учителят. „Религията е партия, деление. Религията е човешко изобретение, а истинската религия, истинското Учение, това е Христовото Учение, Божественото Учение. това е истинското Учение.“ Днес Учението на Учителя е същото Христово Учение. Днес Христа е с нас. Той бе тук с нас на Изгрева. Христовият Дух бе тук на Изгрева. Ние го видяхме как работи чрез Слово и чрез Сила в Дух и Истина.

43. МЛАДЕЖКИЯТ КЛАС И ЖЕНИТБАТА

Г.Д.: Учителят отвори школа за Общия клас и за Младежкия клас. Този Младежки клас е за младите, които не са женени. И той казва: „Бъдещето е на младите. Затова те не трябва да се женят, да бъдат чисти, да се обичат, да се уважават, да си услужват, но да си запазят чистотата като млади. Здравето, силата на човека и духовното напредване и духовното изработване, издигане на човека се дължи на чистотата, нравствената чистота. Затова, който може да не се ожени, той израства. Той става по-голям от всички други. Защото в другия свят не се женят, там няма женене, нито мъже, там има души. Затуй е тази школа, да подготвяме младите за един бъдещ живот, по-чист“. Веднъж Учителят ми казва, в разговор запитва ме така, въпроси ми задава и аз Му отговарям. „Рекох, хубаво е човек да не се жени, на вола рогите не му тежат да си върши сам работата.“ Тъй, че човек може от началото до последния момент на живота си пак да си върши сам всичката работа, която има да свърши. Затова е създаден човека, да бъде чист, да се подготвя за един бъдещ по-друг живот. Аз мисля, че по-рано го казах, но че веднъж ходих при Учителя да Му кажа за един наш възрастен брат, който е починал и Учителят се обърна към мене и ми каза: „Ти знаеш ли, рекох, на какво прилича женитбата? Женитбата прилича на това нещо, на тези, които са вързани в дама, в яхъра там - волове, животни, които са вързани за яслите“. Значи женитбата такова нещо представлява. Значи женитбата е юлар в ръцете на другите. Упражняват те, управляват те духовете, които искат да се преродят чрез тебе както си искат. В.К.: Значи в Младежкия клас не се е позволявало да се женят. Изобщо как стоеше въпросът в Школата за женитбата. Много хора са се оженили. Някои не са се оженили. Г.Д.: Питали са Го, а някои не са Го питали, обаче са постраждали по-късно. В.К.: Обаче, които са питали, т.е. за всекиго е индивидуално. Г.Д.: Да, индивидуално е. На тях им е разрешавал, както на Пеню Ганев, той е питал, молил Го е да му разреши да се ожени. Ех, оженил се е, има тази опитност. Брат Пеню е един добър брат, но то е един инстинкт, едно желание, така да се каже животинско. Бих го казал животинско, защото начина, по който хората се женят и живеят е животински. Тъй също и животните живеят. В.К.: Разказвали са ми, че веднъж Учителят бил казал тези, които трябваше да се оженят не се ожениха, ожениха се другите. Г.Д.: „Има, казва, едни, които са женени, но живеят като неженени, а има едни други, които не са женени, но са като женени.“ Това на мен Го каза. На мен не, така в разговор. Аз го чух, помня го, но туй аз Го чух

от Учителя и ми е мингиш на ухото. Знам го и съм го казвал много пъти на наши приятели. Да. А Школата е създадена именно за младите, да не се женят, да работят, да се просвещават, да общуват. Животът на Братството, той се отличава, тази окултна школа, Божествена школа, тя се отличава от всички други школи и животи към стремеж за изучаване туй Божествено учение, чрез него да се стремят към един нравствен, чист, братски, изобщо да живеят като братя, като едно семейство въобще. Тази Школа беше тука, но нямахме подготвени души - хора, които да подемат и да приложат това, което Учителят проповядваше в беседите си и го искаше. Един ден може да стане да се приложи от други, но за съжаление във времето на Учителя не стана. Дори тъй го каза: „Аз щях да се радвам ако имах поне един ученик. Един ученик подготвен и готов както Аз знам. Но нямам“. В.К.: Сега понеже разглеждаме въпроса за женитбата на Изгрева, значи така стоят нещата. Имало е много семейни, народиха деца и всеки си мина по своя път. Г.Д.: Всеки си мина по своя път. В.К.: Към личен път и така нататък и за някои беше много трудно. Г.Д.: За тези, които не послушаха и не бяха по конструкцията и по природата за брак. Бяха фини, нежни хора, образовани хора, те именно трябваше да останат, да продължат Школата на Учителя в туй отношение. А те се съблазниха, ожениха се и ги задигнаха от тоя свят. Дигнаха ги. В.К.: Значи много хора си заминаха. Г.Д.: Дигнаха ги, дигнаха ги, набързо, набързо и ги задигнаха. На това съм очевиден, набързо ги дигнаха. В.К.: Ожениха се и ги задигнаха. Те ги задигат да не правят повече прегрешения. Г.Д.: Повече прегрешения и един от двойките, които останаха още се скитат тук и там. Така като муха без глава. В.К.: Значи доста двойки ги задигнаха. Г.Д.: Задигнаха ги. Който не е определен да се жени... В.К.: Той е един много интересен и важен въпрос. Много важен въпрос и проблем, който всеки човек минава през него. Г.Д.: Това е един от най-важните за мене, дори най-важният за човечеството на земята и аз много често съм казвал, че женитбата ги спъва. После в този семеен живот се изхарчва много енергия, Божествена енергия в женитбата. Тоя разврат, който съществува, той намалява живота на хората, които живеят така като животни и търсят и тук и там и скитат и се сношават. Те намаляват живота си 50%. Живота си с 50% го намаляват. В.К.: Да, аз съм чел, Учителят казва тази енергия е Божествена, тя е една и съща. Дали ще я сваляш долу като полова енергия или ще я изпратиш в главата си горе, зависи от тебе. Г.Д.: Това е ужас, това е кал. Това е ужас, обаче има хора, които не могат. Имаше братя и сестри, казват: „Не може, не може“. Обаче всички, които така са нарушили окултния закон, заминаването им е трагично. В.К.: Те много са смятали, че по този начин размножават Братството. Така смятам, че Братството не може да се размножи. Г.Д.: Не, не, не, не. Тъй го мислят някои. Тъй мислят, че ако те не са, че света ще пропадне, няма да има поколение. Това е погрешно. Сега са наплодени много и животните раждат, раждат, но ги колят, ядат ги, така и Невидимия свят ги унищожава. Ето войни създава, земетресения, наводнения, бури, урагани, болести и измират. А пък нравствената чистота, идеалният живот дава нови сили, нови енергии и продължителност на живота. В.К.: Аз бях срещнал на едно място от Учителя да казва, че дори да останат 300 000 души българи, пак ще изпълнят Божия закон. Г.Д.: Падение, падение, аз така съм забелязал някои приятели, с които съм общувал и съм говорил, те се удивляват така от моите изказвания и след туй постепенно, постепенно виждам, че те стават едни от най-верните, най-добрите приятели, защото оценяват, че туй, което са минали, то е трагедия, то е нерадост, нечистота.

Г.Д.: Именно от Учителя, аз го чух от приятели на моята възраст, на ко-

ито тъй е казал Учителят: „Аз полях младите с газ, да горят“. Значи младите са полети с газ, затуй няма брак сега. Женят се, развеждат се. В разстояние на 100 години всички назадничава хора ще бъдат вдигнати от земята. Всички вълци с два крака ще бъдат вдигнати от земята. Всичко онова, което не изпълнява Волята Божия, няма нищо общо с Учението, с Учението на Бога, на природата, с истинския човешки живот, ще бъдат вдигнати от земята. Те нямат място тука. Земята се прочиства и тук ще дойдат да живеят в бъдеще както го казва Учителят, душите на овцете ще се родят като хора, ще дойдат да живеят. Защото те най-много са страдали, а вий, казва, вашето идване тука на земята е последното. Другият живот вие ще бъдете в астралния свят. Там са също изработени условия, прочистен е астралния свят с нови храни, нови зеленчуци, нови условия, идеални за вас, работници на Бога ще бъдете.

В.К.: Имаше ли много семейни двойки на Изгрева по ония години. Когато вие идвате, вие сте млад. Г.Д.: Имаше женени, други неженени, посещаваха Общия клас. В.К.: Твоето впечатление от тези женените двойки? Имаха ли лични проблеми, отклоняваха се? Г.Д.: Отклоняваха се, други се откъсваха от Братството заради семейството си и затуй не процъфтяха и опитите, които направиха в комуналния живот на времето, бяха несполучливи опити. Именно тия двойки женените, те развалиха комуналните опити и комуните. Условия няма за сега, Учителят даже е казал на Георги Димитров, че „комунизм, идейния живот ще дойде след 400 години“. И също той казва: „Колективния живот, значи братския живот, един вид, за който ние мечтаем за него, за да живеем като братя и като едно семейство, ще дойде след 300-400 години. Тъй че засега няма условия. Сега се раждат изостанали духове, не духовно издигнати.

44. ТРУДОВИТЕ НАВИЦИ И МЕТОДИ НА УЧИТЕЛЯ

В.К.: Как се ликвидира тая чешма на Диана бад? Защо я взеха? Нали Братството я построява, нали вие построявате тази чешмичка на Диана бад. Отивате със стомните, правите опити за носене на вода. Впоследствие взе я Ловния парк. Г.Д.: Ловният парк закупи мястото там и го ограда и го ликвидира. Преди това мястото бе неустроено и пусто. От един хаос, от едни бодили, камъни, пущинак, Учителят с нашите хора го направиха като един рай, като оазис. И там отиваме със стомнички, с дамаджанки от Изгрева, сестрите с белите рокли, забрадки - так-тик, так-тик до извора. Там преди беше пущинак, нямаше живот никакъв, пусто беше. Отиваш в този оазис и Учителят направя така, че изкара вода от един бряг. Излезе една хубава вода, чешмичка се направи. Там излизаха на излет, посаждаха се от братя, а това беше 1927-1928 г. домати, пиперки и други зеленчуци. Въпреки, че там е пясък, растяха и домати, чудесни домати, едри, много нещо. Хубави работи излизаха. И от там взимаха вода приятелите за пиене за Изгрева, да поливат дръвчетата със стомничките. А работниците, които работеха там, наши братя готвеше се на Изгрева, от стола им носеха на обед храна. Обаче един ден двама братя се били на работа. А това е един хубав пример, който Учителят дал и този брат Михаил Звездински, който им носеше храна, поръчват му да занесе на двама души храна, да им занесе там за обед. Той казва: „Дайте храна за двама души да занесе - аз ги знам кои са“. А Учителят казва: „Не само на един ще занесете храна“. „Ама двама са там.“ „Не, на един ще занесете само. Те са двама, но единия работи, а другия не работи“. Разбираш. И отива и той казва: „Учителят дава, праща храна на еди кой си брат, който е работил днеска.“ „Ама и аз съм бил.“ „Ти си седял, ама не си работил.

Учителят каза, не си работил. Ти няма да ядеш."

Чешмата на Диана бад беше открит извор, беше каптирана и там идваха нашите приятели братя и сестри да вземат вода от долу от чешмичката и така се лекували айтослии, които с дамаджанки носеха вода от там. И след години Учителят искаше да купят туй място там на Диана бад, да направи градина, то имаше много вода от реката обаче нашите приятели не вземаха нито мястото, нито направиха нещо. После го отчуждиха, вземаха го други. Непослушание. Това е факт.

Друг път, когато на Паневритмия играем на Изгрева, пред салона там и обрастваше много трева пролет и брат Ради с косата изкосява, обръща я, изсушава я. И сега там някои братя са обръщали тревата с вили да съхне и после я събирали. Дошло време за обед, но също дават храна на този, който е работил, а на другия не дават. Учителят наредил на него да не се праша, не му дава храна. Искам с това да посоча не че Учителят е скъперник. Той иска справедливост, да научи братята на честен труд, да работят. Малко да направят, но да направят. Да имат правилно отношение към труда.

Учителят препоръчваше на всеки брат и сестра да имат по един занаят, да си изкарват сами прехраната. И действително всички, които работите, вие сте свободни. А когато сте чиновници, на държавна работа вие сте под властта на директор и трябва да искате разрешение, можете или не можете. Да, вие сте вързани. Значи занаята освобождава. Христос на времето е рендосвал и работил и Учителят работи. Когато има нещо да се полее или да се прекопае, или в градината да се свърши някаква работа, Учителят дойде, че вземе една мотика, почва да копае. Като го видят братята и сестрите: „А, Учителю, Вие ще копаете, дайте“, вземат Му мотиката. И вземат и те мотики и почват и работата се върши. Друго нещо, трябва да се полее. Учителят вземе лейката и почва да полива, вземат и другите след Него, следват Неговия пример и почват и те, тъй работата се свършва. Значи трябва да има един, който да води, да проявява инициатива. Това беше Учителят. За всяко нещо, което трябва да се направи Той подсещаше, имаше естествени методи за обучение.

45. БРАТСКИЯТ СТОЛ НА ИЗГРЕВА

В.К.: Какво представляваше този братски стол там? Г.Д.: За братския стол се закупуваше храна (продукти) от пазара и сестрите дежурни всеки ден готвеха само за обяд. Когато е петък само супа. Само другите дни е готвено. Една супа и друго ядене. Той даваше парите, а после се спускаше касичка. След като се нахранят. Обаче при храна Учителят никога не говореше и казваше, че при хранене, при ядене не се говори. В беседа го има, не се говори. Муха да бръмчи, да се чуе. Само сестрите, които разнасят и чиниите ще тракнат или вилиците или туй-онуй, всичко мълчи. А ние тука като пазар говорим. Бъра, бъра, всичко говори. И да му казваш, не взима от дума. Значи касичката като се пусне, който има пари пуска, който няма не пуска. И после Учителят пита: „Е, как е днеска касата?“ „Учителю, днеска е бедна, няма.“ „Е, колко не стигат. Рекох, аз ще ви дам.“ Учителят финансираше с братски пари. В.К.: Бях чул, че бил казал: „Не искам гладни хора на Изгрева“. Г.Д.: Да. Действително тъй е, всичко се хранеше. Тъй че там се хранеха много от града, които идваха, тия комунисти, работници, които нямаха работа, закъсали, по цял ден ходят, лежат из гората и дойдат там на обед. Те сами си го разправят сега. Сами си го разправят. Да. В.К.: Да, такава епоха е била тогава. Гладни и жадни. Едни гладни за хляб, а други гладни и жадни за

Словото на Учителя. А то, Словото е хляб насъщни за душите.

46. КАК И КОГА СЕ ИГРАЕШЕ ПАНЕВРИТМИЯТА

В.К.: Ами Паневритмията всяка неделя ли я правехте? Или как беше?
Г.Д.: Паневритмията всеки ден се играеше и които са свободни играеха я цялата. Които не са или музиканти, които свирят, свирят до някъде и след туй отиват на работа, прекратяват. Цялата не я играят. В.К.: Не се играеше. Г.Д.: Неделен ден се играеше цялата. Нали и в други празници, когато имаше хора, цялата се играе. В.К.: Сутрин от колко часа играеха? Г.Д.: След беседата. Обикновено имахме беседа неделя-сутрин, сряда-сутрин и петък-сутрин. В.К.: И тя беседата към колко свършва, към 7 часа? Г.Д.: От 5 почва до 6.30 ч. Значи се играе от 6.30-7.00 ч. Които трябва да отидат на работа, отиват направо на работа, които не - остават за Паневритмия доколкото могат играят и след туй отиват на работа и другите. Така беше през времето на Учителя. В.К.: Сега през време на тези събори вие ги заварихте, къде ги подслоняваха тия хора? На палатки, спяха по различни приятели? Г.Д.: На палатки, на открито, в салона, дето имаше наши приятели, в града и сутрин рано си пристигат. Дори всички онези, толкова години, като вземем 1927 до 1942, 1944 година, много от тях живееха в града, имаха си и гости и с тях наедно идваха на беседа. Имаше една сестра, живееше чак на Захарна фабрика. Тръгваше от 2 часа през нощта та пеш до Изгрева до 5 часа сутринта. Върви пешком, търси Словото на Учителя.

47. НЕОСЪЩЕСТВЕНОТО РАЗПЯТИЕ

В.К.: Сега, в последните дни, когато беше в Мърчаево Учителят имаше ли така признаци, че е болен? Г.Д.: Не, но загатваше, че още от Нова година загатваше: „Когато дойдат комунистите, аз вече съм си свършил работата тука, ще се оттегля“. А пък туй нещо започна след като се прибра от Мърчаево, тогава бяха дошли вече руснаците в България и Учителят си беше на Изгрева. Тогава наближи оня период когато Той трябваше да си замине. Тогава на два пъти идваха пратеници от Държавна сигурност, млади хора с коли, за да вземат Учителя. Нарочно изпратени. Учителят отива към поляната с тях, завежда ги, започва да разговаря и те слушат. А Той им разправя такива неща, които не са слушали, попогледнат се и казват: „Такъв човек какво ще го вземаме“. И отиват си долу. Питат ги къде е, „Защо не го доведохте?“ „Ами елате да видите, такъв човек за какво да го довеждаме“. Тогава пращат други. Случва се същото с тях. И когато за трети път отиват, то Учителят вече си е заминал. Намират Го в ковчега. Учителят още приживе казваше, има го и в беседи: „Рекох Христос един път бива разпъван, втори път няма да бъде разпнат. Няма такова дърво голямо, на което да могат да го разпънат и докато търсят това-онова, това-онова, пирони, ще мине време и тогава ще дойде легион от горе, ще Го спаси“. Така че Учителят си замина преди да го арестуват. Не се даде за разпъване. В.К.: Значи преди това два пъти са ходили, но така се случва, че те се отказват. Г.Д.: Те се отказват. Няма защо да Го задържат. Накрая идва заповед, обаче другата заповед ги е изпреварила. Идват на Изгрева, но Той си е вече заминал. В.К.: Да, това е една много интересна епоха. Тази епоха беше много интересна и трябваше на времето преди много години тези приятели, които бяха още живи, да я опишат тая епоха, да я съберат, така да я съпоставят, но времето мина. Мина и замина. Г.Д.: Това са действителни факти, които разказах. В.К.: Това са

действителни факти, обаче тази епоха мина и замина. Ще идваме за следващата епоха. До тук добре. Да му мислят онези, които дойдоха в Школата и не си свършиха работата. Ще да видят те как се отговаря горе в Невидимия свят.

48. ПОЛКОВНИК ТОДОР БОЖКОВ

Г.Д.: Тодор Божков беше полковник и често ходеше при Учителя да се разговарят по политика и по други въпроси. И веднъж той отива при Учителя, Той си показва само зъба и го клати така, едва ли не така виси във въздуха. В.К.: На Учителя зъба? Г.Д.: Да. Иска с туй да го накара да мисли, а за какво. Даже Го питал там, въпроса беше сериозен, политически за Царя дали ще го бъде. Един зъб значи. Царят, клати се, значи отива си, нали разбираш. Това за Царя се отнася. Че Царя вече като зъба си отива. И Учителят дори е казал, че този Цар за България ще бъде последен Цар. И наистина си отиде от този свят. Нали след туй вече дойде нова демократична България. Станахме република.

Друг път като отива при Учителя, си показва езика, ама езика Му червен като че ли боядисан, силно червен. И си го вади, вади си езика така, знаеш ли, да го види. Туй иска да каже, че идва червената, червената власт. Комунистите идват, червените идват. И така с Учителя по тези въпроси. Отговори чрез символика.

Преди бомбардировките седи при Учителя и Той го пита: „Вий на кой етаж сте? На третия етаж ли сте?“ Без да е ходил там и казал: „На третия етаж ли сте? От долу нагоре сте на третия и от горе надолу пак на третия, нали? Не сбърках, нали? Е, казва, нищо по тоя въпрос с това“. „Е, така е, Учителю, точно така е.“ Обаче минало време, когато минали вече бомбите, бомбардировките над София и един ден пита го, видял го след бомбардировките: „Рекох, как е етаж, как е къщата?“ „Учителю, бомба падна над нас, събори до нашия етаж и малко козирката малко тъй на края я закачило.“ „Нищо, рекох, вий туй нещо ще го оправите.“ Значи Учителят порано е питал на кой етаж е Божков. Той го знае, ама питал е на кой етаж и бомбата пада до неговия етаж и етаж, остава свършено здрав. И Божков остана с апартамент и после го пристроиха, направиха кооперация и Божков остана невредим. Значи Учителят е наредил да се събори до неговия етаж и Божков да остане. Ей това е силата на Учителя, който иска да знае какво е Учителят. Учителят е Бог. Учителят е Всесилен. „Аз, рекох, едни не знаят, боят се срещу Мене. Аз съм една голяма канара. Ще си чукат главите, ще си строшат главите в тая канара. Това съм Аз или една силна вода, която всичко, което го пращат в Мене, то се чисти. Минава вода, мие се.“ Това е Учителят.

Веднъж пак брат Божков като е гостувал и пак е при Учителя, разговарят се по сериозни въпроси, пита Го. Добре, ама при тези разговори идва една от сестрите, която постоянно седи там, около Учителя и влиза там и се заговорва с Учителя и прекъсва разговора на брат Божков с Учителя. А брат Божков останал така, намръщил се малко, настроението му се загубило и малко така скарал се със сестрата, защо му прекъсва разговорите, което не е етично, не е редно и тъй напълно основателно направил строга забележка на сестрата. След туй сестрата си отишла. След това като с Учителя завършили разговора си брат Божков взима си сбогом с Учителя, целунал Му ръка и казва на Учителя: „Аз всякога съм готов на поста си като войник да Ви защита, да Ви помогна където стане нужда“. Учителят се обръща с усмивка към него и му казва: „Вие, рекох, сега отстъпихте 50 км от границата“. А той

е военен, редови, с дисциплина, с точност, полковник, изобщо нарушил тактиката и стратегията на военното изкуство. Но търпението на Новото Учение като ученик не е издържал.

Брат Божков ще пътува с влака си в провинцията и качва се и не случайно в купето, в което влиза вижда наши двама приятели. Там един д-р Кирил Паскалев от Бургас и нашия приятел Петър Камбуров - певец и цигулар, който беше известен със своите хубави разкази, особено весели. Свирише едно време на цигулка, на кавал, пееше. И вижда ги двамата в едно особено положение срещу тях седнали други младежи, които ги атакуват, които им се смеят, подиграват ги. Те мълчат само, седят и мълчат, понеже имат дълги коси и те заради косите ги мислят за дъновисти. И вземали сега да ги подиграват. И пак така, смеят се, подиграват се, какви ли нелепости и глупости говорят по техния адрес, за тяхната идея. Добре, ама брат Божков сяда си, той бил цивилин така обленен, пътува, не знае, разбира се, че тука става въпрос за Учителя, критикуват тези приятели онези, които са ученици на Учителя и той слуша, слуша. По едно време скочил, с един тон и настроение като тракнал и казал: „Слушайте. Спрете да говорите повече, една дума ако кажете, ей пистолета, ще ви застрелям и ще ви хвърля през прозореца на влака“. Ония замръзнали, спрели. И им казва тогава: „Вие не знаете за кого говорите. Моята дъщеря боледува цял живот от дете и лек за нея нямаше в България и в други държави съм ходил къде ли не, където не ми казаха, там не съм ходил, за да я лекувам. Никой доктор не може да ѝ помогне. Този, за когото говорите вие, Учителя Дънов, Той я излекува“. Значи Учителят излекувал неговата дъщеря. Действително така беше и те мълкват. Той изважда пистолета и казва: „Ще ви изчукам тука като пилци“.

В тази война, когато в Сърбия нашите българи на една височина са дали много жертви, била осеяна с трупове на млади хора, отивали са там българи, македонци-българи, отивали са и просто така да им вземат труповете, да ги оправят, да ги погребат и някой вземал пушка за спомен от български войник, нещо парче от тях, разбираш ли. Тъй, чакали са свобода от тези момчета, нали да ги освободят, а те там ги избиват, стават жертва всичките. Сега когато вече трябва да отстъпват се укрили някои, търсили, имали познати там техни и ги приели една вечер на гости и им казали: „Ще седите тука, докато уредим въпроса да ви покажем пътя, да си отидете“. Това е бил Божков с една група около него. И така един случай, една вечер чука се на вратата и жената в дома веднага прибира една черга, дръпва я и вдига един капандур долу за мазето по една стълбичка, влезли всички. В това време тя слага пак чергата отгоре да не се вижда и слага масата, замаскира. А онзи трака, чука: „Хайде бе, хайде бе“. Нали се забавила докато прибере туй-онуй и след това стопанина отворил, ама вземал една секира под ръката си, защото ако разбере, че той търси тези и че е узнал за тях и за това го пращат да провери то ще го съсече със секирата. А младата жена била, една напета, хубава млада жена. А той бил изпълнен от любов, както цялото семейство от тия българи, където са влезли, искали да им помогнат. Онзи влиза и пита защо се забавил толкова много, какво има тука, това-онова и както и да е. Питал за службата от общината, за която е отишъл той, те дали му от-вет там, обяснили му и след туй си излиза ама те познали, че той не знае нищо, не отива с тази цел при тях и да отива не вижда никого. Така мирно и тихо си го изпращат. А тази вечер, обаче те се придвижват в друго семейство докато една вечер са разбрали, че пътя е свободен. През нощта извеждат ги и ги завеждат там където имало една голяма река, не знам коя беше и трябвало на няколко километра да преминат тази река и им казали от тука най-лесно ще можете да преминете тази река, защото е много широка и

ного силна, дълбока. И така те тръгнаха през нощта и като стигнали реката да тука, ха там, широка, дълбока, най-после решили се да газят с дрехи, със всичко прегазили реката. Божков разправяше, той нали е по-нисък, тука до гушата му идвала, тука до брадата му идвала водата. Те добре, че го държали другите така, тъй и нали дрехите им се напили с вода, станали тежки и така преминали и тъй с няколко човека вечер се криели там в горите и вечер пътували и пристигнали най-после благополучно се домогнали в България. Та така се освободили от там. Та саможертвата се движи от Любовта.

49. ПАША ТЕОДОРОВА

Г.Д.: Със сестра Паша се познавам от първите години, когато дойдох на Изгрева като млад и по една случайност работех при брат Бертоли вече и от там с едно приятелче стана тъй, че те ме помолиха да отида да спя през лятото у тях да пазя къщата им докато те се върнат от Рила, летуваха на Рила трите сестри. И след туй оставиха ме известно време пак у тях, след туй ми дадоха една тяхна примитивна къщичка на Изгрева, живеях там една година у нея и често ходех у тях, услужвах им с каквото можех. Семейството на сестра Паша бяха три сестри. Тя беше най-малката, след нея беше Аня-учителка и по-голямата Надя. И трите сестри бяха неженени. Обаче и трите бяха като ангели, много добри, те посрещаха хора от цяла България, от всякъде. Кой от където се отърве - у тях, като Аврамов дом беше. Този носи едно, другите друго, носеха колет, те обаче гостоприемни и любящи и от тука сестрите, че и братя ги посещават и после имаше чувство у тях, гдето в никого не съм го виждал, то е туй, че бяха милосърдни, милостиви. Те срещат някой, особено тази Аня, която бе учителка в училището, някой беден ученик, вземе го у тях, окъпе го, купят му дрехи, облекат го. А в къщата му сиромашия, дадат им блага, пари или нещо да ги подпомогнат, значи помагаша на много. Веднъж намерили по едно време един стар, такъв вече грохнал старец, прибират го въщи, у тях. Но го изпират, поокъпят го, пообличат, понахранят, остава при тях известно време, докато най-после се окопитил. Той бил самотен, че го завеждат у тях и там му нареждат това-онова, разбира ли, но почва той сега да ги посещава. Дори не виждал, бил така доста възрастен и често бъркал и те се смееха много, бъркал ги е. Не можел да различи коя е Аня, коя е Паша, коя е Надя, разбираш ли. И така има много случаи. Лично постъпиха с мене, аз лично го опитах. А моите услуги, с моите отивания се привързвах и направих им един там тротоар, като младеж още, навсякъде се хвърлях да помагам. Бях така сръчен и услужлив, обаче сестра Паша и другите бяха за образец мога да кажа. Аз толкова години живях и до последния момент отивах при сестра Паша. Тя ми е разправяла някога: „Георге, тука при мене идват, идват ама аз зная, аз ги познавам“, макар че тя беше много късогледа. Тя беше стенографка от първите години, на Учителя, стенографка беше и така си остана до последния момент като стенографка на Учителя, обаче тя вършеше почти всичката работа. Стенографиране на беседите, дешифриране един път, втори път, прашане коректури за печатане, всичко минава през нейните ръце и очи. И с Учителя проявяваше, уточняваше всичко сестра Паша. Всички беседи бяха уточнявани от сестра Паша, та до печата. И така сестра Паша ми казваше: „Тука идват при мене ама аз познавам, казва, кой за какво идва“. Аз й казвам веднъж: „Сестра Паша, аз като идвам ако донеса нещо, донеса, но както съм дошъл и така си отивам, без нищо да взема“.

Паша живееше в една барака на Изгрева и денонощно работеше с

беседите. Получавах в един плик дребни суми от Учителя, за да покрие една скромна издръжка. Когато е получавала плика, все се е смущавала. Учителят ѝ казал: „Не се смущавайте, а благодарете, че аз ви давам парите за работата, която вършите. Ако остане братството да ви ги дава, кожата ще ви одере. Това ще е благодарността им към вашата работа.

Питат ме колко ви плащаме. Аз питам тях: „Идете, проверете колко биха получавали те на друго място със същата работа. А ние им даваме едва за храната“.

Дори аз бях много буен, нервен, сприхав, недоволен от някои работи и се проявявах малко не така, не както трябва де и критикувах, особено във времето на Учителя там с другите братя. Дори Борис критикувах и нападах и едни ме обвиняваха и се сърдеха дори, но аз им казах: „Един ден аз ще стана като тях, тези гдето ми обръщат гръб, пък те ще станат като мене“. И тъй стана. И точно тъй стана. В.К.: В какъв смисъл? Г.Д.: Ами аз бях против неговите дела, против Борис. Значи един ден те като разберат какъв е, те ще станат като мене пък аз ще стана като тях. Ще се сближа. Защото аз направо в очите, истината говоря. Аз зад гърба не говоря на никого, нито на него. Всичко го казвам така, прямо. В.К.: И накрая точно така стана. Г.Д.: Тъй стана точно. Това е една аксиома, това е една истина. В.К.: След като го разбраха. Г.Д.: Като го разбраха. И веднъж сестра Паша ми казва, тя значи в това време, тя е мислила и разсъждавала, че Георги говори така, буйства, недоволен, ама е прав, си казва тя в себе си и затуй тя значи толкова време е търпяла, мислила, а другите ѝ сестри едва ли не негодуваха, караха ми се и бяха недоволни, дори сърдити и дойде един път в „парахода“ на Изгрева, казват ми: „Ти не заслужаваш, марш от тука, няма да идваш тука“. „Че тоз паракход да не е ваш. Той не е вашия, аз им казвам, да не е ваш. Че аз като говоря имам факти, за да говоря“. Значи и сестра Паша един ден ми казва, сами бяхме вече. Бяха си заминали сестрите ѝ. Казва: „Георге, ти си бил прав, но ние нямахме сила, нямахме тази възможност, условие да реагираме. Защото Борис е силен, не можем да му се наложиме, значи здрав и непоклатим“.

Аз съм благодарен на тях, благодарен съм, защото туй, което го научих у тях и видях у никого не го видях. На Изгрева единствени сестри, ученици хасъл на Учителя са те, те бяха, като истински. И така аз се погрижих там, помагах след нейното заминаване. В.К.: Ти беше ми разказал също, аз съм го записал, че сте ходили при брат Боев и той казал, не може да се противопоставя на Борис понеже бил без пенсия и Борис го храни. Г.Д.: Това е друг случай. Имаше една сестра Николина Добрева, която имаше син - доктор в Америка и в това време вече когато са вземали беседите през 1957 г. тя една година ли колко е била там и като се връща, ние бяхме тогава на Рила. На Рила бяхме, летувахме на Рила и като дошла в България отива на Изгрева и вижда, че салона опразнен, беседите разтаршувани, всичко вдигнато, ужас. Изгревът даден, цял подарен на държавата. Всеки друг вече разполага с него. Ние нямаме Изгрев, нямаме вече салон и отива при брат Боев и му казва: „Абе, Бояне, абе какво направихте вие, абе какво направихте вие, защо тъй стана бе, Бояне? Защо този човек (за Борис) защо с този човек вие не можахте да се оправите бе, да го смирите бе“. „Е, Николино, аз нямам пенсия, те ме хранят. Аз не мога“. „Че ти казва какъв си ученик, ти за една паница леща ли се продаде бе, Бояне?“ Значи той можел да се застъпи. Можел, но по други съображения бил мекушав и Николина му казала: „Ти за една паница леща ли се продаде?“ „Ами донесете тази паница с леща. Никой не я носи. Само те носят. Разбра ли?“ На Рила беше дошла с Емилия Михайловска и там така веднъж като изживява цялата тази история, която е

стана и този крах на Изгрева с Братството и като разправя, разправя, вдъхновена така, разбираш ли и залитна, прилоша ѝ, припадна. Аз се протегнах и тя падна в моите ръце. Така приключи този случай за паницата леща.

Последните думи на Учителя бяха: „Рекох, узаконете нещата. Нещата да се узаконят“. Значи редно беше след Учителя да видят, да се замислят, да се съберат и да узаконят и местата и това и онова. Имало е възможност да оправят нещата. Обаче като дойде инспектора да прави ревизия, казали му: „Какво ще ни правиш ревизия, ние сме общество „Бяло Братство“, ние горе на Небето даваме отчет“. „Ами идете да живеете горе! Що търсите тук на земята и в София?“ В.К.: Идете горе да живеете! Какво невероятно разрешение на спора! Г.Д.: И така, казал инспектора, много благороден бил, съберете се, да ви оправя нещата. В.К.: Това коя година е било? Г.Д.: Ами когато вече започна да се вижда, че счетоводството не е в ред. 1956-57 г. Така ми е останало в ума. Обаче Борис ударил на масата и казал: „Ние нямаме нужда от вашето оправяне. Ние сме оправени“. И той казал тогава: „Тъй ли?“ И тогава Анто дава братските имоти и както и цялата книжнина, които сме свидетели на всичко това, предава го на държавата и тогава държавата събра всичките тези беседи, а складове имаше. Борис само ги притежаваше, той командваше и тези беседи ги вдигнаха с 24 камиона, прибраха ги, какво ги направиха. Някъде са горили, някъде са крили и тъй. А пък парите... В.К.: Чувал съм, че са горили пари. Коя година? След промяната? Г.Д.: Да, след 9.IX.1944 г. при смяната на парите, през 1947 г. В.К.: Защо са ги горили. Страхували са се, че имат много пари? Или? Г.Д.: Срам ги е. Толкова много пари! да са ги дали на държавата, щеше да ни даде нещо! Сега! И след това започнаха. Салонът обсебиха, направиха го на работилница, туриха милиционери горе да живеят в стаята на Учителя. Каква низост. До каква низост стигнахме. И най-после го събориха и пак държавата да направи жилища за държавата. И затуй аз съм чувал думите на Учителя, който казва: „Един ден, рекох, всичко ще ви вземат. Всичко ще ви вземат и вие ще бъдете пръснати, казва, тъй да не се виждате. Но един ден пак ще ви повикат, ще ви върнат всичко, което сте вземали и още толкова ще ви дадат“. Това са думи на Учителя. Ще гледаме сега. Макар, че сега отказват, но аз искам това нещо да го кажа, да го кажа там някога където трябва понеже съм свидетел на думите Му. В.К.: Дали ще има хора, които да поемат твоите думи гдето ги казваш? Г.Д.: Дали ще има хора да поемат? Та тъй седят нещата по отношение на нашия дълг и щастлив, и радостен, и пълноценен живот към един Божествен пратеник, един Бог гдето се казва. Такъв Учител, който по земята не е ходил дълги години, такъв Господ по земята, живия Господ, гдето посети своите люде. Има една беседа Живия господ. Това е Живия Господ - Учителя. Това е Живия Господ, нашия Учител. Ако има някой Жив Господ, Той е. Това е голяма работа. Велика работа. Голямо Божество! Неопишима работа. Обаче, който Го е виждал, който е живял с него, Който Го познава. Знае Го. Баща на всички, на всички без разлика. На целия свят, на всички, на всички най-малки твари. От най-малката едва видима твар до най-голямата. Това е Негово създание. Негово творение. Изява на Духът в Живот и Сила.

Ще завърша с един случай от събора в Търново, 1922 г. Учителят дал за задача след беседата му двама по двама братя и сестри да се целунат, но свято целование. И там нареждат се, двама по двама се целуват само брат Стефан Белев няма с кого да се разцелува. А той тогава бе хубав, представителен, учен с няколко езика, облечен официално, но бяха се скарали. А той не им цепеше басма, говореше направо. Никой не пристъпва към него. Тогава Учителят се приближава към него и се разцелуват. Великият

Учител отиде да се целуне с онзи, когото всички избягваха съзнателно.

По-късно каза: „На Небето аз съм най-големия светия, но тук на земята съм изпратен да ми се провери светейшеството и затова съм заел последното място. Бог в природата работи с малките неща“.

50. КЪДЕ Е ЩУКНАЛА МЛАДЕЖТА

Г.Д.: В нищо не Го слушаха, в нищо. В нищо не Го послушаха, в нищо, понеже искаше много работи, както ми разправяше. Тука да направим това, това да направим и Той веднъж прашал три пъти Ангел, който беше поставен след 1945 г. на мястото на Учителя. Ангел Въков с Тодора обработваха там мястото. Три пъти Учителя го прашал да каже на Борис да отиде при Него там нещо да му каже. По отношение на оградата нещо да направят. Отива Ангел, казва му, Борис не отива. Втори път ходи. Втория път му казва: „Борисе, Учителят те вика“ - не отива. И третия път не отива и не знам въобще дали е отишъл. Значи онзи, който го смятаха за най-големия светия, най-големия приближен и изработен, той въобще не слушаше Учителя. Той не беше на лагерите с Учителя, а все странеше - по отношение за слушането и затова младите хора малко бяха около Учителя. Учителят негодуваше, защото младите хора като отидем на Витоша или на Рила, те бягат настрани, малко остават при Него. Все възрастните остават, младите все бягат. А Учителят искаше колективният живот, братския, Той държеше за младите хора. За младите около Него, да бъдат младите като наследници на всичко и дори аз сега нали, аз сега, който разprávям туй с болка, защото съм присъствувал на тези случаи, когато на Витоша Учителят много люто се разсърди и искаше да напусне и България дори, едва Го спряха. Младежите се бяха запилели по планината. Учителят държеше за младите сега и аз покрай тази линия вървя, отвътре държа, искам за младите да дойдат, да видят и да направим едно ръководство, да има и млади хора.

Г.Д.: Случая е такъв, че ги погледна около себе си и няма млади и казва: „Когато дойдем на Витоша, на Рила като ходим млади хора около нас няма. И да дойдат някои щукнат из гората туп, туп и остават само възрастни хора, няма млади хора“. Взема си бастуна, взема си тука дрехата, стана и си тръгна. Туй бях очевидец и тръгна да си отива. „Аз, каза, ще ги напусна, ще замина, ще ви оставя“ и тръгна. Сестра Балтова и други тръгнаха, отиват: „Учителю, моля Ви се, Учителю, ние сгрешихме“, молят Му се да се върне. Да, това бе случая, аз бях там, аз го видях с очите си. Той, Учителят гдето казва: „Аз казва тука при вас съм мъченик, истински мъченик съм“. Тъй че Учителят живя един живот съвсем прост, примитивен, тъй както може би като най-бедни хора при тия условия Той същото го изпита. В.К.: А пари е имало. Г.Д.: Пари имало, хо-о. Учителят пари не държеше. Учителят пари не Го интересуваха. Учителят е друга Сила, друга еволюция. Той бе Дух в Сила и Мощ!

Веднъж каза: „Аз съм Господар на Дявола, приятел на Ангелите и Син на Бога“. Друг път като се движеше по поляната на Изгрева, каза: „Тук Бог е работил и ще работи. Тук е гряло слънцето на Живота и пак ще грее. Тук е пял Бог и пак ще пее!“

51. СЕКТА, ФИЛОСОФИЯ ИЛИ ШКОЛА

В.К.: Аз бях срещал един устав правен през времето на брат Боев, общество Бяло Братство, за да се регистрира в Комитета по

вероизповеданията. Как стои въпроса с този устав? Г.Д.: Този устав, сега лично аз се стремя и се подготвям да отида да видя този устав, който научих, че е предаден от Борис Николов във вероизповеданията. дали е вярно и искам да го видя, да го взема, да го прочета и видя какво представлява. В.К.: Но кой кога е предаден? На времето. Г.Д.: Той е предаден 1948 г. Именно за този устав искам да видя и от там вече да разгадая и да говоря с тези ръководители на Комитета по вероизповеданията, че от сега нататък какви условия трябва да се спазват, че да има Бялото Братство, да съществува и при какви условия и трябва ли при тях да се регистрираме и какво изобщо. Но нашето желание е, въобще на приятелите както от София така и от провинцията, нашето желание е като ние сме го заявявали, лично аз съм го заявявал, е: Вие не слагате при сектите, туй Учение не е секта, не е религия, то не е православна църква. Тях може да регистрирате, но туй Учение, то е Божествено Учение, както преди тогава споменахме, Учителят както го казва. То е свободно от всякакви ваши човешки закони, разбираш ли? Ей това е много важно и именно сега искаме за в бъдеще нашата Окултна Школа на Бялото Братство да премине както аз имах лично разговор преди години с този Цветков, който е отговорника в Комитета по вероизповеданието, че туй Учение не е секта и т.н. и то е философско Учение. А той самия каза така: „Аз, каза съм завършил философия и прочел съм почти всички литературни на всички религиозни общества в света, сега чета казва беседите на Учителя. Туй Учение е голяма работа“. Говори Учителят за това, за онова, за всичко, това е голяма философия. Не като моята. Тя е неузнаваема, тя е голяма философия, Учението на Учителя. Един ден той го каза: „Един ден само туй учение ще остане“. Това пред мен го каза. Тъй, че самото ръководство в Комитета по вероизповеданията, този Цветков, той заявява, че това е философско Учение. И действително, и тъй е казал, това Учителят казва. Това е голяма философия. Философия, Божествена философия, философия за живота, как да живее човек, как да мисли, как да чувства, как да борави, изобщо тази философия трябва да вникне навсякъде във всеки човек, малък и голям и в самата природа. Тя е необземаема, не може да се отгатне с нейната големина и величие. Тя може ли да се узакони? Ама може ли да се обясни само с две думи или пък с един малък живот, който имаме ние - 15-20-40-50 години да кажем, кой колкото му е определено. Можем ли ние да научим всичко и да кажем, че знаем, познаваме туй Учение? Туй Учение е тайна, Велика Тайна. Затова Учителят казва, четете беседите в тях има всичко. Беседите като четете, вие се разговаряте с Бога. Тъй че четенето на беседите е разговор с Бога, тъй го каза Учителят. Добре, че го загатна, точно тъй го каза Учителят. Четенето на беседите - това е разговор с Бога. И действително така е. Аз лично съм се уверил, не само аз, а всички, които четат тези беседи. Те имат крила, те са възторжени, те са щастливи, че са се срещнали с този велик Господ, този велик Учител, да разкрие, че туй не е земно богатство, знание, защото Той ни кара именно да бъдем с крила, да бъдем щастливи, да бъдем така радостни затова, че ние познаваме един друг живот. Едва-а-а така сме прогледали, така малко сме прогледали, но това е достатъчно да оастливив нашия живот, нашия разум. В.К.: Да, човек като чете беседите влиза в контакт със Словото. Словото е глава на Истината, а Истината е глава на Божествения Дух. И така човек идва в контакт, в общение с Бога. С цялата природа. Един път Учителят прави сравнение, каквото го има днес. Учителят прави сравнение, казва: „Един от вас, най-малкия от вас, който е от Братството и работи с Бога е по-голям от най-учения, най-големия човек в света. Значи най-малкия от вас е по-голям от най-големия в света. Но

тоя, който има общение с Бога". Да, този, който има общение с Бога, най-малкия това е много важно. От нас, които имам предвид, учениците, които познаваме Словото на Учителя. Доколкото го познаваме, разбира се. Та както е било по времето на Христа, така е и сега. Защо не познават това Учение? Защо не познават Учителя? Отговорете си сами. Ето накрая ще ви предам частица от Скрижалите на Учителя.

„Вложи Истината в душата си и свободата, която търсиш, ще я придобиеш.

Вложи Мъдрост в ума си! Светлината ще дойде, и знанието ще ти даде своята помощ!

Вложи чистотата в сърцето си! Любовта ще дойде и истинския живот ще започне.“

Учителят

**До всички
приятели малки и големи
и на добрите ученици**

Само когато слънцето грее живота има смисъл. Само когато реките текат земята се разработва. Само когато дъждът пада сетото се благославя. Когато плодовете зреят душата се радва.

Хранете се с плодовете на дорбодетелта. Обичайте се и Господ ще бъде и във и вътре във вази. Носете дрехите на правдата. Обработвайте сърцето си с Любовта. Разкопавайте умът си с Мъдростта. Служете на душата си с Истината и Великия Живия Баща на Мира, Отец на бъдещите векове ще бъде с вази и вие с Него; само тогава ще познаете Истинския Бог и Христа.

Ж.К.В.О.

П.К. Дънов

Варна, 21.I.1918 г.

Свещеният подпис

**Магнетофонният запис на Георги Йорданов е осъществен от
Вергилий Кръстев през IX- X на 1989 г. в София.**

ДРАГАН ПЕТКОВ

(19.X.1910-21.VIII.1992 г.)

1. БЯГСТВО КЪМ ОБЕТОВАНАТА ЗЕМЯ

Роден съм на 19.X.1910 г. в с. Долна Любата, Босилеградска околия. Ние сме българи и цялото население там е българско, но сега е в Югославия. През 1919 г. ни окупираха сърбите, понеже България загуби през Европейската война, великите сили я осъдиха и отрязаха от българската територия. Така нашият край попадна под Югославия. Баща ми се казваше Стою Петков. Той беше писар в общината. Майка ми се казваше Миланка и имаше две деца: аз съм по-големия, а сестра ми остана там. Отначало ние учихме в български училища до трето отделение, но като ни окупираха сърбите аз трябваше да уча в четвърто отделение на сръбски. На село бях до 1925 г. След това отидох в Белград и там учих занаят - автомеханика. Там учих от 1925-1929 г., след което отидох в Крагуевац, където имаше един голям завод и там работех. Но след това през 1932 г. напуснах тази работа и отидох в Белград. Тогава ми се нареди с някои хора да дойда в България. Това се случи, защото аз постоянно съм мислил за България. Това е много интересно, защото, за което мислиш, за това се и стремиш. Когато ми се отдаде този случай да дойда в България аз не го пропуснах. Докараха ни до Цариброд и аз бях с един мой другар и заведоха ни до гарата. Там изчакахме да мине полицията и с фенерче да прегледа всички вагони да не би някой да се е укрil. Тогава нашият познат ни пусна да се хванем за товарния вагон долу под спирачките. Така там се крепяхме докато премине влака от Цариброд до Драгоман. Тук беше вече България. Ние излезнахме изпод вагона и се предадохме на дежурните полицаи. Аз имах някаква югославска карта и оттам ни докараха в София в Дирекцията на полицията. Там престояхме два дни. Дойдоха представители от българското братство от нашия край. Това бе политическо братство, което застъпваше интересите на преселилите се от Босилеград българи. Освободиха ни и аз така останах в София. Преди нас бяха преминали и други бежанци и тях бяха ги разкарвали в провинцията. Но на нас се нареди, че останахме в София.

Аз имах братовчед, който живееше на Изгрева. Казваше се Никола Стойчев. Всички му викаха Колю-обущаря, понеже беше обущар на Изгрева. Аз не бях го виждал, но бяха ми разказвали за него. И така ме заведоха при него. Той беше куц и със своят занаят - обущарството се прехранваше. Точно на Нова година, на Новата 1933 г. аз минах границата. Братовчед ми Колю веднага ме прие и ние спяхме в едно легло понеже нямаше тогава условия на Изгрева. Аз останах при него, помагах му това-онова. Един ден намериха ни някаква работа. Обаче аз не знаех, че тази работа ще бъде постоянна. Бях гладен, няхах грош в джоба си, а трябваше да отида на работа. Отидох при един наш приятел, познат на баща ми и му разказах всичко. Той ме заведе в една гостилница и гарантира за мен да мога да се храня там на кредит известно време. Такива неща тогава не бяха рядкост. Могат да те хранят на кредит известно време, след което ти трябва да си платиш храната. Веднага като отидох на Изгрева приех вегетарианството. Но като влязох в гостилницата трябваше нещо да си поръчам. Погледнах в листа -

менюто и казах: „Дайте ми една чорба“. Донесоха ми една чорба с топчета кюфтенца. Разбира се, аз нямаше да посегна на кюфтенцата, но чорбата исках да изкусам. Но на третия залък щях да повърна и се отказах от яденето. Значи аз вече бях разрешил въпроса с местната храна и така много лесно се освободих от нея.

Аз живеях на Изгрева при моят братовчед Колю-обущаря. Той, Колю ме заведе няколко пъти на беседа на Учителя. Като виждах Учителя, аз си мислех за Господа Бога. Като мислих за Учителя, все едно, че мислих за Господа Бога. Това ми са първите впечатления от Учителя. Такава те останаха и досега. След известно време аз отидох при Учителя и го попитах мога ли да посещавам беседите. Той ме погледна и попита кого аз познавам от Изгрева. Казах му, че се познавам с Пантелей Карапетров, Георги Радев, братовчед ми Колю. След като ме изслуша Учителят погледна ме още веднъж, после вдигна леко глава нагоре, погледна към Небето, стоя така няколко мига, после сведе глава към мен и каза: „Рекох, може“. И ми подаде ръката си да я целуна. Така аз останах на Изгрева. Но първо ме погледна и попита кого познавам. После погледна към Небето и проверяваше горе, дали ми е записано името и дали съм за тука, за Изгрева. След като провери накрая ме одобри и ми подаде ръката да я целуна. Сега виждате ли колко трудно се приема един ученик на Изгрева и през каква цедилка трябваше да мине, за да може да посещава беседите? По същия начин Учителят беше постъпил и с другите ученици.

2. ПАНТАЛЕЙ КАРАПЕТРОВ И ГАРАНЦИЯТА

Братовчед ми Колю-обущаря живееше в една малка барака. При него на друго легло спеше брат Панталей. Той имаше занаят да поставя паркет. В София тогава се строеше много, а вместо дъски софиянци слагаха паркет, защото беше модерно, можеше да се лъска и се получаваше блясък като френските салони на европейското общество. Българите се стараеха да подражават. Поради тази причина този занаят бе много добър и аз покрай Панталей усвоих същата професия. Така с Панталей работехме десетки години този занаят. Той ми разказваше как се е запознал с Учението. Той беше от Панагюрище. А там като учител за известно време е бил Боян Боев. И благодарение на просветните беседи на Боян Боев към учениците по онова време някои от тях се запалили отвътре и дошли на Изгрева. Но Панталей е бил много срамежлив и след като идва на Изгрева отива при брат Боев и го пита дали може да остане тук. Брат Боев му казал: „Не е лошо да отидеш да питах Учителя дали можеш да посещаваш беседите“. А Панталей му отговорил, че го е срам и помолил Боев да отиде да пита Учителя заради него. Отишъл брат Боев и питал както му е редът. Учителят го питал: „Ти даваш ли гаранция за него?“ „Давам.“, бил отговорът. А Учителят продължил: „Аз го познавам Панталей много добре. Той може спокойно да идва и да посещава Школата“. Така Панталей бе приет на Изгрева. Той работи като дърводелец в устройването на малкия Салон. А също изпълни и някои поръчки на Учителя за големия Салон. За мен той беше брат по легло, по дом, по занаят, по съдба и брат по идеи. А това много трудно се намира по света, а камо ли на Изгрева с някого да бъдеш брат по много неща. Братството като идея в Невидимия свят е в единствено число, защото Духът там работи в единствено число. Но Братството на земята като идея може да се реализира само в множествено число. Реализира ли се, Братството е слезнало на земята. Обикновено на Изгрева ние бяхме братя само в единствено число.

бяхме братя по слушане на беседи. С други бяхме братя при пеење на песни-те на Учителя. С трети бяхме братя по игра на Паневритмия. Но със всеки по различному можеше да бъдеш брат. Ама това е все в единствено число. А с брат Панталей бях брат в множествено число.

3. СЛАВЧО ПЕЧЕНИКОВ И УНИВЕРСИТЕТА

Славчо Печеников на времето имаше една приятелка американка. Тя му помогна материално да позабогатеє малко, купи няколко пишешци машини, започнаха да работят с тях, позамогна също и накрая стана даже и богат. Имаше накрая и издателство. До тук добре. Но по едно време американката си отиде в Америка и оттам му пише писмо: „Ела в Америка и ще те запиша да следваш в най-големия университет. А разноските са за моя сметка“. Славчо се чуди какво да прави. Ето възможност да се измъкне от немотията и беднотията в България. Накрая отива при Учителя. „Учителю, отдава ми се такъв случай, да следвам в Америка на чужда сметка. Какво да правя?“ След това прочита цялото писмо на Учителя. Накрая Учителят изрекъл следното: „Слушай какво. От този университет, който е сега тука на Изгрева по-голям никъде няма по света и Вселената. За вас е платено и надплатено с кредит от Бога. Бог финансира от Небето тази Школа. Затова избирай в кой университет да бъдеш. Ако останеш тук - добре. Ако отидеш там - пак добре, защото за твое то място тука чакат трима души кандидати. Един от тях ще получи Божието Благословение, а ти ще се разминеш с Школата“. Славчо слуша, слуша и разбира, че трябва да остане тук. Той след това имаше и издателство и отпечата много книги. Този случай е много интересен, понеже много ученици през времето на Учителя са били подлагани на изкушение, за да ги отклонят от Школата. Тогава от Черната Ложа с разни предложения са ги отклонявали от Изгрева. Тези предложения са били най-различни. Да учи, да следва, да прави търговия, да преуспява в професия и в кариера. Много хора са питали Учителя, получавали са съвети и са ги изпълнявали. Но имаше и такива, които не попитаха Учителя, а пък други Го попитаха и не изпълниха съветите Му. Така те се отклониха от Школата и бяха вече загубени за Братството и за България. Те сами си бяха загубили условията, при които бяха дошли и бяха родени в България като българи. По-голямо нещастие от това няма. Да се родиш като българин, да влезнеш в Братството, да слушаш Господа и Словото Му, да целуваш десницата Му и накрая да се затириш по света. Не само да се затириш по света, но и да се затриеш като човек по света. Затриеш ли се, следите ти се губят и тебе вече те няма по света. Не оставяш диря след себе си и ти се изтрива името от Небето, където преди това е било записано.

4. ВАСИЛ БОШКОВ И СМАЧКАНАТА ОСА

Васил Бошков беше от моят край, от Босилеградско. През май 1936 г. с него отиваме на събор на границата с Югославия. Понеже съборът се падаше в понеделник и той бе на Свети Дух, то ние пътувахме за там в неделя. Пристигнахме там в неделя и се отбихме в едно кафене. Поръчали сме кафе и някакъв сладкиш и гледаме през прозореца какъв народ минава навън пред кафенето. По едно време една оса се движеше по прозореца. Той взе да я преследва, за да я смачка. Казвам му: „Остави я, бе, виж как хубаво си танцува по прозореца. Защо не гледаш през прозореца какъв народ минава, а

си се вторачил в тая оса". А той нарочно взе, че я смачка, за да види как аз ще реагирам. А аз мислено му казвам: „Е-хе и теб колко има да те мачкат така, но трябва да се намери тоя, който ще те мачка". Той започна да ме разпитва за това и онова. Казва ми: „Направи ми впечатление, че очите на хората са много обикновени. Само твоите очи светят, а на другите очите не светят, а само тъмнеят. На какво се дължи тая работа?" Започна той да ме разпитва и аз му разказах, че живея на Изгрева и му споменах малко и за Братството и за Учителя. „Ще отида на Изгрева да проверя и ако там не намеря смисъл в живота, ще туря край на живота си." А той беше ту анархист, ту комунист, ту бунтар. Беше преминал през всички етапи. Накрая той дойде на Изгрева и аз го запознавам с брат Иван Антонов. Той умееше да разказва увлекателно и накрая го представи пред Учителя. Учителят го насочил да си завърши висше образование. Но той беше беден и нямаше пари да се запише в университета. А тогава за обучението се плащаше не малки такси. А той няма средства. Накрая отива наново при Учителя, но застава пред него и само мълчи. Той мълчи и нищо не може да проумее от това, което му казва Учителят. Идва при мен и ми разказва какво му рекъл Учителят и че не можел да разтълкува казаното. Аз го слушах, слушах, па казах: „Аз съм този, който ще ти даде пари да се запишеш в Университета." Учителят знаеше за нашите връзки от миналото, които за нас бяха забулени в тайна. Тогава аз имах около 800-900 лв., които бях спестил и скътал в скришно място. А тогава това беше една много голяма сума. И аз му давам тези пари да се запише, а той плаче пред мене: „Драго, в живота си аз никога не мога да спечеля тези пари, за да ти ги върна". Това беше така. Той не можа да ги върне. Ама аз си разреших една задача с Учителя. Защото Учителят знаеше, че аз съм този, който може да му помогне. И аз му помогнах и така изпълних Волята на Учителя.

Започна той да следва и се записах да следва химия. Ходеше при сестра Паша, която му предаваше частни уроци по химия. Преминаваше през много изпитания по време на изпитите. Какво ли не му се случваше. Той беше по-възрастен от своите състуденти, защото неговите връстници са се записвали в университета да следват, а той се е учил ту на анархизъм, ту на комунизъм, ту на бунтарство. Най-накрая го скъсват на един голям изпит. Асистентът се застъпва за него: „Г-н професоре, това което разказва студента същото го има написано и във вашия учебник". „Това е невъзможно", упорства професора. Накрая отварят учебника на професора и му показват онова, което той е написал за онзи въпрос, за който го късат на изпита. Професорът не се предава. „Не е важното какво съм написал в учебника, а важното е какво ще му напиша за оценка. Пиша му слаб и го късам на този изпит." Асистентът е удивен от случилото се. А Васил Бошков е съсипан. Отива на Изгрева, среща се с Учителя и Го пита защо става така с него. А Учителят се усмихва: „Всички тези професори, които днес ти преподават, то на времето в предишното прераждане ти си им бил на тях професор и си ги късал на общо основание. А сега те ти го връщат. Затова ще изтърпиш. И трябва да научиш един урок, който има сила да смачква и затрива едно същество, то се явява друга по-голяма сила, която и него може да смачка". Брат Васил разбира, че Учителят говори за онази смачкана оса на онзи прозорец в онова кафене в Босилеград. Беше дошло време и него да го стъпчат както осата, дойде време и него да го тъпчат, но вече като човек. Идва време да вземе последния си изпит и да се дипломира. Знае материята, но оня професора е непримирим и не иска да му даде изпита. Отива Васил при Учителя и го пита какво да прави. Учителят му дава съвет и той се явява отново на изпит. Отново го късат. А Васил се обръща към професора: „Слушайте г-н

професоре, какво ще ви каже накрая. Ако е за зло аз още по-голямо зло мога да направя. Ще ви хвана за гушата и ще ви изхвърля през прозореца от третия етаж. Ще ви се пребият краката и цял живот ще бъдете инвалид. Аз понеже съм млад, ще ви излежа в затвора няколко години и отново ще бъда свободен. Ама вие ще бъдете вързан с претрошени крака от онова зло, с което сега искате да ме вържете. Затова избирайте какво ще връзвате с това зло. Или мене, или вас. Аз чакам". Професорът се разтреперил и казал: "Вече съм ти писал двойката и не мога да я поправам. Яви се на есента и без да те питам ще ти пиша тройка". Професорът си удържа на обещанието. Така нашият брат Васил Бошков завърши химия с помощта на Учителя. Но той трябваше да си плати кармата от миналото. И той си я плати както трябва, защото изтърпя много мъчения и лишения през време на следването си.

Минаха години и той като учител преподаваше химия на учениците в гимназията. Разказваше ми веднъж: „Драго, да знаеш, че сега вече никого не късам. Гледам дори и на най-слабия ученик да го подготвя и да разберу урока си. Това ми струва много усилия и време, но не му пиша двойка“.

Той беше си научил урока за смачканата оса и имаше опит какво значи карма от миналото и какво значи да развързваш заплетена карма в този си живот.

5. ГЕОРГИ СОТИРОВ

Георги Сотиров бе добър музикант и китарист. Той доскоро акомпанираше с китара на Паневритмията. Баща му е грък, а майка му българка, запознават се в Пловдив, там баща му се оженва за майка му и там той се ражда. След това баща му отива в Гърция, в гр. Ксанти. Станал вече юноша, започнал да разбира от някои неща. Баща му по професия бил обушар и често е ходел при евангелистите да слуша проповеди. Обикновено бащата водел синът със себе си. На една такава сбирка той слушал проповедника как е говорил за Христа и Евангелието. На следващия ден през нощта той има сън, където му се явява Учителят и му казва: „Аз дойдох заради теб в Ксанти“. До този момент той не е познавал Учителя, а на сън му се явява един човек с бяла брада, с бяло облекло, с лъчезарно лице, но вече в години. След това му се нарежда да се върне в България и не след дълго време той се озовава на една беседа на Учителя. Като Го зърнал, веднага Го познал, че това е същото лице от неговия сън в Ксанти и разбира вече думите на Учителя какво значи случайното преместване от Ксанти в България. Така той идва в България и ако не му се бе явил Учителя на сън, той окончателно би се загубил в Гърция. Като малък е учил в българско училище в България, но понеже баща му е грък, смята че бъдещето на синът му е в Гърция. Но се оказва обратно, че неговото бъдеще е в България. Той доживя до дълбока старост.

Един път Георги Сотиров отива при Учителя по личен въпрос. Почукал на вратата три пъти. Обикновено е така. Чука се три пъти и се чака отвътре да отговори Учителят, че може да се влиза. Ако не се отговори, значи не трябва да се влиза. Понякога Учителят сам е идвал и отваря вратата и посреща госта на прага с думите: „Рекох, какво има?“ Но този път се случило друго. След като почукал изведнъж вратата започва бавно да се отваря. Зад вратата нямало никой, а Георги стои на прага и поглежда в стаята. Какво да види? Вижда Учителят, че е във въздуха на един метър и половина от земята. Чува гласа Му: „Не се допирай до мен“. След малко Учителят слиза на земята, стъпва на пода и приема обикновения си вид. Казва му: „Това ти го

дадох, за да го видиш, за да може да ти се усили вярата. Ето това е важното, защото някои хора по Дух възприемат нещата и за тях не е необходимо доказателство". Например за мен, Учителят е Живият Бог. На мен не ми са необходими доказателство. И затова аз нямам такава опитност. Обаче за други нещата стоят по-иначе. Те трябва да видят, да чуят и да пипнат, и да се убедят, че всичко, което им се явява пред тях е жива реалност и че лъжа няма и не може да има. За такива хора са необходими опитности, за да им се усили вярата. Така Учителят усили вярата на Георги Сотиров.

6. ЮРДАНКА ЖЕКОВА

Юрданка Жекова бе една от сестрите, които се движеха около Учителя и помагаша в ежедневните проблеми свързани с домакинството. Юрданка Жекова при посрещане на гости винаги беше усмихната и с разположение. Разказа ми, че Учителят ѝ казал следното: „Аз искам като идват хората при нас на Изгрева, нашите да ги посрещат с усмивка и с любов“. Това тя бе разбрала много добре и го прилагаше.

Тя поднасяше чай на Учителя, като освен чашата е поднасяла и захарница. Учителят си е сипвал повечко захар с лъжичката като е подслаждал добре чая си. Някои приятели са виждали това и са мислили, че захарта много не е полезна. Но Учителят понякога или от време на време е взимал по една-две лъжички захар и си ги е слагал в устата. Но това е било от време на време.

Обикновено сестрите зорко са следели да притежават нещо от Учителя. Учителят е имал дълга коса и ежедневно я сресвал няколко пъти. А на гребена са оставали единични косми, които сестрите са прибирали като нещо съкровено. Случило се така, че Юрданка все не могла да се добере до този гребен. Другите са я преварвали. Оплакала се на Учителя. Учителят взел една ножичка и подрязал един нокът на пръста си. Сложил го в кърпичка и го поднесъл на Юрданка: „Този нокът съм го оставил няколко месеца да расте, за да го предам после на теб. Сега другите имат косми от косата ми, но нямат нокът. Кое е по-важно сега: да имаш нокът или да имаш косми?“ Юрданка помислила, помислила и отсекала: „По-важното е да ги имаш и двете“. Учителят се усмихнал, взел гребена, вресал косата си пред нея и след това ѝ подал гребена, на който били останали няколко косъма. Казал: „Сега имаш и двете неща и си по-напред от другите“. Юрданка се успокоила, ревността към другите изчезнала и започнала да си гледа нейната работа, за която била определена да я върши около Учителя. Сега тези неща ще предизвикат усмивки, но тогава ревността е била толкова голяма, че предизвиквала сълзи и караници между сестрите. Така Учителят разрешил този въпрос.

При нея са идвали и отвън хора, понеже тя имаше ясновидски способности. Тя е проявявала своя талант в това направление. Но като идвали отвън хората, се запитвали какво е това Учение и каква е тази наука? А тя не е могла да отговори, защото е била неписмена и не е могла да чете беседи, а само е слушала. Отива при Учителя да го пита какво да им отговаря на тези въпроси. „Рекох, ще им кажеш така: Това е наука на науките. Това е основната наука за живота.“ Точно по това време идва и друга сестра при Учителя и го пита: „Учителю, какво да отговаряме когато ни питат с една дума какво представлява това Учение?“ Обърнал се към нея: „Чистота и Светлина! Светлина и Виделина! Виделина и Слава! Това е наука за науките.“ Сестра Юрданка слуша и запомня всичко. Разбира се без вътрешна чистота в себе си и без светлина в умът ти, ти не можеш да възприемаш никаква

наука. А без Виделина у тебе, ти не можеш да приложиш никаква наука. Защото всяка една идея е рожба на Божествения свят, който е свят на Славата, а това е Божествената светлина.

7. САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА И ДОБРА

Савка Керемидчиева бе една от стенографките на Учителя и бе една от тези сестри, които Учителят допускаше най-близко до себе си. Веднъж Савка полива с каната на Учителя, за да си измие ръцете и лицето. Легена, над който Учителят се мие бил поставен на един стол. Учителят се мие, до Него с каната стои Савка, а Юрданка Жекова е готова с пешкир, който трябва да поеме Учителят, за да се избърше. След като се избърсал Учителят се обръща към Савка и казва: „Ти, Добра, се мий в тази вода след като съм се мил Аз. Тази вода съдържа светлина, дето аз съм я ползвал“. След малко се обръща към Юрданка и повтаря същото: „Вие с Добра се мийте в тази вода.“ Къде е сега загадката в този случай? Загадката е там, че пред Него физически стои Савка, а Учителят се обръща към нея с името Добра. Значи в Савка се намира Добра, щом Учителят така се обръща към нея. А коя е Добра. Добра е физическата родена майка на Петър Дънов. Т.е. на тялото на Учителя. Значи след като си е заминала Неговата родена майка, която Му е дала това тяло, Той впоследствие вкарва нейната душа в тялото на Савка. И още по-интересно. Учителят накара Савка да завърши висше образование. По този начин майка Му Добра също завършва висше образование на земята чрез Савка. За да разгадаете цялата случка, трябва да знаете, че майка Му Добра е била неграмотна и неписмена. Нейният баща чорбаджи Атанас е бил писмен, а съпругът на Добра и бащата на Петър Дънов е поп Константин Дъновски. Освен че е бил писмен, той е бил свещеник, открил е първото българско училище във Варна и през време на Възраждането е един от деятелите за черковна независимост и славянска писменост. А тогава българите са се гърчели и са били под турско иго. Ето това е един от методите на Учителя за работа.

Сега ще ви разкажа и друг метод на Учителя. Учителят имаше родена сестра и се казваше Мария. От време на време тя прихождаше на Изгрева и отсядаше някой и друг месец. За нея Учителят не беше Учител, а беше Петър. А Петър е за нея рожден брат, а рождения брат не може да бъде Учител на нея и на рода ѝ. Нали знаете онази приказка, че пророците не са пророци в родината си и в семейството си. Тука е абсолютно същото. А баба Мария е била евангелистка. Изучавала Евангелието, посещавала е евангелските събрания и все се чудеа, защо около брат ѝ се събират толкова много хора. Не изтърпяла веднъж, отишла и Му рекла: „Абе, Петре, тези хора, които се въртят около Тебе защо се въртят? Какви са тези хора бе около Тебе и не разбирам на какво можеш да ги научиш?“ Учителят я погледнал строго и казал: „Ти гледай и това да не загубиш, което имаш сега. Тогава ще разбереш на какво уча тези хора, но ще бъде късно за тебе“. Тя вдигнала рамене и си тръгнала. През това време Савка слуша и наблюдава цялата случка. Учителят се обръща към нея и казва: „Видя ли сега колко е било трудно на времето на Христа да работи, защото семейството Му е пречело.. И сега е същото. Тя Ме смята за рожден брат. А рождения брат го няма. Тук е Великият Учител слезнал на земята. Видя ли колко е трудно да се работи сега между този народ“. Савка поклаща глава и казва: „Видях, Учителю“. Ето толкова за сега. По лъжичка, за да ви е по-сладко.

8. КАТЯ ГРИВА

На млади години Катя Грива е прочела някаква окултна книга, където се давали методи и упражнения, как човек да се излъчва, т.е. да се отдели от тялото си. Направила няколко опити и успяла. Но не знаела как да се върне в тялото си. Виждала как тялото ѝ лежи на кревата, а тя кръжи във въздуха около него и не знае как да влезе в тялото си. Накрая успяла да си влезне отново в тялото, но изпитала един голям страх. Този страх много пъти я съпровождал. След тези опити тя е била психически раздвоена. Не могла да се съсредоточи в себе си и да свърши най-обикновени неща в своя бит. Веднъж се качва пеша от града и се намира към Семинарията. По едно време без да иска посяда на една пейка и изведнъж се излъчва и идва на Изгрева. Вижда всичко, което става на Изгрева, но в това време тялото ѝ седи на онай пейка до Семинарията. След като е завършила тази разходка до Изгрева, то Катя се прибира в тялото си и с него се прибира на Изгрева. Отива при Учителя и Му разказва всичко. Помолила Го да я освободи от това раздвояване и от това хвърчене насам и натам във въздуха. Учителят се усмихнал и казал: „Това е много хубаво. Да пътуваш където си искаш и да виждаш каквото си искаш“. „Да, това е хубаво, но за Вас. Ама аз не мога да издържам и ме е много страх, че няма да намеря тялото си и да влезна в него. Затова освободете ме от това състояние.“ Учителят ѝ направил няколко паси с ръцете на главата, тя се успокоила и се освободила от това състояние. То повече не се появило.

Веднъж Учителят казал на Катя Грива, че тя в едно от предишните си прераждания е била калугер. И този калугер много е държал да бъдат нещата както трябва. Особено държал кръста, който се носел да бъде точно изправен. Ако е бил наведен се е карал на този, който го носел. Та в това прераждане сега не е калугер, а е Катя Грива. По този въпрос за преражданията в мъжка или женска форма има много неща казани от Учителя. Накратко човек не е този, който си избира формата, чрез която да се роди - мъж или жена.

Катя Грива живееше на Изгрева, но за издържката си получаваше пари от родителите си. Получи ли парите, тя ги изхарчавала за няколко дни, а после се чудела как да изкара до края на месеца. Отишла при Учителя и се оплакала от самата себе си. Казал ѝ: „Слушай, дай си ти при Мен парите. Аз ще ти ги пазя. Когато имаш нужда ще идваш при мене и аз ще ти давам колкото ти е необходимо“. Един път свършила парите и се качва по стълбата горе, застава пред вратата на Учителя и чука. Вратата се отваря и пред нея застава Учителят: „Учителю, дойдох да ми дадете малко пари от моя плик, защото ми се свършиха“. Поглежда към Учителя и какво да види. Лицето на Учителя е строго и невъзмутимо, по Него няма никаква усмивка с която друг път е била посрещана. Чува глас: „Какво занимавате Учителя с тези работи. Докога ще Го тормозите с вашите глупости. Как е възможно да не може да си направиш сметка, че две и две е четири? Чудя се как още Той ви търпи, а не ви е изгонил от Изгрева“. Катя е смяна. Чува тези думи, че излизат от устата на Учителя, но гласът е друг и не прилича на този на Учителя. Освен това Учителят никога не е разговарял с нея така. А лицето Му е намръщено и това лице ѝ се кара без да Му мигне окото. А Учителят не постъпва така. Дори когато ѝ се карал за някоя грешка, Той го прави по съвсем друг начин. А тя много добре познава тези начини. А сега е съвсем друго. С почуда пита: „Ама, Учителю, нали Вие сте тука и Вие знаете много добре, че винаги когато идвам взимате моят плик, който е ей там на етажерката и ми давате пари от

него!“ „Донесете този плик.“ Той го отваря и подава няколко банкноти и казва: „Не ме занимавайте повече с тези работи. Приберете си плика с парите!“ Катя уплашена си тръгва по стъпалата надолу и не може да разбере какво е станало. Обаче след известно време тя пак отива по друга работа. Чука на вратата, Учителят я посреща засмян, а тя се учудва още повече: „Учителю, защо по-рано така строго се държахте с мен, а сега се държите по друг начин?“ Учителят се засмива. „Я ми разкажи каква е случката и как се развила нещата?“ Катя разказва най-подробно всичко. Учителят се усмихва отново. „Много строго е постъпил с тебе. Аз бях заминал по работа в Божествения свят и оставих първият си ученик да пази тялото ми. Така че ти си разговаряла с него и той е този, който се е държал така с теб. А това е най-ревностния ученик, защото ми е първият ученик и затова е така строг към другите. Но е постъпил много строго с теб, затова донеси ми ти отново плика с парите и Аз отново ще ти ги подавам по малко да не ги изхарчиш наведнъж.“

Катя се прибира успокоена и разбира как стоят нещата. Значи Учителят като е отсъствувал от тялото си е оставил пазач в него. По този въпрос ще намерите правила в Словото Му, където Той казва, че първото условие преди да се извлече човек от тялото си, е да се погрижи, да намери онзи, който да охранява тялото му, защото може да влезне някой нисш дух в него и когато човек се върне в тялото си отново, да не може да изкара предишния гост и тогава човек психически се разстройва.

Не случайно възрастните приятели ми разказваха, че Учителят по няколко дни наред понякога не е приемал посетители. Не е приемал, защото Го няма. Сложил е друг да Му пази тялото. А този друг е бил толкова строг, че дори каза: „Не занимавайте Учителя с такива глупости!“ Да, това е вярно. От гледна точка на едно висше познание. Но от гледна точка на Божествената изява на Духа всяко нещо е важно независимо дали е малко или голямо. Великият Учител работеше и с малките величини на земята и с големите величини. Той движеше народи, събития и управляваше цялата Вселена. Ние пред Него бяхме представители на днешното човечество като българи. А за представителите от Духовния свят, които идваха при Него, ние можехме да имаме представа само от някои такива случки като тази случка на Катя Грива. А за познанието и обяснението на тези случки ще намерите в Словото на Учителя. Този случай го разказваше Катя с особено възмущение. Казваше: „На мен се падна да видя какво представлява човешкият образ, Духовният образ и Божественият образ в лицето на Учителя. За мен това е напълно достатъчно в този ми живот да проверя смирението и величието на Великия Учител дошъл на земята“. А на нас другите се паднаха други неща, които ви разказваме.

9. СЕСТРА ЕЛЕОНОРА РУСЕВА

Сестра Русева беше хубав и мил човек. Беше духовен и работлив човек. Тя беше от Шумен. На млади години е боледувала от туберкулоза. Тогава от тази болест малцина оставаха живи. Среещнала Учителя, питала за съвет, получила отговор и го изпълнила. Оздравяла и се спасила. Казваше: „Учителят ми възвърна живота за втори път“. Тя го знаеше това, че е точно така. Наистина тя живя над 80 години.

Не минавало и година, когато Учителят се обръщал към нея: „Сестра, взимай торбичката и заминавай за провинцията!“ Взимала торбичката, плънела я с беседи и тръгвала за Шуменско. Разнасяла беседи и проповядвала.

След като е разнесла беседите и след като е проповядвала, където трябва се е връщала отново на Изгрева. На следващата година Учителят отново ѝ възлагал същата задача. Тя беше много активна и дори някога се разправяше и се караше на някои сестри, които бяха немарливи или отпуснати. Тя е работила в кухнята, после се втурваше да работи там където е имало нужда от някаква работа и където някои умуваха как и кога да се започне. Сестра Русева пристигаше и веднага започваше работа. Тя повличаше другите около себе си и те се задействуваха. Да, ама трябва да имаш такива качества, а тя ги имаше. Учителят понякога ме прашаше при нея да ѝ услужа за някои неща. А тя пък ме прашаше от своя страна да питам Учителя за едно или за друго.

Пример: Тя си пожелае нещо в умът си. „Учителю, нямам това и това“. А аз по това време получавам в главата си някаква идея, после ми се внушава, че трябва да направя едн какво си. Извършвам го и го нося на сестра Русева. Аз ще ѝ го занеса, а тя казва: „Господ те изпрати, защото аз от Господа го исках“. И тя благодареше на Учителя, че ме е изпратил. Имах много такива случаи с нея. Един път в Младежкия Клас влизам вътре и виждам, че отвън няма изтривалка пред стъпалата, които отиват за стайката на Учителя. Нещо ми казва: „Купи изтривалка!“ Разбира се изпълнявам това нещо и слагам изтривалката там. Таман я сложих и гледам сестра Русева се кани първа да си избърше краката. Питам я: „Ти ли ще бъдеш първата на тая изтривалка?“ А тя се усмихва и казва: „Благодари, че ти е отворен телефона в ушите. Благодари, че можеш да чуеш и благодари, че можеш да го изпълниш. Защото ако не го изпълниш - нищо не си. А само си си загубил времето“. Сестра Русева мина през изтривалката и се закатери по стъпалата към стаята на Учителя. Аз седя долу и чакам, как ще се развият нещата с тази изтривалка. Защото вече знам, че освен сестра Русева е замесен и Учителя. След малко Русева и Учителят излизат от стаята и слизат по стъпалата. Учителят е вече пред изтривалката. Поглежда я и се обръща към сестра Русева: „Сестра, виждате ли, че си имаме нова придобивка? Една хубава изтривалка“. След това се обръща към мен и казва: „Рекох, брат, по-важното е да изпълниш Волята Божия отколкото да я чуеш и разгласиш. Аз всеки ден я разгласявам, мнозина я чуват, но малцина са онези, които я изпълняват“. Учителят и сестра Русева влизат в Салона. Учителят ще държи поредната си беседа. Салонът е пълен със слушатели.

10. КОТКАТА И ВЛАДИКАТА

Още при откриването на Школата през 1922 г. църквата е поела голяма офанзива срещу Учителя и Братството. Особено са били активни владиците. Те са преследвали Учителя и са Му противодействували по всякакъв начин: чрез официалната власт, чрез вестниците, чрез разни проповеди са настроили гражданството срещу Бялото Братство. Така веднъж на един от най-активните владици в борбата си срещу Учителя му се случва преमेждие. При една катастрофа той си заминава и църквата му прави голямо погребение.

Не след дълго на Изгрева се появява една котка. Тази котка или котарак започва да се движи около Учителя. Бил е много горд и все се движел с вдигната опашка. Когато е имало беседа в Салона, той котарак също е искал да влезе вътре. Но понеже Иван Антонов е стоял на входа като пазач, то той е знаел, че Салона е за учениците на Учителя, а не за разни котараци. Затова не го пускал. Но котаракът все успявал да надхитри Иван Антонов. Веднъж брат Антонов така се ядосал, че го е надхитрил котарака, че отива при кота-

рака в Салона, хваща го за опашката и най-безцеремонно го изхвърля пред вратата като мръсен котарак. Той се успокоява, че се е справил този път с котараческият хитрец. Обаче котаракът се мушнал отново незабелязано покрай краката на влизащите и се вмъкнал отново в Салона. Но този път котаракът си бил научил урока и затова се е скрил под един стол. Изчакал да дойде подходящият момент, да влезе Учителят и да отиде и да вземе своето постоянно място. А това място е било при нозете на Учителя. Там той се е сгушвал, гледал е от високо присъстващите в Салона и е слушал какво говори Учителят чрез своите котешки уши. Учителят влиза в Салона, започва беседата и се чуват думите на Учителя: „Някой път, когато учениците са немирни и нямат послушание, дойде някой ангел от Невидимия свят, хване ви за опашката и ви изхвърли през вратата като мръсен котарак. В такива случаи единственото ви спасение да проявите ревност към Господа. Само ревността може да ви спаси“. Като свършва тези думи, Учителят поглежда към брат Иван Антонов. Настъпва общ смях в Салона. Всички знаят и бяха видели как бе изхвърлен котарака през вратата. Салонът утихва. Учителят каза: „А сега е време да почне беседата“. И в това време котаракът излиза изпод онзи стол, под който се бе скрил и с горда осанка се запътва, качва се на подиума и застава при нозете на Учителя. Салонът утихва от тази гледка. Учителят започва своята беседа. След беседата Иван Антонов отива при Учителя. „Учителю, нищо не разбирам, какво се случи с тоя котарак. Моля Ви обяснете ми.“

„Този котарак не е обикновен котарак. В него е онзи владика, който поведе борба срещу Братството, след което катастрофира и си замина. След това дойде при Мен на Изгрева да се моли да му простя за стореното от него зло. Казах му: Е, добре, ще ти простим. И тогава аз го пуснах да влезне в този котарак, защото искаше да слуша беседите, които преди това хулеше. Та сега духът на владиката е у котарака. И той ме попита: „Как ще разбера, че ми прощавате?“ Като котка, когато умреш, ще те заровим в цветята там до метеорологичната клетка“. Иван Антонов кима с глава, че е разбрал и целува ръка на Учителя. Когато дойде време да изтече един котешки живот, то котаракът умря. Казах на Учителя. „Кажете на Иван Антонов да извърши погребението.“ Казах му. Той намери умрелия котарак, направи му ковчег, сложи му кръст отгоре и го зарови точно там където Учителят беше обещал на владиката. Зарови го там в градината при цветята, пред метеорологичната клетка. Всички се чудеха защо котаракът не беше заровен в гората, а точно по средата на Изгрева. Тогава Иван Антонов разказа този случай най-подробно и аз бях един от тези, които го чу. А сега ви го разказвам, за да знаете, че по средата на Изгрева е имало котарачески гроб, за да може духът на владиката да получи уверение, че неговата вина е опростена от Учителя и че неговият грях от стореното зло за Братството е вече опростен.

11. НИКОЛА АНТОВ

Никола Антов в младите си години е бил анархист. Тогава какви ли не идеи не долитаха от чужбина в България като прелетни птици, снасяха своите яйца, те се излюпваха и идеите тръгваха да се реализират. Тук имаше представители на всички леви движения от Европа. Първо се явиха анархистите, след това дойдоха социалистите, от тях изникнаха комунистите и започнаха да се роят различни революционни течения. Всички искаха с революция да променят живота на хората по това време. Затова методите им бяха различни. Анархистите бяха за неотложна борба, революция на улицата

с бомби и изстрели. Мнозина бяха убити в България по този начин. На едно събрание на анархистите в България Никола Антов е бил определен да извърши някакъв атентат. Атентата е бил насочен срещу политически личности. Той трябвало да носи бомбата със себе си, да я възпламени и заедно със себе си да унищожи всички, които са около него. По този начин на него му се е паднала привилегията да се жертвува за идеята на анархистите. А това за тях е било визитна картичка, че този, който загива е истински анархист. Той поема ангажимент да подготви всички подробности по атентата. Но се сеща, че само преди няколко месеца Учителят Петър Дънов лично го спасява като го укрива в домът си на ул. „Опълченска“ 66. Случаят е известен и описан от други по-подробно. Аз го споменавам, за да се види връзката между първото събитие и онова, което предстои да стане. В първия случай Учителят го спасява от преследващата го полиция, която имала заповед по онова време да разстрелва всеки хванат анархист и то без съд. Такива са били времената на терор от страна анархистите и съответен отпор от страна на полицията.

Никола Антов отива отново при Учителя и разказва подробно целия случай, че на него му се е паднало да се жертвува и да даде живота си, за да се осъществи предстоящият атентат. Учителят му казва: „Рекох, за тази идея не си заслужава човек да си дава живота. Анархистическата идея няма бъдеще. Погледни онова дърво през прозореца. То има плод. Червивите плодове сами ще паднат, а здравите ще останат сами на дървото. Господарят на дървото и стопанинът на къщата ще откъснат зрелите плодове и ще погледнат към земята и ще видят падналите червиви плодове. Тогава на следващата година той ще вземе син камък и вар и ще напръска дървото и ще спре онези, които снасят яйца на чужди места. И тогава няма да има червиви плодове. А вие, анархистите, заради червивите плодове искате да отсечете дървото. Като отсечете дървото няма да получите нищо от живота. Затова въпроса седи в това, да проучиш кои са тези идеи, от които се излюпват от снесените яйца на разни насекоми и пеперуди в главите на българите. Провери това.“

Никола Антов отива при анархистите и им разказва тази приказка. Онези му казали: „Това човешка глава не може да измисли. Кой ти го каза?“ Никола Антов отговорил: „Каза ми го Учителят Петър Дънов“. Онези замълчали и нищо не казали. Оставили го свободен да постъпи както си иска. Дори не го упрекнали, че не е изпълнил обещанието си. Защото в такива случаи те наказваха предателите от своите среди много строго.

Никола Антов отишъл веднъж при Учителя и отново споделил с него една идея за реформа на обществото, която трябва да стане само с революция. Учителят го изгледали казал: „Ти не можа ли да си научиш още урока от времето на френската революция, когато бе идола на тълпите, като революционен трибун, накрая премина през трибунала на тълпите и ти отсякоха главата? На времето ти беше се родил във Франция и ти беше Дантон. За него ще прочетеш в историята на френската революция. Внимавай да не допуснеш същата грешка тук в България. Защото всяка една повтаряща се грешка води до трагични развръзки“. После Учителят поискал да си покаже дясната ръка и му показал линията на съдбата и линията на живота. Казал му: „Виждаш ли тази пресечена линия, това показва, че в предишния си живот ти си бил посечен. Има един такъв закон: Когато в предишния ти живот ти отнемат живота насилствено, то в следващия живот никой не може да ти го отнеме вече насилствено. И да искат не могат“. Никола Антов продължи да се движи още в тези среди, после премина в комунистическите среди и накрая се занимаваше с политика, а след 9.IX.1944 г. придоби голяма политическа

власт и беше ръководител на Отечествения фронт в общината. Всички революционни апели и обръщения се подписваха от него и неговото име стоеше на плакатите. Заради превишаване на правата си, комунистите го изпратиха в концлагер, но не го убиха, както правеха с с други. Окултният закон си беше закон. Никой не посегна върху живота му и той доживя до дълбока старост. В неговата стая стояха три големи портрети: на Георги Димитров, като водач на III.Интернационал на комунистите, защото по това време той беше комунист. По средата стоеше портрета на Учителя понеже се смяташе дъновист. Той имаше една теория, че може да бъде едновременно и дъновист, и комунист. Третият портрет беше на френският трибун Дантон. Най-интересното бе, че портрета на Дантон френологически приличаше много на Никола Антов. И ако човек не знаеше, че това е Дантон би казал, че това е Никола Антов. Съпоставките ще си направите сами. Този дух избираше такива родители, които френологически отговаряха на неговия дух, за да може да се прояви в исканата посока. А как се прояви на Изгрева - за това не искам да говоря.

12. БРАТ РУСИ

Брат Руси беше нисък на ръст, имаше недъг, беше гърбав. Живееше на Изгрева и се занимаваше с продажба на книжнина. Продаваше книжки и от тях вземаше по някой лев, за да се прехранва. Беше смирен брат, добър брат. Дойде време, разболя се и след това си замина. Братята го погребяха както му беше редът в такива случаи.

Точно по това време беше освободена Южна Добруджа от Румънската окупация. Румънците доброволно отстъпиха Южна Добруджа на България. На следващия ден, след погребението Учителят каза: „Брат Руси си замина от Изгрева, но ние него го изпратихме да бъде представител в Невидимия свят за Южна Добруджа. Румъния има прегрешения пред Бога, че навремето окупира Добруджа. Днес тя се опитва да си поправи грешката. А ние изпратихме своят представител и посланик в Невидимия свят - брат Руси, така че той сега има нова длъжност. Божиите работници на земята са Божи работници и на Небето“. Всички приятели се спогледаха и не можеха да повярват на ушите си. Пред тях още стоеше фигурата на дребният и гърбав брат Руси. Вие днес може да го видите в някоя запазена снимка по онова време. Той е първият български посланик от Изгрева за освобождаване на Добруджа в Невидимия свят. А на 7.септември 1940 г., в гр. Крайова, Румъния бе подписана двустранна спогодба, с която се връща Южна Добруджа на България, откъсната от нея след Междусъюзническата война през 1913 г.

13. ТОДОР СТОИМЕНОВ

Тодор Стоименов бе един от тримата първи ученика на Учителя. Той бе живият свидетел на дейността на Учителя още от самото начало, та чак до 1944 г. Той бе един от братята, който носеше ковчега с тялото на Учителя при неговото погребение. През времето на Учителя той държеше всички финансови средства на Братството, а след заминаването на Учителя бе определен като Председател на Братския съвет.

Той беше с много деликатно здраве. Беше слаб, висок, с горда осанка. Много пъти Учителят го е спасявал от явна смърт. Спазвал е строго съветите на Учителя и така той си продължи живота до почтена възраст. Накрая сест-

рите се грижеха за него, перяха го и му готвеха. Както всичко простосмъртно, дойде време и той си замина.

Като млад той имал разклатено здраве. Попитал Учителя за съвет. Той му казал: „Всяка седмица ще ядеш риба“. А Тодор отговорил: „Но нали съм вече вегетарианец? Искам да бъда такъв до края на живота си“. Учителят строго го погледнал: „На теб ти е необходим фосфор за мозъка и за нервната система. В кръвта ти има недоимък на фосфор. А фосфор има само в рибата. Като ядеш риба ще поемаш фосфор и ще си опресняваш мозъка. Иначе ще си бъдеш вегетарианец и месо няма да ядеш“. „Но какво ще кажат другите за мен?“ Учителят добавил: „Важно е Бог какво ще каже за тебе. Има два вида вегетарианци: едните са по Дух вегетарианци, а другите са по форма вегетарианци. Те отвън не ядат месо, но вътре са вълци и разкъсват всичко със своите мисли и желания.“

Така Тодор до края на живота си яде риба и остана по Дух вегетарианец.

14. ИВАН АНТОНОВ

Иван Антонов беше роден в село Пещера, Радомирско. Като млад и той преминал през разни революционни среди. Накрая идва при Учителя. Учителят го накарва да завърши гимназия и той се самообразова впоследствие. Усвои добре астрологията и се подвизаваше чрез нея. Той бе един от астролозите на Изгрева. Имаше дар слово, но беше така устроен, че беше груб в обноските си. Говореше натъртено с висок глас, непозволяващ никакво възражение. Имаше ораторски способности. Владееше добре Словото на Учителя и можеше да проповядва. Учителят му казал: „Слушай какво. Ти ще проповядваш по два начина. Когато дойдат някои хора отвън при тебе и искат да им говориш за Учението, то им говори едно-друго какво-то знаеш. Ако те приемат добре, то те са добре дошли при тебе и Словото Ми е добре дошло у тях. Но ако някои започнат да говорят против Словото, против Учението, против Школата и против Мене, то ти давам право да им дадеш друг урок. Ще се държиш грубо с тях и ще ги нахокаш. Знай, че ти тогава хокаш и нагрубяваш не тях, а духа на опорочението, който е у тях. Ще проповядваш така, че непременно да те запомнят. Или ще те запомнят с доброто или ще те запомнят с лошото. Но непременно трябва да те запомнят. Ако те запомнят, значи си проповядвал добре. Но ако не те запомнят, значи си стрелял с халосни патрони. Знай, че мечът на Духа това е Словото Божие. То влиза у човека по два начина. Ето аз ти давам правото да работиш с тези два метода. Но това се отнася само за теб. На другите това не е позволено. На другите е позволено да работят само с методите на доброто“. И наистина той беше добър проповедник и в двете посоки, защото работеше и с двата метода. Затова някои го помнят като много груб, а други го помнят като много благ. Но едните и другите го помнеха с нещо. А това бе най-важното. Значи бе изпълнил Волята на Учителя.

15. БРАТ ЦЕКО ОТ ДАЛЕКО

Брат Цеко бе електрически техник. Услужваше на всички и беше момче за всички. Що парички припечелваше, раздаваше ги на този и на онзи. Някои дори използваха неговата добрина. Те сядаха на Изгрева, не работеха, а се подвизаваха в Господа чрез съзерцание, а брат Цеко през то-

за време работеше някъде в града, за да изкара някой лев. С този лев той купуваше нещо за хапване от града и го пренасяше на бедната софра на онези, които се подвизаваха в Господа чрез съзерцание. И вместо да му благодарят, някой път го упрекваха, че донесъл много малко за ядене понеже бил мързелив и не работел. Няколко пъти ми се оплака брат Цеко от такива грозни случаи.

Един път една сестра го помолила да донесе шевната машина от града където я дала за поправка. Вървят заедно към Изгрева, но било късничко, било се стъмнило, а по това време имало полицейски час поради политически причини. Посреща ги един полицаи, закарва и двамата в участъка и искат на Цеко личната му карта. А той изобщо не си бил изваждал такава. Накрая Цеко си спомня една мисъл от Учителя, че човешкото лице е личната карта на човека, защото човешкият дух е изписал френологически цялата му същност и история на човешкия му живот на земята. Тогава той се обръща, показва лицето на полицаи и му казва: "На, чети какво пише на лицето ми! Тук всичко пише - кой съм, от къде съм дошъл и какво правя в момента". Полицаят помислил, че Цеко му се подиграва и взел да го бие и удря по лицето, така както се бият крадци и разбойници, а сестрата дете била с него и чиято шевна машина той носел под мишница извикала: "Не бий брат ми щото чудо ще стане". Повторила го три пъти. А полицаят през това време удрял Цеко по главата и му викал: "Ето чудото аз го правя". В същия миг става земетресение. Всичко почва да се тресе, падат разни рафтове, хвърчат разни вещи и всички се стресват от уплаха. А сестрата вика: "Аз какво ви казах, не бий брат ми, защото чудо ще стане. Ето чудото стана и сега по-голямо чудо ще стане". Онези в участъка се стресват: "Да се махате от тука и да не ви виждаме повече!" Брат Цеко се навежда, взима шевната машина и с разкървавени уста успява да профъфли: "Аз съм Цеко от далеко. Така ми е името!" И двамата напускат полицейския участък. На следващия ден сестрата заведе Цеко при Учителя, за да му покаже разцепената уста на брат Цеко. Разказва Му случая. Учителят добавя: "Куче, което не знае да лае само вкарва вълка в кошарата. След това стопанина със сопа бие кучето или ако е мъжко го скопява, защото вълчицата като види мъжкар-куче си вдигне опашката и песа престава да лае. Благодарни, че си се отървал от това, че стопанинът те е бил само със сопата. А можеше нещо по-лошо да ти се случи. А земетръса не се управлява от човешки думи, а Бог е този, който управлява съдбините на света на земята, под земята и на Небето".

Една година обществените нападки и политическите настроения са били много големи срещу Изгрева. Кроили са планове да нападнат Изгрева и да го запалят. Скроили план и зачакали в гората всички да си легнат и да заспят, та да ги нападнат посред нощ и да ги запалят. Към 10 часа вечерта Учителят излезнал от стаята си, минал и запалил всички крушки в Салона и голямата крушка на поляната. Отишъл при Цеко и го извикал. И така двамата, Цеко и Учителят са обикаляли поляната дълго време. Нападателяте като са видели, че Салонът е осветен, че лампата на поляната свети, че двама души непрекъснато обикалят, разбрали са, че всички на Изгрева са будни, поради някакво празненство и затова се отказали от нападението. Като станало към един часа Учителят освободил Цеко да отиде да спи. След година един от тези, които е чакал да пали Изгрева беше му се случило някакво премождие и дойде лично да иска помощ от Учителя. Преди да иска помощ той се изповяда пред Учителя, а онези, които бяха около Учителя чува за покушението, с което се бяха разминали.

Веднъж Учителят го попитал: "Цеко, ти какъв искаш да бъдеш в следва-

ция живот?" Казал: „Искам да стана поет!“ След това добавил: „Мога ли да се поправя?“ Учителят казал: „Ти го каза вече - поет ще бъдеш!“ Тогава Цеко проговорил: „Цеко ще стане поет, за да измете целия смет на този скапан свет“. Цеко обичаше да говори в рими. Беше стихоплетец. Неговите рими бяха сполучливи, но бяха простички наглед и нямаше в тях духа на поезията.

Цеко имаше една история с една жена, любовна история. Но тя се превърна в драматично изпитание за него. Един ден той трябвало да се качи на един електрически стълб пред дома на Пеню Ганев и да оправи жиците понеже имало някаква повреда. А той беше електрически техник и знаеше как да го направи. Но електричеството не било изключено, а той имаше дълга права коса и тя случайно се допира до жицата, прави късо съединение с електрически ток, пада отгоре и на място умира. Точно по това време Учителят е в Мърчаево между приятелите. Изведнъж Учителят спира разговора с тях и казва: „Цеко се ожени!“ Всички, които знаеха за тази история с тази жена ахнаха. Значи Цеко се е оженил, а на символичен език това означава, че човек заминава за Невидимия свят. Това беше сватбата на Цеко. Беше си заминал, за да не сгреша с тази жена. по този начин той избегна този кармически възел, избегна тази карма. Но ние бяхме толкова смутени, че не можахме да проумеем нищо. На следващия ден Учителят държа специална беседа за Цеко. Цитираше някои случаи от неговия живот, изваждаше духовните закони и ни показваше пътя, по който трябваше да вървим. Пътят на Цеко бе до едно място. От това място ние трябваше да продължим по-нататък. Учителят бе ни посочил окултните закони, чрез които се разрешаваха тези проблеми, които спънаха Цеко. Ние трябваше да извървим останалия път. А колко от него, то този път ние извървяхме - това е друг въпрос. Цеко, който беше от далеко дойде време и си замина и отиде отново на далеко. Ето виждате ли как се сбъднаха неговите думи: „Цеко е от далеко и отива на далеко“. Това не е игра на думи, а жива съдба, която ние проверихме на Изгрева. За вас остава поука.

16. ПЕТЪР ПАМПОРОВ

Петър Пампоров беше от град Смолян по професия гимназиален учител. Преподавал е в различни градове. Владееше добре немски език и беше есперантист. Ръководеше курсове по есперанто и създаде много връзки в чужбина. Превеждаше беседите на Учителя на есперанто, бяха преведени някои песни от Учителя на есперанто и той бе този, който за пръв път отиде в Латвия и чрез есперанто държа лекции за Учението на Учителя. След него няколко години подред идваха латвийците на Изгрева. Той беше много дън член и работи много за идеите на Учителя в България и в чужбина. Ще намерите много статии написани от него във в-к „Братство“, чийто редактор бе Сава Калименов, както и в есперантските издания по онова време. Това го разказваме, защото сега ще се прехвърлим на едно невероятно събитие в неговия живот по първа младост. Пампоров е бил учител във Велико Търново. Бил млад учител и някаква ученичка се влюбила в него. Тази любов прераснала във връзка, а връзката преминала във физическа близост и накрая ученичката забременяла. А да забременее тогава по онова време ученичка е нещо невиджано и нечуто. Тогава учениците се държаха строго, ходеха в униформи, имаха вечерен час, имаха строг контрол от родителски настойници и от родители. След мръкнало не можеш да видиш ученичка да се разхожда по чаршията. Това е изключено. Та кога е забременяла тази ученичка, това никой не знае. Само Пампоров знае. Но тя не е могла да разреши този

въпрос в себе си. Да забременее ученичка и то от своя учител е нещо, което едва ли тогава се е случвало в България. И ако някой бил узнал това, то от срам би потънал в земята. Бременността напредва и тайната вече не е тайна, а става явен скандал. Ученичката взима, че се хвърля от моста на река Янтра в реката. Тя извършва самоубийство. Разчуло се по целия град. Всеки знае причината за самоубийството. Всички упрекват Пампоров, че той е трябвало да се хвърли от моста в реката заради този позор, а не ученичката. Разраснала се мълвата и подгонила Пампоров от града. Във Велико Търново има Братство, те познават Пампоров, но узнават и за неговото прегрешение. Всички без изключение го осъждат. През лятото Братството отишло на поредната екскурзия на Мусаленските езера с Учителя. По едно време те виждат, че идва брат Пампоров сам с раница на гърба. Те всички настърхват, защото знаят цялата история и всички вече са го осъдили. Те сега гледат как ли ще го посрещне Учителят, дали няма да го наругае или пък изобщо няма да го погледне, дори и няма да говори с него. Пампоров приближава, а всички стоят встрани, обръщат глави встрани и никой не иска да гледа нито Пампоров, нито неговият резил. Като приближил Пампоров на около тридесет крачки от тях, то Учителят се отделя от групата, отива и пресреща Пампоров, стисва му ръката, след това му подава ръката, за да я целуне. Учителят му подава ръка, за да я целуне. Всички стоят ужасени и втрещени от развръзката, която се разиграва пред тях. Те не могат още да проумеят цялата случка. Те знаят, че Учителят знае причината за това, което е станало с онази ученичка и с Пампоров. Учителят му подава ръка, за да го извади и да го спаси от онази бездна, в която е попаднал. А това е бездната на онази колективна неприязненост към Пампоров. Това е обществената присъда към него от търновското гражданство. Това е и същата присъда от Братството в Търново. Той е в бездната и Учителят му подава ръка и го извлича от там. Трябва да се подаде ръка на една душа. Той дава пример. Ако приятелите в Търново от Братството бяха подали също ръка на Пампоров, то той от своя страна би подал ръка на онова момиче, което бе бременно от него и тогава щяха да прескочат общественото мнение, че учител не бива да се жени за своята ученичка. И вероятно живота на Пампоров би протекъл по друг начин. Той се ожени в напреднала възраст, но нямаше деца. Накрая живота му загълхна тихо, тихо като в пустиня. Но възрастните приятели никога не му простиха онова, което той направи с оная ученичка, на която той бе учител в гимназията. Освен морални съображения имаше и друга причина. Това даде повод на Търновското гражданство да хвърля упреци и кал върху Учението на Учителя. Е, каква връзка може да има между поведението на Пампоров и Учението на Учителя? Няма никаква връзка. Затова Учителят му протегна ръка, за да го извлече от бездната на падението.

17. ВРЕМЕТО НА ЗЛОТО И ВРЕМЕТО НА ДОБРОТО

През 1936 г. през м. май злосторници биха Учителя. Той получи парализа и пожела да отиде на 7-те Рилски езера. Братството тутакси се изнесе на лагеруване в Рила. Аз останах на Изгрева понеже имах работа. Една нощ сънувам сън. Сънувам как Лулчев предвожда една конница с воини облечени в черно и развяват черно знаме. Идат да разрушат Изгрева. Малко преди да вземат завоя за Изгрева аз излизам пред мостчето и вдигам ръка. Аз започвам да им говоря. Разбирам, че друг им говори чрез мене. Казвам им: „Вие идвате да разрушите Изгрева. Къде сте тръгнали? Такива като вас попречиха по времето на Христа. Вие сте същите, които извикаха на времето: „Разпни

го!“ Вие сте същите, които организирахте побоя срещу Учителя. Вие сте същите сили, които искате сега да разрушите Изгрева. С това вие повтаряте грешката на евреите и ще бъдете разпръснати по целия свят ако посегнете на Изгрева като българи и като народ. Ако не се върнете римският император ще изпрати своите легиони и ще помете всичко, както това на времето стана по времето на Христа. И тук ще настане пустиня, ще се разруши този гред и пустош ще обхване цялата земя българска!“ Като чува това, те се разплакаха и наляво се обърнаха и конницата запрепуска към София. Значи не дойдоха на Изгрева. Станах него ден и си записах целия сън. Ето вече 50 години от тогава и още не съм го забравил този сън.

След няколко дена аз заминавам на Рила. Пристигнах горе. Братството се беше устроило, палатките опънати, но всичко беше замряло. Нямаше песни, нямаше Паневритмия. Само сутрин отивахме на Молитвения връх. Разбрах, че Учителят е много болен и е в палатката си. Реших да Го навестя. Запътих се към Неговата палатка. Точно по това време Той беше седнал на един стол пред палатката си и се препичаше на слънце. Около Него сновяха сестрите, които Го обслужваха. Те не даваха никой да се приближи към Него и да Го безпокои. Всички спазваха това, защото виждаха, че Учителят не може да се движи и не може да говори. Аз се приближих на 20 м от палатката. Учителят отвори очи и ме погледна. Позна ме. Лицето Му беше строго. След това повдигна лявата си ръка с длан напред и ме поздрави. Дясната ръка беше неподвижна и Той не можеше да я вдигне. Той ме поздрави и ми изпрати един такъв поглед пълен със светлина траещ само миг. Разбрах, че Учителят бе одобрил това, което бях направил на сън. Бях спрял една атака на Черната Ложа да атакува Изгрева в Невидимия свят. Ако не бяха спрени чрез мене, тези духове щяха да влезнат в софиянци и щяха да ги вдигнат и да отидат и физически да сринат Изгрева. Братството бе изнесено на Рила и нямаше кой да го охранява. Бяха останали неколцина. Но какво можеха те да направят при едно организирано нападение. Аз се върнах от палатката на Учителя и се включих в общия братски лагерен живот.

Изминаха към две седмици. Един ден бяха определен като дежурен по кухня. Обикновено определяха по няколко братя и сестри за дежурни. Трябваше всеки ден да се подготвят два казана храна за стотици хора.

Ние приготвихте продуктите за единия казан. Той вече беше на огъня и вреше. Юрданка Жекова, която беше дежурна като главен готвач по кухня нареди тоя ден да изчистим ориз, за да се направи мляко с ориз. От къде ѝ беше хрумнало, баш този ден да се прави мляко с ориз? Предният ден бяха уговорили овчарите, които пасяха стадата си при Урдините езера да донесат мляко. Те го бяха донесли и два гюма с мляко стояха в кухнята. По едно време Юрданка Жекова се обърна към мен и каза: „Брат, на теб ти давам днес най-важната задача. Днес ти ще бъркаш млякото с ориз на огъня, за да не загори. Ще го бъркаш непрекъснато, защото млякото е гъсто и може да загори с ориза. А няма нищо по-лошо да се яде загорял сютляш“. Стоя пред огъня и бъркам с един голям черпак казана. Не се разсейвам, мълча и бъркам. Знам, че ще се случи нещо необикновено този ден. Но какво е точно не знам. По едно време една сестра дотърча и извика: „Учителят оздравя, слиза отгоре и тръгна към чешмичката!“ При тази новина всички дежурни побягнаха към чешмичката, за да присъствуват на този исторически миг. Но аз бърках казана с големия черпак и си останах на поста заедно с Юрданка Жекова. След това свалихме казана и заедно с Юрданка тръгнахме към чешмичката. Като ме видя отдалече, че пристигам, Учителят ме погледна, усмихна се и вдигна този път дясната си ръка за поздрав. Тя беше вече оздравяла.

Същият миг един слънчев лъч се отдели от очите Му и се спря върху мене. Този лъч беше същият лъч, който ме посрещна при идването ми от София. Чух глас в себе си: „Ти свърши добра работа там в София и спря черната конница, за да не разрушат Изгрева“. Аз замрях. Нещата за мен бяха вече ясни. Приблжих се и се приобших към групата, която беше около Учителя и пееше песни. За пръв път се пееха песни на Учителя откакто бяхме дошли. Досега всички мълчахме и скърбяхме. Беше дошло времето на радостта.

След това групата се запъти към кухнята. Всички се наредихме, за да обядваме. Учителят също дойде с нас и седна на своята масичка. Дежурните по кухня разсипваха яденето от казана. След като се каза молитвата започнахме да се храним. Учителят сръбна една-две лъжици от супата и изчака всички да свършат с първото ядене. Дойде време да се разсипва млякото с ориз от втория казан. От гъстото мляко, от добре свареният ориз и от доброто бъркане, сътляшът беше станал гъст. Учителят пожела да му сложат в чинията мляко с ориз. Сипаха Му и Той бавно го изяде. При последната лъжица Той ме погледна и се усмихна и отново един лъч от светлина излезна от Него и ме озари. След това Той пожела да Му се сипе втори път. Изяде я и при последната лъжица отново ме погледна и отново се случи същото. Разбрах всичко и бях благодарен, че Учителят оцени онази задача, която бях свършил. Бях взел една позиция в Невидимия свят и бе дадено сражение в Невидимия свят на Черната Ложа с оръжието на Христа. А оръжието на Христа е Словото Божие. Това ме нахрани за цял живот.

Вечерта бе нападен голям огън. Всички се събрахме около него. Имаше едно столче, на което седеше Учителят. Аз взех столчето и го занесох. Учителят дойде, седна на столчето, погледна ме, усмихна се и всички запяхме. Беше дошло време да славим Бога с песни.

18. ФРАНЦУЗИТЕ И МИХАИЛ ИВАНОВ

Михаил Иванов беше в Париж - Франция, беше успял да основе своя група и изпрати първите французи да посетят Изгрева и Учителя. Те пристигнаха и нашите ги обгърнаха с почит и внимание. Учителят също ги прие много добре. Среща ме Савка Керемидчиева и казва: „Учителят прегърна сега французите и Франция, а нас остави настрана. Аз не съм съгласна с това“. Тя беше възмутена, как Учителят може да прегърне французите и да ги обгърне с такова внимание, а нас да изостави. Виждах, че сестра Савка ревнува, защото непрекъснато беше край Учителя и всяко нещо преминаваше през нея, за да стигне до Учителя. Ревността си е ревност. И в Духовния свят има ревност. Там ревността е по-голяма. В писанието е казано: „Ревността към Твоят дом ме изяде“. Та има ревност към Словото и тази ревност е по-голяма от всичко. Та Савка беше първия човек, който реагира срещу французите.

Същата година те се качиха на Рила. Аз също бях непримирим по отношение на тях като Савка. Не исках да ги приема в себе си. Като че ли те ще направят някоя пакост на Братството. После си казах в себе си: „Пак да правят каквото си щат. Щом Учителят ги е допуснал Той си има грижата за тях“. Една сутрин, беше много рано към 2-3 часа по тъмно, преди да отидем на Изгрева на Молитвения връх, аз имах едно съновидение. То беше следното: Изведнъж виждам, че всички приятели в Братството сме се облекли със сини дрехи, със сини хубави дрехи, но държим в ръцете си пушки. Но между нас дойдоха и се смесиха и други човечеи облечени в черни дрехи, но и те държат в ръцете си пушки. Аз не ги познавах и се чудех от къде дойдоха тези черни.

Обръщам се и виждам до себе си един висок брат с руса глава. Казвам му: „Брат, ние сега какво ще правим? Както сме облечени с тези сини дрехи и държим тези пушки?“ А той ми казва така: „Не бой се, в никакъв случай не могат да ни превземат. Нашите сили са някъде в центъра на България. Те сега се организират и идват насам, за да дадат отпор на тези, които са дошли тук.“ Това го запомних и се успокоих. Пробудих се, станях и отидох направо на Молитвения връх. Учителят беше там и започна обичайният ред, който изпълнявахме всяка сутрин. Още на следващия ден аз видях как нашите се разделяха. Преди да дойдат французите ние бяхме едно Братство. А сега се разделиха. Едни започнаха да държат за оня Михаил от Франция, а други започнаха да държат за други. Тук, в София се разцепиха на отделни малки групички. Та останалите, които не държаха на Михаил започнаха да държат за тази или онази група. Разделиха се в момента, когато дойдоха тези черни с пушки, както ми беше дадено на сън. Държаха за този или за онзи, а Учителят е тук на Изгрева и забравиха, че тук има Учител. За мен Той освен, че беше Учител, но за мен Той бе Господ и Живия Бог. За мен тогава, че и днес Словото на Учителя е от Бога. А Бог бе взел Своята човешка форма и присъствуваше между нас. Така аз гледах на нещата с моите очи. Но с очите на другите нещата изглеждаха другояче. След време Михаил изпрати свои емисари тука и те започнаха да говорят за него, че за тях той е Учител. За тях той можеше да е Учител, но за нас Михаил беше представител на Черната Ложа, защото това бяха думи на Учителят казани за него пред ония, които бяха още живи и помнеха много добре. А те, емисарите го величаеха, славеха го, дори някои от тях мислеха, че песните, които пеят в Париж на български са от техния учител Михаил. Също те смятаха така и за Паневритмията. Минаха много години и всички, които идваха от Франция все това знаеха. А ние знаехме другото, онова, което бе казал Учителят за него. И оттогава Братството се раздвои по въпроса с Михаил и французите и досега е раздвоено. Вече знаете причината. А вие ще се определите кому да служите. Ние се определихме на страната на Живия Бог и на Словото Му, дадено чрез Всемировия Учител Беинса Дуно.

Беше дошъл с тях един французин на име Манджо. Той беше донесъл един апарат, за да запише гласа на Учителя когато говори. Тогава нямаше магнетофони. Постави своя апарат до катедрата на Учителя и го включи. Но Учителят не беше съгласен със записването на гласа Му. Учителят бе казал: „Рекох, да не се записва!“ Този, който чу това не знаеше френски и не можа да го преведе на Манджо. През това време апарата работеше и той записваше гласа на Учителя. Той си отнесе апарата със записа във Франция. После този запис се загуби и не можахме да разберем къде се намира досега. Днес ние имаме няколко снимки на Манджо как смирено говори с Учителя. Учителят му бе казал: „Когато се намериш в трудно положение спомни си за мене!“ И той наистина е преживял едно преमेждие през време на войната. Бил е в критично положение и живота му е бил в опасност. Тогава си спомнил за Учителя и нещата му се оправили и той се спасил. Беше изпратил писмо за благодарност на Учителя. Всички французи, които бяха на Рила без изключение са имали подобни преживявания като Манджо през време на войната. Тогава са разбрали кой е истинския Учител. Впоследствие всички французи, които бяха тук в София и бяха целунали ръка на Учителя се отказаха от Михаил Иванов. Това беше за тях времето когато трябваше да се определят кому да служат. На Истината или на лъжата. И те се определиха за Истината и застанаха зад Учителя.

Изминаха 45 години от заминаването на Учителя. Ние бяхме свидетели

да видим и разберем какви пакости направи Михаил Иванов. Той се обяви за Миров Учител и отхвърли Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Една година сме на Рила. Учителят извиква сестра Гръблашева да Му гледа на кафе. А около Учителя има събрана група и чака да види как Гръблашева ще гледа на кафе на Учителя. Това се е случило за пръв път. По това време и Михаил Иванов е в тази група и брат Шишков. Гръблашева поема чашката от изпитото кафе на Учителя и Му гледа. Е, какво може тя да види за Учителя на кафе? Но по този начин се заинтригува оня, който се интересува от бъдещето. На следващия ден Михаил отива при нея и казва: „Сестра Гръблашева, аз имам много хубаво кафе, ела ми на гости“. Тя му отива на гости, но по пътя среща брат Шишков и тя го взема случайно с нея да пият хубаво кафе. Но това е метод на Учителя, за да има свидетели. Накрая Гръблашева му гледа на кафе и казва: „Брат, ти много скоро ще се издигнеш с Учението на Учителя. На много високо място ще се издигнеш, но после ще загърбиш Учението на Учителя и като го загърбиш ще Му обърнеш гръб. Като Му обърнеш гръб тогава ще паднеш по гръб и за тебе никой няма да иска да чуе повече“. Казала и други неща Гръблашева, които Шишков бе запомнил и после ни разказваше всеки път когато получавахме новина от Франция за поредния пакост на Михаил. Брат Шишков тогава казваше: „Е, и това се сбъдна. Така, както го каза сестра Гръблашева.“ Ето виждате метода на Учителя. Учителят работеше, избираше такива методи за работа, които не се повтаряха. Брат Шишков беше артист. Той беше хубав човек. Беше идеалист. Беше верен на Словото на Учителя. Учителят бе избрал именно него, защото беше високо идеен човек. За да има контраст. Защото високо идейният човек носи светлина в себе си. Неговите думи са точни и никой не се съмнява в него. И когато брат Шишков разказваше цялата тази случка с кафето на Гръблашева как тя е гледала на Учителя, ние примирахме от смях. Беше ни смешно, защото е толкова смешно, една гледачка на кафе да гледа и пророкува на Всемировия Учител. Но след като брат Шишков ни разказа как е гледала на кафе на Михаил - тогава ние не се смеехме. Вече не се смеехме, не беше смешно, а беше вече трагично. Ние вече знаехме какъв метод е избрал Учителят. Ние бяхме свидетели да проверим всичко това, което каза брат Шишков. Ние проверихме как той загърби Учението и обърна гръб на Учението на Учителя. А вие следващите поколения ще проверите как той ще падне по гръб. И тогава ще оцените метода, по който е работил Всемировият Учител Беинса Дуно.

19. МАРИЯ ГРЪБЛАШЕВА

Мария Гръблашева беше съпруга на Величко Гръблашев, който замина с единия си син за Америка и там остана. Гръблашева остана на Изгрева. Тя беше образувала една група на Изгрева и се занимаваха със спиритизъм. Тя беше медиум и чрез нея говореха различни духове на групата. Дотук добре, защото спиритизмът в братските среди беше много популярен. Но дойде най-тревожното. Чрез нея започна да говори един дух, който наподобяваше езика на Учителя. Този дух говореше, че той духът чрез Гръблашева изнася истинското знание за да може да подготви слушателите, та да могат да разберат по-добре онова, което ще им говори на следващия ден Учителят Петър Дънов. Този дух бе съобщил, че тази група е група за напредналите, а Учителят Петър Дънов говори в Салона на по-прост език, за да бъде достъпен за простите и обикновени слушатели. Ето защо тази група се е събирала във вторник, а в сряда е Класът, в който говори Учителят. Раздвоението и изку-

шението е на лице. Веднъж там отива сестра Мария Милева и духът на спиритическият сеанс се обръща към нея като я ласкае, че тя е най-културната от всички и тя трябва да доведе всички братя и сестри от Изгрева, за да слушат най-точното знание. Милева послушва, тръгва по Изгрева и за кратко време успява да убеди много хора и те се приобщават към тази група. По този начин Салонът се изпразва и Учителят говори само пред стенографите. Учителят ги изчаква да си направят опита и накрая извиква Милева в Неговата стая. Обръща се към нея, вдига заканаелно пръст и казва: „Понеже ти си най-културната от всички, давам ти кратък срок от три дни да ми върнеш всички ученици, които заведе там при Гръблашева, така че Салонът се изпразни и аз няма на кого да говоря“. Милева се стресва и запитва, не е ли той, който говори чрез Гръблашева. Учителят е строг: „Не може един Велик Учител да се завре в една канална тръба от където се изтичат всички извержения на град София. Един висш Дух може да пребивава само в чисто тяло. Чистотата на слънцето се проявява чрез светлината, а не чрез газената лампа и лоената свещ. Словото на Великия Учител може да излезне посредством тялото, което той си е подготвял милиони години. Чрез Гръблашева говори моят враг. Той сега работи чрез пет човека. Той работеше чрез Стойчев, който лично те привлече към него, за да му станеш говорещ и пишеш медиум и така да говорите срещу Мен и Школата. След това той работи чрез Маркова. След това чрез Янакиева. Сега чрез Гръблашева и през цялото време чрез Лулчев. Този мой враг краде Словото Ми и учениците и работи срещу Школата“. А това е Духът на Антихриста от времето на Христа преди 2000 години.

Сестра Милева разбира от Учителя как стоят нещата и тръгва от човек на човек и разказва всичко. Постепенно Салонът пак отново се напълва с ученици. На една от следващите беседи Учителят казва: „Забранявам на моите ученици да ходят по ясновидци, да посещават спиритически сеанси, да стават медиуми и по този начин да стават проводници на сили, които работят срещу Школата“.

Един път Лулчев отива при Влад Пашов и му казва, че му се явил Учителят Мория и му казал, че той трябва да събере и да направи група, пред която Мория ще изнася истинското знание, за да може да се коригира погрешното Учение на Петър Дънов. Влад Пашов като чува това се втрещил в него и казал: „Аз не мога да работя против Учителя, в никакъв случай“. След това Влад Пашов разказва това на останалите. Но Лулчев си направи група, която бе наречена „Упанишадите“ и чрез нея работеше Мория. Аз това лично съм го слушал много пъти от Влад Пашов. Но лично веднъж чух когато Учителят каза: „Аз вече цели 10 години се боря против тия духове, които са служебни духове, които са духове на Черната Ложа. Целта им е да разбият Школата отвътре. Но Бог поругаем не бива и те ще разберат какво значи израза, че „Бог е всепояждаещ“.

Съдбата на Лулчев е всеизвестна. Той бе убит от комунистите. Съдбата на Стойчев е също много поучителна. Той стана предприемач, започна да сече гори и дърветата ги изгаряше и овъгляваше, за да ги подготви за дървени въглища. Тогава това бе един начин за припечелване на пари и тогава дървените въглища се използваха за отопление чрез мангали за скари за правене на кебапчета и за печене на различни неща на скара. Той изнасяше в Турция, но след кратко време той заболя от рак и почина. И което е най-важното Учителят го предупреди да не сече дървета и да не ги овъглява, защото никой не е прокопсал от този занаят. Така че накрая всичко се намести към един финал.

Гръблашева накрая често я обсебваша духовете и правеше сума бели на Учителя. Това не подмина нито Янакиева, нито Маркова. Накрая окултния закон се завъртя. Окултните сили се задвижиха и потърсиха начин да възстановят нарушеното равновесие. Съдбата на всички, които споменах бе всеизвестна на нашето поколение. Ние се убедихме в думите на Учителя, че Бог поругаем не бива.

20. ОЛГА СЛАВЧЕВА

Олга Славчева бе родена в Цариброд. След Първата световна война това българско население остана към Сърбия. Сръбската пропаганда бе взела простен курс към българската книжнина в този край. Учеше се и се пишеше на сръбски. А българската книга не можеше да прехвъркне през границата, която строго се охраняваше. Една година Олга решава да посети майка си, която е в Цариброд. Споделя с Учителя: „Стягай раницата, ще минаваш границата. Напълни я с беседи!“ Олга с пълната раница преминава през Митницата без митничаря да я провери. Като я видели с раница, направо я изгонили, да не им се мотае пред очите. Така тя занася беседите на Учителя и ги подарява на българите. С умиление тя си спомняше и разказваше тази случка.

Олга Славчева беше една от тези сестри, която през 1922 г. е била омотана и привлечена в групата на Михаил Иванов и Кръстю Христов в гр. Търново, когато там те са се подвизавали по свой начин. След като тя разбрала в каква клопка е влезнала, успяла да се измъкне чрез помощта на Учителя. Тогава Учителят се обърнал към нея и казал: „Ти нали си поетеса? Нали си писателка? Тогава осмей ги тези двамата“. И Олга послушва Учителя и написала едно стихотворение и го рецитирала насам, натам. Успяла да ги осмее.

Но преди да стори това станала една случка. Отишла в бараката си и седнала да напише и да осмее тези двама обявили се за светци чрез своята дарба, да пише поезия. Седнала да пише и изведнъж в стаята нахлула една пчела, която я нападнала и искала да я ужили. Взела един пешкир и започнала да се брани от атакуващата я пчела. Борила се около 10 минути докато успяла да изгони пчелата от бараката. Та духовете на Черната Ложа не били съгласни с онова, което тя трябвало да напише. Накрая се освободила от пчелата и написала онова, което трябвало да напише. Започнала да чете написаното пред братята и сестрите. На всички им харесало и се превивали от смях.

Но на следващия ден се явил Михаил Иванов и е произнесъл срещу нея някакви думи. След няколко часа тя легнала на леглото си напълно парализирана, не може да говори и не може да се движи. Съобщили на Учителя и той отишъл при нея и казал на сестрите да застанат до нея и да четат 91. Псалм. След няколко часа и повтаряне десетки пъти на този псалм, постепенно Олга се раздвижила и накрая проговорила. Така Учителят я отвързал и освободил от Черната магия на Михаил Иванов.

Олга живяла някога с Михаил в града в една и съща къща. Използвали една и съща тоалетна. Но когато Михаил ползвал тоалетната, то той не си измивал изверженията. Олга като влизала в тоалетната трябвало да му чисти лайната. Този случай го разказваше Олга след като беше преживяла магическите операции на Михаил. „Представяш ли си, човек с бяла риза, с бели ръкавици, а не си чисти изверженията и не си измива лайната. Ето, това доживях не само да го видя, но доживях да го изпитам и отвън, и отвътре.

Благодаря на Учителя, че ме освободи от тази нечистотия както отвън, така и отвътре." И ние, останалите също благодарим.

21. ЛЕЧЕНИЕ ЧРЕЗ ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА

Една година когато служих войник в град Сливница по времето на военното учение аз заболях. Това беше около 1934 г. Преглеждаха ме военни лекари, но нищо не ми казаха. Тогава ги помолих да отида в София и да се прегледам в болницата на Червен кръст. Те се съгласиха и ме пуснаха. Но аз бях решил да отида на Изгрева и оттам да търся помощ. Но понеже бях срамежлив не отидох при Учителя, а потърсих д-р Жеков, който бе ветеринарен лекар. Той ми даде някои напътствия, но подобрение не получих. Напротив, болката ми се усилваше от лявата страна както и от дясната. като видях, че няма кой да ме излекува, една сутрин ставам и казвам на себе си: „Учителю, ще дойда при Теб! Само Ти можеш да ме излекуваш!“ Аз се помолих, направих вътрешна връзка с Учителя, облякох се криво-ляво и се приготвих да излизам от стаята. Хващам се с лявата ръка за дръжката на вратата и от мен излезе нещо като вихър и каза „Фу-у-у-у“ и излезна през прозореца. Видях го как направи следи във въздуха. Някакво черно същество бе ме сграбчило и ме мъчеше толкова време. Понеже бях направил мислена връзка с Учителя, то помощта дойде от Него. Значи Учителят ме излекува и от тогава не съм почувствувал същите болки близо 60 години. На следващия ден, на беседа Учителят каза: „Вие, като ви заболи нещо отивате при лекар. Обаче когато Бог лекува, Той ще ви излекува завинаги“. Учителят спря за момент и ме погледна. Разбрах, че това се отнася за мен и че помощта от вчерашния ден бе дошла именно от Учителя по онази мисловна връзка, която бях създал между себе си и Него. Но това стана много трудно и чрез непрекъснатата молитва. Връзката между ученик и Учител се създава много трудно и още по-трудно тя се съхранява. Аз имах тази опитност и никой не може да докаже, че това не е така. Затова ви я разказвам, а вие ще си я проверите, дали тя е вярна, ако използвате същият метод. Вътрешната връзка между ученик и Учител предхожда всичко.

22. БЯЛАТА ПАНДЕЛКА

Учителят си замина на 27.декември 1944 г. Тялото Му го положиха на одъра за поклонение. Започна поклонение пред Него. Музикантите свириха Неговите песни. Когато сложили тялото на Учителя на леглото, някой бе сложил една панделка на краката на Учителя и е завързал краката. Завързал Му краката в областта на глезените, така че стъпалата Му да не отиват страни. Това е един стар обичай, да се връзват краката. Това е едно символично връзване, което носи и стари правила от времето на тракийските яврения. Това означава, че човек връзва заминалия, за да може като заминев в Невидимия свят да му служи отново и да не избяга. Така на времето на конете българите са слагали букаи. Това са едни халки, които се втикват една в друга и се връзват за първите крака на коня. Той може да пристъпва с малки крачки, но не може да бяга надалеч. Подобна символика има и във връзване с панделка носете на умрелия. Ние те пускаме да си заминеш, но когато ни потребваше ще те потърсим и ще ти снемем букаите, за да ни теглиш каруцата. А ние с тази каруца трябва да си вършим нашата работа.

Приятелите по това време са смутени, едни плачат, други реват, трети

заяпат, четвърти свирят, но никой не се сеца за тази панделка. Накрая влиза сестра Тодора, тя вижда панделката, отива при краката, измъква панделката, отвързва краката, а те стоят мирно. Обръща се към останалите и ги пита: „А бре, вие с ума ли сте, та да връзвате краката на Учителя? Вие Него ли връзахте с тази панделка или себе си връзахте? Бог е Дух и тия, които Му се кланят в Дух и Истина да Му се кланят! А Глава на Твоето Слово е Истината!“ Тодора изрича това и прибира панделката.

Минаха години. Братските работи не вървяха както трябва. Полека-лека започна да се руши онова, което Учителят ни остави. Накрая загубихме Изгрева и той бе разрушен. Веднъж съм при сестра Тодора и брат Ангел, които в последните години се грижеха за мястото на Учителя там където бе положено тялото Му. Гледам, тя държи една бяла панделка. Питам я, какво е това. А тя казва: „Това е същата панделка, с която на времето някой бе завързал краката на Учителя. Та вместо краката на Учителя с тая панделка завързаха цялото Братство и сега всички сме вързани и отвътре, и отвънка“. И тя ми посочи с ръка наоколо запустелия Изгрев. А аз трябваше да науча този случай. А на вас ви го предавам, за да знаете от какви дребни неща зависи живота на ученика и живота на Школата, защото Великият Учител работеше чрез малките величини, за да може чрез тях да приложи Словото си, посредством живота на учениците. А какво успяхме и какво не успяхме, това е тема на друг разговор.

23. НА ЛАГЕР НА РИЛА

Да се изнесе цялото Братство на Рила не бе лесна работа. Участваха много хора в организирането и всеки си знаеше мястото. Камиионите ни изсипваха в зависимост от времето или на Полчища или при хижа „Вада“. Нагоре багажа се извозваше с конски керван. Имаше един бай Янко. Той беше много сериозен човек и с голяма любов изпълняваше всичко. Той и неговите синове бяха честни хора. Толкова години той качваше и сваляше багажа и нищо не се изгуби. Това бяха каракачани и бяха скотовъдци. Те си говореха на техен език, който ние не разбирахме. Една година изглежда те имаха някакъв празник и жените им се бяха облекли в техните народни носии. Тогава зърнахме и видяхме пъстри носии. Очите ни останаха в красивите и пъстри носии. Те ги слагаха само при празника. Ние улучихме този момент, за да ги видим. Друг път не ни се удаде такава гледка.

На терасата при второто езеро, където изтичаше водата по склона за първото езеро имаше едно пространство от около 30-40 метра, което не ни позволяваше да се приближим. Тогава бе решено да се наредят камъни и да се направи брод, по който да минаваме. Приятелите работеха дълго време и нареждаха камък след камък и се получи нещо като мост, по който ние можехме свободно да минаваме. Представляваше наредени камъни един до друг, а по тях се стичаше водата от второто езеро надолу към първото езеро. Този мост го нарекохмe „Моста на народите“.

Имаше едно магаре. Това бе магарето на Станке от Сапарево. Той донасяше продукти с него и след това ги продаваше. Слагаше два коша отстраня на самара и вътре в кошовете имаше плодове, круши, сливи, ябълки, а в другия кош имаше зеленчуци. Има няколко запазени снимки с това магаре. Та гледайте това магаре и не смятайте, че това е едно обикновено магаре. И то по онова време беше работник и носеше храни и помагаше на лагера. То бе съработник на Братството и на Бога.

Всяка вечер правехме лагерни огньове. Бяхме направили подходящо

огнище и огнището беше заобиколено с големи камъни, за да не се позволява вятъра да разнася жарта наляво и надясно. Така че на останалите снимки от онова време се вижда един кръг. Това е кръгът на огнището. А казаните бяха в кухнята и там в тях се готвеше храната. После дежурните ги сваляха и ги донасяха до онези каменни скамейки, които бяхме направили във вид на спирала.

Често с Учителя играехме Паневритмия на третото езеро, на „Бъбрека“ или на „Езерото на Чистотата“. Няколко пъти Учителят даде едно упражнение, като всички нагазихме до колене във водите на езерото и плискахме с ръце водата навътре към езерото. Учителят даваше съответни формули, които ние ги произнасяхме общо на глас. Има такива снимки и вие ще ги разгледате и проучите.

Когато някоя група тръгваше да си отива, тогава я изпращахме на „Плачи камък“. Това беше един голям камък, който се намираше на ръба от където започваше да слиза пътеката надолу. Там се пееха песни и се разделяхме със сълзи. Учителят често присъстваше, пееше с нас и изпровождаше групите.

24. НАДПИСЪТ НА СКАЛАТА ПРИ ИЗВОРА „РЪЦЕТЕ, КОИТО ДАВАТ“

Историята за откриването на извора при второто езеро може да научите от разказа на Олга Славчева и на Елена Андреева. Според тях извора е открит на 15.август, ден четвъртък, 1929 г. На следващата година по идея на Учителя е издълбан надпис на скалата. Този надпис е запазен и до днес. Няма човек, който да е бил при извора и да не е научил наизуст този надпис. А той гласи:

Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари,
вий, служители на живота,
отворете сърцата си за Доброто
и бъдете като този извор!

Под този текст има друг текст, който не може да се прочете. Аз заварих онези, които бяха издълбали този надпис по скица дадена им лично от Учителя. Това са цифри издълбани по специален начин и са символи, които отговарят на Кабалата. Това е датата на изписването на този надпис. Тук е обозначена годината, месеца, деня и часа на издълбаването на този надпис. Цифрите така са разположени, че на пръв поглед е невъзможно да се разчетат. След като ми дадоха истинската дата, тогава аз много подробно разгледах този надпис и видях, че той точно съвпада. Ето днес 45 години от заминаването на Учителя никой не може да разчете този надпис освен мене. Дойде един брат, показва ми снимката с надписа и аз му го разчетох. Той обеща да провери дали това е вярно. Провери от една описана екскурзия на Олга Славчева. Според нея надписът е издълбан на същата дата, която аз също зная. Този приятел ги провери и видя, че те съвпадат. А сега ще ви кажа и разчета надписа. Първите четири знака означават годината. А тя е 1930 г. Следващите четири знака означават деня и месеца. А това е 25.VII. (юли). Последните два знака означават часа. А това е 12 часа. И така надписа означава: 1930 г., 25.VII, 12 часа.

До изучаването текст са издялани фигури, които са също чертежи дадени от Учителя. Тяхното разчитане може да стане само чрез знанието на Учителя дадено в Неговото Слово. Спомням си, че в една от беседите Той разказва за тези символи.

Бележка на редактора: Драган Петков бе онзи от съвременниците на Школата на Учителя, който само той знаеше тази дата. При едно посещение при Борис Николов той му я каза, на което и аз бях свидетел. И Борис я даде чрез своите спомени и това е отпечатано в „Изгревът“, том III, стр. 168.

25. ПЕСЕНТА „ПОЗДРАВ НА УЧИТЕЛЯ“

Една година бяхме на Рила и Учителят беше с една групичка при чешмичката „Ръцете, които дават“. Брат Владо-руснака още при откриването на чешмата беше издялал от мрамор две красиви човешки ръце събрани в шепи, през които изтичаше водата от извора под форма на чучур. Имаме снимки на тези ръце. Всеки, който ги разгледа днес ще види едно творчество, което се доближава до съвършенство. Злосторници счупиха тези ръце. Това е характерно за българския народ, в който е акумулирана изключителна разрушителна сила. Учителят много пъти е говорил, че тази разрушителна сила у българина трябва да се насочи по възходящ път, за да се прояви най-малкото добро. А това може да стане само чрез Словото на Учителя. По-късно други братя издялаха такива ръце, сложиха ги като чучур, но те не можаха да се доближат ни най-малко до оригинала. На връщане от извора, Учителят заедно с приятелите се насочиха към отсрещния бряг на второто езеро. Всеки носеше в ръцете си някакъв съд напълнен с вода от извора. На отсрещния бряг се бяха събрали голяма група приятели. Те посрещнаха Учителя с песента „Поздрав на Учителя“. В припева се пее така:

„Добре дошъл, добре дошъл,
Учителя на Любовта.
Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Мъдростта“.

След като изпяхме цялата песен, Учителят се обърна към всички и каза: „Добре дошли ученици на Любовта. Добре дошли ученици на Мъдростта“. По този начин Учителят отговори на нашето приветствие и направи връзка между учениците на Школата, които се намираха на земята пред нозете Му и онези ученици, които се намират в Духовната Школа на Бялото Братство. Едните са долу на земята, другите са горе в Невидимия свят и всички се обединяват чрез Словото на Всемирния Учител. А ние днес видяхме как това стана с тази песен. Той поздрави учениците на Любовта, а това е идеалът на ученика в Школата на земята. Той поздрави учениците на Мъдростта, а това е идеалът на Школата в Невидимия свят. Едната е Школа на Светлината, а това е Школата на Любовта, а другата Школа е на Мъдростта, а това значи, че това е Школа на Виделината. Затова Учителят държеше повече на тази песен. Тази песен е създадена по текст и мелодия на сестра Елена Казанаклиева. Тя беше една сестра от първото поколение и бе жив проповедник на Словото на Учителя сред тоя народ. Тя имаше поетически дарби, имаше дар слово, беше музикална и което е още по-важно имаше дарби да вижда и разрешава някои лични проблеми на приятелите. А това не беше малко за онези години. Но това тя правеше с единствена цел да подпомогне приятелските семейства, за да бъдат по-ревностни в изучаване Словото на Учителя.

Има и още една друга много мелодична и популярна песен. Казва се „На Учителя“. Тя е по текст и мелодия на един брат от провинцията. Казваше се Борис Хаджи Андреев. от гр. Ямбол.

Когато я пееха приятелите всички се прехласваха в мелодията и в думите ѝ. Там има един стих, за който трябва да споменем някои неща.

И в дни на изпитание,
Ти бъди ми канара;
тъй за Тебе ще живеея
и за Тебе ще умра.

На Учителят не му хареса съдържанието, което ни влагаме в този стих. Онзи, който бе снел този тест от Невидимия свят имаше друга идея. Но ние като пеехме влагахме противоположна идея. Затова в една беседа отпечата-на в томчето „Божествен и човешки свят“, стр. 140, Учителят бе споменал, че има някои хора, които искат да умират за Христа. „Аз пък казвам, че трябва да живеем за Христа!“ Ето как Учителят коригира едно наше несъвършенство. Това даде повод на други приятели да променят четвъртия ред от този стих и вместо „и за Тебе ще умра“, написаха „и след Тебе ще вървя“. Когато го запяха с променения текст Учителят също не бе доволен. В една беседа Той отбеляза, че ако ученика не е готов да умре за своя Учител, за Неговото Учение и за Делото Му, то той не е достоен да бъде ученик.

Няма да забравя как Учителят изпълняваше на цигулка „Маршът на Светлите Сили“. Пред очите ми се откри картина, как ние вървим през камънаци, през мочурища, през блата през пустини и как постепенно, постепенно минавахме през такива местности, които представляват определени периоди от живота на човека. Накрая ни изведе от този свят на човешкия порядък и преминахме в един друг свят, свят на хармония и свят на светлини, които се преливаха една в друга. Това съм го преживял и знам какво представлява този марш на Светлите Сили. Видях, че тези Сили създават и поддържат ритъма на живота на земята.

Когато Учителят пееше, пееше тихо. Пееше тихо с плътен тон, който се чуваше еднакво както на първия, така и на последния ред. По какви закони на звука ставаше това и как се разпространяваше, това можем само да гадаем.

Учителят препоръчваше нашия братски хор на Изгрева да изнесе концерт в зала България. Но нашите се стреснаха и уплашиха. Започнаха да умуват, че ще се изложим, понеже нямаше такива добри гласове, а пък диригентите не са уверени в себе си. Когато споделили пред Учителя своите опасения, Той казал: „Ще помагам“. Една сестра възкликнала: „Учителю, ама на сцената как ще стане това?“ Учителят добавил: „Ще помагам отдолу на сцената и ще помагам отгоре от Небето“. Въпреки всичко те не се съгласиха. Това е. Сега можете да коментирате както си искате. Но онова поколение през време на Школата не изпълни заръката на Учителя. После всички се чудеха защо музикантите нямат условия да работят и да се изявяват на музикалната сцена. Те сами си отрязали условията. Никой не им е крив. Един пример. След заминаването на Учителя първия концерт, който трябваше да се изнесе на Изгрева беше на денят на пролетта - 22. март. Диригент на хора беше Митко Грива. Когато започна хорът да пее песните, като че те не пееха, а пееше някой друг чрез тях. Без да искаме и ние запяхме в Салона същите песни. Получи се нещо невероятно. Един небивал възторг и едно вътрешно извисяване, което ни препрати във времето на Учителя когато подобни състояния на духа имавме само при Неговото присъствие. Тогава разбрахме какво

е искал да каже Учителят: „Ще помагам отдолу. Ще помагам отгоре“. Ние се уверихме какво означават Неговите думи. Разбрахме, че други същества пелха чрез нас, защото бяха влезнали в нас и се реализираха чрез нас. Излезе много хубав концерт. Сполучлив концерт. А сега 45 години след заминаването на Учителя музикантите се мотаят и умуват. А други, които могат да пеят се страхуват. Накрая един брат като чу моята опитност даде дума да изведе музикантите и да направят за пръв път концерт в зала „България“. Направиха го концерта, само че в „малката камерна зала България“, която събира 300 човека. Напълнихме залата и концерта излезе сполучлив. Той бе направен на 15. юни 1991 г. във връзка с чествуването на 120-годишнината от рождението на Георги Куртев от Айтос. Същият брат много искаше да изведе музикантите на голямата концертна сцена на зала България. Ако вместо него друг го направи и ако ние не сме живи, то ние непременно ще дойдем отгоре, за да помагаме. Първо Учителят ще дойде и ще помага и отдолу и отгоре. Та сега живите, които сме още на земята очакваме този концерт. Ако не доживеем да го дочакаме на земята, то непременно ще го доживеем да го посетим когато си заминем и се намираме в Невидимия свят. Чакаме времето когато ще се осъществи тази идея на Учителя.

Бележка на редактора: На 30.11.1996 г. в зала „България“ бе изнесен този концерт - виж „Изгревът“, том VI, стр. 586.

26. ВРАТИТЕ ПРИ ПАНЕВРИТМИЯТА

Да играеш Паневритмия и да си жив участник в този кръг по времето на Учителя беше невероятно преживяване. Всеки от нас имаше своето лично усещане за въздействието на Паневритмията като музика, движение и като съчетание на хармония в едно поле, което е създадено от „Живата Паневритмия“, която се намира в Невидимата Школа на Бялото Братство.

Когато бяхме наредени по двойки и двойките се завъртят в общия кръг, трябваше да се спазва едно правило дадено от Учителя. Когато двойките се въртят в кръга, трябва да има еднакво разстояние между двойките. Не трябва някъде между двойките да има по-голямо разстояние от два-три метра, а на друго място да са сблъскани един до друг и да си пречат при играта. Между двойките трябва да има еднакво разстояние. Като си разперят ръцете трябва да има най-малко разстояние от половин метър. Понякога Учителят даваше едно упражнение. Караше ги да се хванат за ръце и да направят нещо като хоро. След това си пускаха ръцете, обръщаха се в дясно и това бе разстоянието, което трябва да има между тях. По такъв начин се определяше големината на кръга. В зависимост от числото на участващите двойки се определяше диаметъра на кръга. Един път бе по-голям, друг път бе по-малък. Не е важно колко голям ще бъде кръга. Друго е важното - да има еднакво разстояние между двойките. Учителят много държеше да няма голямо разстояние между двойките. Той се изразяваше така: „Затворете вратите!“ Той определяше тези разстояния като отворени врати. Какво представляват тези врати? Кръгът на Паневритмията е жив кръг от сили и силово поле. Той се създава от играещите двойки. Когато се отвори някоя врата, това означава, че разстоянието не е спазено между двойките и че живия кръг е пресечен. Тогава други сили влизат чрез тези врати, крадат от това силово поле и след това като крадци задигат цялото Благословение от Паневритмията. Понеже са крадци, те взимат каквото им е нужно, взимат този капитал, за да работи чрез него Черната Ложа, а на нас оставят нарушената хармония, т.е. дисхармония. После се чудим защо не ни вървят работите, няма какво да се

чудим, а трябва да изпълняваме нещата точно така както ги е казал Учителят. Веднъж Учителят беше недоволен и каза: „Рекох, да затваряте вратите навреме. През тях влизат други сили в кръга. Не бива да се допуска тези сили да влизат между нас и които да развалят хармонията. Носите отговорност пред Небето, че допускате чрез вашето непослушание Черната Ложа да атакува Школата. Тези неща са недопустими и се санкционират от Невидимия свят. Невидимия свят е място на висша разумност, на висша хармония и висша светлина. Това е Светлината на Божественния свят.“ Ние запомнихме това и ви го предаваме. Е, разбира се, че не винаги го изпълнявахме.

Когато играехме Паневритмия по всички правила дадени от Учителя се получаваха такава хармония между нас, че имахме усещането, че не стъпваме по земята. Това е наше усещане, но ние фактически се движехме с краката си по земята. Тогавашно разбирахме какво означава да се играе правилно Паневритмия при „затворени врати“.

Ето сега 45 години след заминаването на Учителя не се спазва това правило за вратите. Понякога някои от възрастните приятели започват да се обаждат: „Затворете портите!“ Други, които слушат се дразнят от техните забележки. Учителят на времето не казваше врата, а казваше „порта“. Дразнят се, защото не знаят. Дразнят се, защото са отворили „портата“ на Паневритмията и в тях са влезнали онези същества и сили, които смучат и крадат от Живия кръг на Паневритмията. И затова се дразнят, защото други в тях се дразнят, защото са влезнали там и са се вкопчили като кърлежи и смучат ли смучат енергия. Е, кажете ми как може да се коригират и затворят тези порти с една забележка? Не може.

При „Слънчевите лъчи“ се правят 12 лъча по шест двойки, като останалите двойки в кръг обикалят около играещите. Получава се едно число от 12 лъча по 12 бройки - 144 души. Това е числото, за което се споменава във Библията, че 144 хиляди същества ще слезнат на земята. Числото 144 000 са онези Духове на Бялото Братство, които са работили през вековете. По този въпрос Учителят е споменавал много пъти в Словото Си.

Когато се играе Пентаграмът отпада по една двойка и всеки Пентаграм е съставен от пет двойки. Отпадналите двойки от лъчите, както и останалите двойки, които са се движили в кръг образуват нови Пентаграми. Пентаграмите биват толкова на брой в зависимост от броя на играещите. Няма точно определено число колко Пентаграми да бъдат.

Имам една опитност за Паневритмията на 7-те езера. Партньорът ми с когото играех трябваше да си отиде и аз останах самичък. Казах, пък нека сега няма да вземам участие в лъчите. И като започнаха да пеят: „Ти си ме мамо човек красив родила!“, като ми се отвориха едни други уши, слушам, че отгоре много по-хубаво пеят от нас, но се сливат с нас. Това е моя опитност. Паневритмията е жива и тя се играе едновременно и долу на земята, и в Духовния свят.

По време на Паневритмията започвахме да играем в по-малък кръг, като пазахме да няма врати и порти между нас, т.е. да има еднакво разстояние помежду ни. После Учителят даваше задача да се увеличава диаметъра на кръга постепенно. Това означаваше, че идеите на Учителя трябваше да пулсират и да излезнат от центъра и от кръга и да се разпространят по целия свят. Това означава, че центъра на живота пулсира и ритмично изпраща вълни на хармония в света. Ето това беше един метод на работа на Учителя за разпространението на Неговите идеи. Затова ще намерите в Словото Му един израз: „Моето Слово се разпространява във въздуха. Има същества, които Го поемат и веднага Го разпространяват. Божествените Идеи се разп-

разпространяват по такъв начин". Затова Учителят казваше, че Новото Учение ще дойде отвътре в хората като първо ще възприемат тези идеи като свои и като собствени ще ги реализират. Друг път ни обръщаше внимание, че чрез нашите дисхармонични състояния на Изгрева, по същия начин те се разпространяват в света като дисхармония в умовете на останалите хора. Веднъж беше строг и каза: „Вие тук на Изгрева сте виновни за това, което става в света. Вашите дисхармонични мисли и чувства се разпространяват от този Божествен Център чрез Божествената вълна създава се от идването на Великия Учител. И вместо човечеството да приеме идеите на Словото като хармония и чистота, то възприема вашите недостатъци като дисхармония и несъвършенство“.

Тогавя ние разбрахме каква беше нашата роля на Изгрева. В нас имаше Сила, която можеше да сътворява и съзижда Новия живот. Имаше Сила, която можеше да разрушава. Ние опитахме и двете неща. А резултатите ги видяхме.

27. ЛАГЕРЪТ ПРИ „ЯВОРОВИТЕ ПРИСОИ“ НА ВИТОША ПРОТОКОЛ

През време на Школата на Учителя, две години братството е лагерувало на Витоша, на „Яворови присои“. Това са годините 1933 и 1934 г. На някои от старите снимки на гърба бе отбелязан август 1934 г. и то на една групова снимка където Учителят е седнал с прекръстосани крака, облегал се на един голям бор и около него група приятели. От спомените на съвременниците на Учителя могат да се намерят много малко данни за това лагеруване. При моите издирвания, единствено останалия жив от това поколение Драган Петков можеше да покаже мястото на лагеруване в „Яворови присои“. И така на 27.IX.1990 г., ден четвъртък, в 9 ч. сутринта група в състав от Драган Петков, Марийка Марашлиева и д-р Вергилий Кръстев се изкачиха с автобуса от Хладилника до хижа „Алеко“. По пътя следвахме следния маршрут, който отбелязваме подробно за упътване за следващите поколения.

1. От хижа „Алеко“ се върви по алеята в посока отбелязана на показателя, че алеята е посока Бистрица, Железница, Академик и се върви в посока изток и за пет минути пешком се стига до Мечата поляна.

2. При Мечата поляна една беседка се намира в ляво, чешма за пиене вдясно, а ние пресичаме под лифта и вървим в посока юг към гората около 50 метра. Влизаме в гората, преминаваме я и стигаме до една табелка-указател, за пет минути пешком, на която табелка пише посока Бистрица. Пътеката водеща надолу е посока юго-изток и слизаеме надолу и стигаме до голямата морена.

3. Голямата морена с големи камъни преминаваме, през моста дълъг 50 метра и слизаеме надолу по алеята и навлизаме в гората като вървим десет минути. След което излизаме от гората.

4. Излиза се от гората и се намираме пред едно малко езерце - изкуствено направено, а зад него се простира поляна дълга 100 м, пресичаме поляната посока юг и намираме пътеката между боровите, която се намира в долния край на поляната и започваме да вървим надолу по пътеката, като стигаме до една морена в гората.

5. Морената в гората се състои от големи продълговати обли камъни,

заемащи пространство 20 м височина, 10 м широчина, като в долния край на морената има чешмичка. През време на лагеруването през 1933 / 34 г. братският лагер са взимали вода за пиене и готвене от този извор, като е била направена коруба от дърво, която е служила да тече по нея изворната вода. Ние заварихме тръба водопроводна сложена преди години лично от Драган Петков и наблюдавахме как по нея тече струя вода. Там направихме няколко снимки с Драган Петков за документация на мястото на извора и морената.

6. От морената се върви по пътеката около 50 м и се излиза на малка полянка, като се насочваме на ляво и надолу през малки борчета. В горната част на същата малка поляна има очертана по-голяма пътека-алея, но нея няма да хващаме, а се поема малката пътечка в ляво и надолу.

7. След около 20 м пешком, минаваме до един голям бор.

8. След още 20 м на пътеката има един правоъгълен камък 50/30 см, който се явява ориентир, а в ляво зад един бор има един голям камък 1/1 м, намиращ се на 5 м от пътеката.

9. Слиза се надолу по пътеката между по-малките борове.

10. Излиза се на площадка, където от дясно има много камъни 1/1 м, а от ляво също камъни 1/1 м и се върви между големи борове надолу.

11. Върви се надолу между камъни 30 м, като от дясно са разположени камъни, а от ляво един-два камъка.

12. Пътеката слиза надолу вече оформена между боровете, широка 2 м между големи борове около 50-60 м.

13. Пътеката се разширява три метра, а от дясно се намират камъни 50/50 см.

14. Слиза се на полянката обрасла с борове, на която през 1933/34 г. е бил лагера на Братството с Учителя в местността „Яворови присои“.

Поляна - лагер през 1933/34 г., „Яворови присои“

1. Пътеката излиза на поляната, която е с размер 30/40 м.

2. От пътеката направо се вижда камък-скала на 50 м.

3. Вдясно се вижда на 50 м също голям камък, а от него се вижда друг камък-скала също на 50 м разстояние.

4. От дясно полянката продължава в по-редки борове, където са били палатките.

5. Вдясно на полянката се намират три бора и камък пред тях, а в ляво на полянката се намират два камъка отдалечени 10 м един от друг. В отсрещната част на полянката бе намерено огнището, направено от няколко камъка обгорени от огъня, на което огнище е била братската кухня. Тук, на това огнище се дава песента „Запали се огъня“. Бяха документирани в присъствието на Драган Петков и заснети горепосочените обекти на поляната. Според Драган Петков, когато Учителят се придвижвал до изворчето в морената Учителят е произнасял формули според разказа на Пеню Ганев.

Долуподписани от групата: 1. Драган Петков, 2. Марийка Марашлиева, 3. Д-р Вергилий Кръстев

27.IX.1990 г., гр. София, четвъртък, 8.30-16.30 ч.

1. КАК СТРОЯХМЕ ИЗГРЕВА?

Роден съм в гр. Русе на 14.ноември (стар стил 27. ноември) 1908 г. около 7 ч. сутринта. Родителите ми бяха от Свищов. Баща ми си намерил работа в Русе и там сме се родили. Бяхме четири деца. Три сестри и един брат. Аз съм средния по ред. Родът на баща ми е от гр. Свищов, както и на майка ми. Там са се оженили, а ние децата се родихме в гр. Русе.

След 1912 г. семейството ни идва в София. Детството ни премина в града. Бях на 14-15 години, когато с баща ми ходехме по разни сказки, които се изнасяха от различни общества. А тогава такива се бяха намножили много. Ние живеехме на ул. „Шар планина“, която е близко до ул. „Опълченска“ 66. Баща ми чул за Петър Дънов и беше ходил няколко пъти сам да го слуша на ул. „Опълченска“ 66. Един път баща ми ме доведе в дома на Гумнерови и аз за пръв път чух и видях там Учителя. С годините аз растях и пораснах и започнах да посещавам редовно беседите на Учителя. Случи се така, че баща ми спря да ходи да слуша Учителя, а аз продължих на негово място и така изкарах цялата Школа при Учителя. След като Братството се премести на ул. „Оборище“ 14 аз продължавах да ходя там най-редовно.

Когато се откри Младежкият Окултен клас, аз бях в него още от самото начало. По-рано живеехме в Красно село и тогава ставах много рано в три часа през нощта и тръгвах за Изгрева пешком. А това не бяха малки разстояния и не беше лесно да се будиш сутрин в три часа през нощта.

На Изгрева се направиха една-две бараки. Там бяха Никола Нанков, Димитър Стоянов, Николай Дойнов и Борис Николов. Аз тогава бях малък, но Борис ми намери работа и ме викна да облицоваме бараките отвътре. Отначало с хартия, после с картони и накрая с дъски, кой каквото имаше и колко му позволяваше кесията. Там хората бяха от бедни по-бедни. Така ме извикаха да облицовам къщата на Стоянка Илиева със шперплат. Учителят непрекъснато присъствуваше при строежа на тази къща както и при облицоването ѝ отвътре. Чак когато се сложи покрива на къщата, тогава Учителят спокойно се отдалечи от една свършена работа.

Когато се правеше нещо на Изгрева, Учителят всякога присъствуваше там. Беше между нас. Можеха да Му дойдат гости, но Той леко се отмести от страни на няколко метра, за да не се чува от нас разговора. През това време Той слушаше онзи, който Му говореше, но лекичко ни наблюдаваше как вършим тая обща братска работа. Трябва да се запомни това. А кое? Винаги и където се правеше нещо, там където се работеше от братята, там винаги бе Той - неотлъчно.

Постепенно Изгревът се устройваше. Беше направена чешма на Изгрева с релефни изображения на сърна, жена и орел. Тя бе построена от Борис и Бертоли. Сестра Бахчеванова се занимаваше с цветята на Изгрева. А какви цветя имаше само на Изгрева. Всеки, който види някое хубаво цвете, то следващата година носеше семе, за да се засади на Изгрева.

В приемната на Учителя се приемаше - долу само външни хора. Понякога нашите се изкачваха нагоре по стълбите до Неговата стая и Му чукаха на вратата. Безпокояха Го за щяло и нещяло. Понякога Той беше зает и

съобщаваше това на някоя от сестрите, които висяха непрекъснато до вратата Му. Казваше простичко така: „Аз съм зает и никой да не ме безпокои“. Онези, които бяха на стража не пускаха никого. Това можеше да продължи ден, два, три дни. Но имаше случаи когато Учителят сам отваряше вратата и посрещаше онзи, който току-що бе пристъпил долу при първите стъпала. На всички бе ясно, че Учителят приемаше този брат или сестра поради неотложност. Такива случаи имаше много. Това означаваше връзка духовна между ученик и Учител.

На Изгрева Паневритмията се играеше след сутрешната беседа, която почваше в 5 часа сутринта. Обикновено от 6 до 6.30 ч. сутрин в дните сряда, петък и неделя излизахме всички от Салона и там на полянката играехме Паневритмия. Само в тези три дни играехме Паневритмия. Учителят играеше много леко, непринудено. Когато се играеха „Слънчевите лъчи“, Учителят сядаше и гледаше от страни, защото трябваше да влезне в група. Той седне на скамейката до стълба и наблюдаваше.

Латвийците бяха първите чужденци, които дойдоха на Изгрева. Те бяха тихи и вежливи хора. Бяха облечени в бяло. Сестрите с бели рокли, забрадки и кърпи. След това дойдоха французите - една голяма група. Бяха интелигентни, сърдечни и добри хора, но Изгрева се напълни с глъчка и непринудени разговори.

Понеже се занимавах с дърводелство, нямаше барака, която да беше построена и да не съм вземал участие в нея. С годините трябваше много неща да се ремонтират и аз бях този, който кърпех и запушвах остарелите от времето покриви и стени. Така че строежът на целия Изгрев мина през ръцете ми. Познавах всички и се стараех да бъда в добри отношения с всички независимо към какви групировки те спадаха. Това ми спомогна, както и това, че ние бяхме направили къща на 500-600 м от Изгрева. Това ме спаси от многобройните обиски, които се правеха на Изгрева. Дочаках и доживях да видя как се разрушиха всички ония бараки, които аз бях построил. На тяхно място бяха построени нови каменни здания на руската легация. Ние бяхме от поколението на Школата. Един след друг ние си заминаваме и трябва да предадем онова, което сме запазили на следващото поколение. Дано успеем да сторим това и дано се намерят хора, на които да предадем това, което сме запазили. Ако сторим това, това означава, че не сме живели напразно на Изгрева. А това е нашият дълг към Словото на Учителя.

2. ЛОДКАТА НА РИЛА

Всяка година през месец юли и август летувахме на 7-те езера на Рила. Да се подготви лагера, за да приеме стотици хора не беше лесна работа. Отивахме няколко братя, които бяха със занаяти и можеха да строят и да приготвят кухнята, банята, казаните и всички неща за едно лагеруване. А това не беше малко. На Рила през няколко дни слизахме на първото езеро за дърва. Там имаше много дърва. Затова слизахме да играем Паневритмия долу на първото езеро и след това всеки взимаше кой колкото може да влачи от тези дървета. По-яките братя ги извличаха от долу от гората, а другите си избираха какво могат да носят на ръце. Отначало на второто езеро беше само огнище. Това огнище беше заобиколено с големи камъни и то бе предназначено за вечерните огънове, които бяха много големи. Пламъкът избуяваше на два-три метра над нас. Там се изнасяха много концерти. Лагерът беше само при второто езеро, защото наоколо имаше много клек, който беше непроходим. Малко по малко се изсече клека и целият лагер се издърпа на-

зад востра от езерото. Палатката на Учителя беше до един голям камък, по-голям от човешки ръст. Не беше камък, а цяла скала. Постепенно лагера премина от брега, покрай езерото и след години се качи по левия склон нагоре. Идваха повече хора и нямаше къде да им се сложат палатките. Когато се разчистваше терена, за да се направи заслона, там имаше един много голям камък. Учителят нареди на Георги Томалевски да издълбае с длето магнитна стрелка северо-юг. След това изкопахме една голяма яма и в нея ние бутнахме този камък и то тогава, когато се правеше хижата. Учителят бе казал за този камък, че той символизира целостта и независимостта на България. Затова ние го закопахме и го скрихме, да не би случайно майсторите и зидарите, които строяха хижата да вземат и да го взривят, понеже можело да им пречи. Така ние запазихме с този символичен жест целостта на България след заминаването на Учителя и след свършването на Втората световна война.

А първите години лагера е бил в дясно от езерото на една от терасите. Защо ли? Защото е имало много клекове и местността е била непроходима. Чак когато ги изсякохме и изгорихме на огньовете за казаните и за огрев, то чак тогава се освободи място за палатки около езерото.

С Крум Въжаров решихме да направим една лодка и то плоскодонна, за да можем да се обслужваме за вода. Трябваше да носим вода с кобилицы и кофи от извора. Има такива днес запазени снимки. После се опитахме да направим сал като първите корабокрушенци и с него да носим вода. Но веднъж сала се обърна и ние всички полетяхме във водата. Затова се отказахме от сала и продължихме да носим вода на ръце. Но в София Крум ми даде чертежи за лодка и аз цяла зима я правих. Лодката бе направена от две самостоятелни половини, които бяха закарани с камион и оттам бяха изнесени на ръце от младежите до второто езеро. А как се качи лодката? Бяха оформени две групи от братя от по 6 до 8 човека. Всяка група носеше едната половина от лодката, носеше се на рамене и на ръце. Имаше и трета група братя, които бяха като резерва. Те се включваха там където някой закъсваше. Така по този начин я изнесохме от Сапарева баня до второто езеро. Да не смятате, че беше лесно? Направете опит и преминете този преход само с една раница и вие ще видите, колко е трудно това разстояние да се преодолее.

Горе, на второто езеро аз свързах двете половини на лодката с болтове по средата и по този начин стана една лодка за чудо и приказ. Учителят много се зарадва на тази лодка. Той се качи пръв и Той пръв се вози в нея. Аз с Крум Въжаров гребяхме с греблата. Имаме много запазени снимки от онова време и вие ще видите как в моята лодка се возеше Учителят и как с нея возехме вода от извора до кухнята. А през есента ние криехме горе лодката при чешмичката в клековете и я заривахме с камъни. Две години не я намери никой. Но на третата година я откриха рибарите. Те бяха я виждали през лятото. Знаеха още, че ние не сме я сваляли, а че някъде е скрита. Търсиха я и накрая я намериха. С нея започнаха да ловят риба в езерото. Това разбрахме когато първата група отиде, за да устройва лагера. Тогава разбрахме, че няма смисъл да я крием. Оставихме я горе. Но есента тя биваше потопявана във водата и така изкарваше зимата. А през юни ние я изваждахме отново от водата. Така тя се запазваше по добре. Влезне ли във водата, покрита ли е с вода, тя не гние, защото няма въздух. Така десет-петнадесет години я имахме лодката горе и тя се съхраняваше без пазач. Доиде време и тя бе разчупена от овчарите и туристите. Но тя изпълни своята задача по времето на Учителя, защото тя ни помогна да пренасяме вода за лагера.

Изворът, от който взимахме вода бе построен по идея на Учителя. Бяха

изработени от камък човешки ръце, през които като чучур трябваше да минава изворната вода. Имаше братя, които се занимаваха с каменоделство. Това бяха Борис Николов, Светлозар Илийчев, Владо-руснака. Бяха издялани няколко пъти тези ръце, защото се чупеха от туристите. И сега имаме готови ръце като чучур, но не ги слагаме. Пазим ги за онова време, когато можем да ходим спокойно и да лагеруваме на Рила. Защото сега ни е забранено от властите.

Водата, която се носеше с лодката бе за кухнята. Дежурните се определяха предварително. Братята носеха вода, чистеха картофи, а няколко сестри отговаряха за обяда като една им беше отговорничка. С годините се устройхме, направихме маса за хранене, както и масичка за Учителя. Братските обеди бяха величествени. В кръга се поставяха два-три големи казана, дежурните с големи черпаци разливаха храна, а всеки поднасяше дълбоки купи, в които се разсипваше гозбата. Гозбата бе една, а за десерт се правеше нещо в друг казан като мляко с ориз, мляко с грис, крем и т.н. Накрая всички сме седнали и дежурните дават команда за молитва. Започва обща молитва. Тя свършва и започва общия обяд. А след обяда, така както сме седнали и след прибирането на чиниите, идваше ред на концертите. Трябва да споменем, че седалките и масите бяха направени от каменни плочи. Но имаше и сковани от дъски маси, които можехме да местим и да слагаме според случая. Ако разгледате снимките от онова време ще разберете какво значи величествен обяд сред природата в присъствието на Учителя.

3. ЗАКАНАТА

В Германия бе подето гонение срещу евреите. Първо започна официалната пропаганда срещу тях, а по-късно започнаха да ги изселват от всички окупирани страни от германците и да ги насочват в специално отредени лагери. Отначало казваха, че ги пращат в Германия като работници по мините и да вършат тежката работа, понеже германските мъже са войници и са на фронта.

По това време в България също се заговори, че трябва да бъдат заличени евреите. У нас те бяха търговци, банкери и част от интелигенцията. Дойде се до там да им сложат значките по реверите на саката, да ги носят, че всеки, който ги срещне да знае, че среща човек от класа обречена на погибел.

Започнаха закани и срещу Братството. Отива Методи Константинов при Учителя и предава онова, което е чул от политическите лица. Казаха му: „Като свършим с евреите и ги изгоним от България ще дойдем и до вас, до дъновистите и ще ви изгоним също от България“. Съобщава това на Учителя и чува следния отговор: „До нас като дойдат, то България ще бъде заличена от картата на Европа. Тогава тяхното наказание ще бъде 2-3 пъти по-лошо от това на евреите. Господ е заличил много народи и империи и може много лесно да заличи и българите. Българите са важни до тогава докато вършат волята Божия. Щом не я вършат ще бъдат зачеркнати от лицето на земята.“

Ние доживяхме да видим как Германия бе победена във войната и как 40 години е разделена на две. Окупирана от руснаци, а другата част от западните съюзници.

4. КОЙ И ЗАЩО ХЛОПА НА ВРАТАТА НА УЧИТЕЛЯ?

При Учителя непрекъснато се нижеха хора един след друг. Хлопаха по вратата Му и всеки иска най-различно. Едни искат да бъдат излекувани, други търсеха помощ за разрешаване на техни житейски проблеми. А трети идваха и искаха пари. Повечето това бяха хора дошли от града. По едно време Учителят се ядоса и каза: „Аз не съм дошъл тук, за да ви давам пари и да ви оправям материалните работи. Парите са при кесаря, а доброто е Божественото и с него ще отидеш при Бога“.

Идва една сестра да пита Учителя по много важна работа. Учителят я приема, а тя Го запитва: „Учителю, дали моят мъж ще влезне в рая? Понеже за себе си не съм сигурна, че ще влезе, та да не би той като влезе в рая аз да съм отвън“. Той се намръщва и казва: „Нито ти, нито мъжът ти, нито дъщеря ти, нито синът ти ще влезнете в рая. Вие сте затворници и сте турени в един затвор наречен семейство и тук ще си учите уроците на земята“.

5. РОДНИНИТЕ

Заварихме първите приятели, които са били отначало с Учителя, когато Той е бил млад. Аз Го заварих с побеляла коса и брада. Тогава ние, младите разпитвахме по-възрастните братя какво знаят за баща Му, майка Му, за братята и сестрите Му. Имаше един приятел, който обичаше да проучава родословното дърво на някои видни личности в България. Отива при Учителя и казва: „Може ли да ни кажете нещо за Вашето родословно дърво?“ Чул отговор: „Без баща съм, без майка съм, без роднини. Нещата отвън не се познават. Кой кой е и какъв е отвън не се познава. Човек се познава по това, което съдържа в себе си. Този, който ми диктува е Елохим, един от великите князе на Небето, велик служител Божий, който е нарочно пратен от Господа на Силите да изпълни Неговата воля“. Ето това е родословното дърво на Всемировия Учител Беинса Дуно.

6. КОЙ ЩЕ ПОМЕТЕ САЛОНА

Салонът на Изгрева бе построен през 1927 г. и до края на 1944 г. по времето на Учителя в него се събирахме и той четири пъти в седмицата държеше своето Слово. Освен това там се събираха музикантите, репетираха и се изнасяха концерти. Но след всяко ползване на салона той трябваше да се почисти, да се измете, да се избърше праха, да се почистят стъклата на прозорците, които заемаха почти едната страна на салона. Големи прозорци, хубави прозорци, през тях влизаше обилно светлина, но трябваше всяка седмица да се мият и избърсват. А това не бе лека работа. Обикновено Изгрева се почистваше за големите празници на Братството. Но когато вървяха класовете през седмицата имаше дни, когато няма кой да го помете. Веднъж Учителят среща едного и казва: „Няма ли кой да помете салона? Годици наред наблюдавам колко кал се внася в салона. С тази кал внасяте своето влияние и то не се изчиства лесно. По калта и праха, който оставяте в салона разбирам колко сте прогресирали“. Братът тръгва да търси сестри, които да изметат салона. Нали това е женска работа. Но понеже не намира никого, спретва се сам и макар че е мъж помита салона. Накрая отива при

Учителя и Му казва: „Ако не друго, то поне го пометох“. „А пък аз за благодарност ще ти кажа какъв е окултния закон на този салон: Каквото правиш на физическото поле, това го правиш и в духовните полета“. Братът кимнал с глава, че е разбрал и се запътил към домът си. На следващия ден отива в службата си и някакъв голям проблем който имал отведнъж се разрешил благоприятно. Казал си: „Е, нали изметох салона на Учителя, а пък Той измете моите ядове“. Разбрал какво значи да метеш някъде и че метлата не е случайна вещ, с която се измитат боклуците.

7. СПЯЩИТЕ СЛУШАТЕЛИ

Учителят започваше да говори в салона, а на предната маса стенографират стенографите. Зад тях на обикновени столове са седнали посетителите. Когато бе Общия окултен клас и на неделните беседи присъствуваха и стари, и млади. Понякога старите заспиваха и отначало това ни правеше впечатление, но после си спомняхме, че старите хора често дремят. За тях Учителят каза: „Те не дремят, а сме ги пренесли в другия свят и от там те слушат по-добре“.

Но по-късно видяхме, че и други в средна възраст заспиват понякога. Отново питат Учителя: „Неправилно сте се наредили по един неестествен начин и понеже не си хармонирате с някои и за да излезнете от това неестествено положение заспивате. По този начин отдолу не можете да слушате, но слушате отгоре“.

Понякога в салона обстановката не беше много ведра, понеже всеки, който идваше тук донасяше със себе си своите проблеми и грижи. Атмосферата бе тежка, а да се разсее трябваше да се пеят дълго песните на Учителя и да се правят молитви преди беседата. Учителят говореше, а виждахме, че някои млади глави бяха кълмнали и заспали. Една сестра се възмущава след това: „Учителю, разбирам да дремят възрастните приятели, но младите да дремят, това не го разбирам“. Отговаря: „Когато мисълта е тежка и напрежението голямо, то двойника на човека излиза навън, разширява се повече от допустимото, защото той не може да издържи на това напрежение в човешкото тяло. Ето защо някои са в будно състояние, нищо че спят в салона. Други път има, които не спят, гледат, слушат, но съзнанието им е спящо. Важно е съзнанието да бъде будно“.

Ето така дойдохме до разкриването на неща от вътрешната страна на Школата.

8. ПРЕПОРЪЧИТЕЛСТВО

Учителят беше дал задача в един от класовете, в която се казваше, че всеки един ученик през живота си трябва да обърне поне един човек към Бога. Мина се известно време и всеки хващаше по някой за ръка и го води на Изгрева. Този, появилият се трябваше да бъде онзи, който ще се обърне към Учението и към Бога и тогава дойдоха най-големите разочарования. Някои се преструваха, че са се обърнали към Учението, идваха и търсеха услуги, че дори и пари, за да си подпомогнат.

Така бяха препоръчали един руснак, който бил много напреднал духовно. Водят го при Учителя, а Той го пита: „Какво е Вашето Учение?“ А Учителят отговаря: „Моето Учение е, че говедата трябва да бъдат без юлар, а конете без подкови. Конят сам да се връзва и да отива да оре и сам да се

развързва и да се връща." Учителят му говори със символи, а той му казва, че му трябвали пари. Учителят му даде 300 лв., а онзи дойде втори път и получи отново 400 лв., дойде и трети път и заяви, че му трябват обувки и дрехи, за да може да идва на Изгрева. Един брат му услужи с каквото трябваше и после този съмнителник изчезна и не се яви вече. Учителят среща онзи, който го беше довел и пита: „Какво стана с вашето поръчителство? Какво стана с вашия брат во Христe?" Братът мига и свива рамене: „Учителю, излъгах се!" Учителят мълчи и го пита: „Ти знаеш ли как е в света? Който даде поръчителство някому и той не си издължи дълга на дължника, то кредитора хваща поръчителя за гушата, води го при съдията и му казва: „Ти си поръчител, давай сега парите!" В Окултната Школа окултният закон е много по-строг за поръчителството". Дойде време поръчителят да плаща. Братът се разболя, заляна и не след дълго си замина от този свят.

9. ПЕВИЦИТЕ

На Изгрева се стекоха от цяла България много дарования. Тук се свиреше на различни цигулки и се чуваха гласове на даровити певици. Обикновено при такива случаи те се допитваха до Учителя и Той даваше своите съвети. Непременно ги препращаше към известните музикални педагози в града, за да вземат уроци по пеене. Имаше една сестра, която имаше невероятен глас. Учителят ѝ бе дал съвети и методи за работа и бе казал да не се жени. Но нещата се развиха така, че тя се ожени и роди две деца. Покрай семейството и децата изостави музикалното си образование и занемари гласът си. Отиде при Учителя да се оплаква, че нещо не ѝ върви нито в семейството, нито като певица, а Учителят ѝ каза: „Рекох, ти ако искаше да станеш певица не биваше да се жениш. Сега имаш две деца, каква певица ще ставаш? Имаш глас, музикална си, но вече е късно. Певческото изкуство изисква всецяло отдаване". Сестрата си замина попарена от мнението на Учителя. След това започна да разказва, че не била получила съдействие от приятели и от обществото на Изгрева. Съобщиха това на Учителя. А Той им каза: „Сестра Дора Дойнова има невероятен глас и е рядко надарена. Каквото ѝ казах нищо не изпълни, защото е немарлива със себе си и с дарованието си. Сега си е намерила оправдание и си казва: „В този живот не постигнах нищо, защото имам карма да изплащам. Като си изплатя кармата в следващия живот не само ще пея, ами и ще композирам". Така тя си мисли, ама не знае, че законът е друг. Каквото вържеш в този живот в следващия ще го развържеш. Каквото насадиш в този живот в другия живот ще му береш плода". Какво посадиша в този си живот не знам - ще ги видим в другия живот.

Почти всички певици на Изгрева повече или по-малко не можаха да изявят своите таланти. Главно това се дължеше на непослушанието към съветите на Учителя.

10. ИЗЦЕЛЕНИЕ

Довеждат при Учителя един човек от града и го молят да спаси жена му, че е тежко болна. Учителят се обръща към него строго и казва: „Рекох, иди си, жена ти ще оздравее". „Ама как ще оздравее?" „Ще оздравее без илачи. Иди си, тя ще оздравее." Учителят е сърдит. Онзи си отива и ни разказва, че г-н Дънов бил много груб с него и го изпъдил от стаята. На след-

ващия ден жена му оздравяла и на последващия ден идва мъжът на Изгрева да благодари на Учителя. „Г-н Дънов, благодаря ти, че жена ми оздравя. Не знам как стана, но според мен е редно да Ви благодаря, защото знам, че чрез Вас стана“. Учителят го гледа, усмихва се. „Прав си, че чрез мен стана. Но не съм аз, който е излекувал, но Духът чрез Мен изгони болестта от жена ти. Важно е, че тя оздравя и още по-важно е, че ти дойде да благодариш, защото това е почит и зачитане на Духът“. Онзи целува ръка и си заминава.

Мина известно време, идва един млад човек болен от охтика, т.е. от туберкулоза. Идва да иска помощ и да бъде спасяван. Оплаква се на Учителя и накрая Му иска 250 лв. Щял да ходи до Чирпан. Коленичи пред Учителя и Му разправя, че е от Братството. Учителят нищо не каза, но извади 250 лв. и му ги даде. Онзи си отиде. А брат Боев запита: „Ами аз този човек изобщо не го познавам. Какъв брат е той?“ Учителят продължава: „Отдалече го видях, че идва и виждам, че целият му дроб е почти разяден от болестта. Но той идва тук с лъжа и си рекох: Хайде, отивай си, за да не лъжеш повече. Той иска да се изцели, а лъже, че е от Братството. А Братството е една връзка, по която Божественото може да протече и да премине в него. Братството е състояние на Духът Божий, при което човешката душа идва в общение с него. Имаш ли в себе си тази връзка, ще получиш помощта. Нямаш ли я, ти се разминаваш с живота си“. Ето два случая, по които може да съдите за тази вътрешна връзка.

11. ЖЕНИТБАТА

На Изгрева идваха редовно по време на ваканциите няколко учителки, които работеха по селата. Една от тях беше Наталия Чакова. Идваха тук, стояха по време на ваканциите, научаваха новините, питаха и разпитваха и запомняха всичко. Та този случай го разказа Наталия. По онова време Любомир Лулчев залиташе много по женската част. Как се случило, че едно младо момиче, което дошло на Изгрева се залепило за него и му станало любовница. След време той се наситил на нея и я изоставил. А тя премина през голяма психическа криза. Тогава Учителят срещнал един млад брат, скромно момче и му казал: „Ожени се за нея!“ Но младият момък се поколебал, тогава Учителят прибрал двете си ръце към гърдите си, погледнал го молитвено и изрекъл: „Моля те, ожени се за нея. Направи го заради Мене“. Момъкът се разделил с Него, мислил няколко дена и решил да изпълни молбата на Учителя. Приближил се до изстрадалото момиче и започнал да приказва с нея любезно и внимателно. Започнал да дружи с нея и накрая се оженили. Така изпълнил молбата на Учителя. Постепенно тя се стабилизирала и създали семейство на Изгрева. Ако беше останала на произвола, тя щеше да отиде в другата крайност и да направи какви ли не бели на Учителя, които ги правеха другите. Момичето се казваше Станка.

12. СТРОГОСТТА НА ЗАКОНА

Нашата сестра и учителка Наталия Чакова разказваше друг случай.

По онова време една наша сестра се залюбва с един брат есперантист от града. Любовта преминава своята граница и те сключват брак. Дори им се ражда дете, а нейния мъж, понеже бил есперантист често пътувал по разни конгреси на есперантистите в чужбина и после се връща. На един от последните конгреси, който е бил в чужбина, след като се завръща, той бива арес-

туван от полицията и е обвинен, че бил шпионин на чужда държава. Започнали да го съдят и той бил осъден на смърт. А жена му по няколко часа стояла пред вратата на Учителя и се молела да бъде приета. Накрая Той я приел, тя изплакала молбата си, а Учителят ѝ казал: „Предателството се наказва много строго както горе, така и долу на земята. То не се прощава нито от едната ложа, нито от другата ложа. Но всяка една ложа има свои методи за наказание. Едната ги беси и разстрелва, а другата ги прекарва през страдания, като им запазва живота, за да си научат урока“. Тогава тя изхлипла безутешно и накрая Учителят казал: „Е, и тук се работи на земята, то и горе се работи. Може да работи и горе!“ Така и стана. Тя остана вдовица с две малки деца на ръце. Но строгостта на закона бе изпълнена.

13. КОЙ ЗА КАКВО СЕ ЖЕНИ

На Изгрева пристигаха много млади хора мъже и жени. Някои престо-
яваха повече и постепенно се превръщаха в братя и сестри. Но въпреки това,
че бяха станали братя и сестри мнозина от тях преминаха през брака и отно-
во станаха мъже и жени. Имаше един брат Пеню, който беше учител по
селата. Той отиде при Учителя, помоли Го и поиска разрешение да се
ожени. Докато другите, които се женили изобщо не питат Учителя. Пеню има
послушание и пита. Пита и то в присъствие на няколко сестри, които са при
Учителя. Не се срамува да пита пред другите. Значи е честен и почтен и
справедлив. Но Учителят мълчал. След като си отишъл Той се обръща към
сестрите и казва: „На брат Пеню му са се запушили каналите и иска да се
ожени, за да ги отпуши. Е, ще се ожени и ще му се родят три обикновени де-
ца и толкоз“.

Мина се време, братът се ожени и наистина му се родиха три деца, а
пък случая го разказваше Наталия Чакова. А пък ние останахме да гледаме
какво ще направят тези три деца, защото тогава се смяташе, че Братството
може да се разшири и увеличи като всеки се ожени и си нареди по няколко
деца. А веднъж Учителят разреши този проблем така: „Братството и сестрин-
ството е състояние на съзнанието, когато то се стреми да се докосне до
свръхсъзнанието, в което обитава Духът Божий“.

14. ПИЯНСТВОТО

Имаше една сестра Радка Сарафова, която бе съпруга на Кръстю
Сарафов. Радка имаше втори баща, защото майка ѝ Анастасия се беше оже-
нила за един руснак на име Никита. Те са живеели във Варна, обаче Никита
непрекъснато пиел. Тогава майката помолва Радка Сарафова да отидат заед-
но при Учителя, да Го помолят за съвет и помощ срещу това пиене. Радка си
уредила среща, отиват двете при Учителя и Анастасия разказва: „Много е до-
бър мъжът ми Никита, но когато пие става страшен. Може ли да му се даде
нещо като лек, за да се излекува от това пиянство?“ Учителят мълчи. Тя три
пъти подред Му разправя за този руски Никита. А Учителят все мълчи. А ко-
гато приключва срещата и Учителят става да ги изпрати им казва следното:
„Всякакви стават неща“. По пътя майката се ядосвала, че е била път от
Варна до София и то за нищо. Но като се върнала във Варна установила, че
Никита спрял да пие вече. Така не е пил 7 години до смъртта си. Та всякакви
неща стават по света, но само тогава когато Духът разполага със силата
Божия, за да ги задвижи.

15. ЧАМОВИТЕ ДЪСКИ, КОИТО ТРЯБВАШЕ СКОРО ДА МИ ПОТРЯБВАТ

Учителят беше се върнал от село Мърчаево през есента на 1944 г. По това време аз като дърводелец работех по една поръчка. Учителят дойде при мен и започна да ме наблюдава как аз работя. Аз разкроявах един много добър чамов материал. Бяха много хубави дъски. След като разкроих, останаха към двадесетина дъски. През това време Учителят седи на стол и ме наблюдава. След като завърших с разкрояването на материала, то аз отделих онези дъски, които ми трябва, а другите, които артисаха бяха в страни от мен. Накрая се обърнах към Него и казах: „Учителю, какво да ги правя тези дъски?“ Той дойде, взе една-две дъски, огледа ги отдолу и отгоре, харесаха Му и каза: „Сложи ги горе на гредите на трапезарията и нареди ги така, за да не се изкривят. Трябва добре да изсъхнат. Това е хубав материал. Скоро ще ти потрябват“. След като Учителят издума това, отново огледа дъските, дори ги обиколи и накрая си тръгна. През това време когато ги вдигнах и слагах на гредите, аз мислих и умувах, че от този дървен материал може да се направи скрин, ракла, в които българите си слагаха най-ценните неща и нови дрехи. В ума ми остана една картина, че от тези дъски правя някакъв голям скрин, в който ще се постави някаква много ценна вещ. Казах си, че това ще бъде вероятно някои костюми или дрехи на Учителя. Наредих дъските и си започнах отново моята работа. Минаха седмици и аз забравих за дъските.

Но ето дойде време, че здравето на Учителя се влоши, Той заляна и дойде време, че Той си замина. Не беше за вярване, но това се случи и стана. Ами сега? Едни братя се разтичаха да търсят разрешение от властите да погребат тялото на Учителя на Изгрева. Други се занимаваха с въпроса къде да бъде погребан. Трети трябваше да организират начина на поклонението пред тялото Му. По едно време всички извикаха вкупом: „Ще трябва ковчег!“ И всички отново в един глас казаха: „Боянчо!“ Та аз бях дърводелеца на Изгрева. След като чух този гръмогласен хор с моето име, аз се запътих към моят тезгях да умувам какво да правя по-нататък. За ковчег трябва дъски. Ами от къде ще намеря сега дъски? Посред зима със сняг до колене и при минус 20 градуса студ. Мисля и не мога да измисля нищо. Бях премръзнал и отидох в трапезарията да си наляя едно канче с топла вода. Седя на масата, пия чай и по едно време погледа ми отива нагоре към тавана. И какво да видя, виждам дъски върху гредите. Скачам и викам: „Ето ги дъските!“ И изведнъж пред очите ми премина като на филм цялата картина и разговора с Учителя, когато Той си избра и подбра дъските, че ме накара да ги сложа да изсъхнат, защото щели скоро да ми потрябват. Това време дойде. Стоя аз, гледам нагоре и плача. Вече разбрах всичко. Учителят се беше погрижил и затова - да Му се направи хубав ковчег. Свалих дъските, разкроявам ги и непрекъснато плача. Вие правили ли сте ковчег от дъски, подбрани лично от онзи, който трябва да бъде погребан? Вие правили ли сте ковчег за тялото на Великия Учител? По-трудна привилегия едва ли би могла да се измисли и по-достойна не би могла да се намери. Аз изпълних едно от последните желания на Учителя, когато бе на земята и крачеше между хората и даваше Словото на Бога.

16. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО УЧЕНИЦИТЕ

Моите поздравления на всички приятели и добри ученици, които ходят в пътят на светлината. Бъдете всички радостни духом. Това, което става сега в живота е за добро. Онези, които заминават, отиват си да се преоблекат. Тях Господ ще ги възкреси. Вашите братя, които са отишли да посрещат Христа, които жертвуват живота си от любов за доброто и доброто на другите са благословени от Господа на живота. При него всички са живи. Тия ваши братя ви поздравяват сега. След големите скърби и страдания, ще дойдат дните на благословието и Господ ще обнови всичко. Живейте в любов и от любов към Господа изпълнявайте Неговата Воля. Местото на почивката е Божията Любов. Аз вярвам във всички вас и съм уверен, че вие ще останете верни Господу. Временните мъчности и страдания - това са Божията ръка, Която ви повдига, за да минете от временното към вечното, от преходното към постоянното.

Моето дълбоко желание е вие да бъдете чисти и святи и Господ да пребъде във вашите сърца. Господ Бог Мой ще ви благослови и изведе в безопасност всички.

Ваш Верен Ж.К.В.О.
7.II.1918 г.

П.К.Дънов

17. БОЖЕСТВЕНИЯТ ПАРАХОД

Благодарете на Бога за големите блага, които ви е дал. Ние сме като децата, които не съзнават това, което правят за тях. Бог ни е качил на един голям параход, който се движи из пространството с бързина 29 километра в секунда. Турил ни е голям фар - слънцето - да не би да се сблъска нашият параход с някои подмоли.

И ни разхождат. От дома сме излезли и сме на екскурзия. Всички се ползуваме при тази екскурзия от всички блага, които ни се дават при пътуването из пространството: от слънцето, от звездите, от дърветата, от цветята, от реките и прочее.

Всеки един от вас да изпрати по едно писмо до свои близки. По една хубава мисъл, по едно хубаво чувство и по една хубава постъпка.

Тази година ще бъде доста по-добра от идната година.

(22 март 1941 г., 9 часа вечерта в големия салон на Изгрева, след братската вечеря)

18. МОЛИТВАТА НА УЧЕНИКА

Господи, пътят на Истината избрах!

Ще ходя в Истината Ти. Научи ме, Господи, пътищата си.

Проводи ми Виделината Си, и

Истината Си, те да ме водят.

Придай ми Вяра, Господи! Вярвам, Господи! Вярвам, Господи!

Магнетофонен запис на Боян Златарев от Вергилий Кръстев от 1980 г.

1. ПЪРВАТА СРЕЩА И ПЪРВОТО НЕПОСЛУШАНИЕ

Баща ми се наричаше Цаню Митев Ходжев, а майка ми Надка Цанева Ходжева. Баща ми е от Тревненския край, село Власатили, занимаваше се със земеделие, майка ми е била домакиня. Били сме няколко деца, но от тях са останали двама живи. Брат ми Георги и аз Стоянка, родена на 6.03.1915 г. Имам един брат убит на фронта през 1918 г. Майка ми като получава съобщение от фронта, че брат ми е убит, получава разрив на сърцето и така почива. Аз съм била тогава на три години. Брат ми, който е бил по-голям се оженва и моята снаха, която била много добра, ме отглежда докато порасна. Снаха ми има три деца. След като пораснах аз имах голямо желание да уча, но баща ми не искаше да ме прати да уча, защото чичо ми, който е убит на фронта оставя четири деца сирачета и ние двама, както и четирите сирачета баща ми поема грижата да ги отгледа. Той беше справедлив. След като той не ме учи аз пожелах на науча някакъв занаят и той ме прати в Трявна при семейството на един бъчвар на когото жената работи дамска конфекция, а мъжът - мъжка. Там аз преседях две години където исках да уча шивачество. След това този човек ми предложи да ми купи шевна машина. Той беше представител на шевни машини. Обаче баща ми нямаше никаква възможност за това. Аз му разказах, че баща ми е продал един кон, който бяха взели срещу полица и са го излъгали и не са му върнали парите. И този същия Бъчваров, понеже аз си отивах на село събота и неделя, ми каза: „Като си дойдеш в понеделник, да дойде и баща ти като донесе тази полица“. Така и направихме. Баща ми даде на Бъчваров полицата и той можа срещу нея да вземе 5000 лв. на времето, за което пък ми даде една шевна машина. Но аз не се задоволих с това. Прибрах се на село. Исках да усъвършенствувам своя занаят и по тази причина отидох в Стара Загора. Там попаднах на едно семейство братско, сестри Мечеви. Те разбраха, че аз имам буден ум и те решиха, че на мен ми е необходимо образование. Те имаха познати, които ми преподаваха частни уроци. Аз бях завършила само втори клас. Така като частна ученичка се явих на края на годината и вземах трети клас, защото тогава не можеха да ми издадат свидетелство за занаята ми, майсторско свидетелство. Това стана причина аз да започна да уча. И наистина те ми помогнаха много да се ориентирам за ученето. Тогава шивачеството на времето беше според тях много компрометиран занаят и ме насочиха към зъботехниката. Така аз започнах да уча зъботехника и след две години от 1938 до 9.IX.1944 г. работех и учех като зъботехник, но бях се запознала същевременно и с братството, нали чрез този дом на сестри Мечеви от 1936 г. За първи път аз като отидох в Казанлък, то там семейство Дукови беше поканило Учителя на гости и казаха, че Учителят ще отиде и в Мъглиш. А там имаше много хубаво братство с хубав салон, с трапезария със специална стая за Учителя, обзаведена.

Там значи чакаха Учителят да дойде. Ние от Стара Загора, всички братя и сестри отидохме в Мъглиш и чакахме там да дойде Учителят. Това беше 1938 г., обаче Учителят не дойде. Какви бяха причините не знам, но Той като си свършва работата в Казанлък, отпътувал за София, а ние се върнахме в Стара Загора. През 1938 г., през лятото аз идвам в София, бях в отпуск, бях 25-26 години. Пристигнах на Изгрева, вечерта само целунах ръка на Учителя, а сутринта Той

заминава за Рила. Излязохме на шосето, където сега върви трамвай, всички братя и сестри бяха събрани, гръмна изведнъж песента „Братство, единство“, натовариха камиона с багажа за Рила, и приятелите седнаха в него и така те отпътуваха към Рила. Учителят седна в колата на брат Славчо Печеников и така също отпътува. Това беше виждането ми с Учителя. След една седмица се образува група и тогава отидох на Рила за първи път. Там обаче не можах да слушам Учителя, защото Той не беше разположен. Аз стоях няколко дена и понеже отпуската ми изтича, аз се върнах в Стара Загора. В Стара Загора аз продължавах да уча, обаче 1939 г. вече втори път отивам в София и питам Учителя: „Учителю, да остана ли тука?“ Бях си намерила работа при Пейчо Бояджиев, който също беше зъботехник. Той каза: „Рекох, останете в София!“ Обаче аз не се реших, защото още не бях си взела майсторския изпит едно и второ още бях несигурна в себе си, че как ще си намеря квартира, какво ще направя и с този страх отивам, целувам Му ръка и си заминавам за Стара Загора. Не го послушах. А Той ми даде разрешение да остана. Това е 1939 г. Другата година 1940 г., понеже връзката беше направена, вземала съм си майсторския изпит и с намерение да остана, но Учителят тогава ме посрещна и ми каза: „Е, сега идва време, кой където е, за него ще бъде София“. Това означава, че идват такива събития, при които няма условия вече. Всеки да си бъде там където е и където си живее. След това вече вие знаете събитията, които настават. Германците окупираха България, царят си замина, т.е. почина, стана едно вътрешно смущение, в навечерието голямо гонение между комунисти и фашисти, гдето тогава така ги наричаха, стана едно разбъркване, несигурност в нищо, бомбардировки започнаха, докато дойде 9.IX.1944 г. През това време аз бях в Стара Загора.

2. КОЛЮ ДРАГНЕВ

Колю Драгнев е роден на 25.I.1911 г. Неговите родители са от село Елхово, Старозагорско. Обаче той по разбирания бе с едни комунистически убеждения отдавна. След като комунистите идват на власт и той пита Учителят какво да направи, те му предлагат да отиде в СССР, ако иска да следва, каквото иска. Той пита Учителя какво да направи. Учителят му казва: „Да си гледаш занаята“.

Той работеше паркет. И той послуша Учителя. Обаче взимаше участие в тези борби. А когато вижда, че това, което се прилага, идеите, за които той се е борил и преследвал, не са такива каквито ние след 1945 г. ги видяхме, той се противопостави, а те го изключват от партията и започва тормоза. Обявиха го за техен враг. През 1947 г. него време и през една вечер отиват по етапен ред, взимат го и без присъда го пращат в концлагер. Така процедираха. Първо в Бобов дол и после ги преместват. Макар че е бил комунист, че е бил техен съратник, наказаха го и го пращат в концлагер. Те го изпращат, защото той приема идеите на Учителя. Те го изпращат, защото той е плувал в техните води, те тогава пазеха да не се изнасят техните деяния навън и започнаха да го преследват и го пращат без присъда в концлагер. Когато го пращат той ги пита, защо, каква му е вината. Те му отговарят: „Дошъл си тука и още питаш“. Тогава един път милицията с ботуши така скачали по него, че го съсипали. И го питат, колко време ще седи тука? „Година и половина.“ Той имал желание като работят на открито (там са ги пращали да работят) да се скрие някъде из нивите и да избяга. Но се отказва, нали година и половина, то ще изтече. Това го разказвам, защото това е замесено с моя живот. През това време в този концлагер изпращат на един мой колега брат му. Той пък е анархист. Той преди това е бил осъден на смърт през време на фашистите, но го помилват. И след това пак го хващат, но вече комунистите. Пак в концлагер. Разбирате ли - преди това и сега. Карма. И Колю Драгнев е с него. И

единствен той е с когото е могъл да влиза в разговор. Колю и Слави, казвал се е Слави Попов. И в тези разговори между другото, Колю е бил вегетарианец. И той му казва: „Знаеш ли при моя брат в Стара Загора работи едно момиче с твоите идеи, с твоите убеждения и може с него да се разбирате“. И след година и половина, когато Колю го освобождават, това става в 1949 г., идва той в Стара Загора, намери ме там в лабораторията където работех с всички колеги и тогава той ми даде предложение веднага да се женим. Казвам, как? Аз бях вече на 33-34 години, на тая възраст бях. Той ми предлага. Казвам: „Аз не мога туй нещо да го предприема, защото първо аз не съм мислила да се жена поради моите убеждения, идейните ми разбирания. Второ, аз съм била сираче, нямам никакъв чейз, не съм подготвена за семеен живот“. Той ми отговори: „Аз не ти искам нито чейза, нито това... За мен е важно идейния свят, нали, там имаме допирни точки“. Това беше един разговор между нас. Той си отиде при домашните си в Старозагорския край и поседя две седмици. Връща се, обади ми се и си идва тук в София. Но минават един-два месеца след това, той ми се обажда с едно писмо и започна вече нашата връзка с кореспонденция. Аз му отговарях, обаче две години гдето казват, аз разпънах Старозагорското небе както в себе си така и отвън, защото не знаех как да реша този въпрос. То е много сложна работа. Много сложна работа беше и не знаех как да го разреша. Дълги молитви правихме и се молах по вътрешен път, да не сбъркам своето духовно развитие. Понеже тази връзка се усилваше от ден на ден. Аз колкото отричах, той толкова засилваше кореспонденцията спрямо мене и всички братя и сестри, всички колеги знаеха това. Аз почувствах, че някак си съм се изложила и не знаех какво да направя. По този начин ние си определихме една среща, да отидем на Пирин, на екскурзия. Наши приятели от Стара Загора правят екскурзия до Пирин и в туй време аз поканих и него. Държим връзка. Обаче той ми се обажда по телефона в лабораторията, където работя. Аз не бях там в момента и не можахме да направим тази връзка и той не дойде. Аз си казах: „По-добре, защото аз държа на идейното, мен не ме интересува женитбата, по-добре, защото аз ще се стеснявам, ще се смущавам от тези работи и затуй стана по-добре“. От Пирин след една седмица ние слизаем в Банско, оттам вземаме теснолинейката и слизаем на Рилския манастир и от него се озовахме на езерата. На езерата, той беше вече там, посрещаше ме, прекарахме една седмица там на езерата. Дойде време за тръгване. На връщане е също интересно. На тръгване той дойде да ме изпрати. Аз бях нещо неразположена, той дойде да ме изпрати до хижа „Вада“. Изпрати ме, намерихме една кола, качих багажа и той се връща. На връщане той минава през Мечата долина, за да излезе под Молитвения връх. И там на среща му, вече след обед 4-5 часа нали, летен ден, но късно в тези часове, насреща му излизат три вълка. Той нищо не е носил, само якето си и започва да върти така якето си и да вие като куче. Сега казва вълците се спряха, аз казва продължавам, не спирам. И в туй време единия скача от страни и другите два. И той успява да мине, но докато излезе горе под Молитвения връх вече качва се горе на Рила, приятелите събрани на молитва. „Косата ми беше, казва, така настърхнала“. Едно такова преживяване, но след туй, прибрахме се, той ми даде ключа, за да пренощувам в неговата квартира в София. Вие знаете мъжката квартира каква е. Ясно.

Сега да приключим с това. Връзката ни не е интересна вече, нали. През 1951 г. той дойде в Стара Загора и ми постави въпроса ребром. Казва или-или. Защото две години го държах в неизвестност. Казах си, щяха да го изядат вълците заради мене. И тогава реших и туй, което го каза Учителят 1939 г. се осъществи чак 1951 г. А какво бе казал Учителят? През 1939 г. каза да остана в София. Беше определено да дойда в София и чак 1951 г. чрез Колю дойдох в София.

Значи, аз може би сякаш да бъда поставена при други условия, ако бях послушала Учителя. Обаче аз изпуснах и трябваше да мина планини от страдания, за да се поправи нещо, но придобивките бяха големи, защото той допринесе много, беше интелектуалец голям и допринесе много нещо за моето духовно развитие.

3. КОВАРНАТА БОЛЕСТ И ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

Ще ви разкажа нещо за неговите опитности през времето на Школата с Учителя. Той като младеж е бил в кръжок в селото където живее - Елхово. В какъв смисъл? В братски кръжок. Там имашме един брат Миню Йоргов и Желю Матев. Те са били ръководители там, отговорници на този кръжок. Елхово е на 15 км от Стара Загора. Колю заболява още като 16-17-годишен младеж от ревматизъм. Ама такъв ревматизъм, че лази като дете и майката казва на бащата: „Туй дете ще го осакатим, трябва да го заведем на лекар“. Качват го на колата, завеждат го в Стара Загора, обаче из пътя като вървят си умуват. А имаше един ясновидец в Стара Загора, казваше се Георги Нанков - ясновидец. Решават с момчето да отидат при него. Като отиват при него сварват една голяма опашка. Те чакат и когато идва редът до него той се обръща към бащата на Колю и казва: „Кой от двамата е болен?“ Ясновидецът започва да разказва всичко, дори и това, което си били говорили из пътя, той всичкото го знае, като че ли е бил при тях. И туй му прави голямо впечатление, че като ясновидец от къде е проникнал, за да може да знае техния разговор. Те го послушват, той им дава съвети, обаче както се казва, от едното ухо влязло, от другото ухо излязло. Излизат и си отиват при лекари. Лекарите дават лекарства, взимат лекарства, връща се в село, пие, трови се, обаче никаква полза. И един ден му подхвърлят беседа от Учителя. Чули нашите приятели от братството, че е болен, в тази къща има болено момче и му подхвърлят една брошурка от беседите и той прочита, че причината за заболяване на човешкия организъм, това са токсините в кръвта. А токсините, това е месоядството, разбира ли, месоядството. И той като го прочел, ама такива страдания преживял той, за да се откаже. А той е бил такъв месоядец, че дори с нож е рязал сурово месо и го е ял. И веднага казва: „Аз от днес престават да ям месо“. В семейството всички ядат месо, обаче майка му вика: „Кога има време ще му сготвя, кога не“, но той си започва този режим и туй става причина той да се свърже с приятелите в Елхово и от там полека-лека започва да се стабилизира. А тогава, на времето Учителят давал задача, пращал е листчета, които като се изтеглят да се види кой колко дена да пости. Може да постиш един ден, нали написано на листчето, другия за два... Изтегляш листчето и каквото е написано. А листчетата ги изпращат в братството, в провинцията, по кръжоците. И дават и на него да си изтегли едно листче и му се паднало три дена да гладува. Той казваше: „Ама ние работим цял ден на нивата, горещина. Езикът ти започва да шуми в устата. Сложим там една стомна на слънцето, топла водичка, нищо друго“. И след като изкарал три дена, нищо да не яде и тогава му казват да хапне картофена супа. „Изведнъж чувствам как нещо се смъква от целия ми организъм“. И по тоя начин туй става причина той да стане вегетарианец и да оздравее. Преди това, той казва бил такъв месоядец, че сурово месо е рязал и ял. От едната крайност минава в другата. Но оздравява, движи се, работи и живее. Това е важното.

4. ВРЪЗКАТА С ЖИВИЯ ГОСПОД

Колю Драгнев прави връзка с този кръжок, слуша вече беседи и в този кръжок се получава от брат Сава Калименов съобщение: Праща позиви, че се

създава братска печатница, набират се работници. Искат да заживеят заедно „без мое и твое“. И понеже Колю са били четирима братя и две сестри - шест деца, т.е. живеят като всяко семейство на комунална основа. И пита баща си. Бащата казва: „Направи опит. Аз ти давам свобода, но да не става така да се разочароваш“. И той понеже баща му дава свобода, събира малко багаж и отива в Севлиево и се озовава при брат Сава Калименов. Там вече имало братска печатница, където работят Атанас Николов, брат Сава, от Бургас е бил Желю Ганев и още някои приятели. Решили да живеят „без мое и твое“. Обаче на практика туй, което той вижда съвсем не е така. Работили години и половина там при тези условия. Получавал ли е заплата? Получавали, но по друг начин те са им заплащали. В какво се е изразявал този живот „нито мое, нито твое“? То впоследствие как е станало, но са им давали възнаграждение, обаче се е изразявало в общо хранене, спане, всичкото е било общо. Значи не са получавали заплата в този случай, който ни е познат. После не са изпълнявали точно правилата, които Учителят дава. Сутрешното ставане, кой когато си иска става, нали Учителят дава ранното ставане, посрещането на изгревите, правене на молитва, правене първите упражнения, точно на обед да се обядва, вечерно време преди залез слънце да се вечеря, нали и тези неща му правят силно впечатление и той получава едно разочарование. Отиде някой на пазара, връща се: „Аз туй си го купих с мои пари“. А „няма мое, няма твое“. Така той получава едно разочарование и той решава да дойде тука в София да се бори с Учителя, че в Негово име нови заблуждения се създават. Да се бори в София срещу Учителя, защо се създават тези заблуждения. Срещу тия заблуждения да дойде да се бори. Обаче преди да дойде в София трябвало да отиде в село да остави някакъв багаж. И така тази мисъл дълго време работи в него и преди да си отиде в село сънува сън: Отива в село и отива при чешмата да се измие и когато се мие вижда, че е гол до кръста. Тогава идва една девойка на чешмата и ѝ казва: „Иди кажи на майка ми да ми донесе дрехи да се облека!“ Той не смее да се върне вкъщи, защото е гол. Тя отива, донася му дрехи, облича се и отива вкъщи и изказва своето негодувание. Обаче в туй време идва брат Боев и му казва: „Аз съм дошъл за тебе, да те водя в София“. А това е сън. Това е сън, който ми разказа. Взима го брат Боев, качват се на влака, заминават и на Изгрева като отиват, столовата беше от дясната страна, влиза се. Той влиза пред столовата в двора. Братя и сестри по на 33 години, всички облечени в бяло. Няма по-възрастни, всичко по на 33 години. Минава край тях и гледа насреща Учителят застанал срещу една голяма пещ. Огън гори и вижда, че Учителят ще пече хляб. Той отива, приближава се до Учителя, целува Му ръка и се събужда. Сънят до тука свършва. Като се събужда той на другия ден след съня си, вече решил на практика да го осъществи, но за да дойде до София трябва да отиде до село да остави тоя багаж. Отива в село, обаче се затваря вкъщи. Никаква връзка не прави с нашите приятели. Докато асимилира всичко туй нали и в неделя отива на събрание, слуша беседата и след беседата моли приятелите да останат, иска да им разкаже нещо, и им разказва своето разочарование, което той е преживял в Севлиево. Тогава Желю Тонев, на Таничка баща ѝ е бил вземал два билета за София и предлага единия, който иска да тръгне за София. Виж сега как се нарежда. Който иска да пътува за София. Така му предлагат билет. Той го взима и идва при Учителя в София. Като идва на Изгрева иска да се срещне с Учителя. Учителят го държи, три дена не го приема. Казва, гледам другите ги приема. Хора минават, аз като река, казва: „Заеет съм“. И на третия ден чак Учителят го приема и той започва вече да изказва, да изхвърля всичко, което е набрано в него, което от себе си да го изхвърля. Как да го изхвърля? Да го разкаже на Учителя, всичко това негодувание. Учителят го слуша, слуша, слуша и само вика: „Тъй, тъй, рекох, тъй“. И като го изслушва, тогава Учителят започва да лее

своята Мъдрост, казва: „То, рекох, дъбът, за да устоява му трябват сто години. За да устоява на всички бури“. И започва да лее една Мъдрост, една след друга и аз казва капитулирах, защото видях, че това, което изявяват нашите приятели и това, което е Учителят, е съвсем друго нещо. И тогава той Го пита: „Какво да направя, да се върна ли в село при домашните си или да остана в София!“ Учителят му казва: „Останете!“ Но преди да се разделим Учителят ми казва: „Помнете, че в света само Бог е Който помага на човека!“ Три пъти ми го повтори. Аз Му задавам въпроса: „Ама как, Учителю, човек може да влезе в реална връзка с този жив Господ, Който помага?“ Учителят му отговаря: „Когато се изчерпят всички човешки възможности и от никъде няма изход, тогава можеш да влезеш в реална връзка с този жив Господ. Такаъв е законът.“ И му привежда примера с анархиста. В Казанлъшките села имало един анархист учител, който като всички анархисти не вярвал в Бога. Учил децата, че няма Бог, че няма провидение и т.н., но през 1912 г. го мобилизират и той отива на фронта. Това е войната със сърбите и при едно отстъпление на българите той попада в чужда територия, този анархист. Успява да се скрие в една пещера, стои 3-4 дена. Отвън ако излезе куршум го чака, вътре ако стои глад го мори. От никъде изход няма. И тогава той казва: „Господи, слушал съм от майка си и от баща си, че Ти съществуваш. Ако наистина Ти съществуваш, изяви ми се по някакъв начин, аз умирам от глад“. Изказал тези думи и не се минало половин час, една костенурка, влачейки половин хляб идва на пещерата, оставя хляба и се връща. Той вземе хляба, подкрепя своите сили, нашите правят ново настъпление, той попада между нашите и се връща жив и здрав в Казанлък и от тогава насетне той започва да проповядва, че има един Господ наистина, който помага в критични моменти. Туй го има в беседите, но на него лично му го е разказал и тогава Учителят му дава томчето „Пътя на ученика“. В това томче Учителят говори за четирите съзнания: старозаветен, новозаветен, праведен и ученик. А знаете ли кой е този анархист? Не го знам. Важно е окултния закон тук - връзката с Живия Господ.

5. ВЪЗСТАНОВЕНАТА ВРЪЗКА С БОГА

След този разговор с Учителя Колю Драгнев остава да живее на Изгрева. След няколко години преживял е някакви вътрешни психични смущения. Отива при Учителя за съвет и помощ.

Дава му „Пътят на ученика“ след като той е преживял някаква вътрешни сътресения, психични сътресения. И след една седмица, като е живял на Изгрева с тези сътресения, Колю се молил и постил, и всичко това, което Учителят му е давал като съвети и му е казал, не помага. Казва: „Аз бях много чувствителен, не исках да безпокоя Учителя, обаче туй състояние не мога да го сменя в положително и един ден реших каквото ще да става, ще отида да питам Учителя. Това беше сряда, сутринта е имало Школа. Отивам на обед, бяхме се нахранили, аз се прибирам. И всичко се е прибрало на почивка. Никой няма. И аз отивам, тъкмо удобен момент, но как ще безпокоя Учителя сега. Отивам, заставам отпред пред салона и тъкмо да си сложа крака на стъпалото и отгоре вратата на Учителя каза скръц, отвори се и Учителят заслиза към мене и ми вика: „Какво има?“ И аз Му разказвам: „Учителю, тъй и тъй, направих всичко това, което съм чел от беседите, туй, което сте казали, но не мога да си помогна“. И Учителят му казва: „Ех, то от миналото нещо има. От миналото“. Колю Драгнев имал като дете още на левия крак разширени вени. Беше му станал крака като торба, не можеше да върви. Аз ще ви го разкажа и него. И му казва: „Единият крак, левия крак е на сърцето, а десния на ума. Това е от миналото“. И тогава Учителят тръгна и влезе в салона. И аз послушен като дете вървя подире Му. Влязохме, никой няма в

салона. Сутринта Учителят като е държал беседата, на черната дъска е направил една окръжност, нещо е обяснявал, нали с този чертеж и Учителят взема пергела, аз седя до Него и Учителят прекара пергела по същата окръжност както сутринта и ми го дава в ръцете и аз сега не знам какво да направя. Само казах: „Учителю, да бъде Волята Божия!“ И казва, за един миг всичко от мене се смъкна като олово, изведнъж аз станах радостен и весел, ще изхвъркна. Дори в момента не се сетих да благодаря на Учителя. Изхвъркнах изведнъж, толкова радостен бях, че ми се смени състояние. Беше направил връзка, досег със свръхсъзнанието на Учителя. Той прави връзка с Учителя и възстановява прекъснатата връзка между нашето съзнание и Божественото. И Учителят прави тази връзка между човешката душа с Божествената душа.

6. БОЛЕСТИ И СТРАДАНИЯ ОТ МИНАЛОТО

Преминават две години, ето идва друга опитност. Колко е работел в печатницата на Изгрева. А той е дошъл 1936 година и е работил в братската печатница. Значи това, което ви разprávям е в този период 1935-1936 г. Кои са работили там? Кирчо-лъвчето, Милка Периклиева, Георги Илиев и други. Аз не знам други кои са били. Влад Пашов също е бил. И като работят цял ден на крак, прави са стояли, го заболява крака и той отива да пита Учителя какво да направи, защото има разширени вени на крака. Пита Го какво да направи. И Учителят му казал да си вземе една вана с топла вода, седяща вана и вечерно време да седи в топлата вана и да прави бани, 25 бани в месеца. Краката да са също в топла вода, но в друг леген и да прави седящите бани едновременно да си прави коремни обтривания с ръка. След като ги направи тези бани, става, избърсва се и си ляга в леглото. 25 дена прави бани, пет дена почивка и пак продължава. Туй него го е правил година и половина. Обаче той очаквал вените съвсем да изчезнат, обаче туй не се е получило, но като резултат вече не са го боляли. Разбираш ли, не са го боляли? Туй го е повторил още един път и като резултат не са го боляли. За него това е. Той идва на Изгрева 1935-1936 г. А страданието му идва от миналото според Учителя.

В кои години са неговите увлечения като комунист? Още от дете. Неговите родители са искали да го правят кмет, да го правят свещеник. Но той отказал, не искал, защото ги мразел. Виж туй пропуснах да ви кажа, че когато той идва при Учителя, като разказва историята и негодуванието, което изказва спрямо Севлиево, Учителят му казал: „Ех, вие сте пили вода от извори, които имат северно изложение!“ Да, северно изложение. Значи, бил последовател на такива идеи с отрицателни влияния. Анархистични-комунистически идеи. И понеже техните са искали да го оженят там за една богата мома, той казва: „Аз мразех, не исках“. Искали да го направят секретар-бирник. Отново отказва. Понеже той от братята си е бил най-буден и тука като идва в София завършва вечерна гимназия. Тогава я завършил след 9.IX.1944 г. Така той можал да остане тук при Учителя.

7. МЯСТО И КЪЩИЧКА НА ИЗГРЕВА

И му се нареждат тия условия. Намерихме свободно място и построи тази къщичка, която той е вземал като съвсем малка барака. Това е интересно също, че през свободното си време, работеше, той умееше, разбираше от строителство и беше направил една много хубава кокетна къщичка. От всички бараки за нашата казваха „хубавата къщичка“ с хубаво изложение южно, на втория етаж с хубави прозорци, боядисани със синьо и бяло, много хубаво. Той беше мераклия,

обаче като започнаха да правят ревизия на братството през 1957/58 г. сега продължава гонението на властите вече чрез Антов. Започнаха да гонят и нас. И дойдоха, пратиха партизани, Цачев се казваше този партизанин и построиха на един метър и половина от нас своя къща.

Преди да почнат ревизията на Братството Колю направи опит Братския съвет да му гласува доверие, понеже той там 25 години е живял на туй място. Негова къщичка е на братско място, обаче аз заставах смело и казах: „Ние не сме дошли да вземаме братски места“. Имаше право той по законен път и когато вече Братството реши да му възложи братското си доверие, да го узакони, да го прехвърли на негово име, те направиха ревизия на Братството и не можа. Внесохме 2000 лв. на един адвокат Велев, за да се оформи тази работа, щото се оформи парцел там на туй място. От името на Минчо Сотиров да се прехвърли на името на Колю Драгнев, обаче не успяхме да се прехвърли и остана така. И в продължение на шест месеца властта инсценира съдебен иск, процес срещу нас. А всяка вечер ни наводняваха къщата тези партизани като дойдоха. Пускаха вода и на половин метър долу имаше вода. Като се върнем, питам защо. „Ами, казват, вие сами сте си я наводнили“. „Как, кой разумен човек ще си наводни къщата самичък?“ Искаха да ни изгонят. Искаха да ни изгонят и инсценираха съдебен процес. Идваше контролният орган, констатираха всичко туй, видяха, подписаха се, обаче нула. Обвиниха ни, че всяка вечер сме правили дъновистки събрания. По 20 души сме събирали и че трябва да ни изгонят, за да се махнем от там. Инсценираха другарски съд и там като излязохме на този процес, бяха нападнали мен, биха ме, щяха да ме претрепят, медицинско свидетелство извадих, имаше и всичко, обаче десет души бяха единни срещу нас, все едно, че си плюли в устата. Знаеш ли какво означава това? Другарския съд и само единствен, който застава за наша защита беше брат Пеню Ганев и Тодор Михайлов, той беше съдебен заседател. Като ги слуша всичките, Тодор Михайлов каза: „Седнали сте да слушате един мръсник - Никола Антов“. А брат Пеню Ганев каза: „Аз съм интелектуален човек, аз знам защо съм се подписал“. А те пропускаха строфите, които не им изнасяха, те ги пропускаха, не искаха изложението да се чете както трябва и там в този Другарски съд ни осъждат да ни изселят там в глухо място гдето има три къщи в някое село само, толкова сме били опасни за властта. Обаче през туй време Колю имаше една връзка в Президиума, успя чрез нея да намери квартира в центъра на града, свободна квартира и оттам можяхме да се изнесем и така отидохме на свободен наем. Живяхме там 5 години. После си купихме място, където сме днес, бяхме го купили 1953 г. мястото, обаче то беше гола поляна, нямаше нищо построено. След това понеже бяхме онеправдани, с голямо тичане ни разрешиха да построим тази къща. И заставахме на това място. До днес сме тука.

8. РЪКОВОДСТВО ЗА БРАТСТВОТО

Сега понеже тука става въпрос кои са били комунистите на Изгрева? Имало ли е партийна група. Имаше, главно тартора беше Антов. Други кои бяха партийни членове? Колю-обушаря, който е вече покойник, после имаше и други - цял списък. Това е след заминаването на Учителя. А преди това след 9.IX.1944 г. тази партийна група се заема там да оградят Изгрева. Учителят е евакуиран в Мърчаево. Връзката между Изгрева и Учителят, от Изгрева и Мърчаево е Колю. Колю с колело носи пощата, а всяка вечер се връща от Мърчаево тука. На другия ден взима кореспонденцията и я носи на Учителя. Това е през време на бомбардировките, когато отива и занася пощата.

Тука вече партийната група работи на Изгрева и задават задача на Колю

да пита Учителя какво да направят. Кои да влезнат в ръководството на Братството. Аз тук не знам дали ще дам точни сведения. Тогава когато Колю застава пред Учителя и чакал да Му даде отговор, кои да влезнат в ръководството на Братството, Учителят казал: „Е, ако трябва, Начо Петров“. Посочил Начо Петров. „Ако трябва, Митко Грива“. Двамата е посочил, Начо Петров и Митко Грива. Когато се връща Колю и казва на партийната група, че Учителят посочва тези, тогава Антов отговаря: „Митко Грива е англофил, а Начо Петров има убит син като фашист. Той пък германofil. Те не са подходящи“, казва Никола Антов. А Колю ги оставил да правят каквото си искат. Значи Учителят е посочил тия двама човека - Митко Грива и Начо Петров. Аз си спомням Начо Петров. Знаем го. Той е идвал у нас. Много хубави разговори сме водили с него. С Колю беше много добър приятел. Обаче неговия интимен живот така не мога да разкажа. Тук разказвах, че бил много сприхав така, остър. Не мога да ви кажа. Те водеха тези разговори след този период, след заминаването на Учителя. Но не послушаха Учителя. Те искаха да оформят свой Братски съвет, цялата група от седем човека. Обаче те искаха свой Братски съвет, а не волята на Учителя. През туй време изпращат Симеон Симеонов, който беше в този съвет, изпращат го на концлагер. Антов също е бил изпратен в концлагер от властите, той също е в Братския съвет, който на времето е бил и те другите можели да се освободят от тях, обаче не са съобразили. Още от самото начало, когато се събират да избират Братски съвет те не са искали Антов да го включат. Те правят едно събрание тайно, без да му съобщят на Антов, при Жечо Панайотов, в къщата на Жечо Панайотов. Обаче оня подушва и отива там с пистолет и казва: „Накъде без мен?“ А той тогава имаше власт. Впоследствие аз бях свидетел преди да стане разливът, преди да стане ревизията, която правиха през 1957 г., правят едно братско събрание в малкия салон. Там присъстваха всички братя. И Антов, и брат Борис и другите. И там Антов искаше да наложи своето си, обаче нашите приятели мислеха, че властта е слаба. Те още не познаваха властта какво представлява. Той въз основа на това имаше разрешение от властите, щото той служеше на властта. И Антов напусна събранието като създаде смут. Брат Борис става и казва, че събранието продължава, че властта е на наша страна, не бойте се и се проведе събранието докрай. Обаче след това ние видяхме какво направи властта. Те търсеха момент удобен и Антов изигра своята роля. Сега Антов, през туй време понеже го апострофираха, той излезе, вече не можаха да се сработят с него. А той през туй време успя да регистрира тези, които симпатизираха на него, софийското братство и братството в Мърчаево. Успял да го направи това нещо. Не знам дали я знаете тази история. Успял да го направи туй нещо. Впоследствие 1974 г. започват да се провеждат събранията в къщата на Иван Михайлов, като му дава той туй разрешение от страна на властта, въз основа на туй разрешение да провеждат. Тогава не можеше никъде да се съберат, това стана след като мина ревизията 1957/58 г., мина всичко, национализира се и забраниха да се събират. И впоследствие Иван Михайлов като си замина, отиват във Вероизповеданието, понеже там беше регистрирано Братството и въз основа на това рождената му сестра Драга Михайлова до 1990 г. продължи. До този край. Така приключи Изгрева. Учителят бе предвидил всичко, но не го послушаха.

Един случай за Иван Антонов. Той е бил там на квартира на „Оборище“ 14, където е бил салонът на Иван Радославов. Аз да ти кажа не съм ходила там, не го знам каква е била обстановката. И ти знаеш какво става, разливът там става с един предприемач, който искал да го разруши, та да построи два жилищни блока. И тогава Иван Антонов бил принуден да напусне квартирата. Той отива, пита Учителя и Учителят му казал: „Ще седите докато ви изгонят, няма да мърдате от там!“ Значи докато ви изгонят! Да ги хване закона, най-вероятно. И окултният за-

кон ги хвана и едните, и другите и през 1926 г. и през 1972 г. когато бяха разрушени двата салона.

9. ОКУЛТНИЯТ ЗАКОН ЗА НАСЛЕДСТВОТО

Какво ще ви разкажа за семейството и сестри Мечеви? Те са от Стара Загора. Ние се връщаме пак назад. Именно 1938 г., не знаей дали тези неща трябва да ги записваме. Но през 1938 г. Учителят затова дойде в Казанлък, заради това семейство. На времето туй семейство, майката е била в Братството. Едната и дъщеря - Магдалена следва във Франция зъболекарство, другата, малката дъщеря - Маргарита, която по-късно влиза в Братството и брат им Атанас, те са били богати хора, имат един имот в Раднево, друг имот в Бургас, друг имот в Стара Загора и плюс тази къща и лозе. Сега, преди да почине бащата, той разпределя имота на трите си деца. Като единия имот завещава на едната дъщеря, другия имот в Бургас на другата, къщата и лозето остават на жена му. Обаче брат им, преди да почине бащата разваля това завещание и плюс 30 милиона лева са имали, при това не е било малко. Синът работи като търговец, дървен склад са имали. Сестра му се връща от Франция, след като е завършила и работила доста време там като зъболекар, много способна като такава и като се връща той ѝ купува кабинет, обаче тя работи над кантората му на втория етаж, но той успява да вземе всичкия имот и лишава двете си родени сестри. Това е много интересен случай. И лишава всичките от наследство. Сега те са принудени да водят дело, за да си вземат полагаемото, обаче той отказва, не дава дела си на другите. И тогава отнасят въпроса до Учителя и Учителят ги извиква в Казанлък при сестра Дукова. Цялото семейство: и майката, той от Стара Загора и отиват у сестра Дукова и Учителят му казва: „Слушай, Атанасе“, хваща го за ръцете така, за китките, разтърсва го и му казва: „Слушай, Атанасе, ако ти не дадеш на майка си и на сестрите си това, което им се пада, ще стане нужда, всичко ще изгубиш и ще стане нужда да пишаш стените“, значи ще си изгуби зрението. Той дава обещание пред Учителя, че ще изпълни всичко това, обаче след като се връща нищо не изпълнява. Той се оженва за една жена - комунистка-лекарка. Той мислеше, че се е осигурил, тогава идва 9.IX.1944 г. Той успява да укрие един имот, който е струвал 30 хиляди лева. Но този чиновник, чрез когото го укрива отива и го издава. И те го хващат и го пращат в затвора, където прекарва 5 години. Атанас, брат им е в затвора. През туй време национализират всичкия му имот като успяват да спасят само жилището им, понеже жена му е комунистка. Тя мисля, че беше от Богомилово и успява да запази само жилището. Осъждат го на пет години затвор. Там, в продължение на тези пет години той заболява от диабет и вследствие диабета ослепява. Когато излиза от затвора вече е с много слабо зрение, той иска да поправи грешката си, но не може. Всичко е взето и национализирано и той си отива така от това заболяване без да може да поправи грешката си. Вървеше и пишаше стените като се движеше, беше полусляп от болестта. Това е много хубава опитност на семейство Мечеви. Учителят искаше много да им помогне, но като няма послушание! Ази разказах, защото съм живяла там. Да, живяла съм и съм свидетел на всичко това. А те след туй доста мизерно изкараха, защото те бяха богати хора, свикнали на по-друг живот, но аз бях свидетел на техните трагедии. Учителят казал, че благословението е дошло чрез майката в този дом. Чрез майката. Тя държеше връзката с Учителя. Майката бе Мария Мечева и тя стана причина да се закъсая с Учението, защото с този буден ум бе тя, аз я събуждах рано сутрин, ние четяхме с нея заедно беседите, и тя много неща ми обясняваше и тя положи основата на моето духовно растение.

10. СВИНАРНИКЪТ

Какво да ви разкажа за Братството в Стара Загора? Кой беше ръководител по ония години? Ковачев? А, преди това е бил Иван Николов. В града имаше един салон, в който се събирахме, но те искаха впоследствие да си купим друго място, всички събрахме пари, кой колкото имаше възможност и си купихме една къщичка, която впоследствие приспособихме за салон с лозе и място-игрище, където играехме Паневритмията. То беше много хубаво, където сутрин, там на времето живееше Петър Камбуров в Стара Загора. Беседите ставаха сутрин в 5 часа, неделен ден, сряда също в 5 часа отивахме. Петър рано, преди да почнем с кавала свиреше песента „А бре, синко“, „В летен ден, в ранни зори майка ми тихо се приближи“ така песента се разнасяше от височината над целия град. Сега има строежи, но тогава беше далеч, над една борова гора и тогава имаше братство, около 50 души се наброяваха, беше голямо Старозагорското братство. Първия ръководител Ив. Николов беше много благ човек, много добър, но впоследствие той си замина и остана тогава Панайот Ковачев та пое това ръководство. Също и жена му беше в братството. Дъщерята не беше против. Симпатизираше. Той, Панайот Ковачев беше ветеринарен лекар и направи отклонение, че отглеждаше кокошки, прасета. С това се занимаваше, обаче жена му беше много против тези неща, защото на един окултен ученик не му е позволено това, на един окултен ученик това не подобаваше. Идва жена му и пита Учителят: „Учителю, право ли е това, да се отглеждат прасета“ То го има някъде в беседа писано, но и аз ще го разкажа. Учителят казва: „Един окултен ученик не трябва да се занимава с тези неща“. Тя се връща, казва му тези неща. Обаче той не послуша. Продължи и за една година му измизрат всичките прасета. Измизраха му всичките прасета. Той тази опитност я имаше. Ако не беше питал Учителя, нямаше да измизрат, но понеже пита и вече го хвана окултния закон. Измизраха му и впоследствие, когато вече национализираха всичко навсякъде. Тука целта беше да ударят братството в Стара Загора, то беше регистрирано Братството и така вземаха го салона. Прехвърлиха го на друг брат, Енчо където той построи къща на свое име с условие като един ден ще остане на Братството. Той беше неженено момче. Но се случи, в работата където той работеше, стана някакво нещастие и той си замина. Какво е станало там не мога да ти кажа, но така завърши. Неговите наследници взеха мястото. Но имаше много хубав кръжок в Стара Загора. И досега продължават там. Сега понеже там мястото им го отчуждиха, а сега след 1990 г. дали ще им го платят, дали ще го върнат при тези условия, не знам, не съм говорила със старозагорци, но там беше хубаво.

11. ПРОДАЖБА НА ИМОТ

Интересува ви да ви разкажа нещо за печатницата тука на Изгрева? Ще започна с два рождени братя - Георги Илиев е родом от село Богомилово, Старозагорско. То е на 7-8 км от Стара Загора. Иван Илиев и Георги Илиев, двама братя, които влизат в Братството. Иван Илиев не беше семеен, а Георги Илиев - семеен. Те са имали хубав имот, там са богати Старозагорските села и Учителят му казва, да не си продават имота. На кого? На Георги Илиев. Да не си продават имота, обаче той не послушва, продават го и идват тука в София и си влага всичкия капитал в братската печатница в София. Дали в Братската, но как са работили там, не съм много сигурна. Впоследствие в процеса на работата изгубват част от капитала и именно Георги Илиев е потърпевшия. Той пострадва. Иван Илиев, брат му съобразява и успява да си изтегли капитала от братската

печатница на Изгрева. А оня изгубва всичко и остава така. Благодарение на Иван Илиев, брат му, той успява да построи тази къща на Изгрева и там живееха братовите му деца и впоследствие той я завеща и дори си купи място в Симеоново и също го завеща на тях. Но той, Георги Илиев също не послуша Учителя да не продава имота и изгуби всичко и си отиде много рано. Та всеки, който не е послушал Учителя резултата е плачевен. После става трагичен за всички, родът се разби.

12. ГОЛЕМИЯТ ОБИСК НА ИЗГРЕВА

Беше 1957 г. преди да почне процеса 1957/58 г. Защо стана тоя процес? Аз ще ви кажа една опитност, която преживяхме тогава с Колю заедно. Когато направиха през 1957 г. ревизия и се блокира цяла България, навсякъде изземваха всичката литература, тогава, ама влязоха във всяка къщичка и барака, навсякъде, за да вземат беседите и да изземат. Аз като разбрах туй нещо, връщам се вкъщи и застанах и казвам: „Господи, най-голямото ми богатство е литературата, която имаме“. И сега когато го разказвам настръхвам, защото то беше много критичен момент. Как да се запази това нещо, защото Колю беше един бунтарин, известен с това. И какво можем да направим, никъде нито можеш да мръднеш, нито можеш да излезнеш, навсякъде блокада с милиция. И тази молитва отправена към Господа за чудо невиджано след заминаването на Учителя, че не дойде никой в нас. Та и след Учителя ставаха чудеса и то на Изгрева. На Изгрева е дошла милиция, изземва се всичко, навсякъде, ровят, пискат хора, всичко се взима. На всяка барака застанала милиция с чувалите и прибират. От печатницата изнесоха 19 камиона литература. Разбирате ли какво нещо става? И аз се връщам вкъщи, седя, чупя ръце и викам: „Ами сега, какво да направя?“ Но какво чудо стана. И досега не мога да говоря, но сега времената са вече други, промениха се. Но тогава никой не дойде и се запази литературата на Учителя. После крихме, прибрахме, обаче се запази и никой не дойде. Те иззеха, претопиха ги унищожиха. Имаше някои, аз ги мислех, че са нещо голямо, че превишават и стоят над посредствени братя и сестри. Че са тъй ревностни, ревниви, да пазят това Слово, но на тях им иззеха всичко, с чувалите ги вземаха и ги натрупаха, а това у нас се запази. Може би, защото е била такава молитвата. Аз така си мислех, че молитвата беше толкова силна и с такъв трепет я казах, че трябваше наистина да се случи едно чудо тогава на Изгрева. Случи се, но това беше едно дело на Учителя. Само Той я запази. Това да си в огъня и да не изгориш, значи това беше само ръката на Учителя. Той прости ги заблуди и не дойдоха. Аз след това с едно такова вътрешно вълнение, с такъв трепет пренасях и не мислех, не смеех никъде нищо да кажа, случайно да не се изпусна, да кажа, че са пропуснали, че не са дошли у нас. Понеже навсякъде са минали. Навсякъде мина тази полицейска акция, измете всичко, обра всичко. Вървяха с чувалите барака след барака. След това те ни забраниха вече да се събираме в салона. Махнаха да се събираме. Ние се събирахме в онези дни, когато беседи имаше, то брат Симеонов се качваше горе, преди да разрушат салона, качваше се горе на стълбите, там до антренцето на Учителя където беше и от там четеше Словото. Впоследствие и това ни забраниха. И това забраниха полека, полека, докато през този нелегален период имахме един брат Данко Симеонов, който свиреше на кларнет. Единствен, безстрашен брат беше, който сутрин рано огласяше Изгрева с неговия кларнет и не се страхуваше. Той свиреше песните в тази сума-тоха - песента „В летен ден, в ранни зори, майка ми тихо се приближи, със сладък глас блага дума ми каза: Ставай дъще, на нива трябва да се ходи“. С флейтата свири всяка сутрин. Всяка сутрин свиреше той и когато отиваха на Витоша. В

четвъртък се ходеше на Витоша. Тогава не ходехме неделен ден, а в четвъртък се ходеше на Витоша. Той с неговата флейта събуждаше всички приятели и тръгвахме така. Та това не са малки неща, които са преживяни с годините.

От 1957 г. 30 години минаха до 1987 г., а до 90 година са общо 33. Като погледнете така назад, защо се развиха тези събития? И защо стана процеса? И всички тия неща? Според нас къде беше грешката, пропуската и поука за едно идно поколение. Трябва то да знае и да има опитността, да има една опитност и поука. А сега 33 години минаха (бел. редактора - магнетофонния запис е правен през 1990 г.)

13. ГРОЗНАТА МОМА

Виж сега, в навечерието, когато комунистите влязоха през 1944 г. в България аз бях в Мърчаево и Учителят тогава открито излезе и каза: „Сега идват комунистите. Отвънка, казва, тая мома е много грозна, но отвътре е много красива. А комунистите имат идеи, но нямат методи, ако не изменят на идеите си ще свършат една хубава работа. Ако изменят, помен няма да остане от тях“. Ако изменят на идеите си, помен няма да остане от тях. Учителят тогава много искаше да помогне на комунистите. Много искаше да им помогне чрез брат Лулчев. Обаче впоследствие се оказа, че туй, което брат Лулчев трябваше да върши, то Учителят чрез него да работи, той не е предавал нещата тъй както Учителят ги е казал. На кого е предавал? Разбира се на царя. И Учителят го отстранява. Туй вече Колю ми го е разказвал. Отстранява го от тази връзка и на негово място застава Методи Константинов - астролога. Знаете ли го? Чели ли сте спомените? На негово място застава. Обаче Лулчев се огорчава много. Много се огорчава. Една вечер той сънува сын. Лулчев сънува сын, че е на страната на германците. Тогава вече България беше окупирана от германците и той е застанал на страната на германците, а Учителят е бил с руснаците. И се срещат на бойното поле и той воюва срещу Учителя, Лулчев. Това е на сын вече, Лулчев вижда тази картина, той имаше способността да се излъчва Лулчев, макар че е от Черната Ложа. И като вижда това, в него става един вътрешен духовен смут. Как може той да отиде против Учителя? И отива да иска извинение от Учителя. Да иска прошка, обаче впоследствие ние видяхме как той си понесе последствията за тия неверни неща, които той не е предавал точно тъй както трябва. Например, Учителят му е казал, че царя не бива да излиза от България. Царицата не бива да напуска кошера си. Те не са го послушали. Отива в Германия където там го отравят. Той се върна и след няколко дни умря. А след това стана преврата. Сега, това е едната страна, а другата страна бе, че Учителят искаше много да помогне да се разреши по Божия план. След като дойде 9.IX.1944 г. и след като комунистите взеха властта, Учителят искаше да помогне, без никакво насилие да бъде, да няма тези убийства, на целия парламент, на бившето правителство, което беше тогава, а да ги пратят на работа пет години в селата, къде по една, по две години, но да работят без да се извърши някакво насилие. Но тогава надойдоха хора, които съвсем нямаха понятие. И тази интелигенция, която беше, те я избиха, унищожиха. Щото тогава нямаше тези учебни заведения. Всичко беше завършило на Запад, имяхме много хубава интелигенция, която я избиха и остана страната без културно ръководно начало, та се дойде до културата, която имаме днес. Докъдето дойдоха, до тази задънена улица и се впуснаха да отмъщават, да грабят, беззаконие. Ние видяхме, убедихме се, че комунистите са незаконните деца на буржоазията. Чрез делата го показаха. незаконните деца и на анархистите, защото отначало бе анархия. А пък анархистите са деца на буржоазията. И понеже не послушаха, Учителят вече казва: „По-добре е аз да си отида. Свърши се една

малка работа. Защото иначе, ако аз не си отида, България ще трябва да стане като пустиня, като Палестина". И затуй Учителят каза: „Една малка работа“. А тя е една малка работа? Това, което ни остави, то е океан. Гребеш, гребеш, гребеш и не можеш да го изчерпиш никога.

А този процес, който стана тука 1957/58 г., понеже те бяха много зле настроени срещу всички религиозни системи. Всичко искаха да унищожат, всичко да си вземат, а Братството има една идеология, с която те не могат да се борят, защото тя излиза от законите на природата. И затуй според мене, тука софийското Братство се разби, едно, че стана разделение между Антов и Борис Николов. Те искаха да разбият главата тука, центъра. Това е ясно. И вече търсеха повод. Търсят повод. А повода го има. Разделиха се на две и така се започна. И причината я има. И причината. А те, виж сега, според мене стана тъй - разделяй и владей! Трябваше по някакъв начин в братския, в колективния живот да не се допуска това разделение. А имаше начин да не озлобят Антов. Можеше. Можеше, обаче така се развиха събитията, че не съобразиха, много неща не съобразиха деятелите. Сега може би не са имали опит. И изгубихме всичко. Като резултат изгубихме всичко. Изгубихме всичко. В смисъл загубихме материалната част. От едно, по-ясно. А идейната, идейното, то не се губи. То Божественото никога не се губи. То е в Словото на Учителя.

14. РАЗВРЪЗКАТА - В АДА И В РАЯ

Учителят от началото, когато започват бомбардировките, първо Той е идвал тук в дома при брат Борис. Всеки ден отива на Витоша и се връща и спи при брат Борис. И казал: „Те, рекох, не гонят вас, те мене преследват - светлината“. Впоследствие, когато вече се усилява политическото напрежение и бомбардировките, то Учителят с няколко братя отиват в Симеоново. Там намират една къщичка и там Учителят отседнал, но спял само една седмица. Остава там само една седмица. И Колю търси начин, за да направи връзка с Учителя. И казва: Една сутрин отивам, гледам изнася се багаж, той разбрал къде е бил отседнал Учителят. Изнася се багаж и товарят багажа и Учителят тръгва, но не казват къде ще отива Учителя, щото през туй време той е бил поканен и в Айтос при брат Куртев. Обаче, те взимат и отиват в Мърчаево. Учителят е държал много, за да бъде по-близо до София, до столицата, за да следи политическите събития, според мене. И затова те отиват в Мърчаево. И там вече живее при брат Темелко, при тези скромни условия. Аз през туй време бях в Стара Загора. И ние отиваме през август беше, лятото, на събор. Тогава ставаха съборите нали, нея година 28.август 1944 г. Учителят го прави без покана, без да каже някому. Ние отидохме така по своя инициатива. Отиваме там и Учителят казва: „Ние, казва, никого не поканихме, Бог покани“. Нямаше място. Хората спяха по колите, в сеното, на двора. И тогава Той проведе там събор. В Мърчаево. И тогава аз слушах тези неща от Учителя, които ви ги разказах за грозната мома. За грозната мома, която отвянка тя е страшилище, защото тогава тя е такава, защото тогава много страшно беше положението. Беше фашистката власт в България. Комунистите ги избиваха, 50 хиляди лева плащаха за глава, само един комунист да го хванат. То голямо преследване беше. Разбираш ли? Беше настърхнало всичко и тогава Учителят туй го каза, че те ще свършат една хубава работа. Но Той искаше много да им помогне тогава. Не Го послушаха. Така се развиха събитията. През време на бомбардировките над София, не падна бомба на Изгрева, не се разруши на Изгрева нищо. С изключение само една сестра, младо момиче е пострадала, където е била там където са сега блоковете „Бойците против фашизма“, тя имала там някъде къщичка. Но тя била разочарована нещо във връзка с Лулчев и Колю

ми каза: „Само тя пострада“.

Обаче останалите на Изгрева са се събирали. Тези, които са били евакуирани са се спасили. Но тези, които не са имали възможност да се евакуират, са се събирали всяка вечер на молитва и казва, то не беше молитва, ами крещене, викане. Някой казват: „Ама Господ не е глух. Той чува“. То е от страх, голям страх. Викат от страх. Но никой не пострада. Страшно е да преживееш една бомбардировка, но беше наистина ада. Ако тогава сте били в София, тя беше разрушена. Аз съм идвала през време на бомбардировките, за да си видя къщичката. То беше София плачевна картина. Къде балкон съборен, къде дрехи провиснали, къде това-онова. Само котки мяучеха. Идвах аз. Тогава през София да преминееш, то беше страшно нещо.

Тогава си спомних за Рила 1939 г. Най-голямата ми радост беше, че бях с Учителя. Тогава дойдоха много чужденци. Брат Петър Пампоров обикаляше цяла Европа и беше довел 30 души французи и латвийци. От Литва, от Рига. Тогава нашите приятели там бяха всички на палатка там при второто езеро. Нямахме хижа. Един навес, който беше направен от нашите приятели като пренасяха плочите отгоре от шестото езеро. Всеки ден, като са на екскурзия, всеки като се връща донася по някоя плоча и така беше направен един хубав навес, където се готвеше, правеше се чай, посрещаха се приятелите. Всички бяхме на палатки. Сутрин излизахме на Молитвения връх, където Учителят държеше беседите. Имахме една сестра Елена Каназирева, на която Учителят говореше на български, а тя превеждаше от български на френски на чужденците. На французите превеждаше. И оттам след беседата всички слизахме, правим закуска и отиваме или на езерото на Чистотата или най-често се ходеше на третото езеро. Това, което преживяхме все едно, че бяхме в Рая. Души свободни, души при Учителя със Словото Му и с Песните Му.

Та преминахме дълъг път. Опитвахме и едното, и другото. Бяхме в Рая със Словото на Учителя при Него бяхме и в София, и на Рила, и в Мърчаево. Той си замина, остави ни сами. Остана Словото Му. Това ви предаваме, както и нашите спомени за онова царско време на Духа и за царския път на душата.

Магнетофонен запис на 18.10.1990 г. от Вергилий Кръстев

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Стоянка Цанева Драгнева, живуща в София, кв. „Витоша“, ул. „452“ № 30, декларирам:

1. Разрешавам на Вергилий Кръстев да публикува моите спомени за Школата на Учителя.

2. Същите ми бяха прочетени след като бяха прехвърлени от магнетофонния запис на машинописен текст и аз направих своите допълнителни бележки.

16.03.1997 г.

Декларатор: Стоянка Драгнева

Свидетел: Марийка Марашлиева

ГРАДИ КОЛЕВ МИНЧЕВ

(22.06.1912-12.08.1992 г.)

1. СИРАК И ЧИРАК

Роден съм на 22.юни 1912 г. (стар стил) в с. Габерово, Бургаско. Баща ми беше роден в с. Твърдица, Котленско. Те са били седем деца: Петко, Колю - баща ми, Драган, Лука и Георги и две сестри - Мария и Станка. Майка ми - Мария е родена в с. Мокришево, Малко Търновско, което сега се намира в Турция. Баща ѝ бил воденичар на име Гради, а майка ѝ се наричала Ирина. Те са имали три деца: брат Вълкан, който бил осиновен, тъй като първоначално не са имали деца, след което се родили леля ми Комня и майка ми Мария.

Баща ѝ като воденичар често помагал на хайдутите - криел ги, хранел ги и т.н. и затова си имал разпавии с турците и често пъти бил затварян и бит до пребиване. Налагало се много пъти да го увиват в кожи, за да го спасят от смърт, тъй жестоко бивал пребиван. В Малко Търново народа живеел при постоянен страх и масово са бягали от там дори от хармана като оставяли мило и драго и се заселвали по-навътре към Балкана. Така и дядо Гради бил избягал и се заселил със семейството си в Бургаско.

Ние живеехме първоначално в с. Даутлий, сега гр. Каблешково, но когато убиха баща ми на фронта при Тутракан през 1916 г., майка ми реши, че е най-добре да идем да живеем в с. Габерово, където живееше сестра ѝ - леля ми Комня и свако ми Слави Тодоров. Свако ми беше майстор-зидар както и баща ми. И тъй купиха едно дворно място с една плевня. Свако ми с още един-двама души измазаха плевнята, която беше от пръти, с пръст и слама, сложиха на изток и на запад по едно прозорче и къщата ни беше готова за живеене. В тази къща съм се запомнил от дете до 1932 г. когато реших да замина и да живея в София.

Както казах преди, баща ми е убит при Тутракан 1916 г. Тогава сме воювали с руснаците и румънците. Баща ми е бил ранен и след това пленник в Русия. Няколко месеца след това дойде съобщение в общината, това бе писмо от Русия, че баща ми е убит, за да пенсионират жена му. Но никога няма да забравя каква скръб сме причинявали на майка си тогава, защото пущаха войниците, които се връщат от фронта, а те се завръщаха парцаливи, кой по бели гащи, кой гол, кой бос, неприятна картина. Не знаях защо не са им давали военните дрехи, с които да се върнат въщи, ами са ги пущали тъй окъсани по бели гащи и фланелки. Ние живеехме на една височина и виждахме от баира как слизаха войниците и ние двамата с брат ми като ги видим, първата ни работа беше да идем при майка си, да ѝ кажем да излезе, да види дали баща ни не е между тях. После като пораснахме разбрахме каква тревога сме създавали на майка си.

Когато чичовците ми и баща ми ги викали на фронта и те били седнали на обед ли или на вечеря, чичо ми Драган се обърнал към баща ми и казал: „Бате, ние отиваме на фронта. Ние знаем какво ще стане с нас. Ние не сме женени, а ти имаш семейство: жена и две деца. Затова ще знаеш, че аз през целия си живот, ако остана жив, ще се интересувам за твоя дом и твоите деца“. И тъй, както се помня от дете, докато си замина за оня свят чичо ми Драган на 24.VI.1975 г., той винаги е писал на майка ми и запитвал дали децата я слушат. После пък когато станахме по-големи, пишеше: „Ще слушате майка си, вие сте сирачета“. И винаги накрая на писмото пишеше: „Човек предполага, Господ разполага“. От време на време ни изпращаше по някой

лев, от чужбина, защото той отиде във Франция и оттам в Белгия, където и почина. Така че Господ светлина да му даде, но не ни забрави чичо ни през целия си живот.

Когато майка ни получи съобщение за пенсията от баща ми, ние седяхме на софрата и тя каза: „Друго нещо не мога да направя за Колю освен това, от днес нататък няма да ям месо“. И тъй аз почти не помня мама да е яла някога месо.

Майка ми и баща ми са женени в 1909 г. Когато се отказа от месото тя знаеше вече за Братството и Учителя. Братството се е създавало главно през време на войните и по фронтовете. Възможно е свако ми Слави Тодоров да е имал опитности с Учителя, но аз не знаех за тях.

Баща си, понеже съм бил малък когато той е ходил войник, после запас, насам-натам, едва си го спомням. Той беше висок, но друго нищо не мога да си спомня. По това време и дядо ми Минчо живееше при нас (бащата на баща ми) и мама веднъж му каза: „Татко, Колю вече го убиха, но ти имаш две дъщери, имаш и четирима синове. Бъди свободен, при когото решиш да идеш, при него остана. За мене ще е най-хубаво да останеш при нас, но как-то решиш ти“. Дядо помисли, помисли и каза: „Ще остана при вас“.

Като дете, бяхме станали доста големички вече, аз освен риза и една бозева рокля от аба, не познавах друго. Може да ви е чудно и смешно, обаче беше така. Но по едно време в нашето село дойде едно гръцко семейство. Те имаха един син и две дъщери. Ние растяхме на село момченца и момиченца без гащи, но като дойдоха гърчетата, започнахме да зяпаме, защото те носеха гащички. За нас голотата не беше срамна, обаче белите гащички ни правеха впечатление и не мина един месец ли какво и на всички малки деца, кой от скъсани чаршафи, кой от нещо друго, но ни направиха гащички. Та така сме расли на село. След това, нали аз бях по-голям като попораснах и понеже бях сираче от войната, първата работа, която мама ми създаде, беше да бавя деца по нивите. Те жънат или копаят, а аз бавя децата. Първото дете беше едно момиченце. С него долу-горе беше добре. То беше едно дребничко. Обаче втората година се случи едно момченце, дълго кросно такова, а пък беше горещо, знаете какво е по морския край. А ония дълги чакъни - няма сянка, няма люлки, няма нищо. Детето трябва да го държиш на ръце. Просто отмалявах и нямаше какво да правя и тогава се сетих да го щипна малко. То като запищя и в това време пристига майка му и вика: „Ех детето ми, добре, че изплаща, че и мама да си почине малко“. Тя освен детето е и майка-кърмачка, а като почнат ония дълги чакъми, не може да се отърве от тях. А пък аз си казах: „Е, добре, ще знам аз какво да правя, та да може тя да си почива.“ Но идваше ми на ума да не го щипна така, че да почервенеет или да посинеет детето, защото после тоягата ще играе. Та по-лекичко го пощипвах.

Ние бяхме съседни на един кръчмар на име Пею. Отивам на дюкяна, а той вика: „Гради, да отидеш да напоиш коня“. Понеже отвън кръчмата имаше чардак, където седяха селяните и пиеха ракия, вино или кафе, имаше пейки. Та като се кача на пейката и от нея се качвам на коня, ида, напоя го. Като се върна бай Пею ми вика: „Я да вземеш да сметеш дюкяна“. Викам: „Добре“. Взема, смета го. Обаче като почна да мета, а той отива някъде по работа, из двора някъде. Почвам да местя масите, столовете нали, да почистя добре и тук-таме намирам стотинки. Аз сложа на една маса една книжка и където намеря стотинки ги слагам на книжката. Дойде бай Пею и пита: „Гради, смете ли салона?“ Отговарям: „Сметох го, бай Пею и намерих тия стотинки“. Той ме гледа и вика: „Ей, мама му стара, аз съм ги загубил“. А това беше всеки ден,

защото той, като му напоя коня, като му смета салона, ще ми даде хляб, паренце, яйчице, така, защото знаеше, че имаме нужда от храна.

Имам една опитност от времето, когато като дете пасях добитъка на селото. Един ден като се върнах от паща, а и ние си имаме една крава и майка като взе да я дой кравата вместо мляко пуща кръв. Тогава хората и казаха, че причината е там, че някой смок се е увил около краката на кравата, за да не може да върви и след това си е забил зъбите във вимето ѝ и е изпил млякото ѝ. Та при доенето тия ранички от зъбите на змията пушат кръв докато не заздравеят. Няколко дена млякото на кравата беше червено като кръв.

После веднъж мама беше дала едно козле на един овчар да го пасе. И така това козле беше няколко дни при овчаря. Но като се върна козлето гледаме, че то едвам върви. А то причината била там, че то горкото било пълно с кърлежи. Като почнахме да му чистим кърлежите, то от всяка дупчица излиза кръв. И тъй, докато чистим козлето, то умря в ръцете ни. А го чакахме да стане коза.

Като станах по-голям, 7-8-годишен от Анхиало дойде един грък на име Ставри. Той стана мандраджия на село. Мене ме взе през лятото за чираче както и още едно момче. Трябваше да се носи вода за мандрата. Но главно аз носех вода. Она момък имаше баща, беше от по-богато семейство, а чешмата беше далеч. Най-напред Ставри беше обещал, че ще нося вода с коня с харучка и бъчва. За мандрата трябваше много вода. По цял ден съм носил тенекиите с вода. Чешмата ни беше доста далеч от селото. От време, на време гръкът ще отиде в Анхиало, ще вземе няколко тенекии. После имаше една ситна риба, казваха и „цаца“. Та той купуваше от нея и освен това ни пращаше по другите села да продаваме цаца. Добре, но той мене ме правеше като касиер. Аз мерех и теглех рибата и аз взимах парите, а другото момче само ми помагаше. Мина известно време и някой от селяните попитал Ставри, дали е доволен от чираците. А той казал: „Абе единия, добро момченце, не лъже, не краде, ама глупавичко. А пък другото хитро, обаче обича да краде“. Това го чух от селяните. Аз нищо не казах. След като свърши мандрата, той ме взе в Анхиало чираче. Имаше дюкянче чак накрая, където е изгорялата църква на Поморие, продаваше хранителни стоки. Чиракувах му няколко дена и един ден той дойде и носи едно пиле в тавичка, да я занеса на фурната да се изпече. Аз я занесох. След това пак дойде, той остана в дюкяна, а аз отидох да взема тавичката и му я подадох. От дюкяна за втория етаж, където живееше Ставри имаше стълба. Качи се той горе, обядваха те и по едно време той се връща и ми носи тавичката. А в тавичката кокали и коматчета хляб едно-друго и на единия ъгъл едно парченце месо за мене и той ми вика: „Хайде, вземи обядвай“. Казвам: „Добре“. Аз като видях кокалите ми се отяде и по едно време му викам: „Бай Ставре, аз ще взема тук малко дрехи и ще ги пратя на село да ми ги изперат“, защото аз друго нямаше освен дрешки за преобличане. Той каза: „Добре“. Вземах торбичката и трябваше да мина през центъра на града, защото всъщност имаше само една улица. А от нашето село имаше няколко момченца чирачета в една кръчма и за да не ме видят, аз минах по десния бряг на морето и давай, давай, дето има сега почивни станции, кални бани, солници и отидох направо на село. Макар и да съм бил 7-8-годишен, обаче това нещо, гдето ми подаде тавата с кокалите като на кученце, ми се видя толкова противно, че аз го напуснах и се върнах на село. Защо да не ми сложат в една чинийка да се нахраня като човек. Мама копаяше там на лозе - така го казваха, но то не беше лозе, а камънак. На богатите им се падаха хубави места, посадиха си лозя, а на нас - на камъните.

Бяхме бедни, сираци от войните.

На другата година мама ни прашаше да пасем магарето, телето, прасетата. Мама отглеждаше прасета и после ги продаваше, да може да ни изхрани. Един ден излязохме пак, събирахме се 5-6 и повече деца. Добре, но те едно по едно си отидоха. Останахме ние с брат ми само. По едно време мина обяд и аз викам на брат ми: „Всичките си отидоха и ние ще си отидем“ и се върнахме на село. Мама като ни видя, вика: „Защо сте се върнали“. Казваме: „Ами всичките деца си отидоха и ние си тръгнахме“. А тя казва: „От днес нататък вие ще пасете и техните добитъци, защото за всеки добитък, който пасете ще ви дават по една крина жито“. А те бяха 29 ли 39 ли добичета, прасенца, магаренца, теленца. И няма как, сутринта излизаме, до кръчмата имаше оградено място, казваха му „капан“, помещение за полския пазач, който пазеше имотите и като хване някое добиче влязло в чужда нива го затваряше там. Брат ми, между другото, като застане до плета и започваше да вика: „Хей, селяни, изпращайте добитъка - свини, магарета, телета...“ А аз в това време, край плета имаше едно кюше, като се свия като някое кученце там, срам ме е. Не знаей защо съм изживявал тоя срам. Та мина и това лято. А брат ми обичаше да ходи при един овчар, който свиреше малко на кавал и на гайда. Аз му викам: „Върви да свириш там“. Често пъти го прашах на село, на харманите, нали вършеехме с диканя. Та един ден беше голяма горещина и аз като гледам една от най-големите свини, които пасях, около сто килограма тръгна към реката. А покрай нашето село минаваше река Ахелой и в нея се вливаше една друга рекичка, та имаше вирове, така ги казвахме ние на село и там имаше много камънаци и тая свиня поради голямата горещина като се хвърли във вира, да знаете само що плач съм изплакал от страх, да не вземе свинята да се удави. Аз не знаех, че свините не се давят и че могат да плуват. Тя от време на време си покаже носа, опашката, ушите, а тя си търси хладина в реката.

2. НЕРАДОСТНО ДЕТСТВО

Ние с брат ми много често ходехме у леля ми Комня и като отивахме у тях обикновено отваряхме долапа да видим какво има за ядене. Леля казваше, че яденето е за Иринка или за Гинка, а свако казваше: „Остави децата“. Дори съм си мислил, че свако ни е роднина, а леля - не. Веднъж дори ѝ го казах, че тя не ни е роднина, а роднина ни е свако Слави Тодоров.

У лелини ставаха братски вечери и там се събирахме към 6-7 деца. Ние двамата с брат ми Атанас, така Иринка, Гинка, Мара и Бонка и много естествено като стане по-късно и ни се приспи лягаме един до друг и заспиваме.

По същото това време леля Комня като ни събереше по 5-6 или повече деца ни учеше да пеем песни от Учителя: „Ний сме славеичета горски“, „Росна капко“ и други песни. После бащата на чичо Слави - дядо Тодор имаше до селото градина с овощни дървета и когато узрееха черешите, цялото село с изключение на по-възрастните ставаха братя и сестри докато изядем черешите. Тази традиция продължи и свако Слави. Вместо да продаде черешите за пари, събираше хората от селото да ядат череши. Свако работи цял живот, но не построи голяма къща или апартамент като други хора. Но той посрещаше редовно гости. Дори имаше стайчка за гости и после направи стая за братски салон макар и от кирпич, където се събирахме да четем бестеи и да пеем песни от Учителя и където правехме общи молитви.

Веднъж свако Слави ме извика, тъй като щяхме да имаме братска вечеря. Даде ми една банкнота от 100 лева и една торба за продукти. На село

махме бакалница, но там продаваха по-скъпо и той ме прати в съседното село Даутлий, да взема от кооперацията за бакалски стоки някои продукти. Магазинера ни беше познат. После освен банкнотата свако ми даде бележка какво да купя и аз като отидох при магазинера - бати Димитър, дадох му бележката и банкнотата от 100 лева. Той приготви продуктите и аз ги сложих в торбата. След това той си направи сметката и ми подаде бележката с остатъка от парите. Аз взех торбата и тръгнах по пътя през баирите. Като се изморих по пътя седнах, извадих бележката и почнах да вадя от торбата покупки и да проверявам какво съм купил. Реших да проверя и парите, които ми върна магазинера. Като проверих парите забелязах, че излизат 100 лв. само четири дребни пари. Отидох си на село и казах на свако, че бачо Димитър ми е върнал парите, които са дадени за покупки. Свако след като провери сметката ми каза да взема бележката и парите и да ида отново при бачо Димитър и да му кажа да си вземе парите за продуктите. Това нещо ми направи много силно впечатление тогава, но и сега си мисля върху това, че свако не взема да уреди сам тоя въпрос, а възложи на мене, защото да не би да помисля, дали свако ще върне парите. Свако беше умен и добър човек, помагаше на бедни вдовици и страдащи хора и на нас. Той имаше магаренце и с него пренасляше дървца, едно друго и услужваше каквото може.

Баща ми като се оженил за мама й дал жълтици, но веднъж мама като се върнала от някъде видяла сандъка отворен, дрехите разхвърляни и леля ми Станка (сестра на баща ми) се готвела да избяга в Бургас със жълтиците. Баща ми като се връща, майка ми му казва това нещо и той тръгнал по пътя за Бургас, настигнал леля ми и й взел жълтиците. Когато си дошъл къщи майка ми му казала: „Колко, на мене жълтици не ми трябват, като отидеш в Бургас ще ми купиш една машина за шиене“. Тогава баща ми купил една шевна машина „Сингер“, която съществува и до днес - у Юлия, снаха ми.

Бях може би 9-10-годишен, понеже мама беше много работлива, идваха сватовници от разни села, да я сватосват. Имаше един човек, казвахме му бачо Стоил, приматарин-амбулантен търговец. Той продаваше платове, пестил, на който викахме габровски шоколад, сладкиши и др. Той обикаляше с каруцата си селата, поставяше сергия и продаваше. Като отидем при бати Стоил, той ще ни даде по една кутия локум, ще ни даде бонбони и др. На другите деца не даваше. Ние отивахме при мама и й казвахме това нещо. Ние нали не разбираме, а той прасал сватове, мама да му стане жена. Обаче нищо не стана. Така една вечер пристигнаха от село Даутлий две жени с мъжете си. Те идваха много пъти, но аз нали бях малък, не разбирах от такива работи. А тогава поллюбопитствувах да чуя какво ще се говори. Та в стаята огнището имаше голям комин, а ние близо там спим. По едно време гостите започнаха да приказват за някой си богат човек от Даутлий, с много имот, много добитък, приказваха, обещаваха. После мълкнаха. По едно време мама им вика: „Какво, привършихте ли?“ Те казват: „Да, сега ще чакаме, да видим ти какво ще кажеш“. И аз слушам. Мама казва: „Вижте какво, моя мъж го убиха на фронта. Той ми остави две дечица. По право бяха три, но едното се помина. Вярно, че работя денонощно“. А аз не бях виждал по-работлив човек от мама. Като лягаме да спим, като се събудим, тя все работи, преде ли, тъче ли на стана разни платове и др. или пък шие на машината. Почнаха дори да й викат Мара-шивачката. Почти в цялото село нямаше друг да шие. Един ден даже, тъй както шиеше, аз вземах да въртя ръчката на машината. За пръв път тя ме удари по ръката и ми извика: „Друг път да не те видя да въртиш машината. И казва мама: „При тоя богат човек работата ми няма да бъде по-малко. След това, вие не ми казахте, той има ли деца, няма ли? Но ние

сме млади, може да преродим някое дете и след това така ще стане, че моите деца ще трябва да ги нагоня и те ще ходят немили-недраги, без баща и без майка". Това нещо на мене ми се запечати в паметта и целия неин живот. Когато бяхме по-късно на Изгрева, тя ми викаше: „Гради, от всичко най-много се радвам на това, че ти ме доведе в София при Учителя". А пък това нещо така се записа в съзнанието ми като на магнетофонна лента. И аз ходя къде ходя, обаче винаги гледах, за мене има или няма, но за мама гледах винаги да бъде удовлетворена.

3. ЯНКО-КОМУНИСТА И ПЕЮ-ЦАНКОВИСТА

Като тръгнах в първо отделение, какво да кажа, първото отделение ми тръгна много, хареса ми много, та на всичко отгоре останах. Повтарях първото отделение, после почнах второ. По това време имахме един учител Янко Андонов, който беше голям комунист. Те го убиха после. Той идва една вечер и вика: „Како Маро, казаха ми, че вашите деца са ми убили юрдечките". Нали имахме чешма на село и до нея едно деренце пълно с вода и юрдечките отиват там. Мама гледа и му вика: „Янко, аз ще проверя, ако наистина са направили такова нещо, аз ще дойда да ти жъна или да ти копая, ще ти се отплатя". В това време се обръща към мен и ме пита, дали има нещо вярно. Викам й: „Мамо, няма нищо вярно". Добре, но минаха няколко дни и се разбра, че чорбаджийските деца се събрали и понеже други мишени няма за убиване с камъни, ами юрдечките станали мишени. Така че и през тоя изпит минах.

Дядо Минчо, татковия баща остана да живее при нас и Бог да му дава светлина на съзнанието, при нас почина, макар да е имал седем деца. Баща ми е работил разни работи, но главно е бил строител. Аз вървя по негова линия. Даже е направил няколко къщи в съседни села и на мене ми беше много драго като отида там. В село Бата, на директора на училището Стоян Попов баща ми беше направил къща. Тя беше добре извършена като работа и много ми харесваше. Даже по селата нали има мелници, тепавици, баща ми беше правил там бентове. Та едновременно е бил и майстор, и предприемач. Както споменах по-горе, аз останах в първо отделение две години. После второ, трето, четвърто отделение Янко Андонов ми беше учител. Той ни учеше и тогава спомням си за пръв път на бедните деца бяха раздадени подаръци. На кого сандалки, чорапи, терлички. От време на време даваха по някоя закуска. Това ни направи добро впечатление, защото нито преди това, нито след това биваха раздавани нито закуски, нито подаръци - само през времето на Янко Андонов, тогава имаше. А пък училището имаше фонд, имаше ниви, доходи, но къде отиваха тия средства, не знам.

През 1923 г. бях в четвърто отделение. Понеже учех вече в село Бата където имаше прогимназия, събота след обед и неделя си отивах на село. Веднъж като си отивам на село гледам селото оградено с войска. Можеш да влезеш в селото, но не можеш да излезеш. То пък се случи него ден събота, нали аз съм цяла седмица в село Бата и уча. Ние нали живеехме до кръчмата, а началниците бяха в кръчмата. На другият ден неделя ще правят обиск на цялото село, да търсят Янко Андонов. Същият беше взел участие във въстанието 1923 г., а то е било в с. Св. Влас до Несебър. Даже сега като се отиде в Св. Влас има на пощата паметна плоча, върху която пише, че в 1923 г. Янко Андонов е обединил работничеството и селячеството, а то са били там малко рибари и селяни-овчари. Както и да е във връзка с това беше тоя обиск, да търсят Янко Андонов. Добре, но след като дойде Александър Цанков на власт за помощник-кмет избрали бай Пею. Аз мога да кажа, че при него израснах.

Той така ме поддържаше. И какво мислите, вечерта бай Пею извиква братовчедата на Янко Андонов. Той се казваше Атанас. Извиква го в склада си, склада наричаха емишлик. Там имаше захар, газ, олио и др. неща за продаване и му казва: „Атанасе, ще отидеш у Янко и ще питаш майка му, баща му, жена му, той имаше и две дечица, къде се намира, защото утре ще правят обиск навсякъде, същевременно ще водят и кучета, та ще го хванат. Затова ще кажиш на майка му и баща му и жена му и ще го доведеш в моята плевня. Аз мисля, че те ще ходят и ще търсят в цяло село, но баш в моята плевня няма да дойдат да го търсят“. И Атанас отива и пита майка му и баща му и те казват: „Ами той сега е на тавана“. Извикали го и Янко се съгласява, отива в плевнята на бай Пею. Янко е комунист, а бай Пею-цанковист, помощник-мет. Вечерта прекарва там, а сутринта бай Пею става, отваря прозорците на кръчмата, да измете, да изчисти. По едно време слуша - а плевнята беше на около 30 крачки от кръчмата, че се кашля. И бай Пею се чуди сега какво да прави. Янко като кашля сам ще се издаде. Какво да направи? И бай Пею пуща кокошките и те отиват да ровят около плевнята, да търсят зърна и бай Пею почнал да вика: „Къш, къш, къш“. Цяло село го слуша като обикаля плевнята и вика: „Не кашляй, че в кръчмата се чува“. И така с Янко през плета се разбрали. А Янко бил настинал и какво да прави, като има да кашля, разрови скамата, покрие се с ямурлука и почва да кашля в дупката, да не се чува. И така направили обиск, но не намерили Янко Андонов. И войската след обед, понеже селото е малко, заминава за Бургас. На другия ден сутринта, понеже имаше овчари, колиби, някъде настрана, Янко Андонов взел една торба с хляб и тръгнал да бяга от селото, защото тъй или иначе ще го търсят. Но по едно време го нападат овчарски кучета и той какво да прави, вади един хляб, после друг и по едно време хвърля и торбата и избягва. Това до вечерта се разнася из селото, че някой е носил хляб на Янко или Янко е получил хляб от някого. А Янко Андонов от нашето село, после покрай Даутлий, Медово отива в Св. Влас и оттам с една лодка избягва в СССР. Минават 1924 и 1925 г. и Янко с няколко души от сливения край, понеже жена му беше от Сливен, идват в България и отиват в една местност край Сливен, която наричат Джкендем дере. Там има пещери, в които се скриват. Добре, но минават няколко дена, а те трябва да направят връзка, нали? Излиза някой и тръгва към Сливен, но бива забелязан и проследен и когато се прибира отново в пещерата, откриват огън и избиват всичките му другари. Те са били 5-6 души. На другия ден жандармерията нарежда около един бряст в центъра на града Сливен всички убити. Но понеже не ги познават, знаят какви хора са, но от къде са не знаят и най-напред решават да пуснат учащите се - децата. Децата са от селата и като минават и познаят някого ще реагират, да речем ще плачат. Едно момче на име Йордан от сиропиталището, който беше по-голям от мене и познаваше учителя Янко Андонов много добре, като го видял се разплакал. Жандармерията и това чака. Запитали защо плаче и момчето казало, че това е неговият учител Янко Андонов и по такъв начин го откриват. А тази история, която разправих за плевника у бай Пею се разнесе след 9.IX.1944 г. от братовчед му Атанас и от жена му и т.н... Та можем да си представим какво значи един истински човек. Може да е властник, може да е комунист, бай Пею беше почти най-богатия човек в селото ни и при това цанковист, обаче преди всичко човек. И у мене остана едно хубаво впечатление за бай Пею. След 9.IX.1944 г. той вече си беше заминал от този свят, така че остана добрия спомен за него.

4. ЛЕЧИТЕЛИ, ЯСНОВИДЦИ И ФОКУСНИЦИ

Ние имаме на село една голяма кутия направена от дъсчици, която беше закачена на един пирон. В нея мама слагаше лъжици, вилици и един ден от любопитство ли беше или нещо ми беше потрябвало и аз взех да бъркам в кутията, в която имаше фасул и стотинки. Това много ми хареса, защото като ми се приеде локумче или бонбонче бръквам в лъжичника и си взема някоя стотинка, отивам при бай Пею и си вземам нещо да си хапна. Мама значи намерила за най-удобно да си направи там касата и като получи от някъде дребни пари-грошове ги слага при фасула и аз често пъти съм я виждал, че бръква там, но какво правеше не знаех. Добре, но веднъж гледам бай Пею пише на тефтера нещо и аз питам мама: „Защо бай Пею на някого пише нещо на тефтера, а на други не пише?“ Викам си на ума, да не вземе и мене да запише. А мама ми разправя, че тези, които нямали пари в момента той им записва какво купуват и колко струва и като имат пари тогава плащат. Значи мен не ме записваше. Обаче мина някое време и бачо Гради пак беше бръкнал, извади фасулеца и в това време мама пристига и вика: „Какво правиш там?“ Обърках се аз, паднах в краката ѝ и почнах да плача. Признах си всичко. Та хей така сме прекарвали детските си години. Майка ни, Бог да я прости, ни изгледа най-напред край бай Пею, да му поим коня, да му метем кръмтата и т.н.

Когато постъпих в първи прогимназиален клас живеях у сестра Христина в с. Бата. Втората година бях при един дядо Михаил. В църковния двор имаше една къщичка и дядо Михаил служеше в църквата и живееше в тази къщичка в една малка стаичка. Понеже нямаше къде да бъде мама ме нареди да спя при дядо Михаил. Даже веднъж играехме с две-три момченца и скачаме по стъпалата пред сладкарницата и от джоба на едното момченце Стоил паднаха два лева. Аз видях от кого паднаха парите и кой ги е загубил, но си казах: „Аз си ги намерих“. Църквата и сладкарницата бяха една до друга. После като отвориха сладкарницата бачо Гради си купи локумче, халвица, както и да е. Минаха години от тогава, аз дойдох в София и правя каквото правя и тия два лева ми изпъкнаха често пред очите. А имаме една сестра Деспа Вергиева, тя беше сестра на нашия училищен директор Стоян Попов. Тя ни беше дошла на гости в София. Викам ѝ: „Сестра, ето ти тия 20 лева. Като мине Стоил покрай вас, а край тях имаше една голяма поляна, имаше вършачка, там се вършееха всички снопи. Като мине Стоил покрай вас, да му кажеш, че имам да му ги давам тия пари, някога съм ги вземал на заем от него“. И тя като се върнала в село Бата, вижда Стоил, а той бил вече около 23-годишен. Тя му дава парите, а той казал: „Абе с Гради се познаваме много добре, обаче аз никога не съм му давал пари“. И той беше бедно момче, не е имал пари. Както и да е, приел парите, а на мене ми олекна. После сестра Деспа отиде с брат си Стоян Попов в Несебър. Той беше учител по математика. Много хубав човек беше.

И тъй, значи живях някое време при дядо Михаил. Обаче там ми беше много студено, не можех да уча. А пък и сам с възрастен човек да живея е трудно. Затова след някое време мама ме премести в едно семейство стопанина, на което пак се наричаше Михаил, а сина му беше обущар. Жена му на дядо Михаил се казваше Добра. Като бях при тях един път отидох у един мой приятел, съученик на име Вълкан. Последният ме извика и двамата отидохме в тяхното мазе. Вълкан взе една паница и я напълни с вино. После ми вика: „Гради, аз си изпивам така по една пахарка вино когато искам“. Та той почерпи и мене. Аз аз нали за пръв път виждах толкова вино, макар че

около кръчмата, но не съм пил така вино. По едно време си тръгвам, а където ни беше на другия край на селото. Като вървя от главната улица трябва да мина по една уличка навътре в двора. Баба Добра се случила вънка и ме гледала, а аз ту от левия плет към десния, ни тоя плет давам, ни она. Разбирам се и си лягам, а на другия ден баба Добра ми вика: „Гради, ела ще си пи́там нещо. Вчера къде беше?“ Отговорих: „Бях на много места, но бях и във Вълкан“. „Ами да сте пили нещо, вино?“ Викам: „Вълкан ме почерпи вино“. „Добро“, отговори баба Добра, „понеже от толкова години те познавам“. Пък те ни бяха малко роднини, посещавах ги. „Никой път не си ходил така“, каза баба Добра. „Разбрах, че си пийнал малко“. От тогава насетне аз вече не пих никакво вино.

Имам и друго едно преживяване когато бях още в първи клас. Не знаех какво, но по очите, т.е. по клепачите ми излизаша тъй наречените ечемици. Това бяха едни бели пъпчици, които ме сърбяха и боляха и по него време отидох с един мой съученик и приятел, Илия Шарлопа се казваше, у тях. За пръв път отидох у тях и неговата баба като ме гледа, гледа и вика: „Гради, какво е това по очите?“ Казвам: „Имам ечемици, много ме болят“. А тя ме гледа и се смее. „Е, искаш ли да ги излекуваме?“ Отговорих: „Как да не искам“. Тя взе едно парченце хляб и отчупи три хапки и ми ги даде. „Ще отидеш в кръчника, казва, ще хапнеш едната хапка и ще кажеш: „Когато дойда да ям в кръчника, тогава да ми изникнат ечемици“. Като изядеш трите хапки подред и те всяка хапка ще казваш така, ще дойдеш“. И за мнозина може да е лъжа, обаче за мене беше истина. Като ми оздравяха тия ечемици и оттогава не ми изникна вече никакъв ечемик по очите.

На село дават на селяните да си секат гори като предварително ги разделят на участъци. Така ги наричат тия парцели, които селяните изтеглят по лотария. Всеки си изтегля по едно билетче от общите билетчета, на които са записани номерата на участъците. И ние също си вземахме едно билетче и после отидохме да си съчем участъка. И тъй отидохме и набрахме дървата, обаче ми направих впечатление, че на големите чорбаджии им се падаха дебелите дърва - габер, дъб, дори повече дъбови и една кола шума, вейки, клоне. А пък ние отидохме и напълнихме две-три коли с вършина и аз гледах, гледах и викам на дядо Михаил: „Дядо Михале, защо на еди кой си писар Петко и във Вълкан, нали големци, се падат такива хубави дървета, а пък на нас - вършина?“ И той ми вика: „Чоджум, ако на тях не им вървеше така, ако нямаха късмет, нямаше да бъдат най-богатите хора в селото“. После, като пораснах разбрах как е ставало това, понеже си вземали билетчетата предварително в ръкава и бъркат уж, а те си били избрали най-хубавите участъци.

Още не ходех на училище, мама като се върна от нивата и брат ми започна да плаче. Мама го пита: „Какво има, защо плачеш?“ „Ами, днеска бати го преписа“. Пък ние нали така, като хлапета правим такива работи, и аз наистина бях го преписал. Мама запита защо съм направил това. „Ами...“, започнах аз да хленча и избягах. Това беше вече вечерта и тя ми вика: „Върви да вечеряме, че аз съм изморена, да си лягаме“. „А, ще ме биеш“, отговарям аз. „Няма да те бия“, казва тя, „върви да вечеряме“. Добре, но мене какво ме прихванаха, вместо да се върна въщи, аз избягах. Тя ме вика по улицата, но аз избягах в тъмнината. По едно време гледам, изгаси се лампата и аз полека, полека се прибрах въщи, съблякох се и легнах. Ние тримата си лежахме на едно дошечче, един до друг, кой отпред, кой отзад, както дойде. Тя както лежеше, стана и аз си рекох: „Какво ли ще прави мама“. Тя стана и като запали лампата, че като ме хвана напердаши ме хубавата и каза: „Да помниш кога съм те била като си ме ядосвал“. Значи, цял живот - мама веднъж

ме удари по ръката когато въртях машината и втория път, когато препиках брат ми и не я послушах да се върна. Можеше да ми удари едно шамарче най-много, а не да ме пердаши, да та помня цял живот. Та значи така израснахме като деца.

Спомням си още, че веднъж като дете отивам да паса магарето и като ходя и му търся по-хубава трева, попадам на една хубава дива круша. А тя омекнала вече. Добре, но не нося никаква торба, нито дисаги. Чудя се какво да правя и по едно време се сещам, бях вече по-голям, не съм с рокля, нали по-рано ходех с бозевата рокля и с ризката. Сега имах вече дълги гащички, имам и панталонки. Свалям гащите, връзвам белите гащи за крачолите, напълвам ги с круши, макар че станаха на дъмги, изцапах се. Сложих ги на магарето и се качил до тях. Можете да си представите каква картинка съм представлявал като съм минавал през селото. Жени, мъже, деца, всички ме гледат и ми се смеят, а аз важен, нали нося круши? Често пъти тъй съм правил и с гъби. По нашия край имаше много чобани. А там където пладнат овцете има много тор, после говедарите като карат по 50-60 крави, които лежат на едно място, пак има тор колкото щеш. А щом има тор има и гъби. Отида, напълня кошницата с гъби. Добре, но после минавам другаде, гледам по-хубави гъби. Тогава хвърлям гъбите от кошницата, които преди съм набрал и набирам от по-хубавите. По нас имаше само гъби-печурки, други не познавах.

Като почнах да уча от първи до трети прогимназиален клас, директора Стоян Попов от време на време ме пращаше в с. Горица. Даде ми един плик адресиран до директора на училището, аз занеса плика, поседях там малко време, директора ми даде друг плик, който да върна обратно. А то какво било. Впоследствие се оказа, че няколко души учители са получавали заплатата в с. Горица, а са работили в с. Бата. И си рекох на ума, абе цяло село Бата, има прогимназия, има толкова ученици от съседни села, богати момчета, мен ли намери да прати да получавам заплатата на учителите. Това нещо на времето много ме учудваше. Това беше през 1924 година.

22.март посрещяхме на село. Веднъж, така се случи, че отидохме да събираме дърва, та сутринта като идем да си накладем огън. Мястото където щяхме да посрещаме изгрева се казваше „калето“. Там имаше много големи скали. Дори някои казваха, че някога там било крепост на цар Симеон, близо до Несебър. Там се събирахме от три села: Горица - селото на брат Ангел Вълков и Георги Йорданов, с. Бата, от което е сестра Христина, която живее сега в Симеоново и ние от село Габерово. Сутрин като накладем огън на „калето“, по това се познаваше, че сме пристигнали. Всеки, който пръв отиде, накладе голям огън и понеже беше чукари, баири... виждаме огъня - значи всички сме на лице.

Един път срещу 22.март мама ме събужда и вика: „Хайде ставай, че лелини ти светят“. Лелини бяха през два-три двора. Прозорците светеха. Викам: „Абе, мамо, още е много рано, мене ми се спи“. „Не е рано“, казва тя. А пък няхмахме часовник. Станах, облякох ямурлука и тръгнахме. Отидохме там, където посрещяхме обикновено 22.март. Там имаше поляна където играехме упражненията. Гледаме нещо светло, свети в хоризонта. А то какво било. Тогава луната изгрявала, а ние мислим, че слънцето изгрява. Та цяла вечер огън не накладохме, но аз се свих при мама и заспах. Така сме посрещали на село 22.март. Точно на мястото където е „калето“, отдолу тече река Ахелой. Там има грамадни скали, имаше бент, имаше една воденица, а сега там построиха язовир „Ахелой“. Та някому ако се случи да иде там, да иде да види „калето“, то е към три, четири метра долу. Основите са зидани с вар. За

него старците говорят, че едно време там е било крепост на цар Симеон.

На село правехме братски вечери, на които идваха гости от Айтос, Пловдив, Бургас, от селата и всеки като си тръгва си взема гостенин, който му е симпатичен. Добре, но някой път остане някой и чака да го поканят някъде. Обаче, не го канят и това не прави добро впечатление, става малко неудобно. Та свако ми Слави Тодоров като ръководител и други братя решили, да теглят жребие когато има гости от селата, на кого да се падне. На мама веднъж като теглила жребий се паднала една гостенка от с. Даутлий, сега гр. Каблешково. Вечерта бяхме на братска вечеря и после тя преспа у нас. Сутринта мама направи закуска, седнахме тримата около софрата: гостенката, мама и аз. Направихме си молитва и преди да започнем да ядем сестрата каза: „Ние сме седнали тука трима души, но има още двама седят тука до сестрата. Единият е във войнишки дрехи, с много рани, той е умрял вече на фронта ли къде, а другият е жив, но е много далеч. Той се грижи малко за семейството ви“. Мама веднага се сети, че първия е баща ми, който е в рани и е убит, а втория е чичо Драган, който е в Белгия. Тогава мама разпръви на гостенката, че когато убили баща ми, дядо Минчо живееше при нас. Тя, мама го попитала, дали ще остане да живее при нас, за което тя няма нищо против, дори ще се радва, но нека се чувства свободен и да си избере където желае, там да живее. Нали си има четирима живи синове и две дъщери, може да избира, но ще се радва да остане при нас, при децата, понеже тя ходи на работа. И той помислил и решил да остане при нас. После сестрата като ме погледна мене, каза: „Ти приличаш на едно пиле. Тука си затворен в кафез, но ще минат няколко години и като хвъркнеш от тука, няма да се върнеш вече в село да живееш“. И действително така стана.

Спомням си, че като ученици бяхме направили екскурзия от с. Бата до с. Ходжамар, сега мина „Черно море“. Като се връщаме в с. Бата минаваме през моето с. Габерово и понеже закъсняхме останахме да нощуваме у дома. С мене дойдоха 3-4 приятели да пренощуват. Като почнах да постилам за спане от юрганчето падна един плик с пари. Мама я нямаше тогава. Тя беше в Поморие. Аз като забелязах плика веднага го прибрах. А на другия ден, не бяхме тръгнали още за с. Бата и мама пристигна. Срещнали я хора от селото и й казаха, че съм дошъл с ученици у дома и тя се разтревожила за парите. Но аз още като я видях, изтичах веднага да я успокоя, че съм видял парите и че съм ги прибрал.

Аз изкарах първи - 1923/24 г. и втори - 1924/25 г. прогимназиален клас, за трети клас няхах възможност и мама не ме прати в село Бата. Останах без работа и тогава нашия бай Пею, кръчмаря ме извика и ми каза: „Гради, в Медово кръчмаря търси чирак“. (А аз ги познавах там хората, дори кръчмаря беше взел жена от нашето село.) „Да идеш там да чиракуваш“. Викам: „Добре, бай Пею“. Значи бай Пею ме пращаше при този кръчмар и аз работих там една година като чирак. А пък на директора жена му, Мара Попова се казваше, тя ми беше класна наставница, ми пращаше бележки или казваше на някои близки, да правя каквото правя, но да си завърша трети клас. Тя много държеше на това нещо, защото без него занаят не можеш да получиш.

Имах едно преживяване като кръчмарче, нали чиракувах при кръчмаря в с. Медово. И трябва да призная, че винцето много ми допадаше, обаче пълних котлите с вино, но не вкусвах, защото вкуся ли малко винце, може да се напия. Често пъти вземах по една бучка захар, капвах две-три капки коняк и с това си отземах.

Един ден пристигна от Бургас един фокусник - 1925/26 г., който правеше разни фокуси. Това стана вечерта в кръчмата. Дюкяна беше пълен. По ед-

но време фокусника се обърна към мене и ми каза: „Дай ми в една половина малко газ“. А ние продавахме и газ в кръчмата и както и други хранителни стоки. И той вика: „Намалете сега лампите!“ Ние нямахме тогава електричество, а имахме газени лампи, нали. Намалихме светлината и те едва светулкаха. Тогава той се нажабури с газта от половиницата и като издиха газта от устата си, запали издихания облак газ. На бачо Гради много му хареса тая работа и си рекох, ще го направя и аз това нещо. Чаках с нетърпение да излязат всички селяни от кръчмата. Но пропуснах, че тоя човек - фокусникът, като приключи с фокусите, взема таблата и обиколи масите с нея да събере пари, нали това беше представление. Сега се продават билети за представлението, а тогава, така се събираше едно време, нали нямаше билети. Така събра си той парички и си отиде. Отидоха си и селяните. Аз вземах, изметох кръчмата, подредих всичко, маси, столове, направих си леглото, защото спях на две маси в кръчмата. Сложих си юрганчето и чергата, но преди да си легна, вземах половиницата с газ и реших да повторя опита на фокусника. Но нали съм Ганчо, като духнах газта, запалих облака и като гледам как свети, забравих да си затворя устата и тоя облак от огън, бам в устата ми и като гледам после на огледалото, езика ми, небцето, всичко побеляло от изгарянето. Значи, как съм прекарал нощта може да си представите. После сутринта чорбаджията ми носи закуска, но аз, къде ще закусвам, нищо не мога да хапна. Така беше няколко дня. Чорбаджията ми донесе ядене, а аз или на кучето ще го дам или ще го хвърля. После постепенно почнах да опитвам малко захарчица така, щипе, не мога да си намеря място. Отрежа си малко локумец така, също. Малко шоколад, пак не може. По едно време ми дойде на ума да опитам да хапна халва, тогава имаше сусамена халва от Бургас, производство на Аврам Чильовски. Той правеше много хубава халва. Като сложих на езика си, веднага ми светна, като балсам ми дойде. И тогава няколко дня ли, една седмица ли какво, аз намокрях хляба в паницата с вода, все едно, че ям чорбата и си режа халвица така, докато оздравея. На никого не казах. Сега го казвам като един хубав урок, та всички да знаят какво значи сусамовия тахан. Но сега къде да търсиш от тоя сусамов тахан, не можеш да го намериш. А сусамената халва се прави със сусамов тахан. Едно време сме яли само това, не е имало сегашните сладкиши.

Понеже сега стана въпрос за уста и език ще спомена нещо, което ми се случи като дете. Покрай нашия двор пасяха коне и аз като вземах една пръчка, та отивам да ги гоня там с пръчката. А те бяха два коня спънати. Обаче какво стана. Като ме ритна единия кон със задния си крак, та за сведение и до днес имам белег на езика си. Езикът ми беше разкъсан от копитото на коня. А това беше станало на сто-сто и петдесет крачки от къщи. Отиват и казват на мама, а някой ме занесе на ръце. Устата ми пълна с кръв. А по селата нали няма лекари, как ми е зараснал езика, как съм го преживял, един Бог знае - цял месец теглих. Не можех да си отварям устата. Значи, ето и това ви разказах.

Като изкарах някой и друг лев на кръчмата като чираче отидох да завърша и трети клас.

5. ГУМЕНКИ И ЧАСОВНИК ЗА ГРАДИ

През едно лято почнах да уча дърводелство в едно село наречено тогава Ходжамар, сега мина „Черно море“. Бях при един старик-дърводелец. Казваше се дядо Атанас. Той, Бог да го прости, беше много добър човек.

Викаха му дядо Атанас-сърцето. Каквото припечелеше, като отиде в кръчмата и си пийне малко, даваше всичко. Тъй като бях цялото лято при него, той ме направи свой касиер. Като дойде някой да си вземе поръчаните врати, прозорци, шкафче или гардеробче и дава парите, той вместо да ги вземе, вика на купувача: „Дай ги на чирака. Той ми е касиер“. И тъй от дядо Атанас научих малко дърводелство.

На Гергьовден в гр. Поморие ставаше панаир. Като ученици ни заведоха на панаира, оттам отидохме до Несебър с частна кола. Тогава имаше частни коли. Качиха се всички, но понеже за мене нямаше място като ме сложиха на калника, хванах се за фара и така съм пътувал от Поморие до Несебър. В Несебър ни качиха на лодки и така отидохме до нос Емине, откъдето тръгнахме през Стара планина, преминахме селата и слязохме в с. Горица и после се прибрахме в с. Бата.

В с. Бата на Димитровден, именния ден на брат Димитър Вергиев, съсед на сестра Христина от Симеоново, се събрахме на имен ден доста братя и сестри. В неговата къща, на втория етаж имаше две стаи и помежду им коридор. Понеже едната стая не можеше да побере всички братя и сестри, то отваряха вратите и като имаше в двете стаи народ, а имаше един брат възрастен, Петър, той заставаше в коридора и подаваше като диригент, кога да започнем, за да пеем по-добре. Брат Д. Вергиев ни е помагал - давал ни е брашно.

Когато бях свободен, нали бях учил малко дърводелство, почнах да правя кому хомот за добитъка, кому колата поправам, после шкафчетата правих, на един бакалин-кръчмар направих десет кошера за пчели.

У нас казваха: „За лудо работи, за лудо не седи“. Та аз работех. На бай Пею изработих един гардероб. Той много го хареса. После съм работил около Несебър. Там имаше блато и това блато, за да го пресушат, трябваше откъм Балкана да се правят сипеи, високи стени. Та там съм ходил да работя. Тъй че докато бях на село ходех и работех. След това почнах да ходя и по селата с брат Васил Долапчиев - зидар и дърводелец и свако Слави Тодоров да работя.

Васил Долапчиев е роден в 1887 г. в Малко Търново, влязъл в братството от 22.III.1920 г. в с. Габерово. Зидар и дърводелец, баща на сестра Бонка, която е майка на Славка, съпругата на Любен Няголов.

Като бях на мандрата при гърка Ставри, той искаше да купува плодове, които после да продаваме по селата. Имаше такова едно село Ахлий. Там имаше голяма общинска градина. В нея имаше много плодни дървета. Като спомена с. Ахлий аз казах: „А, аз го зная“. „Хайде, качи се на коня и иди“, отговори той. А коня, който яздох имаше отстриани по един газен сандък. Аз се бях заблудил, защото преди когато ходех в с. Горица да получавам заплатите на учителите минавах през едно село и мислех, че това е Ахлий, сега Страцин. Добре, но като отидох във въпросното село ми казаха, че това не е Ахлий, а с. Татаркьой. Ахлий било по-далеч на пет километра, шест. Та така както бях качен на коня, отидох в с. Ахлий, напълних сандъците с праскови и ги занесох на село, така че пак не се изложих. Занесох прасковите и като мина един ден ли какво, чорбаджията, макар че беше казал, че съм бил глупавичък, пак ни изпрати с другото чираче да продадем плодовете по селата. Той и за това ни държеше.

Моят господар от Поморие, той беше и бръснар. Той ме караше, като дойде някой, да го острижа или ме пращаше при някой възрастен човек или някое дете да острижа. Деца идваха така, пък и аз да не оставам без работа ги стрижех. Не пращаше хитричкия, но глупавичкия. Например, децата доня-

сяха някое яйце или нещо друго, все заплащаха с нещо.

Ние имаме на село хубав двор, в който мама садеше памук, после дини, пъпеша. Бях 4-5-годишен. Един ден ми се ядеше диня и аз като тръгнах от корен на корен, вместо да си търся зряла диня, аз надупчих всичките дини, да търся червена диня. Обаче наоколо нямаше червена диня, само зелени. Мама пак ми се поскара, но не ме би, а само ми каза: „Втори път няма да правиш това нещо“. А веднъж пък ме извикаха мои другари, хлапаци така, отидохме в лозята и тръгнахме по дерето. По едно време спираме пред един плет и какво мислите, всички няколко души ме хванаха и ме прехвърлиха оттатък плета, вземаха буци и почнаха да хвърлят след мене. Аз не можах да разбера първоначално какво искат от мене, обаче като стигнах до бостана, до дините и пъпешите, те ми викнаха: „Ха сега, късай дини и ги пушай надолу“. Надолу беше така върло и аз викам: „Ама това лозе тук е на вуйчо Янко“. Вуйчо Васил, който беше на Изгрева и вуйчо Янко бяха двама братя. С тях бяхме малко роднина. Пак повторих: „Това лозе е на вуйчо Янко“. „Късай“, викат те и хвърлят пръст, ще ме ударят. И аз няма какво да правя, късах дини и ги пушах и те ги търкалят до оградата, други пък ги вземат и ги дават навънка. Та и до там стигнах. Като че ли за пръв път крадох така.

Вуйчо Васил и вуйчо Янко. Вуйчо Васил бил земеделец и козар. После отишъл в София и бил пощенец на Изгрева. След това бил в Айтос на градината.

Вуйчо Янко, както и леля Комня и свако Слави отидоха по-късно в Айтос на градината и там починаха.

После като малки с другарчетата сме излизали из баира и някои почват да пушат цигари и аз да не кажем на родителите им, те ни хващат, слагат ни на земята и ни пхват цигарата в устата. Един от тях - Иван Баячев, той работеше в митницата като полицаи в Бургас. Аз си бях спечелил 150 лева и като отидох веднъж в Бургас му казах, че искам да си купя часовник. Той ми каза, че има един часовник, който може да ми го продаде за 150 лева. Той ми го даде и аз си тръгнах за село. През целият път вадя, поглеждам часовника и не мога да му се нарадвам. Но като стигнах до село и той спря. Тогава намерих причина, че търся работа и отидох в Бургас. Там го показвах на един часовникар да го види и да го поправи. Той ми каза, че няма време. Тогава отидох при втори часовникар, който го прегледа и каза, че тоя часовник не може да се поправи. Тия часовници ги работели в Русе и ги наричали „Роскоп“. Като нови стрували 80-90 лева, но имали живот около 2-3 години. И аз реших, понеже Иван Баячев беше зет на сестра Радка Бойчева (водеше сестра ѝ) и за да не се разправам по-нататък, отидох до морето и там го хвърлих. Но когато се евакуирахме на село казах на дъщеря му как е постъпил баща ѝ с мене. Радка Бойчева бе съпруга на ръководителя на братството в Бургас.

Веднъж мама тръгна с леля и свако ми, имаше и други сестри, да отидат в с. Бата, мисля че на вечеринка. Добре, но аз бях малък - хлапак 5-6-годишен тогава и казвам: „И аз ще дойда“. Тогава за пръв път видях как мама се притесни и ядоса, че не я слушам, та ми каза: „Аз трябваше да се омъжа, а че да видиш как щеше да слушаш тогава. А сега не слушаш“. И аз не знам, но като че ли разбрах нещо и тъй както ми каза тя, останах на едно място и те продължиха пътя за с. Бата. Тогава за пръв път видях мама така разтревожена и ми каза това, за да ме засрами пред всички. А това послужи да се спра и да не тръгна с тях.

През 1928 г., нали бях завършил трети клас, тръгнахме майстор Васил,

свако Слави и брат Гради за Тополица да строим чешма. В Тополица заварихме и други майстори, дошли от селата. Имаше един брат Пеню Вълев от Ходжамар, сега Рудник. Син на ръководителя брат Вълев от Ходжамар, брат Димитър Петров от с. Карагеоргиево до Айтос и други. Най-голямо впечатление ми направи това, че и брат Борис Николов от София беше дошъл. Започнахме да работим. В това време брат Борис ме извика да му помагам. Като минаха един-два дена ли какво, той ми вика: „Ако искаш ела да ми станеш помощник“, защото имаше работа около него. Отговорих му: „Трябва да питаме майстор Васил, ако той разреши може“. Попитахме брат Васил и той ме предаде тъй да се каже на брат Борис. От него момент, докато завършим чешмата, бях помощник на брат Борис. Между другото брат Борис пишеше всеки ден писмо на сестра Мария Тодорова и влака като почне да пухти от Айтос, то се чува в дефилето, а брат Борис имаше едни гуменки, летни, за екскурзия, които ми даваше и аз като ги обуя, с тях се чувствавах най-добре. Хлапак нали 15-16-годишен, тичам до спирката, чакам влака и като дойде, пусна писмото и пак се върна.

Няма да забравя, като работехме на чешмата в Тополица, че имаше един чорбаджия, който беше противник на братството и минаваше често там. Аз не го познавах, но другите работници ми казваха. Добре, но какво стана. като излязоха дините, гледаме веднъж една кола натоварена с дини. А пътя минаваше на няколко метра от чешмата. Същият тоя чорбаджия спря колата и я даде на полянката където имаше един дъб, повика всичките майстори и каза: „Тези дини са за майсторите и работниците, които работят на чешмата“. Даже по едно време беше изпекъл една фурна хляб и ни донесе хляба на работното място. Същият този човек стана значи приятел поради чешмата.

Като привършихме работата си брат Борис ми обеща, нали му бях помощник, че като си отиде в София, ще ми купи едни такива гуменки като неговите и ще ми ги прати. Взема ми и адреса и дори ми казваше, че ще ме вземат в София, на Изгрева. Аз много се зарадват на това.

През времето когато работихме чешмата на няколко пъти брат Бертоли и брат Лулчев идваха в Тополица. Брат Бертоли беше главният майстор на чешмата.

След привършване работата по чешмата в Тополица направихме братска вечеря. Мина известно време и всички се разделихме. Гради, разбира се чака обещаните гуменки. Ходи 4-5 пъти, може би и повече до гр. Каблешково (преди това Даутлий) да си получи гуменките, обаче уви... остана само спомена как е тичал с гуменките на брат Борис до влака, за да пусне писмото за сестра Мария Тодорова. А пък брат Бертоли, когото очаквах да ме повика на работа, той пък фалирал и станал някакъв издател, мисля, че с брат Лулчев. Стигнало до там, че работилницата и всичко отишло и той заминал за Румъния със семейството си. Отишъл в Букурещ да работи. По такъв начин моето отиване на Изгрева не можа да се осъществи.

Ще кажа нещо за брат Борис. Той обичаше да язди едно магаренце. Добре, но веднъж той се качи на него без самар, без нищо. Но не знаей какво му стана на магаренцето, че като ритна със задните си крака и като се надигна - бам брат Борис падна на земята. Смяхмех се всички.

Още нещо във връзка с чешмата. Веднъж разговарях със сестра Невянка Неделчева. Понеже брат Лулчев идваше при правенето на чешмата, тя се произнесе, че брат Лулчев бил открил водата за чешмата. Казвам й: „Абе, сестра Невянко, тази вода от край време си извира там, само че беше едно блато и от блатото водата течеше и караше една воденица. Трябваше да се изчисти почвата и да се направи чешмата“. „А, не“, отговаря тя. „Брат

Лулчев ходи и той намери водата“. И до днес даже, колкото пъти стане въпрос, тя не може да разбере, че не е права, а аз толкова пъти съм ходил в с. Кавак махала (старото име на Тополица) и никъде не съм виждал такава буйна вода. В селото, на няколко места извира големи извори, направени на чешми или пък нещо забентено да отива добитъка да пие вода и т.н. Значи водата си извира, само че беше блато.

Четох някъде от Учителя, че зидарят работи с един чук, който тежи един килограм. Когато не може да разбие камъка, тогава взема големия чук. А когато и големия чук не помага, тогава употребява взрив. Подобно става и при нашето съзнание. Големите страдания, които преживяваме приличат на взрив. Те взривяват нашето съзнание и така чрез страданията ние се оформяме, ние растем.

6. ЧИФЛИК И БРАТСТВО

Аз имах възможност да ида да работя в гр. Каблешково, в Поморие, Бургас или Айтос, но нали има една поговорка, която казва: „Ако се давиш, удави се в най-дълбокото“. Аз замечтах да ида другаде да работя, но не можех да предполагам, че ида в София. Нещата обаче така се стекоха, че по-късно аз се преселих в София.

През лятото на 1931 г. брат Георги Куртев ми съобщи, да отидем бригада на чифлика на с. Нейчева. Имаше гара Нейчево след Карнобад. Селото беше на името на нейния съпруг Нейчево, а селото Докузев, където отидохме да жънем. Там бяхме от 22.-26 юни на чифлика. Добре, но като свърши бригадата, тъй като аз не бях ангажиран никъде останах на чифлика. Управител на чифлика беше брат Минчо Сотиров, бивш военен. Още преди да почнем да вършеем, казвам на брат Сотиров: „Вземете 2-3 торби цимент и пясък, защото наоколо така се разбило, че водата, която взимаме от кладенеца, който не беше с чекрък, а с една голяма върлина, с един токмак поставен насреща ѝ, се разлива, разкалва се и тя влиза отново в кладенеца“. После бях проверил, че вършачката, с която ще вършеем беше с парен котел, който се кара с пара, така че от тая вода ще трябва да поддържаеме вършачката и същевременно да пием от нея. Там бяхме доста народ, нали вършеем. Добре, но това нещо не стана. Като започнахме да вършеем, с кофата от кладенеца почнахме да пълним едно буре, а имаше една циганка и то като беше много горещо, тя даже нарочно правеше, като вземе кофата вместо да я излее в бурето, ще се полее отгоре, за да се разхлади, а тая вода влиза в кладенеца и в това време ние пък жадни няма накъде и пиехме от тая вода. Как не се разболяхме от някоя болест - Господ ни опази.

Та брат Сотиров се отнесе много нехайно към моето искане. За него и приближените му имаше една голяма бяла палатка където се прибираха и вода им се носеше от някаква чешма, а за работниците не беше направено необходимото, за да пият чиста вода. Като го гледах как постъпва правех сравнение между свако ми Слави Тодоров и брат Сотиров и намирах, че постъпките му не са както трябва да бъдат в братството. Иначе брат Сотиров беше добър брат. Той беше от Бургас и в неговия двор беше построен салона на братството където се събираха, събират се и сега братя и сестри, четяха беседи и се подвизаваха духовно.

Сестра Нейчева беше ездач на коне. Някой път се качи на някой кон и обикаляше чифлика, той беше 12 000 декара земя. А имаше и една слугиня, благодарение на която бачо Гради се поддържаеше с храна. Преди да тръгне с коня, сестра Нейчева ще вземе и подвари около 1/2 литър мляко със захар

и кафе или какао ли, ще го налее в един термос, а имаше една дъщеря Еленка се казваше, та ще ѝ каже: „Майка, искам да си го изпия това мляко докато се върна“. „Добре, мамо, ще го изпия“, казваше Еленка. Но тя като тръгне, Еленка ще ме извика: „Гради, ела тука. Я изпий, моля ти се, това мляко. Аз не мога да го изпия“. Викам ѝ: „Ама майка ти ще се научи и ще ни пердаши и тебе, и мене“. „Няма“, вика тя. И аз на два пъти взема и го изпия.

Веднъж като вършеехме, счупи се някаква част на вършачката и кой, кой, пратиха мене. А имаха един хубав, голям жребец и ми дадох писмо, пари и частта, която е счупена. Аз бях ходил няколко пъти до Карнобат. Казах ми къде да ида и отидох. Поправиха частта. На връщане карах по една пътека напърно, да не е по шосето, което обикаля и от един дол край една рекичка излезе един човек с кон на 4-5 метра пред мене и ми вика: „Ей момче, имал си голям късмет“. Аз почти не разбрах, а той мислил, че съм син на чорбаджийката, да ми тегли куршума, понеже искал да му отмъсти за нещо. Обаче, нали нищо не стана. Отидох на чифлика и занесох поправената част. А пък аз имах долу-горе понятие от вършачка, щото като ученик лятно време помагах на брат Димитър Вергиев, който имаше вършачка, трактор, мелница. Той беше от с. Бата и отначало е помагал на семейството ни. Даде ни брашно, това добре си го спомням. Той беше съсед на сестра Христина, която живее сега в с. Симеоново.

Даже веднъж отидохме да орем с трактора и селата там към с. Горица и аз съм се качил на трактора, вече бях понаучил как да карам трактор. Добре, но вместо на преден ход съм дал заден ход и за малко да смачкам брата на сестра Деспа - Георги Попов. (Георги Попов и Стоян Попов - директора ми, бяха братя.) Георги Попов беше голям комунист и хубав човек. Той беше ходил в Цариград и разказваше, как като минавали по един мост по време на робството, трябвало да плащат за преминаването по моста и те, за да не дават повече пари, се качвали един на друг като на магаре докато преминат моста.

После като видях чорбаджийката сестра Нейчева ѝ разправих, как като пътувах на коня по пътеката надолу, а тя беше една стръмнина така, едва се седи на коня, че един човек изскочи от дерето, прекоси ми пътя и извика: „Момче, имал си късмет“. Извика силно и пак отиде в другото дере. Тя горката заплака и вика: „Ей, добре че не пратихме моя син Зарко“. Последният следваше нещо, та за малко да изям куршума вместо него.

След това, като извършихме снопите, тръгнахме по селата да вършеем и аз прекарах така към два месеца и нещо и един ден викам на брат Сотиров: „Аз ще си отивам вече“, защото предполагах да ида на някоя постройка, да строя и тогава ще взема повече пари. Той ме кандърдисва, тъй било, инак било, говори ми за Учителя и т.н. И аз като нямаше какво да му кажа, му отговорих: „Брат Сотиров, извинявай, ама такъв Учител, за който вие ми разправяте, аз не признавам и от такъв нямам понятие. Тука за стотина души работници ще ни правят млечна попара. Слагат два литра овче мляко и една кофа вода и вика готвача: „Тая заран ще закусите с млечна попара“. А то синя, жива водица. Такъв Учител и такова братство не съществува“. Та аз не останах. Заминах си.

Веднъж като вършихме брат Сотиров и сестра Нейчева ме извикаха и ми казват: „Гради, ще знаеш, че няколко вагона жито, ечемик, ще ги пишем на твое име, на никого няма да разправяш, защото на нас ни трябва пари“. Те имаха големи задължения и не смогваха да посрещнат задълженията си срещу храната. Имаха и скотовъдство, много овце всичко. Като си тръгнах от чифлика ми дадох адрес, да се отбия в Бургас, където живееха. Там жи-

вееше сестрата на сестра Нейчева - Николина Добрева и казваха. „Ще се отбиеш и ще дадеш пълномощно, като дойдат парите от вагоните с храна, да можем да ги получим, защото теб няма да те има“. Та отидох, обадох се на тази сестра Николина, тя пък беше чиновничка там. Тя им водеа счетоводните сметки. Тя не ме познаваше. Аз ѝ се представих, а тя ме гледа и вика: „Абе ти ли си Гради Колев Минчев, такъв господин, писали ти толкова вагони жито и ечемик“. Смее се. Като отидох по-късно в София сестра Николина Добрева работеше в Министерството на благоустройството. Тя имаше двама сина. Мъжът и бил голям комунист, обаче заминал в СССР, а пък нея я оставил и бяха разделени. Доколкото си спомням големия ѝ син беше кръстен Ленко, на името на Ленин, а пък малкия Милчо. Той следваше за лекар. Обаче като завърши беше някоя и друга година лекар и след това не знаей по какъв начин замина за Америка. Та майка му беше ходила един-два пъти при него. Но след това тя се разболя, отиде на Рила, но стана още по-зле. Тя имаше апартамент на пл. „Славейков“, на 3. или 4-тия етаж и един път ми прати съобщение да отида у тях. Намерих я тежко болна на легло. Тя ми каза: „Гради, отвори гардероба!“ Отворих го. „Виж, там има един пакет за тебе, вземи го“. Взех го и го отворих. В него имаше един много хубав пуловер с дълги ръкави. „Милчо“, каза тя, „на никого не прати подарък от Америка, обаче на брат Гради изпрати тоя пуловер“. Даже още го имам тоя спомен. А чифлика в с. Нейково след 9.IX.1944 г. с 12 000 декара бе отчужден в полза на държавата.

Веднъж като ходехме да вършеем по селата се повреди машината. Трябваше да отида в с. Стралджа, сега навярно е вече гр. Стралджа. Качих се на коня и тръгнах. Обаче за пръв път се качвах на такъв кон. Като излязох от селото, коня не иска да върви. Как не го мъчих, какво не правих, не върви и толкова. като го обърна към селото върви, към Стралджа не иска. Слизам от коня, вървя и го водя, той върви след мене. Като се кача, пак не върви. Значи, от селото до Стралджа не можах до го яздя. После на връщане от Стралджа като тръгнах, той върви и му викам: „Чакай сега пък аз ще те науча!“ Като му ударих една кушия. Викам: „Одеве ме кара аз да вървя пеш, ама сега аз пък ще те накарам да тичаш“. Та и това ми се случи.

7. ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Аз работех зидарство където ми падне. Например, в Бургас отивах на плацата, където търсеха работници, спазарявах се с някого и отивах да работя. През 1932 г. стана така, че се запознах с брат Петър Филипов - сладкар. Това беше преди Великден във вегетарианския ресторант на брат Петър Кулиш, който си замина на 2.II.1988 г. Един ден брат Петър ми каза: „Брат Гради, ако искаш можеш да дойдеш в нашата сладкарница. Там правят кюмбета, в които да пекат сладкишите и търсят работници. Имат главен майстор, но имат нужда от помощници“. Аз отидох да работя там. А то беше едно мазе, влага, нямате представа. И работих там, построихме кюмбетата. Останаха много доволни от работата ми. След това работих при друг майстор, строихме една къща. Майсторът ми казваше: „Гради, ако дойдеш след Великден ще ти плащам по 120 лв. надница“. А това беше една от най-големите надници. Аз бях само 20-годишен, но зидах, работех всичко каквото трябва. А тогава ми плащаха 100 лв. надница. Брат ми Атанас беше по това време в сиропиталището в гр. Варна. За Великден Атанас си дойде през ваканцията. През това време желанието ми да отида до София растеше. В Тополица се бях запознал вече с брат Борис, брат Бертоли и брат Лулчев, но

не можех да си представя изобщо как ще стане от с. Габерово да ида до София. Аз мислех да се преместя някъде, но къде и как - не знаех.

Брат Петър Филипов е брат с когото имам много спомени. Известно време той боледуваше и беше отишъл на лозето на свой приятел в Горна Оряховица където се лекуваше и прилагаше суровоядство и водолечение, дълбоко дишане и природосъобразен живот. Той купуваше мед за себе си и за мене. Първоначално като научих, че е болен, разпитах къде точно се намират лозето и от Търново през Арбанаси по обясненията, които ми дадоха го потърсих и намерих на лозето. После в Русе най-често съм нощувал у него. Той живееше с братята си Илия и Ноло, сестра си Райна и майка си Мария. С него и други братя и сестри сме ходили на братските лозя при брат Никола Ватев и братя Маркови, на Образцов чифлик. Ползвали сме се с голямо доверие един към друг. Отивал съм в сладкарницата им и там съм помагал като съм давал сладки и други работи, вземал съм пари насреща от клиентите и т.н. С брат Петър сме отивали в братския салон в Русе на ул. „Мария Луиза“ до макаронената фабрика. Когато брат Петър се премести да живее в София работи известно време при мене, също и брат му Илийчо. Тогава бях бригадир към „Паркстрой“. Отначало като дойде в София и нямаше квартира той живя при мене като направихме неговото легло върху моето и по такъв начин квартирният въпрос беше разрешен временно. Помагали сме си в трудни моменти на живота. Като сладкар той правеше всяка година козунаци за Великден и мога да кажа, че дори и когато съм бил мобилизиран брат Петър никога не ме е забравял. Винаги ми е изпращал по едно козуначе. Известен ми е случая когато Райна Калпакчиева и Найденов Найденов заминавали за Мюнхен да следват и е станала някаква грешка като куфара им с продукти бил разменен с куфара на някакъв консул. Те остават в Русе и считали, че куфара с продукти е изгубен. Брат Петър им набавил същите продукти и след това когато се изяснила грешката, те получили куфара си и по такъв начин имали двойно повече продукти в онова време когато всичко трудно се намираще и я имаше тъй наречената „черна борса“. У брат Петър и в София много често съм ходил. Преди да си замине 1984 г. дълго време отивах на картофена супа петъчен ден. Там идваха и други братя и сестри от София, а понякога и от провинцията. Брат Петър имаше хубаво подреден двор с овощни дървета, той имаше през лятото пресни домати и различни плодове като се започне от череши и ягоди до последните ябълки и дюли, грозде и круши. Брат Петър имаше интересни опитности и дар слово, та имаше много приятели и познати. Неговият дом беше Аврамов дом и на всеки беше приятно да поседне и побеседва с него.

8. НА ПЪТ КЪМ ИЗГРЕВА

Като мина Великден брат ми трябваше да се върне обратно във Варна. Тогава си помислих: защо да не тръгна с брат си, да го изпратя до Стара Загора и оттам пък да потегля за София. Имах спечелени 1500 лв. пари като работих в Бургас, тъй че ще имам и за пътни и за прекарване на няколко дена. Казвам на мама: „Мамо, аз ще отида да изпратя Наско до Стара Загора и оттам ще ида до София за няколко дена“. Приготвих си някои инструменти като чукове, тесла, бичкия и др., а мама ми вика: „Нали отиваш за няколко дена? Защо те са инструменти?“ „Абе нека да си ги взема, може да стане нужда.“ И тръгнахме с брат ми. Пътувахме до Стара Загора заедно с брат ми и след това се разделихме. Той потегли с подбалканската линия, за да се прехвърли после за Варна, а аз тръгнах за София.

Като пристигнах в София, тогава за Изгрева се отиваше с трамвай N 1, но той отиваше само до площад „Йорданка Николова“. И тъй вземах аз единичката и като стигнах пл. „Йорданка Николова“ нарамних ямурлукчето и инструментите и по алеята през гората пристигнах на Изгрева. Тогава Изгрева представляваше една голяма нива на слатинци с бараки. Първото ми впечатление от Изгрева беше бараката на брат Алберт, евреин. Тя беше в кръгла форма 3-3 1/2 в диаметър. На кого е разбрах, разбира се по-късно. Първия човек когото срещнах на Изгрева беше брат Деветаков. Брат Стефан Деветаков се занимаваше с малки услуги, измазване, изкърпване, някои дърводелски услуги и други. Той имаше една барака, която беше дал под наем на сестра Коньова. В момента той ѝ поставяше печката. Беше неделен ден и аз казах на брат Деветаков, че искам да отида на беседа, да чуя Учителя като говори. Той ми каза: „Остави си багажа тук и иди“. Аз си оставих значи багажа и отидох на беседа.

Сестра Коньова доколкото си спомням беше от Свищов. Беше учителка. Тя живееше с други братя и сестри, но после си построи доста хубава къщичка на мястото където е сега сестра Белева до брат Стоименов. Тя беше много хубав човек. Понеже по-късно станахме съседи моя брат Атанас често ѝ биваше квартирант. Той прекарваше в нейната барака докато тя отсъствува. Мястото където беше построена бараката ѝ бе на един брат, който по-късно го продаваше и аз исках да го купя, но не ми стигаха парите, някъде към двеста хиляди лева. Тогава казах на брат Борис Николов ако може братството да ми послужи с двеста хиляди лева, за да мога да го купя. Аз имах към 500-600 хиляди лева преди да строя инвалидния дом, тъй че можех да го купя. Добре, но те не се съгласиха, като ми казаха, че братството не може да услужва с пари. Добре, но след това брат Стоименов реши да вземе мястото (същото място) за своята племенница. Тогава дадоха двеста и няколко хиляди лева за преместването бараката на с. Коньова на мястото на Македонски срещу вьетнамското посолство. А на мен не дадоха. Братство и сестринство в действие. Има и продължение.

Впоследствие същия тоя Македонски изхвърли багажа на сестра Мария Петрова, която живееше във въпросната барака. Два дена ли какво багажа ѝ стоял на открито на дъжда и по едно време той ѝ казал да си прибере багажа в противен случай общината щяла да го прибере по административен път. Чувал съм дори, че същия тоя другар Македонски е ходил в службата на Мария Петрова и искал по служебна линия да я заставят да си прибере багажа.

След свършване на беседата излязох на двора и исках да търся брат Бертоли, брат Борис, да им се обадя, нали ги познавах. Други не познавах още. А народ имаше много. Изведнъж някой ме хвана за ръката и като извика, само гдето не ме удари. После разбрах, че това бил брат Игнат Котаров, който бил дочул нещо и затова ме хванал за ръката. Последния не бил в добри отношения с брат Иван Антонов и понеже аз съм бил застанал до брат Антонов, той помислил, че съм протеже на последния.

После намерих брат Борис на поляната, поговорих с него, понеже той ми беше обещал да ме вземе на работа. Брат Бертоли, който имаше работилница беше фалирал и прекарал известно време в Букурещ, но тъкмо сега се беше завърнал. Като се обадих на брат Борис, той ме запита: „Ами къде ще живееш?“ Казах: „Не зная, не познавам никого“. А зад тяхната къща имаше една барака за въглища. Зимата нали беше минала, бараката беше свободна. Той ми каза: „Ще вземеш да почистиш бараката и ще си сложиш едно легло“. Още на другия ден почистих бараката, облепих я с хартия, както

правеха другите, сложих си багажа, едно друго и почти цяло лято прекарах там. Като минаха няколко дена отидох при Учителя. Помислих си, да попитам Учителя какво да предприема. Тогава се запознах с Учителя. Той ме разпитва от къде съм, що съм и т.н. Преди това, още от малък бях чувал за Учителя, за беседите Му, но не бях Го виждал.

И тъй, значи преди Великден се бях запознал с брат Петър Филипов, а след Великден - с Учителя. Това стана през същата 1932 г. Казах на Учителя, че съм сирак от войната, че баща си не помня. Той е убит в 1916 г. и че искам да живея на Изгрева и Той ме запита: „Ами майка ти?“ Казах Му, че като се подрежда, ще взема и нея на Изгрева. Че имам и брат в сиропиталището във Варна, че сме двама братя. Значи и него ще взема в София. Учителят ме погледна и каза: „Може да останеш в София“.

9. НА РАБОТА В БРАТСКАТА ГРАДИНА

Аз имах една позната на Изгрева - сестра Найденка, майка на брат Тодор Михайлов. Тя беше от Айтос и аз общувах най-много с нея. Тя живееше до Вера Куртева, дъщерята на брат Георги Куртев от Айтос. Със сестра Найденка се познавахме много добре. Тя ми казваше: „Брат Гради, който иска да живее на Изгрева трябва да работи братска работа поне два, три месеца“. Брат Тодор Михайлов беше синът ѝ - трудов човек. Познавах го от село като чираче на брат Васил Дулапчиев. Виждал съм го като работи в градината. Ние пеем, свирим или играем, а той все работеше най-старателно в градината. Копаеше, чистеше или връзваше лозето. Познавах го като много добър брат. После като бях в София живеехме почти едни до други. Като дойде 9.IX.1944 г. научих, че той бил голям комунист. Но нали и Учителят казва, че занаят Христовия комунизъм ще управлява света.

Аз имах от спестените пари още около 1000 лв., но исках да работя, да печеля пари. Отидох още веднъж при Учителя и Му казах, че съм ходил няколко пъти да търся работа, но не мога да намеря и че не знам какво да правя. Учителят отговори: „Ще идеш да работиш при брат Ради, рекох“. Тогава отидох при брат Ради и работих братска работа докато стана време за отиване на Рила. Копаех в градината и изобщо работех братска работа на Изгрева.

Брат Ради според изказване на сестра Елена Андреева - стенографка, идва от Ямбол. Завършил е четвърто отделение. През 1929 г. е дошъл на Рила. 1929 г. е първата когато са започнали да ходят на Рила. Брат Ради е природно интелигентен, чист, непретенциозен, един от хубавите хора при Учителя. Още първия път Учителят му казал, че може да остане на Изгрева, но той не Го разбрал. Втората година идва отново и после третата година когато идва на Рила, Учителят го разпитва от къде е и т.н. и тогава той остава на Изгрева. Бил е женен и имал дъщеря, която дошла на погребението му.

Един скулптор на име Марко Марков като гледал брат Ради го запитал дали е съгласен да му служи за модел. Брат Ради попитал Учителя и Учителят му казал: „Не ти трябва да те вграждат в камъка“. Обаче скулпторът е намерил, че брат Ради е най-подходящ за паметника на Патриарх Евтимий и изглежда е идвал и го е следил многократно когато работи на Изгрева, защото наистина скулптурата на Патриарх Евтимий отговаря напълно на чертите на брат Ради. Брат Ради работеше в градината на Изгрева.

10. СТРОЕЖЪТ НА КУХНЯТА НА 7-ТЕ ЕЗЕРА

Като дойде време за отиване на Рила, тогава минавахме през Сапарева баня, аз тръгнах със сестра Йорданка Жекова и със сестра Керемидчиева, майка на една от стенографките при Учителя, сестра Савка. Минахме с. Сапарева баня и седнахме на една полянка да починем. В това време дойдоха две, три жени с момиченцата си да ни видят. За тях беше интересно, защото хората от братството пътуваха на групи за рилските езера и всички минаваха през с. Сапарево, вземаха под наем магарета, които изнасяха денкове и продукти нагоре. По такъв начин влизахме във връзка със селяните. Като дойдоха жените седнаха при нас и завързаха разговор със сестра Йорданка. Не знаех какво са разговаряли, но като стигнахме на езерата и като минаха няколко дена и три-четири жени от Сапарево дойдоха специално да търсят сестра Йорданка. Изглежда, че нещо им е предсказала и то се е сбъднало, за да дойдат да я търсят на езерата. И тъй сестра Йорданка имаше честта да бъде посетена от тия жени от с. Сапарево.

Още с пристигането си на Рила първата ми работа беше да ида да целуна ръка на Учителя и дори не бях си свалил багажа от рамото и Той ми каза: „Ти нали беше зидар?“ „Да“, казах. „Тук наредих на братята да направят кухня.“ Аз свалих товара, който носех на рамото си и като погледнах видях, че основите не са сложени както трябва и казах: „Учителю, камъните не са наредени добре“. А Той отговори: „Ами ти си майстор, а пък те не разбират, рекох“. Там бяха брат Пеню Ганев, брат Манол Иванов от Варна и др. Зидарията беше суха, не с цимент. Аз се залових да подреждам камъните. Като наближи вечерта брат Димитър Стоянов, когото назовавахме Димитрий, ме повика. Той си беше приготвил широко легло. Посочи ми го и каза: „Ето, тук ще спим двама. Нощем става тук студено“. Той си облече пижама и се покри с юргана. Аз си легнах като се покрих с ямурлучето. Но през нощта заваля дъжд и стана много студено. Тогава аз надигнах юргана на брат Димитрий и легнах до него. Затоплих се. На другия ден ми намериха палатка в която да спя. Но минаха няколко дена и аз си привърших храната. Казах това нещо на Учителя, а Той ме погледна и каза: „Рекох, всеки работник заслужава хляба си“. Учителят нареди на брат Николай Дойнов, който се занимаваше с лавката, да ми дава хляб, сирене и други неща за храна.

Тогава имаше много мераклии да работят, но никой не беше пипал такава работа. Всички бяха наперени, смело работеха и не слушаха. По едно време, както нареждаха камъните, стената се събори. Аз работех отвътре, а те отвън и само ръководех работата, но нали не ме слушаха, това стана причина за събарянето на стената. Това беше след обед. Аз си поприбрах някои работи и се прибрах в палатката. Другите братя, които работеха и те спряха. Учителят по едно време слезе при строежа и като видя, че никой не работи запита: „Какво става, къде е майстора?“ Казват му: „Той се прибра в палатката“.

Аз си бях легнал и си мислех, като се свечери да си тръгна по дерето и да си отида.

По едно време идва братя с когото спяхме в палатката и ми каза: „Учителят те вика“. Отидох при Учителя. Той ме попита: „Какво мислиш да правиш?“ „Ами мисля да си отида, Учителю.“ В тоя момент Учителят се обърна към братята, а те нищо, мълчат. Учителят пак се обърна към мене, като на сцена, и ме запита: „Ти какво ще кажеш?“ Казвам: „Мисля, Учителю, да изберем един брат за отговорник, когото да слушат. Братята искат да работят, но не знаят как, не разбират“. Учителят пак се обръща към тях. Те мълчат.

Тогава се обърна пак към мене и ме попита: „Ти как мислиш да стане това?“ „Аз мога да стана отговорник при следното условие“, отговорих аз. „Първо, аз ще работя само отвътре, второ ще наглеждам отвън и ще поправам ако трябва или ще им казвам какво да правят“. На това Учителят каза: „Ето, брат-та е съгласен при такива условия да отговаря“. Тогава аз поправих събореното и започнахме отново да градим.

До кухнята имаше по начало два големи камъка по метър високи, а между тях една дупка като хамбар. Учителят както стоеше започна да пуща малки камъчета в нея. Сестра Катя Зяпкива като видя как Учителят пуща камъчетата, каза: „Учителю, аз ще направя това, ще затворя дупката“. Обаче в това време Учителят се измести, отиде малко настрана и почна да приказва със събралите се братя и сестри. Добре, но сестра Катя, като искаше да отиде при тях и не можеше да напълни тоя хамбар, сложи една камичка и отиде при групата, която разговаряше с Учителя. На другия ден Учителят дойде да провери какво е направила сестра Катя и тя му каза: „Ето, Учителю, аз напълних дупката“. Тогава аз се обадох: „Нищо не си направила, сестра. Сложи само голямото камъче, а отдолу е празно“. „Как може да ме обиждаш пред Учителя!“, отговори сестра Катя. Тогава аз махнах камъка и казах: „Хайде пуцай сега камъчета“. Нямахме как, обидената сестра трябваше да поработи, а не само да приказва.

Когато стана въпрос да направим покрива, брат Крум Въжаров каза: „Ще слезнете на първото езеро да сечете дървета“. Долу при първото езеро имаше изгоряла гора от там трябваше да сечем. Аз отсякох едно дърво, но тъкмо се събори последното, нали съм майстор, направих така, че счупих дръжката на брадвата като ударих брадвата в петата. Викам: „Брат Крум, дръжката на брадвата се счупи“. Вземах дървото на рамо и му казах, понеже аз не бях съгласен да отивам да сека дървета. „Аз имам толкова работа горе, вие нищо не работите или работите толкова колкото искате, а аз зидам и т.н.“ Занесох дървото и се залових да правя покрива. Направих го. Десет години бях работил зидарство, кал съм бъркал с крака и какво ли не още. Сложихме клекове отгоре, но понеже не бях покривал с плочи, брат Николай Дойнов ми помогна. Той като габровец знаеше тоя начин на покриване. И тъй братята носеха плочи от височината над езерото, на което викахме „Бъбрека“ и с тия плочи покривихме кухнята. Тя заработи.

11. БАРАКА ЗА ДОМ

През това време дойде някой от София и ми донесе съобщението, с което ме викаха на преглед за войник. Казах това на Учителя, а Той ми отговори, че след няколко дена ще си тръгнем всички заедно. Така че прекарах още няколко дена на Рила, след което се прибрах на Изгрева.

Преди да отида на преглед за войник отидох при Учителя и Му казах, че ще си ида на село. Там мама може да ми даде пари. Нали искам да си направя барака, но аз нямам място. Дали ще мога да си направя барака или не. Учителят помисли за момент и ми посочи мястото където сега е къщата на Никола Мирчев. Там имаше голямо свободно място. Брат Иван-каруцаря имаше барака там и живееше със семейството си. Но нали съм „Ганчо“, похвалих се на някои братя и сестри, че Учителят ми е разрешил да си построя барака еди къде си и така тоя проект впоследствие не се осъществи. Попречиха ми. Сили земни и братски, че и небесни ми попречиха.

Аз си тръгнах на село. От там отидох в едно село Еркеч за преглед. После като се върнах на село, ставаше въпрос вече да си тръгвам обратно за

София. Събрахме се на софрата: мама, леля ми Комня, свако Слави Тодоров и аз. Казвам: „За сведение, аз вече няма да се върна на село да живея. Аз ще живея на Изгрева“. Леля ми ме погледна разтревожено и каза: „Още не си служил войник, какво ще правиш?“ Мама помисли малко и отвърна: „Той ми е син, каквото желае, това ще бъде“. Като отидохме къщи с мама и аз трябваше вече да пътувам, мама ми даде 4000 лв. спестени пари. Мама ги беше спестила по времето когато завърших трети клас през 1928 г.

По същото време и свако ми Слави трябваше да пътува за София. Брат Куртев му беше съобщил, че ще строи къщичка на Изгрева. Свако не се чувстваше добре със здравето, но не се отказа от пътуването. Качи се на каруцата и криво-ляво пристигнахме в Айтос. Брат Куртев му даде пари за материал за строежа.

Отидохме в София. Там свако накупува цимент, дъски и други работи - всичко каквото беше необходимо и в последния момент преди да започнем строежа свако отиде да каже на Учителя, че ще строим къща за брат Куртев. Добре, но по едно време свако се връща и ми вика: „Гради, Учителят не разрешава да строим на брат Куртев къща“. А когато свако запитал, какво да правим материала, Учителят отговори: „Колкото пари си дал за материала братството ще ги върне и ще вземе материалите“.

Тогава аз казах на свако: „Ами нали аз ще строя, тъкмо сме купили материалите, да построим барачката за мене и колкото употребим ще ги платя аз. Останалите ще дадем на братството.“

Аз отидох при Учителя и Му казах това нещо, да построя за мене барака. Той ме погледна и каза: „Рекох, там няма да може да си построиш барака“. Викам: „Учителю, ами какво ще прави сега?“ „Ще попиташ някой брат, понеже там има братя, които имат места“.

Тръгнах надолу от чешмата, където беше бараката на брат Борис Николов и срещам брат Влаевски. Казвам му: „Брат Влаевски, искам да си построя барака. Може ли на твоето място да си построя?“ Брат Влаевски имаше къща горе и си живееше в къщичката, а мястото му беше празно. И той каза: „Добре“. Заведо ме и ми даде мястото, точно където минава ул. „Жулио Кюри“, която беше проектирана открай време. Значи, онова място, което му го отчуждават той ми го даде за барака. И така, на това място започнахме да строим бараката. Свако ми помогна да я построим. В скоро време бараката беше готова, построена.

12. СТОЛОВАТА

Тогава Учителят извика свако Слави, който нали беше майстор и ни постави задачата, да направим столовата на Изгрева. Дойдоха и други братя: брат Колю Келифареца, брат Пантелей Карапетров, имаше и един брат Гъбев от Габрово, бивш фабрикант. И той работи. Та построихме значи столовата. Имаше един брат Лазар Милев, който правеше китари, беше дърводелец. Той работи дограмата на столовата. После почнахме да правим дъшето. Почнахме да ковим. Добре, но брат Колю Келифареца, който беше паркетчия, какво не му хареса не зная, но взе и разкова дъшето, което бяхме наковали. После започна да го кове наново. Дори Учителят спомена за това нещо в една беседа като каза: „Никой на никого да не кърти дъшето“.

По същото това време Учителят съобщи, че в понеделник ще направим екскурзия до Витоша. Майсторите, които работят столовата ако искат да вземат участие в екскурзията може да работят в неделя. Аз обърнах внима-

ние на това, че като работим, ще чукаме и няма ли да пречим с това на беседата в неделя, обаче Учителят каза, че това нямало да пречи. И тъй ни работихме в неделята, за да можем в понеделник да идем на екскурзия.

Искам да обърна внимание, че когато отидох 1932 г. за първи път на Изгрева освен, че нямаше стол, но и кухнята беше на мястото, където беше сцената преди да бъде съборен салона. Тя представляваше една малка стая, в която готвеше една сестра Станка, възрастна жена. Тя готвеше на Учителя и на работниците, които работеха на Изгрева.

Като завършихме столовата, Учителят каза: „Братята, които работиха при построяването на столовата ще се хранят безплатно докато си намерят работа“.

И така почнахме да се храним на братския стол. Мама я нямаше още. Мина някой и друг ден и веднъж брат Антонов, който се хранеше постоянно там, каза: „Брей, с още един се увеличи броя“. Имаше и други да се хранят, но той се обърна към мене: „Ти защо не отиваш да работиш бе, ами седиш тука?“ Отговорих: „Ами няма работа.“ „А, няма работа“, отговори той.

Втори път се случи, когато беше дежурна сестра Димитринка Антонова (защото започнаха сестри да дежурят в кухнята за готвенето). Храних се така няколко пъти и тя един ден ми казва: „Защо не пуцаш пари в касичката?“ Защото дежурната минаваше с една касичка и всеки пуцаше някаква сума за храната, която е консумирал. Викам: Учителят каза, че които са работили при построяването на трапезарията ще се хранят безплатно докато си намерят работа“. „Не може то така“, забеляза тя, „трябва да се плаща“. Стана ми много неудобно вече и от него момент аз престанах да се храня повече на стола, понеже тя беше дежурна.

По същото това време бях помолил брат Иван Антонов да ми направи хороскоп. Той ме извика и ми разчете хороскопа като между другото ми каза, че към трийсетата си година ще си сложа край на живота поради някаква любовна афера. Това много ме разтревожи и аз както бях при него, станах и отидох към салона до пейките. Учителят в това време излезе от трапезарията и дойде право при мене и ме запита: „Ти защо не идваш да се храниш на стола?“ Мене ме досрамя да кажа какво ми е казала дежурната сестра за парите и Му казах: „Учителю, закъснях“. Тогава Му разказах какво ми е казал брат Иван Антонов във връзка с хороскопа. Но в това време Учителят Го заобиколиха братя и сестри, та повече не говорихме, обаче товара, който имах на гърба си, като че отведнъж падна.

13. ДВАТА ХЛЯБА

После отново ходих при Учителя и Му казах: „Учителю, трябва да си намеря вече работа. Тук при брат Ради няма вече какво да се прави. Почти всички плодове обрахме“. Тогава Учителят ми каза: „Рекох, слез в града“. Като ми каза така Учителят, аз се приготвих и тръгнах по алеята към града. По пътя настигнах брат Борис Николов, който ме запита: „Къде отиваш?“ Викам му: „Понеже няма вече братска работа, питах Учителя и Той ми каза да ида да си търся работа в града“. „Ела с мене“, отговори ми той. Като вървахме така и стигнахме до центъра, св. Неделя, отидохме на ул. „Александър Стамболийски“, къде, къде, при брат Бертоли. Той имаше бюро там, бюро „Мусала“. Брат Борис му вика: „Братът е без работа...“ „А, ще дойде при мене“, каза брат Бертоли.

И така започнах работа при брат Бертоли. През това време бях върнал останалия материал от строежа на братството, бях облепил бараката с

хартия, както правеха другите, да има приличен вид. Свако си беше заминал за село своевременно. Добре, но приближава зимата и мама трябва да дойде на Изгрева при мене. Обърнах се към сестра Найденка, майката на брат Тодор Михайлов, който работеше в железниците. Тя имаше право на безплатни билети както и да пренася багаж безплатно, мисля че до 200 кг. Нали бяхме близки с нея, помолих я да ми помогне. Сестра Найденка каза: „Разбира се, ще доведе майка ти“. А тя нали е бивала на село, отиде значи и доведе мама с нашия багаж от село. Така започнахме да живеем с мама на Изгрева. Но идва зимата и стана студено. Не можеше да се работи вече на открито при брат Бертоли и аз си останах в бараката. Добре, но готовите пари лесно се свършват. Взех няколко пъти от брат Бертоли в заем. Той ми даде. Веднъж поисках от брат Стоименов, нали е нашенец, бургазлия, но брат Стоименов не ми е услужвал с пари. Още и на брат Иван Илиев съм искал. Викам му: „Брат Иване, дай ми десетина лева да си купим хляб“. А той ми отговори: „Нямам пари, нямам пари“. Пък и на други съм искал, но нали не ги познавах още, срам ме е.

Един ден слизам в града и мама ми казва: „Гради, дай пари да купя хляб за обед“. Пък аз нямам стотинка или може би съм имал някоя стотинка, защото слязох с трамвая до центъра на града, но нямам пари за хляб, имам само за трамвай. Отговорих: „Аз ще отида в града и от там ще видя какво ще правя“.

Като слизам в града, в центъра където спира трамвая на площад „Св. Неделя“, там наблизко има един „Евтин магазин“, „показан“ го казват и до него има едни стъпала. Там имаше на времето един голям железарски магазин на ъгъла. Казваше се Коста Дабо. Там поставяха стъкла. Като стигнах точно до вратата, а аз вървя отвън, ама гледам един господин ще излезе от магазина с един голям портрет, може би 80/100 см. Дълъг, широк, с рамка и стъкло. Отпред има двама, трима носачи и той им казва: „Колко ще ми вземете до еди къде си, да ми занесете този портрет“. Отговориха: „15 лева“. Пък аз като чух си казвам: Ха, дано не го вземат. Ама къде да се носи, не зная. В Княжево ли, във Владая ли? И подмина той стъпалата където бяха те и аз си спомням даже край стъпалата как минах аз така и му се обадох: „Извинявайте, но дайте да ви нося портрета“. Той ме погледна така и ми го даде. Оттам минахме покрай банята, после слязохме покрай пожарната команда, пресякохме ул. „Раковски“ и после като я минахме, една-две преки ли какво качихме се в една сграда, на втория ли на третия етаж и той ми каза: „Остави тук портрета“. Извади си портмонето и ми даде десет лева. Ех, никога не бях изживявал такава радост. За времето си това беше много. И бързам аз, и отивам на фурната, вземам два хляба, мисля че бяха по пет лева хлябовете тогава, сложих ги в торбичката и отидох направо вкъщи и викам: „Ето мамо“. И никога не ми беше казвала такова нещо мамо. Погледна ме, погледна жаловито и каза: „Ти като тръгна от тука нямаше никакви пари и слезе в града. Да не ходиш някъде да крадеш?“. Отговорих й: „Как бе, мамо, как ще крада, носих един багаж, заработих ги“.

Мина някое време и мама ми вика: „Гради, аз ще ида да работя във фабрика „Пепеде“. Анчето Шишкова работеше там и други сестри. Викам: „Мамо, по три дни гладни ще седим, но фабриката няма да те пратя. Няма да ти позволя да отидеш, защото познати и непознати ще кажат: „Гради заведе майка си в София и я прати да работи на фабриката, а той лентяйствува“. Тогава мама се съгласи с мене.

14. ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА БАБА ХАДЖИЙКА

Не си спомням добре, къде беше точно, дали не беше на Рила, баба Хаджийка (Мария Епитропова) ми беше гледала на кафе и ми каза: „Ще отидеш някъде на път“. „Да, ще пътувам“, й казах аз. „Ще отидеш на едно място като пред съд. Началника ще бъде един висок черноок човек. Там няма да се разреши въпроса ти. Ще отидеш после на друго място. Там ще срещнеш един нисък, пълен човек. Там ще се разреши въпроса ти“. Това, което ми каза баба Хаджийка го запомних много добре. Не мина много време и ме извикаха в Сливен - войник. Това беше все през 1932 г. Аз се приготвих за път, сложих раницата на гръб и отидох да се сбогувам с Учителя. В тоя момент Той беше в трапезарията при рояла и наоколо Му имаше 15-20 души братя и сестри. Чудех се, какво да правя, за да се сбогувам с Учителя. Беше ми неудобно да влизам с раницата. Но по едно време Учителят дойде до вратата. Аз Му се обадих и казвам: „Учителю, аз отивам войник“. А Той ми отговори: „Рекох, ела в стаята ми“. Отидохме с Учителя в приемната стая.

Като седнахме, аз запитах Учителя: „Какво ще правя с вегетарианството?“ Учителят ме погледна и ми каза: „Ще кажеш, че лекарят ти е забранил да ядеш месо“. Сбогувах се с Учителя и си тръгнах.

Винаги когато помисля за това се чудя, защо Учителят не ми каза това нещо на вратата, а ме извика в стаята, като остави групата музиканти в салона.

После Учителят отново се върна при тях.

Като отидох в Сливен, още като влязох при полковника, гледам го един висок, черноок. Викам си, ето го значи каквото ми беше казала баба Хаджийка. Той ми вика: „Еди коя си рота, кой полк и т.н.“ Аз му казвам: „Г-н началник, аз съм сирак от войната и съм глава на семейство, съм от това тази година се преселих в София. Майка ми е в София, никого не познава. Много ви моля, преместете ме в София. Аз съм жител на София (бях записан в слатинската община)“ „Не може“, каза той, „ще идеш да се облечеш“. Отговорих: „Аз от тука ще ида в пощата да взема телефонен разговор с директора на сиропиталището във Варна, където учи брат ми, да ми изпратят удостоверение, че съм глава на семейство“. Той вика: „Ти се облечи, пък лесна работа“. Викам му: „Аз като се облека, не мога вече нищо да направя, вече е свършено“. А аз нали имах чичо Георги Минчев в Сливен. Отидох с чичо в пощата и дадох покана за разговор с директора на сиропиталището във Варна. Като ме свързаха с директора му казвам: „Аз съм брат на Атанас Колев Минчев, моля ви изпратете ми едно удостоверение, в което да пише както съм глава на семейство“ и си дадох нужните данни като на личната карта, името и прочие. Като приключихме разговора, излязохме с чичо ми. Чичо ми тогава много се чуди и вика: „Селянче си, а пък где ти идва на ум да отговориш така?“ Чакахме един-два дена, нали, да получим отговора. Аз се въртях около казармата в това време, да не мислят, че съм избягал, а те ми викат: „Обличай се!“ Но аз чакам. Като дойде удостоверението аз го представих в канцеларията, „Добре“, казаха и ме изпратиха в Бургас в казармата. Като отидох там и влязох в канцеларията където трябва, гледам писаря един мой познат от село. Той беше капитан, но се беше уволнил и работеше там. Аз му се представих и той ми вика: „Ама ти ли си бе, Гради?“ Отговарям: „Аз съм“. Вратата на канцеларията се отвори и влезе един нисък, пълен полковник. Писаря се казваше Брадичков. Последния каза: „Г-н полковник, ето го момъка, който идва от Сливен“. „Той ли е“, казва, „който не иска да служи войник!“ Викам: „Г-н полковник, аз не че не искам да служа, но моля да

ме преместите в София. Аз съм софийски жител. После майка ми току-що дойде в София, не познава никого. Тя е вдовица и взема двадесет и няколко лева пенсия, как ще живее? После, аз съм сирак от войната, глава на семейство съм, брат ми е в сиропиталището във Варна". Пък тогава гледаха на нас като комунисти, защото бяхме бедни, не бяхме чорбаджии. „Защо не седиш на село, ами къде е Пюргенчово (старото име на Габерово) и къде е София? Ще седиш на село и ще си работиш имота". Отговорих му: „Нямам никакъв имот освен едно място и два декара лозе, ама името му е лозе. То е камънак". „Ще седиш там и ще си го работиш!", казва той. Отговорих: „Аз ще ви го подаря. Вие хем ще отидете да се разходите, хем ще си го работите, хем грозде ще ядете, нали". Казвам му още: „Баща ми е убит във войната 1916 г., вие не сте виновен за това, но ако оставите мама да мизерствува в София сама, нямам никакъв близък нито познат, значи вие ще бъдете виновен". Той се ядоса, блъсна вратата и си излезе. Преди да излезе още викам: „Аз ще си оставя адреса тука, та ако решите да ме прашате в София, да знаете къде да ми пратите съобщението". Той пак прояви човештина да ме изслуша и си отиде. Капитан Брадичков ми казва: „Абе как може да се говори така на такъв големец, полковник? Той управлява тук бургаските войски, Сливен и т.н. всичко, а ти се държиш така". Отговорих му: „Аз си казвам истината". Вземах си багажа и отидох на село. Брадичков пък имаше кръчма на село. Един голям дюкян имаше. Аз бях съвсем малък тогава, но го помня. После се премести в Бургас, но сестра му остана да живее на село. Тя се беше омъжила там.

Като отидох на село, леля почна да ми приготвя партенки, едно друго, нали се готвя за войник. И ето дойде съобщението: „По ваше желание ви пращаме в София". Тръгнах аз от село зарадван и свако ми, нали беше ръководител на братството там даде ми десетък да дам на Учителя. В Бургас като отидох и там всички ме познаваха и като стана въпрос, че отивам в София, също ми дадох десетък. Добре, но като отидох в Бургас, нямам пари да отида до София. Имах пари, но те не са мои, те са пари, които трябва да предам на Учителя и пак отидох в казармата и казвам на Брадичков: „Сега ще ви моля да ми дадете билет, с който да ида до София". Той ми казва: „Ние нямаме право да ти дадем билет, защото ти не си служил при нас и няма как да те оправим". Отговорих му: „Ами аз нямам никакви пари. После ако взема в заем трябва да ги върна, пък аз нямам. Мама е в София сега, но ние нямаме пари дори и за хляб. Сега е зима и нямам къде да работя". Той ме гледа, гледа така, взема телефона и се обади в полицейското комендантство. Трябваше да ида там. Пък аз нали съм работил в Бургас, знам къде е и отивам при началника. Влизам и казвам: „Добър ден. Аз идвам от казармата, праща ме капитан Брадичков, трябва да ида да служа в София. Там ме викат войник, но сега не могат да ми дадат билет. Нямам никакви пари, пък и да ида в София пак нямам пари и няма как да ги върна ако взема в заем". Той отговори: „Добре, ще наредим". Беше вече след обед. „Иди", казва, „вземи си багажа и ела тука". И аз го гледам така. „Ще преспиш довечера тука и сутринта ще те изпратим като арестант". Аз му казвам: „Г-н началник, нали вие не ме търсите, аз ви търся. Много ви моля, аз имам къде да спя, защо да идвам тука да спя, да мислят, че съм арестуван. Ами кажете ми в колко часа тръгва влака. Един час преди това ще дойда". Той ме гледа, гледа и казва: „Ела утре в шест" ли нещо такова. Отидох аз, преспях у наши приятели и сутринта отидох, почаках, нямаше го още влака и по едно време казаха къде ще го композират. Застанах аз, дойде влака. Седя отвънка, чакам да дойде полицията нали, ще карат арестанта. Дойдоха, влязоха в първия вагон, първото

купе, разположиха се и бай Гради отиде при полицаия. Казвам му: „Ето аз съм Гради Колев Минчев“. Полицаят отговори: „А, тука ви има писан“. Викам му: „Аз съм за София“. „Добре, сядай тука“. Оставих си багажа там, торбичка ли беше, куфар ли. Седнах и си викам: „Сега от Бургас, от Айтос, пък и Карнобат и Ямбол там съм работил на чифлика на спирка Нейчево, насам, натам, ще ме видят тука и ще кажат: „Гради арестуван“. Затова се обърнах към началника-полицая, те бяха двама: „Извинете, аз ще си оставя багажа, виждате, че не съм престъпник, ще се разхождам из вагона, да не ме видят някои близки“. „Добре“, отговори той, „ходи където искаш“. Та излязох от купето. Стигнахме Стралджа, оттам се отделиха за Сливен, понеже имаше арестанти за Сливенския затвор и оттам отидохме до Пловдив. В Пловдив се смениха полицаите. Имаше и за пловдивския затвор, но те ги вземаха и по едно време пристига един, само че беше цивилен-агент с една девойка. Седя аз в купето и той влиза, взема от полицаия писмото за арестантина, който е Гради и пътуваме. Оттам в София сутринта към 6 часа влака пристигна. Тогава влаковете пътуваха бавно, не като сега. Искан той да ме води в арестантната. Викам му: „Моля ви се!“ А пък доколкото разбрах той с тая девойка искаше да се поразходи и ми вика: „Ще седиш в чакалнята, аз в толкова часа ще дойда“ - да ме предаде. Отговорих: „Добре, тука съм аз, няма да мърдам никъде!“ По едно време пристигна той, агента, но независимо от това, той пак ме предаде в арестантната, да ме извадят, защото час и нещо, два ли, влака е пристигнал, къде ме е държал, нали трябва да отговаря за мене. И като ме бунта в арестантната, то какво да ти разправам, там имаше толкова въшки, просто лаят като мравки, страшна работа. Добре, че дойде по едно време агента, взема ме оттам и с него отидохме до зала „България“, където беше полицията, на ул. „Аксаков“, заведе ме там и ме предаде. В стаята имаше десетина души агенти. А там пушат, стаята пълна с дим. По едно време началника им, който беше там ми вика: „Дай си личната карта“. Пък агента, който ме доведе даде бележката ли, писмото ли на него, но личната карта беше у мене. Дадох си личната карта. Той ме запита: „Ами къде живееш?“ Викам: „Живея на ул. „Опълченска“ 66.“ (Ние живеехме на Изгрева, но там ни водеха, там получавахме писмата си.) И той ми извика: „Е, с какво ви храни дядо Дънов?“ А пък аз откакто бях на Рила, на езерата, докато ме извикат войник работих при брат Бертоли, точно при зала „България“, където има хотел, правихме изкуствен мрамор и като търкахме, ръцете ми пожълтели и отдолу едни мазоли. Та аз си подавам ръката и викам: „Дай да видим кой кого храни, бе? Виждате какви мазоли имам на ръцете си. Тия мазоли нас и вас хранят. Дядо Дънов си има друга работа. Той нас не ни храни. Ние можем да живеем там, нали? Я си дайте ръцете!“, викам. „Моите ръце са жълти от мазоли, а вашите ръце от пушенето на тютюн“. И той ме изгони от стаята като ми даде личната карта и другата бележка и каза, че ме освобождава. Така, след всичко това пак отидох на Изгрева при мама.

15. ПРЕРАЖДАНЕ МЕЖДУ СЛАВЯНИТЕ

Веднъж като се връщам от града, минавам през Изгрева покрай салона. Една групичка братя и сестри приказват прави с Учителя. Аз минавам от там облечен с ямурлучето понеже беше студено и ги поздравявам. Минаха след това няколко дена и не мога да си спомня добре дали беше брат Ангел Янушев или брат Галилей Величков настигаме се по пътя за града и тръгваме двамата заедно по алеята от дясната страна на шосето. И той ми

разправя, че преди няколко дена като съм минал покрай салона и той бил там, говорили с Учителя по въпроса, кой от къде идва от минал живот. При тоя разговор някоя сестра или брат попитали: „Учителю, ами брат Гради, два метра човек, роден там в айтоските села, той пък от къде е дошъл?“ Учителят тогава казал: „Рекох, брат Гради за пръв път се ражда между славяните, по негово желание, да дойде да проучи славяните. Той е англо-саксонец, заква-сен от богомилите. Той е от обществото на квакерите и затова най-подходя-що място за него това е Бялото Братство“. Аз не запитах Учителя нищо по тоя въпрос, но минаха вече много години от тогава и тая пролет 1986 г. идват да ме посетят сестра Маргарита Калканджиева и сестра Веска Маркова, а сестра Маргарита гледа снимката, която съм правил 1932 г. преди Великден и един портрет, който брат Влаевски ми увеличи. Седи, седи и вика: „Брат Гради, колко приличаш на американец“. Може би 5-6 пъти ми го повтори. Аз пък й казах, дали не съм й казал какво е казал Учителят за мене. „Не“, каза, „не си ми разправял“. Тогава аз й разказах, че Учителят е казал, че се раж-дам за пръв път между славяните. „Тогава аз да ти кажа какво ми казаха“, забележи сестра Маргарита. „Когато Учителят е бил в Америка, ти си се за-познал с Него и навярно тогава си проявил силно желание да се родиш меж-ду славяните“.

Ще открия тук една скоба. Толкова години не съм питал Учителя за това, но от 4-5 години след като се разболях и често лежа, постоянно мисля за това гдето Учителят е казал, че в тоя живот за пръв път се раждам между славяните. И когато сестра Маргарита ми разправи, че се познавам с Учителя още от Америка, викам си, значи Учителят е наредил, тъкмо той е ту-ка между славяните, да дойда и аз в България. Аз се раждам през 1912 г. в семейство, което е почти в братството. Свако ми, леля ми бяха ръководители на село, също така аз не помня мама някога да е яла месо. Така че за мен се отвори едно малко прозорче, от което разбрах, че Учителят ми е помогнал да се родя в България.

Посрещнахме новата 1933 година. След това идва Коледа и тъкмо бях седнал и четях нещичко и някой чука на прозореца. Станах, беше брат Михаил Добрев от Варна - точилар. Казва: „Гради, много те моля да покриеш бараката на брат Трифон-градинаря“. Брат Трифон беше добър човек. Жена му беше от Братството. Те имаха една дъщеря. Направили му хубава къщич-ка от тухли, обаче останала непокрита. Качили керемидите горе, но няма кой да я покрие. Викам: „Брат ми, днеска на Коледа ли да работя?“ и се прибрах. Той си отиде. Но след няколко минути помислих, какво да правя. Викам си: „Гради, я ставай и се обличай, пък иди да свършиш тая работа на брат Трифон“. Станах и се облякох по-дебеличко на краката, така да не се простудя. Времето беше хладно, но не валеше. Те ми подаваха керемиди, а аз покривах. В това време нямаха вар или цимент да замажа билото и капациите. Поисках плочи, укрепих ги да не ги духне вятъра капациите и си слязох. Обядвахме там и си починах. Искаха да ми плащат, но аз не приех, прибрах се въщи и си легнах.

Като станах сутринта гледам една педя сняг на покрива и си казвам: „Гради, добре че отиде, какво щяха да правят хората при тоя сняг? Багажа им, всичко щеше да бъде на открито“.

16. ЕКСКУРЗИЯ СЪС ЗИДАРИ

През 1933 г. работихме с брат Борис Николов. При нас работеше и един брат Атанас Димитров от Златица. Когато работехме, брат Борис един

ден каза: „Сега като привършим работата, моят баща се казва Никола, за Никулден ще идем в Габрово пеш през Балкана“. Аз се зарадвах много, че ще направим една екскурзия и то ще пътуваме пеш. Като отидох вкъщи казах на мама, на брат ми, който се беше прибрал вече от Варна и той нещо ме сряза, че нямаме пари за хляб, а аз ще ходя на екскурзия. Аз му казах: „Щадо лято съм работил, пътни няма да плащам, ще пътувам пеш от София до Габрово през зимата“. Той нещо ме нахока, а на мене ми домъчня много. Станах и отидох най-напред при брат Георги Йорданов, а после при Учителя. Плаках дори при Учителя и Му разправих всичко. Учителят нищо друго не ми каза освен това: „Ще отидеш, рекох, на екскурзията и ще гледаш колкото се можеш да късаш с брат си“. Значи да се отдели от него.

Тръгнахме на екскурзия. Брат Борис, брат Атанас и аз с влака до гара Макоцево. Вечерта гостувахме на сестра Еленка Андреева, която беше учителка там. Сутринта тръгнахме от Макоцево през Гълъбец до Златица пеш. Пристигнахме при чичото на брат Атанас, който беше родом от Златица. Последния понеже беше есперантист, като такъв беше ходил до Холандия, където се запознал и залюбил с една девойка и после се беше оженил за нея. Те живееха до Изгрева. Вечерта спяхме у чичото на брат Атанас. Брат Борис, Господ здраве да му дава, искаше вечерта да спим в плевнята. А чичото помисли и вика: „Щом искате да ви мирише на слама, ще донеса тук два коша слама, лягайте двамата и спете“. Пък то беше много студено. Сутринта всички бяха станали, аз още лежах и брат Борис ми вика: „Гради“. „Какво?“ „Сега махни чергата и скачай изведнъж“. Добре, но аз не мога да мръдна от умората, от пътя, който съм пътувал. Бях като схванат. Казвам му: „Брат Борис, откъде знаеш, че аз не мога да скоча, май и ти си като мене“. Та там у чичото на брат Атанас закусихме и тръгнахме за Козница там на върха. Газихме сняг до колене. Вървим по 150 м и се сменяме. Много трудно се ходеше. По едно време спряхме, отчупихме си по малко хлябец, в една колиба бяхме и оттам продължихме пътуването. Преспяхме в Клисуря и оттам отидохме на Карловските бани. Там преспяхме в един хан. Брат Борис изпи 13 чая, брат Атанас изпи 9, а брат Гради - 7. Кръчмаря вика: „Все съм виждал хора да пият вино, ракия, но да пият чай толкова много, не съм виждал“. А брат Борис казва: „Хайде, заведи ни сега в плевнята да спим“. Кръчмаря казва: „Ще ви заведе, ама багажа си оставете тука“. Отидохме в плевнята и цяла нощ не сме спали. То студено е в сеното. Обръщаме се. Сутринта тръгнахме. Близо до Казанлък има една река Елешница. Оттам по реката стигнахме на хижа Озана. От една мелница взехме царевично брашно. Брат Борис направи много хубави качамаци на хижа Озана. Там мисля, че прекарахме два дена. Оттам тръгнахме и след обед стигнахме в Габрово. По пътя брат Борис ни разправяше, че ще ни развежда да видим Габрово, музеи, насам-натам. Добре, но като стигнахме Габрово и почукахме на вратата и насреща ни сестра Цанка (Бог да я прости). В това време излиза майка ѝ и вика: „Синко, аз мисля да ми идваш с професори, а ти ми идваш със зидари“. На бай Гради ми се подкосиха краката от коленете и как прекарах нея вечер, аз си зная. Сутринта като закусихме, казвам: „Брат Борисе, аз си тръгвам вече“. Той ме кандърдисва, прави, струва, никой не забеляза, че аз бях тъй разтревожен. Мисля си, какво съм виновен сега, че съм зидарин, а не съм професор.

Отидох на гарата и вземах влака за Казанлък. Искях да отида в с. Енина, където имах вуйчо. Като се качих на влака помолих съседите-пътници, да ми кажат къде трябва да слеза. Стигнахме на една спирка и влакът тръгна. Ама прозорците, всичко лед. Кондуктора почна да вика: „Билети за Стара

Загора". И казвам на кондуктора: „Ами аз трябваше да слеза, за да ида в Казанлък, а вие викате за Стара Загора". Той ми отговори: „Вие трябваше тук да слезете на Тулово". Та аз слезох на първата спирка Ягода и тръгвам точно на север към Стара планина. А пък то студено, вятър, буря. Както и да е пристигнах в Тулово. Надвечер имаше влак за Казанлък и аз се качих на влака. Денят беше сряда. Пристигнах в Казанлък и търся брат Никола Камбуров. Те имаха печатница, той беше известен. Всички го познаваха. По улиците обаче никого не мога да срещна. Тук-там по някой човек срещна да ме упъти. По едно време гледам няколко прозореца светят така на улицата. Викам, туй ще е сигурно някоя кръчма и отварям. От тротоара на улицата имаше едно-две стъпала и като отворих, гледам пълно с народ, насядали на столовете и в това време чувам женски глас: „О, брат Гради!" Пък аз целия в сняг и скреж и като вървя по пътеката към черната дъска, понеже имаше пътека, тя се оказа сестра Веска Козарева от Изгрева. Тя беше от Попово, но беше дошла в Казанлък, а помещението, в което влязох беше салона на гр. Казанлък, бивш дюкян, където братята и сестрите се събираха за беседа.

Много добре прекарах тогава там. Салонът беше препълнен и аз гостувах на всички братя и сестри. Преспях у брат Никола Камбуров и сутринта тръгнах за с. Енина, на няколко километра път от с. Шипка. Като стигнах селото попитах един селянин къде живее Вълкан Градев? Той ме гледа така, пък аз издокаран, с раница, костюм, туристически обувки...

„При него ли намери да отиваш? Викам: „Защо?" „Ами той е най-бедния човек в селото, няма хляб да яде, а ти отиваш при него на гости." Помислих така малко и му казвам: „Може да е най-бедния човек, но кажи ми като човек какъв е?" Тогава той отговори: „За сведение, той е най-добрия човек в с. Енина". Казвам: „Той ми е вуйчо, на майка ми брат и аз искам да го видя". А вуйчо ми се занимаваше с това да пече семки, стъргали. Отиваше на баните в Павел баня да ги продава. Та отидох да се видя с вуйчо си Вълкан.

Няколко дена прекарах при вуйчо Вълкан и оттам се върнах в Казанлък. След това вземах влака за Сливен. В Сливен отидох при брат Иван Калканджиев. Димитър Добрев беше тогава ръководител на братството. Тогава се запознах с брат Стоян Каравълев. Струва ми се, че след един-или два дена идваше новата 1934 г. Решихме да посрещнем Нова година в сливенския балкан. Брат Каравълев имаше вуйчо, който беше учител, майка му и една негова братовчедка Мария. Тръгнахме за Сините камъни. Тогава нямаше пътища като сега. Вървахме по една хайдушка пътека, така ги наричаха. Вечерта пристигнахме на Сините камъни, местността Карандиля. Смятахме да спим вънка в някаква колиба. Там имаше много колиби. Обаче всички колиби бяха пълни със сняг. И като обиколихме колибите видяхме една хубава къщичка от една стая и кухня, но беше заключено. Имаше кепенци, но нямаше как да се влезе. И бай Гради помисли и като се дръпна една крачка от вратата и я блъсна с крак, вратата се отвори и ние влязохме в стаята. Стаята беше хубаво подредена, имаше нарове, на нарове дъшеци, одеала, всичко. Много хубава къщичка. Тя била, после узнахме, на някакъв фабрикант, който за да бъде къщичката запазена, през зимата я давал на горския. Даже намерихме две-три пушки оставени в стаята. Имаше и печка, но нямаше кюнци. Като излизам навън, гледам над кухнята от покрива се показват кюнци. Аз махнах няколко керемиди, които бяха наредени на летви. Извиках брат Стоян Каравълев и оттам му помогнах да се спусне в кухнята през керемидите, да сваля отвътре кюнците и той ми ги подаде през покрива като излезе оттам и той. Аз пак наредих керемидите на покрива и курдисах печката в стаята. От стаята имаше прозорец до вратата и една ламарина с

дупка за клонци. Прекорах клонца там и като погледнах под нокветите, то пълно с дърва, насечени дърва за печката. Викам: „Сега братя, ще вземем сухи дърва, хубаво да напалим печката“. Направихме си чай, после си сварихме спомням си леща за вечерта. Имаше брадва. Отидохме, насякохме си дърва и за сведение от сухите дърва употребихме само толкова колкото да запалим печката вечерта и сутринта, а иначе си набавихме дърва, даже останаха от тях. Сутринта като станяхме, от Карандия трябваше да пътуваме за хижа „Даулите“, където щяхме да посрещнем новата година на другата вечер. И аз, нали съм строител, излязох вън, затворих кепенците хубаво, прозорците, замаскирах вратата, вземах няколко пирончета така и чудесно стана. Вечерта посрещнахме Новата 1934 г. на хижа „Даулите“ и на другия ден се върнахме в Сливен и оттам отпътувах за Айтос и с. Габерово. После се върнах в София.

Като мина около месец получих писмо от брат Каравълев, в което ми пишеше, че в града се носи слух, че някои са преспали в къщичката на някой си фабрикант, обаче нищо не липсвало, даже и дърва не са горили, а са си набрали дърва. Иначе са спали там, готвили си, но почистили и подредили всичко. Това нещо много ме зарадва, пък нали в тоя студ трябваше да преспим някъде. Обаче съобщението от братя беше много важно за мен.

17. ВОЙНИЦИ-ВЕГЕТАРИАНЦИ

През пролетта на 1933 година получих повиквателно да се явя в Самоков за войник в планинската артилерия. Там да отбия военната си служба. Но нали имах удостоверение да служа само шест месеца като глава на семейство, в тая връзка отидох при един наш брат, мисля, че беше полковник Райчев от Търново. Той беше от трудовите войски. Като му разправих всичко, той взе телефона и се обади във военното бюро и обясни на своите подчинени как стои въпроса с мене. Те казват, че нищо не можело да се направи. Тогава, още преди да прекъсне разговора, аз му казвам: „Брат Райчев, кажи, че съм сирак от войната и имам удостоверение да служа само шест месеца“. Той каза това и те отговориха да ида веднага при тях и че ще уредят въпроса. Брат Райчев ми каза къде да отида. Като отидох там наредиха да не служа в планинската артилерия. Мина зимата и пролетта и брат Драган Петков го извикаха войник в Сливница - 1934 г. Не мина една седмица ли какво и мен ме извикаха в Сливница. Като отидох в Сливница, най-напред ме пратиха при лекаря. Той ме прегледа и между другото ми изследваха урината. В Сливница изпращаха всички коневичари от София (цигани, които живеят при Захарна фабрика), които често пъти биваха болни от заразни болести. Като ми изследваха урината и донесоха талончето с изследванията, лекарят се обърна към мене и ми каза: „Ти, момко, си страдал от бъбреци“. В тоя момент ми дойде на ум мисълта на Учителя, да кажа, „че лекарят ми е забранил да ям месо и да пия спиртни напитки, понеже съм боледувал още от малък като дете от бъбреци“. Обаче на село кой ще ме погледне, кой ще ме лекува. Ние едва имахме да се прехраним. Лекарят, д-р Памукчиев ме гледа, прави, струва, вика: „Тука 5-6 месеца ще ядеш каквото ти даваме, пък после ще видим“. Аз го гледам и казвам: „Г-н докторе, аз съм тук за шест месеца. Докато свикна, почват болки, болници, едно друго, затова месо няма да ям. Правете каквото искате с мене“. Той ме гледа, гледа и каза: „Момко, първия човек, който ще ти помогне, това съм аз. За сведение аз месо не ям. Но на годината един-два пъти трябва да присъствам на банкет и седна някъде, уж че близна нещо, но месо не ям“. Аз го гледам и си мисля: доктора

сега ми хвърля последната въдица. Казвам му: „Добре, докторе, много се радвам, че ще ми помогнеш“. В това време той даде една бележка на фелдфебела и каза: „Гради Колев Минчев ще бъде във свързочния завод - телефонист, той е за шест месеца“. В това време фелдфебела каза: „Ами то има още един вегетарианец и той не яде месо, в същата рота“. Аз се сетих, че това е брат Драган Петков. Фелдфебелът ме заведе в един голям салон, където спяхме ние и по едно време аз излизам на двора и насреща ми брат Драган. А на двора няма никой и аз му казвам: „Брат Драган, все едно, че не се познаваме. Аз съм телефонист“. И той вика: „И аз съм телефонист“. Казвам: „Аз научих това и ще се видим в стаята“. На мене дадоха в стаята първо легло, нали съм най-висок, а той през няколко легла. В столовата така се нареди, че се хранехме на една маса драмата вегетарианци. Така вместо един човек бяхме двама. През време на служенето мина около един месец, някои офицери-дежурни искаха да ни накарат да ядем месо, но ние не ядем. В това време командир на полка беше подполковник Томов. А той беше кръстник или кум на брат и сестра Недкови, на Полито родителите. Тогава още като ме пуснаха отпуск, а те ни пущаха всяка неделя (тогава пущаха отпуск само да знаеш да даваш чест и т.н.), казах на сестра Недкова много поздравих от семейството на подполковник Томов. Сестра Недкова прати нещо да занесе на подполковник Томов и като отидох да го занеса, казва ми Томов: „Не може, Гради, ще трябва да ядеш месо“. А пък жена му казва: „Ти знаеш ли какво значи да си вегетарианец? Те са идеалисти хора и няма какво да го насилвате“. А той, Томов, светлина да му е на душата като влезеше в кухнята, вземаше най-големия кокал и го глождеше като кученце. Така мина около един месец, ние бяхме на словесно занятие, идва един войник и казва: „Вегетарианците да излязат!“ Словесно значи, да ни разправят за пушки, за топове и т.н. Излязохме вместо двама, трима вегетарианци. Вървеше най-напред непознатия, втория брат Драган и третия аз. Отидохме в канцелярията. Там бяха командира, полковника, лекаря, който беше капитан и подполковник Томов, домакин. Имаше и писар. Полковникът попита най-напред първия вегетарианец - непознатия: „Ти защо не ядеш месо?“ Той започна да разправя, че това не можел да яде, онуй не можел, че печено и т.н. Тогава лекаря, д-р Памукчиев го запитва какво яде. Той каза, че яде кренвирши, салам и т.н. „Марш“, каза лекаря, „ти ядеш най-лошото месо, а това, което трябва да ядеш не го ядеш. Всички по-лоши меса ги правят на кренвирши и др. работи“. Попитаха брат Драган защо не яде, а той още не говореше добре български понеже беше дошъл от Югославия. Той каза: „Аз съм чел книги, разбрах че месото не е полезно за човека и затова не ям месо“. „Добре“, казаха. Питам и мене, но още преди да си отворя устата лекаря каза, че не трябва да ям месо, защото имам болни бъбреци и с това се приключи. Аз не казах нито една дума. В това време домакинът на полка каза: „Решихме, ще ви даваме всичко постно, което има, по един хляб на ден, по триста грама суха храна, независимо какво има - дали е постно или благо - сирене или кашкавал, маслини или мармалад, захар, каквото искате“. После стана така и показа през прозореца: „Ето, това е градина военна, пасете трева колкото искате“. И така приключи въпроса с храната.

Започнаха да ни дават вегетарианска храна и суха храна. А имаме един лавкаджия, който продаваше всичко почти и ние пък с брат Драган някой път с дни не вземахме кашкавал и като идем вземем по една пита кашкавал, отидем при лавкаджията. Той имаше много плодове: ягоди, череши и т.н. и като напълним канчетата с ягоди и други плодове, каквито има, прекарвахме много добре. Но за сведение имаше един фелдфебел, всъщност

те бяха двама. Единият - възрастен, единият - млад. Младият се наричаше Евлоги Георгиев. Той особено много ме тормозеше. Веднъж бяха заклали към 10-12 прасенца малки. Военните сяха да имат банкет. От всяка рота искаха войници да отидат да помагат. Младият фелдфебел казал на дежурния офицер по кухня. Той беше поручик, че ще му прати един войник, „когото ще накараш да реже месо“. И му разправил историята, че съм вегетарианец и т.н. Отидох аз в готварницата. Гледам на масата като сложили прасенцата и ги чистят там, режат и офицера поручик ми вика: „Вземай ножа и почвай да режеш“. Аз, тъй както съм застанал викам: „Г- поручик, аз месо не ям и няма да режа. Дайте ми да чистя лук, ориз, всичко друго ще правя, пратете ме да измия класетите, обаче месо няма да пипна“. Добре, ама той се провикна: „Аз това ти заповядвам да правиш!“ В това време аз седя така с ръката за почит, обаче омаля ми ръката и му казвам: „Г-н поручик, свободен ли съм?“ Той отговори: „Не си свободен, ами взимай ножа да режеш“. Аз в това време си излизам от стола и до вечерта всички, цялата казарма знаят, че Гради след няколко дена ще го съдят за неизпълнение на заповед. Добре, но моят ротен командир и той беше поручик, само че старши поручик, она беше по-млад по випуск. Моя ротен командир се казваше Борис Великов. Бог светлина да му даде, той беше от Русе и много ме уважаваше. Трябва да ви обърна внимание на това, че цял месец аз трябваше да ходя цивилен, защото поради високия ми ръст нямаше за мен дрехи, ботуши и др. и когато от министерството на войната изпратиха платове да ми шият дрехи, после шинел, после ботуши, той ме води в шивалнята и обушарната и ми вика: „Гради, понеже си сирак от войната ще наредим да те пратят в Търново, там има школа, да станеш подофицер ли, фелдфебел ли“. Викам: „Г-н поручик, много ви благодаря, но аз не желая това“. Даже отказах да ми правят шинел понеже през есента сяха да ме уволнят, шинел значи не ми трябва. Добре, но веднъж пак с този фелдфебел Евлоги Георгиев, младия, Бог светлина да му даде, той умря. Храним се в столовата и той дойде при нас и пак казва: „Ще ядете месо“. Брат Драган си мълчеше, но аз от край време все така си приказвах. Той се ядоса нещо в столовата, която беше пълна с войници и дежурен офицер, храним се и вика: „Аз сутринта ще ви доведа две кучета, ще ги вържа и ще ви накарам да ги убие, да видим какво ще правите“. Аз седя срещу него в това време, а имаше както казах и офицери и дежурни по кухня и войниците в столовата. Обърнах се към него и казах: „Когато ми дадете пушка да убия кучето, ще се обърна и ще разстрелям вас и себе си. Защо ще убивам едно невинно куче“. Той се обърна към офицерите и войниците и вика: „Гледайте, иска да убие началника си“. Отговорих: „Щом ме карате да убивам, нали знаете, че аз не убивам, по-добре ще ме разстреляте мене“. Това беше на вечеря. После излязохме.

Аз бях много разтревожен и вечерта си легнах, но дълго време не можах да заспя. Молих се на Учителя и т.н. и по едно време сънувам, че отиваме на учение. А там имаше големи поляни, после по Козница по баирите и същият фелдфебел, щото възрастният още не беше се уволнил, а пък младия беше заел службата и като каза: „Строй се рота“, аз понеже бях най-високия в полка, където застанех, там се нареждаха войниците. Бях приготвен с раница, едно друго и забих кола, т.е. застанах. Идва по едно време той и вика: „Глави на ляво, на дясно“ и в това време вместо ротния командир Борис Великов, гледам Учителя, с пелерината така, приема ротата. Викам: „А, Учителю...“, последният прие ротата, но по едно време ни освободи и тръгнахме да отиваме на учение. Поляните не бяха далече, вървим, вървим и по едно време Учителя върви пред нас както ротния командир или пък ототраши,

обаче с нас и като стигнахме даде заповед, че до там ще вървим и както бяхме строени, всеки си сваля раницата и всички войници, кой където беше заспах, така от умора ли, от друго ли... Останахме будни Учителят, фелдфебела и аз. По едно време Учителят седна по турски, така както си кръстосват краката на земята и почна да прави някакви движения с ръцете. Ръцете над главата, после в страни, така, така... Аз гледам Учителя, обърнах се към фелдфебела, гледам той легнал овчарски, обърнал глава към мен, но Учителят не гледа и мен ме е страх, че ме гледа фелдфебела и така мисля, мисля си и викам: и тая хубава. Учителят пред мен, а мен ще ме е страх от фелдфебела. И в това време седнах и аз като Учителя по турски и почнах да правя упражненията. Както ги правихме по едно време се събудих. Като се събудих, то почти съмнало и аз отивам право при леглото на брат Драган, който нали спеше през няколко легла. И той беше разтревожен и аз му казах: „Брат Драган, нощес сънувах Учителя и ще знаеш, че сигурно нищо няма да стане“. Бяхме след това на закуска, всички войници гледат мен и брат Драган нали и едни се майтапят, други ни съжеляват и в това време като закусихме дойде съобщение, че нашата рота, свързочниците ще бъдем дежурни по църква. А това да се случи неделя. Сутринта значи след закуска всички войници ще отидат в склада да им дадат нови дрехи, да отидат на църква. Понеже брат Гради нямаше други нови дрехи, направиха ми един костюм, но по учение, насам, натам те се цапа и аз останах свободен и се чудя сега какво ще става. Обаче цялата рота с фелдфебела отидоха на църква и с това въпросът се приключи. Значи, Учителят в един от най-трудните моменти пак ми дойде на помощ.

След някое време нашата рота щеше да ходи на учение и аз бях дневален и фелдфебела, същия тоя фелдфебел Евлоги ме повика са слезем в склада, да получим суха храна, понеже един-два дена щяхме да ходим из чукарите нали, трябва да имаме храна. Влязохме в склада, дадоха ни там няколко пити кашкавал и като пристигнахме горе, фелдфебела отдели една пита кашкавал за себе си и отрязва едно парче от другия кашкавал и ми го дава на мен. Аз го гледам и викам: „Благодаря, чужд кашкавал не искам“. Той ми казва: „Тоя ще бъде за тебе, ето и аз вземах. Аз ще го разпределя после на другите войници“. Викам: „Не, благодаря, не искам“. И минаха няколко дена след учението, ние отидохме да се къпем там на една река Азмаци и минавам, гледам фелдфебела с десетина души войници около него, приказваха и аз нямаше къде да ида, отидох при тях, седнах и какво стана, като че ли се бяха надумали, скочиха всички изведнъж и отидоха да се къпят ли какво и аз останах сам с фелдфебела. За мое голямо учудване той ми поиска извинение. Каза: „Гради, извинявай, аз не съм те познавал“. Викам: „Няма нищо, г-н фелдфебел“. Та на всичко отгоре, той поиска извинение. Аз изобщо не го съдех, но той беше много предан към изискванията си. След това мина някое време и сръбския крал щеше да идва в България и наредиха нашия полк да бъде охрана от границата до София. Добре, но аз помолих моя ротен командир Борис Великов, понеже имах зачислена пушка, обаче гледах да не взимам пушка и викам: „Г-н поручик, много ще ви моля, ей тука в конюшната има да се прави калдаръм на конете, вместо да лентайствувам, да посрещам и изпращам сръбския крал, да направя някои конюшни с калдаръм, конете да не спят в калта“. Той се съгласи и ме прати при домакина, та Господ светлина да му дава на моя поручик Борис Великов, той ме освободи от тая задача.

18. КРАДЕЦЪТ

Като ме взеха войник 1934 г. и служех в Сливница, първоначално седяхме 15-20 дена и ни учеха как да даваме чест на някой офицер например и други работи, които трябва да знае един войник и щом добре се представим тогава ни пущаха в отпуск. Почнаха да ни пушат всяка седмица. В събота като ни пуснат и неделя изкарвахме въщи. Правеха икономия на хляба, на храната изобщо.

Така аз си дойдох няколко пъти в София. Един път като дойдох чух, че в парахода-бараката, в която живееха стенографките, ставали кражби. Чудехме се кой може да е крадеца. Един неделен ден отидох на беседа, но не знаех как стана, че сестра Надя, сестрата на стенографката Паша Тодорова ми каза, че ще дежури, за да хванат крадеца. Няма да иде на беседа, ще чак крадеца да влезе въщи, за да разбере кой е. Аз пък не знаех защо, не бях закъснял, но не бях в салона, а бях застанал отвън на прозореца срещу Учителя. А прозорецът беше отворен, защото беше лятно време. Викам си, ще отида въщи. Никога не съм правил такова нещо. Тръгнах към къщи. И като наближавам къщата на брат Борис, гледам сестра Надя тича. Пък тя беше ниска, пълничка, като някое патенце. Питам: „Сестра Надя, какво има?“ Тогава точно под къщата на брат Борис живееше брат Мариус. Долу-горе където е мястото на Учителя, само че по-горе имаше права улица, която отиваше в гората. Отдалече вижда се, че човек отива в гората и сестра Надя ми вика: „Ето, този е крадеца“. Аз хукнах веднага след него и като повървахме по алеята вече навътре в гората, алеята правеше един завой, а този завой беше ограден с телена мрежа, два-три реда. Той прескочи телта и мина направо. Аз направих същото, но като го наближих, той започна да се пипа така по джобовете, задния джоб така. Мисля си, този човек сигурно носи оръжие, но как да го хвана, че да не ми напакости нещо. А пък нали съм войник, на учение правехме кръгом, на ляво, на дясно. И тъй като вървя мисля да мина няколко крачки пред него и той ще помисли, че го отминавам и в този момент ще се обърне и ще го хвана за ръцете. Вече почва борба, трябва да го хвана. И точно така направих, хванах го. Той ме гледа в очите, обаче в ръцете му няма нищо - нито нож, нито пистолет. Гледам познатата физиономия, обаче в момента не мога да се сетя кой е. Той се обади: „Брат Гради, какво, защо ме хващаш?“ „Ами ти защо крадеш?“, казвам аз. „Как ме обиждаш!“, отговори той. „Не те обиждам, но направо ти казвам, че крадеш. Я ми кажи“, рекох, „кой си?“ А по това време имаше една сестра Толева. Тя живееше в сестринските стаи. Там подреждаше едно, друго. Мъжът ѝ беше починал. Тя беше възрастна жена така, а крадеца беше неин внук. Той беше голям вече, ще завърши гимназия и беше приятел на моя брат Атанас. Виждах съм го, но не можах да се сетя отначало. Той почна да се кара, да се сърди. Викам му: „Виж какво, или ще тръгнеш с мен да се върнем на Изгрева или аз ще тръгна с тебе до Семинарията тогава и където срещнем полицаи, ще те предам на полицаи като крадец, обаче няма да те пусна, тъкмо те хванах сега“. Той няма накъде, върнахме се, отидохме въщи, в бараката. Те нали бяха приятели с брат ми. Брат ми в момента свиреше нещо и аз му викам пък и на крадеца: „Аз ще отида до някъде сега, а пък вие седете, приказвайте“. На брат си не казах нищо. Оттам отидох в парахода при с. Надя. Казвам ѝ: „Сестра Надя, крадеца го хванах, въщи у дома е, после ще си приказваме. Сега ще отида при Учителя, да видим какво ще правим“. Отидох и поседях малко, Учителят прекрати беседата и като излиза навън, аз го срещам и му казвам: „Учителю, крадеца го хванах“. Учителят не ме беше

задължил, но в случая така се нареди. Учителят ме погледна и каза: „Рекох, на Толева внукът ли е?“ „Той е, Учителю“, отговорих. „Ще й кажеш, аз на няколко пъти съм й казвал да му говори, да го възпитава, обаче тя нищо не му казва и той продължава да краде“. А пък в парахода идваха много братя и сестри, но повечето сестри нали, при стенографките, със златни пръстени и разни други украшения и за да не бъдат с тях на беседа, оставят ги на масата в парахода, обаче той научил тая работа и така беше направил няколко кражби. Аз отидох въщи и го извиках настрана. Казах му: „Слушай какво ще ти кажа, от днес нататък нямаш никаква работа на Изгрева. Специално при баба ти“. Баба му живееше в сестринската стая до къщата на брат Георги Константинов от Русе. „Най-важното да знаеш, ако стане някоя кражба от тоя род, ще знаеш, направо отивам в полицията да те заявя“. Сега не зная тоя човек дали е жив още, как е, но за сведение след тоя случай аз се срещнах само веднъж на Изгрева с него до брат Симеонов, поздравихме се като приятели, обаче от тогава насетне не зная друг подобен случай на кражба на Изгрева.

Георги Константинов е македонец. В Русе е бил чиновник в съда. След това се изселва в София като пенсионер. Ходил съм у тях. Съпругата му се наричаше Друмка. Имаха един син на име Велик и Златка - дъщеря. При тях живееше брат на Георги Константинов - Васил Константинов.

Васил Константинов-пенсионер, бивш военен, добър математик, разведен. Съпругата му и синът му живееха в Букурещ. В Русе предаваше частни уроци по математика. Живееше при брат си в Русе, а за известно време у брат Петър Филипов докато последния завърши гимназия като частен ученик. Идеен, честен, отличен брат. Беше при П. Филипов затова, защото ставали сутрин от 2-3 часа да работят по математика. 1939 г. е бил като касиер на Рила, на бивака, към стола на Изгрева, също като такъв когато строиха инвалидния дом в София. Понеже брат Антонов казвал, че Васил Константинов крадял, казваха, че за мене може да кажете всичко, но не и за Васил Константинов. Бяха приятели с Петър Филипов. Първоначално, когато Петър отива в Русе е бил на квартира у Георги Константинов.

19. НЕПОЗНАТИЯТ РОДНИНА

През време на тая служба ми дадоха около един месец отпускат, но аз я взех като поисках един билет до Бургас и обратно, нали съм от него край, исках същевременно да посетя някои мои роднини, които изобщо не познавах. Бях слушал за тях само от някои близки, от чичо Драган, който беше отишъл в Белгия. Той пишеше, че имам леля в село Моравка, казва се Мария Димова Казълова, Омурташко, че имам чичо в Сливен - Георги Колев, че имам чичо в с. Тича, Котленско - Петко М. Колев, обаче не ги познавах. Даже не бяха ни писали дори. И тъй като минах през Сливен, там гостувах на брат Калканджиев и на брат Стоян Каравълев. Последния, с когото бяхме ходили на сините камъни и на Даулите и с когото бяхме посрещали Новата 1934 г. ме упъти. „Като тръгнеш от тука до Даулите ще запиташ и ще минеш през с. Нейково, Рахово и така ще идеш до Котел и от Котел ще продължиш до с. Тича. И аз като станах сутринта тръгнах през хайдушките пътеки, през сините камъни и Даулите и от там минах Нейково и Рахово. От там излязох на пътя за Котел. Добре, но като излязох горе на баира, гледам големи постройки, покрити със слама и като отидох до тях, гледам те бяха пълни с кашкавал. Овчарите ми дадоха кашкавал, кисело мляко, нахраних се и оттам тръгнах за Котел. От Котел отидох в с. Тича, Котленско. Като отидох, по нас казват

слънцето не беше зайдело още, имаше една копрала да зайде и там за пръв път видях тогава жената на чичо ми Петко. Чичо ми го нямаше. Вечерта аз преспях там, обаче чичо ми бил в Омуртаг. Сутринта буля ми каза: „Гради, аз ще дойда да те изпратя. Чичо ти сигурно ще го срещнем по пътя. Шото ти може да минеш по пътеки, които отиват направо, а той да мине по шосето и да не се видите пак, понеже той е с колата“. Викам: „Добре, бульо“. И като тръгнахме, вървахме може би два-три километра и по едно време чичо ми идва с колата, спряхме на шосето и буля ми вика: „Ха, познай“, казва, „тоя момък кой е сега?“ Чичо ми гледа, прави, струва, не може да ме познае. Тогава буля му казва: „Ами това е сина на брат ти Кольо - Гради се казва“. Той много се зачуди, обаче как да ти кажа, хубав човек беше, но... Ние израснахме сираци от дечица. Чичо Драган, чичо Лукан и чичо Георги се обаждаха, те бяха в чужбина и пишеха. Чичо ми Петко - не, такъв му беше характера, затова не ме позна.

Оттам тръгнах през селата да отида до село Моравка. По едно време минавам през едни ниски дървета, шубраци и гледам насреща ми един горски. По едно време се срещнахме и се поздравихме. Горският ме гледа така и ми вика: „Момко, ти не си ли син на Кольо Минчев?“ „Че ти от къде го познаваш Кольо Минчев?“, го запитах аз. „Ами ние се познавахме като деца, пасяхме добитъка, бяхме много добри приятели“, отговори той. И ме заразително казва: „После те го убиха на фронта“. И аз после докато стигна до Моравка мислех: „Брей“, си викам, „чичо ми Петко, роден брат на баща ми ме видя, расли са заедно, нали? Той не може да ме познае, а тоя човек, по какво ме позна“. А той каза горския: „По походката те познах като вървеше и си викам, прилича на моя приятел Кольо Минчев“. Вечерта пристигнах в с. Моравка при леля ми Мария. Там прекарах няколко дена.

Много ми харесаха те - леля ми Мария и свако ми Димо. Ще ви разкажа един случай, който ми разказа техния син Костадин, който бил някакъв отговорник по животните - овце и крави при ТКЗС-то. Решили те с председателя да тръгнат по селата, да закупят някой и друг добитък. Стигнали вечерта в едно село непознато и понеже председателя бил възрастен човек, решили да потърсят някъде да преспят, много бил уморен. Попитал тук, попитал там председателят, но никой не ги приемал. Тогава братовчед ми Костадин рекъл: „Чакай пък сега аз ще попитам“. И какво било, още на първата къща като похлопал и стопанинът ги приел, нахранил ги, дал им стая където преспали и на другия ден продължили пътя си. Тъй като вървели по пътя се разговаряли с председателя. А пък в с. Моравка, където живееше леля ми Мария имаше голяма кръчма. Като минават пътници от Котел за Омуртаг, случвало се е някой да закъснее и да потърси някъде да преспи. Та моят братовчед попитал председателя: „Ти досега в твоя дом колко гости си приел? Колко хора си нахранил? Ти си възрастен човек, после си близо до кръчмата“. Председателят помислил, помислил и отговорил: „Почти никакъв човек не съм поканил да спи у дома“. „Ние пък“, казал Костадин, „почти не минава вечер баща ни да не доведе гостенин. Ще го нагости, пък може и да преспи. Ти търси на толкова къщи да ни приемат, но не ни приеха. Тогава реших и аз да похлопам някъде и ето още на първата къща ни приеха. Отвориха ни къщата, защото и нашата е отворена за чужди хора.

20. МЪГЛАТА

Трябва да ви кажа, че съм ходил много често в Сливен у брат Иван Калканджиев и бях много близък с него. С него сме ходили няколко пъти на

„Сините камъни“ и той ме е развеждал там, където Учителят е прекарвал лятно време на лагер с братя и сестри и аз имам много хубави спомени от там. Веднъж пък ходихме с брат Стоян Каравълев на един водопад, там където не бях ходил до тогава. Той ми каза: „Ела, ще те заведе на водопада“. Беше много хубаво времето, обаче като отидохме до водопада, на полянката, където вече се спуска водата нали, виждаме, че мъглата е до полянката и брат Стоян ми вика, а то много гъста мъгла: „Няма да може да видим водопада, а той е много красив. Но независимо от това, хайде да слезем и каквото видиш, на късмет“. И какво ни беше учудването, като почнахме да слизаем по пътеката надолу - ние слизаем и мъглата се оттегля постепенно и най-голямото ни учудване беше, че като слязохме чак долу на водопада, мъглата отиде близо към един метър под нас. По такъв начин ние имаме възможност да се полюбуваме на красивия водопад и това впечатление ще ни остане в съзнанието. А още по-голямо беше учудването ни, когато почнахме да изкачваме пътеката нагоре, да отиваме пак към скалите. Мъглата започна да заема отново своето предишно положение. Ние се изкачихме горе на полянката и мъглата закри всички. Още по-интересно беше след това обяснението, което ми даде Учителят когато отидох в София и Му разказах моето преживяване. Учителят обясни, че светлите същества работят в мъглата. Мъглата им служи за прикритие, да не ги смушаваме. „За да видите водопада, те са го открили и след това пак са го закрили.“ Та това нещо го знам от Учителя, че светлите същества работят в мъглата.

Бяха минали години и веднъж стана въпрос със сестра Стоянка Драгнева за мъглата и тя разказа, че веднъж когато била на Рила - езерата, били ходили на връх Мальовица и на връщане трябвало да пътуват до езерата в гъста мъгла, обаче като вървели мъглата се вдигала толкова, колкото да им открие пътя. Та това е дело на светлите същества, които ни помагат, да не се заблудим в пътя си.

21. ЦЕНАТА НА ЕДНА ЦЕЛУВКА

Учителят живееше в София на ул. „Опълченска“ 66 у семейство Гумнерови. Брат Гумнеров е бил секретар в съда. Едно лято, когато Учителят бил на лагер на „Сините камъни“ в Сливен, дошли трима братя - Бъчваров, Котев и Иван Радославов от София, да се оплачат от брат Гумнеров, който бил целунал някаква девойка. Те считали това нещо за голямо провинение и си мислели, че Учителят при това положение не може да живее повече у Гумнерови и предлагали Учителят да отиде да живее занапред у Паша Теодорова или другаде. Обаче, какво било учудването им, когато Учителят не намирал толкова голяма вината на Гумнеров и понеже последния бил много разтревожен, Учителят го изпратил в Арбанаси да се успокои.

Същото лято по времето на събора в Търново, когато влизали по двама в молитвената стая, никой не искал да влезе с брат Гумнеров. Сестра Паша, единствената сестра, която присъствувала тогава, наблюдавала това скрита зад едно дърво. Накрая Учителят извикал Гумнеров и влязъл с него в молитвената стая и чак тогава Гумнеров излязъл успокоен. Последният починал по-късно в Арбанаси. Дори Учителят казал тогава на няколко пъти: „Те го умориха“. Това се отнасяло не само до тримата братя, които дошли от София в Сливен да се оплакват, но за всички. На тримата Учителят казал, че „един от вас ще умре (починал Бъчваров), един от вас ще осиромашее (това станало с Котев) и един от вас ще умре в самотност (това станало с Иван Радославов)“. Той останал самотен до края на живота си.

22. МОЛИТВА ЗА ДЪЖД

Обикновено Учителят ни водеше в четвъртък на Бивака, на Витоша. Струва ми се, че това беше 1937 г. - незапомнена суша. Като тръгнахме от Изгрева до горе на планината всички посеви, всичко беше изгоряло. След пристигането ни на Бивака с Учителя, всички се разположихме, закусихме, после обядвахме и т.н. А имаше един брат Петър Шишков, той си приготви раницата за тръгане. Но Учителят каза: „До четири часа времето ще бъде хубаво, никой да не си тръгва“. И брат Шишков остана. Като наближи четири часа, както обикновено, Учителят предложи да направим обща молитва. Тогава тръгнахме от Бивака за София. Още се приготвяме нали, да тръгваме и се появиха едни бели облачета откъм Аюлин планина, към Витоша. Като се изправихме на молитва, почнаха едри капки дъжд да ни поръсват. После започна да вали Ние си тръгнахме, но никога не бяхме правили молитва на голямата поляна. Тогава ги нямаше тия пътеки както сега. Направи си пътувахме през голяма поляна, после почваше един силен наклон, там също направихме молитва, но дъждът продължава. След молитвата дъждът се усили и като тръгнахме от Бивака до Изгрева, тогава нямаше както сега автобуси, нямаше превозни средства, такъв дъжд ни заваля незапомнен. Като стигнахме на Изгрева, преди да почнем да се разпръсваме, Учителят каза: „Рекох, този дъжд, който ни валя сега се равнява на 100 бани, които човек си прави“. Трябва да ви кажа, че такъв дъжд ме е валял всичко три пъти в живота. Порано докато бях на село два пъти и на Витоша - трети път. На село правеха молитва със свещеник като правеха някое момиче „пеперуда“, според народния обичай.

23. И ЗА ТЕБЕ ЩЕ ПЕЯ

Веднъж бяхме няколко души братя с чайници на Витоша и като завря водата, почнахме да очакваме вече Учителя да пристигне. В това време пристигаха братя и сестри. По едно време гледаме вече Учителят пристига. Събрахме се няколко души братя и запяхме песента „На Учителя покорен“. Учителят излезе на полянката и така се случи, че тъкмо изпяхме думите: „тъй за Тебе ще живея и за Тебе ще умра“. Изпяхме значи песента, тогава Учителят се обърна към нас с думите: „Няма защо да умираш за мен, а ще пееш за мен“. Това нещо на мене много ми хареса и от тоя момент насам аз приех да пея „и за Тебе ще пея“. Даже веднъж някъде я пяхме и аз разказах случая с Учителя. На друго място го разправих пак, тогава там се случи брат Кирчо-лъвът му казваме. Понеже той работеше в печатницата и е вземал участие при печатането на песнарките и са питали Учителя за някои песни, та според някои било по-добре да се пее „и след Тебе ще вървя“. Според Кирчо-лъвчето, Учителят бил казал да не се изменя песента, а да се пее тъй както е дадена. Това го казах и на други братя. Брат Пеню Ганев беше също в групата и е чул лично от Учителя когато каза думите „и за тебе ще пея“. За мене въпросът за песента - на съзнание ли или какво, но аз пея думите „и за Тебе ще пея“.

24. КИЧУР КОСА

Ще ви разкажа нещо, което ми се случи през 1933 г. или 1934 г. Той както си чешех косата, някъде зад ушите горе, гледам гребена се напълни с коса и като потърсих с пръст усетих, че на едно място ми студене на

главата. Отидох до огледалото и гледам, наистина ми е паднала на едно място коса. Около една монета голяма колкото сегашните два лева. Викам си, какво ще правя сега? Ще отида при Учителя. Отидох. Той ме погледна и ми каза: „Ще вземеш чист зехтин и ще го мажеш“. Отговорих: „Добре, Учителю“. Тогава беше мизерия, но се намираше чист зехтин. Вземах си едно шишенце и когато ми дойде на ум, на работа например пък и в друго време, намазвах мястото. Но когато ми падна косата бях казал и на брат си. Като мина месец и нещо брат ми вика: „Ние в сиропиталището във Варна имахме деца, на които главите бяха без коса и ги лекуват и не могат да ги оправят, че тука с малко зехтин ли ще се справиш?“ Но като мина известно време, може би месец или месец и нещо, викам на брат си: „Я погледни главата ми!“ „Ами поникнал е един мъх“, казва брат ми. Мина още месец и белия мъх стана коса. Минаха много години и мисля, че Учителят си беше вече заминал и един ден като се чеша пак един кичур от дясната страна на челото ми падна. И аз пак започнах да мажа мястото със зехтин. Мина пак месец и нещо, пак излезе мъх и после тоя мъх стана коса. По него време сестра Анина Бертоли пристигна от Париж и гледа цял кичур бяла коса на главата ми. Тогава нищо не ми каза. Отиде си в Париж, но като дойде другата година гледа, нямам вече бяла коса. Смее се и вика: „А, ти си боядисваш косата“. „Не си боядисвам косата“, отговорих аз. Тогава тя каза: „Миналата година като идвах имаше един кичур бяла коса, а сега?“ Викам й: „За сведение тогава ми падна косата и аз я лекувах с чист зехтин, така ми каза Учителят по-рано“. И други съм лекувал по тоя начин. Понеже пък на нея от двадесет години й е побеляла косата, от тогава насетне си я боядисва. Но на мене тая опитности ми е скъп спомен от Учителя.

25. БЕЛГИЯ МЕ ЗОВЕ

1935 г. работих при построяването на една вила на спирка „Охрид“ към Княжево, на Богдан Бошнаков, работих и на много други места.

Имам един много ценен спомен с Учителя и мисля, че това беше през 1937 г. Учителят нареди да изградим стена на мястото гдето лагерувахме на Витоша, да бъде запазено от ветровете. Стената се изгради до камъка на Учителя, на който камък Той сядаше. След това сме ходили много пъти на Витоша - на Бивака, на Яворовите присои. По това време моят чичо Драган беше в Белгия в гр. Шар ле роа и често пъти ни пишеше. Той искаше много да отида в Белгия, където да науча някакъв по-специален занаят. За сведение той работи там 35 години като шофьор към едно училище. Всъщност това е била една местност с много сгради и всички тия сгради били оградени с една обща стена. Там имало училища от първи клас, после прогимназия, гимназия и университет, различни специалности. Та учениците като започнат от първи клас учат в различни сгради и излизат от там като занаятчийци или лекари и т.н. Чичо искаше много да отида при него и там да науча нещо като занаят. Той не беше си купил още къща и ми пишеше: „Гради, намерил съм ти квартира много хубава, остава да пишеш кога ще дойдеш“. Като получих писмото реших, че трябва най-напред да попитам Учителя, какво ще ми каже. Аз считах това за мое задължение. Отидох при Учителя и Му казвам: „Учителю, моят чичо Драган от Белгия така и така ми пише, приготвил ми вече и квартира където да живея когато отида в Белгия при него“. Учителят ме погледна и ми каза: „Рекох, не трябва да отивате в Белгия“. Само това. И с това въпросът за мене беше приключен.

Аз останах тук. Моят път бе тук - да проучавам българите.

Затвореният плик

Ще разкажа нещо за брат си Атанас Колев Минчев. Той до десетата си година беше на село. След това постъпи в сиропиталището най-напред в Бургас, а после в Сливен и след това във Варна. Във Варна беше учил шивачество и като такъв се дипломира. Но той обичаше музиката и още като дете се понаучи да свири на кавал и на гайда. Като дойде по-късно при мене в София, той завърза приятелство с художничката Цветка Щилянова. Тя пък му купи цигулка. Те бяха много близки и тя много често идваше у нас вкъщи. Тя пък от своя страна се познаваше добре с диригента Сашо Попов, тя запозна Атанас с него и първата година мисля, че не успя, но втората година Атанас се записа в музикалната гимназия и след това постъпи в консерваторията. Интересно е това, че когато дошло време да се запише последната година в консерваторията, мене ме е нямало в София и той нямал пари да се запише. Обърнал се към брат Лулчев, той му отказал. Обърнал се към други, пак му отказват и не щеш ли минал край салона. Учителят бил на верандата пред стаята си и го повикал. Атанас изтичал по стълбата нагоре. Учителят влязъл за малко и излязъл с един плик, който подал на Атанас. Последния взел плика и като наближил къщичката на сестра Балтова, отворил плика и какво било учудването му като намерил в плика точно толкова пари, колкото му трябвало да се запише. Същия ден бил последен и ако не се бил записал щеше да изгуби годината. Срокът бил фатален. Спаси го затвореният плик.

Ето как Учителя на двамата рождени братя им определи пътя.

26. КАЛФАТА

През 1937 г. аз работех при брат Бертоли. Един ден той дойде и ме изпрати на работа у един инженер Камен Велков. Къщата на инженера беше в Лозенец. Аз си вземах инструментите и рано сутринта отидох там. Инженера ми постави задачата да изолирам една тераса, която нямаше никаква мозайка, обаче терасата е свързана със спалнята му и всичката вода, когато вали дъжд прониква в мазилката и тухлите и като влезеш в спалнята всичко е във влага. Каза ми инженера какво трябва да направя, къде да изолирам и аз казах: „Добре, разбирам“. Пък аз бях специализирал по изоляциите. Работих значи целия ден, изолирах като сложих лепило, мушамы, едно друго. Вечерта като се прибра инженера ми плати надницата, защото за една надница аз свърших цялата работа. Той ме гледа, много хареса работата ми и каза: „Гради, някой път ако останеш без работа, да дойдеш при мене. Аз работя в Министерството на железниците, строителен инженер съм. Канцеларията ми е срещу театър „Иван Вазов“. Там имаше една постройчица, която още се седи. Точно срещу нея на третия етаж насреща има „Дом на композиторите“ сега.

После пак продължих работата си при брат Бертоли. Но стана така, че един ден той дойде и за нещо други бяха виновни, обаче другите лесно се оправдават и всичката вина падна върху мене. Много ми домъчня тогава, тежко ми стана и като си отидох вечерта не можах да спя почти от тревога. И по едно време се сетих за инженера Камен Велков. Той беше от с. Видбол, Видинско. На другия ден вместо да отида на работа при брат Бертоли, викам си, чакай, ще отида при инженера. Той нали така и така ми каза, да отида при него. Още рано сутринта отидох, намерих канцеларията, почуках и като

влязох, той както седеше на стола пред едно голямо бюро, като рипна от стола и каза: „Гради, точно ти ми трябваш“. На бюрото му имаше едни големи планове, чертежи и започна той да ми разправя: „Това е постройка на гара Горна Джумая, сега Благоевград. Трябва да се работи мозайката. Майсторите измазаха постройката, но няма кой да работи мозайката и бочардата (вид чукана мозайка положена на покрива на входовете при блокове и др.), трябва да се правят и подпрозоречни камъни“. Като ми показва тия големи планове ми настръхнаха косите. Тъкмо бях взел калфенския си изпит и му казвам: „Г-н инженер, но аз не съм такъв майстор за какъвто ме смяташ“. Той ме погледна така и каза: „Щом аз те пращам, значи аз съм те преценил“. Аз правих, струвах и накрая нямаше как, приех и той веднага ми даде бележка, че работя в железниците, даде ми билет, едно друго, даде ми плановете и каза: „Върви да прегледаш постройката“. Аз вземах плановете и отидох в Горна Джумая. Като пристигнах и погледнах постройката, изправиха ми се косите. Викам: „Гради, това е голяма постройка за теб“. А пък мазилката, измазана отвън и мазачите чакат да се сложат подпрозоречните камъни, понеже ще бъдат бочарда, да вземат и да напръскат постройката. Аз влязох веднага във връзка с главния майстор, вземах детайла на подпрозоречните камъни и попитах къде има тук дърводелци, да направим калъпите. Те ми показаха. Отидох и преброих колко прозореца има фасадата, за да могат после да пръскат мазилката и направих нужните калъпи за два-три дена. Отидох в с. Долна Диканя, да си потърся работници, защото работата е много, не е за сам човек. Намерих двама-трима помощника, спазарихме се, заведох ги в Горна Джумая и почнахме от най-горе от прозорец на прозорец. Аз поставям калъпите, другите ги мажат с масло, напълнихме калъпите. Минаха два-три дена, свалях калъпите, почнахме да правим на друго място. Мазачите през това време си изкърпиха каквото трябва около прозорците и почнаха да пръскат постройката. И така изкарах доста работа и инженера гледа, радва се, че работата върви много добре.

Един ден стана така, че ми трябваха материали. Отивам, но магазинерът заключил склада, в който имаше цимент, мозайка, имаше и ценни работи, но няма го, а на мен ми трябва мозайка, цимент. Гради гледа, гледа, пък като извиках пазача, който пазеше и пред него вземах и с един ритник отворих вратата, вземах каквото ми трябва от склада и викам на пазача: „Ето, заключи си пак“. Идва магазинера и започва да се кара и вика: „Аз ще те дам в съд“. Викам му: „Добре де, нямам материали, какво да правя“. Тъй или иначе изкарахме мозайките. Имаше и полирани колони и т.н. По това време имаше един д-р Инглизов с три-четири етажа къща, сега е мисля поликлиника тая сграда. Той ми видя работата, която много му хареса и ме помоли да му направя и на него мозайка, после се яви един зъболекар. И тъй аз не оставах без работа.

Като работех в Горна Джумая през лятото ставаше много горещо. Като работих по цял ден клекнал, кожата в слабините ми започна да се пука, да тече кръв, гной, та прекарах много големи страдания. Ходих на лекар, който ми даде някакъв мехлем, не минава. След това отидох на Изгрева при д-р Жеков. Той ме прегледа, даде ми някакви билки да пия и после ми препоръча Луи Куневи бани. Вечер като се върна от работа започвах с тях, но положението стана още по-лошо. Денем в горещините много се уморявах, вечер правех баните и след това река да си легна, нали съм млад човек, възбуден, въртя се не мога да спя. Минаха няколко дена пък си казвам: „Абе защо не отида да питам Учителя. За толкова работи съм го питал, а сега да не отида“. И отидох и Му разказах горното. Учителят ме изслуша внимателно, погледна

ме и каза: „Грешка е, няма да правиш Луи Куневи бани, а ще си миеш краката с топло вода до коленете. Ти имаш лошо кръвообращение“. Аз не се сетих тогава да запитам какво да правя, за да се излекувам. Като се върнах, започнах така да си мия краката и не мина месец и всички пукнатини се затвориха и болките престанаха.

Като работех в Горна Джумая ходех почти всяка неделя в Кочериново. Там имаше книжна фабрика на Балабанов, произвеждаха разни картони и други. Там се запознах със семейството на брат Асен Куманов, който беше счетоводител във фабриката. Запознах се и със семейство Вонидови и други, но главно с брат Асен Куманов. Няколко пъти ходих и в Петрич при нашите братя и сестри - брат Мирчо, брат Крум, брат Кирчо и Дим. Янушев. Запознахме се. Ходихме на Беласица на екскурзия, прекарвахме много хубаво.

27. МАЙСТОРИТЕ

За сведение веднъж ме повикаха в мина „Пирин“, където копаят пиринските въглища. Там правеха една голяма постройка, та ме извикаха да направя мозайката. Отидох аз с колелото. Нагоре пътувах пеш, а на връщане с колелото. Като видях постройката и се връщам, гледам голямо нанадолнище. По едно време влизам вече в шосето и беше вече тъмно, пуснах фарчето, но нали съм уморен, задрямал съм и за секунда може би ме делеше да падна в Струма. Изведнъж се събуждам от дрямката и се виждам, че влизам в канавката, която ме дели от брега на реката, а там имаше един голям завой, имаше голям вир и в това време оправих колелото по шосето и си викам: „Ех, имал съм късмет да живея“. Иначе, тъй както карах силно колелото, направо отивах във вира.

Когато бях в Петрич брат Крум ме заведе при гледачката Ванга. По едно време тя като излезе, а имаше доста народ пред мен и тя вика: „Тука има един от София, да дойде той“. Като отидох, а аз знаех, че тя не вижда, прие ме и първите й думи бяха: „А вие защо идвате от София чак тука?“ Аз помислих и й казах: „Дойдох да видя сестра Ванга, какво прави?“ Тогава тя ми разправи много хубави работи за моя чичо Драган, Бог светлина да му даде, който беше в Белгия. Тъй че и с Ванга се видях.

До Горна Джумая първоначално имаше теснолинейка. Когато трябваше да предавам вече постройката, тъй като беше готова, съобщиха, че на еди коя си дата ще дойдат да открият жп линията и за който случай цар Борис щял да дойде да пререже лентата при откриването.

Аз бях още на село, когато цар Борис се жени. Като дойдох в София имах възможност при разни случаи да видя цар Борис, но аз не проявих таква желание, да го видя. Но тогава си рекох, чакай да го видя. Също и царицата щеше да дойде. По едно време гледам пристига влака, гледаме всички и очакваме цар Борис да излезе от вагона, нали от някой вагон, а той по едно време слиза от локомотива с работен комбинезон, после отиде във вагона, изми се и излезе и започна да държи реч. Понеже аз го видях, видях и царицата, викам си, сега ще отиде пред арката в града, където ще го посрещнат гражданите. Да го видя по-отблизо. Отидох. По едно време пристига той с колата си и си сложа с царицата, поднасят му хляб и сол и той взема. В това време аз съм си сложил апарата на врата и уж, че правя снимки, а то беше само така, да любопитствувам и той тръгна така през арката с царицата и в това време го заобиколиха полицаи, един кордон. Аз разбира се останах извън кордона и по едно време почнахме да влизаме вече в площада и царя по

едно време спря, обърна се и почна да гледа и като видя началника на полицията му каза: „Какво е това нещо?“ - значи за кордона. Началника освободи лицата и като се обърка: народ, цар, царица, всичкото това - яйце да хвърлиш на площада не можеше да падне на земята... По едно време направиха хоро. Царят води хорова. Направи ми впечатление свободата му, която се чувствуваше пред толкова народ. Не го беше страх, че може да го разстрелят.

След като се завърнах вече в София, аз си бях поизкарал пари нали, не търсех нито брат Бертоли, нито брат Борис, почнах да си работя самостоятелно. През 1938 г. инженер Камен Велков ме препоръча на дирекция „Водни съобщения“, които ме изпратиха като ми дадоха планове и други документи в гр. Никопол, там да работя. Така започнах от гр. Никопол след това ме пратиха в гр. Свищов.

В гр. Никопол си намерих една квартира, но като спях една вечер и ме ядоха дървеници излязох. Хазайката вика, утре ще изчистят стаята, но аз не пожелах да остана повече. Спях на постройката. После си намерих и друга квартира. Брат Георги Капитанов беше от Никопол, та бях на квартира у неговата роднина. Като привърших работата си в Никопол, после отидох в Свищов. Там имахме една сестра Виржиния. Тя като научила, че съм в Свищов, дойде и ме заведе къщи и ми каза: „Брат, ето аз съм шивачка“, имаше две-три момичета там да ѝ помагат. „Вечер стаята е свободна. Ще спиш тука“. Викам: „Добре сестра. Ами колко лева наем ще ми вземаш?“ „Никакъв наем няма да ти вземам. Ще идваш тук и ще ми бъде много драго“. След няколко дена пристига в Свищов сестра Цвета Симеонова. Тя нали беше художничка, а знаеше, че работя на пристанището. Намери ме значи на работата ми и аз я разходих по Дунава с лодка. Сестра Виржиния пък, понеже не ми взема наем, аз ѝ направих някои работи, като мивка, казанче за мивката и ѝ помагах каквото мога през свободното си време.

По същото време в Свищов имаше един предприемач Слави Пюдеров. Той работеше на митницата една хубава постройка и вече трябваше да я предаде. Добре, но предстоеше да се отстранят някои дефекти по мозайката. Той дойде, помоли ме и аз отидох и отстраних дефектите. По едно време пристигна и комисията и му прие постройката. Той беше много доволен и благодарен, че му помогнах и ми каза: „Гради, сега работя на Търговската академия в Свищов. Като дойде време до мозайките, ти ще ги работиш“. Това беше добре дошло за мене.

Върнах се в София и между другото споделих с брат Борис, че работя тук-таме и че сега в Свищов се запознах с един човек на име Слави Пюдеров-предприемач, че съм му правил някакъв ремонт и работата му беше приета и той ми обеща пак да ме извика да му работя. Това беше. Аз пак ходих в Свищов, понеже пътувах безплатно. Привърших някои работи и като отидох отново в София брат Борис ме извика къщи, в неговата стая и ми каза: „Гради, искам да ти съобща нещо. Понеже ти ми говори за постройката, поканих ме да отида да направя мозайката“. Като ми каза така, но не каза кой го е поканил, как е било и т.н., но на мене ми стана много мъчно и си казах: Аз избягах от София, понеже с брат Бертоли току се срещаме, ту на една, ту на друга постройка. Научи ме на такъв хубав занаят, а сега ходя да му правя мизерии и затова отидох в провинцията да не преча на никого. Добре, но сега брат Борис какво ми направи. И пак къде, къде, отивам при Учителя. Видях го на поляната да се разхожда. Беше ми много мъчно и се оплаках като му разказах всичко. Учителят ме погледна и каза: „Рекох, няма да спечели Борис от тая работа, не се безпокой“. Така и стана. Но стана и нещо друго,

а това е намесата на Учителя.

Аз се познавах с инж. Ванков и както и с инж. Кюранов, които работеха към пристанище Русе. Дори веднъж бях запознал брат Борис с инж. Кюранов. Но с инж. Ванков имах много често работа, а те се познаваха със Слави Гюдеров. Веднъж в един разговор споделих това, че Гюдеров ми обеща да ме извика да направя мозайките на университета в Свищов, а после е предложил на Борис Николов тая работа. След тоя разговор мина известно време, през което Ванков и Гюдеров били поканени на един банкет. Между другото Ванков запитал Кюранов как е станало това, че обещал на Гради Минчев да направи мозайките на университета, а после ги дал на друг. Тогава Гюдеров споделил, че наистина е обещал на Гради направата на мозайките, но Борис Николов бил пуснал оферта след това и тогава той предоставил тая работа на трети човек - значи нито на Гради, нито на Борис Николов, който извършил работата. Дори гарата в Русе ми бяха предложили да я работя, но аз отказах. Предпочетох да работя самостоятелно разни фонтанки с един помощник. Тогава инж. Кюранов предложил на Борис Николов тая работа, нали аз го бях запознал с него. Изобщо майстори и майсторлъци всякакви под небето.

Известно време работих при брат Борис в Габрово. Там бяхме трима-четирима души. Брат Борис като си тръгва за някъде, дава команда на всички по нещо да извършат, но като го няма, работата така тръгва както казва българската поговорка: Орел, рак и щука. Така беше и тоя път. Той като се върна какво да види, работата не е свършена, а всеки си работи нещо, така да се намира на работа. Разсърди се брат Борис, скара се много, но главно на мен се скара. Това беше около обед. На мене много ми домъчня. Излязох и отидох горе из баирите и чаках вечерта да се посмръкне, та да се върна. Приличаше на положението, в което бях изпаднал на Рила, когато работихме кухнята и дуvara се събори. Като се върнах, мислех че брат Борис се е прибрал, а той чакаше на постройката, да се върна аз, защото там беше багажа, дрехите ми. Като ме видя ми извика: „Какво, защо направи така?“ Отговорих: „Че ти така ме благослови, че ми стана много мъчно. Ако искаш да работя, ние сме трима-четирима майстори, търкачи има. Ще си поставиш един човек когото да слушаме. Каквото каже, това да правим. После като си дойдеш и работата не върви или не е в ред, ще имаш възможност да ни се караш“. Брат Борис вика: „Хайде сутринта ще видим какво ще стане“. Сутринта прави, струва, нареди мене, аз да бъда отговорник. Работата тръгна.

28. ЧИЧО ДРАГАН - ДЕЗЕРТЬОРА

Аз бях получил писмо от чичо ми Драган, да отида в Трявна, понеже той имал приятел там още от времето, когато е бил във Франция. Тогава те били пленници с тоя човек от Трявна. В писмото беше сложил и една хубава снимка. Пък аз нали съм турист. Работих в събота до обед. В събота имаше пазар в Габрово. Вземах си раницата и едно друго и тръгнах за Трявна през село Капазаните. По пътя настигнах селяни и ги питам за Трявна. Аз мислех, че Трявна е на десетина километра път, а се оказа, че е на двадесет и няколко километра Габрово-Трявна. А пък то почваше вече да се смрачава. Как ще намеря пътя? Те ми препоръчаха да вървя по електрическите стълбове, да не загубя посоката. Както вървя така по едно време гледам от едно голямо дърво излиза един човек и минава пред мен на десетина метра. Почнах да му викам: чичо, дядо и т.н. Викам му: „Кажи ми, аз не зная пътя, правилно ли вървя?“ Обаче той - нула внимание. От едното дърво прехвърли

баирчето и слезе на бърза ръка в другото и аз нямаше какво вървях по стълбовете. По едно време стигнах едно друго село, но му забравих името вече. Стигнах жп линията за Трявна и двама полицаи ме спряха. викат: „От къде идваш?“ „Идвам от Габрово и отивам в Трявна“, отговорих. Те ме заведоха в полицията и ми казват: „Дай си личната карта!“ Аз пък за сведение бях я забравил. Понеже в Габрово квартирата ми беше на втория или третия етаж, като слязох долу на улицата и бръкнах в джоба си, забелязах, че не съм я взел. Добре, но досега вече двадесет и няколко годишен съм, бях на село, в София, тук, там, в Габрово, никой не ми потърси лична карта. Казах си: Сега в Трявна ли ще ми търсят лична карта. И така тръгнах без лична карта. Те ме гледаха, правиха, струваха и викат: „Свали си раницата тука“. И седят те няколко души и почнаха да си приказват: „Добре, че го нямаше еди кой си, досега щеше да го опердаши като мех“. Искане да ме уплашат. Аз се чудя какво да правя. Обяснявам, че съм от София, работя в Габрово при Пенчо Бонев, той беше голям фабрикант. Понеже получих писмо от Белгия, подадох им писмото. Ето има и снимка. Моя чичо ме моли да отида при Станчо Дамянов, после ще видя прякора му. Ако искате заведете ме у него, ако той гарантира за мене, добре“. И началника, който беше старши, взема писмото, прочете го, взема и снимката, която пък бе за бай Станко, когото не познавах и каза: „Хайде, добре“. Заведе ме и като отиваме у бай Станко, какво да гледам, една грамадна триетажна къща. Като влязохме в първия етаж-партера - един голям луксозен магазин за хранителни стоки, подреден, прости за пръв път виждах такъв магазин. Поседях така с раницата, а имаше клиенти, той седи на касата, минават клиентите, казват какво са взели, той им взема парите и понеже по пътя ме валя малко дъжд, пък и бях малко изпотен, бях неугледен. Аз му подадох писмото и снимката и той - Станчо каза на полицаи: „Аз познавам тоя човек, аз гарантирам за него“. Аз почаках, почаках, почна да ми става студено и казах: „Извинявайте, но пратете един човек да ме заведе в хотела, по възможност хубав хотел“. И той ми даде един човек, който ме води, води и ме заведе в един хан. Ханджията ме прие и ме заведе в една грамадна стая. Аз легнах изморен и тъкмо съм заспал, по едно време като пристигнаха много пияни хора, те цяла вечер гуляли, правили, стрували. Тъкмо се бях вече наспал, като видях пияните, станах, облякох се, вземах си раницата и тръгнах през Трявна, а този хан, после видях на снимка с един хубав мост, тревненски мост така на цветни картички. Даже си вземах няколко такива картички за спомен и пратих на чичо една. И нали съм турист, ходих нагоре, надолу и по едно време почва да съмва, слизам в града и както обикновено когато отивам в някой град, питам за въздържатели, вегетарианци и по тоя начин се добирам до наши братя и сестри. Първата жена, която срещнах в една тясна уличка като слизам от Балкана, запитах: „Тука да имате някои познати вегетарианци, въздържатели? Аз съм от София“. „Ето тук, има една къща, у която живее една сестра Цветана. Тя ходи някой път в София, там от някакво братство е“. Викам: „Хайде, моля ти се заведи ме до нея“. Минахме няколко къщи така, те имат на портите чукало така и тя чука. По едно време излиза една сестра Цветана, която познавам много добре, но не знаех, че е от Трявна. Тя е гостувала у нас няколко пъти. Тя ме прие, него ден беше неделя, закусихме, разправяхме се, синът ѝ беше учител и по едно време вика: „Гради, хайде сега на беседа“. Вземах си раницата и отидохме у една сестра Калугерова. Като разправях скоро на сестра Стоянка Драгнева, а тя нали е от него край, много се изненада. И тъй отидохме на беседа, четохме, пяхме там и по едно време приближава обед и сестра Цветана вика: „Хайде брат, да те водя къщи, да обядваме“. Тръгнахме и в това време като

вървим, гледам един полицаи върви срещу нас. И като ме видя, вика: „Извинявайте, ама ти ли си от София, гдето те арестуваха без лична карта?“ Казах: „Аз съм“. „Е, добре, понеже от сутринта те търсим, не можем да те открием къде си“. И тъй разделихме се със сестра Цветана и ѝ казвам: „Сестра Цветана, с тебе се познавам много добре, пак ще дойда у вас, пак ще се видим и на беседа. Да ида да видя тоя човек, при който чичо ми ме праща, бай Станчо“. „Добре“, каза тя и се разделихме. Отидох. Гледам, една от най-хубавите къщи в Трявна е на бай Станчо, при който чичо ме праща. На първия етаж пише магазин за бакалски стоки, на втория етаж пише Българска народна банка - гр. Трявна, а на третия етаж живееше той. Качих се, звъних, излиза той и ме посреща. Вика: „Абе, къде се загуби, какво стана“. Казвам му: „Ще ти разкажа“. Той ме покани и каза на жена си: „Направи там кебап ли, какво“. Викам му: „Вижте какво, обелете няколко картофа и ги сварете. Аз съм вегетарианец и месо не ям“. Те съжаляха, както и да е, сутринта чакал да се върна, той всъщност не ми го каза, но аз го разбрах. Като ме няма, праща в хотела, т.е. в хана, ханджията нищо не знае за мене, праща в полицията и те нищо не знаят и той започнал да се безпокои. Вика: „Тоя човек какъв беше, избяга“. Аз нали разбрах това, защото полицаи ме търси и ме пита пред сестрата. Почнахме да приказваме. Викам му: „Всичко друго е лесно, кажи ми сега нещо за чичо Драган“. И той ми разправя. А за сведение чичо ми не е бил пленник, а дезертьор. Много пъти като мен е бил запас. И веднъж казал на началника си: „Абе сега е време за жетва, за коситба или вършитба, пратете ни да поработим, да си изкараме някой лев, та да имаме пари за цигари, да се почерпим, за писма и т.н.“ А те пращали само синовете на чорбаджиите, а бедните не пращали. И един ден при един удобен случай чичо Драган минал към французите. Това ми разказа бай Станчо. А той самият бил пленник, имало и други войници, които са попаднали в плен във Франция. Та там бил и чичо ми, но понеже чичо бил дезертьор, бил посвободен. По едно време някои от войниците познати на чичо ми казали на бай Станчо: „Ще потърсиш, тука има един Драган Колев Минчев, родом от Твърдица, Сливенско - балканджия, той може да ти помогне“. И тъй бай Станчо се запознал с него. Един ден чичо го повикал по телефона, да излязат заедно и понеже чичо е свободен да ходи, казал на началството: „Ще излезем малко из града“. „И излязохме“, разказва бай Станчо „и чичо ти ме води в един голям магазин, в който има всичко. А ръстовете ни са почти еднакви. Гледаме на едно място шапки и чичо ти вика: „Станчо, харесва ли ти тая шапка?“ Ами много хубава. „И на мен ми харесва.“ Вземахме я. Отиваме на друг шанд, вземахме бельо, дрехи, риза, вземахме връзка, костюм, чорапи, обувки, вземахме шлифер ли какво - горна дреха. Един-два пакета ни увиха и той плати всичко. Като излязохме от магазина, води ме на баня, изкъпахме се, казва, хубаво и се върнахме да се обличаме. И чичо ти вика: „Станчо, тия дрехи, пленнишките ще седят закачени. Разтвори тези пакети, това е всичко купено за теб. Пленнишките дрехи ще ги увием в един пакет и като отидем в лагера там ще ги облечеш“. Станчо казва: Аз останах много учуден. Ние не се познавахме, не се знаехме, какво направи тоя човек... направих това, което ми нареди и се облякох. Като отидохме после в лагера, съблякох се пак и облякох лагерните дрехи и така прекарах с твоя чичо“. Аз обядвах там, благодарих му, че чух за чичо ми тия работи. Аз познавах чичо си Драган по писмата. Във всяко писмо пишеше: „Ще гледате майка си, ще слушате майка си каквото ви каже, защото вие баща нямате. Ние, вашите чичовци, като тръгнахме едно време на фронта се бяхме събрали и аз казах пред всички, понеже не бях женен, че ще помагам на децата с каквото мога“. Бог светли-

на да дава на чичо ми Драган, аз го помня като дете и одева казах за сестра Ванга, щото и тя ми говори за него. А той ми пишеше в писмата си, че „човек предполага, а Господ разполага“.

Вземах и написах на чичо си едно писмо: „Чичо, ако трябва някога да се върнеш в България, върни се гол и бос, но с характера, който си имал в България, а не като нашия бай Станчо, Господ да го прости, той не е вече между живите. Да направи триетажна къща, първия етаж негов магазин, втория - Народна банка на Трявна и на третия той да живее. Вместо да ме приеме сам той, то не ме прие. Аз аз го помолих да ме прати в някой хотел. На другия ден видях грамаден хотел на четири етажа ли какво, а той е помислил, че ще трябва да ми плати за нощуването нали и ме прати по тъмно в един хан при пияниците нещо, което никога няма да забравя“.

Какво ли не е преживял брат ви Гради.

29. В РУСЕ И ПО ДУНАВА

С братята и сестрите от Русе се запознах 1938 г. Нали работех към дирекция „Водни съобщения“. Като започнах с тях 1938 г. та до 1947 г. В дирекцията имаше един архитект Банков с когото бях обикновено във връзка.

Брат Петър Филипов беше в Русе. Той работеше в сладкарницата и работилницата за сладки с братята си: Стефан, Ною и Илия. Имаше и други работници и работнички. Те освен, че работеха пасти и торти, но работеха и бонбони, разни видове, които продаваха в сладкарницата и провинцията. В Русе имаше братски салон, голям, добре обзаведен на ул. „Мария Луиза“, сега ул. „Найден Киров“. С брат Петър ходехме на събрание, на лекции, на местността „Свирчовица“, където имаше братски лозя. Там се запознах с ръководителя на братството брат Никола Ватев, братя Маркови - Симеон, Никола, Стою, Рашко и Йордан, брат Георги Димитров и др. Особено от брат Никола Ватев имам много хубав спомен. Той живееше на „Свирчовица“ и ние отивахме при него. Той имаше работилница за консерви и приготвяше много готови ястия в консервени кутии и аз докато работех по Дунава винаги имах в куфара си някоя консерва от неговите. Така че обедата или вечерята ми в най-лошия случай бяха осигурени. Консервите бяха специално приготвени за вегетарианци. При брат Ватев имаше една сестра Петранка, която биваше много любезна и ни посрещаше с разположение. И тъй с една дума ние се подвизавахме, ходехме на Паневритмия, по лозята, повече за работа не беше, да пръскаме, да копаям, но да си хапваме от сладкото русенско грозде. Имам много хубави спомени и от брат Новаков, Бог светлина да му даде. Той и брат Велико Марашлиев имаха магазини. Първия за вълнени платове, а втория за манифактурни стоки. Брат Новаков живееше до новата гара. Той имаше брат в Америка и беше ходил при него. Неговата другарка - Стефанка беше също много хубав човек. Те бяха прекарвали една трагедия със своето дете през 1931 г. След връщането си от Рила като пресичат по една от софийските улици, момчето им, което било палавичко попада под колелата на някаква кола.

Братя Маркови. Веднъж като ходих у братя Маркови се срещнах с един ловец, темен познат. Тоя ловец разказваше, че веднъж попаднал на едно гнездо на яребица, в което тя майката лежала с малките си. Като го забелязали, малките се разбягали на различни посоки, а яребицата се хвърлила в краката му. Понеже и той имал няколко деца в момента му се представила картина, че това са неговите деца и че те са се разбягали. Особено го впечатлила саможертвата на майката, която била готова да даде своя живот,

но да запази този на малките си деца. Като си отишъл вкъщи той забил един гвоздез на стената, окачил пушката, за да не я вземе никога повече.

Аз бях близък с братя и сестри и ги обикалях когато бях в Русе, тъй като прекарах почти десет години там. За мене Русе беше втора София. Аз имах свободни жп билети и си пътувах свободно по железниците и Дунава. Работех като се започне от Лом до Силистра. После работих и във Варна в корабна строителна секция, работих на една почивна станция, така че пътуването за мене не беше проблем.

Като работех в Никопол-Свищов през 1938 г. се видяхме със сестра Веса, другарката на Колю Йорданов от София. Дори пътувах с нея от Никопол до Свищов. Двама предприемачи от Свищов казваха, че видели една софиянка, но не могли да се сприятелят с нея и какво мислите, като слизахме в Свищов тя пред мене. А тя абонирана за списание „Жена и дом“. След един или два дена беше някакъв празник и ѝ казах, че в събота вечер ще пристигна в Русе с кораба и че в неделя може да я заведе на „Свирчовица“. И така стана, че тия предприемачи ме гледат, зяпат и после ме разпитват. Аз останах много доволен, че те въпреки, че са правили големи усилия, не са могли да се докоснат до нея.

След като бях станал вегетарианец се отказах от месо и от риба. Служих войник, върнах се, почнах да работя тук-таме по Дунава. По едно време работех в Силистра. А по Дунава навсякъде мирише на риба и в ресторанти, на кораба, и по пристанищата. Така цели десет години работех по Дунава. Казвах си понякога, че наши братя и сестри, някои разбира се употребяват риба. Така в Силистра се бях запознал със собственика на един хубав ресторант. Казвам му: „Аз съм вегетарианец, много ще те моля, когато нямаш посно, имаш сирене, кашкавал, яйца, ще ми направиш нещо набързо, нали? Много те моля“. „Добре, майстор Гради“, отговори той.“ Отивам пак един ден и го питам: „Имаш ли нещо постно?“ Той отговори, че има прясно зеле. Даде ми една порция, но още като хапнах първата хапка разбрах, че зелето не е съвсем постно и почнах да тършувам из него и по едно време виждам някаква мръвчица. Извиках го и му казах, че това е готвено с месо. Той беше възрастен човек и каза: „Грехът да бъде мой“. Аз му казвам, че не ям месо, не че ще направя грях, но чисто и просто, че не искам да ям месо. Станах и си излязох. А пък някой път като пътувам с парахода, вярно че много често си носех някоя консерва от брат Ватев и не оставах гладен, но някой път гладен съм и си взема една-две риби там печени или пържени и се нахраня. Добре, но веднъж се върнах от Рила и после отидох във Варна, а после в Балчик. То беше около обед и си рекох, чакай да обядвам и после ще отида да видя там разни румънски дворци. И като влязох в един от най-хубавите ресторанти на площада гледам на масата като напържили едни попчета, пълно с попчета и витрината пълна с попчета. А пък аз много ги обичах тия пържени попчета. Но като ги видях, тоя път вътрешния ми глас заговори: „Гради, ако сега не ядеш риба, значи няма да ядеш вече риба“. Добре, но като седнах на масата гледам в листа, няма нищо постно. Викам си на ума, щеш не щеш пак ще ядеш риба. Няма нищо друго постно. И изведнъж извиках на келнера: „Дай ми една салата!“ Печени чушки и домати имаше и той ми донесе една разкошна салата. Аз мисля пак и му викам: „Дай ми три двойни салати!“ Той ме гледа така, да не съм се нещо объркал. Той ми предложи риба, но аз му казах, че не ща риба. Донесе той салатите. Аз се нахраних много хубаво, платих си, излязох и като че ли никога в живота си не съм бил тъй благодарен на себе си. Най-вече, че бях послушал тоя вътрешен глас, който ми казваше да не ям риба. И така както едно време се бях простил с

месото, простих се сега и с рибата и после вагони риба да има не могат да ме съблазнят.

30. НА РИЛА 1939 ГОДИНА

Още преди да стане време за отиване на Рила, Учителят ме извика и ми каза: „Ще можеш ли да се включиш тая година при отиването на Рила?“ Отговорих: „Разбира се, Учителю, че мога, щом ми кажете вие“. „Пригответе се“, казва, „ще отивате на Рила“. Учителят ми каза, като отидем на Рила най-напред да поправя кухнята, а после да направим магазина и т.н.

Натоварихме един камион. Отдолу сложихме капаци метър на метър, които брат Неделчо Попов беше вземал от печатницата, а отгоре провизии. За работна група дойде брат Лулчев със своята свита (Упанишадата). Сватата на Лулчев се състоеше от Йордан Андреев (адютант), Веселина Йорданова (адютантка), Колю Йорданов, Тодор Маринчевски, Невяна Неделчева, Тодор (гледача), Колю (келифареца), Лазар Онев. Невяна Неделчева стояла през деня при Лулчев, а вечер отивала да спи на тавана на къщичката на Иван-каруцаря. В случая на Рила бяха дошли някои от тях.

Качихме се всички на камиона и тръгнахме. До Говедарци беше добре, но по-нататък понеже времето беше много кишаво, кално, преди да почне боровата гора шофьора изви камиона на поляната и каза, че по-нататък не може да отива. И наистина беше много кално, камиона се плъзга. Всички слязоха от камиона, останах само аз горе и чакам сега работната група да дойде да свалим багажа, нали? Обаче никой не идва. Брат Лулчев, Бог светлина да му даде, пуснал транзистора, тогава за пръв път видях радиопарат с батерии - транзистор. Почнаха те да слушат новини. Но шофьора трябва да се върне. В това време аз викам от камиона: „Нали дойдохте работна група, кой ще сваля тоя багаж? Аз ще подавам тук, но кой ще го сваля?“

Единствен, който се отзова и се отдели от цялата група беше брат Колю Йорданов, един отличен брат. Брат Колю е родом от с. Косарка, Дряновско. Учил е в Търново, а после е продължил в техническо училище в Габрово. Работил в завод като ел. техник. 1928 г. служил като доброволец в София със заплата - 18 месеца. 1930 г. се запознал чрез някакъв човек, който познавал братя Калпакчиеви, наши братя и др. Така влязъл във връзка с братството. Харесало му обстоятелството, че в братството има много културни хора, които работели върху себе си. Подарили му цигулка (брат Илия Узунев) и той започнал да взема уроци. Научил се да свири много песни братски и други. Брат Матей Калудов бил тогава в София и като наблюдавал Колю предложил да започне да учи контрабас. Свирил обаче само един месец и го взели доброволец, та той предал тогава инструментa на други. След това си купил циклостилна машина за 2000 лв., на която започнал да пише резюмета и да ги изпраща на 300 адреса, които му дал брат Боян Боев. От провинцията почнали да му пращат пари. По такъв начин той изплатил тази машина. След време брат Лулчев го извикал за пласъор към една редакция. Там го взели без гаранция (тогава хората от братството се ползвали с голямо доверие в обществото). Така започнал да обикаля България.

И тъй, свалихме багажа от камиона с брат Колю, дойде брат Янко с конете, качихме една част от багажа, другия остана. Разбира се, багажа на работната група трябваше най-напред да се качи. Те имаха палатки, денкове, едно друго. Нали като отидат горе и палатки трябва да се построят.

Брат Янко е коняр от Станке Димитрово, който имаше коне и с тях пренасяше багаж, палатки, раници, хранителни продукти и др., първоначално от

Горския дом, а по-късно от Вада до Риа и обратно. Много добър като човек, разбран и точен. Нощувал съм много често у тях. Понякога съм пращал писмо когато трябва да се срещна с него. Той винаги е бил изпълнителен. И други братя и сестри са приспивали в дома му когато са минавали в първите години през Сапарева баня. Винаги се е отнасял много добре към братята и сестрите. Той не е бил брат, но всички така му викахме „брат Янко“.

Качихме се горе на планината където биваше бивака. Брат Янко натовари още първия път една част от капациите, а останалите втория път. Но като отидохме заварихме такава незапомнена влага на Риа, че като стъпиш като че стъпваш на сунгер. Учителят ми беше казал, най-напред да поправим кухнята и после да поправим магазина и т.н., но като отидох, а багажа се състоеше повече от провизии, чували захар, сол, ориз и др. Чудя се какво да правя. Влагата беше много голяма. От капациите постах в кухнята на плочите и почнах да нареждам чували, сандъци и т.н. и ги покрех. Вечерта спях при провизиите. Сутринта се чудя от къде да започна. Трябва да се кача на покрива, да поправам плочите, обаче тоя багаж какво да го правя? Викам си, Учителят ми каза най-напред да поправа кухнята, но тоя багаж, седат по него ит.н. и реших да направя най-напред магазина. Почнах да работя. Избрах дървета, които бяхме скрили от миналата година, пренесох ги, но няма кой да ми помогне. В това време отивам пак при работната група. Те се бяха изтеглили на мястото на брат Лулчев, направили си палатките, но никой не идва да помага. Отивам при тях и им казвам: „Вие нали дойдохте като работна група, да видите тоя багаж, който донесохме как ще го съхраним? Вие курдисахте палатките и край“. Пак брат Колю Йорданов дойде, а брат Йордан Андреев (адютант на Лулчев) що не се бихме с него. До там стигна работата. Почнах аз да правя магазина, направих го, опяхме платнището, покрехме всичко и сега трябваше от кухнята всички провизии да се пренесат в магазина. Господ здраве да дава на брат Колю Йорданов, помага ми той, прави струва. На втория или третия ден почнаха да пристигат групите. Пристигна брат Боян Боев и завари магазина готов. Казвам му: „В магазина трябва да има човек, защото има много стока, утре ще почне да се продава“. Аз не знаех, че ще остана в магазина, нали? За мен работа много. Добре, но брат Боев ме гледа така и каза: „Брат Гради, няма друг човек сега, ще останеш ти докато дойде Учителя, да видим тогава какво ще правим“. Тогава аз си направих легло в магазина и започнах да спя там. Но по едно време започна да превалиява малко дъжд, а пристигат групи. Викам: „Братя и сестри, докато си направите легло от клек може да вземете по един-два капака за 1-2 дена, да легнете на тях“. По желание всеки си взема колкото капаци иска. Обаче след един-два дена ми трябват капациите да работя - за маса, за тезгях и други работи, а няма нито един капак. Викам: „Братя и сестри, който е вземал капаци, да ми ги върне, защото не мога да работя без тях“. Обаче никой не се отзовава и тогава брат Гради като тръгна, та чак горе до палатката на брат Борис. Не ми е удобно да споменавам имена, защото имаше между нас много „напреднали души“. Някои например освен, че си направили леглата, но си направили и масички, пейки така и седнали, приказват си, а брат Гради трябваше да ходи по палатките, да гледа за капаци. Надигам леглата, вземам капациите и може да си представите какви „хубави чувства, братски и сестрински отношения“ съм имал тогава. - Къртя колчетата от масата, вземам масата, пейките и тъй слизам надолу, надолу до с. Балтова. А те с брат Неделчо, Бог светлина да му даде, закусват. А палатката им е голяма и сложили четири ли или шест капака. Викам: „Трябва да ми дадете капациите!“ „А, не може“, отговаря сестра Балтова. „Брат Неделчо ги е купил, той има право да ги ползва.“ „Той мо-

же да ги е купил", забелязах аз, „но трябваше да ги надпише, та като пътува неговия багаж, да си ги докара. А сега, ние ги докарахме пък нямаме капаци за работа.“ „Не може!“, вика тя. Брат Неделчо мълчи. Излязох вънка, а пък ми трябват капаци, защото всички знаят, че целият магазин беше ограден с капаци до 1 1/2 до два метра и после отгоре бризент. Защото иначе всеки може да влезе в магазина. Добре, но тя не дава. И аз като надигнах палатката и взех да ги тегля един по един. По едно време мляко ли беше, чай ли беше, почна да се изсипва и тя почна да вика: „Диктатор, Хитлер, ще ти скъсам нишката с Невидимия свят“. Ей такива ми ги разправя, но Гради не е вече брат Гради, а бай Гради. В това време се обръщам, сестра Наталия Чакова, светлина на съзнанието ѝ, плаче. Пък аз ѝ бях дал два капака, даже лично бях ѝ ги занесъл. Тя си беше счупила крака преди няколко месеца и аз ѝ ги дадох да ги сложи пред леглото си. Тя спеше на едно войнишко легло, та да не стои във влага, да има къде да си сложи краката. Викам ѝ: „Сестра Наталия, не плачи, на всички ще взема капаци, обаче твоите два капака няма да ги взема“.

Минаха един-два дена и дойде Учителят. Аз в това време поправям кухнята. Брат Колю ми подава плочи, обаче Учителят мина транзит край нас. Разбрах, че Учителят е недоволен. Мина един ден ли какво, отивам и казвам на Учителя: „Учителю, Вие ме пратихте на Рила и поръчахте да направя, т.е. да поправа кухнята, нали така говорихме, обаче като дойдох тук, положението се измени съвсем. Първо, работната група, която дойде, не беше работна група, а дойде само така, за да бъдат първи на Рила, курдисаха се и с изключение на брат Колю Йорданов, никой не дойде да ми помогне. Камionen освен капаци и някоя палатка, моята раница, беше пълен с провизии, ориз, захар, сол и др.“ Учителят ме погледна и каза: „Те тръгнаха, рекох, и най-напред помислиха за стомасите си“. А пък аз съм ходил работна група преди години. Не ги споменавам, защото съм ходил за малко нали, направя някои работи и се връщам. „Та вместо да поправа кухнята, както ми казахте, аз трябваше да направя магазина, за да прибера провизиите.“ Както и да е, но Учителят на всичко отгоре ми даде един синджир и един катинар и каза: „За лодката“. Брат Боянчо, Бог светлина да му дава, той дойде и поправи каквото трябва. „Сега лодката, без изключение, ще я даваш само на дежурните. Един кол със синджира и лодката ще се върже за кола, ще заключваш и ще даваш ключа само на дежурните, да носят вода.“ Отговорих: „Добре, Учителю“.

Добре, но след епопеята със сестра Балтова, почнаха други неприятности. Идват от града братя и сестрички, ходи им се на разходка с лодката. Аз им казвам: „Ето Учителят ми е дал катинар, с катинара е заключена лодката, това не е мое решение. Ето ключа. Давам го само на дежурните“. Те викат: „Ти лъжеш, това-онова...“ Нахокат ме и стига до бой. Най-малко два или три пъти отивам при Учителя и викам: „Учителю, много Ви се моля, отстранете ме от тази служба, възложите я на някой друг брат, нали? Аз почти с всички млади братя и сестри се скарах, идва се до бой“. Като казвам до бой, това беше вярно. Искат да вземат лодката, аз не я давам. Учителят ме гледа: „Рекох, вие ще се занимавате с лодката“. И аз нямаше какво, обратно си тръгнах и като работя в магазина, гледам някои братя, които са искали лодката, изкъртили кола, а там е влажно и това не е трудно. Сложили кола със синджира и катанеца в лодката и се разхождат, както всички сме се разхождали по-рано. Но 1939 г. дойдоха много братя и сестри, много чужденци, деца и всичко това Учителят е имал предвид. Лодката да бъде на разположение на дежурните, защото трябва много вода. А после и друго, може нещо да се счупи, да стане нещо непредвидено. Брат Гради като види лодката сред езе-

рото почваше да замерва с камъчета, плочки, колкото мога, ха до лодката, ще счуля на някого главата. А те като се върнат, може да си представите какво настроение е било. Аз да си прибера лодката, а пък - добре, че не съм им счупил главите. Ей такива преживявания имах. Те бяха няколко случая. Понеже сутрин ставам рано, отивам някой път на Молитвения връх. Друг път не мога да отида, понеже овчарите носеха кисело мляко, прясно мляко, сирене. Понякога вземат нещо от магазина и тръгват да посрещат групите. После щях да пропусна нещо. През лятото, когато е по-топло водата на езерото намалява. Тогава се налагаше някой да избута лодката на дълбокото, за да може да плува и тогава брат Райчо, брат на Йорданка Жекова запретваше крачолите и нагазваше в езерото. После като напълнят съдовете с вода, лодката натежава и той отново влиза във водата да тикне лодката навътре в езерото. Изобщо имахме много преживявания това лято на Рила. Аз прекарах 57 дена там.

Така например обедите започваха от 12 ч. до 1 ч., 1.30-2 ч. след обед. Решихме да сложим надпис на магазина, че ще бъде затворен от 1.30 до 2.30 ч. след обед, за да можем и ние, които работим в магазина да се нахраним спокойно. В магазина работехме с брат Васил Константинов, брат Колю Йорданов и аз. И да дойде някой през това време, нистаняма да става и обслужва, все едно, че няма човек. Обаче какво стана. сядаме да се храним и идва някой брат и сестра и започват: най-напред - брат Гради, брат Гради, брат Гради. Аз си мълча. След това почват да викам брат Васил. И той си мълчи. След това като извикат: брат Колю, той веднага а готов да стане. Казвам му: „Абе нали ти казах да мълчиш, сега ще ти шийна един шамар“. Изляза от махгазина и започна да говоря с брата или сестрата. Имах един случай с един брат Милан - учител от Кръклене. Викам му: „Абе, брат Милан, от сутринта съм станал толкова рано, сега ни оставете да обядваме. Вие обядвахте, починахте, нали? Пък ако толкова искаш, ето мястото е свободно, ела и почни ти да работиш“. Той си отива, разсърди се, Бог светлина да му даде. След обед, така поиздокара се малко идва към магазина. Спря на десетина крачки, гледа, прави, струва, обаче стои. Викам си, брат Милан иска да ме замести, обаче не идва, умува... Втори случай имах. Гледам сестра Мечева - майката идва към магазина. Викам: „Вие поне, сестра Мечева, разберете, толкова време сме тука, ние сме преуморени“. И тя си отиде. След обед гледам, ама никога не бях я виждал така пременена с една хубава рокля с бели точки, идва право в магазина и първата ѝ работа беше да се извини. Стана ми толкова мила. Тя беше първата и последна може би, но много силно се запечати в съзнанието ми. Да не казвам за сестра Цанка Екимова. Аз я познавах по гласа и не ѝ обръщах никакво внимание. Тя ходеше по цял ден по скалите и тъкмо когато трябва да се храним, тогава ще дойде.

Ще кажа и за майка ми Мария. Тя много ми се сърдеше, Бог светлина да ѝ даде. Като го разправам това нещо, а аз го разправах затова, защото понякога човек сам на себе си не може да угоди, камо ли на други. Идва мама, оставя парите и вика: „Дай ми един хляб“. А магазина беше така, че имаше една обща маса с един капак, който се отваряше и се влизаше при продавача и в склада на магазина, а пък братята и сестрите стоята така отстрани. Аз влизам и вземам един хляб, разбира се, като на майка си избирах най-хубавия. Като го сложих пред нея на масата, тя го гледа, гледа и мене и вика: „Ти даваш на всички толкова хубав хляб, а на мен какъв хляб ми даде“. Аз я погледнах така и ѝ казвам: „Мамо“, отворих капака, „влез в магазина и си избири един хляб, който намериш за добре“. Тя ме погледна така,

влезе, поседя малко, аз я почаках. По едно време излиза, но не носи никакъв хляб. Викам ѝ: „Мамо, защо не си взема друг хляб?“ „Ами, синко, по-хубав хляб от тоя, който ти ми даде няма.“ И така си взема хляба и си тръгна. Казах ѝ: „Можеш ли да помислиш, че ще имам хубав хляб пък на теб ще дам най-лошия?“ А пък те бяха останали само няколко хляба...

Веднъж дойде една сестра и ми казва: „Колко пари ти плащат като работиш тука сега?“ Аз отговорих: „Колко мислиш?“ Тя каза някаква сума. Викам: „Сестра, ако искам да работя за толкова пари, като отида в града за десет дена ще ги изкарам тия пари и ще дойда тук като вас да ходя на разходка по езерата и т.н. Знайте, че никакви пари не взимаме“.

Ние с брат Колю се хранехме от стола, нали, от магазина си вземахме каквото ни трябва, а брат Васил, Бог светлина да му даде, като трябва да си купи един хляб, извади си парите, сложи ги на масата и си взема един хляб. Трябва ли му сирене, същото прави. Нито веднъж не го забелязах да вземе нещо без да си го плати. Той вземаше пенсия. Ние обаче с Колю като не работим, няма от къде да вземем.

Мина известно време след като бях взел капациите от сестра Балтова и си разменихме любезности, Учителят също беше между нас. По едно време сестра Балтова каза, че била изгубила едно плетиво с едно бяло кълбо и ме помоли, да съобща когато обядваме. Аз изпълнявах и тая задача на кехая, глашатай. Кехаята тръгва, например из селото и вика, че еди кой си е пристигнал и пр. и пр. Та всички се хранят, храни се и Учителят и аз викам: „Братя и сестри, сестра Балтова си е изгубила едно плетиво, който го е намерил да го донесе при мен, да ѝ го дам. Впрочем, то плетивото е при мен, но сестра Балтова като ѝ вземах капациите ме нарече диктатор, Хитлер и че ще ми скъса нишката с Невидимия свят, и понеже тя го е направила това нещо, много я моля, да дойде лично, да си получи плетивото и да ми върже нишката с Невидимия свят“. В това време Учителят, аз съм Го гледал някой път на вечеря, например някой брат-хуморист разправи нещо смешно и Той като започне да се смее, просто сълзите му текат така. Така и сега Учителят се смееше през сълзи. Веднъж брат Тодор Михайлов изпя песента „Вечер, сутрин“, но така както я чул да я пеят на някакво село. Те пеели: „Вечер, сутрин, оти не дойде...“ Учителят също се смял през сълзи. За сведение, не съм чул Учителят да се смее с глас, но често се смееше със сълзи на очите. Та, братя и сестри, имам и преживелици и от тоя род.

Много силно впечатление ми е правила сестра Аня Тодорова, сестрата на сестра Паша. Тя беше учителка. Друго правеше или не, но като станеше сутрин, другите отидат някъде, на гимнастика, разходки правят, а тя, Господ светлина да ѝ даде, като вземе една лопатка и една метлика и като тръгне от кухнята до клозетите, защото има ги и такива, кой къде сварил, ходил, щапал, правил, струвал. Понеже Учителят държеше много да се поддържа чистота, тя с часове се занимаваше с тая работа и беше много хубав човек.

Имаше между другите и едно семейство - брат и сестра Тричкови. Братът беше художник и се казваше Иван Тричков. Той обичаше да рисува. По цял ден ходи и рисува. И понеже сутрин излизаше рано и вечер се връща и идва в магазина, да си вземе някои провизии, плодове, домати или друго, обаче няма, свършили се. Докато беше сестрата на езерата, тя пазаруваше. Но тя си беше отишла и той като дойде често пъти не намира нищо. Викам му: „Абе, брат Тричков, остави една бележка когато искаш нещо, да ти задела - картофи, зарзават, плодове“. Някой път търсеше кисело мляко. „Кажи ми какво ти трябва, за да ти оставя.“ „Е, наистина, много хубава идея“, казва, и ми остави една торбичка, та аз като дойдат продуктите, веднага му задела

каквото му трябва и той като дойде, получи си ги, плати си и си отиде. Този случай го разправам, понеже той нарисува веднъж една хубава картина от Молитвения връх с поглед към Говедарци и първите борчета, които са от Молитвения връх надолу, в скалите. Той ги беше нарисувал и ми я подари. Та имам един много хубав спомен от брат Иван Тричков.

През време на лагеруването 1939 г. имахме много чужденци в лагера - от Латвия, от Естония, от Югославия, от Франция, от Америка, изобщо много гости. По едно време, нали Хитлер обяви война на французите. Нашите приятели от Франция бяха много обезпокоени от това нещо. Учителят ги успокояваше. По едно време се завърнахме в София, французите още бяха в България. Учителят им разправя някои работи. Един ден аз се разхождах по поляната където играехме Паневритмия. Гледам, Учителят идва, целувам Мърка и Той ме гледа така: „Видя ли, рекох, защо не трябваше да отиваш в Белгия?“ По-рано аз исках да отида в Белгия. Учителят ми каза: „Не трябва да отиваш в Белгия“. А сега ми казва: „Видя ли, защо не трябваше да отиваш в Белгия?“ Аз разбира се знаех, че е обявена война, но подробности не знаех и не се замислях, защо Учителят не ме пусна да ида в Белгия, а то имаше връзка с войната.

През време на летуването на Рила 1939 г. там беше и брат Петър Пампоров, известен есперантист, който с „езика“ обиколи света. Той беше и преподавател и оратор и разпространител на Учението на Учителя. Името Пампорово е прякор на дядото на брат Пампоров. Той като тръгвал с конете и катърите от Смолян за Цариград или други турски градове надолу, толкова коне и катъри имал, че турците му изкарвали прякор „Пампор“, което значи на турски влак. Той понеже бил много богат купил тая местност около Смолян, именно Пампорово, където косял сено за конете си. Оттам и брат Пампоров носи своето име.

31. ГОДЕНИЦАТА

През есента на 1941 г. работех в пристанище Сомовит и често пъти отивах до Русе. В Русе беше седалището ми, от там получавах пари, материали и между другото се виждах на беседи със сестра Катя. Със сестра Катя се бях запознал в София още през 1932 г. у с. Мария-шивачка (роднина на сестра Веска. Последната получи впоследствие апартамент благодарение на това, че гледа леля си Мария преди да почине.) Сестра Катя идваше често у сестра Мария. За сведения сестра Катя беше медицинска сестра. Тогава работеше в София. Но тя се беше преместила от София в Русе като милосърдна сестра и идваше на беседа. С нея идваше и една друга милосърдна сестра на име Елена Попова, тя пък от Русе. Двете живееха заедно. С течение на времето ние станахме близки и така на няколко пъти ходихме на „Свирчовица“ на братското лозе и един ден като разговарях със сестра Елена, тя ми вика: „Брат Гради, аз вече станах вегетарианка. Щом ти си вегетарианец, защо и аз да не стана вегетарианка“. За сведение, сестра Елена беше учила в американския колеж в Ловеч, но когато баща ѝ починал трябвало да напусне колежа и тогава постъпила в немското училище в Русе, което и завършила.

В Русе обикновено нощувах у брат Петър Филипов. Ведъж ще пътувам сутринта от Русе за Самовит. Станах много рано, нали ще пътувам и като отидох на пристанището гледам така една позната фигура. А то беше студено и тя с балтон, ръцете ѝ в маншон от бяла кожа и кога гледам, то сестра Елена. Викам ѝ: „Какво правиш тук?“ - „Дойдох да те изпратя“, отговори тя.

Аз ѝ казвам: „И тая хубава, вчера бяхме заедно там със сестра Катя“ - те нали живееш в една квартира заедно, „днеска ще ме изпращаш. Толкова ли беше необходимо?“ Качих се аз на кораба, отидох в Сомовит и на другия ден ли какво, получавам телеграма, да отида в Русе. Аз се чудя какво става. А тя просто така, на шега ли какво, пак да ме виждала. Отивам в Русе и ѝ казвам: „Може ли такова нещо, аз съм на работа, която трябва да довърша до нова година, да я предам, нали?“ Както и да е, мина това и един ден, може би след няколко дни Елена ми казва: „Гради, аз съм много самотна. Баща ми умря, майка ми също, нямам никого. Имам един брат, но той не се интересува от мене. Ако искаш, да се съберем, да преканаме живота заедно“. Аз я погледнах така и ѝ казах: „Сестра Елена, аз ще питам първо Учителя. Каквото каже Учителя, това ще сторя“. Тя се съгласи. След няколко дена, като отидох в София, попитах Учителя и Той ми каза: „Тя, любовта годява хората, любовта ги жени!“ и нищо друго. Аз почаках малко, дали няма да ми каже още нещо, но Той нищо не каза. Целунах Му ръка и на другия ден ли какво заминах за Русе. Русе беше за мене все едно квартал Младост с центъра на София. Когато исках си пътувах, имах карта, нали? По Дунава, по железниците, където желая. Като се върнах в Русе се срещнах с Елена и ѝ казах: „Аз бях при Учителя и Той ми каза, „че любовта годи хората, любовта ги жени“ и мисля, че с това нещо Той си даде съгласието“.

Мисля, дали не беше същия ден или няколко дена след това ли какво, пак се видяхме и тя ми каза: „Хайде да се поразходим и оттам ще минем покрай гробищата, да ти покажа гроба на баща ми, на майка ми“. Викам: „Добре“. Обикаляхме там, разхождахме се и като стигнахме гробищата, но преди да ги стигнем още минаваме край казармите и тя се спря за един момент и ми каза: „Брат Гради, искам да ти кажа нещо, което рано или късно ще го научиш. По-добре да го научиш от мене, отколкото от чужди хора“. Отговорих: „Добре, кажи го“. Тя ме изгледа така и каза: „За сведение, аз съм излъгана от мъж“. Понеже аз държах много на морала и в момента ѝ казах: „Остави ме малко сам“. Аз се помолих в себе си, обърнах се към Учителя да ми съдействува, да зная какво да направя и как да се отнеса в случая. И вътрешно в себе си я приех такава, каквато си е тя. Настигнах, а тя ме гледа сега, какво ще ѝ кажа. Казах ѝ: „Елена, приемам те такава каквато си. Повече няма да се разправяме за това“. Оттам отидохме, видяхме гроба на баща ѝ, на майка ѝ и после се прибрахме. Като вървахме с Елена решавахме кога и как да се сгодим. Тя ме гледа така и казва: „Каквото кажеш, това ще направим“. Казах ѝ: „Понеже ти си сама тук, а аз все пак в София имам майка, брат, близки, ако искам, точно на Нова година или по-добре срещу Нова година да се сгодим. Това да стане в София“. Тя се съгласи. Аз дори вземах мярка за пръстена и след няколко дена заминах за София и с това решение останахме, че тя за Нова година, като си вземе отпуска ще дойде в София.

Добре, но като минаха няколко дни и наближи мисля една седмица до Нова година, получих обширно писмо, в което пишеше, че трябва да отида в Русе да се сгодим. Аз помислих, правих, струвах, минаха един-два дена ли, отидох на пощата, централна поща и пред мене имаше един другар, който говори по телефона с Русе и след като излезе той, чиновничката ме покани за разговор, обаче почнах да викам - ало, ало, но минаха няколко минути, никой не се обаждат. Аз излизам и казвам: „Госпожице, (тогава нямаше другарко) никой не се обади“. „Чакай да проверя“, каза тя и като провери каза: „Ами станала е някаква авария, имало е силен дъжд и студ и телефонните жици са се прекъснали поради леда и кога ще може да се говори не мога да ви кажа“.

Аз си спомням, че чаках час и половина да говоря, обаче не се състоя разговора и тъй като бях обременен от голямата скръб, че не можах да се събера с Елена, отидох направо при Учителя и Му разправих, че сме решили да се сгодим в София срещу Нова година. Как тя се съгласи и как сега ми пише, че не желае да дойде в София, а аз да отида в Русе. Учителят ме погледна и каза: „Няма да ѝ пишеш, няма да пращаш телеграма. Тя, рекох, трябва да дойде тук“. Много строго ми каза това. Викам: „Добре, Учителю“. Тежкия товар, скръбта, която имах паднаха от гърба ми и така аз се успокоих. Това беше през седмицата. Но по едно време получих телеграма със следното съдържание: „Чакай ме, един кой ден, в толкова часа пристигам“. Мисля, че беше два дни преди Нова година. Кога беше и кой ден точно Нова година не си спомням. Както и да е, аз на съответния ден и час отидох на гарата и я посрещнах. Първата дума, която чух от нея беше: „Гради, ние говорихме да вземем такси, да отидем до Изгрева, но няма да вземаш такси“. Аз също бях решил да не вземам такси, а с трамвая да идем до „Йорданка Николова“ - колелото, тогава трамвай N1 пътуваше до там. От там слязохме и по снега през гората отидохме на Изгрева. Обаче, защо не трябвало да вземем такси, нито я питах. Имаше други разговори. След това слязохме в града, ходихме да получим пръстените, аз ѝ направих някои подаръци за годеща. За сведение, аз не носех тогава никаква шапка. Ходех гологлав без шапка. Тя каза: „Искам да си вземеш шапка!“ Казах ѝ: „Аз не съм носил шапка, нито калпак, нищо досега“. „А, ще си вземеш шапка“, казва тя. „Добре“, отговорих. Имаше един магазин на „Алабин“, Симеонов ли беше какво. Той беше най-добрия шапкар в София. Влязохме в магазина и вземахме една шапка по нейно желание и по цвят, и по модел, така с периферия, хубава шапка, да приличам на гражданин, на чужденец. Оттам излязохме, ходихме пак тук-там с трамвая, прибрахме се и за сведение с шапката какво стана, след като я платихме на касата... повече не я видях. Къде я оставихме, какво стана, нищо не помня, нито тя помни. Нали влюбени хора, какво да ги правиш. Вечерта срещу Нова година, като вечеряхме, правихме, струвахме, като стана 12 часа през нощта станахме, направихме си молитвичка нещо, едно друго. Мама беше, брат ми и ние. Разменихме си пръстените нали, впрочем аз ѝ сложих пръстена на пръста и тя сложи мой пръстен на мене и т.н. подробности. От там казах: „12 часа е, Учителят сигурно ще държи беседа както обикновено“. Отидохме в салона. А салона пълен с братя и сестри. Ние като влязохме в салона бяхме на голямото внимание, особено тия, които са имали някакви намерения към Гради. Както и да е, мина беседата, прибрахме се. На другия ден слязохме в града, купихме едно цвете в саксия бяло, цъфнало и го поднесохме на Учителя. Той го прие много любезно, на обяд обядвахме и след това, на другия ден ли беше ще я изпращам за Русе. Като вървим от Изгрева за града, аз ѝ зададох въпроса: „Защо се отказва на идване от Русе от таксиметрова кола?“ Бог да даде светлина на Катя, тя ѝ била казала, да не се качва на такси, защото той можел да ѝ отвлече. Аз я гледам, пък се смея и викам: „По-голямо отвличане от това има ли, нали ще се готвим, ще се женим. Какво ще бъде, да не те заведе въкъщи ами да те заведе някъде, да те отвличам“. Както и да е, отидохме на гарата, вземах ѝ билет първа класа, качи се тя на влака и потегли за Русе, а аз се върнах у дома.

Щях да забравя, че преди тя да си тръгне за Русе, д-р Жеков ни направи снимки на Изгрева. След това идва Коледа и аз казах на мама: „Мамо, аз ще отида пак в Русе“. И тя ми казва: „Ех, ами сега като не отидеш, кога ще отидеш. Иди да видиш Елена.“ Аз се качих на влака и отидох в Русе. А тогава имаше голям студ, голям мраз. Отидох направо в квартирата на Елена. Нали

живееха с Катя в една квартира. Обаче звъних, чуках, правих, никой не се обади. Няма никой. От там отидох при леля й. Тя имаше леля, която познавах. Викам: „Търся Елена, но я няма“. „Не ми се е обадила“, казва леля й. Минаха часове, ходих тук, там и все отивам, но няма я. По едно време почва вече да се мръква и аз отивам у брат Петър. Тъкмо приближих къщата на брат Петър, пък понеже беше студено и плъзгаво, лед, плъзнах се и си ударих доста зле главата. Отидох при брат Петър, те там ме посрещнаха, нали и там лежах няколко дни с ударената глава и по едно време пристига Елена, научила, че аз съм в Русе и понеже знае, че няма къде другаде да бъде, ще бъде при брат Петър и идва там. И вместо да изкаже някакво съжаление или нещо друго, почва да ми се кара, защо съм дошъл и т.н. Викам й: „Дойдох да те видя, нали сме божем годени. Питам мама и тя си даде съгласието“. Както и да е минаха няколко дена, мене ми се подобри състоянието и после се събрахме пак у нея заедно. Излязохме двама с Елена и първия път отидохме у леля й. Леля й я пита, къде е била. Ами бяхме някъде на гости. А за това, че се сърди гдето съм дошъл, леля й каза: „Едно време ние с вуичо ти, той беше военен, минахме Стара планина през зимата, за да се срещнем, нямаше превозни средства тогава. Ами че сега, това са най-хубавите години, които минават. Та Гради не е виновен толкова, ами ти си виновна, че те е нямало“. Както и да е, прекарахме един-два дена там. Катя също беше там и после аз пак се върнах в София. Като пристигнах, на обед пак отидох в столовата и седнах да обядваме. А в това време имахме една сестра Шишкова, тя седеше винаги пред Учителя с молив и тетрадка и каквото каже Учителят, тя го записваше. Като ме видя, понеже отидох малко преди обяда, тя ме викна: „Брат Гради, ела да ти кажа нещо. Тебе те нямаше...“ И сестра Шишкова ми разправи, че брат Жеков, понеже ми направи снимка с Елена, я дал на Учителя да я види. Брат Жеков я увеличил и оцветил и Учителят като вземал снимката, казал: „Вземах те, рекох, но кога ще те върна“. Всичко това сестра Шишкова го записала. „Ама“, казва, „Той, Учителят се смееше така, нали на шега говори“.

Мина известно време и аз пак отидох в Русе. Обаче преди да тръгна, нали винаги се обаждах на Учителя. Като отидох в Русе, сестра Елена ми казва: „Гради, иди да вземеш малко плодове!“ Викам: „Добре“. Отидох при братя Маркови, които имаха голям магазин за хранителни продукти и плодове и вземах не един килограм, а цяла касетка с ябълки и се връщам. А нали Катя и Елена живеят заедно, не бяха на работа. Като влязох в стаята с касетката с ябълки, какво да видя. Двете като се хванали за косите и си пляскашамари, дърпат си косите. Аз седя така на страна и гледам неутрален като, че съм на театър. В това време Елена вика на Катя: „Той е мой годеник и това, което носи, той го носи за мене. Не ти да ядеш повече от мене“. Катя я гледа и казва: „Той е твой годеник, но ти като каза, че ще бъдеш вегетарианка, къде беше за Коледа, два-три дни, по празниците? На гуляи и флиртове!“ Аз само слушам. „Сега ядеш кюфтета, пържоли и т.н., продължаваш стария живот както преди годежа“. Аз нищо не направих, нищо не казах. А пък често пъти когато отивах у Елена, тя имаше приготвено ядене с месо и ме караше да ям от соса на яденето.

След някое време аз ходих някъде по пристанищата, да прегледам някои пострройки или пък във връзка с някои нови строежи. След това се връщам в София и когато отново ще тръгвам за Русе пак отидох да се обадя на Учителя и тогава тръгнах за Русе. Като отидох там Елена си взе два-три дни отпуск. Катя я нямаше. Не знам къде беше, дали командировка или другаде. Понеже Елена ми беше казала, че била излъгана от мъж нали, аз вътрешно

си казах, докато не се венчая, няма да правя никакви сближения... И така след това се върнах отново в София на Изгрева. Отивам и чукам на вратата на Учителя. В това време Учителят отваря вратата на антрето и преди да Му целуна още ръка, още като ме видя, каза: „Много добре си изигра ролята“. Обаче в момента не се сетих за каква роля става въпрос.

А ето трябва да ви кажа, че след годежа бях ходил на пазара, където бях видял много хубави ябълки и вземах от тях за около 30-40 души. Така да почерпях в трапезарията. Нали съм божем годеник? Имаше защо. Като отидох на Изгрева, дадох ябълките на дежурните сестри и им казах: „Като обядвате, раздайте ябълките нали, от брат Гради“. И когато дежурните раздали ябълките на Учителя и другите братя и сестри, Учителят като вземал ябълката в ръката си казал: „Тази година, които се сгодиха ще се разгодят“. Това нещо пак научих от сестра Шишкова, която го беше записала. Значи, първия път като щяхме да се годим, Учителят ми каза: „Тя любовта ги годи, любовта ги жени“. Втория път ми каза: „Тя трябва да дойде от Русе тука“. Третия път като видял снимката, която направи д-р Жеков, на която бяхме ухилени и двамата, весели, казал: „Вземах те, но кога ще те върна?“ И накрая ми каза: „Рекох, много добре си изигра ролята!“ Значи, Учителят вижда през пространството и нищо не може да Му избегне, което потвърждава, че не е човек, а Учител, за което ние Го ценим и уважаваме.

Мина известно време и мене ме мобилизираха на турската граница. А като съм бил мобилизиран някой път са ставали престрелки. Знаех това от опит, защото 1940 г. бях запас, 1941 г., 1942 г. пак. Това ми беше трети запас. Помислих си, чакай да отида да си взема довиждане с Елена, защото всичко може да се случи. Брат ми пък беше получил съобщение да се яви в Плевен и му казах: „Тъкмо отивам и аз в Русе, ще пътуваме заедно“. Той не беше ходил в Плевен. Изпратих го. Като отидох в Русе пристигнах в работно време и отидох в канцеларията на Елена. А тя като ме видя, извика: „Защо идваш?“ Казвам ѝ: „Ще ти кажа“. Тя се обади на началника си и ние излязохме. На улицата тя ме попита: „Не получи ли писмо от мен?“ „Не съм получил“, отговорих аз. „Мен ме викат войник и аз реших да мина, да ти се обадя.“ „Ами аз ти съобщавам, че ти връщам годежа и мисля, че си получил писмото“, казва тя. Отговорих, че не съм го получил и вървим към къщи. Като стигнахме до тях ѝ казвам: „Елена, всичко това, което съм ти купил“, пък аз ѝ бях купил много работи, бях я облякъл от главата до краката, „оставям ти ги подарък. Само те моля, да ми върнеш пръстена“. Така мисля, че бях чувал, мисля от Учителя, че пръстена е най-важен. Тя ме гледа така и си вади пръстена и вместо да ми го подаде така с ръка, тя го хвърли на земята. Той се търкулна някъде и тогава аз ѝ казах: „Аз за сведение ти вземах ръката и ти сложих пръстена на пръста, а ти сега ще ми го хвърляш!“ „Ами, свали своя“, казва тя. „Няма какво да го свалям. Моя си е мой, после в джобовете може да се загуби. Той ще си стои на пръста ми и аз като отида в София ще си го сваля“, отговорих. В същото време станах, казах „Довиждане“ и си излязох.

Но нещо съществено стях да забравя. След като се сгодихме, тя много добре знаеше, че аз едва съм завършил трети прогимназиален клас, нямах средства, след това започнах да уча занаят и т.н. Обаче, с когото ме запознаваше, било с жени или мъже, казваше: „Това е моят годеник Гради Минчев, инженер“. Аз ѝ казвах винаги: „Абе, Елена, не се занасяй, така не ме запознавай, нали? Утре хората ще знаят, че не съм никакъв инженер и... това аз не съм го казал, ти си го казала и ще изпаднеш в неудобно положение“.

Та когато накрая Учителят ми каза, че съм си изиграл добре ролята, макар и тогава да не се досетих, защо и за какво е било, обаче впоследствие

вече ми се изясниха много работи.

Мина някое време и аз бях в София и отивам към града. Като минавам край салона виждам сестра Балтова, Бог светлина да ѝ даде. Тя ми извика: "Брат Гради, къде отиваш?" Викам: "В града". "В момента", казва, "има една сестричка при Учителя. Тя е от провинцията, за пръв път идва при Учителя, да я заведеш в града". Аз се съгласих с удоволствие. Седнах на пейката и почаках. Като излезе сестрата, сестра Балтова ни запозна и ние тръгнахме за града. Като слизаме за града, вървахме от дясната страна на шосето по алеята за пешеходци и сестрата ми казва: "Брат, в момента си много отчаян, огорчен си от една жена. Но понеже Учителят е около теб, Той ще ти помогне. Тази жена", продължи тя, "много пъти ти е спъвала духовното развитие. Последният път", казва, "ти си бил неин баща. Тя е родила незаконно дете и ти не си ѝ простил. И тоя път тя идва пак излъгана от мъж и тя като ти изповядала това нещо, ти си мислил доста, но си ѝ простил. В момента твоята кармическа връзка е скъсана с нея". Сестрата, която ми каза горното беше ясновидката сестра Янка Грънчарова от Ямбол.

Мисля, че в края на ноември ни освободиха от мобилизацията и аз понеже бях започнал работа в Силистра, отидох в Русе, нали десетина години седалището ни беше в Русе, причина, за което беше донякъде брат Бертоли. При него толкова време учих занаят, той се отнесе с мене добре, а какво стана впоследствие. Излизам от някоя постройка ще срещна брат Бертоли и ми беше много неудобно, излиза, че се конкурирам с него. Затова реших да работя в провинцията, да се чувствам свободен. След като обиколих някои наши братя и сестри, ходих и до пристанището, една позната на Елена ме видяла и ѝ каза, че съм в Русе. Елена я помолила да ме намери и да ми каже, ако обичам да се срещна с нея. Нейната позната ме търси на работа ли какво, видя ме и ми каза, че Елена ме моли, да се срещнем и да ми каже къде. Елена работеше около пощата, към пожарната, а наблизо имаше една сладкарница, в която преди време сме се срещали. Определих ѝ час след работа и като отидох, за пръв път мисля Елена ме чакаше, вместо аз да я чакам. Като отивам при нея първата ѝ дума беше къде ми бил пръстена. Казах ѝ, че пръстена с бързината на охлюва ли, на костенурката ли, ако пътуваше щеше да измине километри. Викам: "Аз отдавна съм го свалил пръстена". А тя носи пръстена си, който беше хвърлила на земята. Като седнах при нея тя започна да ми разправя какви мармалади правила, какви компоти, нали знаеше какво обичам аз. Все едно, че нищо не е станало. Добре, но като излязохме от сладкарницата, отидохме покрай Дунава, седнахме на една пейка и тогава аз ѝ хванах ръката и си вземах пръстена. Тя се разплака. Казах ѝ: "Елена, нали ти ме взема, ти ме върна. Няма защо да плачеш". И така се разделихме окончателно. После след време тя казваше, че много съжалявала ддето ми е върнала годежа.

След известно време Елена дойде в София като преподавателка в училището за милосърдни сестри. Нали беше учила в американския колеж в Ловеч и беше завършила немска гимназия в Русе. После започна да си прави апартамент в София на ул. "Раковска" с Катя. Тя искаше пак да се оженим. Аз живеях в барака тогава, но аз не се съгласих. След това, тя понеже много пълнееше отиде в Румъния-Букурещ в санаториум за отслабване и там веднъж ѝ направили операция, свалили ѝ 9 кг мазнини. В същото време минала някаква епидемия - китайска ли каква, не мога да си спомня и я задига на оня свят и по тоя начин тя си отиде. Преди това Елена идваше много пъти къщи, мама добре я посрещаше, водил съм я на Витоша, независимо от всичко аз се държах към нея братски, коректно.

32. ТОЧНАТА ПРОГНОЗА

Трябва да ви кажа нещо, което се случи през 1941 г. когато бях мобилизиран. Тогава попаднах в село Пет могили. А пък като вегетарианец и отивам по селата, обикновено търсех да си купя мед, яйца и др. работи, защото бях на суха храна и трябваше да си разнообразявам храната. Бакалинът в селото ми каза: "Абе тука има едни хора, Къневи се казват, търси у тях, те имат всичко". И аз отидох да ги потърся. Намерих съпругата му, поразговорихме се. Него го нямаше, но той много пъти ми е гостувал в София. Така на много места като пътувам откривам хора подобно на сестра Цветана от Трявна, която беше учителка, пенсионерка. Нали не мога да знай адресите на всички братя от цяла България, кой къде живее? Като излизам от там, нали брата го нямаше, излезе един офицер, така доста нахално ме изгледа, нахока ме и ме изгони. Видял съм се на него нещо съмнителен. Аз понеже нямаше какво друго да кажа, казах, че съм дошъл да си купя малко мед, яйца, нали, не казах, че се познавах с него лично и се върнах. При вечерната проверка, тъкмо се бяхме строили, идва фелдфебела и казва: "Гради, тука един човек те търси". Отидох, то един наш брат познат по име, но че бил от Пет могили не знаех. Като се поразправихме с него, той ми каза: "Аз този офицер съм го взел в моя дом, но той нито наем ми плаща, нищо, така като гост го имам и трябва да знаеш, че го нахоках много добре". Казах му: "Това е най-добрия ми приятел от София, но не казах, че си от братството". А те имаха вършачка и той казал на офицера: "Този човек много пъти ми е помагал да ходим да купуваме части за вършачката, толкова да ми е помагал, а ти да го изгониш!" След това като отидох втори път, а той иначе беше много симпатичен човек военния, той беше поручик, някакъв командир. Та ме извика и се извинява за случилото се.

Когато се прибрах в поделението, тогава съобщиха по радиото, че Хитлер обявил война на Русия. Мисля, че беше на 22.VI.1941 г. Германците струпаха изведнъж много войски на източния фронт, това беше голяма офанзива и първоначално бързо напредваха като превземаха градове и села. Много жертви дадох тогава руснаците, жестоко беше войната. Не бяха малко и жертвите на германците.

През есента на 1941 г. германските войски бяха пред Москва. Всички с трепет следяхме военните действия. Съществуваше голяма опасност да падне столицата на Русия. По това време и аз бях много смутен и преживявах особено неспокойство. По същото време аз бях в София и сънувах следния сън: Видях едни големи кълбета, като футболни топки в най-различни цветове на дъгата. Те светеха като светещи топки и се движеха от северо-запад и в моето съзнание имах усещането, че това са някакви войни, които се движат неимоверно бързо, подобно на деца, които играят с тояга и правят овчарски скок. Много внушителен беше тоя мой сън и представата за него не ме напущаше. Затова отидох при Учителя и Му разказах съня си. Учителят ме изслуша внимателно и след кратко мълчание ми каза, че тоя сън е пророчески. "Следете, рекох, какво има да стане, какви събития ще последват".

Не мина много време и във военните действия настъпи обрат. На 5.XII.1941 г. започна офанзива на съветските войски под Москва. Германските войски бяха отхвърлени на стотици километри. Обрачът бе разбит. Силен студ до минус 40 до минус 50 градуса бе сковал немската техника. Германците се оправдаваха с генерал "Зима", който е на руска страна.

Един ден Учителят каза: „Днес Русия обяви война на Германия“. Каза го на беседа след като няколко месеца германските войски воюваха в подстъпите на Москва. Значи чак тогава Руския национален дух обяви свещената Отечествена война.

Руснаците спечелиха няколко победи и постепенно започнаха да напредват, бавно, но сигурно и всички знаем как стигнаха до Берлин накрая. Те капитулираха.

Братя Къневи бяха няколко души братя. При тях научих и си обясних защо Учителят не ми разреши да си построя къща на първото място, когато бях със свако Слави Тодоров на Изгрева през 1932 г. Ето и обяснението: Учителят препоръчваше на всички братя и сестри от градове и села, които имат възможност, да се групират и да си купят по едно място на Изгрева, да няма чужди хора между братството. Тогава братя Къневи от Пет могили (Новозагорско) решават да закупят едно място, обаче няма кой да го стопанисва мястото. Нали живеят на село и там си работят. А пък се познават добре с брат Епитропов. Затова повикали брат Епитропов, който често им хотел на гости и му предложили да го включат при купуване на мястото. Брат Епитропов по принцип бил съгласен, но казал, че той не може да даде никакви пари. Те му казали, че ще дадат нужната сума, само мястото да бъде на негово име, тъй като те са от село. „Ти знаеш“, казали те, „кога трябва да се копае, кога да се садят дървета, нали живееш на Изгрева“. Той се съгласил. По-късно брат Георги Куртев искал да построи къща и поискал място от брат Епитропов. Последният се чудел какво да прави и най-после решил мястото, което било купено от братята и сестрите от Пет могили, да го дадат на брат Георги Куртев. Учителят като знаел как стоят работите с местата казал, че брат Георги Куртев няма да строи, защото има някакви причини за това. Ние построихме моята барака през 1932 г. На другата година - 1933 г., ако се не лъжа, брат Епитропов построи къщата на брат Георги Куртев без да пита никого. По тоя начин брат Куртев имаше къща на на Изгрева на мястото на братята от Пет могили. Това научих едва през 1941 г.

33. ДУХОВНО ПОДВИЗАВАНЕ НА ИЗГРЕВА

Веднъж отидох при Учителя и Му казах: „Учителю, много ще ви моля, когато трябва да свърша някоя работа на брат или сестра от Ваше име, пратете някой да ми каже, че Учителят го праща. Защото мнозина използват Вашето име като ми казват: „Гради, Учителят каза да ми направиш еди какво си“. Просто не ми оставят никакво свободно време, нали?“ Същите може да лежат по цял ден, обаче идват и искат да им услужа, а те не се сещат, че трябва понякога и те да помагат. Така някой път се налага да почистим салона, но никой не се сеща за това. Веднъж мисля, че беше за Петровден. Салонът трябваше да се изкърпи и боядиса. Брат Христо-брадата, не си спомням повече името му, той беше бояджията, беше много трудолюбив и тих човек. Всички столове бяха в трапезарията, пианото и рояла завити с книги и т.н. Мисля, че наближаваше вече празника, но нямаше кой да почисти салона. А трябваше да бъде готов, нали ще се държи беседа. Аз минах един-два пъти и гледам, никой не се залавя за работа. Слязох в града и вземах три четки за миене на дъшеме, направих една рамка от желязо, сложих дръжка, сложих две-три тухли отгоре и тъй както търкахме някой път мозайките, почнах да търкам най-напред от сцената. Никого не бях виждал друг път салона толкова изцапан. Но брат Христо не беше виновен. Нали трябваше да се направи хубав ремонт на салона. Понеже беше много

горещо, аз бях най-напред по риза, но после махнах и нея. По едно време изнасям боклука навън и гледам Учителя с няколко сестри - сестра Теофана, сестра Катя Грива (баш сестричките, които много работеха „духовно“ и обичаха да седят край Учителя). Като минавам, чух Учителят да им казва: „Ние не препоръчваме да се работи голо, ама като няма кой да почисти салона, хайде на брат Гради ще му разрешим“. По едно време, нали трябва да се почистят прозорците? Йордан-шофьора, който имаше работилница на мястото на ген. Стоянови и поправяше някои коли, миеше ги и т.н. пристигна с една помпа и маркуч и започна да мие отвънка прозорците с маркуча. В това време, аз пък нали съм вътре и чистя, гледам, почва да тече вода по стените, които са измазани - под прозорците. По боядисаното станаха черни пътеки. Излязох навън и му викам: „Брат Йордане, извинявай, но това не е автомобил, който да е херметически затворен. Ела да видиш отвътре как тече вода и разваля боядисаното!“ Той обаче не ми обърна внимание и продължи. Аз се прибрах в салона. И тъй като влязох по едно време слушам една сестра изпищя. Като се обърнах, видях сестра Цветана Симеонова, която почистваше картините вън от салона. Брат Йордан не бърс-не ни картини, ни мазилка, почва да пръска и картините и по едно време като излизам и по бай Ганювски като му зашлевих един шамар... Той си събира така ръцете, да почне да се боксира, обаче нищо не ми направи и отиде на полянката. Аз си продължих работата, но наблюдавам, дали няма да се върне с някоя тояга. По едно време гледам, той приближи до салона и аз излизам и му казвам: „Брат Йордане, много извинявай, че те ударих така“. А той отговори: „А, няма нищо, аз трябваше да послушам“. Та братя и сестри, така ми е минавал живота през най-хубавите ми години. Случка след случка, преживявания подобни безконечни.

Веднъж Учителят ме извика и каза: „Рекох, трябва да се поправят клозетите, защото са много разнебитени“. Тогава поканих брат Николай Дойнов - брат на Борис Николов, който беше по него време без работа. Той работеше известно време паркет, после малко мозайка, но повече паркет. Той дойде. Решихме с него да поправим най-напред братския клозет, който беше на мястото гдето живееше брат Боев, но отначало, а не там където си замина. Почнахме да поправяме. Чукаме, правим, струваме, трябваше да отлеем и малко бетон, нещо такова, да не изтича водата навън. Идва брат Иванов Манол и се развика: „Какво ще правите?“ Аз му казах, че Учителят е наредил да поправим клозетите. Той се обърна и се провикна: „Ако на Учителя Му трябват клозети, да си ги направи на братското място. Тука забранявам да правите!“ И аз казах на брат Николай, че няма какво да се караме, да се бием, да си вървим. Оттам отидохме при клозетите в траповете, където беше брат Иван-каруцаря. Започнахме там да поправяме. Поработихме, но стана обед ли какво беше, върнахме се и като искахме пак да продължим работата си, изведнъж се появи брат Колю Келифареца. Той живееше наблизо там, а беше много своенравен и като започна да вика, та работата идва до бой. Не можем да се разберем. Чудим се какво да правим. По едно време се обърнах към брат Иван-каруцаря, а брат Лулчев в това време седи от страна и наблюдава без да взема никакво участие. Тогава се обърнах към брат Николай и му казах, да си вземаме багажа и да си вървим. „Тук“, викам, „зад гърба на Колю Келифареца има друга сила...“ Така че и от там се прибрахме. И не си спомням вече, дали беше тогава или по-късно, но казах на Учителя: „Учителю, така и така се случи“. Учителят каза: „Добре“ и нищо повече. Така клозетите останаха непоправени и разнебитени.

Веднъж казах на Учителя: „Учителю, да вземем да изкопаем тука някои

канавки и да прекараме водопровод от кухнята до Вашата стая? Ще направим една малка шахтичка за водата, която се разлива, защото се измъчихте!" И наистина, беше цяло мъчение да се носи чиста вода нагоре в стаята на Учителя и после нечистата да се смъква надолу с кофа. Много често няма кой да хвърли водата от Горницата (така се наричаше стаята на Учителя). Той нямаше нито чешма, нито канал, да не говорим за баня и тоалетна. Учителят ме и слуша, погледна ме и каза: "Рекох, ще ми завидят. Няма нужда да ми правите нищо". За сведение, отначало Учителят е ползвал общите тоалетни, а много по-късно, когато бива построен „парахода“, където живееха стенографките, та след това бива построена тоалетна и баня. А първите тоалетни са били чак долу, където е ул. „Жолио Кюри“.

Друг път Учителят прави някой да ме извика и аз отидох при Него. Като отидох, Той ми каза: „Брат, есента вече дойде, пък и зимата идва след нея, а комина ми нещо не е в ред“. Касасеше се за комина в приемната стая. Тя имаше комин, който излизаше от стаята и продължението беше една ламаринена тръба, от която течело. Отговорих: „Добре, Учителю“. Вземах стълба, качих се, направих всичко каквото трябваше и после слязох. И това беше може би едно от последните извиквания от Учителя да Му поправят нещо. Трябва да ви кажа, че обстановката в стаята на Учителя беше най-обикновена: легло, маса, няколко стола, гардероб и приемната, където Той прекарваше повече от времето си, също беше съвсем обикновена. Тя не се е отоплявала добре и Той често е сядал до печката и си е покривал нозете с одеало.

За сведение, Учителят изпращаше на брат Георги Куртев в Айтос по две-три дамаджани, които да напълнят с вода от „Чортленския извор“. Изпращаха от София празна дамаджана и я връщаха пълна по железницата. Добре, но веднъж брат Георги Куртев бил много зает и дал дамаджаната на брат Слави Иванов, който бил съсед на брат Георги Куртев, да напълни дамаджаната. Но водата не течала, а капела като сълза. Омръзнало на брат Слави да се бави толкова много и отишъл на минералната баня, налял от водата, занесъл дамаджаната на гарата и я предал във фургона за София. Учителят получил дамаджаната чрез някой брат, който отивал на гарата за тая работа. Обаче не минали десет-петнадесет дни и брат Куртев получава от Учителя писмо, в което пишело: „Георге, когато ще ми изпращаш вода, искам лично ти да ми я наливаш“. И брат Куртев си казал, какво ли е станало сега и извикал брат Слави и му казал: „Абе ти, я ми кажи, какво стана с водата? Не сме се виждали, не си ми казал?“ И брат Слави, хъка-мъка си казал. Видяло му се пълненето на дамаджаната с чортленска вода много бавно и напълнил дамаджаната с вода от минералната баня. Брат Куртев му казал: „Ами може ли така, аз те помолих... както и да е“. С това се потвърждават думите на сестра Милка Периклиева, че „Учителят вижда от близо и далеч“.

34. ЕВАКУАЦИЯТА

Много по-възрастни хора си спомням, че след като България обяви война на Америка и Англия последваха бомбардировките над София през 1943 г. аз работех тогава в Силистра, но си бях дошъл преди един-два дни като си бях осигурил за зимата краве масло около 15 пакета, една тенекия мед, 150 яйца, олио и др. Нали имах връзка с работници селяни, с които работех по постройките, те ми ги доставяха. Като стана бомбардировката в София, от всичко, което бях донесъл бях опитал само една лъжичка мед. Какво стана с другото, не можах да разбера. На другия ден се бяхме евакуирали нагоре

някъде към Симеоново. Там видях и Учителя с други братя и сестри на мястото където сега е училището на Симеоново. Аз отидох значи с мама до Симеоново, но там нямаше къде и тогава отидох между Симеоново и Бистрица в едни кошари, но имаше и къщи. Попитах чобана. След това пак ходих в Симеоново да видя Учителя и сестра Савка ми казва: „Брат Гради, мисля, че Учителят ще трябва да се заведе в Айтос, на градината. Друг кой ще се наеме, но няма да бъде зле да Го заведеш ти“. Викам: „Добре, ако иска Учителят, да Го заведе“. В това време отидох при Учителя, целунах Му ръка и седнах, приказвахме. Викам: „Учителю, бях при сестра Савка. Тя така и така ми каза да ви заведе в Айтос. Ще взема една таксиметрова кола нали и ще Ви заведе“. Той ме погледна така и каза: „Рекох, погрижи се за майка си“. Отговорих: „Добре, Учителю, понеже ми каза сестра Савка. Аз мисля, тъй като няма къде да се евакуираме, да отида на село“. „Рекох, добре ще направиш“, отговори Учителят. Минаха няколко дни, слязох на Изгрева, спяхме една вечер и на другата заран тръгнахме за Подуяне. На Подуяне нямаше много народ, но не беше и малко. Между народа беше и сестра Йорданка, сестра на моята съседка Мария (Йорданка, Мария и Райна бяха сестри от Дългопол - Варненско. Мария беше шивачка, а Йорданка и Райна - милосърдни сестри.) и сестра Стефанка, една куличка сестра, тя беше телефонистка. По едно време отидох при тях и ги питах: „Къде ще отивате?“ Те отговориха, че отиват към Пазарджишките села където имали близки. В това време пристигна влака. Те ме придружиха и аз качих мама, багажа, качих и тях. Пък имаше и един брат Младенов и дъщеря му Лиляна, които пътуваха някъде за Сливен ли какво и жената на брата беше с тях. Бай Гради нямаше какво да прави, на всяка спирка, на всяка гара слизах и помагах на всички, които слизаха, на възрастни хора снесах багажа им и така стигнахме до Стралджа. От гара Стралджа се отделя влака за Сливен. Там видях един мой познат, архитект и по едно време като излязох във в коридора препълнен с 5-6 куфара и възрастни хора. А той прибрал майка си, тъща си, негови близки, все възрастни хора за Сливен и аз като слязох на гарата, т.е. на перона почнах: най-напред свалих багажа им и след това почнах възрастните хора и най-последно остана една млада жена и като я хванах така за лактите, както беше изправена, тъй както е висок влака, свалих я на едно разстояние от около два метра настрани и тя вика: „Ей, колко хубаво било голям човек да те пренася“. Мъжът ѝ казва: „А, той е наш приятел!“ Та оттам се разделихме. Отидохме в Бургас. Там седяхме един ден мисля у брат Петър Кулиш. Там ни беше седалището, у съдържателя на вегетарианския ресторант. Сестра Пенка ни прие така и на другия ден се качихме на влака за Поморие. В Поморие ни дадоха една каруца, с която отидохме до с. Даутлий, сега Каблешково. Оттам отидохме на село, моето родно село Габерово, сега Гьоргенкьой. Там отседнахме у леля Комня, а сестра Йорданка и сестра Стефанка отидоха у вуйчо Янкови. Там прекараха няколко дни и след това сестра Стефанка понеже беше телефонистка отиде в с. Бата при брат Димитър Вергиев и брат Владимир и там я наредиша в пощата да работи като чиновничка. През това време ние останахме на село и аз често ходех в Даутлий-гр.Каблешково, понеже там имахме роднини, кръстниковци и т..н. Един ден отивам у кръстник Иван, който работеше в общината и го гледам нещо отчаян. Викам му: „Какво си се отчаял?“ Той отговори: „Абе аз не съм ходил в София, а сега ме пращат там да получа някакви електромери“. Това беше срещу Великден. Имаше около една седмица до Великден. Аз помислих така. А той казва: „Не познавам София!“ А пък това беше и по времето на бомбардировките и всички се страхуваха. София беше бомбардирана някол-

ко пъти. Имаше много разрушения. Аз му казах: „Виж какво, кръстник, кажи на кмета и на секретаря да дадат пълномощното на мен. Аз познавам София много добре. Тъкмо ще отида да видя какво става с брат ми“. Брат ми пък го нямаше като тръгвахме и аз му оставих една бележка, на която му пишех, че отиваме в село Габерово. Кръстник ми Иван се зарадва и аз докато бях там се уреди тоя въпрос с командировката, дадох ми пълномощното и аз още на другия ден си отидох на село, казах на мама и на лелини и заминах за София. Като отидох в София, брат ми разказва, а той имаше много приятели - Стефан Дойнов, Георги Сталев и други и нали бях занесъл 150 яйца в една кошница, масло, мед, събрал всички и понеже са много сложил тавата на печката и маслото, чупят яйца и ядат. Както и да е, аз много се зарадвах, че ги видях там. После слязох в града и там първата ми работа беше да отида в Министерството където уредих въпроса с електромерите. Те ми ги дадох в няколко кашона. А в София имах един близък, даже бяхме малко роднина, казваше се Атанас Кацаров. Когато през 1928 г. отидох да уча за трети прогимназиален клас, живях у тях. Той имаше в София рибарски магазин. Продаваше риба, маслини, зехтин и т.н. на пл. „Македония“, на ул. „Христо Ботев“ мисля, която отива към гарата. Та отидох при него и го помолих да оставя кашоните с електромерите при него, та тъй да отида в Мърчаево. „Много хубаво“ каза той. (Аз бях работил в магазина разни тезгяха и други работи и се чувствахме близки.) Той беше спал у дома в София докато си подреди магазина. Той ми вика: „Гради, на другия ъгъл, отстрана на спирката на трамвая, който отива към Княжево, там има голяма сладкарница и други магазини. Понеже аз често затварям, най-хубаво ще бъде да оставиш кашоните с електромери в сладкарницата. Ще по помоля да ги сложим там някъде. Отговорих му: „За мене няма значение, там да бъдат щом казваш“. Той отиде, помоли съдържателя, който се съгласи и така аз предадох електромерите, те бяха няколко. Оставих ги там и отидох в Мърчаево. Исках да се видя с Учителя и с братята и сестрите. Учителят се беше евакуирал в с. Мърчаево при брат Темелко. Отидох, целунах Му ръка радостен, че Го видях отново. Между другото Му казах, че съм дошъл в София да получа едни електромери, дори му показах бележката, с която съм ги получил и че съм ги оставил в една сладкарница, която ми е посочил мой близък.

До Великден имаше два-три дни и аз казах на Учителя: „Учителю, сега тъкмо съм дошъл тука, да остана за Великден при Вас, много ще бъде хубаво“. Учителят ме погледна така и каза: „Рекох, по-добре ще бъде да пътуваш, да се прибереш на село“. Отговорих: „Добре, Учителю“. Щом Учителят каза така, аз си тръгнах нали, че трябва да пътувам. После там беше притеснено за спане. Пък и да не се тревожат на село. В Каблешково ще чакат електромерите, а на село мене. И тъй отпътувах. Стигнах в Каблешково, предадох електромерите и оттам си отидох на село. Като отидох на село след един ден ли какво дойде Великден. И после съобщиха по радиото, че на Великден точно е имало голяма бомбардировка над София. Казах си: Брей, добре че Учителят ми каза да си тръгна. Какво щях да правя и много се зарадвах, че Учителят ми спести излишни неприятности.

35. МОБИЛИЗАЦИЯТА

Мина известно време и ми съобщиха, че ме мобилизират. Трябваше да се прибера в София. Като отидох в София, отидох най-напред на Изгрева, после в Мърчаево. Но преди да отида в Мърчаево минах край моя близък да го видя и той ми казва: „Знаеш ли какво стана със складкарницата?“ Викам:

„Какво?“ „Ами падна бомба наблизко и направи доста големи разрушения.“ Аз отидох после и видях какво е станало и какво е останало от сладкарницата. Качих се на трамвая, отидох в Мърчаево и след като се поздравихме и поговорихме, казах: „Учителю, добре че ми казахте да пътувам, да се прибера, иначе от електромерите нищо нямаше да остане и в края на краищата щях да бъда виновен само аз, защото имах достатъчно време да се прибера в Каблешково“.

За сведение, както бях споменавал и по-преди, бях пет пъти запас. Дори веднъж като отидох в казармата, понеже нямаше както винаги дрехи за мене, началника, който събира войниците ми вика: „Абе ти защо не се обличаш?“ Казвам му: „Няма дрехи за мене“. И наистина, за моя ръст нямаше дрехи. Аз съм висок два метра и нося обувка 50 номер. Той ми вика: „Граждански ще те взема, но пак ще те взема“. И така стана. Всички се облякоха, бай Гради с официалния си костюм, с балтона, с шапката, понеже беше студено през март. Всички се качиха във вагона както и аз от София за Свиленград. В Свиленград бях доста дни граждански както през 1934 г. докато ме облекат, близо един месец. След това ме облякоха и така служех. На няколко пъти ме арестуваха, понеже ходя граждански, като съмнително лице.

Така и тоя път като ме мобилизираха ни пратиха отново на турската граница. Качихме се на влака от гара Сердика, 6-ти пех. полк и потеглихме за Свиленград. Влакът се отправи според посоката, която му дадоха край гара Семинария, после минахме покрай Изгрева. Аз седях на конския вагон и казвам на войниците, че живея там на Изгрев, даже им показах бараката, в която живея. Оттам за Свиленград. Като пристигнахме след известно време аз бях най-напред граждански както обикновено. Отидохме да копаем окопи близо до турската граница, цялата рота. Един войник копаяше, а аз хвърлях пръстта. По едно време той докато да си отпочине, научил че съм от Бялото Братство и че живея на Изгрева, започна да разправя на войниците: „Познавате ли белите братя-дъновистите. Те стават сутрин рано лятно време, кланят се на слънцето, събличат се голи мъже, жени и играят“. Аз го слушах така, понеже имаше много войници и началници и си казах, нека да се доизкаже. Като свърши му казвам: „Ти лично видял ли си това нещо?“ „Не съм го видял“, отговори той. „Е, защо го казваш тогава?“ „Ами чул го някой“, отговори той. Ама преди това още вдигнах лопатата и му викнах: „Ако не кажеш истината ще те тупна веднъж, и без това сме дошли тука да умираме. Всеки момент може да дойде някой куршум от някъде“. А той, горкия, разтрепери се, вижда, че аз не се шегувам. Мога като нищо да го тупна по главата. Викам му: „Като не си видял няма да разправяш глупости. Аз съм от толкова години в братството, такова нещо не съм видял, а ти ще разправяш вреди-некипели“.

Но преди да отидем на турската граница бяхме в село Момково. Там бяхме по квартири. Обикновено най-напред ни пращаха на учение, а на мене много не ми се ходеше на учение. А пък канцеларията на полка беше в училището. Гледам клонетите им са в много лошо състояние. Дъските разковани, мирише и т.н. В това време се видях с един мой приятел, с когото се познавах от преди, когато работех към СНГС - разни басейнчета, чешми и др. Той беше техник от службата. Казах му: „Мой човек, я направи един план за клозети на училището. Да вземем да им направим едни хубави клозети“. Той се съгласи и за няколко дни направи план, с който аз отидох при директора на училището, после при кмета и при командира на полка. Почти се уреди въпроса, да започнем и направим клозетите с тухли, с бетонна плоча и т.н. покрит с керемиди. Но в последния момент стана така, че плана за клозетите

не можа да се осъществи. А то като че ли providението го нареди, за да ме отърве от други неприятности.

Тук ще открия една скоба. Много възрастни братя и сестри си спомням случая, когато на 14.V.1936 г., около 14 часа Учителят е разговарял в салона на сцената с брат Иван Кавалджиев-музикант и в това време влизат двама яки мъже и се нахвърлят върху Учителя и единият Го е ударил. Този същият, който беше ударил Учителя се случи мой началник в Момково. Той не беше на редовна служба, а запас. Като човек, той не ме мразеше, обаче понеже съм човек от братството, много ме ненавиждаше. Много пъти, защото той ни занимаваше и разправяше за картечници и други работи, а аз не го гледах, така погледа ми не е в него, а настрана, но внимавах и всичко записвах на акъла си, защото на няколко пъти той ме изненадваше: „Гради Минчев, ти не внимаваеш какво приказвам. Я стани и повтори какво говорим сега?“ Аз станех и повторих какво е казал... Гледах изобщо, каквото е говорил напоследък, пък и другото да го запомня. Той ме тормозеше по тая линия, че съм от братството, но иначе не беше груб с мене. Правих, струвах, дадох ми суха храна, той може дори да ми е помогнал, защото аз бях зачислен като телефонист в картечна рота, обаче ме бяха изпратили във ветеринарната лечебница и бях по квартири с войниците от нашата рота.

Един ден всички войници отидоха да си пасат конете. Аз останах в квартирата си. По едно време идва един войник и хазайката го води при мене. Той й казал: „Търся Гради, инженера“. Аз чух това и се обадох: „Аз съм Гради“. „Ела“, каза войника, „веднага при командира на полка, вита те в училището“. „Добре“, рекох, „обличам се и идвам“. В това време вземах метъра, с който ходех постоянно, отидох в училището, в канцеларията, почуках и влизам. Гледам командира на полка седнал на стола, но разтревожен; чак трепери. Казвам: „Добър ден, г-н командир“. „Седни, Гради“, отговори той. Седнах и той започна: „Знаеш ли какво става. Получих съобщение, че утре Негово Величество цар Борис в 10 часа ще бъде в Момково и ще прави ревизия на войската. Пък той е един човек, ходи къде ходи, най-напред ще отиде в клозетите да види къде ходят войниците. Значи, трябва да се направят клозетите“. Казвам му: „Г-н полковник, дайте ми един бял лист и един молив да направя план за работа. Както знаете, аз бях ви казал преди, всичко беше готово, да започнем един нов, хубав клозет. Аз бях научил всички зидари, дърводелци, бояджии, обаче като спряха работата, така остана всичко“.

В това време аз си направих план за работата. Излязох във външното беше командира и му казах: „Г-н командир, заповядайте да ви кажа как мисля да се изпълни задачата. Понеже аз съм редник, ще ви моля да ми дадете един от вашите офицери, който да дава командата. Аз ще му казвам какво трябва да направим, а той ще се разпорежда по-нататък“.

Командирът извика един от неговите подчинени, мисля че беше поручик. Казах му, че на първо време ще ми трябва на всеки 50 минути по трийсет войника. Ще вземат кирки, лопати и ще започнат да копаят. Второ: Ще искам да се извикат няколко души, които познавам от кои роти са и т.н. да се извикат разни майстори, дърводелци, зидари и т.н. Ще трябва да изпратим някои от тях да отсекаят дървета, с които да направим скеле върху, което да сложим клозетите. Дърводелците трябва да намерят и отсекаят подходящи дървета. После най-важното беше една каруца с двама войника бояджии, а идат в Любимец да купят вар, да вземат няколко дъски от склад, с които да закърпим клозета и после да го варосаме. Всичко това поручика си го записа, от кои роти да вика войниците и т.н. През това време аз пък си направих колчета, вземах, опънах канап, извиках един фелдфебел ли беше или

офицер и той да си каже мнението. Аз бях избрал място, но все пак, добре е и друг да види къде и как ще се прави всичко. Като забих колчетата изкопахме един трап към седем и половина метра дълбок, защото целият клозет беше към осем метра дълъг на два метра ширина. Като дойдоха войниците отначало започнаха да се сърдят. Казвам им: „Вие ще работите по 50 минути и ще си отидете, а пък аз докато не стане клозета няма да мръдна от тука. Какво да правя. Това е заповед и аз най-малко съм виновен за това“. В това време минават 50 минути, аз гледам на часовника и казвам на войниците, че са свободни. Офицерът казва: „Как ще са свободни, няма ги още другите войници“. Аз му отговорих: „Не отговарям за това. Аз отговарям пред тия, на които казах, че ще работят 50 минути“. И офицера като видя, че няма лабаво нареди така, че още едните войници не са свършили и идва смяната. До вечерта всичката груба работа беше направена. Пристигнаха бояджиите от Любимец с варта, пристигнаха дърветата с шумата и клонете както им бях казал. По едно време чувам, че се стреля. А пропуснах да ви кажа, че преди една седмица един от нашите коне както ги храних на хармана, а там имаше колове и на един кол, не знаей как стана, но му се измъкна задния крак от седалището където е ябълката, нали? Да се лекува, не може, трябва да се застреля. И кого да накарат да извърши тая работа, възлагат я на мене. Извика ме именно този началник, който беше ударил Учителя и за когото бях говорил по-преди, в канцеларията. Там се бяха събрали няколко души офицери, фелдфебела, ротния командир и много любопитни войници, на които моят началник беше казал, че Гради ще трябва да убие коня. Като ме извикаха ми казах, че конят трябва да се убие и че се паднало аз да го убия. Гледам така и по едно време вземах свое решение и им казах: „Свободен ли съм?“ казах: „Свободен си, само да знаеш, като дойде заповедта от дивизията трябва да я изпълниш“. Викам: „Добре“. Навън се бяха събрали „най-добрите ми приятели“, които обичаха да се заяждат с мене за вегетарианската храна и т.н. Викат: „Да, няма да ядеш месо ама сега ще убиваш коня“. Отговорих: „Аз за сведение ще застана до коня когато ще го разстрелват, да разстрелят и мене, но коня няма да го убия“. И това нещо се носи няколко дни из казармата и целия полк знаеше, че аз ще трябва да убия коня. Добре, но тия, които не ме обичат казах, че няма да убия коня и на тия, които ме дразнят, също. Като се върнах вечерта от училището викат ме право в канцеларията и започват да ми се карат и викат: „Ти нали трябваше да убиеш коня, къде избяга, къде се скри?“ Казах им: „Извинявайте, но аз не съм се скрил, а още от сутринта съм бил при командира на полка в училището. Нямах време на никого да се обаждам. Наредено ми беше да се заема с направянето на нови клозета поради това, че утре в 10 часа ще пристигне царят. Ето, едва сега се прибирам“.

На другата заран станах рано, отидох в двора на училището и започнах работа. По едно време викам на офицера, че ще трябва 60-70 души войници. А денят се случи неделя. Сложихме дълги чамове дървета, направихме няколко отвора и по два метра и половина - три метра дървета, пхнахме ги, войниците застанаха и като извикаха едно, две, три вдигай и те вдигнаха целите клозети и ги преместиха на готовата рамка. След това вземахме клоните, хвърлихме ги в ямата на стария клозет, листата също, после засипаха ямата с пръст. В това време други войници изваждаха дърветата, с които беше окръжен клозета, за да го вдигнем, други взеха дъски да изкърпят клозета, бояджиите взеха да си бъркат варта. Всички работеха повече от трескаво, нали ще пристигне царят. По едно време пристигнаха офицери, които бяха специалисти при правенето на понтони по Марица. Те се сърдеха на командира, че

ги е пренебрегнал и дал работата на мене да я ръководя. Командирът каза, че така е намислил и така е направил. Към девет часа всичко беше готово. Отидох при командира и му казах: „Г-н полковник, заповядайте да видите какво сме направили“. „Ама готово ли е?“, пита той. Викам: „Готово е всичко, елате да видите“. Той дойде, отваря вратите, всичко направено, варосано, мирише на чисто. Трапа засипан с клони и пръст, отгоре насипаха вар, стана една могила като гробница. Значи нямаше още и девет часа, а всичко беше готово. Само едно нещо се случи накрая, че царят не дойде, обаче клозетите станаха. И най-важното, което беше, че Гради отърва един голям тормоз, щяха да го строят за коня да го стреля, а той нямаше да стреля и така приключи тая работа. При това разбрах, че моят началник, който ме тормозеше за вегетарианството, той застрелял коня. Именно същият той, който беше ударил Учителя през 1936 г. Още от начало когато съм показвал моята барака на Изгрева и той разбрал, че съм от братството се похвалил на някои войници. От тях научих това нещо. Но по-късно научих от някои братя, че той бил ходил, няколко дни след като ударил Учителя или още на другия ден и се извинил за това нещо, но подробности не зная. Този, който посегна върху Учителя и разстреля коня се казваше Райков.

Бележка на редактора: През 1936 г. е съдбовна година за Братството. Нанесен е побой върху Учителят. Учителят получава парализа на ръката и кракът и заминава на Рила, като след 45 дни оздравява и се връща отново на Изгрева. Лицето, което беше извършило побоя и покушението срещу Учителя бе познато на Гради. То бе неговия ротен командир през време на неговият войниклък. Той го цитираше много пъти, но никой не желал да му запише името, да запише името на един предател и на един Юда. По тази причина всички го знаеха кой е, но никой не го записа на хартия и да се предаде впоследствие като покушител върху живота на Учителя. Онези, които го знаеха си заминаха, не го казаха, той се забрави и така остана. Но този човек като личност съществуваше. Беше известен. Както съществуваха и онези сили на разрушение, които се проявиха чрез него и нанесоха побой върху Учителят. Той трябваше да остане с име. И така този човек остана без име, а той имаше име, защото имаше и своята отговорност, а на Рила Учителят беше казал: „Този път това беше повече от Голгота“. Защо ли? Защото има едно друго изказване на Учителят, а то е следното: „Ако преди 2000 години дойде Синът, то сега в дощъл Бащата“. Затова тук беше дощъл Бащата. И тук: „Това беше повече от Голгота“. А кой е Бащата? Кой е Отец? Това е изявения Бог, когато се проявява Божествения Дух. Изявения Бог, това е проявеният Божествен Дух, който бе слезнал и бе в Учителя Дънов. И никой не се намери да отбележи името му, на онзи, който беше нанесъл побой срещу Учителя, срещу изявения Бог и проявления Божествен Дух чрез тялото на Учителя. Никой. Според Гради, побойникът на Учителя се казвал Райков, неговият рожден брат е бил съдия. Накрая го открихме. Това не се дължи на това, че този случай трябваше да се забрави и да се отнесе от времето и да се заличи. Това се случи и за това има причина, има космически причини, но този цикъл, който се беше повторил преди 2000 години, трябваше да се повтори и тук. И той трябваше да завърши с разпъването на Христа в онази форма, която днес се беше проявила по друг начин. А Учителят беше казал: „Втори път Христос не може да бъде разпънат по същия начин“. А тук отново беше разпънат Христос в човешката му форма. Учителят възкръсна. Всички бяха свидетели на Възкресението. А в какво се заключаваше то? В нещо много естествено. Учителят оздравя и продължи своята работа да завършването на слънчевия цикъл на Школата, която бе от 22 години. А това беше от

1922-1944 г. Или от 1936 година до 1944 година Учителят продължи да работи в добро здраве и със същите сили приключи работата на Школата, т.е. да предаде Словото си за Шеста раса, която трябва да дойде на земята.

В Него бе Божественият Дух - Той бе Божия син, роден от Духът.

В Него бе Господният Дух - Той бе Божия Служител със Силите Господни.

В Него бе Христовия Дух - Той бе Божия Обединител, т.е. Всьо и Вся във Вселената.

Един ден помолих ротния командир, неделен ден ли беше или някакъв празник, да ме освободи, да отида до село Левка, Свиленградско. Там живееше един наш брат Мирчо се казваше, възрастен човек, но много хубав приятел. Той идваше често на Изгрева и е нощувал в братската стая, за която имаше грижата мама както и аз. Впоследствие разбрах, че и брат Атанас Янчев бил от същото село. С него се запознах на Изгрева по-късно. Ротният командир ме пусна и аз отидох в село Левка. Аз знаех, че там има двама или трима наши братя-войници, но те бяха пръснати по квартири. Попитах брат Мирчо къде мога да ги намеря. „Най-добре ще ги намериш като вървиш от тук нагоре от селото. Там има малка рекичка. А те отиват там неделен ден, операт се, обядват, седят и приказват. Там са“, каза той. И аз тръгнах в тая посока и по едно време слушам да викат: „Гради, Гради...“ Аз тръгнах по посока на гласовете и като отивам, гледам брат Колю Йорданов, брат Крум Въжаров и брат Величко Недев. Последният се ожени по-късно за една адвентистка, мисля че беше, с която живееха на Изгрева. Но той почина, а брат Колю Йорданов и брат Крум Въжаров са още живи, Бог здраве да им дава. Обядвахме там наедно. Аз носех доста кашкавал, черпих ги и те ми викат: „Ами как ти дават суха храна?“ „Ами дават ми“, отговорих. След това тръгнахме всеки по своя път.

Трябва да ви кажа, че фелдфебела при когото работих при ветеринарната лечебница, той много не ме обичаше. Стана така, че ми спря сухата храна. По едно време обаче излезе заповед да се правят сандъци за пушките. Стана въпрос, че ще правим поход от Момково до Ямбол. Извикаха ме да правим сандъци. А пък аз, както знаете, познавах всички дърводелци. Казах им: „Извинявайте, но гладна мечка хоро не играе. Ами вие ми спряхте храната от кога... Аз съм почти гладен, не мога“. Веднага наредиха, та колкото дни не ми бяха дали суха храна, дадох ми я и тъй направихме сандъците. А то защо било, да заключват пушките в сандъците с катинари, защото руснаците вече идват в България и войниците ако носят пушките ще избягат всички по шумата.

После ме извикаха с други войници в Ямбол. Там правихме едни казарми и работихме като майстори. Аз работих мозайка тогава. Имаше работа за мозайкаджии. Беше лятно време и един ден се разхождам покрай Тунджа. Имаше плодове по градините и по едно време гледам един войник изскочи от една градина, гони го стопанина, но аз го познах, и той беше майстор. А всички майстори спяхме в едно училище. Другите войници спяха на лагера, а лагера беше към циганската махала докато училището беше към Марица. Стопанинът като излезе от градината, там имаше фабрики, предачни, тъкачни и вместо другия войник, който избяга, той хвана мен. Викам му: „Аз не съм“. Но той казва: „Ти го познаваш“. „Аз се разхождам тука“, му казвам. „Ти си висок и довечера като ви строят аз ще дойда при началника“, вика той. Всъщност аз познавах войника, но не го издадох. Обаче преди да ни строят предварително аз го извиках и му казах, че градинаря хвана мен, че аз съм бил в градината и съм крал плодове. Казах му: „Ако дойде, без да те

издавам, ще излезеш и ще кажеш, че си ти да не казвам на командира, че той да се ядосва, нали?" И така по това време идва градинаря и ние сме строени. Идва право при началника, разправя му и сочи мен. Нали аз забивам колеца като най-висок. Оня войник като видя, че хванаха мен, отдели се от строя, дойде и вика: „Г-н началник, аз бях влязъл в градината“. По такъв начин аз се отървах от обяснение, а войника от бой. Казаха му друг път да не влиза в градината. Така приключи тоя случай.

36. ПЪРВАТА ФАЗА НА ОТЕЧЕСТВЕНАТА ВОЙНА

На казармата в Ямбол бяхме работили близо един месец и като приключихме работата ни дадохме отпуската. Имаше специален влак за войниците, нали отпускарите много, бяха прикачили вагони. Добре, но аз си взех билет за бързия влак и така пристигнах в София. Минаха няколко дни и 9.XI.1944 г. ме заварих в София. Едни се радваха, други плачеха. Аз слушах тогава редовно радиото. По едно време съобщават, войниците от VI. пехотен полк да се съберат на едната дата в Панчарево и от там ще минат в марш през София и ще отидат в Криводол до Банки. Там беше лагера, където ще прекъснат лятото. Там имаше разни колиби, къщи, землянки. Минаха два-три дни и се прибрах в полка в Криводол, тъй като бях останал на Изгрева. Полковият фелдфебел ми вика: „Гради, какво да те правя тебе? Ти беше телефонист, беше във ветеринарната лечебница, обаче през твоята отпуската фелдфебела Киров, който беше в лечебницата вземал друг войник“. Пък аз бях много неудобен, защото той продаваше лекарства, после обичаше ракията. Ние бяхме трима души и още по пътя ме гледаше така накриво, пък аз не пиех нищо и винаги седях в канцеларията и виждах всичко. На Киров това не му харесало значи. Минаха няколко дни, имаше вечерна проверка, но преди това, а там имаше рекичка и аз бях отишъл по някаква нужда и какво мислите, тъй както бяха строени войниците започна престрелка направо на месо. Почнаха войниците да викат, да плачат и аз оттам се прибирам право в канцеларията. Като влязох, там имаше трима-четирима души офицери и полковия фелдфебел. В това време високоговорителя съобщава: „Всички началници, войници да напуснат лагера и да заемат позиция в полите на Люлин“. Излязоха офицерите, фелдфебела нали е царски човек го гледам - жълт-зелен, трепери и вика: „Гради, бягай!“ Той беше ми казал къде да спя. Аз го гледам и му отговарям: „Г-н фелдфебел“, той беше по-млад от мене, „каквото става с вас да става и с мене. Аз оставам при вас.“ Той вика: „Не може да останеш при мен, защото аз не зная какво ще се случи с мене. Всеки момент може да дойдат тук да ме арестуват. Всичко става“. „Точно за това няма да те оставя сам“, му казвам. Той, въпреки неговата молба-заповед, други път като ми заповяда нещо слушах, но тогава седнах при него тъй и той извади един сандък с ленти за картучница, донесе сандъци патрони и цяла вечер сме пълнили ленти за картучници. Така прекарахме нощта. Сутринта разбрахме, че са хванати няколко офицера, които са стреляли, нали те си имат начин на действие, та като разпуснаха войници едни заминаха за Люлин да заемат позиция, други по заповед направиха един кордон където са стреляли и хванаха някои войници и главно офицери. Добре, но минаха няколко дни, заминаваме за фронта. „А теб какво да те правя“, казва фелдфебела. „Ти пушка не носиш, месо не ядеш.“ Чуди се. А той пък и по-рано ми помогна, защото като вегетарианец бях по-специален. Викам му: „Г-н фелдфебел, каквото наредите, това ще бъде“. По едно време, той като мисли ми вика: „Гради, аз в София в казармата си имах ключар, VI.полкови, обаче

той е в София. А тук на фронта има все пак доста багаж. Затова ще те направя ключар." Отговорих: „Каквото наредите, това ще бъде". И така той нареди да бъде ключар. Прибрахме багажа, каквото трябва и тръгнахме за Гюешево. Отидохме там и след един-два дни полка тръгна за Крива паланка. Мене ме оставиха в една воденица на вода. По едно време излизам от воденицата и гледам отдалеч една девойка бяга, може женена да е била, не знам. След нея един войник я гони. Тя като приближи се сетих каква е работата и ѝ викам: „Влез във воденицата". Тя влезе във воденицата и войника като бяга, не можа да забележи тя къде отиде и като дойде при мене, аз мръднах настрани да го посрещна. Той викна: „Тука имаше една жена, къде отиде?" „Ей тука по дола надолу", му отговорих. И той хукна да я гони надалеч по реката и аз ѝ викам: „Девойче, излез, той отиде надолу да те търси". И тя си отиде, защото имаше там колиби, къщи и тя се скри. Минаха няколко дни и дойдоха две каруци, вдигнаха ми багажа и оттам тръгнахме през границата. Стигнахме Крила Паланка и отседнахме в местността Стамболова махала.

Там имаше много палатки и всички ранени войници ги докарваха с линейки. Аз имах голяма палатка, в която държах багажа, но нямаше кой да носи пощата и аз отивах с торбата в Крила паланка пусках пощата и се връщах. Един ден гледам - погребение. С катафалката, с попа, народ се събрал от града и на другия ден какво научихме. Това не било погребение, а било радиостанция на германците, курдисана в Крила паланка. И как да я изнесат - само по тоя начин. Като погребение - отиват на гробищата, но после ги открили.

Господ здраве на дава на брат Драган Петков, той беше шофьор и караше линейка. С него често пъти се виждахме. Мина известно време линейките пристигат. Аз приготвих нещо за обед или закуска и той отсядаше така. Като дойде линейка аз вземах ранените войници и ги свалях, а после от Крила паланка идваше друга линейка, която ги взимаше. По едно време пристига една кола от Крива паланка, слиза един офицер и вика: „Войниче, какво правиш тук?" Отговорих, че пренасям войниците. А той да се случи генерал Владимир Стойчев, командващ Първа българска армия. Та лично ме поздрави.

От тая Стамболова махала, където бяхме настанени, като се минат няколко километра към Македония се намира Стражин. Там пристигнаха от България парашутисти, които са охранявали до тогава Министерството на войната и ги хвърлиха в атака. Там загинаха може би 150 войника между дърветата на километри. Имал съм много случаи когато след това са идвали близки, бащи, братя на войниците да ги търсят, разравят и ги познаваха по чорапите, по ризите, изобщо по дрехите, с които са били облечени.

В Стамболова махала веднъж валя такъв силен дъжд, че водата започна да тече по гърба ми, защото палатката ми беше поставена на една вада, пък леглото ми беше точно над вадата. В това време германците ни обстрелваха, понеже знаеха, че в Стамболова махала има войски. Не смеех никъде да мръдна. Вярно, че бях в палатката, но водата беше извънредно много. Не минаха няколко дена и след това дойдоха две каруци, които вдигнаха багажа след което отидохме в една местност Чифте хан, край шосето за Скопие. От там се отбихме в едни къщички където и пренесохме багажа. Всичко беше предварително огледано къде да бъде склада. За сведение там беше и полковия щаб, в който имаше разни адвокати и др. Аз от време на време излизах да се поразходя така. Затварях вратата и излизах. А там около Чифте хан имаше баир с големи скали и като се разхождах на много места виждах убити германци. Беше забранено да се погребват. Имал съм

случай, като вървя по билото на баира да видя партизаните от Македония. После там 10-12-годишни деца, сложили шмайзера, сложило лентите патрони, все едно, че отива войник на война. Гледам германците съблечени голи съвсем. Всичко им взето и дрехи, и обувки. Аз си нося лопатката и други работи, но смея ли да изкопая някое трапче и да го търкулна там. Нали е забранено. Викам си, някой може да ме прицели и ще ме убие като нищо и си отминавам. Така ги изядоха орлите и гарваните.

Един ден дойде там един подофицер да донесе някакъв багаж и да вземе нещо. Багаж за към Куманово. Добре, но излязохме по едно време на шосето от Чифте хан. Пътят се събираше с шосето и ние тръгнахме с каруцата по него. Аз карам каруцата, а той седнал до мене. По едно време гледаме два самолета идват от към Скопие над шосето. Това беше сутринта около девет часа. Ние мислим, че са български, защото надписите бяха български, те се виждаха. Ние си говорехме както вървеше каруцата. Самолетите отидоха до някъде. Навярно разузнаваха и се върнаха. Назад нямаше войски. Като се връщат летят ниско един след друг на разстояние. По едно време като започна картечен огън и малки бомби. Имаше тук-таме войници и коне и те стрелят. И още първия самолет като мина засегна моя другар на каруцата, който беше арменец и се наричаше Тороз. Един куршум го засегна в рамото и той се търколи и падна на земята. Аз слязох веднага, откачих палдъмите на конете и гледам идва втория самолет. И за всички може би е лъжа, но за мен истина, турих каската и започнах да чета 91. Псалом. Колко пъти съм го започвал и докъде съм стигал не знам, обаче като мина самолета, пред очите ми от куршумите светлината изглеждаше като че ме нападат оси или пчели. В това време хвърляха и бомби. Но мога да кажа смело, че не ме хвана куршум нито по каската, нито по тялото.

Считам, че тук е мястото да ви разкажа един случай, който съм чувал или чел в някоя беседа, но който е от Учителя: Това е било когато французи и българи са воювали на сръбската граница. Един французки войник бил натоварен да убие българския войник, който бил на пост. Но това било през нощта, а през нощта е най-тихо и французина като се навел, нали по земята звукът се предава много добре, чул че българинът пее някаква молитвена песен. Това го накарало да се позамисли и като мислил така, решил да не убива българина. Минава време и войната свършила. Същият тоя българин пътувал веднъж по море. Но излязла силна буря и кораба бил в опасност и можело да загине с всичко, което е на него. Тогава българина призовал всички пътници на молитва и започнал сам да пее 91. Псалм. Не минало много време, бурята утихнала постепенно и кораба излязъл от опасност. Тогава един французин се приближил до българина и му казал: „Тая песен ти спаси живота! Аз бях натоварен да те убия когато бях на фронта на сръбската граница!“ Всеки човек има поне една опитност, в която е чувствал пръста на providението, но ние хората сме свикнали да отдаваме всичко на случайността.

Забравих да ви кажа за Куманово. Точно по Димитровден, цяла вечер артилерията не спря. Гърмяха, правиха, струваха, а то през тия дни германците чакали техните войски да излязат от Беломорието през Скопие, и те да излязат от Куманово и да се приберат към Германия. Като пристигат нашите войски в Куманово, какво да видят - всички германци се изтеглили и те събрали само постройките.

По това време аз кореспондирах със сестра Райна Калпакчиева. Мама беше евакуирана на село. Бях ѝ писал писмо по него време и като се върнах от фронта тя ми разправя, че като получила писмото отишла на полянката

където заварила Учителя с няколко души братя и сестри. Тя каза на Учителя това, което аз съм й писал и каза: „Аз никога през живота си не съм виждала Учителя така, да се отдели на няколко крачки и тъй да се моли и да влезе във връзка с тебе...”

След това един-два пъти се наложи да отида до Куманово откъдето можех да получа суха храна. В това време срещнах оня войник Витан с когото бяхме в картелна рота на турската граница и когото щях да ударя с лопатата по главата. Той водеше един кон. С него се видяхме на няколко пъти и се познахме, разбира се. Попитах го: „Абе ти от къде си?” Той каза, че бил от с. Дървеница. Дори станяхме приятели понеже при мене все се намираше по малко хляб и нещо друго, а той се оплакваше, че гладувал. На няколко пъти му давах по нещо за ядене и той ми беше много благодарен. След като ни разпуснаха и се прибрахме по домовете си ние се срещнахме с него в Дървеница и той ми стана един от добрите приятели. На български казват, ако искаш да станеш с някого приятел, трябва първо да се напердашиш... После него го отчуждиха и му дадоха апартамент, там където живееше сестра Анка Каназирева, в същия блок и вход, но на втория етаж. Беше добър момък, но обичаше да се шегува, да изпъкне. Брат Пеню Ганев пък живееше в другия вход, така че се виждахме с него много пъти когато посещавах брат Пеню или сестра Анка.

Един ден пак така отивах за храна и един офицер от дивизионния щаб, който беше по професия адвокат, ми каза: „Гради, знаеш ли, че нашият полк го уволняват вече.” Ние бяхме стигнали до Куманово, до Скопие и бяхме направили вече девет месеца, та нашия полк ще го връщат. Отидох до Куманово, получих си храната и се явих при ротния командир. Казах му, така и така нашия полк го връщат. Какво ще правим с багажа? Той ми вика: „Докато не получа заповед нищо не мога да направя”. Казвам: „Ще ми разрешиш ли да направя каквото искам?” „На твоя глава прави каквото искаш, но заповед от мене не можеш да получиш”, отговори той. Аз се съгласих с това, че той не може да ми даде заповед. За сведение при мене идваха някой път войници и носеха разни раници от убити или ранени войници, разни багажи. Вечер аз си лягах вънка в коридора. Той беше измазан така със стълове и от него се влизаше в стаите. Когато нямаше войници аз оставях склада отворен, а пък и да имаше лягах до вратата, защото одеала имаше много, колкото искам. Някой път лягат до мене други войници и си приготвят шмайзера, бомбите до тях. Аз им викам: „Тоя, който иска да обере склада и заключено да е всичко може да направи и да отвори. Оттука минават по цял ден македонци окичени с шмайзери, с патрони. Какво сме един-двама войника? Няма да усетим как ще ни утепат и ще ни вземат склада, ами като видят, че е отворено, аз съм по-спокоен”. После много от войниците си оставяха при мене часовници, златни пръстени и т.н. Когато са на фронта с тях може да стане нещо, а при мене беше по-сигурно. Оставяха и адресите си. Като се прибрах в склада, казвам на хазаина. Той имаше каруца: „Ела да ми пренесеш багажа!” Вземахме и една войнишка каруца, натоварихме всичко и отидохме на шосето където бяха постройките на Чифте хан. А там пристигат тия, които идват от далечен път вечер. Почиват си и на другия ден тръгват. Пристигнахме значи там, стоварихме багажа, покрих го с брезента на палатката и в това време гледам да мине някой камион. Аз си направих сметка, че като почнат да вдигат полка след като получат заповед за връщане в България, то ще бъде претоварено навсякъде и няма да има кой да ме прибере. И тъй пристигна един празен камион, спрях го. Имаше и други войници, а той отивал в Гюешево. Казвам на шофьора: „Тъкмо ще занесем и

тоя багаж до там". Натоварихме багажа, отидохме в Пюешево и там го стоварихме. Викам на войника: „Сега какво да ти дам за услугата. При мене има патрони, шмайзери..." Той ме гледа, гледа и вика: „Дай ми един шмайзер". Дадох му да си избере, който иска. Той ми направи такова добро, че ме доведе, какво е един шмайзер. А той се качи на камиона и отиде до Кюстендил да товари там някакви багажи от гарата. Аз курдисах пак голямата палатка, покрих багажа и като легнах и заспах. По едно време чувам гърми, святка и гледам цялото Пюешево свети. А то било, че дошла заповед. VI.пехотен полк го уволняват и всички войници, кой гърми с патрони, кой хвърля разни бомби. На другият ден, още като съмна имаше камиони, които пътуват за Кюстендил. Спрях един камион, помолих шофьора и му казвам: „Ще те почерпя каквото искаш само и само да ме закараш до Кюстендил. Ето, аз съм ключар на VI.пехотен полк". Той не ми отказа, аз му дадох някои работи и той се радва така. Извикахме войници и натоварихме багажа и тръгнахме... Като пристигнахме на гарата в Кюстендил, а там имаше градина и в нея празни площадки. Курдисах аз палатката и прибрах багажа. Но седях един ден ли какво, два дена ли. А там живееше един мой близък приятел Стефко Миланов. С него се бях запознал в Горна Джумая. Той беше студент в Свищов когато работех там. Тогава аз разполагах с пари и го черпех често. Отидох у тях на гости и му казах, че досега мина всичко много хубаво, но сега не мога да се прибера в София. Той каза: „Лесна работа. Помощник началника или началника ли беше ми е приятел, ще наредим нещо". Той отиде и говори с началника и началника ме извика, дадох ми един празен вагон, само че открит. Аз нагласих отново палатката, защото може да завали дъжд и пренесох на части багажа, който трябваше да се лази от дъжд и вятър. Пренесох си и леглото и т.н. След като свършиш тая работа гледам един селянин ходи насам-натам притеснен много, по-възрастен от мене. Казах му: „Чичо, какво те тревожи, че бягаш нагоре-надолу?" Той ми отговори, че брат му или сина му са убили на фронта, докарали го тука, но от тука трябвало да му дадат вагон да го закара до София, но не се нарежда нищо и не може да намери превозно средство. И сега освобождават VI.пехотен полк и вагоните са заети, не знае какво да прави. Аз го погледнах така и му казвам: „Лесна работа. Я го донеси тука, ще го сложим в моя вагон до София. Всеки момент ще дойдат да ме закачат". Той помолил и няколко души дойдоха и го донесоха, защото аз трябва да стоя на вагона. И тъй както ми е леглото го сложихме в палатката до леглото. Беше вече към края на ноември, може дъжд да завали и т.н. да не е на открито. Селянинът отиде във фургона при началник влака и влакът потегли. Така тръгнахме значи от Кюстендил и спряхме в Горна баня. В Горна баня като спряхме първата ми работа беше да отида да си наляя вода в манерката. Прибрах се във вагона, но дълго време, може би час или час и нещо не ни даваха път. Близкият на покойния войник се разхождаше по перона, но изведнъж влака като свирна и потегли с бързина и аз не видях какво стана. Обаче като стигнахме София чакам да дойде селянина, но го няма никакъв и в това време моя вагон го отделиха и го прикачиха на околоръстния влак. Мене трябваше да ме оставят на гара Сердика, на мястото на настоящия дворец на културата „Людмила Живкова". Аз седя и се чудя какво да правя. Вагонът трябва да се освободи и си викам, как ще ме намери тоя човек, освен по вагона и по бялата палатка... И тъй прекарах него ден там, защото той обикалял през това време да ме търси по гарите около София. По едно време пристига. И навярно негови хора са го чакали, защото веднага свалиха убития войник. На другият ден аз разтоварих багажа и освободих вагона. Прибрах се на Изгрева и първата ми работа

беше да се срещна Учителя. Когато отидох Учителя тъкмо излизаше от стаята си и отиваше към полянката. Целунах Му ръка и с Него отидохме до средата на полянката и седнахме на пейката, която беше до електрическият стълб. Учителят ме разпитваше за войниклъка и какво мисля да правя. Направи ми впечатление, че Учителят беше облечен в едно кожухче с ръкави, имаше силна хрема и кашлица и аз като че за пръв път така го виждах и си казах на ума си, все едно, че отивам при най-обикновен човек, така като го виждах здравословно как е. Казах Му дори: „Учителю, нещо не сте добре със здравето!“ „Ами настинал съм много“, отговори Той и после ми каза: „Хайде да се преместим, че тука има вятър“. Преместихме се под навеса на беседката където свиреха музикантите през дъждовно време или при силно слънце сядаха на сянка. Учителят пак ме запита: „Какво мислиш да правиш?“ Казах Му: „Учителю, ще отида на село да прибера майка си“. Не съм и помислял, че това може да бъде последния ми разговор с Учителя. Направи ми впечатление, че Той така ме запита, кога ще се върна и т.н. Аз Му казах, че ще отида и ще се върна. Това беше в началото на декември 1944 г.

37. УЧИТЕЛЯТ СИ ЗАМИНА ОТ ТОЗИ СВЯТ

И тъй отидох на село. Там свако ми Слави Тодоров и леля ми Комня ми казват: „Гради, ти беше на фронта, сега постой малко тука, да си починеш малко, уморен си, няма какво да бързаш“. „Добре“, но аз като видях Учителя в такова състояние, никога не помня в живота си, да съм имал такава психическа раница, толкова тежка. Правя що правя и все мисля за Учителя. Минаха няколко дена, вземах една каруца и отидохме с мама до Айтос. Обадох се на брат Георги Куртев. Той нагласи нещо за Учителя, да Му занеса. Някаква бяла халва. Аз заминах с мама за София и като пристигнах на Изгрева първата ми работа беше да ида при Учителя, обаче при Него беше дежурен брат Борис и още някой. Брат Борис не ме пусна да влезна при Учителя. На мене ми стана много тежко, но какво можех да направя. Предадох това, което ми беше дал брат Георги Куртев и се прибрах. Минаха няколко дни, през които научавах от други братя и сестри, че Учителят не е добре. Всички бяхме в тревога и на 27. декември 1944 г., сутринта рано, Учителят си замина от тоя свят. Всички братя и сестри бяхме много разтревожени от станалото и не знаехме какво да правим в тревогата си. Плачове и ридания се носеха по целия Изгрев. Ще ви предам доколкото мога разсъжденията на някои братя през време на тая тревога, която обхвана всички ни. Брат Трифон Кунев, бивш директор на театър „Иван Вазов“, писател и поет предлагал ако не разрешат да го положим на Изгрева, да бъде пренесен на Рила. Брат Кръстю Трифонов например, Бог светлина да му даде, той вече отдавна е в Невидимия свят, казваше: „Сега ще трябва да направим един стъклен ковчег на Учителя. Брат Бертоли предложи да направим гробница на Учителя. Аз, Гради казах: „Смятам, че не е редно. Учителят ни е говорил против паметници, гробници, а ние сега ще Му направим гробница“. И тъй отпадна това нещо. Други братя и сестри казваха: „Учителят не си е заминал, Той се е излъчил“. „Да, Учителят ще се шегува с толкова братя и сестри да се излъчва“, казвах аз. „Учителят си е заминал.“ Минаваха няколко часа. В това време имаше братя и сестри, които бяха около Учителя, облякоха Го и Го подредиха. По-късно майка ми ми разправя, че като излезли всички, тя като по-възрастна жена, която е имала много случаи на погребение, влязла в стаята и оправила нещо по лицето на Учителя косата му и изобщо каквото забелязала. По-нататък аз взех да се чудя какво ще правим сега. Реших, че

трябва да се приготвят кирки и лопати. Отидох в града и дадох там на майстор инструментите, които ще потрябват, да ги подостри, защото беше много замръзнало и почвата беше твърда.

Брат Боян Златарев като дърводелец се зае с направата на ковчега. Но нали трябват дъски за тая цел и веднага се сетил, че през лятото като работел пейките и масите навън, останали две-три борови дъски. Учителят препоръчваше боровите дъски. Тогава брат Боян запитал Учителят какво да прави останалите дъски. Учителят казал: „Рекох, сложи ги в столовата на гредите, те ще потрябват“. Та брат Боянчо се сетил за тия дъски, взел ги и от тях направил много хубав ковчег. Брат Боян Златарев беше много добър брат, който беше готов да послужи безкористно на всеки брат и сестра. Той е правил лодката на Рила, макар че като дърводелец това не му е била специалност. Но мислил, правил, струвал и накрая я направил. Брат Боян е родом от Русе, но още съвсем малък като бил са се изселили в Свищов и после са дошли в София. Взел е живо участие в братския живот. Понеже боледувал от стомах не можал да завърши средното си образование и се наложило впоследствие да се явява като частен ученик. Учителят му дал наставления как да се лекува и по-късно той не е имал подобни оплаквания.

Братя и сестри подредили и поставили Учителя в ковчега и го пренесли в салона. Кой когато иска можел да отиде и да постои при тленните останки на Учителя. Учителят си замина на 27.XII.1944 г., а беше погребан на 31.XII.1944 г. на Изгрева.

За да бъде погребан на Изгрева Учителят, трябваше да се направи една молба до Георги Димитров, който беше по него време в Москва. Той трябваше да даде това разрешение. По него време министър на вътрешните работи беше Антон Югов. Минаха се няколко дни и се получи телеграма, че се разрешава Учителят да бъде положен на Изгрева. По същото това време аз имах малко работа при брат Епитропов. Като отидох при него заварих там много от братята ръководители от провинцията събрани при него, за да решат къде и как да бъде положено тялото на Учителя. Като отидох при брат Епитропов, аз си свърших работата, за която бях отишъл и тъкмо се готвех да изляза и няколко души братя едновременно казаха: „Брат Гради, остани!“ И аз останах. Седнах на един стол и като обгърнах всички с поглед видях, че всички бяха само братя и една единствена сестра Милка-чехкинята. Аз не знаех, че тя била медиум. Но бях чувал от Учителя и после мисля като бях чел писмата до сестра Мария Казакова от Учителя, там се казваше, че когато искаш да разбереш кой ти говори, ако познаваш човека и гласът му, тембъра на гласа трябва да е същия с тоя на медиума. Направихме молитва, седнахме на столовете и аз си затворих очите като ми мина тая мисъл през ума. И наистина слушам не сестрата да ми говори, а Учителят говори чрез нея. Все едно, че се намирам при Учителя на беседа или в столовата. Учителят каза, че още преди няколко месеца си е вдигнал духовните капитали, че сега се намирал около слънцето на една нова планета, където ще бъде седалището на Всемирното Бяло Братство и други работи. Направи ми впечатление, че от Младежкия клас при това събрание беше само брат Боев и аз. Добре си спомням, че брат Боев стенографира всичко това, писа го, но излезе ли на бял свят, това не зная. Учителят каза още, че Неговото тяло е взето от земята, от планетата Земя и че трябва да се постави в земята, която да си вземе своето. „Ще ме поставите там, където е лозичката!“ Учителят обичаше да си почива там много пъти. Имаше си там един стол, отиваше до лозичката, обърне се към Витоша и така си почиваше. Лозичката всички я знаехме. След като приключи сестра Милка аз си излязох.

По това време най-добър специалист по компаса беше брат Найденов, морски капитан, единственият човек, който се спасил при потъването на морския кораб „България“ и брат Славчо Печеников. Славчо Печеников беше книгоиздател, имотен и богат човек. Но веднъж не знаех как се е случило, но ми поиска 500 лв. в заем. Аз имах пари в себе си и му дадох. Минаха 1, 2, 3 месеца, той не ги връща. Тогава му се обадох и му казах, какво става с парите? Защо не ги връща? Славчо отговори: „Ами аз ги върнах на брат Ради!“ „Нали ти не ги взе от брат Ради, а от мен, защо ще ги връщаш на брат Ради?“ Та такъв спомен имам от него.

Аз приготвих четири колчета, взех тесла за целта и почистих снега. Брат Найденов взема компаса и определи посоките като ми каза къде точно да забия колчета. След това се прибрахме. Лопатите и кирките бяха готови. Поканих един брат от Младежкия клас да копае, но той каза, че имал някаква работа... След това поканих брат Стефан Деветаков, нали той беше трудов човек: „Брат Стефано, ако обичаш ела да копаяш на мястото на Учителя“. Той каза, че не иска да свързва такава карма с Учителя. Викам: „Тогава да извикаме пияните цигани, хем ще копаят, хем ще псуват, ще пуват, ще пият ракия“. Аз смятах, че ще трябва няколко души от Младежкия клас да се съберем и изкопаем мястото. Добре, но той не се съгласи и аз тогава отидох на деня на погребението сутринта много рано, почистих снега. Беше светло по-неже имаше сняг и започнах да копая. На разсъмване гледам няколко души братя, мисля, че бяха четирима. Брат Бандерски вървеше напред, после брат Тодор Чернев от Кортен, брат Рашо от Айтоските села и още един брат, но не си спомням кой беше. Още преди да ги погледна брат Бандерски застана на 2-3 м разстояние и такава псувня изрече, че просто останах като гръмнат, как можа да направи това нещо и се изправих, фиксирах го с поглед и го гледам. Той също ме гледа, докато не се обърна кръгом и изчезна аз не почнах да копая. След това дойдоха братята. Казах им: „Братя, ето кирките, ето лопатите, ще си помагаме“ Въпрос: Защо изпсува Бандерски? Ами питай защо? Понеже е ясновидец. Нищо не мога да кажа за това. И така продължихме да копаем. Едни се изморят, други почнат. След това дойдоха още други братя, помагача. Не си спомням кои, защото тогава бях в напрежение. Изкопахме всичко. Само едно нещо ми направи впечатление, че старозагорци поставяли ковчега в гроба, обаче над ковчега изкопавали дупки в страни, в които слагали дебели дървета и над дърветата слагали дъски, тъй, че ковчег да остане под дъските в една кухня. Това било по стар славянски обичай. Това знаели братята и сестрите от старозагарско.

След като беше изкопан гробът пристигнаха братя и сестри с ковчег, снеха го на земята, направихме молитва и т.н. и пуснаха ковчег долу в гроба. Обаче капака не беше сложен. Тогава аз слязох долу до краката на Учителя. А гробът беше изкопан широк и имаше място дори да се обиколи, не както обикновено от тесни по-тесни ги копаят гробовете. Поставих капака, но той опираше на главата, защото тя беше поставена доста повисоко. Затова подадох пак капака навън, извадих под възглавницата поставената слама ли сено ли и тогава отново поставих капака. Тогава започнаха да ми дават гредите, които поставихме направо в дупките, които бяхме приготвили за тях и след това подадох дъските, които поставих над гредите. По едно време донесоха един пълен буркан със зехтин, в който имаше книга и на нея нещо написано. Аз го поставих до краката. Тогава започнаха всички да хвърлят по бучка пръст според обичая. Но всички хвърляха пръст върху дъските от страна към краката и не към главата. По едно време се чу някакво срутване. После мнозина питаха защо станало срутване. Ами всички хвърля-

ха пръст върху дъските отговарящи от кръста надолу върху ковчега към краката, а към главата и гърдите - никой не смееше да хвърля пръст върху лицето на Учителя. Та натегна. После почвата беше пясъклива и там където сложихме гредите пясъка лесно се събаря от тежестта. Това подсказва, че някога там е било дъно на море или речно дъно с жълт, хубав пясък. Значи отгоре имаше около половин метър пръст, а отдолу пясък. Така приключи погребването тялото на Учителя.

Пропуснах да ви кажа, когато Учителят бил положен в салона, в това време дошла една джипка с милиционери. В това време брат Кисъв бил там до бараката на сестра Балтова. Милиционерите като слезли казали, че търсят Учителя Петър Дънов. Брат Кисъв им отговорил, че Той си е заминал преди няколко дни и че сега в момента могат да Го видят в салона - в ковчег. Какво е станало по-нататък нищо не зная. След това вече всеки по свой път уреждаше изгревския си живот.

Бележка на редактора: При погребението на Учителя и полагането на неговото тяло в гроба и след него непосредствено, се чува някакъв шум, за който шум всички смятаха, че Учителят се е дематериализирал. Но описанието на Гради е вярно и е напълно възможно срутването на тези странични дупки и дървета при хвърлянето на пръста. И това е най-разумното обяснение. В живота на Учителя всяко нещо бе естествено на физическото поле и неестествено едновременно от гледището на обективния свят. Но запознатите със Словото на Учителя имат друг поглед върху тези неща. Учителят дава в Словото си ключа за възкресението. А Той казва: „Възкресението се отнася за Божествения Дух“. Петър Дънов се ражда от баща Константин поп Дъновски и майка Добра хаджи Атанасова. Той расте, става юноша, после възмъжава и става 33-годишен и чак тогава слиза Божествения Дух върху Него и става Учител и след като и Христовия Дух възлиза и слиза върху Него с описването и завършването на книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“ през 1912 г. в гр. Търново. Това е вече Мировият Учител. Но физическият Петър Дънов като Дух е слязъл от Слънцето Сириус и този Дух е Беинса Дуно. Той е завършил своята еволюция като човек, като човешки дух Той е преминал земята и земната си еволюция. Минал е през еволюцията на целият материален космос, минал е еволюцията на Битието и Космоса, бил е Учител и на двете Братства, бил е и Учител на Всемирното Велико Бяло Братство и сега идвайки и възплътвайки се в плът минава чрез раждането, трябва да се сдобие с тяло на земята. Някой трябва да го роди физически. Той има баща - дядо поп Константин Дъновски, така както го наричахме, има и майка - Добра. Той се ражда, идва с тяло и трябва да си заминее с това тяло. Тялото е взето от земята и се връща на земята. Това е редът. Друг ред няма. Възкръсва нетленното тяло и възкръсва духовното и Божественото тяло. Това го има и в Евангелието, това го има и в Словото на Учителя. По този въпрос единствената отправна точка, която е меродавна, е Словото на Учителя, там където Той пише за Възкресението на Божествения Дух. Възкръсва само Божественият Дух.

38. ВИЛА ПОД НАЕМ

През време на войната липсваха сирене, масло и други някои продукти и аз почти всяка събота или неделя вземам колелото и обикалям шопските села около София. Една вечер (събота) сънувам сън, че отивам в Бургас в семейството на Сийка и Димитринка Калканджиеви, сестри на брат Иван Калканджиев. Аз бях много близък с тях. Посреща ме Сийка, Бог светлина да

й дава, тя си замина, и ме въвежда в стаята. Гледам на сред стаята нещо като нар покрито на височина на една операционна маса, но покрито с една черна покривка. Сийка ми казва тихичко: „Майка ми спи“. „Как ще спи“, викам, тука нали... И гледам черния плат посипан с прах, като че от месеци спи. И отместих плата откъм главата ѝ, да ѝ видя лицето. Тя в това време ми каза (спящата): „Гради!“ „Нали не виждаш“, ѝ казах аз. „Познах те“, казва, „по гласа“. Пък аз въпреки, че тихо говоря, тя ме чула. Аз се почудих...

На другия ден отиваме с брат ми до Горубляне и оттам, брат ми остана на улицата с колелото докато аз се обадя на един мой приятел, с когото служихме запас като войници. Отивам и заставам пред портата им. Къщата им беше в дъното на двора. Двора беше голям, затова започнах да викам. Извиках няколко пъти, но никой не дойде да ми отвори портата. По едно време гледам, идва една жена откъм площада. Там имаше една групичка жени и казва: „Извинявайте, вие Гради ли се казвате?“ „Да“, отговорих. „Ами имаш ли в Сливен братовчедка?“ Викам: „Имам братовчедка, Веска се казва, но тя е в Сливен“. Тя беше заварена. Чичо Георги се беше оженил за друга жена, понеже първата беше починала. Значи Веска беше дъщеря на втората жена на чичо, която била вдовица. А аз съм ходил много пъти у тях на гости. А пък леля ѝ и вуйчо ѝ на Веска работят в Елин Пелин. Той беше майстор в тъкачната фабрика. Те били ходили в Панчарево на баня и се връщали от там и аз като съм викал, Веска ме познала по гласа и каза: „Лельо, това е бати Гради“. „Иди да го видиш“, рекла лелята. „А, мене ме е срам“, каза Веска. „Иди ти.“ И лелята идва. Та така се видяхме с Весето. Значи сънят ми ми подсказа, че ще се видя с някого. После отидохме в Елин Пелин, Казичене и оттам си завързах големи връзки с тия хора, та често пъти ходех да си купувам масло, сирене и други продукти. Та как ме позна Весето по гласа... Нямало Господ, нямало провидение, не се ли потвърди сънят ми?

Понеже тъкмо говорих за масло и за сирене се сетих за следното. Бях наел една вила под наем от една жена на име Мара Попова. Един ден отивам при нея и ѝ разправам как си купувам сирене, масло и други продукти. Там бяха сестра ѝ и дъщеря ѝ. А дъщеря ѝ, за сведение страдаше от туберкулоза белодробна и тя ме помоли да ѝ купя сирене и масло и аз като ходих, купих ѝ. Тогава парите бяха евтини - за три хиляди лева. Всичко беше скъпо. Занесох ѝ ги. Като ги занесох, сестра ѝ пак беше при нея. Те живееха в центъра до Военния клуб. Там беше вегетарианския ресторант. На ул. „Шейново“ ли, „Шипка“ ли? Дъщеря ѝ също беше там. Предадох ѝ ги. Казах: „Хазайке, струват три хиляди лева. Ако нямаш пари, да ми дадеш разписка, да бъде срещу наем“. Тогава мисля, че плащах за вилата 1000 лева месечно. „Гради“, каза тя, „в момента хем нямам пари, хем кочана съм го дала за заверка във финансовия отдел“. Чаках аз месец, два, три и вместо да получа разписка за платен наем, получавам призовка да се явя в съда за неплатен наем за три месеца. В това време аз пък бях мобилизиран и се чудя какво да правя и питам там съдии и други какво да правя. Те ми посочиха един адвокат, който бил магистър по тия работи. Не си спомням вече името му. Отидох при него, платих таксата, която се заплаща предварително и почти стана време за гледане на делото и аз отидох отново. Имаше един, два дни до гледане на делото и той вместо да ми каже нещо във връзка с делото, извади папката и парите, които му дадох и ми ги върна. Викам: „Абе, другарю, какво ще правя, има един, два дни до деня на делото?“ „Не ме интересува, не мога да ви гледам делото“. Аз вземах папката с делото и отидох в съда. вървя разтревожен по коридора с папката в ръка и гледам един възрастен човек с брада. Той ми каза: „Войниче, какво си се отчаял толкова много?“ Викам му: „Така и така,

утре ще ми е делото, вземах един адвокат, той нали беше известен адвокат, но ходих сега при него и той ми хвърли и папката, и парите". Човекът ме погледна и каза: „Ела при мене". Заведе ме в кафенето. В съда нали има кафене. Седнахме и човека прегледа документите и каза: „Аз ще ти гледам делото". Викам: „Ами аз нямам време да търся свидетели!" Той отговори, че ще има грижата за всичко. този човек се казваше Козаров, запомних му името, той живееше в Княжево. Много добър човек, който ми помогна в един тежък момент. Минаха един, два дена и се явихме на съд. Той успя да отложи делото. Друго не можеше да се направи. Понаже беше есен и като влезе зимния сезон нямат право да ме извадят от жилището ми. Впоследствие след като се гледа делото се наложи съдия-изпълнител да дойде да ми прави опис на вещите. Пристигат те с хазайката Мара Попова. А пък брат ми беше в Чехия тогава. Снаха ми от притеснение лежеше болна. Те дойдоха и описаха гардероби и други някои вещи и си тръгнаха. Излязох да ги изпратя до автобуса. Тогава имаше вече автобус до Дървеница от града. И пред съдия-изпълнителя, казвам на хазайката: „Абе, хазайке, как можахте да направите това нещо, да ходим да се съдим? Аз за три хиляди лева ви доставих сирене и масло за болната ви дъщеря, а вие вместо да ми благодарите, на всичко отгоре ме съдите за неплащане на наем. Като доход у вас, вкъщи беше и сестра ви и дъщеря ви. Искah ви разписка за платен наем за три месеца срещу закупените от мен продукти, а вие казахте, че нямате пари, а сега ме давате в съд". Тя ме гледа, гледа така и вика: „Вие тия работи ми ги подарихте". Аз в отговор ѝ казах: „Съгласен съм, да съм ви ги подарил, но да бяхте някоя млада девойка, а вие сте по-възрастна от майка ми, чак на вас ли ще подарявам тия неща". В това време дойде автобуса и те се качиха в посока към града. Добре, но дойде зимния сезон и тя нямаше право да ме извади от квартирата, но и аз трябваше да платя още три хиляди лева. Впоследствие се оказа, че тя била голяма партийка по земеделска линия. Била земеделка. Нерде, нерде Попова земеделка. После научих, че и вилата ѝ била построена по нечестен начин, с кражби, все по тая линия, ограбили някакво семейство. И тъй аз ѝ платих три хиляди лева, мина зимата и после си излязох от вилата.

Ще ви разкажа едно преживяване, което имах в тая вила. Един съботен ден се глася в неделя да отида на Витоша. Вечерта сънувам сън, че една сестра Недялка Калпакчиева, сестра на Райна Калпакчиева, с която кореспондирах когато бях на фронта, ме среща на полянката на Изгрева. Точно в средата имаше стълб с една лампа и отдолу пейка. Като ме видя Недялка, хвана ме за главата и ме целува и по едно време аз се отместих и какво мислите, устните ме болят. Каква целувка беше та толкова да ме заболят устните. На сутринта се чудя на съня си. За пръв път ми се случва такова нещо и на физическия свят, и на сън. Изобщо не мога да разбера каква беше тази целувка. Пък взеха, че си отидох на Витоша и все си мислех за съня. На връщане, като пристигнах точно до бараката на брат Борис излиза един брат от провинцията и като ме видя, вика: „Брат Гради, у вас стана пожар. Изгоряхте". Като ми каза така аз изтръпнах целия. И веднага се сетих за целувката. „Е", викам, „каквото е станало, станало, изгорели, изгорели, няма какво". Като излизам от Изгрева край бараката на сестра Балтова, гледам вилата си стои на място, не е изгоряла. Но като пристигам виждам, наистина е станал пожар. Брат ми запалил кюмбето в банята, а имаше и бойлер. Включил и него и излязъл с детето на разходка. Тя беше малка тогава дъщеря му Мими. Юлия-жена му беше в болницата. Ама наклал той кюмбето много хубаво. А до нас имаше войскава част и те гледали, че от целия покрив на вилата излиза пушек, обаче няма пламък. В това време мама била на беседа, а брат ми

смятал като се върне да изкъпе детето и после с него да идат в болницата при Юлия. Като се връща от разходка, гледа целия багаж от вилата изхвърлен вън на двора. А какво било. Като изхвърлили целия багаж от вилата, един войник, който бил до банята и нещо удари в стената и какво става, точно където е печката, кюмбето, бойлера, всичко това от години наред е нагривало. А там е било стаичка направена с летви. Отвътре летви измазано и отвън пак летви и измазано и това никой не знае. Нито хазаите, нито ние. Години наред там е тлеело и станало като въглен и понеже брат ми бил напълнил много хубаво кюмбето, там се зачервява и се запалват летвите и почнало да кади, та и това нещо преживях. От пожара само тази стеничка пострада. Ние после преместихме кюмбето настрани, замазахме там и така се оправи всичко: Та с тая вила имах доста неприятности. За да вляза да живея в нея аз бях изхарчил 40 000 лева за ремонт, тъй като в нея са живели германски войници. Вилата беше в много лошо състояние.

39. ИГНАТ КОТАРОВ

Ще ви разкажа за Игнат Котаров, един брат, който заслужава да му се обърне внимание още повече, че беше един от първите братя, с които се засрещнахме на Изгрева, още при първото ми идване в София. За сведение когато той говореше за Учителя казваше дядо Петър. Брат Игнат живееше в къщичката на брат Георги и Васил Константинови от Русе. Разказва ни веднъж той, аз ходех често при него понеже живеехме наблизо, че една вечер си бил легнал много късно. Та казва: „Тъкмо съм заспал и сънувам дядо Петър идва и ме мушка в ребрата леко. Събудих се, но полусънен пак заспах. След малко идва втори път, отново ме мушка в ребрата. Аз пак се събудих, обаче сънен не обърнах никакво внимание. Пак заспах и по едно време идва дядо Петър и вече не ме гали, ами като ме мушна здравата в ребрата и ми показва масата. Събудих се аз и запознах да мисля какво иска да ми каже. А ние вечерта имахме партийно събрание, писахме протоколи едно друго и си викам: не остава нищо друго освен, ставай Игнате и както са протоколите на масата, вземай ги и ги бутай в печката. Друго какво, не зная какво друго би могло да значи. Изгорих протоколите и пак си легнах. На разсъмване чувам да се чука на вратата. Като ставам, гледам полиция, няколко души полицаи. Като влязоха, мене ме дръпнаха настрани и започнаха да правят обиск въкъщи. Търсиха навсякъде. По масата, в чекмеджето, на леглото, под леглото, навсякъде. Не намериха нищо. А аз в това време си викам на ума: „Брей, ако бяха намерили протоколите, това щеше да бъде край с мене“.

Брат Игнат работеше в метеорологичната служба до радио София. Една вечер след 9.IX.1944 г., когато затъмнявахме, той излиза да провери барометрите и си светнал с батерия. Но тогава ставаха често бомбардировки и патрулите от войската го забелязват. Той им разправял защо е светнал, но понеже имало противоречие едното с другото, на другия ден се събират в партийното бюро и уволняват Игнат дисциплинарно. Така той останал без служба.

Един ден неговия директор ли, началник ли, не си спомням вече отивал в Министерството на външните работи при някакъв голям началник. Когато влязъл в канцеларията на тоя голям началник, последния го запитал: „Какво прави Игнат Котаров?“ Началника на Игнат учудено го погледнал и си казал на ума, от къде ще познава Игнат? Но казал, че Игнат са го уволнили дисциплинарно. Големия началник подскочил: „Вие не знаете с кого имате работа бе, как може да го уволните!“ И разправил как Игнат го е снабдил с

лична карта на времето, нали тогава нямаше паспорти, а към Етрополе имали такива служби от където могли да получат лична карта с друго име. „Та той ми спаси живота, защото аз бях в чужбина и дойдох в България, нямаш лична карта. Какво ще правите не зная, но да го върнете на работа.“ Началникът на Игнат излиза от Министерството и като вървял по ул. „Граф Игнатиев“ ли къде, среща Игнат и му казва: „Абе, Игнате, ти защо не ни каза това и това?“ Игнат махнал с ръка и му казал: „Не се занимавам с тия работи!“ Добре, но началника му казал: „На еди коя дата, в толкова часа ще имаме партийно събрание. Моля ти се присъствуй на събранието“. „Добре“, рекъл Игнат. Отишъл на нея дата, събранието се състояло и Игнат бил възвърнат на работа. Когато било привършило вече събранието Игнат станал и казал: „Когато живота ви висеше на косъм, вие пикаехте по лопушките и мислехте, че майките ви пражат яйца. Какво знаете вие?“ (Това нещо лично ми е казал Игнат.) Той беше приятел на брат ми. Беше особняк. Съпругата му Лиляна доста си била теглила с него. Той е от Стара Загора и е от рода на Петър и Марин Камбурови. Веднъж например бил впрегнал жена си в плугчето да оре. Учителят не веднъж му е спасявал живота. Понеже често ходеше с къси гащета Учителят веднъж щял да го бие или го е бил, това лично го бил видял брат Петър Филипов.

След като си замина Учителят, много пъти съм имал срещи с големци, пък и наши братя и сестри и съм казвал: „Ако Учителят желаше, можеше да има най-хубавата вила в България. Той имаше под ръка всякакви майстори зидари, мозайкаджии, изкуствен мрамор. Той можеше да има една от най-хубавите леки коли. Даже като бяхме на Рила и дойдоха французи от Франция Му донесоха една много хубава палатка. За сведение влязохме само да я разгледаме както се разглеждат музейни ценности. Учителят нито веднъж не се прилоти там. Той си имаше бялата палатка и нея си ползваше. А тая имаше спалня, отделение като кухничка, имаше коридорче, но какво стана с тази палатка не знам. И на много братя и сестри виках: „Златото и парите, за които съдиха брат Жечо Панайотов и брат Борис Николов и ги пратиха в затвора, това беше всичко в ръцете на Учителя. А Той живя толкова скромно. Аз не зная и не съм чувал да е имало поне един квадратен метър на Негово име. Той живя на Изгрева или както казваха „лагера на Бялото Братство“ или „лагера на дъновистите“, но Учителят не е притежавал нито педя земя. Та ние на яве проверихме идеята за безкористния живот, за когото сега говорят комунистите.

40. БАБА ГУНКА

Ще ви разкажа нещо за една наша сестра баба Гунка я казваха. Тя водеше за мъж брат Стоян Манев - комисионер, който имаше бюро „Мусала“ на ул. „Стамболийски“ и „Цар Калоян“ на ъгъла. Брат Бертоли използваше там кантората и телефона. Като започнах да работя сам аз станах много близък с тях и ползвах кантората и телефона. Така баба Гунка веднъж ми разправя: „Моя Стоян като учеше в гимназията“, мисля че в Габрово е било това, той бил на квартира у семейството на баба Гунка, тогава девойка нали? Тя учела и била доста по-малка от него. Един ден бачо Стоян насам, натам вземал, че я целунал и тя заплакала и казала: „Аз ще кажа на мама гдето ме целуна!“ И по едно време пристига майка ѝ и тя казала на майка си: „Мамо, бати Стоян ме целуна!“ Но после така се наредило, че се оженили. Те са били семейни, имали си деца и т.н. като се запознах с тях станахме близки. Те живееха на Руския паметник на ул. „Оборище“. Баба Гунка остаря много и поч-

ти не виждаше. Един ден отивам у тях и я гледам на пейката в докторската градина седи, но не бях я виждал дълго време, месеци може би. Отдалеч тя ме видя и ми извика. Аз ѝ носех нещо от сестра Паша за четене и ѝ го предадох. Какво беше учудването ми когато тя го взе и веднага започна да чете. Казах ѝ: „Абе, сестра, ти нали не виждаше?“ „А, ще ти разправам една малка история“, отговори тя. Викам: „Добре“. Седнахме и тя започна: „С едното око не виждах абсолютно нищо. Другото ми око се затваряше, ти знаеш. Един ден седя вкъщи и се моля така. И аз от време на време се разговарям с Учителя“, ама така ме гледа. „Ама знаеш ли как се разговарям?“ Викам ѝ: „Ще кажеш ти!“ „Молих се така доста и като станах вземах едно томче от беседите както са на рафта и в това време казвам, каквото ми се падне, това ще е отговора. Учителят сигурно ще помогне. И вземах прочетох това, което ми се падна. Именно това: „Вчера дойде при мене една възрастна сестра, не можела да вижда и запита какво да прави. Аз ѝ препоръчах от 22.март до 22.септември всяка заран да става преди изгрев слънце и да посреща изгрева, обаче да мига едновременно, да приема слънчевите лъчи и да приижда кръв в очите ѝ. Като се вдигне слънцето една педя да престане, защото не е полезно за очите да се гледа повече слънцето. Значи полезно е да се гледа докато излезе една педя и след това вече да се отдръпне.“ „И аз“, каза, „като го прочетох много се зарадвах. А пък това беше през февруари ли, март ли. Наближаваше значи 22.март“. А пък за голям късмет, където живеяха, а те живеяха на третия или четвъртия етаж имаха един балкон на изток и тя спокойно посрещала изгрева на слънцето. И започнала тя да посреща слънцето. Ама дали ще изгрее слънцето, дали ще има мъгла или ще вали дъжд няма значение. Тя си имала астрономически календар и като наближи времето за изгрев почвала да си прави упражненията. Така минали месеците март, април и един ден казва баба Гунка „затворих си окото, с което виждах и с другото око гледам срещу слънцето. Гледам, в окото около пердето като един косъм или като конец влиза светлина в окото ми. Много се зарадвах и като дойде 22.септември свърших упражненията и започнах да чета без очила и виждам както досега.“

След това минаха много години вече, като имах предвид това, което ми каза баба Гунка, аз го правих много пъти така, но нямах възможност, но когато имах възможност правех ги тези упражнения и за сведение, ето вече карам 77 години и чета без очила. Тук съм на осмия етаж, но изгрева не мога да го видя и да се ползвам от него. Аз не мога да излизам вече никъде. Само като идея го имам и се ползвам.

41. НИКОМУ НЕНУЖЕН

Веднъж отидох на екскурзия, бях ходил доколкото си спомням към Габрово и оттам си казах, чакай да мина да видя Търново. Като слязох от влака, качихме се няколко души на един файтон, но така ме шокираше един милиционер, много често поглеждаше към мен. Като слязохме в центъра на града от файтона, в който аз бях, тръгнах по главната улица. Долу-горе знаех къде е вегетарианския ресторант. Като тръгнах и нали имам „малки крачки“, като дадох напред, а милиционера беше един дребничък човек и аз заста на някоя витрина и гледам уж витрината. Ама гледам дали идва той и като наближи десетина крачки, пак като изпердаша и давай, давай, давай. Милиционерът ме следи. По едно време наближавам вегетарианския ресторант и викам си, чакай тука... И гледам на една витрина галантерия и по едно време някой ме тупна по рамото. Обърнах се, той милиционера. „От къде

сте?" Викам: „От София“. „Какво правите тука?" Отговорих, че съм бил на екскурзия. „Елате“, каза, „в магазина“. Влязохме в магазина. Аз носех куфарче така. Пита ме: „Какво носиш в куфара?" Викам: „Нося някоя книга за прочит, някои дрехи“. „Я отвори!", каза той. Отварям и почвам да вадя. Добре, но по едно време той гледа една черна кутия така. „Ами туй какво е?" „Туй е бомба“, викам. Той гледа така и аз отварям кутията. Той ме наблюдава и казвам на продавача: „Имате ли контакт?" „Имаме“, каза. „Може ли да опитам нещо?" „Може“, отговори той. Викам си, чакай сега, тъкмо ще отида във вегетарианския ресторант да се обръсна поне. Пуснах машинката, обръснах се. Милиционерът ме гледа. Вика: „Ама какво е това". Отговорих: „Не виждаш ли, самообръсначка, електрическа самообръсначка. Ето тука пише фирмата „Филипс“. И оттам той ме освободи и аз отидох в ресторанта, обядвах. Там бяха бащата и майката на Павлина Даскалова. Сестра Павлинка беше малко момиченце тогава. Разправих им за случилото се с милиционера и те викат: „Ех тоя момък, цял живот работи в нашия ресторант, сега стана милиционер“. „Вие сигурно му казахте, че идвате тук?" „Да, казах, че идвам при вас, че съм вегетарианец“. Та така имах един такъв спомен от Търново с тоя милиционер.

За сведение, като дойдох в София най-малко два пъти в годината си ходех на село. Бях свикнал със село, с леля Комня, свако Слави, братовчедките ми Иринка, Гинка...

Веднъж пак така гостувах и ще си тръгвам вече за София. А там има някои близки села: Карач, после Тержемен, но не зная защо през тия села почти не минавах, а отивах в Айтос. Минавах обикновено през Бургас. А в тия села имахме наши братя - брат Паскал, брат Чернев, те бяха семейни, ходил съм там като дете, работил съм там, нали? И свако ми вика: „Мини“, вика. „Много искат да те видят.“ Отговорих му: „Абе, свако, не ми се ходи натам, ама хайде ще мина, щом ти ми казваш да мина“. Минах през Османкьой, после Карач, после Тержемен. В Тержемен се минава през селото. Отивам при брат Чернев. Добре, но още като отидох, едва съм си свалил раницата, нали от село ми дадоха някои работи за ядене, а беше много топло. Беше по вършитба мисля и в това време пристига един човек, а той бил пазач на имотите и извика брат Чернев и му казва: „По нареждане на кмета гостенина трябва да го заведе в едно съседно село между Тержемен и Айтос“. Мисля, че беше Докузеп. Питам: „Защо?" „Ами не знам защо.“ А той, брат Чернев, възрастен човек, местен, не каза нищо, не ме защити, за да ме освободят. Казва: „Брат Гради, ще трябва да отидеш в съседното село“. „Добре, ще отида“, отговорих. Пък бях много изморен. По пътя вървя с пазака и се разговарям. Той вижда, че няма нищо лошо в мен, но ме заведе в съседното село както му е наредено. Казвам: „Цял ден съм скитал, изморен съм много“. Заведе ме в къщата на кмета и той си отиде. Преспях у кмета и сутринта си отидох в Айтос. После научих от свако, че аз като съм минал покрай дюкяна в селото, в дюкяна бил попа, а попа ненавиждал нашите братя и сестри и наредил на кмета да ме арестуват и да ме закарат в другото село. Бях никому ненужен.

На другия ден като отидох в Айтос братовчедката ми Иринка, която стоеше на градината, я нямаше. Тя била в с. Бресово. Отидох и я намерих в с. Бресово и ѝ казвам: „Хайде да те водя във Варна“. Защото от Варна ще отида в Силистра да работя. По него време работех в Силистра. Тя се съгласи. В това време, тя имаше един братовчед, който имаше каруца, но той не се съгласи да ни закара до една гара в Балкана. Мислех, че аз няма да му платя за каруцата. Та намерихме друг човек на когото заплатих предварително една хубава сумичка, за да ни закара. После последния се похвалил на

братовчеда, Колю се казваше той, че съм заплатил за превоза толкова пари и той съжалявал после, че не ни е закарал, за да вземе той парите. Както и да е отидохме във Варна, седяхме един ден и потърсих едни възрастни сестри, но ги срещнахме по пътя като вървим. Аз ги запознах с Иринка и казвам, че това е моя първа братовчедка от еди кое село и т.н. Гледам, те се правят малко на ударени и се подхилват. Разбрах, че минават по своя младежки път и мислят, че брат Гради - тая му е симпатия и сега нарочно им казвам, че ми е братовчедка. Направи ми много лошо впечатление това. На другия ден си вземах довиждане с Иринка, оставих ѝ нужните средства и я оставих у скулптора брат Васил Ставрев, да може да се върне до Айтос. Аз пък минах през сегашния Толбухин и отидох в Силистра да си продължа работата.

Пропуснах да кажа, че във Варна ходихме с моята братовчедка у един мой братовчед и неин роднина чичо Стоян. Той имаше майка, леля Кера се казваше. Тя е била прислужничка в църквата на бащата на Учителя. Църквата се казва „Св. Димитър“, сега е музей. Тя беше си заминала вече за оня свят, но братовчедка ни разправя, че когато Учителят искал да види баща си, да му каже нещо, казвал на някой, който отивал в църквата да каже на леля Кера да излезе. Учителят бил още дете тогава, но ѝ казвал: „Кажи на татко ми да излезе, искам да му кажа нещо“. Тя влизала в църквата и казвала на поп Константин, че синът му го търси. Та от леля Кера чрез чичо Стоян имам това сведение, че Учителят не влизал в църквата където служел баща му.

42. ВЕГЕТАРИАНСКИ СТОЛ НА ИЗГРЕВА

Често пъти като отивах в Бургас или на село, казвах на всички какво съм чул от Учителя или ако съм научил някоя песничка им я изпея няколко пъти и те да я научат. Та веднъж сестра Елена Каназирева, Господ светлина да ѝ даде, веднъж пред всички вика: „Брат Гради, винаги когато си ни съобщавал нещо, което си чул от Учителя или си ни изпял някоя песен и сме я научавали от тебе, не се е случило впоследствие да дойде с някакво изменение. Особено песните. Всичко така добре ни предаваш и сме ти много благодарни за това“. Това беше една от първите сестри, която се изказа за пеенето ми и предаването на песните.

Минаха доста години откак бях напуснал село и моя бай Пею ме извика и ми каза: „Гради, искам да те питам нещо. Кажи ми, колко пари си спестил откак си отишъл в София?“ Аз си помислих и му казвам: „Бай Пею, откак съм отишъл в София всяка година си идвам най-малко по два пъти. Пътните струват 70-80 лв. да кажем София-Бургас. После връщане, а трябва да взема и някое подаръче нещо и насам-натам, после поддържам себе си, мама, брат ми следва, идват ни гости, колко мислиш, че съм спечелил? Това, което съм похарчил, то ми е викам спечеленото“. Нищо не можа да ми каже.

На Изгрева имяхме, пък той и сега е жив, Господ здраве да му дава, един брат на име Иван Сечанов. Той е родом от Самоков. Вече е 83-годишен. Той не се е женил. Брат Сечанов минава за един от най-добрите гъбари в България. Той е написал книга за гъбите. С него се познавах още от първите години когато дойдох на Изгрева. Той живее наблизко и често пъти ме спохожда. Веднъж като се хранехме, мисля, че беше в трапезарията, не мога да си спомня точно, но Учителят каза: „Когато дежурните искат да сготвят гъби, няма да взимат от другото освен от брат Иван Сечанов, който познава гъбите много добре. Само от него ще купуват“. На него Учителят бил казал,

той лично ми е разправял, че идва от Индия и се е преродил тука. Там е бил като факир и някой го е убил. Самият му вид е като на индус, черноок, мургав. Много хубав брат. Той е един от свидетелите, които са видели когато са нападнали Учителя в салона през 1936 г.

Като минаха една, две години откак си беше заминал Учителя, брат Боев ме извика и ми каза: „Брат Гради, брат Иванов е възрастен човек и не е добре със здравето (той беше тогава домакин на стола) трябва да търсим друг човек да го замести. Спряхме се на тебе, да станеш ти домакин на стола на братството“. Аз се съгласих. Трябваше да си избира един-двама помощници, с които да си помагаме. Понеже от 1939 г. когато бяхме на Рила оставих с много добри впечатления от брат Васил Константинов, избрах него и после Любен-еврейчето. Извиках ги и им казах: „Така и така ме поканиха, пък аз трябва да си търся един-двама помощници, с които да си помагаме. Брат Васил, твоята работа ще бъде всеки ден да записваш в тефтера какви и колко продукти са употребили дежурните за кухнята и колко пари струват и от друга страна колко пари сме събрали в касичката от столуващите. Изобщо ти ще бъдеш касиер. Аз ще поема домакинството, нали? То трябва тичане за тая работа нагоре-надолу. А пък брат Любен ще ми помага когато трябва“. Те се съгласиха и започнахме работа. Добре, но след това дойде съобщение, че столовете ще трябва да се регистрират и че ще има централно снабдяване за тях. За да бъдем централно снабдявани ще трябва да имаме наименование, печати, разписки, бланки и т.н. Чудехме се как да го наречем братския стол. Попитах Славчо Печеников, той беше известен тогава. Той ми каза: „Ами ще пишем „Квартален стол Изгрев“. Казах му: „Не ми харесва това нещо“. Излязох така, мисля, ходя, правя, струвам и по едно време вземах няколко листа и отидох при сестра Любка Хаджиева. Тя беше учителка, работеше в Варна, после се премести в София. Тя имаше пишеша машина и пишеше някои братски работи на братството и на брат Боев. Викам й: „Любке, трябва да направим една молба до главния комисар, който да ни даде разрешение да купуваме продукти за стола“ и й казах какво точно трябва да пише. Добре, но от кого ще бъде молбата? Помислих, помолих се на Учителя за съвет и веднага реших. Казвам й: „Любке, пиши: „Вегетариански стол „Бяло Братство“ - кв. Изгрев“. Тя го написа. Отдолу писахме: домакин - Гради Колев Минчев. Занесох аз тази молба в комисариатството и те я приеха. После като показах молбата на брат Слави, той ми вика: „Как можа да пишеш така?“ Отговорих му: „Ние от толкова време сме тука, Учителя образува Бяло Братство и говори цял живот за Всемирното бяло братство, стола работи толкова години, какво лошо има в това название?“ Както и да е. Получавахме продукти известно време и един ден като отивам при главния комисар, защото всеки месец носехме молба, която той трябваше да разпише, за да мога да получавам продукти и той ми казва: „На вашия стол няма да даваме вече продукти“. Казвам: „Защо?“ „Вие храните там фашисти“, отговори той. „Как ще храним фашисти“, викам аз. „Ти си длъжен да си познаваш хората“, казва той. Викам: „Аз няма какво да съм длъжен, аз съм домакин и мисля как да нахраня всеки гладен човек като дойде. А пък има друга служба, на тях това им е специалност, да дойдат и да видят кой е фашист и да му намерят мястото. От къде на къде ще храним фашисти“. „Ами това ти казвам аз, ще се научиш!“, казва той. Тогава извадих списъка, който носех със себе си и му викам: „Вижте списъка!“ На първо място беше брат Ганчо Генчев, инженер, той беше преподавател в училището при паметника на Христо Смирненски. В списъка бяха записани около 70 души, всички чиновници, работници, пенсионери. „Ето адресите им, вижте! Според вас кой

е фашист? И ако е фашист зачеркнете го!“ „Това не е моя работа“, отговори той. Викам: „Дайте ми списъка тогава!“ Той казва: „Какво ще правиш?“ Отговорих: „От тука ще изляза и ще отида да видя кога е приемния ден на др. Георги Димитров и ще отида при него. Той да разреши въпроса, дали да ни дават продукти или не“. Той ме гледа и вика: „Ами, как ще ходиш?“ „Тъй както идвам при вас ще отида и при него. Едно време Учителят му е спасил живота на ул. „Опълченска“ 66, а сега той е министър-председател. После, др. Георги Димитров разреши Учителя да Го положим на Изгрева“. Той ме погледна, замълча така, разписа и ми даде списъка.

Понеже стана дума за Славчо Печеников, ще ви разкажа нещо за него. Това беше още през първите години когато отидох на Изгрева. Може би 1934 или 1933 г. Славчо ми вика: „Гради, ела ако искаш да те заведа на Рила“. Аз се почудих и си казах, откъде-накъде Слави да ме води на Рила. Аз се съгласих. Той каза, че ще отидем за един, два дни. Той имаше кола с едно място където е багажника. Отваряше се капака и се сядаше отвън така, малко подухва вятър, ама нищо. Качих се аз и тръгнахме. Тогава пътя не отиваше чак до хижа Вада, а само до горския дом. Слязохме от колата, той я гарира на едно място и ми казал, че имал някаква много важна работа и че ще върви напред, а ние с жената и детето да вървим наедно по-бавно. И брат Гради тогава му дойде акъла, защо Славчо го вика, защото това дете трябва да се носи. Пътят от горския дом до горе съвсем не е малко. А това дете за сведение беше дъщеря му Буба. Тръгнахме полека-лека. Добре, но то едно своенравничко такова, да не кажа като родителите си. Тук се отбие да търси ягодка, там се отбие, а времето минава. Викам на сестрата: „Люба, не може така, туй дете ще трябва да взема да го нося“. „То е тежко“, казва тя. Пък и раницата ми беше доста тежка, но няма какво, взех Буба и я сложих на гърба си върху раницата. Тя де с едната, де с другата ръка ми шляпа шамарчета, недоволна от това, почна да плаче, да рита и т.н. Аз я нося, няма как! По едно време заспа. А едно време нали това му бе работата на Гради, това му беше занаята, да бави децата по нивите и си казах. Ето сега съм вече 21-22 години и пак ги бавя децата. Стигнахме горе на Рила по тоя начин. Брат Гради имаше доста разпавии във връзка с децата пък и с родителите им.

Като бях домакин на братския стол, по едно време до мястото където беше рояла, изгни дъшемето, трябваше да се подмени някоя греда, изобищо да се направи някаква поправка. Може да потъне някой или да си счупи крака, нали отиват там братя и сестри. Понеже брат Стоименов беше касиер, отивам при него и му казвам: „Брат Стоименов, ще трябва да отпуснете малко пари, с които да купим някоя греда и дъски, та да взема да поправа дъшемето“. Той ме погледна и отговори: „Нямаме пари, не може“, не знам какво си. Аз го гледах, гледах и друго не можах да му кажа освен това: „Брат Стоименов, Учителят беше между нас, вие живеехте при по-добри условия отколкото Учителят живееше - в Горницата и долу в голямата студена стая“ и той, така както седеше започна да трепери и аз си казах - да бягам, ще вземе да получи някой удар и тогава аз ще се чувствам виновен. Какво нещо е, не искам за мене парите, искам ги за братството. Не ги даде. Дойде време, че други ги взеха.

Веднъж получаваме леща от Бургас. Стоименов ме извика и казва: „Дай ми два, три килограма леща, да ми варят“. Като сварим леща на стола не можеше ли да прати да му вземат една чорба както брат Боев се хранеше, ами иска отделно да му се даде леща да си сvari. Искаше привилегии.

Като домакин трябваше да отивам да купувам зарзават от пункта където бях разпределен. А то беше през лятото. Тръгнал съм с малко пари. Но ка-

то отидох, гледам склада пълен с продукти. Хубави моркови, зеле, домати, чушки, патладжани и плодове. Изобщо много хубав зарзават. А пък аз бях отишъл много рано и отдавна не бях виждал такъв зарзават. После трябваше да взема освен зарзават за стола, но и за Рила. Чудя се какво да правя. Тръгнал съм с малко пари, а преди да купувам трябва да ангажирам камион за превоза. Отидох при гл. счетоводител и касиера, понеже като излизам от портата на склада трябва да подам фактурата на портиера и тя да бъде подпечатана и подписана от гл. счетоводител, а пък аз нямам достатъчно пари. Отивам при счетоводителя и му казвам: „Др. счетоводител, виждам, че имате много хубав зарзават и плодове, но съм дошъл с много малко пари, какво ще ми кажете?“ Той ме погледна и вика: „Каквото искате купувайте, напълнете си камиона, щом е за вегетариански стол „Бяло Братство“ - дадено“. Казах: „Добре“. Накупувах всичко каквото ми трябваше, напълних камиона, дадох фактурата на счетоводителя, той подписа, че е получил парите и аз отидох на Изгрева, свалих зарзавата понеже няма да тръгне същия ден за Рила, вземах пари от брат Васил и отидох с фактурата и платих всичко. После вървя и си мисля, остана ми като обеща. Викам: Като казах на счетоводителя за стол „Бяло Братство“, той каза дадено. Не каза за брат Гради Колев Минчев, а каза вегетариански стол „Бяло Братство“. Та Учителят ни научи, като работим за братството, хората да знаят, че ние нито лъжем, нито крадем.

Аз бях домакин на стола на Изгрева когато ни съобщиха, че на Бивака на Витоша, на поляната ще строят барче. В това барче празничен ден ще посрещат гости, ще има ядене, пиене, алкохол, кюфтета, кебапчета, пържоли и др. Тогава аз се заех и направих една молба до столичния народен съвет като запитах по-възрастните братя и сестри от кога са започнали да ходят с Учителя на Бивака. Мисля, че казаха от 1921 г. не си спомням точно от кога. В молбата посочих моя адрес и с нея обиколих всички братя и сестри. Почти всички приеха да се подпишат на молбата ми, след което я представихме в съвета. Почакахме за резултата и както знаете отговорът беше благоприятен за нас. На Бивака не построиха нищо. Учителят на Бялото Братство ни е водил толкова дълго време на планината, особено на Витоша. От тия екскурзии имаме толкова хубави спомени. В такъв смисъл беше подредена молбата и претърпя само много малки корекции. Така остана мястото на Бивака свободно за нас.

Тази молба до преди две-три години беше при мен, но като боледувах тогава, пък и сега още съм болен, повиках брат Георги Йорданов и му я предадох с други работи, също телеграмата от Москва до Антон Югов във връзка с мястото на Учителя, да ги предаде на сестра Драга Михайлова, за да се запазят като архивни материали. Надявам се при нея да са запазени.

43. ЛЕТУВАНЕ НА РИЛА С УЧИТЕЛЯ

Коя година беше точно не си спомням, но работната група, в която бях включен и аз, отново отиде на езерата. Като отидохме там гледаме, че а започнали да строят хижата на второто езеро. По това време се запознахме и с Кънчо, който беше отговорник на строежа. Кънчо ми каза, че тая година не ще можем да летуваме, защото ще строят. Аз го погледнах така и му казах, че нашето летуване не ще бъде пречка за тях, дори може да бъде и от полза, може да им помогнем в нещо, както и стана. Работната група се състоеше от двама, трима братя. Аз ги оставих и слязох в Говедарци. Отивах в Самоков да уредя този въпрос, защото след няколко дни ще започнат да пристигат групите. Аз ще трябва да отивам до София, за да ги вземам. като слязох в

Говедарци не щеш ли на площада се срещам с председателя на партийния комитет в София. Ние се познавахме от преди с него. Викам му: „Тъкмо сега ми трябваш. Така и така отидохме на Рила, обаче там започнали да строят хижата и отговорника на строителството - Кънчо, ми каза, че няма да можем да летуваме тая година поради строежа и ще трябвало да си слезем. Аз помолих Кънчо да останем да летуваме като обещах, че ще му помогнем нещо, но той не се съгласи и затова съм тръгнал да търся разрешение на въпроса както и друг път съм идвал при тебе в София, в службата ти“. Той ме погледна така и каза: „Ще кажеш на Кънчо, че аз съм разрешил да останете и да си летувате“. Аз му отговорих, че ще е най-добре да ми даде една бележка, както друг път ми е давал, за други случаи. Добре, но той бил в отпуски и затова нямал право да дава бележка, защото този, който го замества той отговаря. „Но кажи му на Кънчо, че аз съм разрешил да останете“. Отговорих: „Добре“. И оттам се върнах на езерата и казах на Кънчо, че съм ходил в Говедарци и съм срещнал председателя на партийния комитет и че съм му казал това, което Кънчо ми е казал и че председателя в отговор ми е казал да предам на Кънчо, че той е дал съгласието си да останем на Рила и да си летуваме. Кънчо каза: „Щом председателят е наредил, ще останете“. Казах му, ако иска да провери, нали? Да не мисли, че го лъжа. „Няма какво да ме лъжеш“, отговори Кънчо. Тогава развалиха кухнята, развалиха и охлюва... Но ние от работната група и брат Крум Въжаров - няколко души направихме мозайката на хижата. Значи изпълнихме си обещанието. Поради това, че помогнахме с направата на мозайката на хижата три години ни даваха да ползваме един килер горе, в който слагахме колци, брезенти и други някои работи.

Веднъж играехме Паневритмия на поляната над езерото на „Чистотата“ и гледам няколко братя и сестри отиват да си налеят вода от чешмичката над езерото на „Съзерцанието“ където си строеше палатки брат Петър Филипов. Питам сестрите: „Защо носите от там вода?“ „Ами сестра Стойка от Тополица, която била ясновидка била казала, че тая вода била свещена“, казват те. Викам им: „Да, свещена, откак започна да грее слънцето по-силно, овцете и козите пладнуват в снега, с извинение акат и пишат и всичко това като се топи снега отива в извора. Учителят препоръчваше водата от чешмата с двете ръце, долу до езерото“. „А не“, казват, „сестра Стойка ни я препоръчва“. Та искам да ви обърна внимание как се изопачават нещата. Та пиеха напикана вода от овцете.

Веднъж реших да отида на Рила на 21.май. Приготвих си раницата, облякох се подходящо за едно такова пътуване, отидох в Самоков и после на Гюлецица където преспах. (С директора на горското стопанство се познавахме много добре. Той живееше в Говедарци. Ходил съм и у тях. Връзката ни беше от там, от горското стопанство, т.е. директора на стопанството ни освобождаваше една голяма стая когато отиваме на Рила. В тая стая слагахме багажа, който после вземаха конярите, натоварваха го на конете и го изнасяха горе на езерата. После някои братя и сестри като закъснеят преспиваха там и т.н.) Сутринта като станах видях в двора на Гюлецица една джипка, но не обърнах внимание на това. И тръгна брат Гради лека, полека, качих се на езерата, отидох на Молитвения връх, после минах край мястото на Учителя, после на чешмичката. Навсякъде беше снежно, но снегът не беше дълбок. Когато слизах от Молитвения връх видях една група на първото езеро. Като наближи обед аз се приготвих за слизане и поех пътя край първото езеро. Но като наближих гледам един руски полковник хвърля въдицата и лови риба. Аз поздравих, но се спрях да го позяпам малко и гледам, той хване рибата, откачи я от въдицата и пак я пусне. Рекох си на ума: „Детинска

работа" и си тръгнах. Отидох тъй покрай групата, оттам ми минаваше пътя и гледам познати хора - директора на горското стопанство, жена му, имаше един българин, работеше в железниците, добър приятел на брат Тодор Михайлов. След 9.IX.1944 г. той стана военен с чин майор. Поздравихме се, поприказвахме, а те тъкмо сложили да обядват и в това време извикаха полковника. Той като дойде, седна и първата му работа беше, да вземе вилицата и да набоде едно голямо кюфте ли, друго ли беше нещо и ми го подаде. Викам: „Извинявайте, но аз месо не ям“. Той ме гледа учудено и в това време директора на горското стопанство, който искаше да бъде по-интересен, почна да разправя за братството малко нелепости, но разправяше, всички го слушаха и се смеят. По едно време като привърши, аз се чудех какво да им разправам. Всичко, което кажа ще бъде за тях лъжа. Затова помолих директора на горското, нали се познавахме много добре, забравих му вече името, нали. Ако обича да каже нещо за братството, каквото знае. Той поседя малко така и започна: „Ще ви разкажа един случай за един брат когото познавах. Познавах и жена му много добре. Този брат изглежда се съмняваше нещо в жена си и ме помоли за някое време да проследя жена му къде и с кого ходи. А те стават сутрин рано и отиват на Молитвения връх където Учителят им държи беседа, после се връщат, закусват, ходят на Паневритмия. Него ден аз си определих да следя жена му с кого ходи, къде ходи, какво прави, за да му докладвам. И за сведение, целия ден я наблюдавах, тя сменяше компаниите, ходеше тук-таме, но нищо лошо не видях в нейното държане и след това казах всичко на мъжът й.“ Казах: „Мисля, че е доволно, вие познавате братството, но другаря полковник не го познава, да има представа“ Те ме почерпиха нещо, аз си взех довиждане и си тръгнах. Стигнах Гюлецица и след това се запътих за Говедарци. Още далеч от Говедарци ме настигна джипката, но като ме замина спря. Полковника ми каза: „Побързайте, ние ще слезем в Говедарци и ще ви вземем за София понеже джипката се освобождава, хората почти всички слизат“. Отговорих, че и да вързам пътя е дълъг, та ако имам късмет, добре ще бъде“. И те казах: „Довиждане, довиждане“ и тръгнах. Но минаха 20-30 крачки ли какво и джипката отново спря. Аз отидох до тях и полковника ми вика: „Я стъпи тука на стъпалото“. Стъпих аз. Той ми вика: „Хвани се добре тука“, защото долу беше топло, горе имаше сняг на Рила, но долу беше топличко нали и покрива на джипката събран. Той повтори отново: „Хвани се добре, така“. Хванах се. Той отново се обърна към мене: „Можеш ли до Говедарци така да пътуваш?“ Аз се наведох така малко навътре, понеже джипката беше пълна с хора и отговорих, че не само до Говедарци, но и до София мога да пътувам така.

Както и да е, стигнахме Говедарци, отидохме в къщата на директора, там сложиха разни работи за ядене и пиене. Аз ги погледнах така и им казах: „Аз ще сляза при шофьора да помогна да измием колата, нали?“ „Ама няма, той сам ще я измие“, викат те. „Нищо, вие се почерпете“, казах аз. Отидох, помогнах на шофьора и по едно време всичко беше готово. Шофьорът го извикаха и той си закуси и по едно време „довиждане, довиждане“, кажихме се. Полковника и майора седнаха на задната седалка, пък аз седнах до шофьора. Тръгнахме и пътуваме. По едно време полковника ме пипа по рамото. Аз се обърнах и той ми каза: „Колко хубав човек си, а пък не ядеш месо, не пиеш, що за човек си?“ Аз помислих за момент и казах: „Ще ви отговоря, но малко ще помисля“. И по едно време се обърнах и му казах: „Вие сигурно знаете за Лев Толстой. Аз като малък, още в отделенията като учех съм чел от него брошурки. Той е вегетарианец, въздържател. Сега, за да ям месо ще трябва да хвана едно агънце или някое друго животно и да го

заколя. Но аз не желая такова нещо. Ако река да пия алкохол, друго и друго, но виното много го обичам и по-голям пияница от мене няма да има. Като малък бях кръчмарче в една кръчма и оттогава макар и да бях още малък се появи това чувство у мене, че е по-добре да не пия. Когато исках да пия нещо вземах една бучка захар, капвах 2-3 капки коняк, колкото да ми замирише малко и смучех захарта. Ако взема да пия, от мене няма да стане никакъв човек. Два метра човек, а пиан да се търкалям по улицата. помислете така и да видим какво ще решите и тогава ще ми отговорите". Като му казах това нещо се обърнах. По едно време той пак ме тупа по работа и вика: „Вижте какво, тъй както сте, така продължавайте. Аз мислих доста, но карайте казва така". После като пристигнахме в София, аз слязох на „Цариградско шосе", сега бул. „Ленин", сбогувах се и си отидох. Майорът идваше от време на време на Изгрева, той знаеше къде се събираме на беседа. След това те дойдоха двамата с полковника няколко пъти, аз ги видях.

Друг път пак бях на Рила сам и вървях на връщане до Самоков пеш. Като стигнах в Самоков до автостанцията, всички автобуси, които отиват за София бяха заминали. А пък вечерта щеше да има много хубав братски концерт в братския салон. Имах голямо желание да се прибера в София и да присъствам на концерта. Гледам една луксозна кола пристигна от някъде и от нея слязоха две деца и още двама души. Колата седеше така. По едно време пътниците си тръгнаха и остана само шофьора в колата. Ама колата беше една от най-луксозните. Отидох при шофьора, поздравих го и му казах: „За къде ще пътувате?" „За София", отговори той. Викам му: „Аз се връщам от Рила и за сведение работя в железниците. Утре трябва да съм на работа, а съм изтървал всички рейсове и няма как да се прибера". И наистина аз работех в завод „Георги Димитров" където правехме една стоманоледярна. Аз работех мозайките. Викам: „Каквото трябва ще платя, само да ме вземете". „За ваше сведение", каза той, „моята кола е министерска. С тая кола се возят само министри и ни е забранено да возим пътници". Викам: „Абе аз тоя отговор го знам, кажи друг някой отговор, да мога да се прибера в София". Той ме погледа, погледа и каза: „Аз от тука ще тръгна и като сляза там под фабриката (долу имаше ленена фабрика), ще спра и ще ви чакам". Тръгна той и аз си викам дано не ме излъже. Всичко става. Ако иска само да се освободи от мене. Добре, но като стигнах фабриката и като я заминах малко, той се отклони малко от шосето и чака. Отидох, свалих раницата, сложихме я в багажника и тръгнахме. Пътувахме така и като наближихме София стигнахме до разклона, до кулата мисля, че го казваха, имаше разклонение шосето - за София и за Дървеница. А пък аз нали исках да отида на концерта, викам: „Хайде моля ти се, мини през Дървеница ако може". Той се съгласи. От Дървеница спряхме на мостчето и седя така и му казвам: „На две молби не ми отказахте. Обещайте, че и на третата молба пак няма да ми откажете". Той ме гледа, гледа така и вика: „Това пък какво ще е?" Викам: „Няма да е лошо, само ще ви моля да ми приемете молбата". „Дадено, прието", каза той. И аз вадя портмонето, тогава 200 лева не бяха много пари, тогава хилядарките вървяха и му давам 200 лева. Той си вдига ръцете да се пази. „Аз съм държавен чиновник и не мога да вземам пари", вика той. Казах му: „Вижте какво, вие можехте и да не ме вземете, да не ме доведете, обаче ме доведохте до София, после ви помолих да минете през Дървеница - пак. Сега, ако щете ги подарете на някой друг човек, но ги вземете". Той ме гледа, гледа и ги прие, слезе от колата, отвори багажника и ми даде раницата. Аз бях много доволен, че сварих навреме да отида на концерта.

Една година пак бяхме на лагер на Рила. Хижата още не беше

построена. Идва една войскова част и насмалко да мине през лагера. Лагерът беше още долу, нали? Началника им, им дал заповед да минат през лагера и в това време видях много братя и сестри гледат, а войниците минават и се взират така като че ли правят обиск. Аз се спуснах при началника им и му казвам: „Абе, др.началник, вие сте военен, кога през вашия лагер ще пуснете така да минава който и да е, може ли такова нещо? Има пътека по средата или покрай езерото и оттам ще се изкачите, за да идете за където сте тръгнали, а не да минавате през лагера край самите палатки. Как може да вървите така? Забранявам ви, да минавате оттука! В лагера има възрастни хора и деца, ще се изплашат!“ като казах така всички войници се спряха. Те бяха още в началото на лагера. Началникът им ги извика и те тръгнаха по пътеката... Тогава по същото време имаше един брат Димитър Шишков. Той беше артист. С него бяхме много близки. Той наблюдавай моето държане към войниците и началника им и после ми каза: „Брат Гради, никой не можеше да направи това нещо, което вие направихте. Вие излязохте така и само за момент войниците бяха приковани към местата си“. Та ето ви още една опитност.

Сестра Цвета, съпруга на д-р Йончо, те имаха една внучка и веднъж сестра Цвета разправяла нещо за Рила и казала: „Оставете го брат ви Гради. Той постоянно ви се караше, искаше да ви бие, искаше да ви изгони“. Внучката гледала, гледала баба си и казала: „Ама, бабо, ама той много ни обичаше и затова се караше и на вас, и на нас, да не ни пуштате на езерото и т.н.“ Сигурно е имало някакъв случай когато аз съм се карал, но то е забелязало, че това е било за добро. Нали някое дете като стъпи на някой камък може да се подхлъзне, да падне и да се удави в езерото? Та много съм й благодарен на тая внучка пък и на други братя и сестри, които са ми влизали в положението като знаят как е било на Рила. На другите съм казвал понякога: „Идете да питате сестра Цвета Йончева, тя ще ви каже какво е казала нейната внучка, че е почувствала, че аз съм ги обичал децата“. Но имаше и такива, които обвиняваха брат Гради.

Една година приготвяме багажа за Рила с брат Николай Дойнов. Всеки денк, палатка или друго нещо, кафез например, е надписано на кого е, има адрес, колко килограма тежи, за да се знае колко трябва да се плати на конярите, нали? Изтеглихме багажа и приятелите един по един си излязоха от трапезарията където се струпваше багажа. Аз останах сам. Предстоеше ми значи да изнеса всичкия багаж, който трябва да се натовари на камиона, да го вдигна и да го наредя. Почти беше невъзможно, защото багажа беше много, после беше тежък, а беше лятно време, горещо. А една от големите групи, които ще пътуват беше групата на брат Иван Антонов. В неговата група имаше повече братя и то все здравенци - брат Славчо от Трявна, брат Крюгер, брат Милан от Кръклиново, учител. Понеже те са група помолих една сестра да отиде при брат Иван Антонов, да му каже да прати брат Таню, брат Славко Петков и друг някой да дойдат и да помогнат за товаренето на багажа. Отиде сестрата и по едно време гледам брат Иван Антонов идва и като дойде при мене такава кавга изсипа, че не е за разправяне: „Аз имам кокоша слепота, не мога да гледам, а ти ме караш да идвам тука да товаря багаж...“ Обяснявам му, че тяхната група е от 5-6 души и то все братя, да дойде някой да помогне да натоварим камиона. Няма никой кой да ми помогне. Кой ще натовари камиона? Както и да е накара ми се той и си отиде. Аз какво да правя сам, затворих салона, заключих го и се прибрах въщи. Ние ставахме сутрин с шофьора към 2.30-3 ч. и тръгнахме за Рила. Шофьора се казваше Гавраил. Беше много хубав човек. Той не беше от

братството, но аз си го имах за брат. Викам му: „Докато не дойда утре да те събудя, няма да ставаш, нали?“ Той и имаше будилник и ще трябва да му дрънка за събуждане. Той беше шофьор към управлението на ДАП, но понеже през лятото имаше много народ, който се придвижваше за Рила, правех, струвах, намирах му работа и която работа после ме закара при прокурора, че съм правил черна борса - това беше любимия ми брат Антон. Пренасяхме разни трупи, дъски и други работи, само и само да ми бъде под ръка, защото като го изтърва като шофьор, друг надали ще намеря тъй подходящ, да може всеки момент да пътува когато поискам. Значи вечер той спеше у дома, на Изгрева когато ще пътуваме за Рила. И тъй отидох сутринта рано, брат Димитър Звездински, Бог светлина да му даде, дойде пръв и гледа камиона празен, нали? Чергило нямаше, времето беше хубаво, добре, но багажа не е натоварен. Викам му: „Брат, всеки дойде, остави си багажа, чака да го претеглят, да знае колко килограма има багаж обаче никой не се сети да остане, да натоварим багажа. Кой да го натовари?“ Постепенно почнаха да пристигат братята и сестрите, но аз не пипах да товаря. Казах: „Който иска да ми подава багажа, аз ще го наредя. Зная как да го наредя“. Почнаха да подават багажа. Дойде и д-р Йончо с жена си Цвета по едно време. Аз бях горе на камиона, но бях натоварил всичко. Цял бях изпотен от работата. Слязох и отидох при шофьора. Гледам д-р Йончо сложил жена си до шофьора, а и той нали трябва да бъде до жена си, та ми вика: „Ние ще пътуваме в кабината“. „Извинявай“, казах аз, „но досега съм товарил багаж и цял съм изпотен, дори нямам време да се преоблека, вие ще се качите на камиона горе. Ако искаш, може да оставиш само жена си тука най-много“. Той се развика, обаче слезе с жена си, тогава аз се качих и така потеглихме за Рила. Тогава отивахме вече до хижа „Вада“. След нея има един мост и поляна, на която стоварвахме багажа. Тая група беше от първите доколкото си спомням. Слязохме от камиона, разтоварихме всичко. А там имаше овчари 5-6 души, които дояха овцете. Имаше много овце и магарета. Върнахме се с шофьора отново в София. Натоварихме друг багаж на нова група и пак отидохме. На разтоварището на багажа сварихме само брат Влад Пашов, който ни каза, че конярите още не са дошли от горе, от планината да вземат останалия от вчера багаж. Той прибрал вечерта всичко останало, покрил го с брезента и си легнал на една страна. Като станал сутринта гледа, че липсва един газен сандък, в който слагали олио и други работи да не се чупят шишетата (така пренасяли олиото брат Влад Пашов и брат Димитрий). Обаче гледал насам-натам сандъка го няма - откраднат. А пък тия овчари ме познаваха от по-рано. Като почнем да носим багаж от София, нали разтоварваме, те ме заобиколят, зяпат и като имам зарзават или плодове, давам им нещо да се почерпят. Мисля си сега какво да правя, как да открия сандъка. А там горе брат Димитрий, той правеше мекици. Вземали сме олио може би цяла тенекия или зехтин и викам на шофьора: „Седни за малко тука. След малко ще дойда и ще закусим“. Отидох при овчарите. Те бяха докарали вече овцете и ще почват да доят. „Добро утро“, поздравих аз. Викам: „Вижте какво. Снощи тук е останал един наш брат да спи при багажа, но сутринта е забелязал, че е изчезнал един сандък-газен. За ваше сведение този сандък е на един големец, военен и мислих, мислих и реших, че никой друг не е способен да направи това нещо освен някой от вас“. Те почти всички викнаха: „Как може така да ни обиждаш, това, това...“ Викам им: „Добре де, да не дойде някой от Мальовица да вземе сандъка. Този, който е вдигнал сандъка, той е обиколил нататък, вижда какво е що е, после вие сте ни най-близки, няма какво да се сърдите. Но аз ще отида да закуся и ви казвам следното: „Ако дойдете да ми кажете

къде е сандъка, за да го прибера, никому няма да кажа освен на вас, но ако не дойдете, ще се прибера в София и ще не ща ще ида да кажа на тия военни, а те са големци, ще дойдат с една джипка и ще ви приберат и после какво ще ги правите тия овце и магарета не зная. После като ви приберат няма да ви свалят в Говедарци или Самоков, а ще ви закарат направо в София. Така че помислете добре". Те ме нахокаха, но както и да е. Аз се прибрах и седнахме да закусим с шофьора и брат Влад Пашов. По едно време гледам един малчуган към 19-20-годишен идва малко гузен и ми вика: „Бай Гради, искам да ти кажа нещо". Станах аз, отидохме настрана и той ми каза: „Аз зная къде е сандъка, ама като дойдете и ще ви го дам". Казах му: „Виж какво, ти виждаш, че имам тук камион. Където и да си го занесъл отивам, качваме го на камиона и го докарвам тука. Като отида в София винаги ме питат как сме стигнали. Интересуват се, не мога да ги лъжа тия хора, затова казвай къде е сандъка!" Той започна: „Ама тъй било, тъй било..." Казвам: „Сега шофьора е на мое разположение, аз му плащам превозите". „Хайде ела с мене", казва той. И тръгнахме по шосето, после се изкачихме нагоре и така като излязохме, то е към стотина метра една височинка и той се отби вдясно, где-то се отива към реката и край нея зад един голям бор сложил сандъка, набрал папрат и шума и го покрил по тоя начин. Да имаше 150-200 метра разстояние, ама нямаше. Вземахме сандъка и го занесохме на шосето, сложихме го на камиона и после с шофьора се прибрахме. Та и с тоя сандък имах една опитност и едно преживяване.

Имаше един период когато превозвахме багажа за Рила с колата на брат Йордан Бобев. Колата беше веднъж пред неговата къща. Натоварихме всичко. По едно време брат Йордан изчезна и след малко се връща. А той бил при сестра Невенка Неделчева и сестра Анка Иванова (Шишкова) идва и нарежда: „Братя, от тоя багаж ще трябва да свалим известна част, защото сестра Невенка ще трябва да натовари друг някакъв багаж". Аз го гледам така и му викам: „Виж какво, за този камион аз те ангажирах, аз ще ти плащам, аз го натоварих с багаж. Братята и сестрите, които ще пътуват било с камиона, било с рейса за Рила, тях ги няма тука и като им свалим багажа те ще пътуват и ще отидат без багаж и после какво ще правят? Който е искал да пътува да каже по-рано. Сега ти забранявам да сваляш дори една игла!" Поглеждам братята и сестрите и се обръщам към брат Пеню Ганев и му викам: „Брат Пеню, извинявай, но на друг нямам доверие. Ще вземеш да спиш тука", защото и той щеше да пътува за Рила, „защото Йордан може да направи някоя беля и после ще се чудим какво да правим". После сестра Каменка, другарката му, Бог светлина да ѝ даде, ми се сърди доста време и казва: „Как намери брат Пеню да викаш", понеже той беше най-възрастния човек между всичките, него да посочиш". Казвам ѝ: „Нямах доверие на никого освен на брат Пеню!"

Като споменах сестра Каменка ми дойде на ум, че веднъж бях у тях и тя ми каза, че сънувала един сън. Това било по онова време когато почнали да събарят салона където Учителят държал беседите. До стаята на Учителя имаше едно балконче отвънка „и сънувам", казва сестра Каменка, „брат Ради и брат Гради хванали балкона, а той вече ще падне, майсторите събарят, обаче вие го държите двамата с брат Ради. Понеже ми се видя някак интересно, затова ти го разправам. Та от цялото братство, вие двамата държите тоя балкон да не падне. А те го бяха съборили вече". Та ми остана спомен тоя сън на сестра Каменка.

44. НЕВОЛИ ОТ ЛЪЖЕБРАТЯ

След като си замина Учителят ръководството на братството се пое от братския съвет, в който влизаха около десет души братя и сестри. Един от членовете в братския съвет беше брат Антов. Веднъж последния като не бил съгласен с някакво решение на братския съвет отива у брат Боев. По това време брат Боев не беше здравословно добре и беше на легло. Брат Антов като няма на кого да си изкара яда, започнал да бие брат Боев. Това нещо се разчу, разтревожи ни и мина някое време и трябваше да започне новата учебна година. Аз мислих много по тоя въпрос във връзка с брат Антов и измислих. Първата беседа, която трябва да посетим, отидох до чешмата където беше портичката, през която минавахме, за да отидем в салона и зачаках, нали сутрин беседите започвах в пет часа. По едно време идва брат Антов с жена си до портичката където седя аз. Казах му: „Брат Антов, сестрата може да отиде на беседа, обаче вие, който се показвахте като голям герой, вземахте и бихте един брат, който е на легло, искам да ви видя гърба. Както виждате аз нямам нито бастун, нито тояга в ръка, но искам да се върнете обратно. Няма да ви пусна да отидете на беседа.“ Той в това време тупа с бастуна така и вика: „Аз утре ще ти дам да се разбереш!“ Викам: „Утре, (а наблизо имаше електрически стълб) на тоя стълб може да ме обесите, обаче сега искам да ви видя гърба“. По това време минават други братя и сестри, отиват на беседа и слушат, нали? И той гледа, гледа и като вижда, че е безсилен ще не ще се върна, не дойде на беседа. После гледах по някое време пак идваше с някое негово протеже, да го пази. Аз нямах нищо против това. Исках само да му покажа, че не е толкова силен и че има и други сили.

По-късно бях изгонен като домакин на братския стол под предлог, че съм лъжел и крадял. Пуснаха писма до братствата, в които съобщаваха, че Гради крадял. Брат Куртев като получил писмото го изгорил, а брат Руси Караиванов ми предаде писмото. Аз го пазах, но като ми взеха книгите при обиска взеха и писмото.

Под давление на Антов, който „нали много ме обичаше“ пък може да е имало и други причини, брат Васил Константинов, който беше член на братския съвет беше сменен със сестра Елена Андреева. Мене ме бяха обвинили, че съм откраднал три пружини и ми бяха задържали от заплатата за тях 21 лв. Всичко това беше клевета. Във връзка с тия разпри веднъж разговарях със сестра Елена и тогава тя заплака и ми каза, че била натоварена от братския съвет да ме следи. Сестра брата следи, а вълкът в кошарата си седи.

Това бяха клевети, но както и да е. Като дойде време за отиване на Рила брат Николай Дойнов, независимо от това каквото беше станало между нас, идва при мене и ми вика: „Брат Гради, хайде да ходим пак на Рила, да помагаш“. Отговорих: „Брат Николай, бих дошъл, обаче нямам никакви средства сега“. „Аз“, каза той, „ще поема издръжката ти“. Аз се съгласих. Тогава сестра Ганка работеше още братска работа на Изгрева. И тръгнахме с брат Николай и Ганка на Рила. Тогава брат Коста Стефанов беше счетоводител на братството на Рила. През време на летуването брат Борис Димитров, който страдал от астма, един ден му стана много лошо. (Брат Борис Димитров беше чиновник в пенсионното отделение. Много пъти той ме е молил да му кажа къде съм работил, да ми оформи документите за пенсия, но аз не обърнах внимание на това нещо на времето. После при пенсионирането си срещнах доста трудности и не можах да събера трудовия си стаж напълно.) Като нямаше кой да му помогне казах на брат Янко, а пък последния ще слиза в Гюлежица: „Брат Янко, остави ми най-добрия кон, да мога да сваля брат

Борис". Брат Янко ми остави, имаше един хубав бял кон, и тръгна напред. Като се приготвих, качих с други братя брат Борис на коня. Конят беше със самар за сведение и при наличността на толкова братя и сестри, само брат Нестор Чуклев ме придружи до второто езеро, да минем най-трудното място до пълното езеро, нали. Там имаше много скали и т.н. После ме остави сам и аз трябваше да се справям с тоя „лек случай“, държейки коня за юздата, да придържам и брат Бориса, който едва седи на самара на коня. Как го заведох до сипеите, там където свършват клековете, там беше много върло, сам не знам как се движим. По едно време като се изправи коня на задните крака, насмалко да падне брат Борис. Аз в това време се сетих и си казах: „Хей, брат Борис си заминава за оня свят!“ (Понеже съм чувал от Учителя, че конете виждат това нещо.) И какво да направя, вързах коня за един клек, вземах брат Борис, той беше с пелерина, сложих го на гърба си и оттам почнах да слизам по пътеката така, само че обикалях както обикалят конете, защото може да се плъзна, та да отиде и брат Борис и аз, да пострадаме. Слязох на полянката долу до боровата гора. Сложих брат Борис на пелерината и аз се върнах. Отвързах коня и тръгнах с него надолу. Като стигнахме полянката пак вързах коня, качих брат Борис на самара и пак полека, полека минах гората, минах Вадата и оттам слязох на хижа „Вада“. По него време слизахме на Гюлечица. Като стигнахме Гюлечица, брат Янко ме чакаше още там. Посрещна ме и брат Коста Стефанов. Той беше на Гюлечица. И тъй оставих брат Борис Димитров на тях и тръгнах за Самоков да търся кола, да мога да го заведа до болницата в Самоков. Той беше тежко болен. Отидох в Самоков, търсих насам, натам, най-сетне намерих една таксиметрова кола. Като се върнах да взема брат Борис на Гюлечица, той беше си заминал вече за оня свят. Качихме го в колата, минахме през Самоков, обадохме се на таксиметровата служба, че трябва да го заведа в София, да не се чудят какво е станало с колата, аз не мислех да го водя чак в София. Бях взел колата за един, два часа колкото да го заведа до болницата в Самоков. Но сега се налагаше да го заведа в София. И така, тръгнахме от Самоков за София. Като наблюдавахме София, минахме покрай Изгрева, спрях на мостчето, отидох и казах на някои братя и сестри, те дойдоха, видяха го. В това време дойде брат Димитър Звездински, те бяха с него големи приятели. Той се качи в колата. Трябваше да минем покрай домът на брат Борис Димитров. Той живееше до университета срещу градината. Отидохме с брат Звездински и той съобщи на родителите му за станалото. Те дойдоха и на всичко отгоре нахокаха брат Гради, понеже им беше жал за сина им, нали. Добре, но аз нямах никаква вина, аз просто прислужвах. Занесохме брат Борис на гробищата и го оставихме в дома на покойника, понеже трябваше неговите родители да отидат с дрехи да го преоблекат. Та оставихме го и излязохме да се качим в колата с брат Звездински. Обаче като се качихме в колата, шофьорът се мъчи да запали колата, но тя не ще да тръгне. Нещо не предава горивото и мина половин час и повече. Брат Звездински седи и се моли. Вика: „Брат Борисе, моля ти се пусни ни да си тръгнем. Трябва да си отиваме“. Мина долу, горе един час и най-сетне шофьорът се справи с колата. Минахме пак покрай Изгрева, оставих там брат Димитър Звездински и продължих до Гюлечица, докъдето можеше да ме закара колата. Платих на шофьора и продължих пътя си за езерата.

Като пристигнах на езерата бях капнал от умора. Толкова време бях в напрежение, нали. И макар още да беше рано, легнах си и съм заспал в палатката. По едно време чувам някаква сестра вика. А то беше към 10-11 часа вечерта. Аз съм легнал на леглото, но чувам и викам: „Какво има?“

Сестрата се обади, че сестра Йотка ме вика: „Почакай“, казвам. Облякох се и излязох. Викам: „Какво има?“ „Абе аз бях днеска на Мальовица и като се върнах уморена легнах с децата. Обаче сега като се събудих, гледам децата ги няма и се много разтревожих.“ И пак няма кого - брат Гради вика за тая работа. Слязохме с нея до езерото, там имаше запален голям огън. Обаче нейните дъщери Мими и Виолета ги няма там. И питаме и разпитваме и ни казаха най-после, че тука една групичка - хижаря, Анчето на брат Тодор-гледача, брат Георги Стратев и Виолета отишли към чешмичката. Викам на сестра Йотка, тя пък бавно ходи. Аз имах батерийка, с която ходех: „Аз ще отида да ги търся“. Минах чешмичката, оттам тръгнах по пътеката нагоре към третото езеро и по едно време чувам някой говори и като ги наближих светнах с лампичката и гледам нашите хубавици се връщат. Анчето беше първа. Пък там пътеките са не пътеки, а вади, поради това, че водите по някое време са обилни и дълбаят и тя седи. Като отидох до нея, нали тя беше първата й ударих едно шамарче. А тя сигурно не от шамарчето, но тя не е седяла добре на пътеката и падна. След това Георги Стратев се пази да не го бия и него, но никого не ударих. Само Анчето и тръгнахме. Отидохме при огъня.

Понеже Анчето обичаше хижаря, вземала брат Георги и Виолета, нали, та да си пофлиртува или едни други да си правят параван...

На другия ден виждам Мими и я питам: „Абе, Мими, къде ходихте снощи?“ „Ами, брат Гради, аз се разхождах с лодката, бях с някое гадже“. Разхождала се с лодката, а никой не ме питаше, че два дена не бях спал, не бях почивал. Върнах се на езерата, пак неприятности.

Един път така както сме на бивака на Рила, долу имаше много посетители на хижата, гледаме едно момиче се качва на Харамията. Ама отстрани откъм бивака имаше един хребет. Викам: „Никой няма да вика, да не се изплаши“. Обаче, като се върна, то се указа дъщерята на брат Кадиев. Аз й викам: „Я си събери багажа и веднага да дойдеш при мен“. В това време ме заобиколиха брат Слави Печеников и други. Те и неговите деца бяха също такива палавници. Нали и те имат деца. Викам пак: „Събери си багажа!“ Другите викат: „Какво ще правим?“ Викам: „От тука да си върви в София!“ Брат Янко тъкмо щеше да слиза. „Ама тъй било, тъй било...“ А пък аз мислех да го заведа до езерото долу. Като вземе да слиза по камънаците да го върна. Обаче това не стана... Прибрах се. Викам: „Хайде, тоя път нищо няма да направя“. След това брат Кадиев дойде след няколко дена и казва: „Ама вие тука трябва да купите топки, пък не знам какво, че децата да има с какво да играят“. Викам: „Като искаш да има топки и люлки и забавачки за децата, ще ги изпратиш в някоя детска почивна станция, няма да ми ги прашаш тука, да ни тревожи“. Та имах много такива подобни случаи.

Около 1950 година работих във Видин един фонтан. По него време си бях направил едни обувки, много хубави бяха - цели и много ми харесваха, само цвета им не ми харесваше понеже бяха черни. Но нямаше как, носех ги. По същото време сънувам, че сестра Василка Иванова (сестрата, която живееше на ул. „Опълченска“ 66, която переше дрехите на Учителя и беше около Него. Тя беше от Айтос) ми вземала обувките и ги носи така през една поляна и аз викам: „А, сестра Василка ми вземала обувките“. Аз тръгнах след нея, за да видя какво ще ги прави. Тя като вървя, вървя, взе че ги пусна на земята и по едно време изчезва. Аз отивам и гледам, че те са пуснати в един трап. А пък те са съвсем нови обувки, само че черни, не ми харесваха, нали? Наведох се там, взех си ги.

Същите обувки ги бях изцапал много с кал когато развалях бараката

гдето правих фонтана, та бях решил да ги занеса да ги почистят и си бях обул други обувки. Но отидох на фонтана с отговорника на парка, с когото бяхме станали близки, понеже фонтана беше в неговия обсег. Почнахме да разглеждаме фонтана и в това време аз оставих обувките на перваза на фонтана. После тръгнахме с тоя човек да го оглеждаме отблизо, после от по-далеч, да гледаме как изглежда и забравих обувките. Сутринта отивам на фонтана да търся обувките, нали ги бях оставил там като говорих с тоя мой познат, но обувките ги няма. Питам, търсих, но уви, няма ги.

45. ВРЕМЕ ЗА РАВНОСМЕТКА

Мисля, че беше през 1966 г. От Паркстрой отидох в железниците да работя, но се разболях от лумбаго и ишиас в кръста. От болницата в София ме изпратиха в Ст. Димитрово в жп болница. Понеже беше много горещо през деня (беше лято), обичах да ставам рано и да се разхождам. Минаха два, три дена и по едно време гл. лекар-невролог, забравил съм му вече името и още един лекар, като влизам в стаята, нали се връщам от разходка, а стаята празна, болните излезли. Гл. лекар казва: „Ето ние дойдохме и бай Гради пристигна“. Седнах при тях, да ми опишат заболяването. Гл. лекар ме пита първо, от къде съм се научил да нося такава дълга коса. Аз му отговорих: „Когато другаря Георги Димитров се върна от Москва ходих да го посрещна и го видях с дълга коса, което много ми хареса. От тогава реших да нося дълга коса“. Гл. лекар каза: „Хайде, не се занасяй ами кажи истината“. А те познавали Учителя. Единият лекар бил още момченце в Сапарева баня, а Учителят като се връщал от Рила или като отивал, отивал там на баня. Баща му бил военен. Учителят седнал така на една пейка, а детето се завъртяло около Учителя, седали с баща му значи на пейката ли какво и Учителят казал на баща му, че това дете ще стане учен човек. Така впоследствие той станал лекар. Гл. лекар пък бил от Несебър. Аз също съм работил в Несебър. Имаше едно голямо блато, пресушаваха го там, а аз работех на дигата. Той също като бедно момченце работел там. И така тия лекари бяха разположени към мен и ми отпуснаха вегетарианска храна в болницата. Благодарение на това прекарах там много добре. Стоях един месец, след което ме изпратиха в Поморие на кални бани. И там стоях един месец. Лекуваха ме с хума, но не ни даваха да се къпем в морето, понеже водата беше хладка. Даваха ни само да се разхождаме край морето. В това време когато се разхождах се запознах с две девойки. Едната студентка, другата агрономка от Смолян. Първата живяла на Изгрева при вуйчо си Македонски, който живееше на Изгрева. Те пожелаха да си направим една обща снимка като застанаха от двете ми страни. След това ме върнаха отново в болницата в Ст. Димитрово, защото имах още болки. В Ст. Димитрово прекарах още един месец в болницата.

Между другото ще спомена и това, че лекарят от Ст. Димитрово ме помоли да поръчам паметник на баща му в с. Владая, понеже на него отказали да му вземат поръчката. Аз пък бях познат с управителя и един ден отидох и поръчах паметника. След известно време, когато вече беше готов отидох и се погрижих за пренасянето му в Ст. Димитров. Спомням си, че за пренасянето му чаках дълго време, от сутринта та чак до някое време след обед, да мине някоя кола, с която да мога да го пренеса. Значи след обед по някое време спря една кола, а той, шофьорът-собственик на колата ме видял, че чакам от сутринта и ме попита: „Ти какво чакаш?“ Обясних му какъв е случая и той ми помогна да пренесе паметника до Ст. Димитров.

Ще кажа още нещо за брат Йордан-шофьора. С него имяхме доста разпавии. Той беше зависим от някои „сестрички“. Веднъж от Тополица пристига група. Съобщават му да отиде на гарата. Той отива, натоварва ги, както и багажа им и ги докарва на Изгрева. Тогава спирахме при брат Бертоли. Дворът му беше голям, та имаше широко място за рилски багаж. Някои си оставяха там багажа и след това си търсят начин да се придвижат за Рила. Обикновено пътуваха до Самоков или Говедарци с автобуса. А пък те сега бяха възрастни хора - братя и сестри. Викам му: „Йордане, защо ти не ги заведеш?“ Защото той им каза, да си оставят багажа, а те да си търсят начин за пътуване с автобуса. Той започна да ми мънка нещо и аз му казвам, понеже той беше натоварен с багажа на братята и сестрите от Тополица. „Свалете всичкия багаж! Брат Йордан нека да си ходи където иска. Аз ще сляза и ще намеря превозно средство.“ Той ме погледна и вика: „Шега няма с брат Гради. Хайде, ще ги закарам“. И тъй както си беше натоварен камиона, така остана. После измисли, че трябвало да се качат няколко кафези с хляб. Викам: „Има място за кафезите с хляб, обаче от багажа няма да сваляш нищо. Направо брат Янко да ги поеме и да ги изкара горе на Рила“. Интимната мисъл на брат Йордан беше да сложи багажа на някои сестри, а да остави възрастните хора да си търсят превоз за Рила. А има да се ходи доста от автобуса на Пюлчица до Горския дом, за това нещо не иска и да знае.

С брат Йордан сме пътували доста. Няма да забравя когато в по-първите години като тръгнем от Пюлчица нагоре, на няколко места камиона трябва да се изкачи по-нависоко, мястото е стръмно и брат Гради вземе някакъв камък, брат Йордан форсира колата и върви напред. Брат Гради тича след камиона и като види, че камиона ще спре вече, слага големия камък. Що спомени имам, с кого ли не и специално с брат Йордан.

Понеже стана въпрос за брат Бертоли, Господ светлина да му даде, той си замина вече нали, но той нямаше къща още първите години на Изгрева. А точно срещу мен имаше една стая на пловдивчани. Там живееха Митко Сотиров, в съседство Гита Стратева и там имаше една стая недовършена и той я взема под наем. Понеже аз работех тогава при него той ми каза: „Гради, вземи направи стаята“. Нали ще ми плати човека за нея. Почнах аз първо мазилката, после трябваше да правя дюшемето, но нали под дюшемето трябва да се сложи сгурия. Брат Иван-каруцаря докара 3-4 коли сгурия обаче времето се случи едно такова, че валише през ден, през два така и брат Бертоли вика: „Като видиш, че ще вали дъжд сгурията ако е вън ще я внасяш, като не вали ще я изнасяш и ще си бележиш. Аз ще ти плащам за това нещо“. В това време аз помощник няхах. Брат ми ми беше помощник, да не ходи да лентайствува тук-таме, за което му плащах надница. И тъй, като видим, че ще вали дъжд, аз си работех, брат ми взе и внесе сгурията. Добре, но стана така, имаше една сестра Йорданка, която работеше в града. Тя живееше в братските стаи. Като казвам братски стаи имам предвид, че от Пловдив няколко души братя се бяха събрали и си бяха построили една такава дълга къщичка с няколко стаи. Там живееше сестрата с момиченцето си. По едно време брат Иван докара две коли въглища за сестра Йорданка. Но гледам, времето се разваля, ще почне да вали дъжд. Викам на брат си: „Вземай количката и дай да прекараме въглищата на сестра Йорданка. Там имаше бараки за тая цел. Пренесохме въглищата, дори бяха останали още някоя количка и започна да вали. Сгурията остана неприбрана и стана само вода, нали. Дъждът беше силен и в това време пристига брат Бертоли от града. Той разбира се нищо не знае за въглищата и като видя сгурията за-

почна да се кара: „Ти голям чияк пък малко акъл имаш“ (той говореше повалено, нали беше италианец). В това време, там имаше мои близки младежи, като чуха това нещо, почнаха от тоя ден да ме подиграват с тия думи. Както и да е, минаха няколко дена, направих всичко, нали, както и дюшето. Седнахме един ден така на пейката с брат Бертоли и му казвам: „Брат Бертоли, искам да те питам нещо“. „Ами, кажи“, каза той. „Представи си, че си на мое място и правиш тука стоята вместо мене. И в това време пристигат въглища за сестра Йорданка. Ти ми плащаш за всяко внасяне и изнасяне на сгурията, а сестра Йорданка, аз от нея никога няма да взема пари. Въглищата са две коли. Гледам, че вали дъжд и вземаме количката и пренасяме въглищата и в това време като вали измокри и сгурията. Вие ако бяхме на моето място кое щяхте да пренесете - въглищата или сгурията?“ Той помисли, помисли и каза: „Въглищата“. „Ами аз също направих така, а вие като се разтревожихте за сгурията ми казахте: „Голям чияк, малко акъл имаш“. Тук живеят много хора. Има от братството, но има и други, които не са от братството, както казват - намерили село без кучета. Та имаше най-различни. И сега какво, излиза ми прякор“. И брат Бертоли се извини. Ама прякора ми остана.

За сведение събирахме се у брат Игнат Котаров, брат Колю Нанков и аз. Те също са работили при него и го упрекваха като работодател, че не постъпвал както трябва. Казвам им: „Вижте какво, тъй или иначе вие все пак сте расли при родители. На брат Колю баща му е бил търговец, богат, брат Игнат - също, нали, учил е, но аз от дете досега като брат Бертоли работодател не съм имал. Много съм бил хокан от брат Бертоли, обаче като мине 1/2-1 час, ден ли какво, гледам го как бащински гледа на мене. По него време се продаваше много боза и като работим на някоя постройка той ще извика бозаджията и ще каже: „Дай на това момче 1/2 кило боза“. Добре, но докато оня налее, той вика, дай му едно кило, той е голям човек, да пие. Та като брат Бертоли друг работодател не съм имал през целия си живот. Той имаше добро мнение за мене, понеже цялата група от работници бяха все шопи и много го лъжеха. Първоначално към мене беше на особено мнение обаче впоследствие се обърна на 180 градуса и аз останах един от най-близките му хора до последния момент, докато си замине.

Преди това, по едно време ме запита: „Гради, ти знаеш, че издавам сп. „Житно зърно“ в Париж“. Викам: „Добре, какво пишете в него?“ Той ми отговори: „Само работи от Учителя, от беседите“. Добре, но минаха се няколко години той пак ме запита: „Гради, какво ще кажеш, тука има много братя и сестри писатели, искат да им пиша някои работи, да ги поместя в сп. „Житно зърно“. Ти какво ще ми препоръчаш?“ Аз помислих малко и му казах: „Брат Бертоли, ако мен питаш, освен това, което си карал до сега и си писал, продължавай да пишеш само това, което е от Учителя. Защото тука има много писатели и ти на едни ще приемеш, на други ще откажеш и ще си създадеш врагове после, ще те гледат накриво - недоволни“. И той като ме погледна, вика: „Гради, много съм доволен от преценката ти. Аз ще продължавам по същия начин“.

Слушал съм някои братя и сестри да казват, че брат Бертоли бил изнесъл златото на братството в Париж и там си живее. И аз, понеже не познавах Париж, не познавах живота там, нищо не смеех да кажа, обаче впоследствие се нареди, когато отидох в Белгия при чичо си, минах през Париж и имах възможност отиване и на връщане да седя там по три дена. Там преспихах в квартирата на брат Бертоли и видях в каква квартира е живял той. Аз бях изненадан, все едно, че живее между хулигани. Там живееха разни черни,

араби, качваха се по прозорците му, чукаха по стъклата. Видях при какви трудни условия е живял и работил. После мисля, че на два пъти се случи да бъде разделен със сестра Анина, дъщерята на брат Бертоли. Тя приготвяше обед и по едно време пристигат братя и сестри да помагат и подготвят сп. „Житно зърно“. То е напечатано, нали, но едни го опаковат, други му слагат адреси и на другия ден сестра Анина натовари една количка със списания и аз вземах количката, минаваме през булеварди, широки улици, отиваме на пощата да предаваме списанията и видях какъв труд са положили и полагат и какъв товар са носили години наред на своя гръб. А тука, нашите „братя и сестри“ мислят, „брат Бертоли яде златото на братството в Париж“.

Ще ви разкажа и един друг случай от моя живот. Бяха дошли гости - сестри от Париж. Когато стана време да си тръгват, те ме помолиха да им взема билети за връщане. Спомням си, че те ми дадоха валута, която смених в хотел „Рила“ и с парите им купих билети по железниците със запазени места. Отидохме на гарата да ги изпратим. Пристигна влака макар и със закъснение, обаче се оказа, че няма никакви места. От София трябваше да прикачат вагон, обаче нямали вагони. А на гарата чакаха около четиридесет души чужденци, които трябваше да пътуват със същия влак. Аз отидох при кондуктора, после при началник влака, но ми отговориха, че нямали вагон. Аз им казах тогава, че ще отида при началника на гарата. В това време дойдоха заинтересувани чужденци, които щяха да пътуват и се присъединиха към мен. Така ние образувахме една група, която отиде при началника на гарата. Запитахме началника защо няма да прикачат вагон, но той потвърди, че нямат вагон за прикачване. Тогава за му отговорих: „Какъв началник на гара сте, щом не можете да наредите да се прикачи един вагон?“ Той ми каза, че от Белград ще прикачат вагон. Викам: „Значи нас ще ни управляват турците и сърбите ли? Защо тогава продаваме билети на чужденците със запазени места? Ние трябва да покажем нашето достойнство! Аз не мърдам от тука и отивам да легна на релсите. Докато не прикачат вагон, няма да стана, нека ме прегазят влака“. През това време се свързали с Министерството на транспорта и уредили въпроса с вагона. Прикачиха един вагон, в който се настаниха пътниците и всеки зае мястото според билета си, но влакът тръгна с два и половина часа закъснение.

След 2-3 дни отидох при началника на бюрото. Там имаше няколко души посетители. Зададох въпроса на началника: „Като продавате билети за чужбина подsigурявате ли местата за пътниците? Какво участие взема бюрото и прави ли връзка с влака?“ Тогава той ми отговори, че при няколко дни се наложило да прикачат един първокласен вагон, понеже в момента нямали друг. Викам: „Като няма други, конски вагони ще прикачите може ли така да се изгатаме пред чужденците?“

Веднъж бях във Владая, в санаториума и влязох в аптеката да си взема някакво лекарство. Аптекарят като ме видя ме заприказва и каза, че ме познава от Рила. Той бил дошъл там когато съм бил в магазина и аз съм му услужил нещо - направил някаква покупка.

Ще кажа нещо за брат Колю Келифареча. Това беше след 9.IX.1944 г. Той беше малко своенравен. Веднъж като раздаваха купони за храна, той ми гледа златния пръстен на ръката и някой ми прошепна, че чул да казва: „Колю ще ти счупи пръста, да ти вземе пръстена“. А Колю раздаваше купоните. Викам: „Вместо да ми счупиш пръста, ето ти пръстена“. А той: „Ама аз така на шега“. Та такъв спомен имам от него - на някои бе шега, а за мен голямата истина.

46. ЛЪЖАТА И ИСТИНАТА

След 9.IX.1944 г. както всички знаят бяхме организирани в организацията на Отечествения фронт. За председател на нашата организация имахме един човек на име Стефчо Николов. Той не беше от братството, но беше много симпатичен човек. Живееше на Изгрева. Той посрещаше като всички Стефановци на Стефановден, третия ден на Коледа. Аз реших да ида да му честитя именния ден. Реших обаче да ида късничко, когато всички гости са си отишли. Отидох като му носех някакво подаръче. Не щеш ли тъкмо седнах и пристигна брат Елиезер с жена си Мариана. Посрещнаха ги и седнаха. По него време бях без работа, а брат Елиезер беше на виден пост в някакво министерство, но точно кое не зная. Идваха да го вземат с джипка от Изгрева. Обърнах се към него с молба, ако може да ида някъде да поработя, защото съм останал без работа. Той се обърна към мене с думите: „Вие дъновистите...“ и започна да ми чете някакъв морал. Оставих го да се изкаже и след това му казах: „Брат Елиезер, дайте да се разберем кой е дъновист и кой не е. Аз израснах на село и още като малък започнах да чета сп. „Житно зърно“. Нямаше книжка от списанието, в което да няма статия от брат Елиезер. След това излезе вестник „Братство“. Същото нещо. Преместих се да живея на Изгрева. Най-напред брат Борис Николов ми отстъпи бараката си за въглища, която почистих и приспособих за живеене. Тогава брат Борис Николов, брат Елиезер Коен, Георги Радев, после Николай Дойнов, това бяха едни от най-видните хора в братството. Само че Николай Дойнов беше учител някъде из софийските села и идваше от време на време в София. За сведение на всички, най-много съвети съм получавал от брат Елиезер. Всички отиваха на работа, а вие учехте тогава. Аз като запитам нещо и вие, за да ме поучите отваряхме тефтерчето и ми казвахте: „Ето какво казва Учителят за това“. После в София веднъж на едно събрание някой от писателите на Изгрева искаше някаква промяна да се прави в списанието и във вестника. Аз пак бях „Ганчо“ нали, станах и казах, тъй като някои не харесвали както били написани сп. „Житно зърно“ и в-к „Братство“, че били написани по селски, аз казах какво мисля, че те са написани за българския народ. По селата, по колибите там би трябвало да го разберат, а пък учените, тъй или иначе, те и без това го разбират. Даже някои ме похвалиха после, че съм се изказал така, а пък сега, аз съм дъновист, а вие не сте, така ли?“ В това време жена му Мариана се обади. Така, така взе нещо да говори срещу дъновистите. Рекох: „Добре бе, сестро, вие що щете в България, що щете на Изгрева?“ Тя отговори: „Ама аз съм обиколила цяла Европа“. Викам й: „Обикаляла си цяла Европа, ама що щеш тука сега на Изгрева? Кой седеше при Учителя на колене, кой поднасяше на Учителя чай, кафенце. Нали вие бяхте? А сега брат Гради ще бъде дъновист, а вие не сте!“

Така че как да ви кажа, ей така си преживяхме един животец и аз после го чух, че Учителят бил казал: „Юда сега ще дойде с висше образование, нали?“ Това го чух. Колко е вярно не зная. Казаха ми, че брат Елиезер се бил отказал от Учителя с декларация на ОФ-събрание. А председателя ли или някой друг от големците тогава му казал: „Ти още като дете си израсъл в това братство, те са те издържали и в последния момент ти се отказваш от тях. В такъв случай и от нас може да се откажеш“. Нещо такова, но подробно не мога да ви кажа. По-късно ми попадна един протокол на комунистическата група на Изгрева, точно за тези неща: Кой и защо се отказва от Учението и Учителя. Сега го оставям, за да го публикувате. Това е за изпроводяк от брат Гради от тази епоха. Епоха на Лъжата и епоха на Истината. А Истината е в Словото на Учителя Дънов - Всемировия Учител Беинса Дуно. Амин.

**Членове на групата Р.П. (комунисти) в кв. Изгрев,
VI-ти район
Данов. ком**

ПРОТОКОЛ-ДЕКЛАРАЦИЯ

Днес, на 13 септември, ден четвъртък в полунощ 1945 г., кв. Изгрев, VI-ти район - София. Партийната група на Р.П. (к) в четвъртък имаше заседание последно, на което присъстваха следните редовни членове: Никола Антов - председател на VI-ти район ОФ, Никола Георгиев - секретар на партийната група, Иван Илиев - председател на ОФ в кв. Изгрев, Желю Ганев - секретар на ОФ в кв. Изгрев, Влад Пашов, Георги Йорданов, Кина Петкова, Милка Георгиева, Пантелей Карапетров, Колю Драгнев, Тодор Пецанков, Стефчо Николчев, Гинка Николчева, Генчо Делейски, Райна Г. Делийска, Георги Райков, Желю Митев Рачев, Мария Методиева, Тинка Василева, Йордан Георгиев, Толко Г. Тилев. **Нередовни членове:** Христо Минадов, Колю Келифарски, Таню Митев Георгиев. **Съвещателни гласове:** Елиезер Коен, Иван Мих. Василев, Тодор Михайлов Василев, Руска Иванова Василева. **Анкетна комисия:** Серафим Георгиев и Надка Христова, делегирани от Р.П. (к) VI-ти район.

Заседанието се откри от секретаря на групата Никола Георгиев. Същият предложи да се избере председател, за да води заседанието и секретар за изработване на протокола. Първият бе избран: Стефан Николчев, а втория бе избран: Мария Методиева. Събранието предвещаваше буря, която пролича веднага с даването думата на Генчо Делийски, същият започна с разни обвинения върху брат Антов: Строго се държи в партийната група, отишъл много на дясно, защитавал богатите - фашисти в братството, бил двуличен. Жена му Райна Генчова Делийска също го обвиняваше; така двамата се редуваха с измислени обвинения. Стефан Николчев и жена му Гинка Николчева също го обвиняват, както и първите. Елиезер Коен, на когото бе дадена думата, веднага се нахвърля върху брат Антов, като го обвинява, че не е изпълнил партийния си дълг, защитава гнездо фашистко, бил двуличен, превишил си правата като натупал Хр. Миндов, като предлага да бъде изключен, независимо от това поставя ребром въпроса: Дъновизмът е религия и опиум за народа, като така, всички партийци трябва да се определят тази вечер: Който е за дъновизма да се откаже от комунизма, като дъновистите-комунисти следва да напуснат групата, щом не се отказват от дъновизма, същите се считат за изключени. Същият Елиезер Коен даде пред брат Антов и нас следната

ДЕКЛАРАЦИЯ

„Аз, Елиезер Коен заявявам, че разбрах, че съм се заблудил в Учението на П.Дънов и се отказвам публично от него, защото Дънов е фашист, учението му е фашистко, то рекрутира фашисти, вие сте всички гнездо фашистко, трябва да ви избесим и изгорим.“

Брат Антов взе думата, същият на дълго и детайлно даде обяснение и отхвърли всички обвинения, които са дело на устроен шантаж на завист и лична неприязън, с изключение случката с Хр. Миндов, който в отбрана го натупал. Причината за недоволството от Антов на Генчо Делийски и съпругата му е следната: Делийски, като се почувствувал партиец, веднага определя

Йордан Бобев за фашист, взема кирка и мотика и започва да му събаря бараката, като го изпъжда от мястото, щото бил фашист, обаче брат Антов, в качеството си на председател на VI-ти район на ОФ, заставил Делийски да спре изпъждането на Бобев, като му определили и място за живеене, състави комисия, която оцени дърветата и пр. на 6750 лв., които му бяха веднага броени. Вторият, Ст. Николчев е пак недоволен затова, защото брат Антов също в качеството си на председател на ОФ VI-ти район, поиска сметка за вещите на заминалия Иван Атанасов, респ. цигулката, която и до ден днешен не я е върнал, та по тези лични неприятности създадоха шантаж. Брат Антов зададе въпрос на Елиезер Коен: Учението на П. Дънов религиозно ли е или окултно-философско? Коен потвърди, че е религиозно. Брат Антов даде обяснение, че Учението не е религия, защото имаме няколко молитви и никакви догми, завърза се диспут между брат Антов и Коен. Брат Антов обясни още, че Учението е Учение на добрия свещен живот. Учителят навсякъде в беседите си говори и е поддържал славянството - единството между тях, всичко да поддържа ОФ, хармония с Р.П. (комунисти). Обръщайки се към Коен с пръст му посочва към него с думите: „Ти си обиден, защото просветния комитет не ти даде такива права, каквито искаше, затова напусна Братството, озлобен до крайност, целиш отмъщение, независимо от това, ти си, който рекрутиреше фашисти и ако има някой такъв то ти си виновен, защото ти редактиреше „Житно зърно“, там прокарваше германската политика (нац.социализъм), независимо от това, чудя се, как не те е срам от Учението на Учителя когато две хиляди пъти си му целувал ръката, излял си поне двеста самуна хляб, изцери те от онази лоша болест, лежа на гърба на Братството до вчера, а днес си враг-отмъстител.“ Брат Влад Пашов доказва на Коен, че той написа рецензията на германския окултист Бо Ин Ра, вдъхновител на Хитлер, единственият окултист, оставен от Хитлер в Германия и че Учителят не го признаваше, а ти, Коен, го наложи и му издаде книгата, въпреки че Учителят не даваше.

Елиезер Коен каза, че един дъновист не може да бъде и комунист, затова Антов трябва да се определи и всички други около него, това поддържаха и брат Иван и Тодор Мих. Василеви, в резултат на което брат Антов даде пред всички ни следната

ДЕКЛАРАЦИЯ

„Аз, Никола Антов, не се отказвам от Великото Бяло Братство, не се отказвам от окултно-философското Учение на Учителя П. Дънов и ще го следвам във вековете, също не се отказвам и от комунизма, защото тези две идеологии се допълват, нищо не ми пречи да бъда дъновист-комунист, затова ще продължавам да работя и им помагам респективно за прокарването на ОФ правителствена програма.“

Към тази декларация дадена от брат Антов се присъединиха следните братя и сестри: Никола Георгиев, Иван Илиев, Желю Ганев, Влад Пашов, Георги Йорданов, Пантелей Карапетров, Милка Георгиева и Кина Петкова.

Към декларацията на Елиезер Коен се присъединиха следните лица, а именно: Стефан Николчев, Гинка Николчева, Генчо Делийски, Райна Генчова Делийска, Христо Миндов, Тодор Пецанков (гледача), Колю Келифареча, Таню Георгиев Митов, Тилко Г. Тилев, Георги Райков, Колю Драгнев, Йордан Георгиев, М. Методиев, Тинка Василева, Иван и Тодор Михайлови Василеви, Руска Иванова Василева.

Групата се раздели на две както следва:

Първата водена от брат Антов, която не се отказва от Братството и не се отказва и от комунизма, като ще продължава да работи за него - респ. Отечествения фронт за прокарване на платформата му. Същата група бе в западната страна на клуба, обърната с очите на изток.

Втората, водена от Елиезер Коен, се отказва от Братството като заяви, че ще образуват отделна група, без дъновистите. Брат Антов възрази, че тази група ще бъде терористична и не е съгласен да има такава.

Анкеторът - Серафим Георгиев - председател на VI-ти район на Р.П. (к) заяви, че са достатъчни обясненията, затова ще трябва да ви се съобщи становището на партията по отношение на вашата група, както следва:

РЕШЕНИЕ

Разтуря се групата на Р.П. (к) в кв. Изгрева, като крайно недейна, неотговаряща на установените условия. Двете идеологии дъновизъм и комунизъм са несъвместими, като така от днес нататък групата престава да съществува и всички нейни членове се считат за изключени. Онези от вас, които искате да членувате в Комунистическата партия трябва да подадете декларация, че се отказвате от дъновизма и минат в съседна група в кв. „Ц.Йоанна“. Тук на Изгрева няма да има група.

Брат Антов заяви, че се подчинява на партийното решение, но ще обжалва решението в онази част, дето се казва, че дъновист не може да бъде комунист, когато тези две идеи се допълват.

Активната дейност на комитета на ОФ Изгрева - дъновисти-комунисти

Записани и събрани по заема на свободата	2 500 000 лева
За помощна организация събрани	150 000 лева
За войската	120 000 лева
За югославските деца	130 000 лева
За югославската акция	25 000 лева
За I-ва бълг. армия за подаръци и др.	50 000 лева
За болниците и фронта събрани	35 000 лева

Независимо от това, женското дружество изпрати на фронта: чорапи, пуловери, ръкавици и др. разни подаръци, сладкиши и др. Също събра за югославската акция разни дрехи, почисти ги, изкърпи. Посрещнахме общо Червената армия, настанихме ги на квартири с всичките му нужни като инвентар и др. Женското дружество посреща три пъти I-ва българска армия, болниците няколко пъти с храни и музикални номера и пр. Това е актив на другарите дъновисти-комунисти заедно със сестрите от женското дружество.

Групата на Елиезер Коен се обявява от нас за противото-отечественофронтowska, защото нито взема участие в дейност, нито пък да-доха нещо за горната дейност, както за заема на свободата и пр.

Елиезер Коен ведно с жена му Мариана, обявяваме ги за пораженци в Оф и Братството, лично него за предател на Братството - Юда, проявен може би за втори път в новото време по нов начин. Тръгналите с него заблудени - неразумни, които са всички яли от хляба братствен, това се казва: храни ку-че да те лае.

Настоящият протокол се състави в пет екземпляра, от които един се праща на седемчленния Братски съвет, втория на Просветния комитет, а тре-тия на Женското дружество за сведение и вземане мерки спрямо тях.

За Бюрото	Членове:
Председател:	/п/ Ж. Ганев
/п/ Н. Антов	/п/ В. Пашов
Секретар:	/п/ Г. Йорданов
/п/ Н. Георгиев	/п/ Милка Георгиева
/п/ Ив. Илиев	/п/ Кина Петкова

МАРИЙКА МАРАШЛИЕВА

47. БЕЛЕЖКИ КЪМ СПОМЕНИТЕ НА ГРАДИ КОЛЕВ МИНЧЕВ

Гради познавам от годините когато е работил по пристанищата на река Дунав. Това е времето от 1938 г. насам. Тогава гр. Русе е бил, както той казва, втора София за него. Той е пътувал безплатно по железниците и Дунава във връзка с работата си и Русе му е бил седалище. Той имаше квартира у една сестра, която живееше до пристанището, на име Блага Симеонова, но понякога спеше и в домът на брат Петър Филипов. Гради идваше с брат Петър в братския салон на ул. „Мария Луиза“, сега „Найден Киров“, с него идваше на стопанството в местността Свирчовица и при брат Ватев, при братя Маркови, на Паневритмия. Много добре си спомням как веднъж като дойде от София в салона ни изпя песента „Духай ветре“, която току-що беше дадена от Учителя и ние след това я заучихме от него. Възможно е да е имало и други песни, на които ни е учил, но тази песен си я спомням отлично.

Правил ми е добро впечатление. Облечен чисто и спретнато, приветлив, общителен, сериозен, смел последовател на Учителя. От него лъхаше доброта и обич не само към хората от братството, но и към всички. Гради познаваше почти всички хора от братството в България, защото посрещаше всекиго, но и посещаваше села и градове и умееше да си печели приятели.

Няма да се спирам на неговата дейност в братството през време на Школата, защото той достатъчно разказва и описва живота в братството покрай собствените си опитности.

След заминаването на Учителя той продължава да бъде загрижен за братя и сестри. Готов е бил да им помага в нужда. Застъпвал се е за братството пред обществото и разните организации. Имал е правилен подход на действие особено когато е действал сам. Тогава се е справял най-добре със задачата, която си е поставил.

През ръцете му са минали много парични средства, но той не е бил склонен да пести и трупя пари. Можел е да има собствен имот и пари, но той не е имал такива желания. Гради е издържал братя си да учат и да завършат музикална академия. Издържал е майка си, посрещал е и изпращал братя и сестри от провинцията, помагал е на нуждаещи се, но не е бил разточителен. Обстановката в домът му беше скромна, но иначе беше чисто и приятно. Малко са тия, на които Гради не е помагал. Лично на мен той с готовност е правил услуга.

Идеята за написването опитностите на Гради дойде съвсем случайно, но не от случайни хора, а поради задвижване въпроса за написване опитностите на други приятели както и тия на брат Петър Филипов, за когото търсихме сведения. А Гради познаваше много добре брат Петър Филипов още от Горна Оряховица, от Бургас, Варна, Русе, Рила, Изгрева. После Гради беше бригадир в Паркрострой и Петър му беше подчинен, както и други наши приятели.

Разказът е автентичен, тъй като е записан на касетофон с малки изменения в реда на опитностите му, за което отчасти и той самия е настоявал. Записът отне две години време от есента на 1986 до 1988 г. поради това, че той много бавно разказва по причина на заболяването си. Но в това време успяхме да запишем най-важните случки от живота на Гради и най-вече тези, които имат връзка с Учителя и братството.

Аз посетих Гради през 1985 г. няколко пъти. Неговото заболяване е псориазис - суха екзема на кожата и същевременно и Паркинсон, което той не признава, като казва, че е лежал в болницата на IV. км и че лекарите са казвали, че неговото заболяване било на нервна почва. Но и Паркинсона е нервно заболяване, което той няма предвид. Той е лежал в болница за нервно болни два-три пъти. Подобрение обаче не е получил. С течение на времето треперенето на ръцете му става все по-голямо, щото те просто играят и ако рече да си пипне лицето, то той си удря плесници. Той не може да държи лъжица, което обстоятелство затруднява храненето му. Така той е принуден да поема храната си с уста както животните, за да я дъвче после и преглъща. Един приятел му помогна в това отношение като му направи тръбички от някакъв метал с диаметър два см. На единия край сложи някакъв гумен пръстен, който Гради захапва и така посредством тръбичката той изсмуква храната си, която трябва да е течна или все пак сочна, за да може да минава през тръбичката. Значи край него трябва да има човек, който да му направи хапки, да му раздроби яденето, хапките да се накиснат, за да може да преминават през тръбичката. Иначе всичко трябва да бъде раздробено, за да може да го поеме с устата си. Да наблюдава само човек това храненето е цяла трагедия. Но ела зло, че без тебе по-зло.

Докато Гради можеше да ходи и да държи лъжица не беше толкова трудно. Той отиваше на обед у някои приятели от братството, както е ходил и у брат Петър Филипов и там обядваше. Но откакто не може вече да ходи, да посещава и да обядва тук и там, някои приятели решиха да му занасят храна вкъщи като се редуват за всеки ден от седмицата. Така с течение на времето той си остана вкъщи и вече не излизаше на улицата.

Един ден го посетих и разпитах във връзка с пенсията, която получава. Първоначално е получавал по болест поради това, че не е могъл да представи документи за прослужени години, тъй като не се е снабдявал своевременно с документи, за да събере трудовия си стаж и пенсията му е била само 66 лв. След някое време му увеличили с 20 лв. като участник в Отечествена война. После му дали пенсия по инвалидност, при която получавал 128 лв. Понеже аз самата съм имала дете инвалид, което получаваше пенсия по наследство и добавка за придружител, помислих си, защо пък Гради да не получава такава за придружител? Той получаваше пенсия по инвалидност II група.

В тая връзка ходих в болницата където е лежал при лекуващите го лекари, от които с доста тичане и ровене успях да получа епикриза за неговото заболяване. Епикризата представих с молба от негово име в съответното учреждение. След известно време дойде лекар от ТЕЛК при Гради и като

провери състоянието му излезе със заключение, че той трябва да премине към I група инвалидност и същевременно да получи добавка за придружител. Понеже това разтакаване по болници, пенсионно отделение и ТЕЛК отне доста време, той получи обезщетение за минало време от датата на подадената молба. По такъв начин пенсията му наедно с добавката за придружител възлизат на 183 лв., която сума вече позволява да се вземе човек, който да поеме грижата за него. Иначе, тия които един вид бяха „дежурни“ да му носят храна се грижеха и за хигиената на домът му, както и за измиване на съдовете му. Брат му живееше при него и му носеше дрехите на пералня, за да ги изпират. Иначе брат му не полагаше никакви грижи за Гради, дори го наричаше мързеливец.

Когато започнах да записвам от 1986 г. спомените на Гради за едно кратко време намерих една жена, която да му почиства дома, да му пере дрехите, да му приготвя по някой път храна когато някой от „дежурните“ не е могъл да му донесе и т.н. Не трябва да пропускаме и това, че брат му се ожени и отиде да живее при жена си и дълго време изобщо не се интересуваше за Гради. Има свидетели, че бил нещо забравил при Гради и дошъл да си го вземе и като сварил, че някой му мие стаята, казал: „Какво му миете на този мързеливец!“ По-късно дошъл с жена си и не бил вече толкова язвителен, но все пак не се е загрижил за Гради.

Изобщо когато започнах работата по записване спомените му се намери жената, която да му почиства и изпират и изобщо се завъртяха много хора около него и почнаха да му съдействуват несъзнателно.

От друга страна се явиха и противоречия. Като научиха, че Гради получава по-голяма пенсия се явиха такива, които искаха да им даде за самите тях или пък за други някаква помощ без дори да му направят каквато и да е услуга. Жената, която го обслужва е много скромна и честна, работила е на много места да гледа деца, да готви и чисти и е сръчна. Но когато стане дума за възнаграждението ѝ Гради ѝ казва да си вземе от парите, т.е. от пенсията му, които знае къде са, но тя взема много малко и не дава да се меся за това, което взема, а разбирам, че взема по 2-3 лв. Когато получи допълнително за минало време, Гради ѝ даде по мое настояване 100 лв. еднократно. Тя се зарадва тогава много, че могла да си посрещне някои разходи. Гради я кара да си вземе от някои продукти, които му донасят, които той не може да консумира за кратко време, а те се развалят. Той разбира, че е задължен към нея. Понеже бяхме дали обявление, че търсим човек за гледане на болен се явиха нахалници, които дебнеха и направо гледаха да бръкнат в чекмеджето му и да си вземат пари, но той навреме се досети и помоли да извадим част от сумата и да я скрием, та по такъв начин да не могат да се доберат до нея и т.н., и т.н. да не се впускам в подробности за това. Срамни и недостойни неща.

На тия, които му носят храна той често предлага да си вземат по десетина лева. Нали това, което му носят се купува, но малцина вземат пари. И все пак, който отива при него не му носи само една супа. Всеки почти гледа да направи и нещо друго - кюфтенце, баничка и нещо сладко. Това съм виждала когато той ми разказваше спомените си. Дори понякога като съм при него някои са предлагали и аз да опитам нещо например.

Трябва да кажа и това, че у Гради се яви желанието, това което е разказал да бъде отпечатано и разпространено чрез копирни средства, на което аз се противопоставих.

Разказването опитностите на Гради с Учителя и записването им на пишеща машина, това беше начало на една работа за Школата на Учителя, защото онова, което той беше записал в съзнанието си като съвременник на

Учителя, беше едно знание на Словото дадено чрез Учителя и претворено в живот дотолкова, доколкото той е могъл. Разказа на Гради за неговия живот бе една страница от живота на Школата на Учителя и понеже опитността на един ученик е опитност на цялата Школа, то давайки опитностите на Гради, ние описваме част от живота на Школата, ние описваме претвореното Слово на Учителя, което е живият хляб за душите и което се въплътява в плът чрез живота на един негов съвременник. По този начин ние работихме за Гради да напише опитностите си, а Гради работеше за Школата, а Невидимата Школа се погрижи за Гради като внуши чрез добри мисли и желания на някои от останалите живи съвременници на Школата да се отзоват и му съдействуват в неговия бит. По този начин кръгът се затвори. Ние жертвахме време, сили и труд за Гради, той работеше за Бога, а невидимата Школа задвижи нещата отгоре и всичко това, което съдействуваше на Гради в неговия бит стана видимо и реално. Така Невидимата Школа стана видима. Ние преминахме от етапа на жертвата към едного към жертвата като закон за общност към идеите на Учителя и работихме за Неговото Дело в името на нашия дълг към Школата. По такъв начин ние работихме в името на дълга, който бе крайната точка от веригата на саможертвата и жертвата.

Както казах по-горе за всеки ден от седмицата имаше някой, който да му носи доброволно храна. Гради искаше да си плаща по нещо срещу храната, обаче повечето отказваха да вземат макар и минимална сума като казваха, че могат веднъж в седмицата да нахранят един човек. Обаче с течение на времето някои от тия приятели отпаднаха. Едни поради болест, други поради това, че са вече възрастни, трети по други уважителни причини. Заместници обаче не се намериха, въпреки че сестра Драга Михайлова изнесе това пред приятелите на Паневритмия. По тоя начин жената, която обслужва Гради се вижда принудена да му приготвя и ядене по нещо и да замества тия, които вече не му носят храна. Но жената е възрастна и болна от диабет, после идва зима. Как ще бъде когато стане много студено или пък има поледижурне? Наистина Гради е изобретателен и в някои случаи когато някой от „дежурните“ е забърсвал да му донесе храна и той изгуби търпение, обикновено ще измисли нещо и не седи гладен. Сестра Стоянка Драгиева му носи храна от 1982 година насам с малки прекъсвания. Това не е лесна работа. някои смятат, че е лесна работа да се намери човек за гледане на болен, щом Гради има пенсия от 183 лв., обаче никой досега не е намерил човек, а жената искаше вече да я освободят.

От друга страна Гради иска да бъде център на внимание и да върти всички около себе си като им дава пари за това или онова или им прави подаръци, с което иска да ги задължи да се грижат за него като отплата за миналото когато той се е грижил за другите. Той е недоволен от това, че някога е посещавал някои многократно и когато са били болни и когато са били здрави, но защо те не го посещават сега? Защо не дойдат да го видят?

Накрая става така, че държавата дава пари за гледане и пари за придружител и с това въпроса се изчерпва. Обаче тези пари остават и отиват другаде, по друго направление за дребни неща и подаръци на този и онзи и се задължават едни и същи хора в името на братството, което не съществува юридически и което го няма, защото са останали 10-тина души от съвременниците на Гради. И тези хора, които имат свои задачи и проблеми вместо да използват времето и силите си за друга работа, трябва да ходят и поемат дежурства за гледане на Гради. На всяка добра идея има действие и противодействие. Затова ние описваме едното и другото.

Работата ни с Гради беше на три участъка:

1. На първо място магнетофонния запис и обработването му, прехвърлянето му на машинописен текст.

2. Грижата за неговата обхода.

3. Организация на онези, които се грижат за него - помощ и пречки.

Ще трябва да допълня още нещо. Не трябва да забравяме, че всеки болен, колкото и внимателен да е с течение на времето става капризен. Гради на времето беше добър домакин, умееше да се облече чисто и спретнато, умееше да си подреди домът, обичаше хубавото, музикален е. И сега пее постоянно, което като че поддържа духът му. Брат му е музикант, но му е казвал понякога, понеже Гради го е издържал да следва в консерваторията, че е трябвало лично той да следва музика. Но независимо от това признание брат му Атанас не се грижеше за Гради и не се интересува от него. Той почти го изостави като се мярка от време на време, гдето се казва „от хорски срам“.

Трябва да изтъкна и това, че Гради е гледал и майка си. Гледал е брат Бертоли един месец като беше болен, гледал е и брат Цочо Диков. Майка му също трепереше, но по-малко. Към края на живота си беше доста зле, което обстоятелство затрудняваше гледането ѝ. Като възрастен човек тя имаше склероза и то в доста силна форма. Гради ми е разказвал как понякога я намира вкъщи поизцапана. Поскарвал ѝ се, но после си казвал: „Гради, на кого се сърдиш, няма тя го иска!“ Тогава я завеждал в банята, изкъпвал я, обличал я с чисти дрехи, изпирал и изчиствал навсякъде. Ето какъв е бил Гради. Помагал на много хора, услужвал е, бил е във всяко отношение кавалер. На болни и възрастни хора винаги се е притичвал на помощ. Всичко това, което разказва е истина. За много случаи от живота му мнозина братя и сестри са били свидетели. Живота му до голяма степен може да служи за пример. Но някой може да каже, че Гради е имал и слабости. Та кой ли няма такива? Самият Гради казва понякога, че не е бил светия. И той си има своите грешки. Като бригадир към „Паркстрой“ той е ръководел бригада, давал е нареждания. Това нещо, да ръководи, става негова характерна черта. Той и сега иска да нарежда. Прави разни преобразования вкъщи. Като не може да ходи току размества, ту масата, ту леглото или нещо друго. Понякога кара жената, която му чисти и пере да забие някъде гвоздеи или да затегне някой винт, нали няма друг някой край него. Тя горката пък се оплаква, как може да я кара да върши такива работи? Това нейна работа ли е? Наскоро ми казваше: „Намерете някой да се грижи за него, аз не мога повече. Аз съм възрастна и болна“. Не виждам кой може да замести тая жена, кой може да гледа Гради като нея? Гради е вегетарианец, да влезе в старчески дом, не е за там. Ако имаше собствено жилище, все някой щеше да се наеме да го гледа заради жилището му, но той няма такова. По цял ден пее, благославя и благодари. На масата му има няколко книги разтворени. Страниците обръща с дървена вилица като я хваща със зъби. За такива работи е изобретателен. После за удобство му сипват яденето в съдове от пластмаса, подобни на вази, на които същият той брат Колю Йорданов е направил дръжки от кабел, които Гради след като се нахрани хваща със зъби и така занася кофичката на мивката, за да я измият.

От екземата, която има се отварят рани понеже кожата се пука. Редовно му купувам специален мехлем по рецепта, с който жената му намазва раните. Налага се да му подстригва косата, брадата, мустаците, нали не трябва да бъде като изоставен. После му изрязвам ноктите на ръцете, на краката, изкъпвам му понякога някои дрехи, купувам му пижами или други необходими неща. Посещават го още някои приятели и му правят някои

услуги. Жената обикновено сутрин му носи закуска и му почиства.

Виждам как с течение на времето на всички дотежава това положение, защото неговото състояние не става по-добро. Как ще бъде занаят и кой ще му помага да носи този тежък кръст, не виждам. А той помагаше докато може на всички. Неговият дом беше отворен за приятели и познати. Гради и майка му посрещаха, нахранваха и изпращаха приятелите от провинцията винаги с разположение. Добре е да се помага на такива хора като Гради.

Не можахме да намерим човек, който да отмени леля Радка за гледане на Гради. Искях много да отида на Рила и молих леля Радка да потърпи още малко докато се върна. На 5.VIII.1992 г. потеглих за Рила. Гради получил удар през това време. С „Бърза помощ“ го закарват във II.градска болница където почива на 12.VIII.1992 г. Радка Алексиева и съседката на Гради се уговарят да посетят Гради след постъпването му, другия ден, четвъртък, т.е. 6.VIII. Радка си взема пенсията, но получава инсулт, пада на улицата и с „Бърза помощ“ я закарват пак във II.градска болница, където е починала на 8.VIII.1992 г. На 10.VIII. я погребват. Гради починал на 12. и го погребват на 15.VIII.1992 г. И двамата са починали от инсулт. Радка си замина след като си изпълни дълга два дни преди Гради.

През това време съм на Рила. Някой дойде и каза за Гради и за Радка, че са починали. Братът на Гради - Атанас го е погребал. На 17.VIII.1992 г. аз се завърнах от Рила и научих подробности във връзка с погребението му.

София, 16.IV.1995 г.

Подготвила обзора за Гради Минчев Марийка Марашлиева

Заклучение

Когато работех върху опитностите на Гради и когато бяха обработвани и написани, почти всички негови съвременници си бяха заминали. Едни идват, други си заминават, такъв е порядъкът на земята. Нещата на земята са конечни. Всяко начало има и свой край - така е на земята, но животът на земята е една малка проекция от космическия живот. Знаем, че каквото човек върже на земята вързано е и на небето и обратно, развързаното на земята е развързано и на небето. Така че идването на Гради на земята в плът, престояването му на земята и идването му в Школата на Учителя не е еднократен процес. Не може човек да дойде в Школата на Учителя ако не е бил в Школата на Христа преди 2000 години. Каквото е вързал там, тук при Школата на Учителя го развързва и всички ония добри и хубави качества на Гради, това бяха добродетели от времето на Христа, запазени и съхранени в неговата душа.

При Учителя, съвременниците му трябва да прокарат в себе си и моста между Мировата любов и Космичната обич на Битието. Мировата любов като идваща от центъра на Вселената и Космичната любов идваща от края на Вселената към центъра на Битието. В това се заключава задачата на Школата на Учителя - да се съедини Мировата любов с Космичната обич и да се изяви като живот на земята посредством човешката душа и човешкия дух. За това всички опитности и възпоменания от времето на Школата на Учителя доказват съществуването на тази Школа в душите на тези съвременници и реализирани чрез човешкия дух в живи опитности, които са реализирани закони от Словото на Учителя. Ето това е едно от малкото обяснения, защо ед-

на опитност на ученика е опитност на цялата школа. Защото в него, на съвременника, е прокаран онзи жив път между Мировата любов и Космичната обич чрез Словото на Учителя. Затова се казва: „Глава на Твоето Слово е Истината“, защото Словото съединява Мировата любов и Космичната обич на Битието, а Истината е свят, в който Божествения Дух се проявява. А Божествения Дух е изява на Бога. Учителят беше изява на Божествения Дух, проявление на Господния Дух, реализация на Христовия Дух и живот на Светия Дух, което бе Словото на Бога. Защото „в началото бе Словото и Словото беше Бог“.

Настоящото изложение съдържа 130 (сто и тридесет) машинописни страници, към които са прибавени като допълнение още 10 (десет) страници или всичко 140 (сто и четиридесет) страници.

Записани от 1986-1997 г. и обработени от Марийка Марашлиева

София, 22.октомври 1989 г.

Съставил Вергилий Кръстев

Декларация

Долуподписаната Марийка Марашлиева, по паспорт Марийка Великова Иванова, лп. сер. А N 2174461, изд. на 5.IV.1984 г. от МВР - Русе, живуща в София, ул. „Аюл. градина“ N 6 Б, ап. 34, декларирам следното:

1. През есента на 1986 г. д-р Вергилий Кръстев ме привлече за своя сътрудница и като първа задача ми бе дадена от него да запиша опитностите и житейския път на Гради Колев Минчев. Понеже за пръв път работех такава работа той ми изработи план, който трябваше да спазвам. Той закупи с негови лични средства касетките, с които трябваше да работя и да записвам гласа на Гради, които не бяха евтини за онези години.

2. Работата ми с Гради Минчев бе свързана с много затруднения, понеже той страдаше от болестта на Паркинсон и беше крайно раздразнителен и своенравен. Но за сметка на това умът му беше бистър и ясен. Работата вървеше много трудно, защото той се опитваше да ръководи този процес, който стигаше понякога до разиграване от негова страна. Поставяше различни условия и пречеше на собствената си работа. Вергилий Кръстев непрекъснато ме предупреждаваше, че той ще се опитва да ни разиграва, което и ставаше.

3. Направените записи се прехвърлиха на пишеща машина, след което Вергилий Кръстев ги преглеждаше, правеше бележки и поставяше въпроси, които аз задавах допълнително на Гради. Той отговаряше и това бяха допълнения, които се включваха в основния текст. Целия този материал се четеше на Гради от мен, той слушаше и добавяше някои неща към текста.

4. По едно време Гради поиска да му се предаде този материал, за да го пусне на ксерокс и да го пусне на свои познати. Вергилий Кръстев реагира остро и прибра от мене всички касетки и целия материал. Чак тогава духовете, които ни разиграваха спряха да разиграват, защото всичко беше прибрано. Гради се успокои постепенно, че всичко е записано и прибрано. Всички опити да се добере отново до тези текстове бяха прерязани от Вергилий Кръстев с цел да не се окраде материала.

5. По това време Гради имаше една сума около шест хиляди лева, с която бе достатъчно с нея да се плати по онова време за компютърния набор на текста. Но той не даде нито лев. Тази сума бе прехвърлена от него на брат Стойно, който също не пожела да я даде, за да довършим работата на Гради.

По-късно той ме извика и тя бе предадена на наследниците на брат му Атанас Минчев. Така че Гради не е оставил нито един лев, макар че можеше да стори това. Всичко бе финансирано от Вергилий Кръстев и бе осъществено чрез мен и моят безплатен, самоотвержен труд.

София, 6. декември 1995 г.

Декларатор: Марияка Марашлиева

ДЪБ

От Олга на Гради
- Надвих та, рече Ветър сив
на дъба многолетен;
и пак повтори горделив:
- Ударих те в сърцето!
Не ще се вече зеленееш
в туй поле широко;
Певци по теб не ще запеят
по клоните високи!
- Преди аз тука да почина,
извика дъб прогнали,
мен раждаха се ред години
тез жълдчета мили.
За тези три столетия, Ветре
навред ги аз посях-
Гората доле из полето!
та всички там отвоя.
Сърце ми още в тях бие,
опитай се отново;
Не ще ми никога надвиеш,
ни пък да ме изровиш.
А сила ти не ще остане
и с тях да се пребориш,
че всеки жълд дъб ще стане
не ще ме ти събориш!

17.XII.1965 г.

/ От Олга Славчева разговор с Гради Минчев/

АТАНАС МИНЧЕВ

(8.08.1914-29.05.1993 г.)

1. ВДОВИЦА И СИРАЦИ ОТ ВОЙНИТЕ

Роден съм в с. Каменар, Бургаска област на 8 август 1914 г. Баща ми имал нива до манастира „Св. Георги“ в Поморие и там на нивата съм се родил. Баща ми е бил строител на къщи, а майка ми домакиня. Били сме четири деца, от които две са умрели. Останали сме двама - аз Атанас Минчев и брат ми Гради Минчев, които досега още сме живи.

Баща ми като строител имал е проблеми с работници и мама му казва: „Кольо, я събери твоите братя, а те били четирима братя и една сестра и работете заедно, чужди хора не ви трябват“. А според това, което съм чул, дядо Минчо, който умрял при нас, в нашата къща, бил баща на баща ми, бил прокълнал тези деца: „Да се чуват, но да не се виждат“. И тая съдба като че ли ги постигнала.

Случва се, че баба Станка умира и той дядо Минчо сам човек е останал. Мама убеждава татко ми да приберат всички братя и сестрата при себе си, правят една строителна бригада и работят заедно в Каблешково, където съм почти расъл, това село близо до Каменар на два километра, е половината строено само от баща ми. Даже преди 20-30 г. когато отивам да обиколя родния си край минават през Каблешково, разглеждам където съм расъл, където баща ми е минавал и ето едно дете ме спира и вика: „Един дядо те вика“. Обръщам се, дядо Костадин, този, който вижда в мене баща ми. Поздравяваме се и той пита: „Вие не сте ли на Кольо син?“ Казвам: „Моля ви, кажете ми нещо за него, защото не го помня. По какво ме познахте?“ „Същата походка, същите ръце, същата фигура. Имам да му давам пари. Той ми построи къща и не можах да му се отплатя“. Казвам: „Дядо, аз не съм атеист, горе на небето ще му плащаш с лихвите. Сега пари имам“. Така се разделихме и двамата с едно хубаво чувство.

А баща ми е убит при първите куршуми на Балканската война.

Мама през деня е на нивата, а вечер като ни нахрани сяда да преде, да плете и пее тъжни песни, плаче и пак пее тъжни песни и после весели. Аз бях вечно в скута ѝ така сгушен и слушам как мама пее и това ме унасяше много и заспивах в скута ѝ. Закърмен съм с песните на мама. И от тази музика и песен, която съм слушал в разстояние на години след време започнах да пая песните, които пееше мама - народни песни, че градски песни - ту тъжни, ту весели. А мама чудно пееше.

Сутрин се събуждах от песента ѝ и разбира се на креватчето ми и съм убеден, че от дете съм музикант, син на работник. Аз самия бях работник, успях да постигна тая музика, разбира се аз станах музикант, така да се каже аз станах професионалист. Свирех в оркестри. Само веднъж съм давал концерт в живота си. Станах музикант-занаятчия, но това е голям скок за селото. Аз съм зодия Лъв. Разбира се аз се отличавах от малък с устрем и това ми даваше самочувствие да се хвърлям напред. И още от малък учителят ми, който се казваше Янко Андонов ми помагаше. Той загина като комунист, убит в сливенския балкан и паметника му е в Поморие, в градската градина. Първият ми учител беше Янко Андонов. Той казваше на мама: „Маро, Атанас може да закъснее за училище, ваканцията може да бъде за

него не два месеца или три, а повече отколкото на другите". И мама ме прашаше, да кажем да паса коне главно, буйни коне в съседното село Бата. Те там 1/3 от хората са от Бялото Братство. А в нашия край, не знам, не съм проверявал, но имало е села като Горица например, цялото село е от Бялото Братство. И хората ми са разправяли, че нямат проблеми с данъчни плащания, с кражби и убийства. Всичко е редовно и аз си го обяснявам с това ново учение, което те са възприели.

И от тази музика, която аз съм слушал в разстояние на години започнах да пея това, което пееше мама, народни песни, градски с текст много хубав - ту тъжен, ту весел. А съпругата на Янко Андонов, а мама пееше хубаво, чудно пееше, ми казваше: „Ташо, на този акт годишен за мъжа ми искам да изпееш една песен“. Защото аз като се разхождам, вървя и си пея и действително помня, че изпах песента „Тодоро, Тодоро, мари аталио, горска лудо-рио“ - весела селска песен, на годишен акт, помен за мъжа й.

Помня, че с Гради бяхме в един клас, защото той беше останал. Но ние пеехме с него и за радост на родителите салонът се пълнеше с хора. Помня, че майка ми ме обличаше с нови дрехи и нови цървулки бели, аз се качвах на гърба на Гради и той ме пренасяше, когато е валил дъжд и беше разкаляно. Слизам от гърба му когато видя, че няма вече да се оцапам с кал. Даже Гради го командвах като че ли аз бях по-големият брат. Той ме слушаше. Така растяхме ние двамата. Мама ни оставяше в торбата хляб, навярно и сирене и ни оставяше, а тя отиваше на нивата. Мама хранеше или прасе или крава или магаре, които после продаваше. Иначе ние нямахме условия да се занимаваме с животни освен да ги храним и да ги продаваме по-късно срещу което получавахме жито. Помня, че къщата е направена от тухли висока колкото ръста ми и понякога прасето се изправило, дръпнало торбата и изяло хляба. Помня също как съм обикалял къщата и съм дръпвал черта до където съм стигал и на другата година гледам с колко съм пораснал. Мама ни разказваше как на фронта когато бил баща ми и нямало хляб, а той си бил идвал отначало и тя му била дала осьък. Та когато нямало какво да яде той ядял осьък. Та като съм чувал това нещо и когато е нямало никой на село и нямам с какво да се нахраня съм отивал на гроба на дядо Минчо, той беше вече починал, пък и от други гробове съм вземал остатъка от свещите и съм дъвкал осьък. Освен, че съм дъвкал, но аз съм гълтал и самата свещ. Веднъж помня, че мама се връща вкъщи и като ни няма отива и ни намира заспали на гроба на дядо ми. Повече мене, защото бях по-малък. Гради като по-голям намираще начин да се устрои. Помня, че чешмата беше далеч някъде на 500 м от нас. Аз ходех редовно за вода и чувствавах как като пия и се измивам водата ми даваше живот. Не помня дори Гради да е ходил за вода. Мама ходеше с две менци, а аз с две стомни.

Янко Андонов каза на мама: „Маро, тези деца имат заложибългарски, в Бургас откриват пансион за сирачета от войната, децата ти имат право да постъпят там“. Обаче Гради се разплака, хвана се за роклята на мама и не искаше да замине. Аз обаче отидох в Бургас в пансиона за сирачета от войната. Там имахме един директор-цигулар, който имаше дете на моя възраст. Той свирише на децата и ме приемаше. Така аз станах като член от тяхното семейство. Даже ме благославяше, че аз не ям месо и ми помагаше.

Чичо ни Драган ни пишеше редовно. Той напусна България 1915 г., но не можеше без нас. Когато отидох първи път при него в Белгия той ми разправя как е оцелял. Това е било през времето на Фердинанд. Всички братя са служили в една рота, което сега не е така. В същото време мама е с три деца и с четвърто бременна. От гробищата където ме е намирала заспал, от там

изпраща четиримата братя на фронта. Те били млади, хубави, красиви. Предната вечер, този същия дядо Константин, за който споменах преди, той имал да дава пари, по обичай български, а той бил кръчмар, се събрали всички да се чукнат. Обаче дядо Минчо бил на друга маса сърдит. Дядо Константин казал: „Абе, Минчо, ела тук при децата си! Това е фронт, да ги благословиш“. „Да се чуят, но да се не видят“, пак повторил той, дядо Минчо. Обаче чичо Драган сложил в 5 чаши вино - за него и за братята си. Станал и казал: „Това нещо, което каза баща ни ние можем да го променим, зависи от нас“. И казва, ние си пихме виното, дядото не пи. Сложили му чашата на дядо Минчо. Не знаей какви качества е имал, но той не пи. Чичо ми казва, че тръгнали през Лонгоза за Варна. Лонгоза пълен с вълци и чакали. Тъй наречения Хаин Боаз. Баща ми с манерка ракия и цветя. Драган, който е след баща ми беше красив, а другите са Луката и Георги. Баща ми казваше чичо бил тъжен, даже в очите му имало сълзи. Те хапват, пийват, стигат във Варна - къшкете, гледат морето, корабите - пеш отиват. Дето се казва две денонощия или два дена и една нощ. Слизат, гледат, но чичо нещо му говори. „Хванах баща ти и му викам: „Кольо, ти нещо предчувствуваеш? Но, казва, това е фронт. Никой не знае нищо. Но ако нещо се случи с тебе, и се прекръстил, аз поемам издръжката на семейството ти“. И казва чичо „на баща ти като, че му падна нещо от плешките. Така изправи се, заговори, върна се, седна пак до мене, прегърна ме, пи глътка ракия и яде от баницата, която майка ти направи. Аз приех, че изпълних една голяма задача. И да знаеш, Наско, първата пушка, която гръмна уби баща ти. Ами сега? Аз съм се заклел“. Разбира се те имат обучение нали и той бил подофицер чичо Драган, докато влязат във фронта. Това е в Румъния. Ами сега какво да правя и решил: „Да бягам. Ако остана в България жив, баща ти беше той бе майстора, ние носехме материала, ние през зимата коренихме дърва още не са платили чорбаджиите, защото от гората правят нива“. Тогава нямало багери. Какво ще правят четири деца? И решавам да бягам, но по-късно. Казвам на моите хора - войниците, това е било по-късно обаче, пак на фронта, но на гръцката граница. Отива, идват войниците, обаче той ги кара да емигрират, те се разплакват. Един казал, че неговата любима ще става майка и той трябва да се прибере в България. Другият казал, че баща му бил купил един чифт волове и той ще ги обучи да орат на нивата и ред други такива селски подробности. Никой не решава да емигрира. Сложил ризата си на пушката, седнал на един камък, което било знак, че се предава. Идват войници, арестуват го, слагат го на една каруца и го пращат на един остров. Той бил чувал, че всяка нощ избиват по няколко души българи, а на другите дават работа. Така ги устройват. Обаче българите ги убиват. Чичо ми казва: „Аз, за да се спася и да съм жив сега върху себе си аз имам физическо убийство“. И аз си обясних това, както ми разказваше един белогвардеец Коста Гнатюк - лютинер на цигулки. Живееше там където живееш аз с Гради и мама до парк-хотел „Москва“ в София. Ние бяхме във вилата, а той живееше до нас в една къща. Гнатюк много ме харесваше даже ме научи много неща в лютинерството. Познавам така от коя епоха е инструмента приблизително, мога да го оценя приблизително. Казва той, че като белогвардеец бил арестуван и ги избивали и то как. Той върви и един войник след него. Наближават някаква височина. Напред е тъмно като в рог. Само една пътека се очертавала. Като наближават височината, войникът сваля пушката от рамото и с приклада удря човека в гръб, човека пада в една пропаст и край. Това е за Гнатюк. А чичо ми Драган казва: „Аз се обръщам, войникът готов да удря в тъмното, но аз го хващам и политам с него в пропастта“ като го държи пред

себе си като една възглавница. В случая, който е отпред бива убит, а другия, който го държи остава жив. Чичо ми по инстинкт усеща, че войникът ще го удари по главата и инстинктивно го хваща и го слага пред себе си като възглавница. Политат заедно надолу. Войникът се убива, а човекът зад него остава жив и здрав. Но преди да го арестуват войниците, той стои на камъка и чува гласа на баща ми: „Драгане, това което преследваш ще го имаш ако отидеш във Франция, Белгия, Люксембург“. Той знае, че просто следва една програмираност, макар че няма храна, но знае, че ще живее. Стои във водата, само лази под една скала, защото долу било река. Виждал се хоризонта далеч, на километри. Не се задавал никакъв кораб. Там е бил пътя Франция-Белгия. Най-после видял един кораб се задава и започнал да маха с една шапка. Тогава една лодка се спуща в морето, вече било светло, разсъмнало. Той търси някаква помощ. Лодката се приближава, той продължавал да маха. „Идва лодката, подават ми ръка, стъпвам в лодката и ме заркават в кораба. Карат ме в трюма на кораба, дават ми една лопата да хвърлям въглища, а пък аз всичко нам какво да правя“. Всичко се нарежда тъй както небето е наредило. Горее на палубата, собственика на кораба, който във Франция има мина, разнася въглища и него ден трябвало не зная колко курса да направи и който е долу трябва да работи и добре въглища да нахвърля, за да може кораба да развие максимална скорост и да може да се върне. Собственикът стои на палубата и гледа как барометъра се вдига необичайно. „Кой е долу, бе?“ „Ами един роб!“ Отиват, връщат се, разбират, че той е българин. А чичо ми имал само второ отделение. И аз след две години изпратих на чичо си документа, за да установи личността си. Той научава пет езика и става водещ. Собственикът го извиква и му казва: „Аз имам мина и искам да дойдеш да работиш при мене“. Така първоначално чичо работи в мината. Обаче Драган вади три норми. Нормата им била три златни франка достатъчни да може да преживее. Той го вика след няколко месеца и му казва: „Драгане, ти тука жени ли поддържаеш? Какви са тия пари? Аз съм директор, взимам десет франта, а ти вземаш девет“. Тогава Драган му казал, че е дал обет и че поддържа семейство в България и му казва тогава. „Драгане, за да изпълниш мисията си ти не можеш да копаеш така, ти ще загинеш. Приемаш ли да станеш мой личен шофьор, ще минеш курса за професионалисти и ще получаваеш не девет, но седем франта и пак ще храниш тия деца“. Тогава той взема диплом с отличен, завършва курса и става шофьор на чорбаджията. Този чорбаджия имал дете родено на моя възраст. Драган го нарича (макар че той има име), нарича го Атанас и го кръщава и почва да го вози в колата. Купува му разни лакомства и детето така се привързва към Драган, че само като спи не говори за Драган. Майката и бащата са възхитени, детето расте живо и здраво, няма болести, като китка в саксия расте. Взима му дрешки, взима му това-онова, учи го български най-важното. А мама в това време ми е взела пликите и писалка и ме кара всяка вечер да пиша какво съм преживял. Пак аз нали ходех за гъби из гората, бера диви плодове, вълк ме е гонил, ловя змии, после ги пушам на хорото. Имаше една мома Мара Кехайова, която като види змията припадна и се видяха колената и не можа да се омъжи заради това. Да се видят колената на мома бе голяма срамотия. Лоша работа тогава направих. Но после се омъжи и умря. Ловя змия пепелянка, сложа я на панталона си и тя хапе, дърпа и зъбите й остават на плата и после я пусна. Братята ми: последния Вълканчо го помня, но първия Стефчо не го помня. Двамата са починали, а ние с Гради сме останали живи. Така порасна Атанас. Драган праща редовно пари. Най-хубавия инструмент си купих, най-хубавия лък, най-добре се носех. Ските ми бяха най-

хубавите. В Бургас карах гимназия. Чичо ми обаче ми пишеше така: „Наско, учи каквото ще учиш, но искам да научиш един занаят, да кърпиш обувки ли, панталони ли, но да имаш занаят независимо от твоята диплома“. Аз се учех много добре, абсолютно. мама предеше, работеше, но беше и шивачка. Аз й въртях когато шие и аз изучих занаята и сега мога да ти утия каквото искаш.

Като завърших прогимназия, пансиона го закриха и ни пратиха във Варна в пансион. Там имаше професионално училище, гимназия и търговска гимназия. Аз обаче постъпих в курса по шивачество. Нали искам да имам занаят. Там също учих музика, един италианец ме занимаваше. Вземах уроци, плащах си и т.н. Пансионът се помещаваше където е бившето морско училище, където Вапцаров е живял там. Сега там има барелеф. Едно време го нямаше. Директорът на училището, генерал Николов, един куц от войната човек, да се издокара пред цар Борис запланува една фирма, която после друг я довърши на пансиона, на която пишеше „Царство България, Министерство на войната, пансион за сираци от войните „Княз Борис Търновски“, обаче царя това не го знае, а намалиха храната на пансиона и от икономията на парите направиха тая скъпа фирма в Германия. Скъпа, тука е пренесена и преди да се монтира царя идва, поканиха го да дойде и генерала ни каза, че ще се ръкува с нас и ще ни пита за нашия баща и вие ще му разкажете. Аз като висок и красив бях знаменосец. Строихме се така една редица около 200-300 деца и генерала казва, като дойде царя ще ви пита за вашия баща, къде е загинал, на кой фронт и т.н. и като си тръгва ще му целунете ръка. Това става предния ден. Аз съм библиотекар на пансиона и там идваха, тогава имаше прогресивни момчета, които впоследствие, а пансиона беше военен, станаха военни и ги избиха след 9.IX.1944 г. Аз не исках да стана военен. Някои бяха комунисти, после много станаха и в ръководството на Политбюро. Аз останах жив. Те идваха вечерно време след проверката при мене. Казвам им: „Приятели, така и така каза директора. Моята майка така ме е учила още да целувам ръка на свещеник и на стара жена, а такава ръка, която пуши, смрадлива, аз не целувам. Разбира се а така решавам, а вие постъпете както искате“. И така на другия ден царя държи реч и тъй нататък и накрая започна да пита за убитите ни бащи. Казвам аз какво е било, но ръка не целувам. Гледам генерала, промени си образа. Втория след мене не целува, третия също. А един възпитател Цончев се казваше, много ме обичаше, защото бях изпълнителен. Още не сме се прибрали, той идва и казва: „Наско, трябва веднага да изчезнеш от тука и кажи за къде да ти дадем билет“, а те ни даваха бланков билет, безплатен за отиване и връщане. Дават ни например да отидем да видим майка си в София и се връщаме, а на мен само да отида без връщане. „Директорът те изключва за вечни времена и трябва да напуснеш Варна.“ Аз веднага решавам както, че някой ми диктува - за София. Дават ми билет за София безплатен. Слизам на гарата, виждам трамвай N 1, качвам се, пътувам из града и където завива трамвая искам пак да се върна обратно на гарата, за да се върна вечерта. Плана ми е начертан в главата. Слизам, оглеждам се, за да се върна после пак. Една стара жена носи картини с рамки и стъкла, едва се превива. Аз се намесвам и й казвам: „Искам да ви помогна, да ви пренеса картините“. Тя казва: „Нямам пари“. Казвам: „Не желая пари, искам да ви помогна“. Взимам аз тежките картини. Тя върви напред, аз след нея, минава покрай входа на семинарията и влиза в един квартал, квартала на дъновистите. Беше Вълчанова. Тя живееше където е сега вилата на Огнян Дойнов. имаше къщичка малка. После се запознах с нейната дъщеричка и т.н. Гледам у тях нещо с американ

направено, а то било параван на двора, за да се къпят. Аз бях изпотен и тя ми казва: „Вземи си един душ, сине!“ И влезе вкъщи и извади дрешки, чисти, бели и казва: „Това са дрехи на синът ми, който е в затвора“. Той бе комунист и го ликвидираха. Но тази жена беше втора майка за мене. Пита ме какво да яда. На двора имаше легло. Така легнах, починах си, успокоих се и гледам една двуколка и на нея един голям бидон, каца, около стотина литра. „Видях, че си много работлив, виж там ония тополи и ми посочи към ловния парк. Там има чешма на Диана ад. Ако отидеш и донесеш едно бъчве тука ще направя една голяма услуга и ще ти се плати.“ Викам: „Майко, аз ще отида без да ми се плаща. Ти ме облече и нахрани, какво повече от това.“ Отивам аз надолу и тичам, нагоре дърпам на нея най-напред, после на други бараки и така 15 пъти се върнах. Много се изморих. Лягам, даже не вечерях от умора. Сутринта, а аз спях навън, намирам на леглото си един плик пълен с пари. Тя взимала по 15 лв. на буре. А пък тогава помня, че маслото струваше 40 лева. Значи с две бурета и половина ще купя един кг масло и ще го ям цял месец. И викам: „Майко, пари нямам нужда. Това, което ми даваш е достатъчно. Само ще ми помогнеш в едно отношение. Аз съм дошъл тук от Варна, да отида при Негово Величество цар Борис III“. „А-а, това е много лесно“. Виж тук тая гора, посочи ми Враня. Изгревът е най-високото място на софийското поле, а Враня е бившия дворец на Фердинанд. Отивам аз при караула и му казвам, че идвам от Варна където се видях с царя преди три дни и сега искам да го видя. Той вдига телефона и пристига един полковник без шапка, хваща ме за ръка и ме води и ще ме качи на втория етаж. В тоя момент царя слиза долу облечен с военни дрехи без шапка. „Ваше Величество, преди три дена вие бяхме във Варна. Аз бях знаменосец и не ви целунах ръка по инструктажа на генерал Николов. Сега съм уволнен от пансиона и от всякъде, а моят баща загина за родината“. Той ме прегърна много бащински и това беше третата ласка, която аз получих след майка ми, тази жена и царя. Разказах му всичко за пансиона на сираците. Той каза на полковника: „Напиши ми билет за Варна“. Дадоха ми бланков билет и аз постоях още малко при тая жена и си мислех как програмирано се движих като любимец на боговете. Едва се разделих с Вълчанова. Отивам във Варна, онази табела, за която гладувахме е махната. Няма табела „Княз Търновски“, децата ме вдигат на ръце. Станало нещо фантастично, обаче аз казвам на Цонков: „Тука не мога да остана повече“. Пък през ваканциите нали, като дете от пансионите, на село ни изпращат. Така напуснах.

2. ХВЪРКОВАТИ ДЕЦА

Когато започнаха да строят през 1928 г. чешмата в Тополица решихме с мама да отидем от Габерово в Тополица да видим Учителя. Обаче ние не видяхме Учителя тогава. Видяхме Борис Николов, Бертоли, италианеца, който пътува от Италия до Турция и Гърция и идва в България и започва да работи мозайките. Там започнаха да правят чешма на извора където ходим често. И всички почнахме да ходим там и да правим бригада. Аз понеже съм зодия Лъв и съм много нервен почвам веднага с кофата. Борис ми казва: „Дете, там донеси пясък“ и аз тичам. Всичко става светкавично бързо и още през обедната почивка Борис се интересува. Сега Гради твърди, че и той е бил в тази компания, но възможно и да е бил, но аз главно бях инициатора. Все тичах, а те казваха: „Направи ми това, направи ми онова“. Борис задава въпроса: „Чи са тези деца?“ казват: „На една сестра вдовица“. Но ние стояхме само три дена, защото на село мама е сама и трябва сама да работи. Та Борис и

Бертоли се заинтересуваха чии са тези деца, че летят като торпила. Тук мога да кажа, че стимул съм бил аз главно и брат ми разбира се, да ни вземат в София и да ни направят мозайкаджии. И понеже мама остава сама, а свако ми Слави на мамина сестра мъж, са били на градината в Айтос където беше и Иринка, дъщеря им (мир и светлина на душата ѝ), а Слави ми е като настойник. Слави дава съгласието си, че ще го уреди въпроса, идва на село и казва на мама: „Маро, така и така...“ Тя се смушава, това са грижи. Идват в София със знанието на Учителя. „Влаевски дава мястото си и построяват една барака за трима човека. Стая голяма, легло като в кораб едно върху друго. Аз се отказвам от пансиона във Варна и идвам при мама, при брат си - една сила ме притегля. Искам да работя мозайка при Борис, който и сега когато е вече на 90 г., казва: „Наско, нямал съм като теб помощник“. Това го казва всеки път. Почваме да работим, но Бертоли разбира, че аз започнах да свиря на цигулка, което дължа на майка си. На село тя по цел ден работи на нивата, а вечер работи - преде, плете и плаче и пее песни. Ту тъжни, ту весели. Пък аз не зная защо, но бях като малък все в скута на майка ми и прости съм като част от тялото ѝ. Тя се събуди и аз се събуждам. Тя заплаче и аз заплаквам. Почне да пее и аз почвам да пея. Като пораснах тя по такъв начин оформи у мене едно особено чувство на необходимост от музиката. Например, аз не се моля като Гради, но пея. Пея, като че това е зелената улица за мене, защото музиката е голяма сила. Може би молитвата е по-голяма. Но за мен музиката е нещо като религията. Чичо ми Драган емигрира в Белгия. А ние сме били четири деца. Той казал преди години на баща ми, че ако с него стане нещо ще поеме грижата за децата му. Чичо ми пише от Белгия постоянно, праща пари от там, с които купих цигулка, а пък срещу нас на Изгрева живееше Коста Гнатюк, който беше лютierer, руснак, белогвардеец. А Учителят имаше много цигулки, имаше хоби към цигулката, така да се каже грубо. Даже помня в някои случаи заложни къщи имаше заложени някои цигулки скъпи с автограф на някой принц или княз - много скъпа, Той ще я вземе. Знам, че Любчо Янков даде концерт с една цигулка от Учителя и после потъна. Не зная дали е жива. Та този Коста Гнатюк, който живееше срещу нас, а аз чрез Учителя станах приятел с него, който ме вземаше на ул. „Бачо Киро“ и ме учеше как да поставям душичка, как да поставям магаренце на цигулка, да настройвам и по такъв начин влязох в тази аура на свиренето. Мама ми уши едни каишки на ръката, като свиря нали и работя да не се развиват. И Бертоли разбра, че аз свиря на цигулка. И на мен даваше 10 лв. повече отколкото на Гради. Гради обаче разбра това нещо и каза: „Защо? Аз съм работник тука и работя повече от Атанас“. А Бертоли му казал: „Атанас няма да стане мозайкаджия, той ще стане цигулар и му трябват пари“. Бертоли както и майка ми винаги са ме стимулирали и са ми давали зелена улица. Макар, че получавахме помощ от чичо ми Драган Минчев от Белгия, аз винаги съм чувствувал и виждал, че помощта и закрилата ни идваше от друго място. Тя идеше и се ръководеше и направляваше от Учителя. Майка ми беше в Братството от нейните млади години. Премина през немотия, труд и неволи, но винаги една невидима ръка бе я подкрепяла и направлявала. Тази невидима ръка ни доведе всички на Изгрева в София. Тук се вляхме в братските среди и бяхме едни от слушателите в салона където Учителят даваше своето Слово. По един такъв чудноват и невидим начин за нас Учителят сам бе изтеглил и довел тези слушатели в салона от цялата страна. Ние не бяхме случайни слушатели. За нас бе платено. Нашето идване тук на Изгрева бе заплатено от Учителя с Неговата невидима Мощ и Сила, които ние по-късно оценихме.

3. КАК СЕ ЗАПИСАХ ЧРЕЗ „ДРУГИГО“ В МУЗИКАЛНОТО УЧИЛИЩЕ

Аз и брат ми работехме с Бертоли в неговата бригада. Работейки с Бертоли, като помощник правехме една фигура на орленце на сградата, която се намира на ул. „Граф Игнатиев“ и ул. „Толбухин“. По едно време наблюдавам две деца с цигулка пътуват по посока на кино „Дружба“. Аз скачам бързо, тръгвам подир тях и те ме завеждат в една квартира, където ме посреща един човек с халат и казвам: „Добър ден“. Той пита: „Какво има?“ Аз съм малко смутен, защото пред мен бе застанал музиканта и цигулар Сашо Попов, когото познавах от преди това. Той пак: „Но за Бога, какво има?“ Отговарям: „Господин Попов, искам да разбера как се настройва цигулка?“ Аз стоя вънка, за да не му изцапам килимите, защото съм с работни дрехи. Той ме взема за ръка и ме вкарва в хола и каза на децата да покажат какво са научили за днес. А тези деца се оказаха Любчо Янков, сегашния цигулар, който живее в Париж и Петю Христовков, сегашния професор по цигулка в консерваторията. Сашо Попов, като че ли разбра моята необходимост, накара детето да свири и още току-що започнало му каза: „Не си готов!“ Удари го с лъка по главата и каза: „Утре ще дойдеш!“ Същото повтори и с другото детенце. Тогава разбрах, че това той направи само заради мен, защото видя, че аз съм работник и трябва да ми спести времето и каза на Петю Христовков: „Петю, вземи този чичко със себе си, заведи го у вас, дай му моята цигулка и го занимавай по цигулка. Ще го водиш веднъж в седмицата при мене“. И действително тръгваме ние с Петю, отиваме на ул. „Дондуков“ в къщата, където живееше директора на класа - композитора. Петю ме завежда въкъщи, вади от под кревата една кутия, отваря кутията, а аз бързам да видя цигулката. Една цигулка хубава, майсторска голям формат, която много отговаряше на моята голяма ръка и се много зарадвах. Но винаги в главата ми беше мисълта да не се издам, че аз мога да свира на цигулка. Не исках да се знае. Петю ми даде постановката като започна от А-Б. Даде ми цигулката без разписка на доверие и аз започнах да свиря денонощно. Минават десетина дена, а Петю казва: „Чичо, няма да те водя при Сашо Попов. Аз ще те занимавам. Ти напредваш с часове, а не с дни“. Минават още месец-два и ми казва: „Аз съм ученик в музикалното училище и скоро има изпити. Ако се явите на конкурс имам чувството, че ще ви приемат“. Той ми даде музикален материал за тия изпити - концерта на Кох и се явявам на изпит и го издържам. Обаче директора Никола Абаджиев, тогава предпочете да запише един свой племенник преди мене, а мен да запишат резерва. Но аз като разбрах това отидох при Учителя и споделих с него болката си. Той ме изслуша и каза: „Твоята работа ще се нареди, но чрез другиго“. Аз тръгнах да търся кой ще бъде този друг, защото не попитах Учителя. Но като почнах да търся, оттук оттам с познати, че стигнахме до министъра на културата Радев и по негово настояване се записах като редовен ученик. Не минава дълго време, на един годишен изпит Сашо Попов ме наблюдава и казва: „Атанасе, ще ти дам един инструмент и едни ноти. Този инструмент се казва виола. Ще направим царски оркестър. Ще има конкурсен изпит и за това се подготви. Ако успееш да го вземеш, ще влезеш да свириш там“. Аз вземах виолата, която бе чехски инструмент, с хубав лак, с хубав тон, с хубав тембър на човешки глас. Просто се влюбих в тази виола и съм свирил толкова много, че нямах време да пия вода. Мама ми наливаше вода в чашата и ми я подаваше да пия, а аз я пиех от нейната ръка и през това време свирех. беше ми дал Хан-Сит -

концерт, а това бяха ноти, които научих през нощта на алтов ключ. Веднага се справих с материала, явявам се на изпит, приемат ме и започвам да свира в царският оркестър на виола. А тогава имаше само двама виолисти в това училище. Аз бях третия, а учител по виола ми беше Коста Киров през 1935/36 г. И така започнах да свира в Царския симфоничен оркестър, а това за времето беше нещо много голямо. И голям успех за всеки музикант. Така че аз, за да стигна до него все някой друг се намесваше, проправяше пътя ми и ми съдействаше. Този друг се явяваше непрекъснато още от детските ми години. И този друг вземаше различни служби и места и носеше различни лица и имена. Отначало този друг бе майка ми, след това директора на пансиона в Бургас, после италианския цигулар от Варна, после брат Бертоли на Изгрева ми съдействува, а лютниера Коста Гнатюк ме учеше и запознаваше с устройството на цигулката. Дойде време едно малко дете да ме нарече чичо и то ми беше учител в моя път. Накрая стигнах до Учителя и Той ми показа, че моят път се нарежда, не от мен, а от някой „другиго“. А от мен се иска само старанието, труда и посвещението към цигулката и музиката. Така министърът ме записа, така Сашо Попов ми помогна да влезна в Царския оркестър и така накрая разбрах, че този „другиго“ имаше различни лица и различни имена. Но този, който го управляваше и направляваше ме невидимата ръка на Учителя.

4. ПАРИ ЗА ТАКСАТА НА ОТХВЪРЛЕНИЯ СТУДЕНТ

Започнах да свира на виола в Царския симфоничен оркестър. Не след дълго получих стипендия като сирак от войната. Там служих и си отбивах войнишката служба. С една дума, там си живеех царски. А защо ли? Като виолист постъпих и в операта да свира и получавах много пари. Но на това царско мое положение ми завидяха много хора. Не минава много време и ето Сашо Попов ми казва: „Атанасе, не може да си караш службата тук, да те обличаме тук като гвардеец, да получаваеш пари като стипендиант и едновременно да се разхождаш в града като принц и едновременно да следваш. Трябва от всички тия неща да избереш едно“. Но аз започвам да му доказвам, че съм право поне за следването си: „Г-н Попов, не искам като вас да остана без образование“. Това го жегна много, обиди го и той се разсърди. След малко идва при мен Зарко Калудов, виолист-музикант, който бе секретар и казва: „Атанасе, нашият шеф е решил, че не можеш повече тук да останеш в Царския оркестър“. Казвам му, че ще го напусна, защото за мен е по-важно образованието. И така направих. Скоро след това ме среща един от комисията, която ме одобри за виолист и ми казва: „Атанасе, защото тогава мен ме заблуди с тази твоя ръка. Аз мислих, че ти ще станеш и ще бъдеш втори Паганини“. Той беше цигулар завършил във Франция. Аз имах много интереси и ги задоволявах и не се упреквам в това. Аз владеех еднакво цигулка, виола и контрабас. Аз нямах строго определена цел да стана Паганини. Ако имах, щях да ходя при Учителя, да Го питам за Неговият съвет и да търся Неговото съдействие. Аз се записах да следвам задочно, за да мога да се издържа с цигулката. Но за да се учи човек по онова време трябва да има настойник. На мене настойник беше Цанко Цанков, професор-композитор, който е съпруг на голямата певица Карин Цанкова, германка по произход, и които обслужваха като певица и органист католическата църква, където имаше орган. Орган тогава имаше в тая църква и в католическата църква в Русе. Други органи нямаше в България. И моят настойник проф. Цанко Цанков ми каза: „Атанасе, помисли, искам да направим един оркестър

от 20-25 човека - щрай, лъкове без духови инструменти. Ще свирим в църквата, където аз свиря на рояла, но искам да бъде по-тържествено с този оркестър". Аз бях много контактен и за кратко време събрах най-добри оркестранти. Сашо Околийски беше концерт-майстор. Той почина млад. Направихме оркестър и Сашо беше много доволен. Почнахме да свирим, салона се пълнеше, имаше и вънха хора, които ни слушаха. А католици имаха като хоби да привличат повече и повече посетители. Отивахме да свирим в 6 часа сутринта, а в 7 часа отивахме да закусваме. Понеже аз бях завербувал деца, които пееха в хора, с тях отивахме в сладкарницата на ул. „Дондуков“ и нали аз имах много пари давах им по една кифличка и по една боза. Това правех всеки път. Но ето сега идва друга развръзка на моят път. И тази развръзка не е случайна и тя се направлява от невидима ръка. Един ден разсилият на църквата ми казва, че Цанко Цанков и жена му като свирят и пеят получават по 30 000 лв. на човек, което прави 60 000 лв. месечно. А той е възмутен от всичко това, защото обикновено аз на него давах пари и той носеше за закуска по две тави кифли за децата. Казва ми разсилият: „Кажете му на онзи скръндза, да купи и той една табличка кифли на децата вместо вие да ги храните от джоба си!“ На онзи скръндза аз му подхвърлих, но той се направи, че не ме чува. И аз говорих със Сашо Околийски - концерт-майстора и той прие моята идея на другия ден да не свирим в църквата. Ние не отивахме на работа. Цанко Цанков се възмути много от мен и понеже беше професор в консерваторията и шеф, каза на секретарката си Стефка Трифонова: „Атанас, ако не се запише за редовен студент в най-кратко време“, а то беше срокът до края на август“, „да се изключи от консерваторията“. А моят настойник проф. Цанко Цанков е директор на консерваторията. Има власт. На следващият ден идва разсилият вкъщи, аз живеях тогава в бараката на Изгрева и беше много разтревожен. Той ме обичаше, защото аз го подпомагах материално като му правех подаръци и му давах за джоб пари. Казва ми, че директорът е наредил на Славка Трифонова да бъде изключен от консерваторията, ако не се запиша до няколко дни. Аз приех това нещо много отговорно, станах веднага и се приготвих да търся пари, защото нямах в момента. А през мене минаха толкова много пари, но аз ги пилеех за разни чудновати неща и работи. Дори не мога да си спомня кому и за какво съм дал пари. Спомням си, че преди десетина дена имах голяма сума, с която можех да си платя не една, а десет такси като студент. Но парите ги раздадох на този, на онзи за разни неща, така напълно безвъзмездно. Но сега се уплаших и се стреснах. Разбрах, че нещата се придвижват към драматична развръзка чрез онзи „другого“, който ми беше познат от много отдавна. Значи тук шега не бива. Затова тръгвам аз да търся пари. Тръгвам при този, тръгвам при онзи, а на Изгрева няма никой, защото цялото Братство заедно с Учителя са на Рила. Това ми го казва една сестра, която я питам, защо никакъв човек не се мярка на Изгрева. Положението ми е отчайващо и драматично. Цялото Братство е на Рила и аз няма от кого да взема пари. Вървя и се спрах при чешмичката с надписа: „Мисли добре, храни се добре, работи добре!“ Чета тоя надпис и преди да помисля, реших да изпия една студена вода. Там имаше едно канче, налях го и на бавни глътки го изпих. Сега оставаше да помисля, какво да правя. Нали така гласеше надписа на чешмата? Ами какво да мисля? И изведнъж си казвам: Ако Учителят е тука, имам куража да искам от Него пари! Да, но сега всички са на Рила! Щом са на Рила, значи Учителят е с тях, на Рила. Продължавам да мисля, че само Учителят може да ми помогне. И започнах да усещам някаква сила, която започна да ме влече отпред и да ме тика отзад и ме насочи към салона. Аз

тръгнах. Тръгнах и вървя към салона. Наближавам на десетина метра от него. Нещо ме кара да вдигна поглед и да го отправя нагоре към стаята на Учителя. И в това време става най-голямото чудо в живота ми. Както гледам към балкона виждам, как Учителят отваря вратата, излиза на балкона и държи един доста голям плик, щото да го видя отдалеч. Той ми подава със знак да се кача и да отида при Него. Аз се затичвам, за да Му спестя слизането и Той ми подава плика още дори не бях се качил горе на последното стъпало на стълбите, които водят към Неговата стая. Подаде ми плика и каза: „Рекох, парите са братски. Ако желаете, върнете ги!“ Аз нищо не отговорих. Целунах Му ръка смутен и слизам надолу по стълбите. Нямах търпение и още докато бях пред бараката на сестра Балтова отварям плика. Той не беше затворен и гледам вътре една банкнота от 200 лв. и една монета от 50 лв. Всичко 250 лв. - точно толкова колкото ми трябват за таксата. Таксата за следването беше голяма 2500 лв., но понеже аз бях сирак, на баща убит във войните, ме таксуваха като беден и затова трябваше да платя 10 пъти по-малка такса. Но ето дойде време да нямам пари да платя тази минимална такса. Тичам веднага, записвам се като редовен студент и така си спасих следването, защото моят настойник проф. Цанко Цанков щеше да ме изключи и то, че му направих забележка и той да купи веднъж кифли на децата със своята голяма заплата. Така, че аз сам си направих всичко и сам си докарах тази драматична развръзка. Сам си бях виновен за всичко. С такива мисли се върнах горе на Изгрева и ето ме отново съм застанал пред чешмата, за да утоля жаждата си през този августовски ден. Изпивам от канчето няколко глътки и погледа отново ми се вторачва в надписа на чешмата. А там, на стената на чешмата имаше барелеф с фигури: сърничка, която пасе, девойка, която чете и орел, слизащ от висините. Загледах се в орела, с разперени криле, който каца и тутакси си спомних, че този орел е слезнал от Рила, за кацне на Изгрева и дойде и се вгради в тази чешма. И изведнъж ми просветна нещо в главата. Нали Братството беше на Рила и Учителят беше на Рила? Откъде се взе Учителят и как пристигна, за да ми помогне и предаде плика с парите? Отидох и се разпитах насам, натам. Никой не бе виждал Учителя. Всички ми казаха, че Той е на Рила с Братството. А аз преди часове получих лично от Него плика с парите, чух думите Му, целунах десницата Му и Той бе за мен тук, физически и духом. След някой и друг ден пристигнаха братята и сестрите заедно с Учителя летуващи на 7-те езера - Рила. Разпитах първо брат ми Гради, а след това и останалите и разбрах, че Учителят през цялото време е бил при тях на Рила. Аз бях слушал и други такива случаи разказани от много братя и сестри, когато Учителят е изпращал от Изгрева да отиде някой на ул. „Опълченска“ 66, да вземе нещо или да донесе нещо в дома, в който е пребивавал Учителя до 1928 г. Онези, които са отивали там, за да изпълняват поръчката на Учителя и когато са чукали на вратата, вратата се отваряла и лично Учителят ги е посрещал и им е давал онова, за което са дошли. А разстоянието от Изгрева до този дом е към 15 км и Учителят не може да ги превари нито пешком, нито с файтон. Това бяха онези случаи, които бяха за нас чудновати и ги разказвахме само на верни приятели. Защото щяха да ни се смеят и подиграват. Затова аз започнах да разказвам този случай на приятелите и той стана известен като случая с таксата, която е трябвало да бъде платена и заради която Учителят с мисълта си и с вътрешния си взор е виждал моята нужда и се е притекъл в най-подходящ момент. Но другото не смеех да го разказа, за да не ми се смеят. А това бе, че през това време, в този ден и час Учителят бе на Рила с Братството. Дали Той прелетя с крилата на онзи орел, който бе изписан на чешмата, аз не мога да кажа. Това знание е още недостъпно за нас. Учителят казва, че когато усвоим знанието, което е дадено в

Словото Му, ще минем в четвърто посвещение, а това означава, че небето ще отвори своите врати и знанието небесно ще се втече в нас. Чак тогава можем да преценим и да кажем: „Ето така и по такъв начин Учителят се е пренесъл от Рила, за да дойде в онзи миг и да връчи плика с парите на Атанас Минчев, за да си плати таксата за редовен студент“. За мен, онова което не бе чудо, ме невидимата ръка на Учителя, който ми помагаше и която напътваше онзи „другого“, който да се намесва в подходящ момент, за да ме насочи в новият ми път.

5. ЗВУЧЕНЕ НА ДУШИТЕ ПРЕДИ БРАКА

Една вечер, както сме се събрали тримата, мама ни каза с необичаен строг и с голяма изразителност на лицето си тон: „Деца, каквито желаех - такива станяхте. Благодаря на Бога, но искам да видя внуче!“ Като чу това Гради веднага става на крака. Той говореше като баритон: „Атанасе, ти знаеш, че аз се моля на Бога да нямам семейство, да нямам материални блага, да не ме свързва нищо със земята, защото аз искам да имам крила и с тях да летя към Бога“. Изслушвам го и му казвам: „Ами, Гради, ти знаеш, че аз се готвя за Белгия да отида, чичо ми там без мене не може. Ти какво предлагаш? Мама трябва да види внуче. Това е повеля на майка. И още повече знаеш, така сериозно ти казвам, че аз имам всичко на всичко 18 любовници!“ Аз мълквам и смятам, че като чуе това число ще ми каже: „Е, добре, замини за Белгия!“ Но това е Гради, а не някой друг човек и за това като чу това число, което му казах, добави: „Ще ми ги водиш една подир една и аз ще ти кажа за кого да се ожениш. За един месец 18 любовници могат да минат пред мене, за да ги огледам“. И това наказание прие Гради. И аз започнах да му ги водя - една, две, три, та до 18. А Гради си ги отбелязваше по номера на един лист, пишеше имената им и си отбелязваше, че ги отхвърля. Даже една сродна душица му заведох да я огледа - горката тя още не е омъжена, живее в Горна Баня, Венета се казва и бе сестра на моят командир от фронта. За нея най-много ми е мъчно, че Гради не я одобри. Така той не одобри моите 18 любовници. Случи се така, че Учителят ме вика при себе си по някакъв повод във връзка с цигулките, да прегледам една-две, за да ги поправам. Аз си свърших работата с цигулките, защото аз работех при Коста Гнатюк и вече разбирах от цигулки. Издебнах момента, за да Го запирам за моето положение. Точно в тоя момент Учителят слиза отгоре с цигулката, показва ми я, аз я прегледах и казах, че можем да сменим евентуално „магаренцето“ на цигулката. След това Учителят ме погледна, попипа ме с ръка по челото, вероятно търсеше някакъв френологически център у мене, след това ми взе ръката като че мери температурата ми и ме наблюдаваше. Аз успях да Му кажа: „Учителю, аз ще имам ли семейство?“ Той отговори: „Да, тя е готова“. „Ами как ще я позная, Учителю? Та аз имам...“ Той се позасмя като че ли знаеше какво ще Му кажа. „Аз имам много познати приятелки, как ще я позная?“ „Като я видите, тя ще ви зазвучи!“ „Ами добре, как ще я позная, аз имам много познати?“ „Как купувате ноти от магазина?“ „Ами ако познавам пиесата, като погледна нотите, знам как ми звучи тази пиеса и я взимам. Ако не я познавам пиесата, преглеждам нотите, интонирам я така, и ако ми зазвучи, тогава ги купувам нотите.“ А Учителят се усмихна и добави: „А, рекох, тя ще Ви зазвучи като я видите.“ И това нещо аз го запомних. Това бе завет, свят за мене и това бе изпълнение желанието на майка ми.

Минава време и една от моите възлюбени Любка Стефова идва и води

едно момиче с ученическа униформа. Момичето носи писмо от Боян Боев и вътре пише: „Брат Атанасе, подготви сестричката за консерваторията“. Той знае, че аз няма да ѝ взема пари. Аз приех писмото от Боев като задължение. Почнах да я занимавам. А учебникът на Константинов бе голям. Той бе по елементарна теория на музиката, главно история на музиката. Работих с нея усърдно и след като я приготвих за изпит, казвам: „Юлия, аз ще замина на Рила. Ще бъда на палатка 40 дни на Рила. За мен ти си готова за изпит. Ето стаята ми, където ще живееш и ето чекмеджето пълно с пари“. Сбогувахме се и аз заминавам на Рила на палатка, за да гледам зелено, за да си лекувам очите. А защо заминах на Рила? Аз бях късоглед и носех очила с няколко диоптъра. Отивам при Учителя и го питам, какво да правя с моето късогледство, а Той ми отговаря, че ако искам да се излекувам и да хвърля очилата, трябва да отида на Рила и 40 дни да гледам само зеленина, зелена трева и зелени дървета, за да си излекувам очите. Затова аз хвърлих очилата още оттук и крило-ляво стигнах до Рила, престоях 40 дни, гледах все зелено и накрая се връщам в София. Очилата ги бях захвърлил преди това, но когато реших да прочета беседа от Учителя вече можех да чета без очила и без диоптри. Така аз можах да се излекувам благодарение на това, че послушах Учителя, че повярвах в Него и хвърлих очилата и че стоях 40 дни на Рила и гледах зелено и досега моите познати и приятели ме срещат и общуват с мен без да виждат и знаят, че аз някога съм носил очила за късогледство.

Връщам се у дома на Изгрева след 40 дни и мама ме посреща отдалеч на пътната врата с думите: „Атанасе, това дете, което го остави тука като че ли аз съм го родила. Ако го изтървете с брат си и не се ожени някой от вас за него, то аз ще умра с отворени очи“. Аз всичко разбрах. Майка ми не ме запита първо какво е станало с очите ми, но първо за нея изказа мнението си и болката си, ако го изтървем това момиче с брат ми и никой не се ожени за него. Аз вече имах някаква настройка. Получих я, когато започнах да я обучавам за приемане на конкурсния изпит. Започна нещо да ми звучи и прозвучава така, когато цигулар си настройва цигулката. А аз разбирах от хубави цигулки, знаех как да ги настройвам и знаех какво значи настройване на цигулка. Но аз си замълчах и не казвам нищо на мама. Но същия ден отивам в консерваторията, срещам Славка Трифонова, секретарката и искам да я помоля да проверим за резултата от изпита на Юлия. И точно в този момент, след като дълго се беше настройвала онази вътрешна цигулка в мен, зазвуча. Зазвуча и се чу звученето от полета на една душа, която се бе устремила към мен. Да, аз чух полета на тази душа като звучене и музика. Тогава се обърнах към секретарката и я помолих: „Славке, има тук едно момиче, което искам да проверя как е издържала изпита и каква е нейната съдба“. Но само на теб казвам за първи път, на друг не съм казал, че може би ще ми бъде съпруга“. Тя кимна с глава, отваря книгата, която книга се показва само на директор. Поглежда на нейното име и прочита оценката. Теория на музиката - оценка слаб 2! Пеене - оценка отличен 6. Аз почвам да се карам: „Как е възможно. Аз съм го готвил това момиче. Ще си върна дипломата. Тя знаеше отлично целия материал!“ В това време влиза Урукин, професор по пеене и казва: „Минчев, ти доведе едно момиче по пеене, което изкара шестлица. Къде е това дете?“ Казвам му, че по този повод съм дошъл тука. А в това време един ме хваща за рамото отзад, обръщам се и гледам директора на консерваторията Стоян Стоянов, който е бил в Германия на командировка и се връща случайно тук в същия час. Той вижда книгата, че аз гледам в нея, което е забранено да се гледа от други лица освен служебните, аз се сконфузвам и говоря и се моля: „Стоянчо, аз съм виновен. Не обвиня-

вай и не наказвай секретарката!" Той гледа и казва: „Случая не е само твой. Знаеш ли й адреса?" Отвърщам: „Знам го". „Веднага й пиши да дойде!" „Не, аз предлагам друго. Да се запише лицето. Ето, аз пари имам. Да взема студентската книжка. Тогава ще я пратя и тя ще дойде." Той не възразяваше. Секретарката написа студентската книжка, Урукин подчерта колко е талантлива като певица, а директора Стоянов подписа книжката и секретарката й сложи печата на консерваторията. Изпращам студентската книжка с бърза поща веднага, Юлия я получава и след три дни пристигна в София. Тук сключихме брак. А сега трябваше да се изпълни мечтата на мама и да се роди внуче. Но тук се намеси със своето знание и моят рожден брат Гради, комуто водих преди това подред 18 хубавици да ги оглежда и да прецени коя от тях ще му хареса за снаха. Обърна се той към мен и ми каза: „Тук ние ще приложим окултно знание. Защото така без знание внуче не може да се роди на мама. Днес е еди коя си дата. А ти до булката си ще се допреш чак след 13 дни, когато дойде нова луна. Значи при новолуние трябва да се зачене това дете и чак тогава ти е разрешено да се допреш до жена си и да я познаеш като жена". Гради е застанал прав ръкомахом с две ръце и с гръмогласен глас ми нарежда. За друго аз не го слушам. Но за това трябва да го послушам. Той има отношение към тази работа. Трябва да се зачева дете и внуче да се роди на мама. „А щом аз те изтърпях един месец да ми водиш 18 хубавици, така и ти ще изтърпиш 13 дни и няма да се допреш до нея", заявява с ултиматум Гради. Нямаше как, трябваше да се подчиня. Всичко каквото ми каза аз го изпълних и след това го сторих. В уречения ден се допрях до жена си, познах я като жена, както се казва в Библията по библейски език. Много бързо зачена и много бързо се роди. Роди се и израсна много талантливо и чаровно дете. А като порасна и стана госпожица и когато виждах дъщеря си, че се разхожда с момче аз получавах алергия и се изприщвах с уртикария. Това не е смешно. Аз усещах, че моята вътрешна цигулка, на която свири моята душа, започваше да се разстройва, когато виждах друг да се доближава до дъщеря ми. После се сетих за думите на Учителя, че когато душите се доближат трябва да се предхожда от настройка и когато им зазвучат душите в съзвучие, то тогава са готови един за друг. Спомних си всичко това, което се случи с мен и тогава казах на дъщеря си: „Ти си свободна от мен. Досега ти звучеше като втора цигулка в моята душа. От сега отиди и направи онова съзвучие с друго, което желае и към което се стреми твоята душа". Така аз реших въпроса. Останах сам. Бракът ми не трая дълго. Разделихме се. Онази душа, която трябваше да се роди, тя слезна от Невидимия свят, роди се и стана моя дъщеря. И изведнъж онова звучене, което съществуваше в съзнанието ми преди брака изчезна. Душата, която бе създала това звучене бе слезнала на земята и се бе облякла в плът. Горе в съзнанието ми се получи празнота и нямаше кой да свързва нишките на брака ми. А долу на земята с нашите човешки порядки и лични недостатъци не можахме да създадем здрави отношения, които да крепят брака ни. Чаровна, талантлива и умна дъщеря растеше сама и не можа да бъде причината около, която да се завъртим двамата като около стожер и да вършеем и да овършеем чрез брака си гумното и вършитбата в този наш живот. Разделихме се. Бракът бе разтрогнат.

Когато чуя днес някой да говори за сродни души аз изтърпвам. Когато чуя да говори някой, че Високият Идеал на човека, това е съзвучието на душите тръгнали и устремили се към Бога, то аз веднага разбирам, че това са идеи от Словото на Учителя. В това съм съгласен и това приветствувам. А другото, което ви разказах за съзвучието на душите преди брака бе един окултен закон, чрез който се изпълни волята на мама и аз поех тази съдба.

6. ДРЪНКАНЕ НА ПИАНО

На Изгрева по онези години имаше обща кухня и общи обеда. Приятелите от Изгрева и от града се събираха точно на обед, Учителят излизаше от Горницата си и всички обядвахме заедно. Обикновено мама дежуреше всеки петък в кухнята. Готвеше така наречената ангелска чорба. Тя се готвеше с вода, картофи и магданоз, а понякога и корени от магданоз. За мен това беше едно важно събитие, затова аз тръгвах от града по-рано, за да стигна навреме. На два километра от града, точно при радиото, аз хвърлям цигарата, която пуша, влизам в сградата на радиото и се измивам - ръцете, очите. Аз тръгвам към Изгрева и макар че съм се измил много добре, аз съзнавам, че съм грешник и като отида горе аз заставам мирно, за да могат да ми се простят греховете и да се благословя от присъствието на Учителя. А моят род имаше грехове. Дядо Минчо умря от пиене в ръцете на мама. Той не беше работлив. И всички пороци, които са на рода дойдоха върху мене и аз трябваше да се справям с тях. Дядо ми беше мързелив, а аз съм работлив. Дядо ми пиеше, а аз не пия. Дядо ми беше месоядец, а аз съм вегетарианец. Дядо ми пушеше и аз пуша - и така си останах с това пушене. Но все пак благодаря на Бога, че тия пороци дойдоха при мене, за да се боря и да преодолявам много неща. Например, аз нямам присъда за убийство, за кражба, а това са придобивки. Е, обичам красиви жени. Че кой не обича красивото. Ето, моят брат Гради и той обича красивото, но той го обича да го гледа отвънка. Той като види една хубава жена облечена или някоя хубава снимка, или някое хубаво дете и лице, ще се просълзи, все едно, че гледа една хубава китка от цветя. Брат ми гледа красивото като ангел небесен. Аз не само го гледам, но искам да си го опитам, да видя вкусно ли е, сладко ли е, горчиво ли е? Така, че аз знам съдържанието на нещата, а моят брат, ангел-небесен познава хубавото само на картинка. Аз хубавото го опипвам и зная цената му. С парите, които чичо ми изпращаше от Белгия аз си купувах най-хубавите неща: имах най-хубавата цигулка, най-хубавите ски, обличах се като лорд и всеки ден си сменявах ризите. Имах 50 ризи. И всяка седмица минавах при бръснар, който ми правеше прическата и по моят глава се намираше най-голямата клиентела в София на този бръснар. Та на мен се паднаха всички пороци от няколко поколения. И така аз тръгвам като грешник в петък на обед при Учителя.

Майка ми е дежурна и поставя чиниите на масата, така че срещу мястото на Учителя поставяше една празна чиния, за да бъде заето мястото. С тази чиния тя пазеше мястото за мене. Тя държеше аз да бъда седнал срещу Учителя. Когато идваше и сядаше Учителят, тогава му се сипваше супа в чинията, за да бъде топла. Казваше се молитва и всички започвахме да се храним. Учителят се хранеше много бавно и не говореше през време на яденето. Ако се случи, че някой сърба топлата супа, веднага някой ще го бутне с лакът и той спира да сърба шумно и да мляска. Така че всичко се правеше по Високия Идеал. Следобеда в неделя имаше концерт. Но в другите дни се прибирахме. А мама като дежурна чисти и мие чиниите. А аз докато я чаках отидох в трапезарията и седнах на рояла, тъй като имах час по пиано в консерваторията, а пиано няхах у дома. Реших да се упражнявам, а прозорецът бе отворен. Аз започнах да се разсвирвам без ноти, а понякога тъй просто си дрънках на пианото различни мелодийки. А на Изгрева е тихо и времето беше за почивка. По едно време Учителят се явява на балкона и с голям гърлен глас, необичаен за мене, съвсем по човешки, така да се каже, вика: „Престани, ти там с това пиано!“ До мен пристигна гласа Му много рязко, аз

подскачих и станах от пианото. Поглеждам през прозореца и се взирах и гледах така, понеже си мислих, дали това е Учителят или друг човек, защото за пръв път аз Го чувам така да говори и аз Го почувствувах като човек земен, като всички, които бяха на Изгрева. Аз изтръпнах може би съм дрънкар различни мелодии, които не трябва да се свирят на Изгрева, може да съм дрънкар и фалшиво. За мен това бе цяла загадка. Следващият петък аз отново съм на Изгрева, майка ми е сложила чиния за мен срещу Учителя и аз отново съм седнал срещу Него. Аз съм седнал пред Него, навел глава и освен, че трябва да изповядвам пред Него пороците, които носех от града в себе си - моите и на рода ми, трябваше да изповядвам грешката от миналия петък, когато дрънках на пианото. Започнахме да се храним. След като свърши обедата Учителят се обръща към мен и ме пита: „Е, рекох, как върви твоята цигулка, свири ли?“ Аз вдигнах рамене и не казах нищо. Не знаех какво да отговоря. Учителят продължи: „Цигуларят преди да свири, настройва цигулката си. Ако има пианист той си настройва цигулката по пианото. Ако пианиста му даде неверен и фалшив тон, то цигуларят не може да си настрои цигулката и ще се провали на концерта. А когато някой на Изгрева даде неверен и неточен тон на пианото, то цигуларят, който е тук на Изгрева не може да настрои цигулката си. А цигуларят тук е Божественият Дух, а слушатели са учениците на Школата“. Учителят ме погледна, стана и си тръгна. Него ден на обед Той не говори с никого освен с мен. Аз станах и си тръгнах. Освен, че бях получил опрощение на греховете си, аз си тръгнах с един мир, който беше в душата ми. След време прочетох в Словото Му: „Божият мир превъзхожда всяко знание“. Аз бях се докоснал в един миг до този Божествен Мир и с Него се упътих долу в града, където ме чакаше моят житейски път на един музикант. Тогава разбрах, че за да има Словото на Учителя на Изгрева е необходима предпоставка за всички ония души на Изгрева, които трябваше да имат стремеж за онова съзвучие между техните души, които ще създадат необходимата хармония, за да направи всеки един от тях поотделно общение със Словото на Учителя и общение с Бога.

7. ГРОБАР И КОНКУРС ЗА КОНЦЕРТ-МАЙСТОР

Беше краят на декември 1944 г. Бях чул от мама, че Учителят не е добре, но никой не искаше да допусне някаква мисъл в главата си, че Той ще си замине от земята. Но ето ме среща Борис Николов на Изгрева и ми казва: „Атанасе, Учителят си заминава. Но Той пожела вие с брат си Гради да Му изкопаете гроба“. Аз стоя изненадан и не мога да възприема тези думи, защото моето съзнание е заето с други неща. Точно в този момент аз трябваше да се готвя за конкурс като цигулар. Иван Кавалджиев, един наш прекрасен брат, музикант и диригент на ансамбъла „Росна китка“ в радиото преди няколко дни бе ми казал: „Атанасе, има един щат за концерт-майстор на цигулките. Яви се, подготви се, за да го вземеш чрез конкурс това място“. Аз бях виолист, свирех на виола, а на виолите имаше помощник-концерт-майстор. Кавалджиев знаеше моите възможности на цигулката и пожела аз да се подготвя за това място. И аз бях започнал да се готвя усилено. А ето сега ме среща Борис Николов и дава поръката на Учителя, че ние с Гради трябва да изкопаем гроба Му. Аз съм смутен. На следващия ден научих, че Учителят си беше заминал сутринта рано в сряда. С Гради намерихме два копача, две лопати и тръгнахме към мястото, което Учителят предварително бе определил за място на гроб. При различни случаи, по различно време и на различни приятели, след като се върна от Мърчаево, бе споменал къде да бъ-

де мястото на гроба му. А то ме определено съвсем естествено както Учителят умееше това да прави. Приятелите сварваха Учителя да седи по различно време на едно и също място. И когато го посещаваха приятелите там, целуваха десницата Му, на всеки един по отделно Той бе споменал едни и същи думи: „Ето едно хубаво място за почивка“. Така че когато трябваше да се определи мястото за гроба Му, всички тези приятели, които знаеха това, без да искат се събраха „съвсем случайно“, за да решат и да посочат онова място, където Атанас и Гради трябваше да копаят. Събраха се, за да решат, а се оказа, че всеки един от тях изведнъж си припомни какво беше казал Учителят на всеки един по отделно, за онова място, което е най-удобно за почивка. Те разбраха, че Учителят Го беше решил предварително, а те трябваше да се съберат, за да могат да разберат, че всеки един от тях бе запомнил думите на Учителя: „Ето едно хубаво място за почивка“.

Така ми се възложи на мен и на Гради да копаем гроб и то на Учителя. Краят на месец декември беше студен, земята беше замръзнала. Копаше се трудно и мъчително. Защо и как не знам, но на Славчо Печеников-Славянски му се роди идеята гробът да бъде изкопан много дълбок. Той предложи след като се изкопае дълбокият гроб, да се поставят четири кола и върху тях да се постави дървения под. Идеята му беше да не се поставя върху ковчег с тялото на Учителя земя, защото тялото на Учителя е одухотворено. Така че между дъното на гроба и положеният ковчег до сложените отгоре дъски върху напречните колове да има най-малко един метър разстояние и това щеше да бъде празно пространство. А гробът беше дълбок повече от два метра. Славянски сложи в една бутилка пергамент написан на няколко езика с написано послание за следващото човечество от учениците на Учителя. Работех аз и понеже бях станал музикант и моите ръце не бяха хващали дръжка на кирка и лопата много години, аз се опасявах да не би да хвана мазоли и тогава няма да мога да свиря на конкурса, който ме очаква. Поглеждам ръцете си, нормално ги чувствавам, но скърбя в себе си как ще свиря аз утре с тези ръце на този конкурс. Изкопахме гроба. И други братя копаха: брат Темелко от Мърчаево, брат Ради, Петър Филипов и др. След като изкопахме гроба аз се прибрах у дома омърлушен. Сутринта се стряскам и скачам от леглото. У нас живееше евреина Леон Соружон, професор по цигулка в консерваторията. Тогава гонеха евреите и аз го бях приютял при себе си. Той ставаше в четири часа и свиреше много продуктивно. Ставам аз и гледам Леон си настройва цигулката да свири. Аз гледам ръцете си и какво да видя - те нямат мазоли, не са напукани, а са топли и меки все едно, че нищо не съм правил с тях. А предния ден с кирка и лопата работих с тези ръце. Ако кажа на някой музикант, че съм копал предния ден гроб, а днес ще се явявам на конкурс, ще каже, че това не е нормално. Но нещата стават тъй както ние не ги знаем, но стават тъй както те си съществуват реално. Приготвих се, излезох, явих се на конкурса и го спечелих. Бях назначен за концертмайстор по цигулка в радиото. На 31 декември 1944 година тялото на Учителя бе положено под дъските на четирите кола, а отгоре го затрупаха с пръст. Аз присъствувах на погребението и помагах с Гради при спускането на ковчег, защото ние бяхме копали този гроб и ние бяхме поставили тези четири кола и най-добре знаехме как трябва да бъде поставен ковчег, за да се реализира идеята на Славчо Печеников. И тази идея на Славчо Печеников след това създаде толкова много проблеми и се получиха такива неща, които заблудиха и поставиха в изкушение мнозина от учениците на Школата. Ето как седят нещата.

Когато копахме гроба то решихме да се сменяваме заради студа и

замръзналата почва. Едни се изморят, други почват да копаят, докато другите почиват. След това дойдоха още други братя да помагат. Дойде брат Темелко от Мърчаево, брат Ради, моят брат Гради и аз - Атанас Минчев, Петър Филипов, Боян Златарев и още други братя. Не си спомням кои още копаха, защото тогава бях в напрежение. Изкопахме всичко. Имаше един брат от Старозагорско и ни разказваше как правят гробовете по техните места. Като изкопаят гроба, след кова изкопавали дупки от страни, в които слагали дебели дървета и над дърветата слагали дъски. Ковчегата поставяли под тези дъски на земята, така че между скелето от дъски и дъното на гроба да остане една кухина, празно пространство. Това било по стар славянски обичай. Това знаели братята и сестрите от Старозагорско. Решихме тогава и ние да направим същото - да се сложи ковчег с тялото на Учителя на земята и да бъде поставен отгоре на едно разстояние от един метър една такава направена от греди и дъски плоскост. Направихме го. Дойде време, пристигнаха братята и сестрите и носеха ковчегата с тялото на Учителя. Снеха Го от плещите си, положиха Го на земята, направихме молитва и пуснахме ковчегата долу в гроба, да легне върху земята. Обаче капака не беше сложен. Тогава Гради слезе долу до краката на Учителя и стъпи на земята. Огледа се. Той бе хем голям и висок, хем тежък. А гробът беше изкопан широк и имаше място дори да се обиколи. Ние се бяхме постарали да бъде широк гроб, а не както обикновено ги копят гробовете - тесни, та едвам може да се пусне ковчегата. Поставихме капака, но той опираше на главата, защото тя беше поставена доста по високо. Затова подадох пак капака навън на приятелите, извадиха поставената възглавница слама или сено ли беше, не си спомням и тогава отново поставиха капака. Защо беше поставена тази слама или сено не мога да кажа. Обикновено при починал човек под главата му се поставя възглавница пълна със слама. Тук приятелите бяха направили същото. След като поставиха капака на ковчегата братята започнаха на Гради да му дават греди, които поставихме напреко в дупките, които бяхме приготвили за тях. Наместихме гредите в дупките. След това му подадох дъските, които поставихме една до друга над гредите. Значи, ковчегата с тялото на Учителя беше долу на земята. Между него и гредите и дъските под тях имаше празно пространство около половин метър до един метър. По едно време донесоха един пълен буркан със зехтин, в който имаше книга-хартия и на нея нещо беше написано като послание към човечеството. Това беше написано по идея на Славчо Печеников-Славянски. Аз го поставих до краката на тялото на Учителя. Тогава започнаха всички да хвърлят по бучка пръст според обичая. Но всички хвърляха към краката, а не към главата на ковчегата. Хвърляха що хвърляха, натрупа се една камара земя. По едно време се чу някакво срутване. Всички се огледаха и изтръпнаха. Всички търсеха да стане някакво чудо. Искаше се на мнозина пред техните очи да се види как Учителят се възнася до Небесата. Учителят се беше възнесъл преди няколко дни и напуснал тялото си, а ние малките човеци трябваше да го погребем. Та Той се беше погрижил за това. Мен ме определи да копия гроба, на Боянчо, го подготви да Му направи ковчегата, трети подготви, да знаят къде да бъде погребан. Той се беше погрижил за всичко приживе, а ние сега трябваше да го изпълним. После мнозина питаха защо е станало това срутване и дали е било срутване. Ами това беше срутване. Защото всички хвърляха пръст върху мястото на ковчегата от кръста надолу към краката. А към главата и към гърдите никой не смееше да хвърля. Тази тежест натегна. А гробът беше хем дълбок, хем широк и се натрупа много пръст върху дъските и гредите, които трябваше да послушат като покров върху ковчегата. И още нещо, което е също важно.

Почвата беше пясъклива и там където направихме дупки за гредите беше с жълт пясък. А като сложихме гредите в тези дупки, то пясък не можа да издържи от тежестта, от голямата купчина земя. Това подсказа, че там е било някога дъно на море или речно дъно с хубав жълт пясък. Когато започнахме да копаем, ние изкопахме около половин метър земна пръста, а отдолу се показва пясък. Копаехме пясък и изхвърляхме пясък. Оформи се хубав дълбок и широк гроб. С това срутуване на гроба какви ли не приказки се изприказваха. Говориха какви ли не неща. А никой не дойде да ме пита какво е положението. Да пита нас, Гради Минчев, Атанас Минчев, че и другите, които сме живи досега, та да им разкажем как са нещата. Ама те знаят много добре, че ние знаем как стоят нещата и каква е истината, но на тях им се иска да бъде другояче. Иска им се някакво чудо. Ние преминахме с Учителя цяла Школа. Видяхме как Слово то Му се претворяваше в Сила и Живот. Та какво по-голямо чудо от това за нас, обикновените човеци на земята.

Ето моят рожден брат Гради Минчев също копа гроба. Отидете, разпитайте го и той ще ви каже как дори на четиридесетия ден пръстта върху гроба също е хлътнала. Ще хлътне, защото тежестта бе много голяма. Нали под дъските и гредите до ковчега на Учителя имаше най-малко метър разстояние. А тези греди поставени в онези дупки, изкопани в жълт пясък поддадоха и всичко слегна надолу. Ако знаех, че така ще се развият нещата никога няма да се съглася да се прави този гроб по славянски обичай.

От тук започнаха дни и години да се умува какво е било и какво е станало при погребението на тялото на Учителя. Ако не вярвате на мен и Гради, то вземете и се запознайте какво казва Учителя в Слово то си. Човек да дойде на земята трябва да си намери баща и майка, за да му дадат тяло и да го родят. Учителят си имаше и баща - дядо поп Константин Дъновски, имаше си и майка - Добра. Той се ражда, идва с това тяло и трябва да си замина с това тяло. Тялото е взето от земята и се връща на земята. Такъв е редът. Друг ред няма. Възкръсва нетленното тяло. Възкръсва духовното тяло. Възкръсва Божественото тяло. Ето това го има и в Евангелието, казва го и апостол Павел, това го има и в Слово то на Учителя. Учителят казва, че Възкресението се отнася за Божествената душа, възкръсва само Божествения Дух. За мен, гдето копах гроба на Учителя и гдето положихме ковчега му на земята и го погребяхме има една Истина. А тя е следната: ние погребяхме тялото на Учителя. Ние погребяхме тленното Му тяло, което беше дошло от земята и трябваше да се върне на земята. Къде са телата на баща му и на майка му? Те са в земята. Ние погребяхме тленното Му тяло. А Неговото нетленно, духовно, Божествено тяло си замина. Той се възнесе при самото си заминаване. За учениците на Школата остави Своето Слово. То е безсмъртно, защото то е живия хляб на Бога. Амин.

Обикновено когато тръгвах на работа аз всеки ден минавах покрай мястото, където бе положено тялото на Учителя. Заставах по една минута до гроба Му и след това, след като се настройвах и се зареждах психически, тръгвах на работа. Една сутрин ме посреща Иван Кисъов, а с него Галилей Величков и други някои братя. Казват ми: „Атанасе, почакай малко, днес е четиридесетия ден откак си замина Учителят. Сега Учителят ще възкръсне“. Аз разбира се не чаках да възкръсне, но минавах покрай тях и чувам хора, които тичат към мястото на Учителя понеже се чу шум от там. Затичах се и аз. Какво да видя? Гледам, че гроба беше потънал с едната си част. Беше потънала пръстта от едната страна на гроба. Защо бе станало това? Беше потънал ковчега от едната страна заедно с пръстта, която беше над него. Единия кол, върху който лежеше ковчега беше или паднал или беше се из-

местил или изгнил и се счупил от голямата тежест на пръстта, която тегнеше върху него. Когато копахме гроба на дъното на гроба нямаше влага, нито вода, но земята беше влажна. За мен колят беше поддал и дъските под тежестта на пръстта се бяха наклонили върху празното пространство, което беше над ковчега и това празно пространство беше на височина един метър. Ето, така стоят нещата. Но това стана на четиридесетия ден. Съвпадение ли беше това? Ако не беше ми казал Кисъв, че този ден бе четиридесетия ден аз нямаше да зная нищо. Но аз лично чух шума на този четиридесети ден, лично отидох и видях как пръста на гроба от едната страна на гроба беше се слегнала, подаде навътре и беше потънала в онова празно пространство, което се намираще над ковчега. По-късно чух, че разправят, че този шум станал на трясък и че това било на самото погребение. Това не е вярно. Аз бях на погребението. Ние с Гради стояхме и спускахме ковчега. Даже там имаше хора, които стояха и спяха денонощно, за да го пазят и охраняват, да не се извърши посегателство върху гроба на Учителя и да не се получи онова, което е описано в Евангелието с гроба на Христа. Нали евреите отиват при Пилат и го измолват да постави стража на гроба на Христа да не би учениците да го откраднат и после да кажат, че е възкръснал. Тук също имаше такава охрана от братя и те го охраняваха до четиридесетия ден. Така че преди четиридесетия ден с гроба и около гроба на Учителя нищо не бе се случило. Него ден приятелите извършиха изравняването на гроба. Носеха се какви ли не слухове, че Учителят е възкръснал. Ако възкръсва, Духът възкръсва, но Духът като възкръсва не се вижда. Щом Учителят е допуснал да бъде заровен като всички хора, значи не иска да прави впечатление. Но аз съм напълно убеден, че ако се разрови гроба, да ме прости Бог, за това което изричам, защото е кошунство, но вътре кости ще има в гроба. След време, когато науката напредна ще има уреди, с които ще може да се види с тях какво има на два метра дълбочина. Днес с такива уреди търсят злато и метали под земята. Но утре ще има такива, които могат да заснемат, дали на два метра и половина има кости и онази бутилка, в която бе поставено Словото за следващото човечество.

Ето вече четиридесет и пет години аз чувам какви ли не неща. А всеки един може да вземе Евангелието и да прочете посланието на ап. Павел до Коринтяните гл.15 и сам да проумее как стоят нещата. А там пише, че се сее одушевено тяло, а възкръсва духовно тяло. Че плът и кръв не могат да наследят Божието Царство. Тленното се сее в тление, а възкръсва в нетление. Че смъртното се облича в безсмъртие и който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. И че в когото е Божият Дух, той е Божия син. Това е написано от онзи, за когото небето е отворено и в когото е Христовия Дух. Това всеки може да прочете сам. А за учениците на Школата по този въпрос могат да прочетат в Словото на Учителя. А там е казано, че Възкресението се отнася за Божествения Дух.

Аз имах привилегията в един отрязък от земния си живот да целувам десницата на Великият Учител. А Великият Учител беше Всемировият Учител на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, което присъществуваше между българите и славянството тук на Изгрева в София.

8. ШИВАЧ И МУЗИКАНТ

Още на младини в пансиона в гр. Варна аз усвоих шиваческата професия. Моят чичо от Белгия непрекъснато ми пишеше: „Атанасе, извън твоята музикална диплома трябва да научиш един занаят: „обущар ли, шивач

ли, бръснар ли, но трябва да го имаш. Тука в тоя запад човек трябва да знае нещо конкретно". И аз се изучих за шивач и можех да шия дрехи. Един ден, тук на Изгрева, след като бях станал любимец покрай Учителя, ме среща Ганка Парлапанова, която беше шивачка по професия и ми казва: „Атанасе, Учителят спомена твоето име, че трябва да вземеш участие в някаква Негова дейност!“ Отвърщам: „Добре, с удоволствие, но не аз знаех, че трябва да се намеся активно. Аз ще Му ушня един бял костюм на Учителя“. Съобщавам на Учителя за моето намерение и Той го одобрява. Купувам бял плат и след това вземам мярка на Учителя със сантиметъра. Започвам да го разкроявам и да го шия. Това става в трапезарията. За да бъде повече и повече в близост с Учителя, правих Му няколко проби, още няколко проби, за да бъде повече и по-често с Него. Той обуваше новите панталони. Аз ги мерих така отгоре. Аз Му мерих сакото и го пробвах отгоре. Правеше ми голямо впечатление, че този човек, който бе на голяма възраст над 75 години, беше абсолютно чист в облеклото си. Долното облекло - бяла фланелка, бяло бельо, просто с аромат на цвете. Миришеше на цвете, а не на човек, а камо ли на възрастен човек. Правеше впечатление на абсолютно стерилен, чист и естет човек. В облеклото и в обличането Му имаше порядък, непознат за мен. И това нещо като качество аз го придобих от Него и намирам, че това нещо е равно на молитва, да бъде човек чист и да бъде на „ти“ с чистотата. По-късно ми разказваха онзи случай, когато един брат попитал Учителя с каква ли една дума може да се изрази цялото Негово учение. Той отговорил: „Чистота!“ Но онзи брат не проумял нищо, а Учителят забелязал това и добавил: „Чистота в мисли, чистота в чувства и чистота в действията!“ Аз бях свидетел да видя и да опозная чистотата на Учителя, така както я виждах, чувах и наблюдавах делата Му и тези дела аз се опитвам сега да ви ги опиша като дела дошли от един свят на Чистотата, идващ чрез Виделината на Словото Му.

9. С ЦИГУЛКА, С ЮМРУК И С БРАДВА КЪМ ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

На Изгрева имаше един чудака, казваше се Игнат Котаров. Хем живее на Изгрева, хем слуша беседите на Учителя, хем пее и свири песните Му, хем е от Братството, но накрая се държеше грубо към Учителя и Го наричаше „дядо Петър“. Това огорчаваше приятелите, създаваше проблеми на Учителя и ставаше изкушение за другите, да преценяват неговите постъпки по различен начин.

Не можах да разбера този човек с неговите крайности. Отивам веднъж при него, а той ме обичаше много и единствено мен ме приемаше от сърдечно, по-сърдечно. Застанал съм пред него и виждам как той държи цигулката с един пръст върху грифа. Той е просълзен. Аз чакам да стане и да се прегърнем както сме правили и друг път, а той седи на стола и казва: „Хванах ре-бемола, хванах ре-бемола. Три месеца го гоня да го хвана. Но накрая го хванах“. А той горкият страдаше подчертано от груба музикалност. Нямаше музикален слух и с пръстите си трудно работеше по грифа на цигулката. Така, че той бе хванал ре-бемола или ла-бемол, които са по-трудни за интониране и вече час го държи. Държи го и не го пуска. Не го пуска, защото ако го пусне ще го изпусне и после я го хване, я не го хване. Държи го този ре-бемол, за да може този ре-бемол да знае кой му е господаря и кой му е стъпил на врата и кой го държи да не шава ни нагоре, ни надолу. За вас това е смешно, но за другите, които го слушаха как се упражняваше беше цяло мъчение. Но за мен беше пример за подражание с неговата воля да се стреми към Високия Идеал. За него Високия Идеал бе

следният: „Ако има друг живот ще стана цигулар“. Та с неговата упоритост аз смятам, че само за това, че той с часове държеше с един пръст ре-бемола заслужава в следващия живот да стане цигулар.

Той беше човек на крайности. Тук на Изгрева създаваше проблеми на приятелите и на Учителя. Когато се обръщаше към Учителя с неговото „дядо Петре“, ние го възприемахме като кощунство към Учителя. След като си замина Учителят, Игнат стана служител на наблюдателницата на Черни връх на Витоша. Дошли някакви туристи, започнали да говорят за това и онова и накрая започнали да говорят срещу дъновистите и срещу Учителя. Той скочил и започнал да ги убеждава с думи в светостта на Учителя като историческа даденост и за Неговата историческа мисия на земята. Те се изсмiali и започнали да му се подиграват. И както е бил як по тези години, хваща всеки от туристите за яката, удря ги с по един юмрук в лицето и ги изхвърля навън. Те изобщо не очаквали такава дива реакция от негова страна. Изплашени слезнали в хижата на Алеко и започнали да се оплакват срещу него. Хиждарят му се обаждат по телефона, за да разбере каква е работата, а Игнат ги предупредил, че ако следващия ден не се махнат от Черни връх, той лично ще се разправя с тях. Така по свой начин бе решил да защитава делото на Учителя. Също такъв сходен случай той имаше и на връх Мусала, където също беше пазач на наблюдателницата известно време.

Игнат Котаров беше комунист и ятак на комунистите на Изгрева по времето на Учителя. Бяха изминали 30 години откак комунистите взеха властта и управляваха. Всички онези, които той хранеше, подслоняваше и помагаше бяха станали държавни мъже и бяха начело на управлението. А Игнат през това време живееше в една барака. Един ден идват и застават пред бараката три леки коли „Волга“ шофирани от трима шофьори. От всяка лека кола излиза по един генерал с генералски пагон и се запътват към Игнат. Тези трима генерали знаят къде живее Игнат, защото на времето те са отсядали там и са се подслонявали в онези нелегални времена за тях. Игнат познава тримата генерали - те са същите, които на времето е хранил и укривал. А сега те носят една папка и познавайки му характера, казват: „Игнате, искаме от тебе само едно: да подпишеш тука този протокол. Нищо друго - само да подпишеш“. А той веднага ги пресича: „Че как така ще подпиша? Вие добре ли сте с ума и със здравето си? Нали трябва да прочета както пише?“ Игнат взима папката и почва да чете протокола. А там пише, че поради неговите заслуги, за укриване, подслоняване и подпомагане с всякакви средства на нелегални комунисти преди 9.IX.1944 г. то той се удостоява като активен борец против фашизма и като такъв ще получава едн каква си пенсия като активен борец. Хвърля им папката и взима в дясната си ръка секирата, с която си сече дърва и която случайно е зад вратата му. „Виждате ли това нещо? Познавате ли го? Сега ще ви съсеека на парчета! Марш от тука! И да не ви виждам. След 32 години ще ми идвате вие сега на мен, за да ме признавате като активен борец и да ми давате пенсия! Аз дето съм ви хранил, поил и пазил. Аз вас не ви познавам. Такива хора, които идват след 32 години, за да ми благодарят с държавна пенсия заслужават да бъдат съсечени на парчета. Ако не си тръгнете веднага - ще ви избия!“

Онези са стъписани, уплашени са и моментално избягват от бараката. Те познават Игнат, че може да направи всичко с тях. А те не са и въоръжени, нито са дошли с охрана, както правят, когато отиват и слизат между народа. Те знаят, че отиват при своят бивш ятак, че му носят протокол и голяма награда, затова очакват той да им благодари и да ги разцелува заради пенсията, която ще му дадат. Бързо се вмъкват в трите генералски „Волги“ и трите генералски коли запрашват към града. Разказваше ми този случай Игнат и толкова бе

възмутен, че кръв се наливаше в лицето му. Беше го яд, че онези, с които се борил за един Висок Идеал бяха го опорочили и бяха го продали и направили за разменна монета за всякакви там заслуги и привилегии. С брадва беше защитил Високия Идеал и своите комунистически убеждения. Неговият стремеж да се добере до Високия Идеал беше достоен за уважение, но не и за подражание.

10. ОБЩИЯТ ТАВАН НА ДОМА И ТРИТЕ ПЪТЯ НА ИДЕАЛА

Аз познавах Василка Иванова още от гр. Айтос. По-късно тя дойде да живее на ул. „Опълченска“ 66 в дома на Петко Гумнеров. Тук тя помагаше на сестра Гина Гумнерова в домакинството и тя переше дрехите на Учителя. Тук, в тази къща Учителят е престоял до 1928 г. Тази къща е строена по турски тертип, т.е. по турски модел. Сега се казва къща-близнак. Каквото има от едната страна, такова има и от другата страна. Между двора при такива къщи има една малка вратичка наречена „комшулук“, за да може да се преминава от единия двор в другия. Такава вратичка с неостъклено капаче има и на тавана, където покривът е общ. Василка ми разправяше този интересен случай, който се отнася за Георги Димитров, който с майка си, със сестра си и брат си а живели от другата страна, в другата половина на тази къща. Георги Димитров е комунист и е представител на III. Комунистически Интернационал. Според сестра Василка Учителят имал положително отношение към Георги Димитров и специално към комунизма като идея, която граничи с религията като същност. По онова време се започва гонение срещу комунистите и дошли от полицията да го арестуват. Един ден Георги Димитров отваря този капак на тавана и влиза вътре в другата половина от дома при Петко Гумнеров. Слиза долу от тавана, отива при Учителя и Му казва: „Ще може ли да запазите тези материали?“ И му подава една папка с книга. Учителят извиква Василка и ѝ нарежда: „Василке, повикай еди коя си сестра, облечете този човек с бяла женска шапка на главата, бос по нальми с дълга женска рокля, ще го хванете под мишница от двете му страни и ще го изведете на сто метра от църквата „Св. Георги“. Двете сестри са готови, а Георги Димитров е преоблечен като жена. Учителят се обръща към него и му казва: „Отиваш веднага в Бургас и оттам през морето за Русия!“ Двете сестри го прекарват през улицата, а на двеста метра го поемат негови другари и го слагат в една затворена кола и го извеждат извън София. Пристига в Бургас, поставят го в една бъчва и по такъв начин той заминава за Русия. Ако беше останал тук, щяха да го убият както това направиха с другия му брат, който бе останал в София. Така Учителят спасява живота на Георги Димитров. Когато Учителят си замина приятелите изпратиха телеграма до Георги Димитров, за да разреши той лично Учителят да бъде погребан на Изгрева. Такова разрешение се получи и така Георги Димитров се отблагодари на Учителя, че му беше спасил живота.

След време сестрата на Георги Димитров, която се казваше Елена също бе заплашена от арест и от смъртна присъда. Тя също се прекачва през същия таван, слеза при Учителя и Го моли за защита. Учителят пак нарежда на Василка Иванова, дават ѝ бели дрехи, слагат ѝ бяла кърпа и заедно с още една сестра я извеждат от дома. В онези години сестрите, които са посещавали Учителят обикновено са се обличали с бели рокли и на главите са си слагали бели кърпи или бели шапки. Понеже сезонът е бил такъв, че било студено, Василка си дава палтото, Елена го облича и така я измъкват от вратичката, в която влизат и излизат само последователи на Учителя. В джоба на палтото е

имало тефтерче на Василка, в което си е правила и водила бележки от Словото на Учителя. Страхувала се не за палтото, а за бележника, че може да изчезне. Накрая ѝ връщат обратно палтото заедно с бележника, а Елена емигрира за Русия по нелегални пътища. След 9.IX.1944 г. когато комунистите идват на власт, Никола Антов, който бе също комунист и който бе в братския съвет без да пита останалите самоволно подари домът на Петко Гумнеров на властта с цел да се направи музей на Георги Димитров. Когато стана процеса срещу братството 1957/58 г. Василка Иванова отиде при сестрата на Георги Димитров, която заемаше голям държавен пост. Тя беше директор на висшата партийна школа на комунистите. Срещна се с нея и поиска да помогне на Братството при съдебния процес срещу него. А тя отговорила: „За теб, Василке, мога да направя всичко. Мога да наредя да ти дадат апартамент и да го обзаведат. Мога да ти осигуря държавна пенсия като ятак, понеже спаси брат ми и мен. Но за тях, дъновистите, не мога да направя нищо. Тях ги очаква съд“. Василка се изненадала на предложенията на Елена и отвърнала: „Аз това съм го сторила в името на Бога и в името на Учителя, защото да спасиш един човешки живот, това е висше служение пред Бога. Друго такова служение не съществува на земята“. Казала това и си тръгнала. Василка до края на живота си живееше на Изгрева в една барака и приятелите я подпомагаха в дните, когато тя не можеше да плете с плетачната си машина, с която си изкарваше прехраната. Ето ви три примера за подражание. Всеки подражава на онова, на което се е посветил.

11. ПАНЕВРИТМИЯТА И НЕЙНИТЕ ПОРТИ

Аз редовно свирех на цигулка на Паневритмия. Събираха се много музиканти и често Матей Калудов ни дирижираше с палка. В снимките от онова време ще намерите и моето лице. Приятелите играеха Паневритмия и се движеха в кръг. Учителят играеше вътре в кръга и се движеше също в кръг на десет метра от музикантите. Обикновено двойките когато играеха упражненията понякога правеха ту по-големи, ту по-малки крачки и с това се нарушаваше равномерно-то разпределение на двойките в кръга. Виждаше се как някои двойки са се скупчили една след друга, а след тях оставаше три-четири метра празно пространство, след което се движеха следващите двойки от кръга на Паневритмията. Учителят в такива случаи посочваше с ръка и казваше: „Порта да няма! Движете се правилно, на еднакво разстояние!“ Онези там от кръга се коригират, но след малко отново допускат същата грешка и Учителят пак каже: „Оправете портата. Портата оправете!“

След като свърши „Паневритмията“ се събраха около Учителя и го запитаха: „Учителю, какво трябва да се разбира под „порта“? Учителят отговори: „Когато се движите по двойки в кръга разстоянието между вас трябва да бъде симетрично и да бъдат двойките на еднакво разстояние една от друга като разстоянието бъде на една човешка ръка разстояние една от друга. Ако се допусне празно пространство в кръга, образува се врата, образува се порта и през нея влизат чужди духове на Школата, за да крадат от нея сила, енергия и светлина, която се образува при играенето на Паневритмията. Защото на тази Паневритмия тук съответствува друга Паневритмия над вас, която се изпълнява и се играе от други светли същества, които вие не виждате. Онова състояние, което вие изпитвате при играта на Паневритмията се дължи на онази горната Паневритмия, чрез която слиза Божието Благословение върху вас. Този кръг от Паневритмията е жив кръг от светлина и е силово поле. Като направите врата и порта през тях влизат духове, които се закачат и крадат от жизнената сила, която слиза чрез Паневритмията. Ако затворите кръга и играете правилно, те не

могат да крадат. Ето, затова казвам, да няма порти, да няма врати и да няма прозорци, за да има една жива Паневритмия, която да наподобява на онази, която се играе горе в Невидимия свят“.

Братята и сестрите, които бяха там чува това и запомниха. И когато минаха толкова много години след заминаването на Учителя, чувах как моят брат Гради често се провикваше по време на Паневритмията: „Портата оправете! Да няма порти!“ Всички се обръщаха и смятаха, че на Гради му има нещо в главата, което го прави да е мръднал с ума си. А Гради беше запомнил всичко това от Учителя в онзи паметен ден и искаше да се играе правилно според Учителя. Да, ама това Гради не го обясняваше на приятелите след като свърши Паневритмията, а това трябваше да го направи Ето аз реших да споделя с вас едно знание за кръга и за портата. Запомнете го!

12. ДЪНОВИСТИ

Аз работех в радиото, свирех на цигулка и бях концерт-майстор на цигулките. Знаех и ме познаваха като добър музикант. Получаваме съобщение от Кина Спасова, съпругата на Мирчо Спасов, голям комунист, с голям държавен пост, който се беше крил в нелегалност на Изгрева. По онова време там се криеха Георги Чанков, Руси Христов и жена му, Орлин Василев и още много други, които след 9.IX.1944 г. заеха висши държавни постове. Така, че тези хора знаеха какво нещо е Учителят и какво представлява Братството и ни познаваха много добре. За тях не бе необходимо специално разузнаване и да пращат там свои агенти. Ако им трябваше да научат нещо, те си го получаваха безплатно от нашите хора. Извиква ме Кина Спасова и ми казва, че имало бюджет, че имало решение да се направи фолклорен ансамбъл и че съм бил предложен да го ръководя. Извиках ме на тяхно съвещание и председателят на съвещанието Павел Матев заявява: „Другарят Атанас Минчев е определен за ръководител на фолклорния ансамбъл при радиото. Някой познава ли го и има ли някой против неговата кандидатура?“ Тогава Влади Симеонов става и казва: „Той е дъновист“. Казва и сяда. Всички се оглеждат. Настъпва тягостно положение, но Кина Спасова се окопитва и се обръща към него: „Влади, аз знам какъв е Атанас Минчев по-добре от тебе. Но той има и качества като музикант и има отношение към народната музика“. Но Влади не се предава: „Да, Атанас е много, много добър. Но е дъновист“. Те пак се спогледаха всички, но вече Кина Спасова е ядосана и му казва: „Ние знаем много добре какъв е Атанас и много добре знаем и ти от къде дойде“. И го изглежда враждебно. На Влади му се подкосиха краката и се свлече на стола, но все пак успя да промърмори: „Но той е дъновист!“

А кой бе Влади Симеонов? Влади Симеонов също идваше на Изгрева, Учителят го бе приел и бе в нашите среди. Свирише на цигулка и дори един път той бе диригент на оркестър, който изнесе концерт за Учителя в салона на Изгрева. Влади Симеонов дирижираше оркестъра, а ние свирехме под неговата диригентска палка. Вие това ще го видите в направените снимки от онова време. След като свърши концерта Учителят нареди на всички да дадат по един плик, в който имаше по една банкнота пари. Аз като разбрах, че с тези пари Учителят ни заплаща, че свирим на Братството и пред Него, аз повече не пожелах да вземам такива бели пликове. Мариета, дъщерята на Бертоли се беше влюбила в него. В това няма нищо лошо. Когато си замина Учителят, когато тялото на Учителя беше положено в салона на поклонение, аз минавах редовно и сутрин и след обед, но понеже имаше голяма опашка от чакащи, то аз не се застоявах, но минавах мимоходом. Като минах така, идва Мариета, съпругата

на Влади Симеонов и ме дърпа за самото: „Атанасе, ела моля ти се да вдигнем Влади“. Отиваме с нея към тялото на Учителя, което е положено на бял одър за поклонение и какво да видя. Влади паднал и се проснал върху мъртвеца, върху тялото на Учителя и плаче ли плаче, риде ли риде безутешно. Вдигаме го ние, а цялото му лице е обляно в сълзи и както си бил положил главата върху тялото на Учителя, със сълзите си беше изцапал бялата риза на мъртвеца. Ние го вдигнахме с Мариета и го изведохме навънка, където продължаваше да плаче и риде за заминалия си Учител. Аз го приех тогава като нещо естествено, на ученик, който риде и плаче със свещен плач за своя Учител. Като видяха, че ризата на тялото на Учителя е изцапана от сълзите му, то приятелите спряха поклонението, изкараха всички от салона и Му подмениха ризата. Не мина година-две, Влади се отказа от Братството, отказа се от Учителя и стана комунист и стана партиен член. И ето сега пред всички той става и заявява, че аз съм дъновист. И то го казва на онези комунисти, които се криеха на Изгрева и си спасяваха живота като се криеха в нашите среди. Беше възмутително както за онези, които го слушаха, така и за мен. Но това не беше за чудене, защото цялата му фамилия беше такава. И брат му, и баща му бяха предани доносници на новата власт, пребоядисаха се, станаха комунисти, за да могат да виреят по-лесно, без много труд. Ето сега той непрекъснато повтаряше, че аз съм дъновист. А с това искаше да ме очерни, а той да стане бял и да бъде вода ненапита. Е, какво ще кажете за всичко това?

Срещам веднъж Пеню Ганев, който бе освен учител, но и фотограф и ми се оплакваше, че при него дошъл лично Влади Симеонов и поискал от него да унищожи онези негативи, където той се бил заснел с Учителя на 7-те Рилски езера до извора. Пеню Ганев отказал да ги унищожи, но обещал да не ги разпространява. Влади се плашеше, че ще го видят на снимка с Учителя и ще се компрометира пред новата власт. А тогава той бе диригент на Пионерския симфоничен оркестър в София. За своята работа получаваше държавни награди и много аплодисменти в чужди страни, където обикаляше с този оркестър. Комунистическата партия смяташе, че това е нейна заслуга, че е отпуснала държавни средства, за да се поддържа и обучава такъв оркестър. А всички бяха забравили, че това са деца, които ги е раждала българска майка Юнашка. И още нещо. Всички бяха забравили онова, което изрече в своето Слово Учителят: „Аз ще ви направя музиканти и като музиканти ще ви изпроведа и изпратя по света, за да можете чрез музиката си да разпространявате Словото Божие!“ Та Учителят в крайна сметка ги изпрати всички тези музиканти да свирят по света. Но понеже българското съзнание бе напоено със Словото на Учителя и всеки българин, който отиваше по света и свиреше музика от класически автори, то чрез своят двойник влизаше в звука извлечен от своите инструменти в онези необикновени тонове на класическите автори. Но и прибавяше онези вибрации, които слизаха от светлината на тяхното съзнание, влизаше в техния двойник и чрез двойника се източваше и излизаше под пръстите им извлечената мелодия от техните инструменти. Всички аплодираха майсторското изпълнение на оркестъра. Усещаха, че чрез неговото изпълнение са получили нещо, от което са се нуждаели и за което са копнеели. Техните възгласи не бяха аплодисменти за изпълнението на оркестъра, а бяха благодарност от онова, което бяха получили техните души в съприкосновение с оркестъра. Това беше именно за това, което бе казал Учителят. Те носеха в съзнанието си неосъзнато влияние от Словото на Учителя. А Влади Симеонов се покланяше и събираше аплодисментите. Така седят нещата. Дори по-късно един брат отишъл при сина на Пеню Ганев - Петърчо и пожелал да му извади снимки от негативите на баща му. Петърчо по онова време беше студент от консерваторията, а Влади бе про-

фесор и се страхува от него да не го изключи. Затова когато трябва да извади онази снимка гдето Влади и Учителят са застанали един до друг на Рила като Влади се покачил и седнал на един голям камък и главата му стърчи. То Петърчо на снимката изважда само образа на Учителя, а отрязва главата на Влади, който е стърчал една глава над Учителя. Получила се снимка с Учителя застанал до ученик с отрязана глава. Ето това ако не е символ на реалност и действителност - то здраве му кажи. Голяма работа бе тази снимка- говори и плаче едновременно.

13. ЗА КАКВО СЛУЖЕХА ЗЪБИТЕ НА УЧИТЕЛЯ?

Учителят беше винаги много изряден в облеклото си. Даже ние като се изправим пред Него, нас ни беше неудобно ако не бяхме изгладени и с чисти ризи и връзки. А панталонът Му беше изгладен така, че имаше един ръб, който ни разсичаше направо на две - на немарливи и спретнати ученици. Въздухът около Него трептеше. Усмивката Му беше такава, като че ли в нея бе събрал всички лъчи от слънцето и за всеки един от нас имаше строго определен лъч от слънцето и строго определена усмивка. Винаги ми е правило впечатление, че зъбите Му бяха тъй чисти и наредени, щото човек изпитва удоволствие да Го гледа. Дори и на тази почтена човешка възраст, над 75 години зъбите Му бяха в ред и се питах дали не са изкуствени. След побоя извършен от онези злосторници през 1936 г. бяха Му избили няколко зъба. Между нашите приятели имаше един зъболекар Митко Костов. По съвета на Учителя Митко бе заминал за Франция на специализация и след като се върна, той за пръв път у нас в България като чужд опит пренася на практика присаждането на зъб, което сега се практикува. И той лично поправи тези два-три строшени зъба от побойниците. Учителят отново можеше да се храни и да говори без да фъфли, понеже имаше всички зъби в устата си. Този факт постави мнозина ученици в Школата на голямо изпитание. Мнозина се питаха, не можеше ли Учителят да направи така, че да Му порастат зъбите, а не да търси помощта и знанието на зъболекаря Митко Костов. Вероятно мнозина от Изгрева искаха да стане това чудо, защото им бе необходимо да си обяснят много неща, които бяха чели от окултната литература за Великите учители на изтока. Тази окултна литература се превеждаше на български, а нейните автори бяха от изток или от запад. Всички смятаха, че тази литература е начало на окултното знание, а беседите на Учителя са нещо като продължение на тези окултни Школи. А Учителят още при отварянето на Школата 1922 г., още на събора в Търново заяви, че тази Школа се отваря за пръв път от Всемирното Велико Бяло Братство на планетата Земя и за пръв път във Вселената. А цялото окултно знание изписано досега е дело на Черната Ложа с цел да отклони и заблуди съвременното човечество за идването на Великия Учител в България и с това да попречи на Делото Му. И това го правеше успешно, както вън от Школата, така и вътре в Школата. И затова някой път нашите приятели бяха проводници на идеи и знание от Черната Ложа, къде съзнато, къде неосъзнато.

За какво служиха зъбите на Учителя? Той имаше човешко тяло и това тяло трябваше да се нахрани и напои. Учителят е дал много неща за правилното хранене, как и с каква храна да се храним. Десетки години ние сме стояли до Учителя и сме се хранили с Него. Той се хранеше както всички ни. Той произнасяше Словото си на български език. Така че зъбите Му бяха необходими като част от тялото Му.

Всеки пегък мама беше дежурна в кухнята на Изгрева. Тя правеше чудна супа от картофи, без мазнина. Наричахме я всички ангелска супа. Учителят

казваше, че който иска може да си сложи лимонче в супата и някои си носеха от града лимон, разрязваха го на резени и поднасяха. Веднъж Учителят пожела да Му се поднесе яйце с кисело мляко. Мама го направи едно рохко яйце с кисело мляко и малко масълце. Аз го занесох лично на Учителя в стаята Му. Може би след час на мен ми направи впечатление, когато видях отново Учителят, че имаше малко мляко останало на брадата Му. Това означаваше, че Учителят бе изял рохкото яйце, беше хапнал от киселото мляко, но по невнимание млякото е потекло по брадата Му и сега Той се разхожда като че ли нарочно пред мен самия. Това ми беше чудновато, защото знаех, че по облеклото на Учителя и по самият Него нямаше дори и пращинка прах. Това ми направи впечатление и аз Го казах на моят брат Гради, че Учителят е ял яйце с кисело мляко и че си е изцапал брадата. Като чу това Гради, скочи и махна с ръка: „Това не е възможно. Той не се храни с храна. Той се храни с прана, с аура и с кислород“. Гледам аз Гради и тогава изведнъж ми просветна в съзнанието защо Учителят си беше оставил нарочно от киселото мляко по брадата. Аз трябваше да видя и да изпитам какво значи залитания в една и друга посока, идващи от така нареченото окултно знание прочетено от окултните книги на Черната Ложа, идващи от изток или от запад. Тук се даваше Словото на Бога за днешното и идното човечество. От тук започваше знанието на човечеството. Тук бе Великият Учител облечен с човешко тяло в плът и в кръв. Ние имяхме Словото му, имяхме опитностите на учениците с Учителя. Оставаше да проучим Словото Му и да проумеем какво представляват опитностите на учениците в Школата с Учителя. И тогава ще можем да си отговорим на въпроса: за какво служеха зъбите на Учителя. Отговорът аз го знам. Но и вие трябва да имате отговор за себе си. А това ще го получите като знание от Словото на Учителя.

14. МУЗИКАНТЪТ, КОЙТО ТЪРСЕШЕ ДРУГО СЪЗВУЧИЕ В ЖИВОТА СИ

Имах приятел фаготист във Филхармонията. Казваше се Гърдев. Баща му го убиват на фронта и той остава сирак. Майка им остава вдовица, преживява трудно и си загубва паметта и оставя три деца. Тези невръстни деца започва да ги гледа и отглежда баба им. Така той е преминал през трудно детство. След войната става музикант, свири на инструмента фагот като след време се оженва. След женитбата му потръгва и през 1928 г. идва в София и влиза да свири във Филхармонията. Става професор в Консерваторията. Но ето, че една млада жена се завъртява около него, харесва го. Днеска, утре - тя го ухажда, а на него му става приятно. Но той си уважава жената. Обаче идва времето на изкушението. Преминава през него и ето младата жена вече настоява да се разведе със съпругата си, след което той да се ожени за нея. Това го поставя в противоречие и всичко споделя с мен: „Аз съм доволен от жена си. Как ще се разведе с нея?“ Аз мълча и нищо не му казвам. По едно време той направо поиска да отиде при Учителя и да запитам за неговата работа. А мен ме е срам да говоря на Учителя за такива работи. Аз се срамувах от себе си, за моите хубавици, за които Учителят знаеше, но аз си носех моята съдба и не исках да се нагърбвам с чужди проблеми. Тогава му казах, че ако иска мога да го заведа при Учителя. Той се съгласи, определихме си среща, но за моя изненада той не се яви. На следващия ден аз си замълчах и не го упрекнах, че съм го чакал напразно, за да ходим двамата при Учителя във връзка с неговия въпрос. След две седмици аз съм на Изгрева и изведнъж виждам пред салона Гърдев и жена му. Аз се приближавам към тях и се здрависвам. Точно в този момент излиза

Учителят и Той застава срещу нас. Аз ги запознавам с Учителя и те Му целуват ръка. Миг след това Учителят се обръща към Гърдев и му казва: „Вие имате отлична другарка. Тя е добра майка и добра възпитателка. Цялото си положение вие дължите на нея. Тя има голям капитал. Вие живеете на нейния капитал. Без нея вие не струвате нищо. Без нея ще съсипете живота си“. Тримата сме застанали като гръмнати. Аз не бях казал нищо на Учителя. Никой не продума нито дума. Жена му целуна ръка на Учителя. Гърдев също си свали шапката и Му целуна ръка. Аз стоях като занемял. На следващия ден той ме среща и ми казва: „Атанасе, какво ли щеше да стане с мен, ако не бях срещнал Учителя?“ Аз му отговарям: „Щеше да стане онова, което ти беше преди да срещнеш и да се ожениш за тази жена. Щеше да станеш едно голямо нищо“. Той ме прегръща и се разцелувахме. Аз също бях преминал в младите си години в беднотия и немотия, защото майка ми също бе вдовица, а ние сираци от войната. Тази братска прегръдка ни отведе в детството ни, където спомените можеха да ни обединят чрез един идеал. А този идеал за детските ни години бе да възмъжеем, да станем големи, за да преминем по пътя, по който бяха преминали предишните поколения. Ето, сега ние бяхме в този път и разбрахме какви препятствия и пречки стоят пред нас. Можеше да ги превъзмогнем не само с мъжество и сила, но и със знание. Обикновеното знание бе достъпно за нас, но то не ни помагаше да прескочим проблемите си. Имахме привилегията, че срещнахме Учителят, че целувахме десницата Му и чрез нея получавахме онази помощ и онова знание необходимо за човешката душа да разреши своята задача, когато трябва да разрешава една от най-важните задачи на земята. А това е отношение на човешки души към Първопричината на живота. Каквото е твоето отношение към Бога, такава ще бъде и отношението на онзи, с когото живееш към теб. Защото човешките души вървят към Бога по закона на съзвучието. А хората на земята се движат по своят път и търсят общение помежду си, за да изразят това съзвучие чрез живота си.

15. КОСТА ГНАТЮК

Аз любопитствувах за цигулките. Гледах ги. Гледах ги, защото Коста Гнатюк беше необикновено явление. Учителят го ценеше много. Така станах аз негов помощник. Вечер до 11 работеше, а живееше скромно. Не любопитствувах. Защото, който се интересува много той има някакъв интерес, нали? Пък аз видя цигулката, дрънна, настроя я и я оставя. Затова често мен ме викаше за струни Учителя, за това, за онова и някой път чувствавах как Галилей ревнуваше като че ли.

Сега, Той, Учителят ме викаше, за да поставя нови струни. И не само това. Но да поставя струна, да видя цигулката, да видя космите на лъка, дали са за обръщане, дали са за нови. Другите музиканти ги пренебрегваше, а Галилей имаше самочувствие, че той е роден цигулар и т.н., а ние бяхме занаятчийски музиканти, макар че сме завършили музикално училище. Той имаше друга специалност. Но имаше самочувствие, че трябва него да викат, трябва той да се произнесе. Такова реално чувство за цигулките имах аз и ревнуваше като че ли не само той, но и другите хора. Те чакаха часове, аз мина и Той ме извика, за да проверя цигулките.

Какво да ви разкажа за Коста Гнатюк? Коста Гнатюк е руснак по народност, белогвардеец, идва в България с риск на живота си, защото той ми е разправял както чичо ми каза на мене, за да остане жив има физическо убийство. И аз си представих как тези белогвардейци през време на революцията са хванати и за да не знаят, нали, колко са жертвите, както и у нас не се

знаят, то изкарват ги на една голяма височина през нощта. Долу тече буйна река и арестувания върви напред, войника да кажем убиеца, като наближи пет метра до пропастта, вади приклада, удря го по главата, оня губи съзнание, пада в пропастта, реката го завлича и примерно изчезва. Това ми го е казвал Коста Гнатюк за спасението си. Обаче той предчувствал, а той е един висок човек и много напреднал дух бих казал. Обръща се веднага, хваща войника. Той хваща войника и близо на ръба на пропастта вече. Той е едър и як, много голям човек, слага го пред себе си като възглавница и политат надолу, защото не може да умъртви инерцията в случая. Обаче първото тяло отбива всички удари на скалата, падат долу и Коста остава жив до долу, до брега на реката. Пуща го онзи да си върви като труп по реката, а той по брега по някакво чудо се спасява и почва да пътува в Турция, Гърция и идва в България и отсяда на Изгрева. А той с каква професия е бил там в Русия? Ами професията му, не е бил люттиер, но е бил цигулар мисля, свирач е бил, но гледаше на инструмента като на живо същество. И това ми го е предал. И скоро бях в едно читалище, може би ви казах. Гледам един контрабас, счупен, стои, дожаля ми. Казвам, ще поправам този контрабас, тука да бъде поправен, ще го завием даже. Ако имате пари плащайте. Те се чудеха. Вземам контрабаса, занесох го на ръка чак на „Мизия“ 5 където е люттиера. Платихме 237 лв. колко бяха срещу разписка и ми го платиха, разбира се, но гледам той гледаше като живо същество на цигулката. При Коста Гнатюк дойде ученик. Няма пари. Той ще му направи цигулката, ще я съживи, ще посвири малко. Аз си обяснявам, че той беше и цигулар и свиреше на цигулка добре, а това са малцина. Познавам братя Мияхи в Париж, Хил в Лондон. Всички люттиери ги познавам по Европа, защото съм ги посещавал. Те са занаятчийи бих казал, дърводелци. Правят го идеално, но да зазвучи само цигуларя може да направи това нещо. А Коста имаше ухо. Надарен беше. Съчетал умение и талант. Гениален беше. Защото той беше инструменталист, беше цигулар, роден за такъв. Беше цигулар. Аз съдя по това, че свиреше на цигулка добре. И като направи цигулката вече свири с нея превъзходно. Цигулката започва да свири именно, да. Това знаем за Коста. Коста ме прие много братски. Той имаше хоби към часовниците. Даваше ми ключа долу да настройвам часовниците и даже един жив човек още след като почина просто го ограби. Инструменти, цигулки, часовници - всички му задигна. Неблагодарният. И сега тоя Коста Гнатюк направи много инструменти, много цигулки на Изгрева, беше любимец на Изгрева и Учителят го приемаше винаги, разговаряха за цигулки и други неща. Беше любимец на Изгрева и на Учителя, ценеше го като люттиер. Коста Гнатюк беше подарил една цигулка на Учителя, която бе направил специално за Него.

16. ЦИГУЛКАТА НА УЧИТЕЛЯ И НЕБЕСНАТА ХАРМОНИЯ

Учителят свиреше на цигулка. При Него винаги имаше по няколко инструмента. Понеже аз бях станал помощник на люттиера Коста Гнатюк по препоръка на Учителя, затова аз бях онзи на Изгрева, който най-много разбираше от цигулки. Затова Учителят често ме викаше при Него, подаваше ми някой инструмент да го прегледам, да го настройа, да му поставя нови струни, да видя космите на лъка дали са за обръщане и изобщо много неща по цигулките. При тези случаи Галилей Величков, който имаше самочувствие, че е роден цигулар ме ревнуваше много. Но Учителят викаше мен и на мен даваше цигулките да ги преглеждам и стъкмявам, за да бъдат готови за свирене. И затова аз имах

освен знанията на лютнер, но бях и цигулар, което ми помагаше много в моята професия.

Сега вие ми показвате няколко снимки на Учителя заснет със Своята цигулка. Трябва да кажа, че тук Учителят специално позира за пред фотографа. Но прави и друго впечатление, което искам да споделя с вас. Освен това, това впечатление аз го имам още от времето на Учителя, когато съм гледал как Той свири. Как Учителят свиреше на цигулка?

Учителят свиреше непринудено. Пръстите на лявата Му ръка така пълзяха по грифа и минаваше от позиция на позиция безпрепятствено. Да кажем, че позициите са 12 примерно. Той минаваше през тях и правеше така: дъра, дъра, дъра, дъра до „магарето“ и после се върне по грифа. Нямаше никакви проблеми. А за мен това беше голям проблем да премина на позициите, макар че имам дълга ръка, дълги пръсти. Аз намирах, че той нямаше проблеми с техниката с лявата си ръка по отношение грифа на цигулката. Обаче аз Го приемах като любител-свиращ-цигулар. Възприемах Го, че Той свиреше като любител, че Той задоволяваше някаква своя нужда и че няма проблеми с техниката. Аз съм слушал големи виртуози-цигулари в София - Менухин, Пшихода, Чомпи и др. Като чуя един такъв цигулар-виртуоз, тяхната музика ми звучеше дълго време в ушите. Но Неговата музика, лично на мен ми звучеше само в момента. Да кажем свирим на езерата. Минават години. След десет години, ще ми каже някой човек-музикант от Братството следното: „Атанасе, помниш ли как Учителят ни свиреше на езерата? Още ми звучи тази музика в ушите?“ Да, но аз това нещо не мога да го приема, защото след десет години не ми звучи тази музика. Ето, това е проблема. Когато Той свиреше и аз Го слушах, музиката на Учителя ми звучеше, но на следния ден тя не ми звучеше. какво означава това? Че не съм музикален или че нямам музикална памет? Това означава съвсем друго нещо, което ще го кажа накрая.

Ето сега, вие ми показвате една снимка, където Учителят е заснет с цигулка и с лък. Какво виждаме? Виждаме, че Учителят свири така както си знае. При дърпането на лъка върху струните, лъкът трябва да върви успоредно на „магаренцето“, а тук не е така. Той е поставил лъка си под ъгъл и свири „неправилно“, бих казал неакадемично. Но проблемите на тази лява ръка, с която работи по грифа на цигулката ги няма. А има резултати и то фантастични, завидни прости и не мога да си обясня как става всичко това. Аз по цяла нощ свиря и три позиции не мога да превзема, а Той веднага: дъра, дъра, дъра, дъра танцува по грифа и то много чисто. Даже с това нещо ме е стимулирал. Искам да кажа, че аз не бях случаен цигулар. От Изгрева само аз можах да спечеля всички конкурси за виола и за цигулка и да свиря както в Царският оркестър на виола, така и в оркестъра на радиото - на виола, а след това станах концерт-майстор на цигулките. Така че моята преценка е точна и не е от някакъв любител-цигулар с голямо самочувствие. При цигулковото изкуство е най-трудно владенето на позициите. Цигулката е водещ инструмент както в оркестър, така и при солово изпълнение и най-големия проблем за всички цигулари е проблема с грифа и позициите на лявата ръка. А Учителят нямаше никакви проблеми и дори бе усвоил и показваше такива неща с лявата си ръка, което не бях виждал и не бях чувал при големите виртуози-цигулари. Но ако покажете тези снимки на специалист-цигулар, ще каже, че това държане на цигулката от Учителя е любителско. Ето тук виждаме една снимка Учителят застанал заедно с Катя Грива. Нещо ѝ говори и показва нещо. Цигулката е обръната. Ето как Той държи този инструмент. Държи го именно за шийката и отзад за подбрадника, а не по тялото, защото ако го пипа ще го омърси. Тук Учителят обяснява на Катя и ѝ показва задната дъска на цигулката. Най-големият белег на един цигулков инс-

трумент е изработката на задната дъска. Тя трябва да е дълбана и ако това е така, това означава, че това е майсторски инструмент. И ако видя, че това е така и просто без да чуя този инструмент ще да кажа, че това е отличен майсторски инструмент. Една от цигулките на Учителя беше наистина майсторска. Историята на тази цигулка е още забулена в тайна и от самият мен. Това не е случайно. Вероятно по този начин тя трябва да се съхрани за следващите поколения като „цигулка на Учителя“.

Аз бях се научил от Коста Гнатюк-лютиера да разглеждам и да възприемам цигулката като живо същество. От Словото на Учителя съм научил много неща за цигулката и за цигулковото изкуство. Това нещо вие можете да си го прочетете сами от беседите. Но накрая аз ще кажа следното:

Песните на Учителя за мен са молитви за човешката душа.

Песните на Учителя са за мен религия за днешния човек, която му е необходима и без която не може. Затова като чуя песен от Учителя тя за мен е храна за човешката душа и извор, от който се пои човешкият дух. Затова тя ми звучи в същият миг, когато аз я чувам, когато я свиря и когато я пея. В този миг аз се сливам с вечността на Небесната хармония. Аз живея само в този миг и чрез него се докосвам до Вечността на Духът. Амин.

17. ПОБОЙНИК И БОЖИЕТО ВЪЗМЕЗДИЕ

Беше един пролетен ден на 12.май 1936 г. Бяха се събрали много братя и сестри на общ братски обяд. Братството беше насядало на дървените маси, които бяха пред салона. Всеки един обед се изчакваше Учителят да дойде, правеше се обща молитва, а дежурните по кухня донасяха казана и след като бяха разсипали яденето в чиниите пожелаваха „приятен обед“. След като се нахранвахме, отново се казваше молитва и всеки ставаше и си прибираше чиниите и лъжицата. Така направихме и този обед в този пролетен ден. След това се пръснахме и всеки отиде в бараката си. Обикновено това бяха часове за почивка. Някои дремеха, някои си поспиваха и Изгрева беше някакси пуст. В тези часове, непосредствено след обяда рядко се виждаше и срещаше човек по поляната и около салона.

Случва се така, че около 14 часа след обед Учителят е с брат Иван Кавалджиев-музикант и в момента се намират в салона, покачени на сцената пред пианото. Разговарят за разни неща. В това време в салона влизат двама яки мъже и се нахвърлят върху Учителя, като единият от тях го е удрял с юмруци. По това време Иван Кавалджиев избягва от салона. Навън на двора стоят двама наши приятели. Единият е Стоян, който по това време боядисва с боя пейките пред салона. Като излизат побойниците, Йордан-шофьора ги вижда, но единственото нещо, което могъл да направи е да вземе един стол и да го вдигне над главата си и така да го държи дълго време. Вдигнатият стол е имал друга задача - с него да удари някой от побойниците. Но той в този момент стои като вцепенен без да се помръдне от мястото си. Имал е усещането, че някой го е заковал с един голям пирон, за да не мърда. Така че никой не можеше да защити Учителя. А какви яки братя имахме и какви смелчаги бяха те. Но Учителят така бе направил, че тези братя - яки и смели, ги нямаше в този момент. Те надойдоха по-късно и след като разбраха за побоя само стискаха юмруци и търсеха във въздуха ония, които бяха изчезнали от Изгрева. Този, който беше нанесъл побоят на Учителят се казваше Райков. Неговият рожден брат беше съдия. Та този Райков беше военен и когато брат ми Гради бил мобилизиран в с. Момково, та като негов военен началник се яви именно този, именно този, който беше нанесъл побоя върху Учителя. Той не беше тогава на ре-

довна военна служба, а бил запасен офицер. Като човек той не го мразел, обаче като разбрал, че е човек от Братството много го ненавиждал. Като офицер той ги занимавал и разправял за пушки и картечници, но Гради не го гледал и погледът му не бил в него, а малко в страни. Не искал да гледа човека, който бе нанесъл побой върху Учителя. Но внимавал и всичко записвал в акъла си, защото той на няколко пъти го изненаждал: „Гради Минчев, ти не внимаваш какво приказвам. А стани и повтори какво говорим сега!“ Гради ставал и повтарял какво е казал, ама точно като научено стихотворение. Той се изненаждал. Но той отново на няколко пъти се опитвал да го изненада, за да може да го накаже, но не успял, за което много се ядосвал. А това му личало по лицето. Затова той го тормозел по всякакъв начин, че е от Братството, но иначе не смее да бъде груб с него. Особено като разбрали, че е вегетарианец и че не яде от войнишкия казан, започнали подигравки от войниците и тормоз от началниците. Правел, струвал, дали му накрая суха храна, кашкавал и сирене, защото бил зачислен като телефонист в картечната рота. Обаче го били изпратили във ветеринарната лечебница и бил разквартируван с войниците от неговата рота в селските домове. Така че можел да си отдъхне малко от неговия началник, който бил едновременно не само негов началник, но и негов мъчител. Та този, който беше нанесъл побоя на Учителя дойде време да си довърши работата до края като отмъщението бе прехвърлено на един представител от Братството какъвто бил Гради. Защото в този момент той бил мобилизиран, бил редови войник, бил редник, а онзи побойник бил негов началник. И такива случки се случват и такива събития стават, за да може тази история да остане описана така както трябва за онези, които ще дойдат след нас.

След побоя Учителят заболя, получи пареза на десния крак и дясната ръка и с мъка се качи на Рила. Дойде време, Той оздравя и всички се върнахме на Изгрева. Изгревът продължи да съществува.

Изминаха 45 години от заминаването на Учителя. Всички, които знаеха за тези събития отдавна се бяха преселили в онзи свят. Аз останах с брат ми Гради един от последните и накрая ме помолиха да разкажа всичко. Всички смятаха, че името на побойника е загубено и че този човек ще си остане така без име. Но неговото име е записано не само в моята памет, но е записано и на Небето. Там са записани и имената на онези, които го изпратиха да нанесе този побой. А на следващия ден след побоя вестниците бяха написали: „Вчера на Изгрева Божеството Дънов бе бито“. Та какъвто бе побойника, такива бяха неговите началници, такива бяха и писачите и вестникарите, такива бяха всички ония, които хулеха Учителя и Братството. Но Писанието казва: „Бог поругаем не бива!“ Та след като дойде 9.IX.1944 г. и след като дойдоха комунистите на власт, то с тях дойде една вълна, която заля и удави цялата тази пошлост, която воюваше срещу Братството и Учителя. Та тези, които биха Учителя, техните имена бяха също записани горе на Небето, поради което Небето изпрати свои служители на земята, та да въздадат своето възмездие. И ние бяхме свидетели на това възмездие от Небето и го проверявахме цели 45 години. Та аз и Гради видяхме с очите си побойникът, а доживяхме да видим с очите си как действуваше Божието възмездие, за да възстанови Божията Правда.

Магнетофонен запис от Вергилий Кръстев от 1988 г.

ИВАН АНТОНОВ

(1.IX.1899-29.X.1964)

1. СИРАК И БЕЗДОМНИК

На Иван Антонов са му преиначили името. Той се казва Иван Андонов. Но Антонов, Антонов, и така станало Антонов. Той си е сложил прозвище Изворски. И така се нарича Иван Антонов Изворски. Роден е на 1.IX.1899 г. в село Извор, то е Радомирско. Остава сирак на шест години. Баща му отива да работи някъде във варненския край и там се наложило да спасява някакви хора от реката и при тоя случай той се удавя. Тъй значи потърпевшите го удавят, без да искат. Майка му от мъка за бащата умира след една година. Така той остава на шест години кръгъл сирак. Има двама братя. Те може и да са живи, но не зная как се казват. Зная, че единия му брат беше полицаи, т.е. милиционер през деветосептемврийско време. Аз съм се виждал с брат му. Беше добродушен човек, приличаше на брат Иван, но беше едър, докато брат Иван беше среден на ръст. Така набит и много силен. Отличавал се е със силата си, физическа сила. Много е бил силен, всички са знаели това. На Изгрева Иван Антонов и Игнат Котаров са били прочути с физическата си сила. но наред с това Иван Антонов е бил прочут и с интелектуалната си сила.

Като почива майка му той прекарва край гората на селото една седмица съвсем сам. Така е могъл да преживее това и така го е прекарал. Още от малък не можел да яде нищо друго освен ориз сварен с вода. И така той е бил вегетарианец още от рождението си. Не е могъл нищо друго да яде. Не поемал друга никаква храна. След тоя нещастен край съседи или роднини поемат грижата за децата, но той не може да се примири с живота, който му предлагат и един ден тръгва към София. Той не знае къде се намира София, но понеже край селото минава железопътната линия, знае посоката, по която върви влака и тръгва по линията и върви, върви, върви така с дни. Някъде по линията вижда работници, които поправят жп линията. Те го виждат, че е малък и че скита така. Попитала го как се казва и от къде е, що е. Разбрали, че е гладен и го прибрали да го нахранят. Денят бил дъждовен и те се били приютили в някаква колиба или навес и той бил с тях, с работниците Един от работниците казал между другото: „Кой знае какъв калпазанин си!“ Като казал така Иван както ядял каквото му предлагали станал и продължил пътя си по линията. Тези думи му нанесли страхотна обида и той въпреки лошите условия и глада, който го очаква тръгнал да върви. Другите го викали, но той не се връща. Така пристига по жп линията в София където започва един живот на скитник или хулиган на съвременен език или както тогава им викали - гаврош. Спи в купите сено в Красно село. Крано село било тогава далече извън София. Там спи и се прехранва около халите, около пазарите. Имало и други като него, които чакали някой да ги повика да пренесат някакъв багаж. Обикновено това били домакини, които пазарували и им е било трудно да пренесат закупеното до къщи и наемали такива момченца да им помогнат за пренасянето макар и не за дългото разстояние. Това е преди Балканската

война от 1912 г. По такъв начин той живее около 5-6 години. Спи в купите сено, пренася разни неща по пазари и т.н. и така се прехранва. От това, което изкара се храни или си купува някоя риза или друго, което му трябва. Често домакините са му давали някоя дреха или обувки и други неща като го виждат, че е бездомен. Така преживява той тия години. Минават години и един ден той решава да се пазари с една жена да ѝ пренесе багажа от халите. По това време те са били построени в центъра. Но един друг го изпреварва най-демонстративно и другия бива нает да ѝ пренесе товара. Иван е много засегнат от тая неправда и понеже е бил по-силен, стисва ръката и врата на момчето и взема багажа от него, удря му един ритник и тръгва след жената. Жената не разбрала, че е станала смяна на момчетата. Тя вървяла напред, а Иван след нея докато стигнали до домът ѝ. Жената живеела някъде наблизо до Руски паметник. Като стигнали къщата, тя си взела багажа от Иван, заплатила му каквото следва и се прибира. Но още преди да се прибере тя се сееща, че не си е купила хляб. Излиза на улицата и го вижда, че той е още там и му извикала: „Момче, можеш ли да отидеш да ми купиш един хляб?“ „Разбира се.“ Иван се съгласил веднага. Но тя нямала дребни пари за хляба и затова му дала някаква по-едра банкнота и му казала: „Иди да ми вземеш хляб, а аз тука щете чакам да се върнеш и ми донесеш хляба“. Тя му казала, че ще го гледа, ще го наблюдава, защото не е имала доверие, че той ще се върне, от тая гледна точка, той да има предвид, че тя го следи. А той знаел, че там наблизо има фурна където вадели хубав хляб. но като отишъл там хляб нямало и тогава той отишъл на друга фурна някъде към Орловия мост. А от Руския паметник до Орловия мост е доста разстояние, макар че той потичвал, за да се върне по-скоро. Но все пак това е отнело около един час време. Жената изгубила всяко търпение и си казала, тоя калпазанин взе парите и сега иди го търси. Ни хляб, ни пари. Но какво било учудването ѝ когато след около час Иван идва с хляба и остатък от парите, без да взема нещо срещу услугата. Чака тя да заплати колкото намери за добре. Това направило много силно впечатление на жената след като той се е завърнал. Тя го запитала защо се е забавил и той обяснил, че е искал да ѝ донесе хубав хляб и че се е наложило да тича до Орловия мост. Базирайки се вече на това впечатление и на неговата почтеност, тя го вика да идва всеки ден при нея, за да ѝ прави разни услуги. Да пазарува и да ѝ пренася каквото ѝ е необходимо. Така Иван става като домашен помощник на тая жена. А тая жена била братовчедка на сестра Паша Теодорова. Не си спомням вече как се е наричала тая жена. Като близка на Паша тя знаела, че Паша търси такъв човек честен, който да стои при тях или когато сестра ѝ я няма, да ѝ помага. А Паша са имали къща до моста „Чавдар“ на ул. „Крал Шведски“. Тя е съборена вече, но къщата навремето имала дворче и овощни дръвчета, а Паша се оплаквала, че децата влизали и им обирали плодовете от дръвчетата. Понеже братовчедката знаела за тия нужди на Пашини при един случай споменала за това момче, което може да ѝ помага при известни случаи, че то се подвизава при нея. Сестра Паша приема това предложение и братовчедката го довежда един ден у сестра Паша, която му предлага да спи в тяхната къща, те ще го хранят, а той ще изпълнява службата на домакин и пазач. Ще купува и донася каквото ѝ трябва и т.н. Това предложение за Иван било много изгодно и го поставя вече при съвсем други условия. Няма да търси къде да преспи, нито някой ще му краде нещо, защото бездомниците едни други се крадели. Де обувки, де панталони или друго и т.н. му липсвали. Той приема предложението. По това време той е бил с нисък ръст, с буйна коса - гъста, черна, къдрава, сплетена, подобна на тая на Бетовен. Самият Иван казвал

по-късно, че гребен не можел да се вкара в косата му. По това време той е вече към 12-годишен, значи преди Балканската война. Така живял той при тях няколко години, грижел се за двора, за дръвчетата, пазел и им услужвал. На него не било обръщано много внимание, но го хранели, имало къде да спи безплатно и той изпълнявал задълженията си на домакин и пазач според уговорката. Преди да отиде при Пашини той бил известно време при един млекоар на когото разнасял млякото по домовете, но иначе си бил бездомник. Човекът имал крави, но имал нужда от човек, който да разнася млякото из София. Бил известно време на работа и при един кафеджия, където бил научил да прави няколко вида кафета каквито на времето се правели. Той бил доста практичен.

2. ПЪРВА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

И където имало нужда натам се насочвал, но никой не се е грижил за образованието му. Каквото е правел го е вършил от голяма находчивост, но той имал силна памет. Понеже сутрин отивал за мляко той видял някаква обява и като се върнал при тях казал, че имало някаква обява и казал каква е обявата. Тя била доста дълга и те го запитали: „Ами ти нали не знаеш да четеш, откъде знаеш каква е обявата?“ Той отвърнал, че е чул един човек като я произнасял на глас и той запомнил това, което е чул. Това нещо направило впечатление на сестра Паша, че това момче има памет. За да се убеди още по-добре тя отива с него до тази обяда. Той я завежда, тя прочита и вижда, че наистина той дословно е цитирал написаното във обявлението. Тогава тя като се връща с него вкъщи му казва: „Ти, Иване, искаш ли да учиш?“ Той отговорил: „Ами искам“. „Тогава ще ти дадем да учиш!“ И така Иван, който бил вече на 15-годишнина започва да учи от първо отделение. Първо отделение изкарва за 2-3 месеца, второ отделение за още 2-3 месеца, трето и четвърто. Така за една година той взема четирите отделения. Започва прогимназията и на другата година той се изравнява вече със своите връстници по възраст и влиза в гимназията. Отделенията и прогимназията той изкарва като частен ученик и вече го записват като редовен ученик в гимназията. Но нали не е свикнал с порядките в училище, той не можел да контактува с хората, проявява своеобразие и става нужда да бъде отстранен от училище и да продължи пак като частен ученик. И понеже Паша и сестра ѝ Аня са били учителки в гимназията, имали са доста контакти с учители, та по такъв начин той е могъл като се явява на изпити да си вземе гимназиалното образование. По такъв начин са избегнати разни конфликти, които в противен случай биха се явили. Но трябва да се отбележи, че още преди той да започне да учи, тъй като Паша през това време е контактувала с Учителя и един ден решила да отиде при Учителя, но купила букет за Него. По това време една госпожица да носи букет за някого си не било прието и тя казала на Иван той да носи букета и да върви след нея. А било лятно време. Иван бил с къси панталони, бос и някаква ризка. Тя вървяла с чантичката си напред, а той след нея, като че отиват някъде на гости, за където е предназначен букета. Така стигат до ул. „Опълченска“ 66. Преди още да почука тя взела букета от Иван и му казала да стои навън и да я чака докато тя е вътре. Но тъкмо да почука и Учителят излиза, поканва я да влезе и се обърнал към Иван и му казал също да влезе. След като е поканен и Иван влиза в стаята. Учителят му посочил стол да седне, а понеже той бил още малък той като седнал на стола, нали краката му не стигали до земята, той ги мандахерцал насам-натам както всяко дете, макар че той е вече на 12-13 години. Но държането му е било като на едно де-

те от улицата. Учителят го запитал: „Как се казваш?“ „Иван“, отговорил той. „Иване“, рекъл Учителят, „я си дай ръката“. Иван си подава ръката. Учителят му говорил много работи, като му гледал ръката. Но Иван вече впоследствие казваше: „Аз нищо не помня от това, което ми е говорил Учителят с изключение на едно. Чух и разбрах и запомних следното: „Ти, момче, да се стегнеш за големи страдания. От тоя пасаж“, казва Иван, „нищо не ми направи впечатление“. Разбрал само думата големи и казал: „А, щом са големи, значи са за мен. Аз с малки работи не се занимавам“. И така това какво ще бъде, що ще бъде той не проумява, но след години вече когато минава наистина през изпитанията, той се сеща какво му е казал Учителят. Но нищо повече не помни. „Много е говорил, но аз нищо не помня с изключение само на тия думи „големи страдания“. Нищо друго не можал да запомни от това, което му е казано. И така това му е първия контакт с Учителя. От тук насетне той започва от време на време да посещава Учителят.

3. ЗАТВОРНИКЪТ

Като завършва вече средното си образование сестра Паша го пита: „Иване, ти искаш ли да учиш по-нататък?“ „Ами искам!“ „Ами какво искаш да учиш?“ А пък той не знаел какво да каже. И понеже те са го наблюдавали, че като минава самолет той гледал самолета. И така те са останали с впечатлението, че имал отношение към самолетите. Запитали го: „Ти, Иване, искаш ли да станеш авиатор?“ Той казал, че иска. Обаче нали той не знае как се става авиатор. Щом той иска, сестра Паша имала възможности, Братството е имало кадри, офицери и нямало препятствия и го записали във военното училище в София да стане авиатор. Но какво било учудването му от системата на ограничение в това училище. Той вече започнал да посещава и събранията. Влизайки в училището той вече не може да посещава събранията, Школите организирани от Учителя. Какво да прави? Решава да бяга. Бяга, обаче някой път го хващат, а като го хванат го наказват. Започват какви ли не наказания, арести. Колкото са по-тежки наказанията, толкова повече измисля неща да ги преодолява и като нямал опит от системата човешката понеже е живял дълги години на свобода, не можейки да понесе ограниченията, той търси начин да се освободи от тях, да преодолее всички тия препятствия и да живее пак свободно, но не може. Ограниченията стават все по-големи и по-големи и се стига до там, че се налага да го съдят. И наистина го осъждат и го затварят в затвора. Военен съд го съди. Двама войника го водят при ония, които като него са задържани. По пътя като вървят той предлага на войниците: „Пуснете ме за два часа. Аз имам моя работа. Ще отида, ще я свърша и след два часа като я свърша аз ще дойда при вас“. Но те не го пускат. Но той не се примирява и търси начин да избяга. А като вървели той напилал във войнишкия шинел нещо меко, някаква кесийка. А това било сол и червен пипер лют, смесени, защото той като вегетарианец не можел всичко, което им дават да яде и затова си имал сол и червен пипер смесени. В училището не се грижели за прехраната му и никой няма такова намерение и той си носел сол и червен пипер смесени и хляб си вземал и така се хранел като си посолявал хляба. Така напилал тая кесийка с лютия пипер и сол. А брат Иван ядеше много люто. Аз не знам някого да съм виждал да яде толкова люто в България. Той съобразява какво да направи. Изважда с ръка солта с червения пипер и прехвърля половината в едната шепа, половината в другата шепа. И така тия двамата войници, които го водят от двете страни, той с едната ръка хвърля в очите на единия и с другата ръка на дру-

гия в очите и те докато се оправят с очите от солта и лютия пипер, той драсва и избягва и обещанието, че ще се върне не го спазва, защото те не го пускат доброволно. Но минава време, залавят го, съдят го още по-лошо и въпреки намесата на сестра Паша и други приятели, не могат да го освободят и той трябва да бъде затворен. И така минава времето. А това става вече когато Първата световна война е вече към своя край и Александър Стамболийски идва на власт. Стамболийски идва на власт и той тръгва по затворите и се интересува кой за какво е осъден и така стига и до брат Иван. А той е затворен като лют престъпник. Заповедта, с която е осъден той я закача с габърчета на прозорчето на вратата, в която се влиза, за да не го гледат той какво прави, а е могъл чрез сестра Паша да си вкара вътре някои беседи от Учителя и други книги и там да си чете и така той се е занимавал и си чете. Един ден идва Стамболийски с още няколко души, влизат вътре при него и Стамболийски му задава въпрос: „Ти защо си тука?“ А Иван се обръща към него и му казва: „Хей там е заповедта, на която пише!“ И му показал заповедта на вратата. Задава му втори и трети въпрос, но Иван по същия начин отговаря, че там е писано всичко, да не го пита. Стамболийски не бил виждал до тогава такъв затворник. Какво да прави с него, не се противи, отива и прочита написаното. Оставя го и си излиза. След 2-3 дни идва пазача от охраната на затвора и му казва: „Момче, ти си свободен!“ Иван е учуден. Той смята, че има дълга присъда и че скоро няма да излезе. Но те му казват, че има заповед да си ходи. Той смята, че е станала някаква грешка, но си казва защо пък да не използва тая грешка, стяга си багажа и излиза от затвора. Казва си на ума, тая грешка ще се открие някой ден, не знаейки за амнистията, която е направил Стамболийски и че всички неправилно затворени хора ги е освободил.

Така той излиза от затвора, но не знае за политическите промени навън. Взема първия влак и заминава за Бургас, от Бургас във Варна и така се скита с някакви зиг-заги, за да може да скрие следите си. Прави някакви укривания на следи без да има нужда, защото никой не го преследва, но той не знае. Чак след като посещава някои свои приятели, по-скоро наши приятели от братството нали, той разбира политическото положение и тогава се връща отново в София и при сестра Паша продължава да живее.

4. ИВАН САЛОНСКИ

При нея е живял до построяването на салона на ул. „Оборище“ 14, някъде 1922-1923 г. Като построяват салона той се премества да живее в салона и да поддържа там реда и порядъка в салона. Така му излиза името Иван Салонски. Фактически след построяването на салона той остава там да живее на ул. „Оборище“ 14, за да поддържа салона, да се грижи за салона. Нали след като излязат всички от салона трябва да подредят столовете, да изчисти, да зареди печката ако е зимно време, цветя да полее, да пази и т.н. и там си е живеел, там е спял. Всъщност къщата на сестра Паша и салонът не са били далеч едно от друго и за него не е представлявало затруднение. Така че той продължавал да работи при сестра Паша, но голяма част от времето му е било вече за салона. Бил е като ключар, като пазач по време на беседите държани от Учителя, защото нашите приятели, които са посещавали тогава салона сутрин рано и по време на неделните беседи не са имали никакъв вътрешен порядък и са закъснявали. Това нещо Учителят е искал да се избегне някакси и всички да бъдат точно в пет часа, та Той като влезе всички да са вече там и да няма отваряне и затваряне на врати. И вероятно Учителят

е изказвал такава някаква идея, че е добре някой да въведе тоя ред. Обикновено когато Учителят има някаква идея, Той я съобщавал, но в някаква безлична форма. Ако има някой да я подхване - добре, но ако няма - няма. Така Учителят е изказал тази идея, някой напълно свободно да приеме това задължение и да следи да няма закъснения. А брат Иван е бил един от тези наши приятели, които стриктно са изпълнявали указанията и препоръките, които е давал Учителят, с никакво отклонение, абсолютно. Когато Учителят направил това предложение брат Иван доброволно, без да обявява е поел това задължение да го прави. И наистина от тогава нататък Иван щом стане пет часа отивал на вратата, заключва я и вече никой не смее да влезе. И понеже той се отличавал със сравнително голяма физическа сила и също с голяма психическа сила, никой не е смееал да му противоречи и да иска да влезе. Всеки ден, който е идвал след пет часа и го е виждал на вратата изобщо се отказвал от всяко намерение да влиза в конфликт с него и да го преодолява. Да, никой не е смееал да влезе вътре. А той тогава вече е бил възмъжал нали, както казах фигурата му е била набита, не висока, широка. Аз имам снимка от тогава, на цял ръст са му я направили и ще ви я покажа да я видите какво представлява. С дълга коса черна, права, така изобщо, защото е добре да се приложат някои снимки. Аз имам някои братски снимки. Той нали не е допускал изключение никому и от тогава се е въвел ред и е нямало никакво закъсняване. Всеки, който е искал да слуша беседите, независимо какви са, е гледал да отиде на време, защото знаят, че Иван Салонски няма да се поколебае с никого. За него е нямало приятел, познат, по-близък, по-далечен. Към всички стриктно е спазвал и изпълнявал това, което е препоръчал Учителят, защото Учителят никога не е издавал заповеди, никъде не е давал нареждания. Учителят е поднасял тия предложения в такава форма, че да не засегне личните чувства на когото и да било. По такъв начин е могъл да се създаде един ред и порядък. В тоя ред и порядък има един интересен случай: между нашите приятели е имало един така наречен Колю Каишев. Последния е бил роднина на Учителя. По коя линия? Има известно предположение, но все пак не съм напълно сигурен, затова ще премълча този въпрос. Но Колю Каишев е бил голям приятел на брат Иван, но бидейки голям приятел с него, той е знаел, че не трябва да нарушава порядъка. Случаят е бил на лекция на Младежкия клас. Тогава Учителят давал теми. Зададената тема е трябвало да бъде разработена от всеки. Преди да се започне новата лекция всеки си е прочитал темата, която е зададена. Имало е списък у един от учениците, който съобщавал по ред имената и всеки си прочитал развитата тема. Списъкът у кого е бил не знам точно, но брат Иван нали е на вратата и същевременно следи за присъстващите се мъчел да подсказе на този у когото е списъкът, че Колю Каишев го няма и да не му казва името, за да не се разбере, че го няма. Но този със списъка не си вдига главата и няма начин брат Иван да му подсказе, че Колю Каишев го няма. И така споменават името на Колю Каишев. В тоя момент се отваря капандура на тавана и Колю Каишев започва да си чете темата, която е развил. Макар че е закъснял той държи да си прочете темата и затова се качил на тавана. Това е бил уникален случай. Всички слушат, Учителят също. И накрая когато всички са си прочели темите, Учителят казал: „Хубав и оригинален е тоя начин да се прочете темата, но за предпочитане е всеки да си идва на време и да си чете темата от мястото“. Така приключва този интересен случай, който едновременно показва отношението на брат Иван към по-близките приятели, а също и респекта, който учениците имат от брат Иван, а и също как щат-не щат изпълняват изискването на Учителя да има порядък в клас. Ето точно сега аз ви

поднасям една снимка на брат Иван. Той точно тук на брадичката има една черта, а тази черта е показател и знак на вярност. И точно като ви казвам, това не е случайно, че той има тази черта на вярност. Това е снимка, която аз съм му я правил. И точно случаят е верен. Може да е Колю Каишев, обаче е верен на Учителя, ще чете от капандура.

5. КОЛЮ КАИШЕВ, ЗАЩИТНИКЪТ НА ПРАВДАТА

Тук се налага да направя едно отклонение за Колю Каишев. Както казах той е бил роднина на Учителя. Като такъв до неговите уши дошъл някакъв слух за Учителя и то в негативен план. В това време Колю Каишев е бил мобилизиран, но въпреки това той намира начин да се върне от частта си, където е бил мобилизиран, да намери Учителя и да провери лично той, дали това, което се говори за Него е така или не! И той решил ако е вярно - ще вземе мерки, за да няма в неговия род такива хора. Ако не е така, още по-добре. Отива при Учителя, задава Му ред въпроси, от които се убеждава, че всички слухове, които се носят за Учителя не са верни. Дори след дълъг разговор вижда, че Учителят го превъзхожда във всяко отношение. А той отива да защитава рода. Да, той отива да защитава целия си род, да провери дали е вярно или не това, което се говори. Тръгва да си отива, качва се на влака, минал една-две спирки, но се сетил, че нещо е забравил да пита. Слиза на гарата и взема обратния влак и се връща пак при Учителя. Така на два-три пъти той отива до някъде с влака и се връща обратно при Учителя, за да Го пита нещо, което е пропуснал в разстояние на 2-3 дена. Да, той ходи напред и назад. И най-накрая се сетил, че е забравил да Го пита дали ще се ожени. Връща се и пита Учителя дали ще може да се ожени. Учителят му казал: „Ами ще можеш!“ И Колю радостен си тръгва. Тръгва си, но като наближава гарата се сеща, че е забравил да пита как ще си намери партньорката? Връща се отново и пита Учителя: „Ами аз забравих да питам как ще намеря партньорката, за която трябва да се ожения?“ Учителят се усмихнал и казал: „Тя, рекох, ще те намери. Ти не я търси“. И наистина минават доста години, а Колю Каишев е бил без образование. Решава да попълни тая празнота и започва да учи. Единствена възможност за тогава била като частен ученик. За подготовката си трябвало да си наеме учители. Между учителите, тази жена, която наел да му преподава по математика, след като изкарали изпитите, тогава двамата разбрали, че могат да се оженят. И така той си намерил другарката и така те изкарват живота си до края заедно. Аз я познавах. Тая учителка значи, която му е преподавала му става другарка в живота. Така предсказанието на Учителя се сбъднало. За да изчерпим нещата с Колю Каишев ще кажа, че той е от бургаския край. Бургас-Варна, там някъде е роден. При едно отиване до Варна, слизайки от гарата прочита един голям афиш, че в театъра на Варна ще има беседа против Дънов и неговите последователи. Това му направило голямо впечатление и си казал: „Това нещо трябва да го видя и ако се говорят лоши работи ще трябва да взема мерки, не може да допусна такива работи“. Той отива в уреченото време и застава на последните места в салона. Слуша най-внимателно какво говори владиката. Беседата я държи владиката от Варна. Доста неверни неща казал владиката и най-накрая казал, че всичко, което е казал е вярно и ако има някой от последователите на Дънов тука нека да дойде и да ме опровергае. А Колю чул много добре това. И като чул казал с пълен глас: „Ти си лъжец!“ Същевременно тръгнал по пътеката към сцената да се разправя с владиката. Засилен решава да прескочи мястото където е оркестъра пред сцената, но успява да стъпи накрая. В

тоя момент инстинкта му подсказва да се хване за нещо и той се хваща за покривката където е била катедрата. А на катедрата се бил опрял владиката. Хващайки се за покривката съборил катедрата, с катедрата и владиката, а с владиката и той се строполява долу. А долу където свири обикновено оркестъра било пълно с попове. Та всички: той, владиката, катедрата падат върху поповете. Станало една борба голяма и от беседа против Дънов и дъновизма и т.н. се получил цял цирк. Така приключила беседата хумористично против Дънов без всякакъв успех. Поповите са били седнали на мястото на оркестрантите от където да помагат психически на владиката. Както и да е Колю Каишев си свършил работата във Варна качил се на кораба и отива в Бургас. Там имал друга някаква работа, след което смятал да се върне с влака в София. Обаче слизайки в Бургас гледа същия плакат, същия владика ще държи същата беседа и в Бургас. „Ах, как може такова нещо! Чакай да отида да видя тая работа.“ Отива и там в салона на театъра, но станало така, че точно когато той отива, слиза и владиката от файтона и се срещат двамата пред входа на театъра. Тогава Колю застава пред владиката и му казва: „Дядо владика, аз бях на твоята беседа във Варна, ти знаеш ли?“ И владиката като го погледнал казал: „Ама ти ли беше?“ Върнал се обратно на файтона и си заминава. Тогава не се състояла беседата на владиката в Бургас. Защото владиката не го е познал, но като казал, че е бил във Варна на лекцията му, владиката по някаква асоциация го свързал наистина със случая и се отказал от всякаква лекция. Така Колю Каишев парирал изказванията на църквата, които искала да проведе против Учителя (против Дънов и последователите Му).

Другото, което Колю Каишев ярко е показал, това е било в Търново през 1922 г. на събора, когато Михаил Иванов и Кръстю Христов (известен още между нашите приятели като Къкът). Те двамата са имали наглостта да се представят за преродените братята Кирил и Методий и по това време на събора те са провеждали система от заблуждения към нашите приятели. Голяма част от нашите приятели действително са се заблуждавали относно тях, а Учителят нищо видимо не е правил да парира тая работа. Те се представяли, че постят, че си говорят със знаци и движения и т.н., между които един от начините им на говорене помежду си е бил тоя: заставали на разстояние примерно 30-40 м един от друг и единия държал бяла роза, а другия червена. Единия повдига да речем бялата роза, а другия прави друг знак, например размахва я настрани и така уж си говорят нещо. А Колю Каишев застанал някъде по средата между тях и когато единия прави някакъв знак с розата, той със съответната ръка към този със свит юмрук му показва, че ще вземе мерки. Когато другият нещо прави, той също му прави такъв юмручен знак, че ще се разправи с него. Така там единствен може би от всичките, които са били там, само Колю Каишев е проявил недоверие, и не само недоверие, но и агресивност спрямо тия двама калпазани. Те се правили, че постят, но той е успявал да ги издебне и да види как те вечерно време отварят долапите и всичко, което има го ядат, че пушек се вдига. Иначе хората казват, че постят. Издебвали са хората когато идват и така ставало, че те вместо да отидат най-напред при Учителя, отивали най-напред при тях. И един от нашите приятели, който е бил близо до Учителя - дядо Благо, той също се е подвел и отишъл най-напред при тях. Те го посрещнали с думите: „Познаваме се нали?“ А дядо Благо си викал: „Ами познават ме хората, ами аз като съм говедо и не мога нищо да си спомня откъде ме познават и как ме познават. Ето хората са работили, напреднали, познават ме ама аз като не съм работил, не ме познават“. Това той го е казвал на брат Иван години на-

ред след това. Така дядо Благо останал заблуден през това време когато те са правили тая манифестация на събора. Искам да повтора. Значи дядо Благо отива най-напред при двамата обявили се за Кирил и Методий, а след това отишъл при Учителя, така както и другите правели. Това след години той е разбрал, че и той е сбъркал, но няма как, стореното - сторено. Разбира се в края на събора Учителят е опровергал всички техни действия и аз мисля, че това го има записано там в протоколите. В беседи и упътвания от 1922 г. - Търново. И тогава Учителят казва: „Ами те ония двамата бяха титани, а тия двамата са пигмеи“. Тоя е израза, който е употребил Учителят за техните действия. Разбира се след години вече всичко се разбра. Някои разбрах, някои не разбраха, някои май и досега поддържат тия калпазани. Както и да е всеки ще си понесе последствията на своите действия.

Така приключва един период от живота на брат Иван с тия встъпителни думи когато той се запознава с Учителя, както и така неусетно вмъкнахме живота на Колю Каишев в тоя разказ.

6. ЗАДАЧАТА С БОРОВИТЕ ДЪСКИ

Така, за да завърша живота на брат Иван в едри щрихи, след като той сам вижда, че от него няма да стане никакъв офицер, никакъв авиатор и т.н. след като преживява неприятностите в затвора и благодарение на Стамболийски го освобождават от последствията на неговите действия, връщайки се към нормалния живот, той вижда, че тоя път на движение не е подходящ за него. като прави размисли върху това вижда, че той може да се занимава с наука в областта на литературата. И така той се записва да следва литература, изкарва си това образование. От многото разговори, които съм имал с него знам, че той е бил един от видните студенти с оригинален ум, с оригинални мисли. Той записва и следва литература, българска литература. Не е ли задочно? Ами не е ставало въпрос, но мисля, че не е задочно. Че той си го е изкарал нормално. Даже тогава задочно образование не е имало. Тогава имало два вида университет. Единия редовен, а другия свободен. Но той не е бил задочен, но не знам каква е била разликата между единия и другия. Но той всеки случай не е бил в свободния, а в редовния университет. Имал е такава една оригинална мисъл на изказване. Дипломата му запазена ли е? Не, но от това, което аз имам от него, единствено са ми останали таблиците по астрономия, които той използваше за правене на хороскопи.

Той имаше легитимация, паспорта аз го имах, но понеже аз бях единственият, който така да се каже се сещах за него. Той умря в ръцете ми. Но това ще стане по-нататък, необходимо да го кажа. Мисля да карам хронологично. Ставаше въпрос за документите. За образованието, дали завършва като редовен студент или работи и учи едновременно. Той работи като журналист. Знанията, които натрупва в тая област са големи. Той работи във вестник „Зора“, там е бил журналист. Как се е подписвал? С Изворски ли. Вестници, статии аз нямам. Той въкъщи не държеше нищо. Той живееше на Изгрева точно на това място му беше бараката, където е гаража и топлоцентралата на руската легация. Улицата, която минава покрай гората и тази, тя се казваше „Незабравка“ и мисля, че и сега така се казва. От едната страна е гората, от другата страна беше Изгрева. Мястото където той имаше барака е било братско. На това място той си беше направил една барака. Три на четири беше може би стаята, където той живееше. До него беше залепена някаква друга барачка за дърва и за въглища. И това е. Фактически бараката му се състоеше от едно антре и от това антре се влизаше в стаята и в

помещението, което ползваше за дърва и за въглища и за непотребни неща. Това имаше той. В стаята наредбата му беше от една маса, три стола и едно легло. Нищо друго нямаше. Гардероб нямаше. Имаше една закачалка, на която да си закача нали нещо, зад вратата се намираше закачалката и в единия ъгъл имаше някаква етажерка, която се закриваше с едно перде, на която той си държеше бельото. Нищо друго нямаше. И една печка за отопление с дърва и въглища. На масата му имаше един радиопарат, който слушаше доста често. Слушаше новини, музика, вечерно време имаше и класическа музика предаваха по някоя станция, по която като я намери слуша. Между другото трябва да кажа, че брат Иван беше много музикален. Наред с голямата памет за текстове, той имаше и добра музикална памет. В това аз лично съм се убедил. Можеше да свири на цигулка. Имаше цигулка. И тия материални ценности, които останаха в него, освен интелектуалните, които аз можах да взема, като материални ценности, взех цигулката и таблиците му. Други материални неща аз не съм взел. А той и нямаше. Трябва да кажа, че и часовника си беше ми завещал. Имаше джобен часовник, от времето когато са били построявани железниците в България. Как фирмата се е наричала не знам, но тя е снабдила всичките си служители от най-ниското стъпало до министъра с поръчка от фирма „Мовадо“ в Швейцария, снабдила ги е с джобни часовници. Изискванията на фирмата са били, на тая транспортна фирма са били да могат да ги ползват железничарите при всички условия, които има един транспортен работник. Кой му беше дал или продал тоя часовник не знам, но той вървеше много точно и досега продължава да върви. Аз дълги години след като брат Иван почина го носех тоя часовник. После го оставих. Веднъж не знам как го повредих, дадох да го поправят в Трявна. В Трявна той имаше двама приятели - Цаню и Славко, за които по-нататък ще говоря. Те имаха там един близък часовникар, който може да намери такава част и я сложи. Аз след като поправих часовника вече не го носех, а го оставих така да го имам за спомен. Та материални богатства брат Иван нямаше. Той имаше само интелектуални. Значи той работи като журналист във вестник „Зора“. По тоя начин си изкарвал прехраната, понеже както Учителят му е казал: „Момче, ти да се стегнеш за големи страдания“, това наистина се е сбъднало и целия му живот е низ от много, много препятствия, които той е трябвало да преодолява. Бил е журналист, бил е мозайкаджия, чукал е камъни, какви ли не начини от трудни, по-трудни. Съдбата го е притискала, за да си изкарва прехраната, без да пречи на някого. Живеейки с минималното той е намирал начин да върви напред, но да изпълнява така както той намира, че трябва да се изпълняват препоръките, които дава Учителят в беседите си. Той е един от тия наши последователи на Учението на Учителя, който е имал възможността да слуша Учителя непосредствено, да чува почти всичките Му беседи от създаването на Школата до нейното прекратяване, докато Учителят е бил на тоя свят. С изключение на една или друга беседа, когато съдбата го е притискала и той е трябвало да бъде или в затвора, или в обществената безопасност, или в полицията, където просто, без да направи някаква беда, съдбата го е слагала в такъв шах, че е трябвало да изплати нещо. Един от случаите, при които той хем изплаща или някаква задача решава или може би някакво задължение разплаща на физическото поле, хем изпълнява задача дадена от Учителя. Веднъж в една беседа Учителят казва: „Всеки наш приятел трябва да намери хубави борови дъски, да си направи от тях легло и така леглото му да бъде от чисти нови борови дъски“. Учителят го казва това в лекцията, но брат Иван си казва: от къде ще намеря аз сега дъски. Аз нямам пари за хляб, а пък дъски да намеря та да са рендосани, та да са нови.

Тая задача май, че няма да мога да я изпълня. И на другия ден, както си върви по улицата, хоп един стражар идва, арестува го. Нито му казва защо, за какво, нищо. Просто го арестува и го закарва в участъка. Веднага го хвърлят в една стая там, където никой нямало. Обаче кога поглежда бай Иван, нара на който трябва да почиват затворените там е току-що направен от чисто нови борови дъски, току-що преметени, даже по тях талаш имало още и прах. Майстора току-що си бил излязъл. И Иван пренощувал там 2-3 нощи и така по чужда принуда изпълнил задачата, която бил дал Учителят и след 2-3 нощи излязъл, че са го арестували на вятъра, по погрешка. Дали указание на стражарите да търсят някого с голяма коса. По това време доста анархисти шетали в София и виждайки Иван с дълга коса, върви гордо така изправен, независим и решават, че той е анархиста. Вземат го и го затварят. След това се оказва, че не е той. Но нали задачата да спи на борови дъски е изпълнена. Ето, такива случки на брат Иван има много. Той трябва да ги преодолява, но той си знае, че големите страдания тепърва започват. Така ще разкажа за патилата на нашия приятел и същевременно да се получи една представа от това, което Учителят му е казал още когато той е бил на 10-12 години, като малко момче при него.

7. ГУЛЯЙДЖИИ И ВОЙНИЦИ

По-нататък искам да разкажа една случка, която става на Рила. Годината не мога да си спомня, а пък дали и брат Иван ми я е казал. Фактически всички случаи, всички преживявания, които е имал брат Иван в рамките на братския живот, на живота на Изгрева са тясно свързани с Учителя и имат един илюстриран вид и предполагам, че те не са случайни. И носят един характер, който служи като илюстрация на идеите, които прокарва Учителят чрез Словото. От тая гледна точка те са така важни и заслужава да бъдат споменати. Ние точно това и правим като ги записваме.

Това е станало на Рила по време на летуването на нашите приятели горе на 7-те рилски езера. Времето е било ясно и е станало 1935-1936 г. Идва една група от десет души - млади, яки, здрави, които се настаняват до чешмичката, а чешмичката вече е направена, ръцете са сложени, надписите са направени, лодката също е в езерото и приятелите отиват на чешмичката с лодката. Сестрите също ходят за вода, на разходка и т.н. и изведнъж тези десет мъже, външни хора, които нямат нищо общо с братството се настаняват до чешмичката, без палатка. Купуват от овчарите агнета, колят ги, пекат ги, носят си алкохол и пият, пеят близо до изворчето, ругаят особено сестрите когато си наливат вода и така правят живота на приятелите непоносим. Така минава около една седмица време. Никой не смее да направи нещо, най-малко брат Иван иска да се намеси, защото той знае, Учителят бил казал, че там където са нашите приятели, в кръга на нашия лагер не иска да има никакви разногласия. Затова брат Иван не смее нищо да прави. Той е войник, който изпълнява указанията точно и безпрекословно и не смее изобщо да мисли да ги нарушава, но и пък и който ги нарушава да му мисли. Веднага би вземал мерки да им даде да се разберат, но не смее извън тия рамки, които е описал Учителят. Но при тоя случай той не знае как да постъпи. И затова само наблюдава нещата така. Ето един ден, след като минава вече една седмица и става доста непоносимо, един ден Учителят го извиква и му казва: „Виж какво, брат, рекох справи се там с тия до изворчето!“ „Справи се“, да, така му казал. Брат Иван отговорил утвърдително. Прибира се в палатката си и мисли цял ден как да се справи. Разсъждава в себе си. Чудна работа, защо

на мен Учителят ми възлага да се справя с тях, ами Учителят не знае ли аз как се справям? Той нали знае, че аз не мога да употребя тия методи, които той иска - тихите, мирните? Аз не мога. Как да се справя? Така мисли той целия ден, за да открие метод такъв, който да бъде в рамките на Словото на Учителя. Но не можейки да измисли такъв, той решава да подбира най-меките думи и си нагласява една реч, която той имайки това образование подготвя и познавайки словото на много световни, големи автори ще отиде при тях и ще им я изкаже, като е смятал, че ще окаже въздействие. Така след един ден и една нощ се решава с всичкото си смирение, с които призовавал силите си да изрази външно, за да може да изпълни препоръките на Учителя както Той е казвал в беседите си, се запътва към чешмичката и заварва тия приятели, които отново били наклали огън и печели едно агне, а във вадата където тече водата били сложили шишета алкохол да се изстудяват, за да си изкарат още един хубав ден в ядене и пиене. Стига той там, застава на една скала над тях и като че ли някой му завързал езика и това, което бил намислил предния ден и през нощта бил научил най-благо да може да подходи, но не може да го каже, като че ли някой му взел езика. А той беше така една внушителна фигура с едно голямо излъчване на енергия от него, застава и като смръщил тия вежди, извадил часовника от джоба си и казал: „Хей, вие там слушайте какво ще ви кажа, в разстояние на половин час всички да се изметете от тука, защото след половин час не знам какво ще стане с вас!“ И както бил на скалата седнал и си държал часовника и чакал да мине половин час. Чака и се чуди какво ще стане след тоя половин час, защото казва: „Аз мислех едно, а то излезе съвсем друго. Мислех да кажа едно, а казах съвсем друго, което изобщо не съм мислил да казвам“. И се ядосвал на себе си, защото е направил така и сега ще има неприятности, от една страна с тях, а от друга, че не е спазил порядките, които изисква Учителят, да ги осъществи на практика. „Стоя и чакам, а ония отдолу ми се подиграват: „Е, хубаво де, ами като мине половин час какво ще направиш? Хайде“, казват „да видим“. Подиграват му се, смеят се. Той обаче стои, все едно, че невъзмутимо чака някого и нито ги вижда, нито ги чува и си гледа часовника. И вече приближава половин час и тъкмо да мине след една-две минути половиния час поглежда към петото езеро нагоре и вижда отгоре двама войника. А същата година е имало една геоложка проучвателна група, която правела своите геоложки проучвания. Към тая проучвателна геоложка група имало придадени от Министерството на войната десет войника, които да я обслужват. Брат Иван, който е имал такъв характер подобен на военните, макар и да не е могъл да стане военен, се бил сприятелил с геолозите и с войниците. Услужил им с някои работи, с които разполагали в братството и други някакви услуги им бил направил и бил в близък контакт с тях. Когато се появяват двамата войници, след тях се появява и един от геолозите. Виждайки ги брат Иван, а той можел да свири с уста, като си сложи двата пръста в устата, изсвирва силно. Изсвирва силно на геолога и войниците и като вижда, че те визуално го виждат, им извиква: „Изпрати войниците, ама всичките войници!“ Така от стръмнината от към петото езеро се задават войниците, а брат Иван им вика: „С пушките!“ А тия гуляйджиите са там до него на два-три метра. И чуват всичко и виждат, че войниците идват. Той вика всичките, но нали не се знае колко са! Въпросните гуляйджии виждат войниците като слизат и разбират, че няма да им е лесно да правят каквото си искат. Че няма да бъде тъй както те са си представяли и веднага започват да си събират багажа. Събират го и докато войниците слязат до третото езеро те вече заминават от второто към първото езеро надолу. Като слизат войниците до второто езеро където ги ча-

ка брат Иван и го питат какво има? Брат Иван им казва: „Ще идете хей там до края на езерото и ще гръмнете по един път във въздуха!“ Това и правят войниците. Докато са стигнали края на второто езеро групата вероятно е била на първото езеро, защото страхът ги гони и те бягат. Та войниците гръмнали няколко пъти и се върнали. Бай Иван им е разказал защо ги е извикал, че групата, която е била са правели пакости и е трябвало по някакъв начин да се справи с тях. Така брат Иван се справил неочаквано добре с групата калпазани, като изпълнява по такъв начин заръката на Учителя. Наистина само той е можел да свърши тая работа, защото той не си е правил илюзията, че сам е свършил работата. Брат Иван казал: „Учителят свърши работата, но чрез мене!“ Естествено е, че Учителят няма да се занимава с такива работи, но брат Иван е можел да стане проводник на такива сили, които да бъдат респектиращи за такива неканени гости. Ако дядо Благо е бил пратен да свърши тая работа, той щеше да постъпи по друг начин, който вероятно пак да бъде успешен. Но вероятно е бил необходим такъв индивид през когото да минат такива енергии, които да съответстват на съответния полус. Така брат Иван се справил с тая група от калпазани.

8. ИЗПИТЪТ НА МЛАДИТЕ И СТАРИТЕ

Сега искам да кажа няколко думи във връзка с тая прочута 1936 г., с неприятностите, които има братството и специално Учителят. Сестра Елена Андреева е разказала много подробно това събитие, но тя не е споменала никъде името на брат Иван. Има нещо интересно, че всеки присъства в даден отрязък от време да свърши дадена работа. Във връзка с побоя с Учителя, понеже аз съм го проучвал и в тези томовете на „Изгревът“ са описани много разкази подробно, но всеки един в даден отрязък от време присъствува на събитието.

Сега аз понеже знам какво е писано, знам и нейните разкази от контактите, които съм имал с нея, няма да се спирам на цялата случка да я преразказвам от начало до край, а само това, което може да бъде като допълнение към нейния разказ. Нейният разказ е много подробен и според мене е правдив. Той отговаря на всички, понеже аз съм слушал от други хора, според мене нейния е най-точен, праволинеен и истинен, а и тя е пряк участник в действията. Денят, в който е станало събитието в София на Изгрева наистина, така както го описва Елена Андреева, така е. Брат Иван наистина него ден е преживял някакви силно емоционални, нервни състояния. И не знаел от къде му идва тая нервност. И наистина той влиза в бараката, излиза, отива на поляната, разхожда се, нервничи, отива в салона, свири на пианото някакви минорни гами или упражнения и не може да се овладее. Не може да разбере от къде му идва това нервно състояние. Най-накрая решава, че трябва да отиде при сестра Паша, да види какво прави. Нали той е неин възпитаник, у тях е живял и продължава да поддържа контактите си с нея. И в тоя промеждутък, когато той отива при сестра Паша става това събитие. Иначе връщайки се той го научава, но без никаква полза. Той си обяснява случилото се, че Учителят е бил отстранил всякакви лица, които могат да нарушат действието. Наистина ако брат Иван е бил там, какъвто е бил силен и човек, който държи порядъка да се спази, този побойник наистина е щял да си навлече големи неприятности с него, а брат Иван щеше да има конфликти с пазителите на реда, държавните органи. Но каквото и да е, така е бил отстранен брат Иван като действащо лице. Събитията се развиват тъй както Елена ги е описала и продължават на Рила. Брат Иван е от редовните посети-

тели на Рила. Прави си палатката там, дядо Благо и брат Иван са били много близки приятели. Почти всеки ден са общували. Някъде наблизо им са били палатките. Рилският живот си тече както го е описала Елена. Нашите възрастни приятели в лицето на Тодор Стоименов, на дядо Благо и на другите от това поколение са взели решение, виждайки, че състоянието на Учителя не се подобрява, събират се и решават, че Учителят не ще може да преживее и че ще си замине. За да не се внесе смут горе в живота на езерата, те решават, че е добре Учителят да се свали долу. Но те са неспособни физически да извършат действието. Те само решават нещата, но трябва някой да го извърши физическото действие. Дядо Благо казва: „Аз ще извикам моя приятел Иван, той ще се справи. Той е здрав, силен, може сам да свърши тая работа“. И отива при брат Иван и му казва: „Дете, ние се събрахме и решихме така и така, че Учителят няма да може да издържи и ще си замине. И за да не стане тая работа, да Го свалим долу. Ама само тебе те бива да свършиш тая работа“. А брат Иван като го изгледал и казал: „Старче, ти знаеш ли аз пък казва сега вземам брадвата, отивам при палатката на Учителя и който смее нека до дойде и да Го мръдне Учителя“. И дядо Благо: „Ти, един такъв, аз да не ти кажа нещо, ти ще развалиш сега цялата работа. Ние гледаме тайно да пазим“. „Вие, казва, си пазете тайната, аз казва си вземам брадвата и отивам и това е. Пък нека някой да дойде и да пипне Учителя.“ И така става. Той обаче не взема брадвата брат Иван, не ходи там. То е само достатъчно, че им е казал това и те се отказват от идеята си да го свалят Учителят от езерата. А това, което Галилей Величков казва в неговото описание, че младите са вземали някакви тояги, някакви сопи и други работи и са вардили пред палатката на Учителя, това си е съществувало само в ума и в съзнанието на Галилей. А в действителност няма нищо такова. Никой не е стоял и не е вардил това по простата причина, че това решение са го взели само тия стари приятели и те са го пазили в тайна и не са искали да бъде изобщо достъпно до другите. Те не са искали да се разгласява това, за да не се внесе смут и т.н. Така че това нещо съществува само в ума на Галилей, а в другите, в нито един не съществува. А пък Елена не го описва, защото тя изобщо не го знае. Тя не знае изобщо това решение за старите, нито в това, което е в главата на Галилей. Ама Галилей мисля, че може би после, когато всичко става известно, след години и научава тия работи и решава и той да стане един от героите на Рила. Но не е така. Това е точно така както аз го казвам. Решението са го взели старите, изпълнението са искали да стане от младите. Но не от всички млади, а само от един, защото ако знаят всички, то вече се нарушава тайната. Те искат само един, който да извърши действието и то през нощта, никой да не знае. Да Го свалят като Го качат на един кон и Той да пътува с коня. Да Го свалят долу до мястото до където може да дойде превозно средство. Това е била целта на старите. Но брат Иван просто не се съгласява с тоя начин. Минава време, сега тука искам да вмъкна едно мнение на брат Иван. Брат Иван е наблюдавал Учителя може би от близо, в такъв смисъл, че си е правил своите наблюдения без да ги демонстрира, без да ги изказва, без да ги споделя. И той казваше така: „За мене Учителят не беше в тялото си. Той беше оставил в тялото си свой заместник, който да поддържа физическото Му тяло. А Той къде беше и какво правеше, не знам“. Но той е имал наблюдение върху начина на движение, на ставане, на изказване или изобщо това, което не можел да прави Учителят, но той е виждал, че не е Той, който си е служил по-рано с това тяло. Служи си с това тяло някой друг, който не е стопанина на това тяло и той не може да го управлява. Това са впечатленията на брат Иван. И казва: „Изведнъж след като мина там опреде-

лено време Учителят си дойде, става, тръгва и си поема нормалния живот". Тогава Учителят казва думите: „Всички през това време на беседа, всички през това време бяхте поставени на изпит, само че младите го издържаха, а възрастните не можаха да го издържат". Ето това аз искам да вмъкна в разказа на Елена, защото нейният разказ го намирам за най-достоверен. Сега в първите години на търновските събори са се пазили от младежите с тояги. Това на Търново може. Тук също на Изгрева е имало охрана през време на съборите. Сега аз това, което съм прочел от Галилей и това, което е казал, че те направили дежурство да Го пазят. Дали това е вярно не знам, но самият факт, който ви казвам, че Учителят казва: „Само младите издържаха изпита си", това означава, че Той говори в множествено число. А друго, което е интересно, че той, брат Иван можеше да сваля Учителят сам с един кон. Брат Иван можеше пет души да вдигне наведнъж. Имаше сила в него. Така стои въпроса с изпитите на младите и старите.

9. КОНЯТ ПРИ ДИАНА БАД

Сега искам да кажа за случката при чешмата в Диана бад.

На Изгрева се установяват нашите приятели постепенно от 1926 година. През 1927 г. се построява на Изгрева само тая стаичка, която после е била приемна на Учителя. Тая година построяват тая стаичка и Учителят живее там. Заедно с Учителя - 1926 г. и зимата на 1926/27 г. остават на Изгрева да живеят Учителят в тая стаичка, бай Иван в една палатка и Веса Козарева пак в палатка. Това са тримата, които изкарват зимата на 1926/27 г. на Изгрева. Бай Иван живее в палатка и Веса Козарева. Учителят ги е посещавал често. Един зимен ден, много студен бай Иван стои в палатката седнал там на стол или на леглото си, но палатката била голяма от зебло. Учителят влиза при него и му вика: „Иване, как е?" А той отговаря: „Учителю, студено е, не може нищо да се прави". А Учителят му казал: „Вярно, нищо не може да се прави, обаче може да се мисли!" Туй съм го запомнил от бай Иван и когато имам трудни такива моменти да решавам, винаги си го спомням това, че може нищо да не се прави друго, обаче да се мисли винаги може. А това е най-важното в случая.

И така започва живота на Изгрева. Но няма вода, няма електричество, няма нищо. Вода са си носели от така наречения „разсадник" в парка в Борисовата градина, където са сега тенис-кортовете, там близо до Телевизионната кула от долната страна. Там е имало разсадник и до там имало прекарана вода. От там с бъчва са носели вода. Но решават, а Учителят подсказал идеята, че долу в Диана бад, някъде, където е сега гарата, в околностите долу около линията може да се направи чешма. Има извор и може да се направи чешма. И нашите приятели започват да работят, за да се направи тая чешмичка. Между тях е и бай Иван. Един ден, от всички, които до тогава са вземали участие в работата никой не е отишъл. Отива да работи само бай Иван. А Учителят, знам от бай Иван, винаги когато е имало общо мероприятие, Той е бил там. Може само с присъствието Си, може само с някакви указания, може с нещо друго, но той е бил там и е давал импулс и тон на работата на приятелите. И бай Иван разказваше, че винаги когато Той е там, просто не се забелязва колко лесно и колко приятно се свършва цялата работа. И така тоя ден бай Иван само работи и Учителят верен на принципа, който има, макар и един там да работи Той е там и присъства на работата. Става вече привечер и Учителят вика на бай Иван: „Ами трябва да привършваш вече и да си ходим". Но като казал това и не щеш ли идва един

наш приятел, на който аз не му знам името. Последният започва да приказва с Учителя. Приказвайки така те се разхождат напред-назад и бавно се отдалечават от мястото където бай Иван работи някакви изкопи, а това е била вероятно и целта на този наш приятел, да проведе разговор с Учителя, но така, че бай Иван да не чува. Учителят вероятно съзнателно се поддава на желанието на този приятел. Отдалечавайки се на известно разстояние те се разхождат напред и назад и си приказват. Какво си приказват бай Иван не знае. След около 1/2 или един час са говорили, този приятел поема за към града и си отива, а Учителят се връща и подал на бай Иван ръка и казал: „Хайде, стига!“ А бай Иван е в трап, там копае. Подава му ръка и го издърпва от трапа. Та се поизмил, поизчистил и докато се привеждал така в ред, Учителят му казва: „Ти знаеш ли този наш приятел с какво ме занимава досега?“ Бай Иван отговорил: „Не зная, Учителю“. „Ами този наш приятел си харесал един кон“. Бай Иван мисли и казва: „Кон, това трябва да е някакъв символ. Значи този има някаква материална цел“. Така си разсъждава в себе си бай Иван. „Ти знаеш ли какво иска той?“, продължава Учителят. Бай Иван казва, че не знае. „Ами този наш приятел като харесал коня искал да го пипне и знаеш ли какво го посъветвах аз?“ „Не знам“, отговорил бай Иван. „Ами аз му казах, да пипне коня.“ Иван остава учуден, защо Учителят му дава такъв съвет. Щом ще го пипне значи ще има неприятни последствия. Учителят продължава разговора с въпроси. „А знаеш ли какво ще стане като пипне коня?“ „Не знам“, отговорил бай Иван. „Ами като пипне, казва, коня ще го сложат в дрънголника“. Бай Иван онемял. „И знаеш ли какво ще стане по-нататък?“ „Не знам.“ „Ами той ще си изкара в дрънголника и след това ще го пуснат и ще дойде след това при мене и знаеш ли какво ще ме пита той? Ами ти не знаеше ли, че така ще стане та ми даде такъв съвет? А аз ще му кажа тогава, ами зная. А той ще ме пита, ами като си знаел защо ми даде тоя съвет? Тогава Аз ще му отговаря: ами ти не идваш при мене, за да ме питаш как да избегнеш изкушението, за да нямаш неприятности, а идваш при мене да ме питаш как да избегнеш неприятностите, неприятните последствия от действието, което искаш да направиш. Ето, затова ти дадох тоя отговор“. Тук Учителят оставя всеки за себе си да решава нещата. Това е един случай уникален в нашето общество, където Учителят решава една дилема сред нашите приятели, че не може човек да иска съвети от природата или от съществата от категорията на Учителя как да избегнат неприятностите, лошите последствия от една неправилна постъпка, като знаят, че ще имат лоши последствия, а те искат да избегнат лошите последствия, за да имат добри материални облаги. Такова нещо не може в природата. Като искаш да минеш по даден път, ти имаш свободата да избереш тоя път да вървиш, но трябва да носиш и последствията от движението по тоя път. А всички искат да имат хубави резултати, а разходите да ги носи някой друг. Този случай е много интересен в живота на нашите приятели. Учителят казва, че човек трябва да обуздае своя кон. А конят се отнася за човешкия ум. Той е сила, която трябва да се обуздае.

10. НЕИЗПЪЛНЕНАТА ЗАДАЧА

Една случка с бай Иван свързана пак с живота на Изгрева и беседите, които изнася Учителят. В Младежкия клас Учителят давал често задачи, които да ги изпълняват нашите приятели. Една задача например се състояла в следното: в продължение на една седмица никой да не казва на никого никаква лоша дума, никаква обида, никакви груби действия. Изобщо да се стремят колкото и да бъдат предизвикани от външните условия, да намерят начин та-

ка да решат нещата, че всичко да мине тихо и кротко и да притиснат личните си чувства. Бай Иван се стремел да прилага всички задачи дадени от Учителя. След като била дадена тая задача, той решава в себе си да я приложи. Така минават ден след ден и той внимава всичко да върви гладко и успява да потисне всички неприятности, които му поднася съдбата. Остава последния ден. Било е лятно, топло време. Пред бараката си той имаше една бетонна площадка от 2-3 метра квадратни пред външната врата и там решил тоя ден да си изпере бельото и другите неща, които имал за пране. Това правеше и в тоя период когато аз бях непрекъснато с него. Той седнаше обикновено с гръб към слънцето на едно малко столче и така переше в един леген от поцинкована ламарина. Това правел и в последния ден на изпълнението на задачата. В това време когато перял пристига един човек от гората и стои до него. Минал е направо през гората, а не по шосето. Понеже бараката му беше до самата гора на около 50 метра налита първо на него. Идва и му казва: „Вие, това общество гдето сте тука събрани четете ли Библията?“ „Четем я“, отговорил бай Иван. „Ами четете ли Евангелието?“ „Четем го.“ „Ами това, което пише в Евангелието изпълнявате ли го?“ Бай Иван му отговорил: „Ами мъчим се да го изпълняваме“. „А ти изпълняваш ли го?“ „И аз се мъча да го изпълнявам.“ И докато бай Иван му дава тоя отговор, този се засилил и като му ударил една плесница, та свят му се завило. Този човек очаквал, че като го удари от едната страна, както е писано в Евангелието, бай Иван ще се обърне и ще си подложи и другата страна и този да му удари още една плесница. Но бай Иван в тоя момент като му ударил тая плесницата, нито за задачата се сещал, нито за нещо друго, за нищо. Просто станал, понеже бил седнал и като му ударил един ритник в слабините и го повалил на земята. Този човек 15-20 минути не можел да дойде на себе си. След като дошъл на себе си едвам станал и пелтечейки му вика: „Та-та-ка ли из-пъл-нявате Писанията?“ А бай Иван му отговорил: „Ако е за плесниците ще ти дам да ми удариш още една плесница, но за ритниците нищо не е писано“. Човекът си отива, а бай Иван тогава се сеща за задачата, че в случая задачата от Учителя е провалена и започва да се ядосва защо не е могъл да съобрази, че това е последния ден и че съдбата му поднася това изпитание, за да провери доколко ще изпълни задачата си. Зарязал той прането и започнал да се разхожда напред-назад в двора и разхождайки се в двора, вижда че на полянката се намира Учителят и няколко други наши приятели. Той решава да отиде при Учителя, да се изповяда и да се оплаче, че не е могъл да изпълни задачата си. Отива при Учителя, Който се обръща към него да го пита какво има. Бай Иван Му разказва случката както е станала. Като я разказал, Учителят се смял и дори с кърпичка си бърсал сълзите, толкова силно се е смял. Успокоил го, че може да си повтори задачата, да я потрети и т.н. Когато иска пак може да си я изпълни. Но на следващия път, когато има пак лекция след въпросната задача, Учителят вмъква в лекцията: „Писано е казва в Писанието, че като те ударят от едната страна ще обърнеш и другата, да те ударят и от другата. Писано е, но това е писано за слабите. Когато си слаб, ще обърнеш и другата страна да ти ударят, но за силните това не важи. Силният като го ударят ще вземе тоя приятел, ще го хване за косата, ще го вдигне нагоре, ще го сложи на дланта си, ще го подхвърли един-два пъти нагоре и ще го пита: е сега как сме? Как искаме да решаваме задачата? Силният постъпва така. Слабият си дава и едната, и другата страна, и третата, защото ако не ги даде става по-лошо. Така, че това, което е писано в Писанието се отнася само за слабите, но не и за силните“. Това е писано в беседата, обаче аз не съм го намерил още. Но аз знам, че това е така. Та то-

ва е случай, който също така е станал с бай Иван и който след това е намерил приложение и в беседа.

11. ПРОРОК ИЛИЯ И БРАДВАТА

Животът на Изгрева е протичал така, че е имало най-различни приятели. А кои са били приятели, кои не са били приятели, това си е знаел само Учителят. Но между многото, които са живели там на Изгрева е имало един, който е известен на всичките - Любомир Лулчев. Лулчев се е вклинил там в живота и доста задачи е трябвало Учителят да решава с него. Види се така трябвало да бъде. Много от последователите на Учителя, които се мислели себе си за последователи са били и последователи на Лулчев. От тия същите приятели той си издърпвал така да се каже известно количество от тях и си ги е занимавал отделно. Интересното е, че своите си лекции той ги е държал там където са били долу, а в долния край на Изгрева са били направени тоалетни, нещо като обществени тоалетни. И този Лулчев там наблизил ги е събирал и там си е четял своите лекции. Какво им е четял не знам. А и бай Иван не знае, защото не е ходил там. Аз споменах, че на Изгрева с голяма физическа сила са се отличавали Игнат Котаров и бай Иван Антонов. Но Игнат е бил с голяма физическа сила, но не организирана, просто не е била канализирана и я използвал и за неприятни цели. Но както и да е, случилото се минало и заминало. Но въпреки, че Игнат е бил страшилище така да се каже, може би е силна дума тъй и неточна, но в момента не мога да намеря друга. Все пак той е внасял някакъв респект сред останалите със силата си. Игнат влиза веднъж в конфликт с Лулчев, разчитайки на силата си. Но Лулчев е бил свързан със силите на Черната ложа и е владеел някакви такива закони, че Игнат е пострадал. В такъв смисъл, че той за малко не си е отишъл от този свят. Станало е някакво развиване тука на пъпа и ако Учителят не се е намесил може би Игнат е щял да си замине. Интересното е обаче, че тоя същия Лулчев нали се е справил по този начин с Игнат и му е дал да се разбере, че Игнат да не му се навира в него. Но тоя същия Лулчев не е смее да се справи по същия начин с бай Иван. И нещо повече, бай Иван е имал такова негативно отношение и презрителност, че даже не е говорил с него. Често пъти Лулчев е минавал край бараката му и го е поздравявал, а бай Иван не го е поздравявал. Веднъж даже е минал с цялата си така наречена „упанишада“ и Лулчев поздравява бай Иван, а другите не поздравяват бай Иван. А бай Иван им вика: „Ей, калпазани, с калпазани такива, не виждате ли, че тартора ви ме поздравява, а вие мълчите като риби и минавате като говеда? Друг път да минавате и да поздравявате“. И така ги стреснал, на което Лулчев не е смее с нищо да реагира. От което за си права заключение, че Лулчев владее не знам какви сили, тъмни, но си е знаел мястото както се казва поговорката: Всяка жаба в своя гьол, и не е нагазвал територията на бай Иван и не е смее да я нагазва. Държал се е на почтено разстояние. Как е знаел, какво е знаел за бай Иван, то си е негова работа, но се е държал настрана. Бай Иван обаче трепери и се ядосва, че Лулчев така се вмъква в живота на Изгрева и губи много от времето на Учителя. А той знае едно бай Иван: Учителят е казвал много пъти, че никой няма право да му губи времето с лични работи повече от пет минути в годината. Бай Иван това го знае. Това нещо за пръв път го чувате за пет минути в годината. Аз го знам това от бай Иван. Аз в беседа не съм го намерил, но съм сигурен, че го има и е тъй. Бай Иван това го знае. Знае обаче и друго: че Учителят е казал: „Никой няма да прави никакви, каквито и да било флорутии и други неприятни инциденти вът-

ре в оградата на Изгрева". И бай Иван това е съблюдавал. Ако има някакви въпроси да решава, които са свързани с нещо, което може би ще допринесе за глорията, до неприятности и други такива неща, той е гледал да го решава някъде навън оградата, пък и да било един метър от нея, но не и вътре в оградата. Спазвал е всичко точно както нали е слушал от беседите, които е държал Учителят. Виждайки, че Лулчев прави много такива работи, отнема времето на Учителя, меси се в братския живот, стават много нередности, бай Иван взема решение, че трябва да се справи с тоя човек. Така да се справи, че той веднъж завинаги да спре да се занимава с това. Как да се справи бай Иван? Той си знае едно, както е решавал въпросите преди повече от 2500 години, така е решил да ги реши и тоя път. Понеже идва въпроса за 2500 години ще го разкажа този случай. Да, аз ще го кажа в хода на разказа. Продължаваме. И сега взема той решение, че той ще ликвидира този Лулчев. Как ще го ликвидира? С брадвата. Приготвя си брадвата, наточва я, нагласява я всичко и един ден облича се, било е студен, зимен ден. Облича си палтото, слага я под палтото и отива там където е мястото до оградата. Въпросът ще го решава вън от оградата. Отива той и проучванията му са, че тоя ден Лулчев ще се мерне на Изгрева, ще дойде там и сигурно ще влезе при Учителя и така, неговите сведения са такива и чака. Натъй, натъй се разхожда, но как става така, че Лулчев влиза вътре в оградата без бай Иван да го види и да го пресрещне преди да влезе вътре, да се справи с него. Вижда го, когато той влиза в приемната на Учителя и Учителят го приема, отваря вратата и го приема. Бай Иван си казва, сега аз ще го дебна и той няма да излезе без аз да го видя. И застава там край чешмичката, която беше с картината, на която пишеше: храни се добре, мисли добре, работи добре! Тая хубава чешмичка. Там при нея е било като вход. Разхожда се напред-назад и чака Лулчев да излезе. Чака го час, чака го два, чака го три, чака го четири часа, но Лулчев не излиза. Какво приказва с Учителя не знае, но Лулчев не излиза. А студено е и бай Иван премръзнал вече, но не си напуска поста. Вътре да влезе в Изгрева не смее, там Учителят е забранил. Той чака отвянка. И ето след четири часа на вратата се показва Учителят. Учителят се показва, сложил си ръката така и видял бай Иван и го извикал с ръка: „Ела, рекох, бързо“. И бай Иван тича при Учителя. Отива бай Иван при Учителя, Учителят е на вънка, вратата е затворена. Извадил от джоба си банкноти от 1000, 2000 и 3000 лева са били, дава ги на бай Иван и му вика: „Тичай бързо до магазина да вземеш пирони. Три килограма пирони ми трябват.“ Бай Иван като войник нищо не отказва, всичко изпълнява точно. Грабва парите и с най-голяма скорост тича някъде към Цариградското шосе, където имало магазин и купува три кг пирони. А брадвата? Брадвата у него, той не я изпуска нея. Три кг пирони. Тича бързо да ги предаде, да не изпусне Лулчев. Да, ама през това време Учителят изпратил Лулчев. И така бай Иван не можал да го съсече с брадвата. Но той от напрежение, от яд, от всичко, което му се случило, че от студ и от нервно напрежение вече така се е сковал, че вече не може нито да приказва, нито да стои, нито нищо. Тогава Учителят го вкарва вътре в стаята и започва му разтрива ръцете. Бай Иван ще си съсипе черния дроб и жлъчката, а той черния му дроб беше съсипан от такива ядове, че не може да понася нередностите, които правят нашите приятели, а пък не може да ги оправи. И се чуди как да направи, че да се изпълнява това, което дава Учителят. И тогава Учителят му разтрива ръцете, бай Иван е бил тъй вкочанял, че аха да си замине. Просто ще се пръсне черния му дроб, нали излъчва такива отрови, че не може да се справи организма му. И Той му разтрива ръцете, дава му чай да пие, така, така, така и му казва: „Илия, Илия,

Илия, ти си стигнал до крайния предел на мъжкия принцип и ако не се върнеш назад, не вземеш да се връщаш назад, не знам как ще си решиш задачата. Трябва да направиш всичко възможно, да почнеш да се връщаш назад". Защо му казва Илия? Е, тъкмо заради това, защото именно бай Иван е преродения Илия. Пророк Илия, този, който е убил 400 души пророци, 400 пророци е нарязал като краставици. За живота на Илия бай Иван можеше да приказва с часове и с подробности. И аз от него знаех много за Илия, за пророк Илия и правя аналогия пак от изказването на Учителя. Но тука ще го вмъкна пак образа на дядо Благо. Понеже дядо Благо пак знаем от Учителя, че е бил Климент Охридски. И се е говорело между нашите приятели, че учениците на Климент Охридски, наред с многото работи, които са знаели и са правили, всички са носели някакви тояги, пръти, дълги такива и са ходели с тях. После вече като завършват училището тръгвали са и проповядвали носейки всички своите тояги. А дядо Благо викал: „Ама вие да не мислите, че това са били обикновени тояги! Това са били жезли, които са носели учениците на Климент Охридски". И това става пред Учителя. А Учителят казва: „Виждате ли този, който е бил Климент Охридски как знае какво са носили учениците". Нали и заради това тая аналогия, която дава Учителят така може би пряко или за хората, които са били край Него, точно направо не е визирал нещата, не е казвал нещата, но ги е казвал в такава форма, че умния да се досети, а другия, той ще мени и ще замине край тия Слова без да разбере нищо. И така Учителят е подсказвал, нали за всеки един, ако е ставало нужда, да подсказже кой какъв е. Както е казал за Толстой, че е преродения Сократ, както е казал и за брат Ради, че е преродения патриарх Евтимий и за много наши приятели. Та така е завършила тая случка с бай Иван, със свети Илия и със секирата. Да. Секирата не е могла да влезе в действие, но Учителят е взел мерки нали да няма тоя път кармична завръзка, а нещата да се развържат по друг начин. И наистина успява Учителя, а бай Иван вече сменя по-нататък нещата. Той не се примирява с Лулчев, но вече взема едно друго становище, оставя го оня да си върви в своя път. Трябвало е да започне да се връща назад от своя път на пророк Илия, за да стане ученик на Учителя.

12. АСТРОЛОГИЯ И ФРЕНОЛОГИЯ НА ИЗГРЕВА

Сега бай Иван в своя си живот, живота му във връзка с Братството, че освен лекциите, които е слушал от Учителя, той се е занимавал с астрология. Изобщо обръщал е внимание на тая част от лекциите и беседите на Учителя където Учителят дава разяснения на френологията, на астрологията, на хиромантията, на тия окултни науки, които имат пряко отношение към индивида - към тялото, към мозъка и природата. Бай Иван е имал привилегията, че Учителят му е предложил да му предава астрология лично на него. Бай Иван е учил астрология, занимавал се е с тая наука и непълнотите, невероятните работи в тая наука, където са се издавали много литература е навлизала у нас от запад и от западните окултисти, бай Иван я е прочел, но е чувствал, че има нещо в нея не в ред. Попълвал е празнотите с всичко, което е научавал от беседите, което е държал Учителят и в които има на много места астрология, хиромантия, френология, физиогномия. И как Учителят вероятно е разбрал, че бай Иван се занимава с това, може бай Иван и да ми е казал, но аз сигурно съм и забравил как е станало, но туй го помня много добре, че Учителят веднъж му казва: „Ама ти искаш ли да учиш астрологията?" И Той го е викал и му е определял времето кога да отива при Него в приемната. И там му е го-

ворил за астрологията и бай Иван мисля, че е един от малкото, на които Учителят пряко е давал знания по астрология. Веднъж когато бай Иван е бил на изпитание по отношение на материалните средства, Учителят го среща случайно и му казва: „Ами ти, като правиш хороскопи вземаш ли пари?“ Бай Иван казал: „Не, не вземам пари.“ „Ами защо да не вземаш пари?“ „Ами, защото смятам, че това е такава наука, която не може да се сложи така, че да се търгува с нея.“ Учителят му казал: „Ами прав си, да. Така е, не трябва да се търгува с нея. Но казва, ти ако искаш можеш да вземаш пари, не за науката, а за времето, което изгубваш с някой, за да му направиш хороскоп. Само за времето, което си изгубил, за него да му вземаш пари.“ Бай Иван му казал: „Може, ама аз, казва, не ми е удобно да искам пари.“ И Учителят му отговорил: „Ами прав си. Остави ги свободни хората. Ако някой иска да ти даде пари, нека ти даде. Ако казва не иска, да не ти даде, няма да искаш. Остави ги тогава свободни“. На Изгрева, един от големите астролози е бил Георги Радев. Бай Иван го смяташе за стълб в областта на астрологията. И той как е постъпвал не знам. От къде е учил астрология също не знам, но бай Иван казваше, че бил голям интелект, знаел е много езици, ползвал се е от чуждата литература, изобщо е бил много начетен, ползвал се е от чуждата литература, изобщо е бил много начетен. Но двамата вероятно не са имали поле, в което така да се срещат, не са имали стълкновения, но не и не са имали някакъв общ живот. Поне във времето, в което съм прекарал с бай Иван, той не ми е разказвал, а то беше осем години - от 1956-1964 г. Прекарахме заедно почти денонощно гдето се казва. В такъв смисъл, че всяко свободно време, всяка вечер бяхме заедно с бай Иван. Всички недели, които имаше в годината през тия години бяхме заедно на Витоша. Той дали е оставил нещо по астрология написано? Да, той не е писал, а е диктувал. Той е диктувал астрологията. На мене лично да, аз я имам в писмен вид от него диктувана, но кратко. Има я обширно диктувана на един наш приятел Николай Монов от видинския край, от село Дунавци, град Дунавци сега, или по-рано се е наричало Витбол. И сега този текст, тази астрология бай Иван е диктувал на този приятел Николай на Рила. После с тоя Николай ние бяхме приятели. Дълги години бяхме заедно, в последно време той извършва други движения, има си свой личен път, друг живот и рядко се виждаме, но на времето той беше пчелар, имаше много пчели, вървеше му в областта на земеделието на тоя Николай и носеше мед на нашите приятели. Отсядаше при мене, в моята квартира на Изгрева и медът ми го оставяше. Аз го разпродавах и така с него имяхме доста така общ живот. Та той се съгласи да я напише астрологията на машина. Имаше си пишеща машина и го накарахме в тия тъмни времена тогава да я напише и той я написа и в мене има един екземпляр, в Благовест Жеков има един екземпляр и в Христо Христов. Ние бяхме трима приятели. Аз, Благо и Христо. Заедно следвахме и така прекарахме съвместен живот на Изгрева, та Николай написа на тримата ни по един екземпляр. Доколкото знам Благо го е провалил някъде този екземпляр, Христо не знам какво го е направил, съществува ли или не, но моят съществува и аз не го давам на никого. Сега в момента излезна в „Житно зърно“ нещо за астрологията на Иван Антонов. Някой го е публикувал. От къде го е взел не знам. Но жена ми казва, че това е от астрологията, която е на бай Иван. Тя го прочете. „Ти каза, че това те са го преписали от там, от този материал.“ А да, спомням си тя като ми каза. Сега аз ви питам защо, при положение, че Учителят му е давал информация или тълкувания за някои неща в астрологията и той при положение, че го е диктувал, че е написано нещо, това да не означава, че неговото творение е доста ценно. Разбира се, това го няма никъде, никъде не

може да се намери. Колко страници е, голямо? Мисля, че е 400-500 страници. То е една дебела книга и това бай Иван казваше, че има още толкова, но през това време, през което бяхме ние много пъти искаше той да започне да ми диктува вече на мене останалата част, която според него беше още толкова, но така и не можаха да се намерят условия. Нали аз бях винаги готов да записвам, но не можа да стане. Аз заварих тези приятели, те много трудно почваха докато се наканят, докато се започне. Сега бай Иван през тия години когато аз бях при него вече, а това бяха последните му години, трудно можеше да го издиктува. Нямаше време и сили. Имаше да преодолява доста неприятности със здравето си и аз бях най-плътно до него. Ние бяхме тримата с Христо и с Благовест Жеков, но всеки си живееше своя живот, аз единствен останах при него. Така се получи в нещата, че се наложи аз с Христо да живеем у Благовест, защото да му запазим къщата, щото имаше много такива политически събития, които се вмъкваха там и условията бяха трудни. Но всеки случай бай Иван диктуваше на Христо и на мен, по едно и също време ни диктуваше. Ние се събирахме, той идваше. Аз отивах да го взема. Той идваше вкъщи и диктуваше ни и имам една тетрадка, в която е така синтезирано, дадено, обобщено нещата.

Знам само, че Благовест неговият екземпляр го затри. Той самия ми казваше, но аз как да кажа тоя е единствения екземпляр, който го имам и си го пазя. При положение, че има условия ще се издаде тази астрология. Може да се помисли.

Трябва този свитък от 400-500 листа, заедно с онази тетрадка, която имах и заедно с други неща, за които може да се намерят да се попълнят, да се направят. Значи като перспектива това остава за в бъдеще. Сега това е за астрологията.

Френологичната карта. Понеже бай Иван се занимаваше с окултни науки, то основната наука е астрологията, но тя винаги върви заедно и с хиромантия и с френология и с физиогномия, с всичко. Тия науки те са просто комплект и занимавайки се и с тая част бай Иван има издадена една малка книжка по френология. На нея пише: Иван Антонов Изворски. Има я издадена и в нея тая същата френологична карта я има в два варианта. На едната има черепа със съответните сектори в едър мащаб, секторите, които в себе си съдържат по-малките центрове, само тия едрите и отделно дребните. И аз я имах, а пък бай Иван на тая книжка беше пък ми начертал така просто се чертае хороскоп и беше разграфил черепа така като ще дойде всяка част от черепа към кой сектор от кой дом от астрологията има отношение. Имам ли го това нещо? Аз го имах и го дадох на Благовест Жеков и той го затри по същия начин както си е затрил собствената астрология. И така, че сега го нямам, но аз мога да си го възстановя, защото аз си го знам, но нямам това, което е оригинала. За мене е важно оригинала, който ми надписа самият бай Иван, а не това. Аз в мозъка ми, както и всичките случки съществуват, затова ги диктувам. Ще се възстанови. То за възстановяване аз мога да си го възстановя сам, това мога да си го начертая и т.н., но нямам оригинала. За мене беше ценното оригинала, а не копието и неговия хороскоп.

Имам ли всички тези книжки, които той е издавал като творчество? При обиските на бай Иван са му правили особено много претърсвания и са му взели всичко. При него беше останала само тая книжка в два-три екземпляра може би или не знам, аз я имах в два-три екземпляра. Вероятно съм ги взел от Атанас Николов, който беше наш приятел и имаше книжарница „Есперанто“ и той движеше някои от тия неща, които са свързани като книжнина, като книжарница и аз мисля, че от него взех тая книжка, може би

2-3 книжки, върху които на една от тях бай Иван ми нарисува, начерта връзката между астрологията и френологията и френологичната карта, която бай Иван също е издал, не издал, а ръководил издаването. Колю Каишев е имал такива дарби да рисува. Да, например центъра където е обозначен, че човек има отношение към хумора, те са нарисували Чарли Чаплин. Нали, сега си спомням така това и всичките картинки, центровете са ги дали във вид на картинки. И къде е печатницата където се е печатало, това не знам, но знам, че нали двамата заедно Колю Каишев и бай Иван са инициаторите за издаване на тая френологична карта и аз я бях взел, бях си взел за мене един екземпляр, после ха за този, за оня и вече годините бяха такива, че Атанас можеше да приключи с книжарницата и аз му бях казал: „Абе колкото имаш дай ми ги тука“. Платих му ги и имах няколко, после раздавах, сега не знам може би имам още 1-2, които пазя. Тази съм я направил на мене си. Та това е във връзка с бай Иван, астрологията и френологията, и Учението.

13. ИЗБОРЪТ НА ЦАР

Сега как бай Иван е избран за цар? Един от редовните слушатели, посетители или от учениците, които са посещавали Школата е бил бай Иван. Казахме, че той неотлъчно е бивал в салона и даже на ул. „Оборище“ 14 е бил и негов домакин. Така главни действащи лица са били Георги Радев, Николай Дойнов и Иван Антонов. Учителят е обичал, как да кажа или е намирал за нужно, но често пъти е задавал въпроси на тия тримата и е искал мнението, становището на тях тримата. Те са се различавали помежду си, но имало е и някаква обща нишка между тях, за да прави Учителят някакви такива опити, че да им задава едни и същи въпроси. На една от лекциите на Младежкия окултен клас, преди да почне лекцията да говори, Учителят внезапно за всички казва: „Тоя път ще избираме цар на България!“ И се обръща към Георги Радев. Казва му: „Тебе ако те направим цар на България, ти какво смяташ да направиш за България?“ Георги Радев веднага казва: „Аз се отказвам. Да ми предложат такава длъжност, такава задача аз не мога да изпълнявам и затова не мога да кажа какво ще направя. Отказвам се от поста когато ми предложат това“. Учителят отговаря: „Добре щом се отказваш, ние те освобождаваме“. Тогава се обръща към Николай Дойнов и му казва: „Ако тебе те направим цар на България, ти какво смяташ, какви идеи имаш, за да направиш, да подобриш България изобщо, тя да има един нормален живот?“ „А-а, аз не искам, аз искам да бъде Крез“, отговаря Николай Дойнов. „Какъв цар, аз искам само богатство“. Учителят казва: „Не искаш ли да бъдеш цар?“ „Не искам.“ „Ами добре, рекох, ще имаш богатствата, но ще видиш какво ще ти донесат. Щом не искаш ние те освобождаваме“. А тука трябва да кажа, че години наред след това в тия комунистическите години след като Николай се беше върнал от заточението си в концлагера в Белене, веднъж на Витоша, на Присоите там където се събирахме аз му казах това. Николай обаче за моя изненада не си спомни такова нещо. Това като му казах за Крез: „О-о-о, разбира се, аз искам да бъда Крез, и сега искам да бъда Крез.“ Но нищо не си спомня за това, което е било, но за Крез си спомня. Това е мечтата му. След като приключва с Николай Дойнов, тогава Учителят се обръща към Иван Антонов. „Тебе ако те направим цар, ти какво ще направиш?“ Иван започва така както отговаря Георги Радев: „Ами и аз се отказвам, не искам да бъда цар“. Тогава Учителят казва: „А-а, рекох, не, ти искаш, не искаш, ще бъдеш цар на България, но кажи какво ще направиш ако те направим цар на България?“ „Вече не е ако те направим цар на България, но вече тебе ще те

направим!“ Тогава бай Иван казва: „Ами ако такава задача ми се възложи, аз ще обърна най-голямо внимание на образованието“. Учителят тогава добавя: „Добре, ще те видим тогава какво ще направиш“. И приключва. „Вече избрахме цар на България! България има цар. Следващия път ще избираме царица.“ А бай Иван си мисли на ума: „Ами дано да не избираме царица“. И наистина следващия път не се избирало царица и по-следващия път, изобщо царица не се е избирало. Та цар на България имаме избран, но царица нямаме. Представям си ако бяха избрали царица колко ли кандидатки щеше да има на Изгрева. Там нямаше да има отказ, дори щяха да се предлагат сами. Царица е това, не е шега работа.

14. „ТИ ВСИЧКИ ЗНАЕШ“

Ето една случка с бай Иван, която има отношение и с Учителя. Бай Иван бил журналист и си пишел статиите къщи, в бараката. Било е един летен ден, топъл, но дъждовен. Навън валило пороен дъжд. А той е вътре в стаята си. Отворил прозореца си, източния прозорец и масата му беше точно срещу тоя прозорец. Седнал там и пише нещо за вестника. А вратата му отключена. Изведнъж както вали дъжда, силен, пороен, отваря се вратата и вътре влиза една жена 40-45-годишна, мокра цялата до кости, боса. Влиза вътре и се обръща към Иван и му вика: „Ти ли си Божия човек?“ Бай Иван не може да проумее, но разбира, че се отнася за Учителя и вика: „Ами г-жа какво има?“ „Ти ли си Божия човек?“ Бай Иван ѝ казва: „Седни сега тука да се изсушиш, да изсъхнеш, а пък аз ще те заведа при Божия човек“. И бай Иван наистина запалил там печката да се изсуши жената, била мокра цялата от дъжда, направил ѝ чай, дал ѝ да пие така, а нищо не я разпитва. И когато летния дъжд престанал, той я взел и тръгнали да отиват към салона. И понеже неговия двор беше непосредствено до полянката където се играеше Паневритмия, направо тръгват през полянката да отидат към салона, смятайки че там ще намерят Учителят. Но когато излизат на полянката виждат, че беседката, гдето беше направено за музикантите да свирят в лошо време на края на поляната, Учителят е там с още няколко души приятели наши. Там под беседката нещо приказват. И тогава той се насочва към Учителя. И когато приближават вече да стигнат до Учителят, жената се засилва така, затичва се, спира и се покланя на Учителя. Учителят ѝ вика: „Стани, сестра“. Тя обаче не става, коленичила там и мълчи. Тогава Той я пита: „Какво има?“ А тя му отговаря: „Ами ти знаеш!“ Той пак я пита: „Какво има“. „Ти знаеш. Ти всичко знаеш!“ И третия път Той пак като я пита: „Какво има?“ И тя пак отговаря: „Ами Ти всичко знаеш!“ Тогава Учителят си затворил очите, замислил се така и може би след пет минути Той се обръща към нея и ѝ казва: „Ами ти нали имаше мъж?“ „Имах, но във войната го убиха.“ „Ами нали той обичаше да ти пее?“ „Обичаше и ми пееше.“ „Нали той много те обичаше?“ Тя му отговаря: „Много, много, много, много, много, много!“ Тогава Учителят ѝ казва: „Ами той сега пак ти пее“. А тя така зарадвана вика: „Ама той ли е?“ „Ама той е, той пак идва при тебе и пак ти пее“. „Пак аз къде ли не ходих, всички болници обиколих. Луда ме изкараха, всякаква ме изкараха и най-после едни се намериха да ме пратят при Тебе“. И тогава тя става, бръква в джоб ли, в торба ли, изважда една монета, но каква не знам и я сложила пред краката на Учителя. Станала и си отишла. И тогава Учителят показал монетата и казал на другите приятели: „Виждате ли, тя обича за всичко да си плаща“. Така е приключил тоя случай между тази жена и Учителят.

15. ОПАШКАТА НА ЗЛОТО КУЧЕ

Нашите приятели са посещавали редовно Витоша. А пътя за Бивака отначало е бил през Драгалевци, но после го изменят през Симеоново. Но през пътя, по който минават през селото, за да се изкачат в планината минавал така, че в една къща имало едно куче много едро и много зло. И това куче редовно при всяко минаване ухапвало някого от нашите приятели. Тогава веднъж Учителят казал: „Ако има някой, който да хване това куче за опашката и да го хвърли, то ще спре вече да хапе хората“. Никой обаче нямал такъв кураж. Но бай Иван чул това. Решил той да се справи с това куче. Мислил, мислил как да стане това и най-после намерил начин. Но, за да се справи с тая задача му трябвал още един партньор. Намерил той един наш приятел и го попитал дали е съгласен, той се съгласил. „И как ще стане?“ Казал му: „Ти ще минеш напред и ще гледаш да привлечеш вниманието на кучето, така че то да почне да те лае. То ще прескочи оградата, ще излезе навънка, за да те подгони. Аз ще вървя и то като излезе от оградата аз ще го хвана за опашката. За да му привлечеш вниманието ти ще му пращаш мисли, да може да тръгне след тебе“. Речено-сторено. Тръгват те един ден през Симеоново по тоя път. Като приближават къщата, където пребивава кучето, бай Иван гледа, че нашия приятел събира камъни и ги слага в джоба си. Бай Иван го пита: „Абе какво правиш, защо ти са тия камъни?“ „Ами ако не го хванат мислите, да имам нещо резервно вместо мислите.“ И така стигнали те до това място. Този приятел минал напред и къде с камъни, къде с мисли привлякъл кучето, а бай Иван зад него и точно когато кучето прехвърляло оградата и бай Иван изведнъж зад него и то се стъписало и той успял да го хване за опашката. Бай Иван казва, че бил видял голям зор, защото кучето било голямо, грамадно куче. „Но аз като го хванах за опашката, та като го завъртях един-два пъти така във въздуха и като го метнах в един съседен двор.“ Хвърлил го той в двора, а в двора имало няколко кучета. А нали всяко куче си знае периметъра и не пуща друго, та като го погнали и то останало така само сред чуждите кучета и бай Иван разправяше: „Наистина от тогава нататък това куче никого не залая и никого не ухапа“. Така той изпълнил една задача от Учителя и нашите приятели можели вече спокойно да се движат за към планината нагоре.

16. ПОСТ И МОБИЛИЗАЦИЯ

По едно време политическото положение е било напечено и вероятно някакви учения мобилизационни е имало в навечерието на войната. Бай Иван трябвало също да бъде мобилизиран. Идва му повиквателната, обаче той решава да не отива. Минават ден, два, някои от приятелите, които получават заминават, ходят при Учителя, искат Му съвети и т.н. Той им казва кому каквото е нужно, но бай Иван не отива. Наближава времето когато той трябва вече да се яви и не щеш ли Учителят го среща на Изгрева и му вика: „Готвиш ли се за мобилизация?“ Бай Иван казва: „А-а, не, аз съм решил да не ходя“. Учителят му казва: „Ама ти знаеш ли последствията ако не отидеш?“ Бай Иван казал: „Знам ги!“ „Ама готов ли си да понесеш тия последствия?“ „Да, готов съм.“ „Знаеш ли, че наказанието може да е смъртно?“ „Знам.“ „Готов ли си да го понесеш?“ „Готов съм!“ Тогава Учителят му казва: „Щом е така, ти вземи и пости десет дена“. И като му казал Учителят да пости десет дена, той постил и така отслабнал и наистина мъчно се движел и на десетия ден

дошли военните да видят защо не се явява на мобилизацията. Но като го видели така, че едвам диша, че едвам се държи на краката си разбрали, че от него няма войник да стане. Само постил, но вода не е пиел. Е, как е постил не знам, но е постил, както му е казал Учителят. Те като го видели казали: „А-а, ти момче не ставаш за армията“ и го освободили. И така бай Иван не заминава в армията по причина на това, че е бил готов да понесе всички неприятности, които ще му се случат, а пък вероятно Учителят виждайки, че той е готов да понесе последствията от избора от него път, му дава метод, чрез който да може да мине благополучно неприятностите.

От 1956 г. до 1964 г. аз прекарах живота си с бай Иван и струва ми се, че всичко каквото той имаше да ми кажа, той го каза по най-различни поводи. Той ми е разказвал случки, с които е подкрепял някаква идея, някакво становище, някакви указания, някакви мисли от Учителя и т.н. По този начин аз знам за бай Иван цялата му биография, целия му живот не предначертано разказани, а като естествено. Те така са най-добре запомнени. Много от тях съм ги слушал по няколко пъти. Много пъти съм ги слушал и понеже аз тогава бях млад, някой път се ядосвах: Абе викам стой, няма ли какво да ми кажеш, че пак същото ми разказваш. А сега като са минали годините и си питам някой път: Абе къде е сега бай Иван да ми каже още един път, още пет пъти за това. Тогава съм го слушал и съм възприемал по един начин. Сега като минаха годините много работи си ги обяснявам вече по-пълно. Виждам ги в друга светлина. Някои работи може би да не си спомням точно как са били, но така линията си я знам. И когато ги разказвам по един и същи начин, не изпускам нали едно или да заменям друго. Ех, някой път може да употреба една дума или друга, но линията я знам точно. Всичко го имам в ума си, някой път жена ми Жечка ми вика, това съм го слушала, стига си ми го приказвал. А пък аз точно тогава си казвам, къде е бай Иван още един път, още два пъти да ми го каже. Защото сега като ми го каже имам да му задам още много въпроси, за да си допълня. Ами това защо е така, ами онова защо е така. Но няма го бай Иван вече. Останаха у мен само неговите спомени. А и това не е малко. Благодаря.

17. ВЕСТНИКАРСКАТА ЗАЩИТА

Искам да разкажа за случката с реагирането във вестниците. Наистина както Галилей Величков в своите спомени разказва, че ние Братството сме били обект на атаки от вестниците по линия на поповете, на официалната религия явно, но по отношение на това, на реакцията на бай Иван и на реакцията на Учителя той нещо бърка. Затуй аз ще я разкажа, а пък неговото разказване ще остава. Аз от бай Иван съм го слушал много пъти и си го знам как е. Учителят е четял вестници, носили са му ги, а пък особено през военните години е държал да следи събитията как се поднасят чрез вестниците. Даже знам, че веднъж, но за съжаление трябва в потвърждение на това къде е сега бай Иван да ми каже за това как Учителят се е изразил за Хитлер. Имало е в един вестник на първа страница Хитлер, снимката му на цялата първа страница. Учителят я гледа, а бай Иван през това време минава край Учителя и Го вижда. Учителят го вика и му казва: „Виждаш ли го тоя“, и сега точно туй не мога да си спомня каква дума е употребил Учителя, но тя е била негативна по отношение на Хитлер. И то свръхнегативна. Обаче тая дума ми се е изличила, знам че е негативна, но сега колкото и да търся негативните думи, не мога да я намеря в паметта си. Представям си бай Иван как ми го разказваше, представям си как ми изобразяваше колко строг е бил

Учителят и като че ли бай Иван е виновен. Бай Иван така ми казваше: „Като че ли аз съм виновен, че Хитлер така прави и така постъпва. Строго ми казва, ти знаеш ли аз какво ще го правя той?“ Какво ще го прави. Какво ще го прави не знам, но знам, че изказването е в негативна форма, че Учителят е много недоволен от това, което е направил Хитлер. За съжаление ето това съм го забравил. Но го знаех... Та това е във връзка с вестниците. Учителят е четял вестници и е искал да знае събитията, които са ставали. Сега по повод на едно описание срещу него във вестниците. Учителят е прочел, виждал, а при какви обстоятелства, как е станало, така че бай Иван е бил там и той прочита какво е писано срещу Учителя във вестника. И като прочита и коментират с Учителя, бай Иван казва: „Учителю, да взема да напиша аз една статия-опровержение на това!“ Учителят казва: „Ами напиши!“ И бай Иван взема и каквото си е изпълнителен, пък щом Учителят каже нещо, отива си къщи, сяда и написва една статия страхотна и ги ликвидира. Учителят като му казва напиши, напиши я, казал и я донеси да я прочета, да я прегледам аз. И така бай Иван я написва и я занася. Учителят я прочита, харесва я и казва: „Добре“, и му задава въпроса: „Ами сега къде ще я отпечаташ?“ „Ах, Учителю, как къде, ами аз работя в „Зора“, той е официоз, аз в него вестник ще я отпечатам.“ „Ами, добре, напиши я, отпечатай я“. И бай Иван взема статията и си тръгва, вероятно от приемната, нали там ги е приемал. Обаче тъкмо си тръгва, Учителят го вика и му казва: „Слушай какво, я по-хубаво не я отпечатвай! Не е необходимо, пък виж какво и да я отпечаташ и да го напишем това, те пак същото ще си мислят за нас. Пък ако искаш да знаеш ние управляваме не само България, но и целия свят управляваме“. Щото статията във вестника е била по повод на това, че Учителят се бърка в политическите събития на страната и целта е била да се докаже, че това е измислица. Но Учителят точно това казва: „Ако искаш да знаеш, ние управляваме не само България, но и целия свят ние го управляваме“. Така е тая случка с вестниците, за която споменава Галилей, но той казва, че бай Иван ходил, написал статията, че е свирил с цигулката и т.н., което за мене, аз не го знаех, макар че аз прекарвах с бай Иван осем години всеки ден и всяка вечер. Всички вечери заедно с него до най-рано до 10, 11, 12 часа. Неделите сутрин от 4 часа до вечерта до 10 прекарвахме заедно. Бай Иван не виждаше вечерно време, имаше така наречената кокоша слепота. И в тъмното не можеше да вижда. Аз сутрин отивах неделните дни, когато отиваме на Витоша, сутрин отивах при него, той ме хващаше под ръка и двамата отивахме до автобусната спирка един до друг. Аз го водя, той се държи за мене. Отиваме на автобусната спирка, качваме се, отиваме на Симеоново, но тъмно, в тъмнината и продължаваме нагоре. Това зиме, лете, дъжд, сняг, виелици, това няма никакво значение. Ние отиваме на Витоша. И през целия път ние разговаряме. Или за астрология или за някакви случки, или за това, или за онова, за всичко и по тоя начин, това гдето казах, че съм ги слушал и един път, и два пъти, три пъти и десет пъти съм ги слушал. Един път по един повод, втори път по друг повод, по най-различни поводи нали, за да се подкрепи дадена теза той ми ги е разказвал и така, че аз ги знаех и просто претендирам да ги знаех тия неща по-добре от всички останали наши приятели, защото аз бях единствения и последен човек, който беше плътно до бай Иван Антонов Изворски.

18. КОЙ Е НАПОЛЕОН

Така, за да продължа с вестниците, бай Иван пък от своя страна пише във вестника за Наполеон. Вероятно по някаква годишнина или какво истори-

ческо събитие ли е било, не знам, но решава да пише за Наполеон. Пише една статия фактически против Наполеон, ама така я написва, че го сразява и използва даже и това, че Бетовен е написал третата си симфония, така наречената „Герояка“, посветена е на Наполеон. Обаче когато Наполеон води битките в Русия и завършва катастрофално и във Ватерло и т.н. Бетовен се отказва от посвещението си и го задрасква. Той вижда, че Наполеон изменя на идеята, на която е бил носител. Бай Иван използва и тая работа и я пише. Като написва статията ден, два след това Учителят го среща и тогава явно Той е прочел статията на бай Иван за Наполеон. Бай Иван не носи вестника в ръката си. Но Той го среща на Изгрева, извиква го и му казва: „Ама ти какво мислиш за Наполеон?“ И бай Иван откровено си казва: „Учителю, остави го, калпазанин такъв, той направил сума пакости и т.н.“ И тогава Учителят му казва: „А-а, не, Наполеон е ученик на Бялото Братство и той имаше задача да събори феодализма в Европа. И той изпълни задачата си. Само че на него му беше казано със славяните, с Русия няма да се занимаваш. Той обаче направи нарушение, не изпълни това, отиде да се занимава със славяните и затова трябваше после да води размисли като заточеник на Св. Елена. Инак той е ученик на Бялото Братство“. Това е по повод връзката на нашите приятели на Учението с вестниците и нещата, които са свързани и може да се каже, че бай Иван е бил в основата на тези защиты, защото е бил просто сътрудник-журналист във вестниците.

19. ПРИ ВЪЗРАСТНИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Не, бай Иван пенсия нямаше, не получаваше никаква пенсия и интересно е, че през време на комунизма се провеждаха редица избори, пародия на изборите и на него му носеха редовно някакви формуляри, които трябваше да се попълват и там имаше име, положение семейно, социално и т.н. Всички данни трябваше да се попълнят, щото не можеше да идеш дори да гласуваш, без да ти знаят нали родословието напред и назад, встрани и т.н. Всичко трябваше да се попълни и бай Иван, там където пишеше социално положение пишеше „боледува и гладува благодарение на народната власт“. А наистина беше, че той нямаше никаква пенсия, но той имаше много приятели и как да кажа, материално не беше обезпечен, нали, той не знаеше, че на еди коя си дата ще получи средства. Това нещо той нямаше. Но имаше целия кураж да живее така. Не отиде да се моли на никого, на Народната власт най-малко, да иска социална пенсия, не, не отиде да иска от никого. Повтарям, че имаше куража да живее така. Нямаше вече физически възможности да работи където и да било по причина, че беше със здравето не добре, не виждаше вечерно време, както казах. Пък и къде да иде да работи. Но така, аз с него осемте години ги изкарах добре, живеехме. Само аз спях в квартирата си, а живеех на около 50 метра. Аз имах за квартира къщата на Марийка Марашлиева, тя беше съсобственичка със своята леля. Леля й на Марийка. Къщата беше от две стаи. Отначало аз живеех в едната стая, а долу имаше сутерен, който в едната част беше стая, а другото беше мазе, в което държаша въглищата. В тоя сутерен имаше квартиранти. Но те си излязоха и когато те си излязоха аз се прехвърлих в тоя сутерен да живея заедно с тоя приятел Христо, по което време той, аз и Благихме студенти в София и той, Благихме живееше у тях, а пък Христо и аз живеехме в тоя сутерен. Аз ходех и се хранех на обед, вечеря и закуска у бай Иван. Отначало обядвахме във вегетарианския ресторант години наред, но след това аз започнах с бай Иван. Аз му носех продукти и така заедно си готвехме. Това беше пак от полза за мен

в интелектуален смисъл, че хранейки се заедно ние пак разговаряхме на най-различни теми и това допълваше непрекъснато моите празноти в интелектуално отношение. Добре, ама Иван Антонов е нещо като един духовен баща. Аз, идвайки от Русе в София нямах никакви знания. Баща ми се грижеше за мене в областта на материалните средства, обаче за интелектуалните, той само се грижеше да ми осигури средства, за да уча. Но той не можеше да ми даде това, което ми даде Иван Антонов. От него аз научих страшно много, ако той не беше не знам, моя интелект едва може би щеше да се развие, но как и какво, какъв път щеше да хване, не знам. Но с Иван Антонов, всичко, което трябваше да науча го научих и мисля, че той ме обичаше. Защо си вадя това заключение, разбира се години след това. Защото и точно там където аз правех грешки и бях обект на нападки и най-вече от нашите приятели и особено от възрастните сестри, той ме защитаваше. Той вземаше моята страна. А аз виждам, че не съм прав, аз ги атакувам и не съм прав. Но той ме защитаваше. От там си вадя аз заключението, той просто ме обичаше и даже и недостатъците ми беше съгласен да ги покрие, да ги видоизмени, но само аз да съм прав. В русенския край на възрастните хора като ги срещнеш, на възрастния му казваш дядо, ако е жена викаш бабо и идвайки тука продължих тоя си навик. А живея на Изгрева и не съобразявам, че голяма част от нашите сестри бяха госпожици, а пък са възрастни и аз се обръщам към тях: "Ами, бабо". А те като се обърнат към мене, като се озъбят, те ще ме ликвидират. А пък аз бях буен по характер. И те понеже се ядосват, аз още повече ги атакувам. И така един ден на Витоша срещам Олга Славчева. На Витоша имаше една колиба от камъни, аз съм един от участниците в строежа на тая колиба и така бяхме го направили, че през зимата да има някъде човек да се преоблече и т.н. Тя беше трагедия, една катакомба, но все пак на възрастните им създаваше някакъв покрив, да не ги духа вятъра. Аз не влизах вътре, но аз пренасях картофите. На Бивака се беше образувал такъв обичай, че неделята, нали няма къде да ходим, взеха салон, взеха всичко, няма къде да се събираме и на Бивака се събираме и носим картофи. Най-напред всеки носи по 2-3 картофа, но после се организира така, че се купуваха картофи предварително. При бараката на Влад Пашов беше изкопана една голяма дупка и се слагаха там картофите и събота вечер аз отивам и напълвам една голяма раница с картофи. Сутринта в неделя с бай Иван отиваме първи. Бай Иван беше и готвач, много добър готвач и на него му беше задължението да направи картофената супа. А пък сутринта да посрещнем всички приятели, аз имах задължението и Благги, и Христо, да заварим всички чайници с вода и да посрещнем хората като идват с вряла вода. И така и правехме.

Една сутрин бай Иван бели картофите, аз глася чайниците, вода, дърва и Христо тича натъй, натъй и виждам, че Олга Славчева пристига. И аз се усмихвам така и викам: „Бабо Олге, заповядай!“ Леле, какво беше учудването ми когато баба Олга застана срещу мене на 5-6 метра и вика: „Повтори, повтори. Какво каза?“ „Ами, бабо Олге, заповядай, какво да кажа друго“. И леле тая баба Олга беше с бастун, подпира се нали като идва, като дигна бастуна и като полетя към мене, ще ме бие с бастуна. Пък какво ще ме бие, аз мога да я вдигна и да я метна, но гледам, че тя е разярена. И се отдръпнах настрана. А тя прелетя край мене, спря се до бай Иван и вика: „Иване, виждаш ли“ и плаче жената, плаче. „Виждаш ли до къде я докарахме, баба да ми вика.“ А бай Иван вика: „Ами като си баба, какво да ти направя“. И тая сестра се пълна в колибата и там плаче, плаче. Да, ама с тоя плач аз съм на 20 години, къде може нещо да ме трогне, нито нищо. Аз като го ударих така на всички, коя срещна баба, баба Иванка, баба Стоянка, баба Марийка и всички

ги бабосвах. Ех, ако е сега няма да го направя, но тогава беше така. И Стоянка Илиева и тя беше от този сорт. Ха, да, само че тя понасяше тая работа и въпреки, че ѝ виках бабо, тя беше съгласна. Обаче каква беше работата с нея. Тя имаше комерчески отношения и заради това се съгласяваше. Нищо. При нас стоически понасяше тая атака. Защо? Аз съм от Русе. А тя преди години, може би преди 30 години или колко години е било в Русе и там имаше стопанство, братя Маркови, известни с магазина си и с това, че ползвала се е от богатата материалните, които имало и сега вече ги няма. Но останало ѝ в ума, че те освен други неща правят и хубав оцет. И аз когато си отивам през ваканциите в Русе тя все ми заръчва оцет да ѝ донеса. И аз ѝ донасям оцет. Отивам при братя Маркови, вземам от оцета едно шише и ѝ донасям. Един път обаче забравих да донеса оцет и тя като започна да ми се кара, като че ли съм направил кой знае каква грешка. И аз ѝ викам: „Добре, ще ти намеря оцет“. А живеехме вече с тоя Христо. Той ми вика: „Абе стига, що се занимаваш с нея, какво толкова оцет, та оцет. Ще купя от магазина един оцет и ще ѝ дадем. Колко му е сложна работа, може и така“. При второто заръчване на оцет, следващото, никакъв оцет не нося аз от Русе, но вземам едно старо шише, отивам в магазина, купувам едно шише, преливаме го оцета в другото шише и ѝ го занасяме. Те ти русенски оцет. Чакаме какво ще стане. За наше учудване сестра Стоянка възприема оцета като русенски и вика следващия път пак да ми донесеш. Следващият път пак от магазина едно шише, пак сипваме в това и ѝ носим. На тия години как да не ѝ се смееш на сестра Стоянка, че ние ѝ носим фалшив русенски оцет. Тя обаче си го приема като хубав, русенски. Това ни е една от шегите, които ние си правехме и със Стоянка, и с Петър Филипов, и с всички останали образи, които живееха тогава. А те бяха страхотни. Пък за коя изгревянка ли с усмивка да не говорим.

Един интересен образ на Изгрева беше сестра Севда. Коя не знам, но така си я знаехме по туй време когато аз бях на Изгрева. Тя беше вече доста възрастна, малко прегърбена, живееше в тия братски стаи, където живееше Гради, Методи, Пантелей. В една от тия стаички живееше и тя там, около Гита. Веднъж тя ми се оплака, че я болят краката, нещо не е добре с краката и я болят. Аз ѝ викам: „Ами, сестра, в беседите е казано, че краката са свързани с добродетелите. Значи не правиш достатъчно добро. Трябва да правиш добрини. Първата добрина, която можеш да направиш и може да ти облекчи краката е да ми направиш една баница и готово, ще ти минат краката“. „О, брат, ама ти не знаеш, те чак толкова не ме болят“. И така в този случай баница да направи, не. Болките изведнъж преминаха, отказа се от лечението.

После допълнително ще се спрем на всички образи, за които си спомням. Имаше и смешни неща, но сериозните бяха повече стигащи до невероятното заплетени случаи от кармични развръзки. Тук бе Школа - окултна Школа.

20. НОВОТО УЧЕНИЕ ИСКА НОВИ МЕТОДИ

Било е на съборите, когато са ставали вече на Изгрева. Кой събор точно не мога да кажа. Но след като е приключил събора много от нашите приятели са били учители и тия учители са решили да помолят Учителят да им държи отделна беседа, вече след като всичко е приключило. Учителят се съгласил. И наистина на поляната Той им е изнесъл една беседа. Вероятно може би брат Боев я е стенографирал. Но на тая беседа е присъствал и бай Иван. След като свършила беседата един от учителите се оплаква на

Учителя: „Аз там където съм учител в село или град, няма никакви условия да се разпространява Учението. Нито салон може да се направи, нито някаква стая, изобщо няма условия и аз просто не мога да разпространявам Учението без тия условия". Просто той иска Учителят да му подсказе, като какво може да направи, за да могат да се създадат тия условия. И тогава за учудване на всички и на бай Иван най-вече, Учителят казва: „А-а, ама вие как мислите, Новото Учение да го разпространявате по старите методи и по старите начини ли? Не, Новото Учение се разпространява по нови начини, по нови методи. За Новото Учение не е необходимо нито салони, нито църкви, нито каквито и да било сгради. Новото Учение може да се разпространява по всякакъв начин, без да има наличието на тия средства. Просто живота ви ще бъде така устроен, че вие да разпространявате Новото Учение. За Новото Учение не са необходими никакви салони". И това на мене ми се е набило, така ми се е врязало, а с бай Иван много пъти сме коментирали за това и най-вече след като станаха всичките тия събития на Изгрева, когато го отнеха салона и на всичкото отгоре и прокурора взе, че го каза съвсем същото в съда. Добре, но аз съм бил там, как се възприе това нещо? Аз понеже съм от друго поколение. Ами никой не обърна внимание на това изказване изобщо. Да. Те всички бяха съсредоточени в това, да се оправдаят, да не понесат никакви последствия, да няма осъдени. Всичко да излезе така безобидно. Мисля, че те бяха така на крива посока. Може би включително и аз. В такъв смисъл. Аз затуй казвам, ако не беше бай Иван може би посоката ми на движение щеше да бъде някак съвсем друга. Аз съм патриархално възпитан. Нито обичах да мия чинии, нито да готвя, нито това или онова. А пък майка ми забраняваше изобщо да се доближавам до долапа, до тия места. „Ти си мъж, ти сядаш и ти се сервира и такова нещо няма, няма такива работи." Сега помагам ли? А при бай Иван коренно се промени всичко. Аз сега не помагам или ако помагам то е съвсем повърхностно. Но мисълта ми е, че аз се научих дори и да готвя, да си услужвам и там в квартала, щото той не беше само Изгрева с наши приятели, беше и с външни хора и си поддържахме квартирата така, че викаха, ами вие си поддържате квартирата по-добре отколкото някоя мома. Така в квартала бях известен наоколо от живущите. Но това е благодарение на бай Иван, а не на другото. И да се върнем на съдебния процес.

И Елена Андреева обръща внимание на това, че наистина никой не обърнал внимание на думите на прокурора. Всички бяха съсредоточени, Жечо Панайотов и Борис Николов да бъдат оправдани, че правосъдието е на грешна посока и т.н. А никой не обръщаше внимание на това какво говори другата страна. Всеки гледа себе си да реши. Вярно, че нашите хора бяха прави, но те не се задълбочаваха. Имаха хубави изказвания, даже си спомням изказването на Методи Константинов. Ставаше дума за книгата „Учителят". Там нали един от авторите е и Методи Константинов и беше атакуем, че са я издали на френски език. И тогава Методи задава въпрос на съдиите, които са отпред и ги пита: „Абе вие ме обвинявате или ни обвинявате всичките нас, така и така, но вие чели ли сте тая книга?" Ония викат: „Не сме". „Ами като не сте я чели защо, за какво ни обвинявате? Вие не знаете в какво да ни обвинявате. Някой ви казва и вие приказвате. Но за да ни обвинявате и за да искате от нас вие трябва да я прочетете. Вие не сте я прочели, а искате да спорим и да приказваме и да ни съдите за това. Как ще ни съдите след като вие нищо не знаете за нея?" Това беше наистина един аргументиран отговор и смел отговор по това време. Ти да атакуваш правосъдието, тогава то беше така наистина повече от геройство. Методи имаше много други работи, на които аз се надсмивах. Но тука той имаше куража да се яви там и

да каже право в лицето така както са наистина нещата. Та мисълта ми е, че наистина всички бяха съсредоточени в своята защита, та изпуснаха другите неща, съществени неща. За тях Учителят беше говорил в Школата Си.

21. ЕВАКУАЦИЯ В ТРЯВНА

Сега идваме в разказа си в годините, когато войната 1939-1944 г. вече бушува в България и в Европа. Положението става доста сериозно. Американци и англичани бомбардират вече и България. Аз самият си спомням и бомбардировките над Русе. Наистина страшно беше и до такава степен, те не само София бомбардираха, но и Русе, не защото Русе беше прицел, но отсреща Гюргево беше прицел на английските самолети, но нашите ги закачаха с противовъздушна отбрана и като няма накъде, не могат да стигнат до Румъния, вземаха че си изсипаха бомбите в Русе. И беше страшно трещене на бомбите до такава степен, че баща ми взе решение и направи окоп в двора. След туй се преместихме, имяхме лозя далеч извън града и там живеехме и от там наблюдавахме като на театър бойните действия на английските самолети както на нашата противозенитна артилерия и на румънската артилерия. Та на 10 януари 1944 г. става голямата бомбардировка в София, която така затрива много народ, много къщи и става прочутата голяма бомбардировка. Учителят взема решение да се премести в Мърчаево. Но преди това един ден Той казва на бай Иван: „Пригответи се да отидем на екскурзия на Витоша“. Бай Иван се приготвя и тръгват. Пеша от Изгрева, отиват в Симеоново, от Симеоново се изкачват нагоре, но не по посока на Бивака Ел Шадай, както го знаят. По времето когато аз бях на Изгрева никой не му викаше на Бивака Ел Шадай, всеки му викаше Бивака. Беше известен още с географското си име „Железни врата“. Но така говорехме. В източната страна на Бивака тръгват от реката на изток нагоре, нагоре, нагоре и стигат някъде нагоре до къде и аз не знам, но доста на високо, може би там където е така наречената цветна поляна. В зимата, в големия сняг, двамата само вървят и мълчат. Учителят мълчи и бай Иван мълчи. И когато стигат вече на определена височина Учителят се спира и се обръща към бай Иван: „Ти сега ще отидеш в Трявна при твоя приятел“. Бай Иван му казва: „Аз нямам приятел в Трявна“. „Не, ти имаш един приятел в Трявна“. Бай Иван мисли, мисли. „Абе явно е, че на един от Трявна му правих хороскоп, но той не ми е приятел. Само му направих хороскоп и толкоз.“ „Приятел ти е, вземаш и отиваш в Трявна.“ И изважда един плик с пари. Колко пари имало в плика, бай Иван не знае. Но му дава на бай Иван парите: „Ето ти парите, вземаш влака и заминаваш за Трявна“. Бай Иван щом му казва, той изпълнява. И наистина връщат се след това, бай Иван си отива къщи, взема си това, което смята, че трябва да си вземе и тръгва към гарата. Но пътуването му към гарата трае повече от 24 часа, защото превозни средства вече нищо няма, къщи съборени, улиците задръстени. Ако вървиш по една улица 200 метра, след това има вече купища съборени къщи и не може, трябва да тръгнеш по друга, по трета и пак се натъкваш на същото и така той стига на гарата след 24 часа пътуване. От Изгрева до гарата на София пешком до Централна гара. Страхотното пътуване било като имаш предвид, че той в тъмното не може и да се движи. Стига на гарата и какво да види там. На гарата е митинг от народ ама това да се добереш до касите, да си купиш билет, то е невъзможно. По някаква случайност тълпата го качва на влака, който ще заминава за Горна Оряховица и от там за Трявна. Ама билет, няма билет, това е, ама и то кой ще търси билет, то така натъкано,

кой как може. На един крак, на два крака, на глава, на ръце всеки пътува, за да избяга от София. На бай Иван обаче му се нарежда и успява да стигне Горна Оряховица и оттам да вземе другия влак за Трявна и стига в Трявна и пита за тоя Цаню Антонов. А това е човекът, на който той е направил хороскоп. И всеки му казва: „А-а, да, ще те заведем“. А Цаню Антонов е учител по дърворезба в тревненското училище по дървообработване. Учил е тук в България и е завършил в Германия, специализирал за дървообработването, дърворезба. И там е учител. Намира го той и бай Иван се представя, пък оня все едно, че го е чакал от една година, че ще му дойде на гости. Веднага го приема. И той се установява да живее при Цаню Антонов. И така няколко дни след 10.I.1944 г. до есента на 1944 г. когато вече събитията се уталожават и политическите промени са извършени в България, бай Иван живее в Трявна. Той е живеел ниско в града. Сега Трявна се е разраснала нагоре в планината и те тримата със Славко Петков, който е бил също тревненец и живее в Трявна, тримата са се изкачвали над Трявна на една полянка, където са прекарвали свободното време. Бай Иван е готвел, а Цаню е ходел в училището да си преподава уроците, Славко си е ходел също като специалист в електроснабдяването или пък той е специалист в електро областта и си е вършил той своята работа. И тримата ергени. Цаню и Славко са се познавали по отделно с Учението и случайно се срещат в Трявна и така оригинално са се запознали двамата като са се гледали така няколко минути. И тогава всеки си казал становището и така са се запознали двамата и са разбрали двамата, че следват един и същи път, но не се познават инак. И когато се изкачват на тая полянка над Трявна, от там са виждали самолетите как прекосяват и отиват за към София, но е безопасно за Трявна. Тогава Цаню и Славко са замечтали да си направят къща именно на тая полянка. Бай Иван им казал да бъдат рахат, че ще дойде време когато ще могат да си направят къща. И наистина, минава известно време след това и те успяват, вече Цаню Антонов става известна личност в Трявна, Славко по своя линия и той става известна личност и успяват да закупят това място горе и там си построяват една къща-близнак. В едната половина живее Цаню, а в другата половина живее Славко. После Славко се оженва за математичката Райна Михайлова и си има една дъщеря, която сега е в Германия като прочута певица. А Славко ми беше на гости преди един месец. Славко е вече на 93 години. И така мечтата им да имат къща на това място се сбъдва. Цаню става известен в дърворезбата, благодарение на това, че му възлагат да направи таваните на къщата в Лайпциг, където е бил Георги Димитров по време на Лайпцигския процес. Там решават да направят тоя обект историческо място като българско, като направят таваните с резба. Цаню проектира таваните, а учениците в тревненското училище изпълняват поръчката и го монтират там. Цаню бива командирован в Лайпциг за монтирането. За тая му работа той става лауреат и така Цаню Антонов е бял брат, обаче същевременно е и лауреат на Димитровска награда, носител на червено знаме и още някои такива първостепенни знаци на комунизма. Но това не му пречеше той да бъде предан наш приятел и години наред те бяха предани на Учението. През престояването си в Трявна бай Иван е обяснявал разбиранията си от своя гледна точка, от това как той го е възприемал, с астрология ги е занимавал, изобщо имали са един доста интензивен живот и са изпълнявали Учението в тая светлина, в която е говорил Учителят на учителите, че Новото Учение не е необходимо да бъде разпространявано в никакви зали и салони, а може и на тая полянка горе над Трявна под небето ясно синьо или дъждовно и мъгливо.

22. ДЯДО БЛАГО

Сега мога да разкажа за дядо Благо. Ще започна от това как бай Иван е взел призванието, за което бяхме споменали. Това е много интересно. Дядо Благо и брат Иван са били много големи приятели. Общували са като бай Иван е отивал сутрин у дядо Благо или дядо Благо е отивал у бай Иван. Заедно са закусвали. Някой път дядо Благо правел попара и идва при бай Иван и му викал: „Ти, господине, сега обичаш ли баница?“ Бай Иван отговарял: „Ами обичам, как да не обичам“. „Ами тогава щом обичаш, заповядай! Аз имам баница“. И бай Иван тръгва с дядо Благо, отиват у тях, като влизат вътре, гледа бай Иван на масата две големи паници похлупени отгоре. Дядо Благо разкрива едната паница, поднася я и казва: „Ето, заповядай, господине!“ Бай Иван гледа: „Ах, ама ти нали баница...“ и дядо Благо гледа изненадано: „Ах, чудна работа, ами тя баницата се обърнала на попареница!“ И така в един хумористичен вид те са общували много сърдечно. Той има много такива скоропоговорки, пословици, гатанки. При едно такова общуване на дядо Благо му идват гости. Поглеждайки през прозореца той разбрал кои идват и бил недоволен от посещението им и казал на бай Иван: „Ти стой сега в тая стая, аз казал ще изляза да ги посрещна и бързо, бързо ще ги отпратя. Не ми са приятни, сега за какво идват“. И наистина той излязъл, а пък бай Иван докато чака да свърши тази операция дядо Благо, какво да прави и взел да разглежда библиотеката му. Така, така беседите подредени, които са издадени, които са подвързани и бай Иван казал: „Абе я чакай да видя аз това старче какво чете толкова много“. Започнал и дръпнал една беседа и отваря. И когато отваря гледа вътре в беседата едно тесте с хартия - нещо написано. Изважда го и започва да чете „Призвание към народа ми“ и така, така... Ах, тоя старец има нещо от Учителя, а на мене нищо не ми е казал до тоя момент. Взема го и го слага в джоба си. Затваря беседата и пак я връща на мястото ѝ. Дядо Благо се връща, изпратил гостите по живо, по здраво, продължават си разговора. Бай Иван ни лук ял, ни лук мирисал, нищо не споменава на дядо Благо. И сега вече бай Иван търси начин пък той да се измъкне. Измъква се и отива и първата му работа е да го прочете. Прочита, нещо непознато за него. Събитието е станало значи преди 1937 г., защото дядо Благо си заминава от тоя свят 1937 г. Прочита го бай Иван и вика: „А, това нещо трябва да се препише. Тогава намира не знам при кого, как, дали е използвал Елена Андреева или Паша, или някой друг да му го препише на машина, но някой го преписва на машина. Преписват му го в един, два, три и повече екземпляра и той за себе си остава, на друг дава, на които смята, че трябва да даде и така след свършване на тая операция той пак отива на гости на дядо Благо и при подходящ случай слага посланието пак на същото място, където си е било. Минава известно време, обаче вече започнало да се шушука, да се говори, че има нещо от Учителя, което досега никой не е знаел. И наистина, че никой не е знаел. Само са знаели тримата първи ученици на Учителя и дядо Благо, защото пък дядо Благо от своя страна е бил близък приятел с Тодор Стоименов. А Тодор Стоименов е един от тия трима ученици и той го е имал. Вероятно така, като добри приятели на двамата той е дал някакъв екземпляр, преписан и на дядо Благо. А те двамата често са ходили на Витоша. Тука ще вмъкна и един случай между двамата. Дядо Благо е възрастен, но е по-пъргав, по-раздвижен, по не се уморява. Тодор Стоименов по се уморява, по е слаб физически, по-немошен. И като вървят, трябва да си почиват, най-вече Тодор Стоименов. Дядо Благо вижда, че Тодор Стоименов има нужда от почивка, обаче ако му каже: „Тодоре, дай

да си починем", той пък се засягал. Не му било приятно да смятат, че не може да върви като другите и имал амбицията да бъде пръв. За да не засегне личните му чувства дядо Благо търси някаква подходяща форма. Така веднъж като го вижда, че е доста уморен и че няма намерение да се спира, пък може да бъде и фатално за него, извикал му: „Тодоре, абе какво е онова там долу гдето се вижда?“ Стоименов се обръща гледа, гледа, не може да види за какво става дума и пита дядо Благо: „Абе, дядо Благо, за какво става дума? Не мога да видя“. „Ами и аз не мога да разбера. Виждам нещо, ама какво е не мога да разбера. Кон ли е, комар ли е, не зная. Ти не можеш ли го видя?“ Та така пак в хумористичен вид дядо Благо общува с Тодор Стоименов и докато се разберат за какво става дума, за кон или за комар, нали през това време Тодор Стоименов си отпочива и после пак продължават. В такива случаи им е минавал така живота.

Сега да се върнем пак към Призванието. Започва да се шушука тук и там и стига до ушите на дядо Благо и на Тодор Стоименов. Те почват да се съмняват един в друг. Кой е предателя сега? Нито единия, нито другия. Кой е издал тайната? Понеже бай Иван и дядо Благо са приятели, дядо Благо чувства нужда да се оплаче, да си каже някому мъката. И на кого, на кого, на бай Иван. И той се обръщал към него, тъй като разликата в годините им била доста голяма, той се обръща към него с думата „дете“. Вика: „Дете, пък да знаеш, нещо някой е направил, ама как е направил, аз не съм виновен, никому не съм го дал“. „Абе какво има бѐ, дядо Благо?“ Или се обръщал към него със „старче“. „Какво има бѐ, старче?“ „Ами тъй и тъй работата. Има едно Призвение от Учителя, което се пази в тайна, обаче сега то се е разпространило. И как се е разпространило като само аз го имам и Тодор Стоименов. Не мога да разбера. Аз не съм го давал никому. Тодорчо и той твърди, че никому не го е дал“. Тогава бай Иван разбира, че вече работата е станала явна. Казва: „Ами виж сега, дядо Благо, работата е тъй и тъй“ и разказва как е станало събитието и как той е извадил свитъка, обаче дядо Благо казва: „Ами сега как, Учителят ме ще ме изкара виновен!“ Тогава бай Иван съвсем откровено поема отговорността, готов е да поеме последствията от това нарушение и няма намерение да се спотайва, готов е да поеме последствията от своите действия. Вика му: „Старче, отиваме при Учителя и ако трябва на мен да се кара или изобщо някакво наказание, аз си го поемам. Аз съм виновен“. И наистина отиват при Учителя и обясняват как стоят нещата и тогава Учителят възприел курса, че не е необходимо, че не е станало нищо лошо и че никой не е виновен. Като са го научили хората, нека го знаят, нека го четат и да се ползват от това, което е казано в Призванието. Така безконфликтно и безболезнено е станало излизането на бял свят на това Призвение, което дълго време е било притежание само на няколко души.

Забележка на редактора: То бе публикувано със съответни бележки към него в „Изгревът“, том III, на стр. 3-41.

23. БРАТСКИЯТ СЪВЕТ

Дядо Благо е бил един от възрастните приятели по времето на живота, който се е водил на Изгрева, от създаването на Школата. Тенденцията за ръководство си е съществувала още от самото създаване. Голяма част от нашите приятели са смятали, че Школата, която е образувал Учителят, външната ѝ форма трябва да бъде както на всички политически течения, изобщо формации каквито съществуват, пък даже и църквата нали, да си има някакво ръководство, както и да си има последователи. Едните ще ръководят, а

другите ще изпълняват. Така е било в съзнанието им. Борбата е била голяма, независимо, че Учителят с редица методи им е дал да разберат, че не е тоя пътя на движението на тая Школа, на това Учение. Въпреки това всеки по свой начин е гледал да направи така, че да има ръководство. Събрали се единадесет души наши приятели възрастни и решили, че трябва да направят някакъв Братски съвет, който да ръководи цялото Братство, цялата Школа. Събрали се и направили своето решение и планове, но смятали, че единадесет души не е правилно да бъдат и че трябва да бъдат дванадесет. И кой да е дванадесетият - дядо Благо. Но дядо Благо не е в София и всички изчакват да се върне дядо Благо. Когато се връща, събират се отново тия 11 души, викат го и него и му казват какво са намислили, че са решили този Братски съвет да го предложат на Учителя. По-късно вече дядо Благо споделя нещата с бай Иван и му вика: „Дете, пък да знаеш, пък как ми стана едно драго, драго на сърцето, че и аз съм между тия 12 души, от които и аз съм кадър да бъда ръководител“. Решили да бъдат ръководители, но не знаят по-нататък какво да правят. И какво, какво, следващата мъдрост, която измислили е, че ще трябва да отидат при Учителя и Той да им каже какво да правят. Нали решението трябва да се изпълни, един ден отиват при Учителя. Избират подходящ момент, който е най-удобен за тях и за Учителя, без да Му казват предварително. Отиват и се представят. Но кой да започне разговора? Всички единадесет са били хитреци, а побутват дядо Благо, защото виждат, че Учителят има някакво разположение към него. Пробутват дядо Благо и той излиза най-отпред и започва: „Ами, Учителю, ние тук 12 души сме се събрали да бъдем ръководители, ама като сме се събрали, не знаем какво да правим. Та дойдохме да Ви питаме какво да правим. Как да ръководим?“ Учителят ги гледал, гледал и казал, че от това, че са се събрали е много хубаво, но че Братството няма нужда от тяхното ръководство и без ръководство е още по-добре. И разтурил образувания Братски съвет.

Продължаваме с дядо Благо.

Искам да подчертая, че когато той е бил при Учителя с групата от 12 приятели, които били решили да правят Братски съвет, точния израз е бил: „Учителю, ние тук 12-те се събрахме и се самоизбрахме“. Подчертавам „самоизбрахме“, защото наистина те са се самоизбрали. Както и сегашния съвет се е самоизбрал, както и предишния след заминаването на Учителя, пак се е самоизбрал. Всички те се самоизбират, никой не ги избира. В тая връзка искам да кажа, че на стр. 149 от томчето „Беседи от Учителя дадени на Бялото Братство при срещата им в Търново през лятото на 1921 г.“ Тука четем така: „Тази сутрин, когато теглихте жребие направихте една погрешка. Тази погрешка седи в следното: когато един от апостолите стана изменник и предател на Христа, изгуби своето апостолство. Апостолите се събраха, теглиха жребие, кой да го замести и избраха Матея. А след туй Господ имаше и други кандидати. Апостолите си избраха кандидата Матея, а Господ избра Павел. Кой от двамата свърши по-голяма работа? Павел“. Още 1921 г. нашите приятели правят опити за избиране, теглят жребие и т.н. и всичките тия избирания са неуспешни. И сегашния съвет, който се събра и се самоизбра и той ще бъде неуспешен, само че не може да им се влее в ума и в главите на тия хора, че нямат работа с правене на съвети, а трябва да изучават Словото, което им е дал Учителят. И да го прилагат в живота си.

24. ОБЩАТА МОЛИТВА

Няколко думи пак за дядо Благо. Аз притежавам един оригинален протокол от 1945 г. след заминаването на Учителя на 27.XII.1944 г. Те на 1.януари 1945 г. се събират 25 човека и си правят един съвет с различни комисии. И почти всички, които са 25 човека си влизат в тези комисии: просветен съвет, финансов съвет, домакински съвет и т.н. Изобщо всички, които са влезнали се самоизбират и си определят ръководство. Това, което казвам е точно така. Само, че на времето дядо Благо е имал доблестта да подчертае и да си признае, че са се самоизбрали, докато тия сега нямат тая доблест, а мислят, че правят велики дела, а път те правят най, най-обикновени. Искам да кажа, че дядо Благо, неговото така да кажа име, истинското му име по паспорт да се изразя най-разбрано, е Стоян Русев. Дядо Благо е негово прозвище, което той си е сложил сам, когато е създал списанието „Славейче“. На неговите страници той пише свои стихове и целта му е да подпомогне образованието на децата главно. Създадено е за децата. В него той си слага псевдонима „дядо Благо“. От тогава нататък всички почват да му викат дядо Благо и така си остава известен като дядо Благо. Искам да отбележа, че той е бил 40 години учител на децата и в този си трудов стаж професионален, веднъж е бил назначен за учител в едно турско село. Така отива там да приеме назначението си и да започне дейността си като учител, вижда, че бива приет неблагоприятно, дори враждебно от населението, което било в по-голямата си част турско. Замислил се по какъв начин да пробие и да предразположи хората към себе си, за да си изпращат децата на училище и не можал обаче нищо да измисли. Но за да направи контакт с хората, нали хората се събират обикновено повече в кръчмите и контактуват помежду си. Той отива в кръчмата, но никой не иска да прави контакт с него. Той продължава да стои. По едно време един от присъстващите - турчин става и излиза от кръчмата, а мюсюлманския обичай бил такъв, че всеки си определя времето когато се моли на Аллах. Така, че турчинът като излязъл си погледнал килимчето, коленичил и започнал да се моли. Дядо Благо като разбрал това нещо се обърнал към присъстващите в кръчмата и ги запитва: „Какво прави нашия приятел там навънка?“ Те отговарят: „Как какво прави, ами моли се!“ Той забелязва: „Ами щом той се моли, ние защо трябва тука да стоим и да си пием ракията? Ами щом той се моли и ние трябва да станем и да се молим заедно с него“. Дядо Благо става и отива при турчина навън също да се моли. Другите турци постояли, постояли, спрели да говорят и да пият и излезли и започнали също да се молят. Когато свършва молитвата на първия турчин и те влезли отново в кръчмата. Този момент именно бива оценен от турците съселяни, неговото отношение към Аллах му отваря вратата и те го приемат и от тук насетне той е вече в много тесен контакт с тях и няма вече проблеми, всичко тръгва по реда си и той си изкарва учебната година от начало до край безпрепятствено и накрая на годината го изпращат с обич и уважение. Така той спечелил уважението на населението в тоя край, което от начало не искало да го приеме благосклонно.

25. ДЯДО БЛАГО СИ ЗАМИНАВА

В навечерието на 1936 г. денят е студен, мразовит, нашите приятели посрещат Новата година в малкия салон на Изгрева. Помещението било добре отоплено, приятелите - братя и сестри се били подготвили за посрещането

на Новата година. Всички се били събрали и били насядали край масите. На масата, на която седял Учителят били насядали 12 по-възрастни приятели, които се считали за едни от най-личните за разлика от другите, имали са това съзнание. Когато наблюдава вече 12 часа, когато става прехода от 1936 г., която е била така тежка година със събитията, които знаем и идва прехода към 1937 г. Учителят държи обикновено някаква беседа. След свършването на беседата приятелите са помолили Учителят да каже нещо за Новата 1937 г. Той е казал няколко събития, които предстоят и накрая завършва с думите: „От всички тия 12 души, които са на тая маса един ще си замине“. И така след някое време след посрещането на Новата година всички се разотиват. На другия ден обаче дядо Благо отива на гости на Нова година у бай Иван. В разговора който водят двамата той вмъква и това: „И виждаш ли, дете, Учителят казва, че един от тия 12 души, един ще си замине и това съм аз“. А Учителят не е посочил кой ще бъде. Бай Иван му казал: „Ах, старче, това е твоя измислица. Я е така, я не е така“. Нямамо е никакви признаци. Дядо Благо си е бил здрав, не е боледувал, нямамо е такива признаци щото той да си замине. И бай Иван го обнадеждава така, но на мен бай Иван ми е казвал, че като минало известно време, той все си повтарял, че той е този за когото Учителят е казал, че ще си замине. Така минава годината и идва есента, късна есен вече, студена, влажна била есента на 1937 г. Някакъв близък на дядо Благо, колега или роднина почива и дядо Благо отива на погребението му, но тъй като есента била много студена той се разболява от това, че се е простудил, че е прекарал дълго време навънка. Заболява от простудата и не може да му мине да оздравее и той през месец декември си заминава, така както бил предсказал Учителят, без да е посочил поименно кой ще бъде. Но интересно е предчувствието, което имал дядо Благо и че предсказанието, което е направил Учителя се е сбъднало.

Но преди да си замине дядо Благо казва на жена си: „Аз сигурно ще си замина, но като си замина ти да не тръгнеш по гробищата. Ако искаш можеш да ми запалиш две свещи, да ги сложиш на комина, те ще ме намерят къде съм“. По такъв начин той искал да освободи жена си от ходене по гробищата и да не прави нищо повече. Следващата неделя когато в 10 часа се държи беседа, както и по-следващата неделя в 10 часа Учителят накрая на беседата казва: „Тия две беседи“, за предната неделя и тая неделя, това са държани декември месец 1937 г. след непосредственото заминаване на дядо Благо, „аз ги държах за дядо Благо. Те са като две запалени свещи за него и в Невидимия свят те ще му светят и той ще има свободата да се движи безпрепятствено където си пожелае. Аз държах тези беседи за него, защото много го обичах“. Това е единственото изказване на Учителя за един наш приятел и то в такава форма, нали Той се е изразил, че много го обича! На друго място аз не съм намирал, а и от разговорите, които съм имал с бай Иван, той не знае другаде Учителят да се е изказал за някого така. А пък бай Иван е един от нашите приятели-ученици, който е имал възможността да слуша почти всички беседи от началото на Школата до самия й край с малки изключения, когато е бил задържан в полицията или нещо друго, но почти всичките той ги е слушал. Понеже е имал много силна памет, той почти ги цитираше дословно. Това пък аз имах възможност да го проверя, защото някои неща, когато в разговорите с него, трябва да си призная, че аз често пъти не съм сигурен и и казвам за нещо, може да е така, но може и да не е така, но почти винаги това, което той ми е казвал аз го намирах в беседата и с голямо учудване забелязвах, че той ми го е казвал дословно така както е написано. Многото такива примери са ме накарали да приемам вече неговите изказва-

ния като абсолютни. Защото не можех да имам в ума си тая мисъл на съмнение.

26. МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ

Сега искам да се върна по време назад, когато беседите са се осъществявали на ул. „Оборище“ 14. Както споменах, там като домакин е бил Иван Антонов. Обикновено брат Тодор Стоименов е отивал на ул. „Опълченска“ 66, където е живеел Учителят, вземал го е от там и го придружавал до салона на ул. „Оборище“ 14 някой път с файтон, а друг път пеш, в зависимост от условията, вътрешни или външни не мога да преценя. Но кандидати за ръководители на Братството е имало винаги. Може би в ума на доста хора положението на брат Стоименов е било такова, че те са му завиждали вероятно, искали са те да бъдат на неговото място, те видимо така да контактуват физически с Учителя, да бъдат по-близо до Него. Но не са го изразявали външно поне. Един такъв кандидат за близък контакт видим с Учителя е бил Методи Константинов. Той не е могъл винаги да го подтисне и да не даде повод да се види и той отивал от време на време с брат Тодор Стоименов така на ул. „Опълченска“ 66 и идвал с тях заедно. Веднъж пак брат Стоименов е отишъл, за да придружи Учителя от „Опълченска“ 66 до „Оборище“ и Методи Константинов е бил също. Той обаче чува, но не дочува добре, но разбира, че Учителят ще се забави или няма да дойде, нещо такова, не може да разбере добре и някаква идея се оформя в главата му и избързва. Не чака Учителят и Тодор Стоименов да тръгнат, но избързва да стигне в салона и успява да вземе един трамвай преди брат Тодор Стоименов. Това му осигурява малко време преднина. Пристига той в салона така засилен, наконтен, нагизден, както той имаше навик и самочувствие, понеже се познавах така много добре с Методи Константинов, бяхме съседи, така живеехме години наред, знаех това му чувство да бъде винаги елегантен, стегнат, добре облечен и да се движи със самочувствие. Така той влиза с това самочувствие в салона стремително. След като влиза вътре се упътва към катедрата където е седял Учителят и е държал беседите си. Като стига до нея се обръща към нашите приятели: „Братя и сестри“, сваля си едната ръкавица, качва се на първото стъпало и се обръща пак към приятелите и казва: „Историята се мени“. Сваля си през това време втората ръкавица от другата ръка, качва се на следващото стъпало, пак се обръща към приятелите и казва: „Едни слизат“ и се качва на третото стъпало и се готви да седне, „а други се качват“. В това време докато той извършва това действие и тия обръщения към нашите приятели, пристига Тодор Стоименов и ги вижда, че Методи се готви той да държи слово на приятелите и още от вратата с бастуната замахва и вика: „Долу!“ Тогава нашия приятел Симеон Симеонов, който е бил там години наред, той е свирел с цигулката си нашите песни и е стоял така винаги до катедрата за огорчение на много други пък приятели, като вижда каква е работата, а всички те до тогава не са знаели какво е положението, като вижда, вече той съобразява тия неща и понеже и той е бил един от кандидатите за ръководители, хваща Методи за ръката и го дръпва и го събаря на земята, вероятно е употребил доста голяма сила. Методи се стропоява долу от катедрата, а брат Стоименов в това време пък се придвижва до катедрата и съобщава на нашите приятели, че днес Учителят няма да дойде и няма да има беседа. Всички си тръгват един по един, салона се опразва, а Методи остава да лежи на пода. Бай Иван като домакин на салона, след като всички си отиват, той взема и възстановява реда и порядъка на столове, на цветя, на

всичко каквото е имало вътре, да бъде готово за следващата беседа и най-накрая стига и до Методи. Той продължава да лежи и да хленчи нещо, а бай Иван го подритва така малко и му вика: „Е, хайде де, ти сам предрече, че историята се мени, едни слизат, други се качват. Твоето качване беше до тука. Сега вече си слязъл и си отивай“. Така завършва този инцидент, малко хумористичен и малко тъжен, защото вътрешно много приятели искат да бъдат външно ученици, обаче вътрешно те са имали стремежа да бъдат учители, както пък обичаше да се изразява нашия приятел Боянчо Златарев. С Методи Константинов ние бяхме приятели с него и имаше един период от време, в който ние бяхме съседи, близко живеехме. Той живееше там до Гради Минчев, а пък аз живеех в така нареченото Полито и вечерите ги прекарвахме често заедно с него, с Боянчо, с Влад Пашов, Гради и така приятели много. Компания се събирахме ако не всяка вечер, то през вечер, а неделите ходехме и на Витоша. А Методи обичаше винаги да бъде елегантен и на Витоша ходеше също елегантно облечен, а не туристически облечен, лъснат, докаран, но не можеше да носи багаж. Носеше една раница, обаче в раницата винаги имаше един найлон, който я издуваше и изглеждаше, че раницата е препълнена, а тя всъщност беше празна и нищо нямаше освен тоя найлон и едно канче за топла вода. Това беше целия багаж на раницата. Но той хем елегантен, хем пък иска и да покаже, че носи голям багаж. Аз тогава бях млад нали в сравнение с него, с годините му и много ме избиваше да докажа на приятелите, че не са много прави, макар че не съм бил много прав, но тогава така постъпвах. Веднъж една такава мисъл ми дойде хумористична, а Методи седнал, но полулегнал така на полянката в тоя кръг от стена от камъни, която беше направена на Бивака на Витоша. Полулегнал, други приятели наоколо - приказваме. Аз леко се измъкнах отзад, отворих му раницата без той да усети и взех два камъка и ги сложих в раницата и пак я затворих. Отдалечих се и после пак се приближих и така той нищо не може да разбере. Когато в един момент ставаме, Методи става, но нещо му подпира раницата и не може да стане. Тогава аз не мога вече да се удържа от смях, а това мисля, че Христо, с когото живеехме заедно години наред, той също знаеше това. Пък и другите приятели видяха аз какво извърших, но никой нищо не му казва на Методи. Вероятно и те са искали така той да получи един урок. И тогава той така много строг ми се кара на мене. Изхвърли камъните, но с това предизвикахме смях пред другите и това стана материал за приказки отново на Боянчо, той пък вече подхвана така и имаше така един хумористичен момент от живота. Но тоя урок не съм му го давал аз. Методи като мозайкаджия в бригадата на Борис е получил особен урок. Там е имало много шопи от тукашните и те шопите не обичат така някой да се глези и да им продава номера, каквито те ги знаят и ги предвиждат. трябва да вмъкна тука, че Методи беше мозайкаджия с голям разряд, с голяма заплата, но всъщност така малко работи. Той физически труд не може много да работи, пък ми се струва, че и не е искал. Щото е дипломат, завършил дипломация в Полша. Тия шопи решават да му дадат урок и така предизвикват разговора, че се хващат на бас може ли Методи да изнесе две торби цимент наведнъж от първия етаж на втория или на третия, там на постройката където работят. А той се хвали, че може. „Щом можеш, хайде на бас да видим дали можеш. Защото гледаме те, ти освен така лекичко с малката мистрийка да заглаждаш мозайката, друго не правиш. С лопатата да бъркаш цимент, бетон не правиш. Значи не си як“. И понеже той се обижда на темата, че не е силен, решава да им докаже. Слагат му те два чувала на гърба с цимент - 100 кг и той взема, че ги изнася на втория етаж. Той печели баса, но вече те не го оставят само да

глади, ами и да бърка бетон. Така шопите му дават един урок, който не знам дали той го е разказал в спомените си. Но нашите приятели-мозайкаджии го знаят.

27. БРАТ ЦЕКО ОТ ДАЛЕКО

Между нашите приятели на Изгрева е имало един брат, който всички го знаели брат Цеко. И аз така го знаех, но аз физически с него не съм се виждал. За него знам от разкази на наши приятели, най-вече от разказите на бай Иван. Брат Цеко е бил по професия електротехник. По душа е бил много добър, благоразположен и е обичал да се изразява често в стихотворна, римувана форма. Има няколко курioзни случая с него, които така са интересни и малко така хумористични. Посещава Цеко беседите, които държи Учителят и каквото запомни се мъчи да го приложи. Но така да го приложи, че да спази поговорката: „И вълкът сит, и агнето цяло!“ В една беседа Учителят подчертал, че човек като се храни, трябва вечерята да я прави преди залязване на слънцето и обяснява по-нататък защо. Брат Цеко решава, че трябва да го спази това. Да го спази, но той се прибира вечерно време, след залязване на слънцето. Какво да направи? Веднъж като се прибира, залеза се е намирал зад Борисовата градина и пътя му минавал от последната спирка на трамвая през гората, за да стигне на Изгрева. Гледа, че ако продължи да върви през гората и стигне на Изгрева, слънцето ще залезе. А той не е вечерял. А трябва да вечеря преди залеза на слънцето. Какво да направи, решава да вечеря там в гората. Но и като вечеря слънцето ще залезе. И тогава брат Цеко се качва на едно дърво и там вечеря на дървото. Хем слънцето не е залезло и той го гледа, хем изпълнява показанията на Учителя, хем пък и не пропуска вечерята. Той вечеря. Така той осъществил тая поговорка: „И вълкът сит, и агнето цяло!“

Друг такъв случай е, че някъде в беседата той е чул, че Учителят казва, това е вярно нали, че човек като се храни трябва да се задоволи с 21 залька, 21 хапки. Да, обаче брат Цеко на едно ядене изядал почти един хляб. А 21 хапки, това е малко, може да е най-много 1/4 хляб. Сега трябва да реши и тая дилема. Да бъдат 21 хапки, но и той трябва да се е нахранил. И как решава дилемата. Взема хляба и го нарязва точно на 21 парчета и всяко парче е една хапка. И така хем брат Цеко се нахранва така както се е хранил досега, хем хапките са точно 21, няма нужда да ги брои. Той ги е преброил предварително. Така решава и тоя проблем.

Друг оригинален случай с него е тоя, че или е било на предсъборни дни или дни преди 22 март или 22 септември, когато нашите приятели са празнували идването на пролетта или идването на есента. Но преди тия дни е имало някаква подготовка в смисъл на това, че се е приготвяла и храна. И нали на такъв един предпразник нашите приятели, които се занимавали в момента с кухнята, са приготвяли храната. Между храната е имало и варено жито. Няколко баки варено жито. Идва обаче Учителят по едно време и казва на сестрите: „Това жито да се изхвърли, защото то не е хубаво“. И те го отделят, продължават си другата работа и след малко идва брат Цеко. И те му казват, че Учителят е казал, че това жито не е хубаво и трябва да го изхвърлим. Виж там, помолили го да го изхвърли. Брат Цеко погледна така житото, опитал го, констатира, че тая зарька на Учителя може да е вярна, ама той, неговата констатация е, че не трябва да се изхвърли. И вместо да изхвърли житото, взел, пренесъл си го къщи, пресипал си го в своите съдове и след това седмици наред ял от това жито и така не го изхвърлили житото, а си го изял.

Може би има и други случки, но аз не се сещам.

Една седмица преди брат Цеко да си замина Учителят го пита: „Ти, Цеко, в другия живот като дойдеш какъв искаш да станеш?“ И брат Цеко, както обичал да се изразява в скоропоговорки такива, в римувани изрази, казва: „Ами, Учителю, аз искам да се родя като поет, за да измета от света всичката смет!“ Учителят му отговаря: „Добре“. И веднага след това брат Цеко му идва вече по-друга мисъл и вика: „А, не, не, не, не, Учителю, искам да се родя окултен ученик“. А Учителят му отговаря: „А-а, не може, ти вече си избра. Не може“. И една седмица след това, брат Цеко като професионалист в електроснабдяването там се качил на един електрически стълб, някаква повреда да отстрани, обаче вероятно е забравил да изключи електричеството, опира се в жиците и електрическият ток го поразява и той почива. Та една седмица преди това Учителят, вероятно знаейки, че на него му предстои заминаване в другия свят му предлага новата професия, която иска той да заеме в следващия си живот. Така че за брат Цеко знаем в следващия живот какъв ще бъде той, че ще бъде поет, защото той се запознаваше с хората така: „Аз съм Цеко, дошъл от далеко“.

28. ЕДНА ПРИКАЗКА И ИСТИНСКАТА РАЗВРЪЗКА

Един пример от Учителя, една приказка, която знам от бай Иван за опрощаването на греховете на един разбойник. Един разбойник извършил в живота си много грехове в това число и 99 убийства. Но вече като стигнал до 99-то убийство нещо така в съзнанието му се превключило и той осъзнава, че трябва да сложи край на тоя начин на живот и трябва да намери друг начин на живот, но какъв и как и как да си изкупи всичките тия грехове не знае. Започнал да търси човек умен, който да му каже какво да прави след като той е решил да прекрати тоя начин на живот. Така като търсил намерил един мъдрец, който можал да му каже какво да направи. Мъдрецът му казал следното: „Ще вземеш, ще закупиш една земя и ще започнеш да сееш на това място бостан. Ще отглеждаш дини и като узреят, всеки, който мине край бостана, всекиму ще даваш по една диня без да му вземаш каквито и да е пари или възнаграждение каквото и да е. Но няма да пропускаш никого. Пропуснеш ли някого да мине и да не му дадеш, опита ти няма да е сполучлив. Затова ще внимаваш много. Всеки, който мине край бостана няма да го пропускаш, под никакъв предлог. А за да разбереш кога ти са опростили греховете и можеш да започнеш новия живот, ще вземеш един чукан, главня, ще я опърлиш на огъня хубаво да се овъгли, ще я заровиш в единия край на бостана и когато от тая главня покара издънка, тогава ще знаеш, че греховете ти са опростени“. Упорит бил този разбойник и решил да изпълни указанията на този мъдрец. Насял бостан, поливал го, носел вода от далече и всяка година успявал да отгледа дини и всеки един, който минел му давал по една диня. Така няколко години наред той осъществявал заръката на този мъдрец и всяка диня, която давал все отивал там до мястото да види дали тая главня е пуснала зелена издънка. Но все гледал, че нищо не излиза. Една година пак започнал. Насял мястото с дини, станали дините и той започва пак да раздава на всеки един, който мине по една диня. Един ден, денят бил много горещ такъв, слънцето препича и никой не минава. Надвечер когато вече слънцето така ще залязва, поразхладило се, ето гледа един на кон препуска и гледа го той, че ще мине край бостана. Обаче понеже препуска с коня тоя ездач този вижда, че може да мине и да не успее да му даде диня и взел всякакви мерки да застане на среща му, да му вика, за да може тоя да го забе-

лежи и да спре. Този конник обаче продължава да препуска и като стигнал до стопанина този го заобиколил и пак с коня препуска и се отдалечава. В ужас от този разбойник, че няма да може да изпълни указанията на мъдреца и целия му труд от години наред отива и няма да може да му се опростят греховете. Това значи, че всичко, за което се е старал досега отива на вятъра. В отчаянието си решава, тъй и тъй греховете му няма да се простят, вдига чифтето и оня конник както бяга, той глом-м един път и го ликвидира. И си казал: „То и така и така няма опрощаване и където са 99 убийства, там е стотното“. Така се движи покрай бостана, но е отчаян, че всичкия му труд е отишъл така на вятъра. Движейки се край бостана минал край мястото гдето е заровил главнята и какво да види - в тоя момент от главнята била покарала зелена издънка. Смаял се разбойника и си вика: „Аз толкова добрини направих, на толкова хора раздадох дини, тая главня не покара, а сега когато извърших още едно престъпление, стотното, главнята покара“. Не може да си обясни станалото. Но решава, за да получи знание в тая област да си обясни това, което е станало решава да отиде при мъдреца. Там му разказал цялата случка. Мъдрецът му казал тогава: „Ами резултата е такъв, че ти с това стотно убийство вече не направи престъпление, а направи едно добро дело. Твоето добро дело се заключава в това, че този ездач бързаше много да отиде и да разтури сърдечните отношения и любовта между двама души. Ти с това, че го уби предотврати това, което той беше замислил и тая пакост, която той беше замислил да направи. Ти го предотврати и с това ти изкупи всичките си предишни престъпления с това си дело и затова главнята покара“. Тук искам да вмъкна едно изказване на Учителя по тоя въпрос за сърдечните отношения между двама души. Учителят казва така: „Когато аз се движа и видя, че между двама души има някакви сърдечни връзки, аз си слагам шапката и мълчаливо отминавам, защото където между двама души има сърдечни отношения, там работи Господ. А щом Господ работи, никой няма право там да се намесва. Ама някой ще каже, че може да сбъркат. Нищо от това, нека да сбъркат, може би Господ е решил да ги поучи чрез техните грешки е решил да ги поучи на нещо. Затова, когато между двама души има сърдечни отношения, никой няма право там да се намесва“. Даже Учителят казва, че Той минава край тях и си сваля шапката.

Тук, за да направя връзката и с още едно становище на Учителя. Бай Иван знае това изказване на Учителя, той го запомнил много добре и го прилагаше стриктно. Той имал някакви познати, за които знаел, че между тях има такива сърдечни отношения и имайки предвид това изказване на Учителя стои настрана и не се намесва и смята, че това му становище е правилно. Но веднъж като се разхождал на Изгрева на полянката където се играеше Паневритмията, ето Учителят идва насреща. Идва насреща му и строго му казва: „Ти защо не вземеш мерки за тия двама души и да се намесиш?“ Бай Иван остава така изненадан от това изказване на Учителя и не може да проумее като свързва предишното изказване, което Той отдавна е направил и Той го знае, и сегашното Му изказване. Бай Иван Му отговаря: „Ами не знаем как“. Тогава Учителят му казва: „Ами ето така“. И картината е следната: на полянката някакво врабче е кацнало и си търси храна, а някъде наблизко една котка пълзи към врабчето и се готви да се хвърли върху него, за да го изяде. Учителят се навежда, взема едно камъче и го хвърля между котката и врабчето някъде. От падането на камъчето се вдига шум и врабчето е изплашено и хвърква. Котката също се е сепнала и се е оттеглила, но нито врабчето знае от какво се е изплашило, нито котката е разбрала поради какво врабчето е хвъркнало. Учителят казва на бай Иван: „Ами ето така!“ И тогава бай

Иван си казал: „А, знам сега как“. Сега бай Иван не ми е казвал как е постъпвал по-нататък, но вероятно е намерил подобен начин, щото да подплаши единия и другия, без двамата да разберат от къде е дошла причината, та да се получи развързката най-правилно. За двамата души кои са той не ми каза, вероятно това е, иска да си останат анонимни. Но за нас не е важно кои са, а това, което Учителят като закон изтъква. Важно е окултния закон за развързката.

29. ЦОЧО ДИКОВ - РАКИТСКИ

По няколко думи сега за брат Цочо Диков-Ракитски. Всички го знаеха на Изгрева като дядо Цочо. Дядо Цочо по това време когато аз бях на Изгрева, той беше около 80-годишен. Брат Цочо е бил много години на Изгрева, може би още от създаването на Школата. Просто не ми е идвало на ум да го попитам за това. С него бяхме съседи, живеехме наблизко. Беше нисък на ръст, с бяла коса и с брадичка. Ходеше обикновено с една раничка на гърба, малка и с нея отиваше на пазара, слага колкото може да носи продукти и се прибира и в ръката му имаше винаги една малка тояжка във формата на бастун, но не бастун, а тояжка. Той е бил дълги години лаборант при професор Консулов. А професор Консулов е бил биолог. Имал лаборатория под Изгрева, близо до „Цариградско шосе“ в тоя квартал, който знаем като квартал „Изток“, това е отсечката между Дървенишкото и Цариградското шосета. Там сега има много блокове построени. Но тогава бяха къщи едноетажни и двуетажни и някъде по-близо там, мисля че и досега стои тая сграда, където е извършвал научните си работи професор Консулов. Брат Цочо е бил при него лаборант. За своите изследвания професора е използвал разни мишки, плъхове и други животинки и брат Цочо му е помагал в тая работа и се е грижил за тия животинки и за други неща, които професор Консулов е изисквал от него. Заплатата му е била много малка и той едва свързвал двата края както казваме. Той е живеел на Изгрева, но къщичката му е била от един сандък три на два метра, нещо такова, който сандък е бил от амбалаж на някаква машина докарана от чужбина в България. Брат Цочо е прибрал тоя сандък, докарал го е на Изгрева без никакви особени промени. Сложил му е някакъв покрив и го е пригодил като барака за живеене. Бил го разположил тоя сандък някъде близо до Дървенишкото шосе, но по-късно го преместил на мястото на една наша сестра, която живеела в Бургас, но имала място на Изгрева и понеже тя не ползвала мястото той я помолил да премести неговата барака на това място. То беше близо до гората. Така с течение на времето брат Цочо добавил някаква барачка до неговата за дърва и други неща. Същността на бараката му беше тоя сандък, на който бил направил един прорез за прозорец и един прорез за врата и така живееше и в тоя сандък преживял брат Цочо до последните дни на живота си. Беше голям два на два метра понеже размерите на една машина не надвишават три, три и половина метра. В такъв мащаб беше неговата барака. Аз съм му ходил често на гости и сме разговаряли с него. Средствата, с които той преживявал са били заплатата му при този професор. Битовият му живот беше в тоя сандък, но той живееше през целия си живот в един друг свят, в света на астрономията. Те бяха приятели с бай Иван и ние двамата с бай Иван си казвахме, че брат Цочо е Кеплер. Но искам дебело да подчертая, че това е наше становище, но не и на Учителя, защото може да е бил наречен така от Учителя, но аз не мога да твърдя това, защото не го зная точно. Външния вид на брат Цочо наистина приличаше на този на Кеплер. Умът му винаги е бил

зает с мисълта за астрономията. Образованието му е било трети прогимназиален клас по това време когато той е бил ученик. По-голямо образование не е могъл да получи. Още като ученик и след това като е бил някъде на работа и където и да е вълнувало го винаги небето, движенията на светилата. Той е участник в Балканската война, в Междусъюзническата война, бил е обикновен войник, но мисля, че е бил като санитар. Така е прекарал тия войни. През време на войната и когато има някаква възможност, той се е занимавал все с астрономията и особено го е вълнувало движението на Луната, или както той я наричаше Месечината. Той ми казваше: „Абе, дете, мен все това ме вълнува, как се движи Месечината“. Няма е възможност да попадне на литература в тая област, която да прочете и да си обясни движението на Луната. Като няма решава сам. започва сам, там в окопите, през време на военните действия на Балканската война, там намира той лист хартия и молив и линия, нарисувал си орбитата на земята и как започва да се движи луната. Мести луната точка по точка и така той открива движението на Луната. Как тя ту влиза в орбитата на Земята, ту излиза от орбитата на Земята. По такъв начин той открил, че луната има 13 пресечни точки с орбитата на Земята. Като разбрал тая работа, понеже не е чел нищо до тогава, не знае, че това движение на Луната е открито отдавна. Взема го и един ден, когато успява да получи отпускат, взема някакво превозно средство и идва в София. Отива в редакцията на някакъв вестник, не си спомням дали ми е казал кой вестник, но отива най-щастлив така и усмихнат им поднася това, което той е открил. Редакторът го видял, разгледал го. Какво е помислил редактора той не знае. Но редактора се обърнал към библиотеката си и извадил една енциклопедия, отворил я на мястото където има дадено за движението на Луната и му показал същата картинка, същия чертеж, който дядо Цочо е направил самостоятелно. И дядо Цочо вижда, че това е открито много отдавна и много се отчаял. И в такъв смисъл се отчаял, притеснил се по-скоро от това, че редактора ще го помисли за плагиат, че той е откраднал това нещо от енциклопедията или от някъде другаде където го има и му го носи като някое свое откритие. Дали така е помислил редактора или не ние не знаем, той не си е казал мнението, той само му е казал, че няма да му публикува откритието тъй като това е вече открито и следователно няма нищо ново под слънцето. Дядо Цочо вижда истината, примирил се с нея, прибрал си чертежа и си е тръгнал. Но истината е, че той без всякакво образование е успял да открие точното движение на Луната, така както е в действителност. По-нататък той непрекъснато, през целия си живот се е занимавал с това. Беше си направил макет, истински макет как земята се върти, как слънцето е в средата, как се движи Луната и имаше обяснения защо Уран, неговото въртене е обратно на всички останали планети и въпреки това пак се движи по същия начин както другите планети. Имаше си свои обяснения, беше написал всичките си становища по тия въпроси с картинки, с чертежи на пишеша машина. Има издадени дребни брошурки с тая тематика. Интересно е неговото споделяне за първата книжка, която е от 10-15 страници, която той е написал. Той имаше един приятел руснак, който се казваше Шапошников и мисля, че в него останаха тия неща. Аз ще стигна в разказа си и за това. Но малката пенсия, която той получаваеше на времето от 42 лв. С тия 42 лв. той се хранеше, обличаше, плащаше отопление, осветление, въглища, дърва и от тях отделяше да се печата на машина, да се купува хартия и т.н. Изобщо всички средства, които той получаваеше ги даваше, отделяше за себе си минималното за живеене, а останалото даваше, за да върви неговата идея напред и да работи в тая област на математиката. Мисълта ми е, че първата книжка, която той е написал и тя е

била отпечатана, той е изживял щастлив миг и казваше: „Дете, а пък да знаеш какъв трепет беше, какво напрежение докато се отпечата и си казвах, един път да се отпечата, да го видя напечатаното и след това с мене да става каквото ще“. И действително, той изживял един щастлив миг, отпечата се книгката му, колко се е разпространявала това не знам. На каква тема е била? В момента не мога да кажа, но аз притежавам някои от неговите неща, които той ми е дал. А как се подписваше той? Цочо Диков-Ракитски. Да. Това е истинското му име, знам го много добре. Така той продължаваше да живее с тази си вгълбеност и насоченост в астрономията. Много от своите идеи той отпечатва в списание „Природа“. Там има словесни пререкания с известния наш учен Любомир Андрейчин. Аз лично съм чел тия изказвания и на дядо Цочо в списание „Природа“ и на Любомир Андрейчин. Теорията, която дядо Цочо си имаше за движението на светилата, за движението на Луната, движението на Уран и т.н. той си я беше оформил. Идеята му беше оригинална, интересна, но му липсваха математическите доказателства. Любомир Андрейчин го атакуваше тъкмо в тая насока, че всичко, което той казва е интересно, но трябва да го докаже иначе не е достатъчно. А трябва да го докаже с математически средства и образно му обяснява в списанието: „Ами, г-н Ракитски, тая теория прилича на едно бебе, което е родено, но няма дрехи. То трябва да се облече в дрешки, за да може да живее по-нататък“. А дядо Цочо в следващото списание му отговаря: „Ами, г-н Андрейчин, аз ви родих бебето, вие му намерете дрешки и го облечете“. Но Любомир Андрейчин го нападаше в списанието по всички правила на науката и му доказваше, че трябва да се използват други средства, не само тия, но му признаваше едно, че дядо Цочо имаше безупречен език и стил и казва: „Стильът му отговаря на един академик“. Така се изразяваше професор Андрейчин по отношение на езика и на стила на дядо Цочо. Така, че той беше оценен много високо по отношение на езика. И наистина дядо Цочо можеше да се изразява на много висок стил и да спори дори на страниците на едно авторитетно списание „Природа“ с професор Андрейчин. Той разбира се е питал Учителя за някои неща, съзнателно, но какво точно, това не ми е казвал. Може да го е питал, може и да не го е питал. Нещо, което не знам в туй отношение не мога да твърдя, а само да премълча.

Интересна е една случка с дядо Цочо, която се изразява в един пряк разговор с Учителя. Аз споменах, че той е бил на ръба на минималните материални средства, които имал и се е хранил най-ограничено въщи. В същото време е съществувал и братския стол където в трапезарията се е готвело общо и са се провеждали редовни братски обеда. Един ден дядо Цочо по обяд се връща от лабораторията от работа, прибира се въщи да се наобядва. Като се прибирал, минавайки край салона се среща с Учителя. Учителят му казва: „Брат, защо не останете тука да обядваме заедно?“ Дядо Цочо смутен, страх го е да разкрие така нещата като смята, че не трябва да се открие никому и да каже същността. Смутен, но няма накъде, признава на Учителя и казва: „Учителю, аз едва успявам да скърпя двата края, едва имам възможност да се храня с минималните си средства въщи. Нямам възможност да се храня тука, да си купувам храна от братския стол“. Макар че тя е била на възможните най-ниски цени. Там се е плащало доколкото зная само стойността на самите продукти и нищо друго. Тогава Учителят му казва: „Ами, брат, рекох, вие пак може да се храните с вашата собствена храна, но елате тука, да се храним заедно. Важното е заедно да се храним, защото тогава душите ни се обединяват“. От което се вижда, че независимо неблагоприятните материални условия по-добре е да се храним заедно, отколкото

поотделно, защото това има голямо значение за самите нас. Аз съм чел в една беседа, Учителят препоръчва да се събираме на излети, на екскурзии, на летувания в планината по двама, трима души. По две-три семейства, които да прекарват общо, заедно. Материалните разходи да ги разпределят и дава пример, че той с някакви други приятели е прекарал известно време на планината и казва, че на нас ни излезе по-евтино, споменава дори и цифрата, че им излязло по 14 или по 16 лв. на ден на човек. Получавайки тая препоръка от Учителя брат Цочо започва да ходи да се храни с другите като си носи храната от къщи там на стола на Изгрева.

На 29.X.1964 г. брат Иван Антонов си замина за другия свят. 2-3 дена след това дядо Цочо идва при мен и ми вика: „Дете, всички говорят ти как си се грижил за брат Иван. Ела тука при мене, искам така да се грижиш и за мен“. А каква му беше мисълта на дядо Цочо? Той страдаше от някаква болест, от лошо храносмилане в дебелите черва. Смяташе, че повече няма да може да живее. Нещо повече. Беше решил, че трябва да сложи край на тия страдания, които му носят много неприятности и потърсил помощта на един свой почитател-руснак Шапошников, възрастен, аз го знам само така, не съм имал възможност да разговарям нещо особено с него. Но този г-н Шапошников е имал някаква връзка в Бърза помощ в „Пирогов“. Уговорили се с дядо Цочо да го закарат там и да го подложат на операция, за да могат да го излекуват от това страдание, което той има. А дядо Цочо се съгласява, защото знае, че няма да може да издържи на операцията и ще си замине. Това той го съзнава много добре. Имайки тоя разговор с г-н Шапошников, той идва при мене и решава, че трябва да си запази трудовете и нещата по някакъв начин, като ги предаде някому. След като дълго разсъждавал на кого, решава, че трябва да ги предаде на мене. Че аз мога да свърша тази работа. Сложил в раницата си всички книги, книжа, документи и т.н., макетите, които имал ги сложил в кашони и един по един ми ги дава на мене и аз ги пренесох в квартирата където живея. Тя беше на около 30-40 метра от неговата барака. Така получих аз цялото му наследство, накрая той ми даде и портфейла си с парите, колкото имаше и вика: „Каквито разходи има да се правят за погребение, за издаване на тия трудове ако изобщо дойде такова време, ето ти тия пари. Дали ще стигнат, но това имам“. Даде и портфейла си да ги съхранявам. На другия ден ще дойде колата на Бърза помощ, за да го закара в „Пирогов“, там да го прегледат и да го оперират. Идва тоя Шапошников с линейката и се качваме на линейката. Дядо Цочо го слагат там да си легне, като е реда за болен човек. Шапошников сядва при шофьора, а аз при дядо Цочо. Ще го водим. В това време идват съседи и гледат, че дядо Цочо се качва на линейката. Питат го: „Дядо Цочо, къде отиваш?“ А дядо Цочо усмихнат вика: „На гърба на месечината!“ Така заминахме и стигнахме „Пирогов“. Беше след обед, когато е бил на смяна познатия лекар на Шапошников. Вкараха дядо Цочо в лекарския кабинет, какви изследвания му правиха, какви прегледи медицински не знам, защото аз не бях вътре. Но след един час дядо Цочо излиза, води го Шапошников и казва: „Дете, ние трябва да се прибираме“, „Защо, бе?“ „Ами не искат лекарите да ми направят операция, защото казват, че съм щял да умра на операционната маса. Те не искат да поемат такава отговорност“. А той какво заболяване имаше? Той имаше заболяване в червата, по-точно дебелите черва. Това той си го знаеше и се лекуваше по методи, които той си знаеше, природни, но вероятно атаките са били силни и болезнени. Но той не обичаше да занимава хората със себе си и каквото в това отношение ми е казвал, то е било само колкото да обоснове нещо друго, а не, за да се оплаче. Разговорите, които не го въл-

нуваха и му бяха на сърцето бяха изключително за астрономията. Нали има изказвания на Учителя в тази област. Той не е записал тия изказвания на Учителя в областта на астрономията, тези изказвания не знам дали е записвал, но трудовете му в тая област си бяха лично негови. Може да е вмъквал нещо идеи, които е давал Учителя. За мене той беше един ученик на Учителя, който се мъчеше съвсем съвестно да следва идеите, които дава Учителя. Нали дотолкова, доколкото той има възможност да го прави. Никога не е искал да се покаже като нещо голямо, че е най-добрия ученик, нямаше такова щастливие, самолюбие. Той си знаеше мястото, просто, че тоя живот, съдбата го е хвърлила така там накрая според него, но нямаше претенции да блести и да бъде напред.

И той се връща от „Пирогов“. Така приключи с „Пирогов“, но сега ли-нейка за обратно движение няма, г-н Шапошников си отиде и аз трябваше да се занимавам с дядо Цочо, с трамвай ли се върнахме или с такси, най-вероятно с трамвая сме се върнали, защото и аз в ония студентски години и аз няхах средства за таксите. Но с трамвая полека-лека се прибрахме. Дядо Цочо продължи да си живее в бараката. Така, така мина един месец, минаха два, минаха три, дядо Цочо въпреки своите очаквания не си заминава. Така след известно време той започна едно по едно да си прибира нещата и си прибра всичко, което беше при мене. Разбира се най-напред му върнах портфейла с парите. Не зная колко пари е имало вътре, нито съм го отварял, след това и другите неща. После той ми подари единия от трудовете си, единия си го спомням, че беше хубаво подвързан, написан на пишеща машина, вътре със снимков материал и т.н. Притежавам част от трудовете на дядо Цочо. За негово огорчение трябва да кажа, че не съм отделил време да преглеждам, така мимоходом някои работи съм прочел, но изобщо така да го взема и да го прочета от начало до края не съм го направил. Няма ли някакви опитности написани там? Не, това е изключително само в астрономията неща, опитности с Учителя е това, което сам съм казал. Може и друго да ми е казвал, но аз не си спомням в момента. Дядо Цочо от тоя момент нататък живя още четири години. Но моята съдба беше такава, че аз отидох да живея на друго място и малко така се поотдалечих. Рядко се виждахме с него и денят, в който той е починал аз не съм бил близо до него и не знаех, аз научих след това, така че той отначало искаше аз да бъда много близо до него. В тия моменти когато той си заминава, но станаха така събитията, че аз не бях далеко. Но знам, че четири години след това време 1968 г. или 1969 г. не мога да кажа точно, но той си замина. А предполагам, че всички тия работи, които той искаше да остави при мене, може би ги е оставил при този Шапошников, който беше негов почитател. Неговите дири после се загубиха.

30. ПРИУМИЦИТЕ

Сега искам да кажа едно изказване на Учителя, което го знам от бай Иван. В беседи може да го има, аз не съм го срещнал, но от бай Иван го знам. Учителят е казал така: „Никой няма право да ми отнема повече от пет минути в годината за свои лични проблеми, за свои лични работи“. Това изказване Учителят го е направил кога и как не знам, но го зная от бай Иван. Бай Иван си го знаеше и му беше винаги в ума и той не е злоупотребил никогa с това изказване на Учителя по отношение на нашите приятели. Знам обаче, че те никога не са спазвали това от бай Иван и че са Му отнемали много време за лични такива проблеми да решават при него. Има някои приумици, които са ставали. Знам, че някои от нашите сестри 10-12 сестри,

между които е била Катя Грива и Теофана Савова са решили, че трябва три пъти на ден да ходят при Учителя и да Му целуват ръка. И наистина те са го правили това. Всеки ден, от както им е дошло на ума, ходили, отиват, качват се по стълбичките горе, където Учителят се намирал по това време в стаята си, чукат, влизат една по една, целуват Му ръка и си отиват. Това само. Те сметнали, че това трябва да го правят. Кой им казал? Те са твърдели, че това бил казал Учителят. И го правели дълго време. Бай Иван гледа тая работа и се тормози, ядосва се, че не спазват това, което Учителят е казал. Чуди се как да вземе мерки. От една страна знае, че не трябва да прави скандали на Изгрева, защото и това е казал Учителят. От друга страна иска да прекрати това своеволие от тяхна страна. Дълго като мислил какво да направи, най-после решил, че може да постъпи най-безобидно. Взема една обикновена машинка за флайтокс, това е чисто и просто пулверизатор, машинка с една помпичка духва във въздуха течността от резервоарчето и от налягането, което се образува накрая на отвора въздуха причинява излизане на течността от резервоарчето във вид на мъгла. Той обаче не слага такава течност, която да причинява никакви поразии като химикал, а взел мастило. Напълнил резервоарчето с мастило, взел машинката, понеже нашите сестри са смятали, че винаги трябва да бъдат облечени с бели дрехи и те били с бели рокли облечени и отиват при Учителя. Бай Иван ги пресреща пред оградата, преди да влезнат и започва да ги пръска. И така оцапва роклите им със синьо мастило и те не могат така да се явят при Учителя. Така днеска тъй, утре тъй, той успял няколко дни да ги откаже от това им внушение, за да ходят те по три пъти на ден при Учителя.

Вероятно са се оплакали, но това не си спомням да ми е казал бай Иван, нали Учителят да го е извикал и да му е казал нещо да прави или да не прави. Не, просто е престанало известно време това посещение, което те са правили непрекъснато. Възможно е да са се оплакали, но как е решил въпросът Учителя, не знам.

31. ЗА ГУШАТА

На Изгрева дълги години е живял брат Ради, който се е грижил за стопанисването на братските имоти на Изгрева, на градините. Заедно по-късно с Ганка Бончева, която сега е домакин на туристическата стая при метериологичната станция на Черни връх, на Витоша. Тя по-късно идва там, но тя му става помощник и тя после го наследи след това до времето когато имаше имоти на Изгрева. Те се стопанисваха от Братството. Тя копаяше там. Преди това брат Раи се е занимавал. Покрай него и заедно с него е бил и Ангел Вълков или както му викаха по мое време Тодорина Ангел, защото жена му се казваше Тодора, която беше известна със своя остър език, със своето грубовато държане към приятелите и го пазеше Ангел от атаки, които той би получил от някои други. Затова той беше известен с това прозвище „Тодорина Ангел“. Но този Ангел и брат Ради са били хората, които са стопанисвали градината. Отначало брат Ради сам, после и този брат Ангел. Те може би съзнателно, може би несъзнателно са искали вероятно постъпките им да имат добри резултати, но в много случаи постъпките им са имали негативни резултати. Веднъж са направили някаква пакост от гледна точка на Учителя, но аз не я зная точно каква е, но в тоя момент наблизо е бил бай Иван. Учителят му казва: „Да вземеш веднага да ги закараш на гарата и да ги изпратиш откъдето са“. А той, брат Ради е бил от Старозагорския край, брат Ангел от Бургаския край. Бай Иван щом Учителят казва той не се двоуми,

веднага и започва да ги гони, иска да ги хване, но и единия, и другия бягат. Единият на тъй, другия на тъй, бай Иван бяга след тях и след едночасова гонитба не може да ги хване. А те двамата успяват да се доберат до Учителя и да Му искат прошка и Той да отмени това постановление казано на дипломатичен език, да ги изпрати по родните им места. Тогава Учителят усмихнат така обръща се към бай Иван и му казва: „Е, рекох, остави ги, нека да си продължат работата тука“. Това облекчило и бай Иван, защото той така никога не е имал намерение, не е искал никога да влиза в конфликт и остри разпри с никого. А когато му се е налагало да го прави му е било винаги неприятно. Винаги е изхождал от принципите и го е правил въпреки, че не иска, нали няма такива вътрешни качества, които да го влекат да направи това, което има форма на насилие. Но пазейки принципите той е преодолявал това си негативно състояние и е правил каквото му се нареди. Така и в случая и бай Иван се зарадвал, че няма да се занимава с това. Но ето един ден бай Иван, минавайки пак наблизко покрай салона вижда, че Учителят е хванал Ангел за гушата, стиска го здраво и го бие, бие го с другата ръка и с плесници по лицето. Колко време е продължило това не знам, но след известно време Учителят го пуска и Ангел се оттегля. А Учителят строг, отива при бай Иван и му казва: „Ти знаеш ли, че за пръв път ми се отдаде възможност да бия дявола. За пръв път, щото успях Ангел да го хвана за гушата, но той не можа да излезе, инак за малко да избяга пак“. Явно е, че брат Ангел е бил някой път посещаван от някакви такива духове, влизали са в него като го използвали него за проводник да прави някакви пакости и тогава, в тоя момент Учителят е можал да го хване тоя дявол за гушата и да му даде някакъв урок.

32. ВЛАД ПАШОВ И ДВАТА ПОЖАРА

Сега няколко думи и за брат Влад Пашов. Влад Пашов беше съсед на бай Иван. Той е роден на 11.IX.1902 г. в село Поибрене, Панагюрско. Доколкото си спомням, той е бил ученик на брат Боев, защото Влад Пашов е получил средното си образование в гр. Панагюрище и брат Боев е бил учител в Панагюрище. И Тошко Симеонов, Пантелей Карапетров са били все ученици на брат Боев. А брат Боев е бил проводника, който е станал причина тия наши приятели да станат ученици на Учителя. За Влад Пашов много биографични данни не си спомням, но това го зная със сигурност. Той е живял на Изгрева на същото място там където беше и бараката на бай Иван. Те са били две отделни бараки наблизко, разположени една до друга. Един ден обаче по някакво невнимание на Влад Пашов му се запалва бараката. Той я подпалва и тя изгаря. И тогава Учителят е бил много недоволен и е наредил и казал: „Влад Пашов да не живее на Изгрева. Да иде да живее в града“. И наистина чичо Влад, както му казваха и други като мене, чичо Влад отива, той бил млад по това време, не е бил чак чичо, но той отива и живее в града. Минава известно време, може би година или две, не мога да кажа точно, но един ден бай Иван гледа, че чичо Влад носи материали и ги струпва там наблизко до бараката където си му е била. Струпва, струпва материали за градеж. А бай Иван знае, че Учителят е казал той да живее в града и да не си прави барака там. А не знае Учителят да е казал, да е отменил това нареждане. Нареждане е може би по-груба дума и Учителят не е ползвал тази дума, нито заповеди да е издавал. Да, препоръка. Не зная да е отменил тая препоръка, да се върне чичо Влад да живее на Изгрева. Бай Иван решава да отиде при Учителя и да разбере тая работа. Отива и казва на Учителя, че брат Влад струпва материали да си гради отново къща. „Вие какво ще кажете?“ Учителят се усмихнал

и казал: „Нека да се върне да живее тука“. Бай Иван се зарадвал много и при едно идване на Влад като докарва някакви материали, му казва: „Влади, Учителят е съгласен да си направиш барака тука и за да не хабиш повече материали вземи и ползвай едната страна на моята барака и по тоя начин ще направиш една стена по-малко. Използвай едната страна на бараката ми и си залепи бараката до моята“. И наистина чичо Влад си направил бараката точно до тая на бай Иван и тях ги делеше само една стена, т.е. стената, която си беше и без това стена на бараката на бай Иван. Те друга стена помежду си нямаша. Така до разтурването на Изгрева чичо Влад и бай Иван живеяха заедно. Заедно в такъв смисъл, че ги делеше само една дъсчена стена и винаги когато имаше някой при единия, другия чуваше вътре, че има някой, че се говори нещо. Това не ги притесняваше, нито единия, нито другия в моя дълъг живот заедно с бай Иван и с чичо Влад. Никога аз не съм чул някой да каже нещо за единия или за другия или да се оплаче от това, че единия е приказвал и че има хора, че другия се притеснил, такова нещо аз през цялото време не съм чул, нали да има някакво взаимно оплакване да е имало на трети лица. Така че те си живяха през всичкото време заедно до 1964 г. когато бай Иван си замина, а след туй пък чичо Влад от властите беше изваден от тая барака да живее. Дадоха му квартира някъде в квартала Борово, там го изместиха да живее. Известно време бараката на бай Иван беше квартира на Ганка Бончева, за която казах преди малко, че е домакин на туристическата стая на Черни връх. Тя заедно със сестра Ружа Чернева живеяха заедно известно време в тоя период, защото пък тяхната барака, която беше близо до бараката на Игнат Котаров, на Желю Тонев, нея барака я събориха не зная защо, не си спомням в момента и „Жилфонд“, което се занимаваше с жилищното настаняване я прехвърли да живее в бараката на бай Иван. Те там я преустрои, помодернизираха, нагласиха така, че да им е удобна за тях двете, така че от 1965 г. нататък бараката на бай Иван съществуваше, но беше в подобрен вид. Така чичо Влад си живее в тази барака съвместно с жителство с бай Иван.

Важното, което искам да кажа е това, че и мен ме занимаваше дълго време пък и сега редактирането на беседите, т.е. представянето им в печатно Слово вече, в редактиран вид, което нашите стенографки са го правили. Редактирали са Словото без позволение на Учителя, вероятно така на своя глава. Защо изхождам от това, защото съм имал разговори и със стенографките, най-вече с Елена Андреева и с Влад Пашов, който е бил очевидец и е присъствал на едно изказване на Учителя по отношение на стенографките. По някаква причина чичо Влад е бил при тях, стенографките, които са живеели на Изгрева, близо до салона в техните бараки, които те са си наричали парахода. Чичо Влад е бил там и в един момент идва Учителят много строг и започва да им говори на тях. Изказването им е така, цитирам дословно чичо Влад: „Вие мислите, че аз не разбирам от български език, че аз не зная български език, че аз не разбирам от българска граматика, че аз не зная българска граматика. Няма да ми редактирате, да ми преправяте думите и Словото!“ Това е изказването на Учителя към стенографките, което аз съм запомнил от чичо Влад, защото той пък по професия беше печатар и известно време е печатал братските беседи, когато след заминаването на Учителя на Изгрева се е създала печатница и той е бил как да кажа най-вещия в областта на книгопечатането както и един наш приятел Димитрий. Брат Димитрий го знаехме, който живееше при сестра Анка Каназирева. Бараките им бяха една до друга. Димитрий Иванов мисля, че се наричаше. Те са работили там в тая печатница. Мисля, че и Марчето Петрова е била също

там на работа. Понеже професията на чичо Влад е била такава, свързана с печатането и с печатането на беседите него го е вълнувало много и е бил свидетел по тоя начин на изказването на Учителя. Имайки предвид неговото изказване съм разговарял по тоя въпрос и с Елена Андреева и тя ми каза, че е вярно това, но казваше, че мисли, че има някакво право, че винаги говоримото Слово се предава по един начин, има и допълнителни средства за уясняване на мисълта, докато превеждането на говоримото Слово в писмена реч вече не може точно да се предаде, така смята тя. В същото време или пък ако се е налагало да се прави някаква редакция тя е трябвало да бъде съобразена със становището на Учителя, още повече, че по това време Той е бил на тоя свят и те са имали възможност да правят такова нещо и мисля, че след това те са го правили. Във връзка с това трябва да кажа, че издаването на беседите се е вършило от най-различни наши приятели, между които е бил Славчо Печеников, тук в София и печатница „Малджиеви“ в Русе. Но мисля, че те не са били много акуратни по отношение на това и не са го правили безкористно, което е много важно според мен, за да стигне до там, че Учителят да се наложи да вземе печатането на беседите в свои ръце. И периода, в който това печатане на беседи е било под прякото ръководство на Учителя се отличава от беседите, които са били, а са се издавали до тогава и след това. Учителят е държал те да бъдат на най-хубавата хартия и наистина когато ви попаднат беседи, които са напечатани на хромов хартия, на лъскава хартия, добре подредени, добре всичко направено, висококачествено за онова време, което е имало възможност в техниката, това е в периода, в който Учителят е ръководил пряко отпечатването. Преди това и след това беседите нямат много добър, качествен вид. Това е, което искам да кажа същественото и в този момент ми идва на ума за чичо Влад живота на Изгрева и печатането на беседите. Та той видя двата пожара на Изгрева - видя как изгоря собствения му дом и видя как стенографките преправяха Словото на Учителя.

33. ПИТКАТА

Има един случай станал на Витоша, на Бивака. Било е хубав летен ден, горещ бих казал. Нашите приятели са били на Бивака доста хора. Бай Иван не е можал по никакви причини да тръгне с първите групи, както е имал обичай да бъде с първите горе заедно с Учителя на Бивака. Той е закъснял. Пристигнал е може би към 11-12 часа, когато беседата е била свършила. Изморен от горещината, но и както винаги нямаш нищо в раницата с изключение канчето за вода и малко чай. Бай Иван употребяваше руски чай, черен. Това му е останало от живота, който е прекарал съвместно със сестра Паша и сестра Аня, когато е живял у тях. Там се е научил да пие китайски или тъй наречения руски чай и кафе. Кафето е научил преди това, още когато е бил при кафеджия в София, но чая го е научил да го пие така и той си остана до последния ден, че пиеше чай и закусваше с чай, руски чай. И така пристига бай Иван в този горещ летен ден на Бивака и си сипва в канчето гореща вода заедно с чая и пие едно, второ, трето канче и така задоволява, балансира влагата в организма си. Него ден обаче една сестра е донесла брашно и на Витоша е омесила една питка и когато вече всички са пили гореща вода, използва жаравата образувана от многото изгорели дърва и слага тази питка на огнището в жарта и тя се опича там. Той не знае за приготвянето. Изпива горещата вода, а в това време питката се е опекла. Когато бай Иван се е напил достатъчно с горещата вода, на чай, сестрата изважда питката от

жарта и бай Иван я вижда и си казал на ума: „Ех, сега да имам половината от тая питка много хубаво ще ми дойде“. Но това той само си го помисля. А сестрата изважда питката и я занася на Учителя. Учителят я увива в една кърпа, която Му е поднесена от сестрата, коя е сестрата не мога да кажа, може бай Иван да ми е казал, но това е изчезнало от мене. Ако тя е на тоя свят и после се случи да прочете това нещо, може би ще каже сама коя е. Учителят взема питката в тая кърпа, увива я и я слага настрана до себе си. След половин час Учителят изважда питката, взема един нож и разрязва питката точно на две равни части и подава едната половина на бай Иван. Бай Иван взема питката половинката и полека, полека и я изяжда. Като я изяжда Учителят му задава въпроса: „Е, как е, хубава ли е питката?“ А бай Иван вика: „О, Учителю, великолепна беше!“ А Учителят му отговаря: „Не бързай да се произнасяш. Фактор за храната не е езика, а стомаха. Ще видим след половин час какво ще каже стомаха ти“. И наистина, бай Иван ми разправяше, че след половин час е имал такива болки в стомаха, такива неприятности, че се наложило да повръща и чак след това се успокоил стомаха му и се наложило пак да пие топла вода и той тогава отива при Учителя и казал резултата от яденето на тая питка. Учителят тогава му казал: „Аз знаех, че тази питка не е хубава, защото брашното, от което е направена е старо и не е качествено. Но понеже ти много силно пожела, аз затова ти дадох да видиш резултата от желанието си“. Това е опитността, която има бай Иван с питката и с Учителя.

34. ДУХОВНАТА ТРАПЕЗА

Веднъж бай Иван се движи някъде около салона и насреща му идва Учителят. Учителят много строг, като че ли бай Иван е виновен за всичко, му казва: „Ти знаеш ли какво ще ги правя аз тези, които бяха по няколко години в братството, на духовната трапеза, ядоха и пиха и след това отидоха в света“. Бай Иван не знае какво да отговори. За него това изказване е така отведнъж, той е неподготвен, не може да реагира и чака. Учителят продължава: „Ще дойде време когато аз тия всичките гдето ядоха и пиха на духовната трапеза и отидоха в света, ще ги товаря като магарета с камъни“. Това е изказване на Учителя, така както той го е направил пред бай Иван и коментар всеки да си направи за себе си.

Едно изказване, което Учителят е направил, но къде и как не мога да се сетя, но го знам от бай Иван също. Той казал за себе си така: „В тоя свят аз съм ограничен, не мога да правя всичко. Аз съм образно като един отровен газ, който е затворен в едно шише. Шишето е запушено, но когато аз отида в Невидимия свят ще бъда вече като един газ, който е излязъл вече от това шише и ще имам неограничени възможности и тогава ще имам възможност да правя всичко каквото трябва“. Това е изказване, пак така е направено, не знам в беседа има ли го или го няма, но го знам от бай Иван.

Аз от бай Иван знам това, че Учителят не е обичал да си прави снимки. И никак не е обичал пък някой преднамерено, някой да нагласи нещата. И той често ги е оставял до момента, до който идва самото щракване на фотоапарата да се гласят и в последния момент когато трябва да стане снимката, Той е ставал от мястото си, Учителят се е отстранявал от фотообектива. Имайки предвид това мисля, че бай Иван е избягвал тия изкуствени неща. Но от него знам също така, че когато Учителят е искал да се направи някаква снимка обща с приятелите, Той е казвал: „Намерете, рекох, брат Пеню Ганев да дойде да направи снимка. Пеню Ганев е бил любител-фотограф и е имал някаква фотоапаратура, с която е правел снимки и знам, че Учителят е искал

само Пеню Ганев да Му прави снимки. Останалите снимки, които са правени от нашите добри, известни професионалисти-фотографи според мен не са били желани от Учителя, защото там е имало нещо тенденциозно, нещо комерческо, което Учителят не е искал да става. И когато има някои работи направени, то е против волята на Учителя. Знам от бай Иван за една снимка при излизане от вратата на салона, тази врата южната, която водеше към стълбището нагоре към неговата стая. В момент на излизане прекрачва. Знам, че тази снимка е била нежелана. Въпреки това някой фотограф е издебнал, кой е не го знам, но тя се шири. Виждам я като отида някъде, сложена на стената. Аз понеже знам от бай Иван, че Учителят не е искал да бъде фотографирани и не си я слагам. Знам я какво представлява снимката - с Библията в ръка Той прекрачва прага. Знам, че това е снимка, която Учителят не е желал, обаче въпреки всичко нашите приятели я разпространяват. Ами защо след като се знае тя, които знаят и особено съзнателно го правят това, не зная защо. В моето съзнание тия неща аз не мога да ги възприема, другите ги възприемат и така. Аз де движа в тоя порядък в тоя, който знам от бай Иван, че Учителят е предпочитал да се движи.

35. ОБЩЕСТВЕНАТА БАНЯ

Бай Иван е слушал един голям процент от беседите, които е държал Учителят и всички задачи дадено от Учителя се е стремил да ги изпълнява. В една вероятно от школните лекции, аз не съм я срещнал тая задача, Учителят е направил изказване, че всички приятели, всички, които искат да бъдат окултни ученици не трябва да използват обществените бани за къпане. И е казал, всеки един, макар и най-неблагоприятни условия да има, но да се мие въщи. Може на части. Може най-напред да измие единия крак или долната част на крака, пък горната част на крака, пък другия крак, пък така на части, но в никакъв случай нашите приятели да не посещават обществените бани.

Веднъж Стоянка Илиева отива на на обществена баня. Тогава всеки квартал в София имаше обществена баня и те се ползваха много от софиянци. След банята по тялото ѝ се появила екзема. Опитва се да я лекува, но безуспешно. Отива да търси помощ от Учителя. „Защо посещавате градските бани. Ще се къпете у дома. Колко пъти съм говорил, но никой не ме слуша. А сега търсите лек от мен“. Учителят ѝ дал съвет и тя оздравяла. Но повече никога не стъпила в градската баня.

Бай Иван слушал съвета на Учителя за частичното измиване на тялото и си казва: Аз не мога да го изпълня, няма как, защото нямам възможности никакви. И на части, и на цяло, не мога да изпълня тая задача“. Така си казва той и не мисли да я изпълнява. Но ето, отива той след тая беседа и след тия си размисли, трябва да отиде на баня. Отива в банята, влиза вътре и започва да се къпе, да се мие. В това време някакъв човек друг минава край него и се подхлъзва нещо, но се хваща за него. А бай Иван имал страшно неприятно чувство някой да го пипне. Просто нетърпимост имал към външни такива дразнители (интервенции) по тоя начин и като се обърнал и като го видял той, че го пльоснал на земята. Човекът след малко станал, бай Иван продължил да се къпе, а оня станал, отишъл при бай Иван и му казал: „Ти защо правиш тъй? Ти знаеш ли кой съм аз?“ Бай Иван го изгледал така надменно и понеже е притежавал голяма физическа сила, не го е било страх пък и чувството за страх, нямал такова чувство, обърнал се към него и казал: „Какво да не си пристав?“ Обърнал се и продължил да се мие. След като се измил, излязъл от

банята, облякъл се и тръгва да си отива. И ето на вратата той, същия човек, гдето го бутнал в банята, облечен и той си отива и се срещат на врата, но този облечен и наистина с униформата на пристав. Като се срещат, казва на бай Иван: „Е, сега, г-не, как сме? Какво аз сега да направя?“ Бай Иван отговаря: „Ами каквото искаш!“ И бай Иван продължи да ми разказва. „Той излезе благороден, сто пъти по-благороден от мене. Абсолютно нищо не ми направи и си отиде човека“. Но от тоя момент нататък бай Иван наистина се замисля и решава въпроса с банята. Така беше го решил, че и аз даже след като той беше ми казал това нещо съм се ползвал и от неговата баня. Беше намерил един казан, може би с диаметър около 80 см и с дълбочина някъде също около 80 см, поставен на три крака метални, който си го държеше в бараката гдето държеше въглищата и дървата за отопление и един път минимум в седмицата сгорещяваше вода на печката, това дали ще бъде зиме или лете, няма значение. Стопяше вода в тенджери и в кофи, влизаше в тоя казан, слагаше едно малко столче дървено и се къпеше в него. Така той реши въпроса с изкъпването къщи. А лятно време, в големите горещини опъваше навънка, на двора тел на два кола и на бараката и на тях слагаше чаршафи и вътре се къпеше пак по тоя начин. Или топлеше вода на слънцето, или ако е слънчевата топлина недостатъчна, пак на печката и извършваше тая процедура по тоя начин. Ползването на тоя казан го ползвах и аз дълго време, защото аз живях под наем и нямаше други възможности. Пак така, но в един леген, но в казана беше по-лесно. Аз го възприех начина от него и така ежеседмично той извършваше процедурата с банянето, после аз го извършвах, но той ми определяше час и така ползването на тоя казан продължи докато бай Иван беше жив. По тоя начин той можа да изпълни задачата, която е дал тогава Учителят и аз трябва да кажа, че покрай него и аз я изпълних и аз я имах в предвид и след като бай Иван си замина не отидох вече на обществена баня. И тук, докато не бяхме направили баня, по тоя начин извършвахме хигиенизирането. Чрез казан, но не този, който имам сега, но друг. Не този на бай Иван. От него остана поуката.

36. СЕВЕРНИЯТ И ЮЖНИЯТ УЧИТЕЛ

Докато Учителят живеел на ул. „Опълченска“ 66, там са станали първоначално и беседите, през зимата и през лятото. Той е заставал на прозореца, а нашите приятели са били в двора. Как са възприемали нещата и какво са си мислили тогава аз не зная, но види се е имало нещо, което е накарало Учителя да направи следното изказване: „Ако вие и българския народ не слушате Учителя от юг, ще слушате северния Учител“. Тук трябва да направя пояснението, че на тая улица „Опълченска“ 66, където е живеел Учителят, тая къща е била в съседство, т.е. неговата стая е била в съседство с тази, в която е живял Георги Димитров. Георги Димитров е живял в северната стая, а Учителят е живял в южната стая. Това много наши приятели го знаят много добре, по-добре и от мене. Но това изказване сега го правя не за тия, които го знаят, а за тия, които не го знаят. Та именно, имайки предвид, че Той, Учителят живее в южната стая, ако не го слушат ще трябва да слушат учителя от северната стая, който е Георги Димитров. И наистина, Георги Димитров след 9.IX.1944 г. беше обявен за учител и всички му викаха учителя и вожда Георги Димитров. През комунистическите години той беше светилото и наистина българите искат, не искат, слушаха северния учител, така както е казвал Учителя. Само, че тук искам да добавя и това, че Учителя от южната стая, Той не си служи с насилие да Го слушат, докато северния си

служи с насилие, с камшика. Та българите слушаха северния учител с камшика. Така трябваше да ходят на събрание, на манифестация, на митинги без да имат желание - по заповед, защото не искаха да слушат южния Учител. И си спомням, събираха ги по 10 човека през къща, за да четат биографията на Георги Димитров. Който не присъства, не му даваха купон за облекло. Да, точно така. В тая връзка за себе си трябва да кажа, че аз нито един път не отидох на никаква манифестация, нито като ученик, нито студент, нито като работник впоследствие или чиновник какъвто съм бил и където съм си изкарвал хляба. Не отидох никъде, просто така съдбата ме покровителствуваше и не съм имал неприятности. Как стана, не знам. Лоши последиствия не съм имал в туй отношение. Бях от тия, които не отидоха на тия задължителни мероприятия на социализма. Във връзка са това искам още да кажа, че бай Иван беше също от тия, които не отидоха. А годините 1957, 1958, точно не мога да кажа, може и 1959 г., една от тия три години, тази литературната общественост в света поде една кампания за честване на годишнината от Достоевски. А Достоевски беше отречен от социализма и в България изобщо не се изучаваше. За другите страни не зная. Въобще не се споменаваха нищо за Достоевски. Тогава понеже в цял свят се чествуваше, социалистическия лагер реши, че просто изостава в това отношение, а те бяха на тази позиция, че трябва да бъдат на по-предно място от капитализма. И понеже капитализма го чествува, решиха и те да го чествуват и казаха: „А-а, ами той си е наш, от къде накъде те ще го чествуват, а ние да не го чествуваме. Те даже нямат право да го чествуват“. И тогава в България за първи път след 9.IX.1944 г. издадоха Достоевски, почти пълно събрани съчиненията му, с изключение „Дневник на писателя“, който беше със съкращения, няколко статии само бяха сложени в това издание. А всичко беше инак в доста пълен вид и автентичен. Тогава значи го издадоха. И тия, които знаеха становището на бай Иван от властта, аз бях свидетел, когато един от тях минава край бай Иван, уж случайно, а бай Иван е в двора и вика: „Виждаш ли тоя писател за когото ти най-много държиш и го смяташ за най-гениален, ние го издадохме. Значи и ние сме на твое мнение“. А бай Иван се обръща към него и му казва: „Ами да, аз го знам, вие сте такива, вземете и пльйте, пльйте, пльйте едно нещо, пък после отивате, че го ближете!“ Това реши въпроса за самохвалството на тоя представител на властта, че видите ли и те се доближават до нашата идеология и те искат да бъдат като нас. Нещо, което беше присъщо на комунизма, че те с всичко са най-напред. Така че северният учител учи България от 1945 до 1990 г. официално. А може и да продължи обучението и с частни уроци.

37. ОТВОДНЯВАЩИЯТ КАНАЛ

Да кажем и няколко думи за тая сестра Магдалена, която е имала не-обичайни прояви по време, когато Учителят е държал беседите си в салона. Искам отново да подчертая, че това съм го чул от бай Иван. Тъй като той е бил постоянен посетител на беседите и ги знаеше нещата доста добре. На тая сестра какво е било душевното ѝ състояние не знам, но явно не е било както на другите и по време на беседите е правела някакви движения, с което е правела впечатление на всички, но никой нищо не ѝ е казвал и особено Учителят не я спирал тя да прави това. Някой ако е правил опити щото тя да не се прояви така, то Учителят е парирал техния опит. Правила е движения с ръцете, защото аз съм чувал, че старата Попова е правила нещо подобно. Но знам друго за Магдалена. Веднъж в беседата Учителят говори на тая тема, че

във всяко едно общество едни доброволно трябва да поемат ролята на чистач на това, което се натрупва като нечистотия и то трябва да се изчиства. Дава пример, че както във всяка къща има канал, през който излиза мръсната вода, така и във всяко едно общество, във всяка една единица колективна, която живее, винаги се образуват нечистотии и те трябва по някакъв начин да бъдат изхвърлени навън. Освен физическите, има и духовни и мислени такива нечистотии. В едно общество или някой трябва доброволно да поеме тая работа и да играе ролята на тая изходяща тръба за нечистотиите, или трябва да си намерим някой, на който да плащаме той да извършва това нещо срещу заплащане. Но във всички случаи трябва да има такова нещо: И тази наша сестра е възприела това, че тя именно е тази тръба, чрез която става изтичането на тия неща. Учителят пояснява, казва, че тия нечистотии не ги образува тръбата, през която минават нечистотиите, а ги образуваме всички ние тук. Така, че не тръбата е виновна за нечистотиите, а всички сме виновни за тях. И тогава тая наша сестра казала: „Видите ли бе, не аз съм виновна за това, а вие сте виновни за моите прояви“. По-късно знам пак от бай Иван, че тая сестра Учителят я използвал и тя е станала пощальон на Неговото писмо до Кришна Мурти. Какво е писал в това писмо не знам, но Кришна Мурти е бил обявен от теософското общество за бъдещия Учител на земята и че той ще образува някакво учение, което ще извърши преврат на земята. Учителят му е написал някакво писмо и тази сестра е станала приносител на това писмо до тоя Кришна Мурти. И наистина, той като прочита това писмо на това теософско течение, Кришна Мурти става и казва, че не е той Учителят за когото те го мислят и се отказва. Така теософите не успяват в това си желание да го въздигнат като го посочат като една прочута личност, новия Христос на земята.

А Кришна Мурти след това отива и става киноартист. Но изпълнява това, което Учителят му е написал в писмото. Това знам значи за тази сестра. Възможно е нещо да бъркам, но истината е тази. Същността на това нещо е такава, че се дава окултния закон за отводняващата канална тръба.

38. ВИСШЕ ОБРАЗОВАНИЕ И ЗАНЯТ

Искам тука да кажа няколко думи понеже тоя въпрос така стои и има изказвания в една и в друга посока. Става въпрос за дипломирането на нашите приятели и за ученето. Мисля, че е добре да го спомена. Учителят е държал щото всички наши приятели, които имат възможност да добият максимално образование, стигайки до най-висока степен, но това не им е цел за добро материално състояние, да не бъде причина те да станат щестлавни, а да бъде цел за получаване максимално знание. Наистина човек като върви в тоя духовен път, той ако няма тия светски знания, които има в света, ако тях не знае как ще може да научи духовните, които са далеч по-трудни от светските. И така Учителят е държал всеки да има максимално високо знание. Но наред с това е държал и всеки един да си изкарва прехраната ако не може с тия знания, които има и по някакъв друг начин, т.е. Той е искал да ги научи щото те с физически труд да добият прехраната си. А вероятно е имал предвид и това, че ще настъпят времена, когато и да имаш тия максимални знания, да имаш и висше образование, може би няма да можеш да си изкарваш прехраната с тия знания. Това го е имал предвид и затова е давал задачи на приятелите, макар и материално обезпечени, да отиват и да полагат физически труд. Казвал така: днес ще ти срещне някаква работа, може някому дървата да пренесете, може възглицата да пренесете и каквото ви даде,

със средствата, които получите по този начин, с тях да се прехраните днешния ден. Ако не намерите, няма да се храните. Така една част от нашите приятели са възприели това и може би са научили някакъв занаят, който са нямали. Които са имали са го оползотворили и ето какво бил казал Учителят пак в тия беседи дадени в Търново през 1921 г. на стр. 144. Но аз ще цитирам само това, което е казано на стр. 144: „Да допуснем сега следното противоречие: например аз съм свършил известен университет, свършил съм финанси, но няма за мене подходящо място. Трябва да чакам една, две години за място и казвам: свършил съм финанси, не отивам да правя коли, макар че зная този занаят. Отивам в кафенетата, пуша цигара след цигара пуф, пух. Питам, какъв смисъл има в това, наместо да казвам пуф, пуф да взема теслата, че трак, трак с нея. Нали е по-умно?“ Искам да продължа наистина доста наши приятели, които имаха образование след 9.IX.1944 г. наистина се наложи да работят някаква физическа работа, защото политическите събития бяха такива, че нямаше друга възможност. Един от тях е и нашият приятел Методи Константинов. Ама беше дипломат, ама това, ама онова, но дипломацията му не вървеше и с тая диплома можеше да си умре от глад като нищо за една, две седмици. Тогава благодарение на това, че Борис Николов е имал куража още преди това да научи занаята мозайкаджийство и трябва да кажа, че Борис Николов е бил канен за преподавател (асистент) като мине йерархиите там стъпаловидните в Софийския университет, но той е имал куража да се откаже от тая кариера, която му се е отваряла, той е бил свършил естествени науки в университета, брат му Николай - математика. А пък другия му брат Стефан с когото бях добър приятел и той често идваше у нас да слуша музика, защото Стефан беше с вътрешни музикални качества, макар и да не знаеше да свири на нещо, но обичаше много хубавата музика, посещаваше концертите, а пък аз имах грамофон и хубави плочи, голяма сбирка с класически произведения и той често идваше въщи и обичаше да слуша класиката. Та той пък Стефан, като Тената беше юрист по образование. Но нито Борис си изкарваше хляба със знанията от университета, нито Николай с математиката, нито пък Стефан с юридическите си знания. Всички минаха по друг път. Както и да е, но типичен пример за това е Методи, който не можа да си изкарва хляба по друг начин, а чрез мозайката, благодарение на това, че Борис беше усвоил вече този занаят преди 9.IX.1944 г. и събра тая бригада от всички изпаднали наши приятели, които съдбата ги беше вече изхвърлила. Те бяха със знания, с дипломи, с всичко, но политическите събития бяха такива, че бяха изхвърлени от кариерата, в която бяха и благодарение на това живяха през целия този период на социализма със занаята си. А жизнения път на Методи Константинов бе такъв, че той си изкара пенсия не чрез дипломацията и с дипломата за дипломат, а с мозайкаджийството. Така преминаха тези 45 години от 1945-1990 г. с занаят, който ги хранеше и ги правеше относително независими от властта заради своите убеждения, че са последователи на Учителя Дънов.

Тук искам да кажа още два примера, които Учителят е дал в беседите. Мнозина може да са ги чели, но аз смятам да ги разкажа тук като много съществени. Един научен работник, завършил всички науки, станал голям професор и има вече дипломите, но Учителят казва, той взел дипломата, закачил я на един пирон, а взел едно точило и с него тръгнал по улиците и точил ножове на хората. Така си изкарвал прехраната. Значи не с дипломата, а с точилото. „Ех, като се върти точилото, той наточва ножовете, но и самото точило се изхабява. Изхабява се, но ти си минаваш пътя“.

Друг пример, който Учителят дава е за един професор, който знаел

много науки, решил един ден да се качи на една лодка и лодкаря да го разходи из морето. Така лодкаря разхожда професора и докато лодкаря си върши работата, професора му задава въпроси на лодкаря: „Ти знаеш ли, учил ли си математика?“ „Не“, казал лодкаря, „не знам“. Професорът казал: „1/4 от живота си загубил. А нещо по астрономия знаеш ли?“ „Не.“ „Още една четвърт от живота си си изгубил. Ами нещо от химия, от биология да знаеш?“ „И от това нищо не знам.“ „Тогава още една четвърт, значи 3/4 от живота си си пропилял“. В това време обаче небето се заоблачило, морето се развълнувало, излязъл силен вятър, лодката имало опасност да потъне. Тогава лодкаря запитал професора: „Знаеш ли да плуваш?“ „Не зная“, отговорил професора. Тогава лодкаря му казал, че целия му живот е пропаднал. Та човек може да знае и химия, и физика, и математика и какви ли не науки, но ако не знае да плува целия му живот отива. Дипломите са хубаво нещо, но трябва да бъдат на място. Освен дипломите трябва и още нещо и Учителят го е казал. Трябва да кажа, че в тая беседа, която цитирах Той казва, ако някой знае пчеларство с пчеларство да се занимава. Друг знае да прави коли, трети да прави коела, друг друго. Кой каквото знае това да прави, но и да има и диплома. Значи стремежа трябва да бъде да стигнеш максималното образование, но то да не е крайната цел.

Вергилий Кръстов: Аз заварих абсолютно всички първо и второ аз бях изповедник на всички, както и на теб съм изповедник и записвам всичко на магнетфона. И което е най-важното, това, което го каза е вярно. Но накрая всички без изключение се изповядаха, които бяха с дипломите си и които си бяха захвърлили дипломите и работиха като мозайкаджии и други като тях, че са направили груба грешка, че не са изпълнили точно това, което е искал да каже Учителят и което е казал. И което е най-важното, те имат право да си изберат този път, личен път. Борис Николов си хвърля дипломата. Знаеш ли колко пъти с Мария Тодорова така говорим и колко пъти го укорява: „Моля ти се остави тая мозайка“. „Да, ама аз имам аспект квадратура в хороскопа си и трябва да мина през камъните и съм зодия Козирог“. „Моля ти се остави този аспект, не ми говори за аспекти, а слушай какво ти каза Учителя на времето.“ И му казва какво е казал Учителят, а той не е изпълнил. Аз съм имал възможност абсолютно да се убеждавам в тия неща. Най-страшното е друго: Георги Радев и Борис подвеждат тези младежи, които са завършили в погрешна посока. И най-важното аз заварих в моето поколение, когато завърших медицина, когато завършиха други младежи, те напуснаха професията си под въздействието на тия приятели, които бяха направили същата грешка, но нямаха смелост да кажат: „Ние направихме грешка. Това каза Учителят, не го послушахме, ние направихме грешка, грешката е наша, но не минавайте по този път“. И те отклониха знаеш ли колко много хора, младежи от моето поколение, към десетина човека, които си захвърлиха дипломите, някои не си завършиха образованието поради нашите „умници“ на Изгрева, които бяха и останаха такива. Провалиха ги умишлено и в момента тези хора сега не само съжаляват, но не са пригодени на този етап нещо да направят за Братството. Да не говорим за личния им живот. Те идват, искат да направят нещо, обаче не са подготвени, не че са неспособни, но не могат да направят нищо, защото са загубили условията си за работа. Ей това е цялата трагедия. Но това го казва и самия Методи Константинов, с него на тая тема съм говорил много пъти. Записал съм му опитностите и знам как са нещата. Това, което казваш е вярно. Пример: аз през цялото си време като лекар съм се страхувал да не направя някоя професионална грешка или поради моето невнимание да не ме уволнят, защото къде ще отида аз. Аз ос-

вен моята професия какво мога да правя? Чак когато построих жилище, къща, аз разбрах, че съм способен, че мога да направя жилище. И съм мазал, и съм чистил, работил съм наравно с майсторите. Учителят казва, че човек трябва да има един занаят, да му послужи при идейни гонения, за да си изкарва с него хляба. Това е така, аз съм за това нещо. Не го отричам. Но да имаш диплома, а да няма идейни гонения. А гоненията са за друго. Всички без изключение, както слушам сега мир и светлина на душата на Иван Антонов, има много хубави опитности, както и другите, но правят едно и същото нещо. Те не искат да се подчинят на онзи обществен порядък, който съществува в света, за да могат да си изкарват хляба. Ами ето той е завършил Иван Антонов доколкото виждам, завършил еди какво си завършил. Отиди и работи! Той накрая е без пенсия, ходи с празна раница, няма кой да го храни. И той, Иван Антонов има един инцидент с Каишев. Той преследва Каишев, кара го да отиде да работи, за да може да си спечели, за да си купи хляб и да му го донесе. Правел е същото и с брат Цеко, взимал му парите. И такива случки има, аз ги знам случките. И всички онези, които бяха на Изгрева, които имаха завършено образование, не отиват да работят с образованието си, защото той психически не може да се подчини в онази структура, която трябва да работи. Нали има началник, той не може да му се подчини. Ами като не се подчини ще го изхвърлят. Аз като не се подчинявам с мене ще бъде същото. В тази служба, в която в момента работя знаеш как съм тих, мирен, слушам, изпълнявам и т.н. И никой не ме е виждал да възразявам на началниците там където сега работя и там където съм работил 20 години, никой не е чувал от мен нещо за Бога, за Учителя, за еди какво си. Изпълнявам си задълженията точно. И което е най-важното причина, за да се ориентирам правилно бяха ония, които бяха много честни и почтени и ми казаха така: „Така го направихме, обаче е грешка. Учителят го каза така, но ние го направихме иначе, обаче ни е срам в момента да си признаем грешката“. Това е голяма трагедия. Тодор Ковачев: То в беседата, която аз цитирам е точно така казано: Ти си свършил, нямаш условия. Щом нямаш условия за това няма да идеш в кръчмите, няма да си губиш времето. Прочетеното от мен е точно в тая насока, че човек трябва да получи максимално образование, трябва да го използва максимално това, но ако съдбата не му дава тая възможност в момента, той трябва да търси друг изход. Учителят говори за изхода и разрешението.

Не всеки един за себе си може да си реши въпроса, но да подвежда другите няма право. Вергилий Кръстев: Е, там е цялата работа, че подвежда други. Аз мога да ти изброя десет човека от моето поколение, които си изпуснаха времето, хвърлиха си дипломите и сега са нищо. Нито може да работи, нито нищо. А предишната власт ги караше насила да работят. Сега пък нали има безработица изобщо не могат да работят и ходят, и лъжат, и крадат, търсят подаяния и т.н. Както и да е. Но сега са важни опитностите на този етап, всичко е добре. Провалът е пълен на една погрешна постановка, която не е по Учителя.

Аз знам какви бели направиха и сега ги правят и ще ги правят и в бъдеще и има една много хубава снимка, на която са се изтъпанчили Борис, до Борис Петър Филипов, Методи Константинов и всички там от мозайкаджийската бригада - 30-40 човека, само мъже. Аз имам тая снимка като документ, че тия, които бяха там нищо не направиха. А направиха другите, които не бяха на тая снимка, което беше най-интересно. Нито по отношение на печат, нито по отношение съхранението на Словото на Учителя. Направиха го други. Това е един пример, затова човек трябва да бъде много внимателен, защото

аз също правя грешки. Всеки прави грешки, но нямаш право да подвеждаш другите. Всеки окултен ученик от Школата на Учителя Дънов трябва да има завършено висше образование и да работи с това, за което ти си учил. Ами ти знаеш ли например брат Боев шест месеца преди да се пенсионира, тогава закона е бил такъв: 15 години трябва да работиш включително. Шест месеца преди това те го уволняват, защото той чете на учениците си в училище за Бялото Братство. Учителят изрично е казал да не провежда пропаганда между учениците. А това не го изпълнява и го уволняват и накрая идва на Изгрева и без пенсия, да го хранят и накрая, когато стават големите конфликти, това го има в спомените на Георги Йорданов. И в момента кой го храни. Хранят го Борис Николов и Мария Тодорова, носят му храна (тя много хубаво готвеше между другото, аз 10 години съм ял от нейната кухня и знам как хубаво готвеше). Тогава става един конфликт. И отиват при брат Боев и казват: „Абе, брат Боев, ние така ли решихме да стане, ти защо не се противопоставиш на Борис? Това, което Борис прави не е правилно“. Щото Борис реши нещо, на следващия ден променя нещата. Решат, след една седмица точно обратното и казва не, не е било това. Вярно, че те не могат да се справят с него. Казват: „Брат Боев, противопостави му се, нали знаеш как са нещата“. Той казва: „Не мога!“ „Защо бе, брат Боев?“ „Ами аз нямам пенсия, те ме хранят.“ И онай му вика: „Добре де, ти за една паница леща ли се продаваш?“ „Абе донеси ти тая паница леща, донеси я и аз ще защитя Истината. Донеси я сега, че утре и в другиден.“ А той казва: „Пфу! За една леща!“ „Е, за леща. Донеси я бе! Донеси я!“ Обаче няма кой да я занесе. Ей така са нещата. Ако имаше пенсия ще бъде независим! Една трагична развръзка. За него и за всички останали и за целия Изгрев!

Тодор Ковачев: Те голяма част правят тая грешка и остават без препитание. В.: Той, Иван Антонов какво работи на Изгрева? Хайде брат Ради и онай Ангел поне ще копаят нещо в градината, поне полагат труд. Знаеш колко мъже и жени не работят и чакат някое подаяние. Т.: Той бай Иван беше си повредил зрението и не можеше. В.: Но за другите? Сега всички тия опитности, които са казани са много хубаво казани. Не спорим за това. Ние говорим за нещо съвсем друго. Т.: Не, аз подчертавам изрично това, което го има в беседата и го има черно на бяло, за да не би да се залитне или в едната страна, или в другата, както е станало.

Забележка на редактора: Целият текст представлява дословно записан магнетофонен запис и се предава без редакторска намеса.

39. ВЕЛИКИТЕ КОМПОЗИТОРИ И КОСМОГОНИЯТА НА ТЯХНАТА МУЗИКА

На Изгрева имаше един брат, който бе дошъл от Пещера, околия Радомирска и както се шегуваше, споменавахе, че той е единствен представител на племето радомирци, защото друг от онзи край не дойде при Учителя. А той дойде и поби камък със своето присъствие и бе една от колоритните личности на Изгрева. Казваше се Иван Антонов, беше астролог и през времето на Учителя имаше като свое задължение да стои на вратата на салона и да не пуска закъснелите, след като Учителят бе направил веднъж остра забележка, че се пречи на беседата му. Той обичаше да разказва небивали за слуха ни неща, защото знаеше, че някои от нас следват в консерваторията и че тези неща трябва да се запомнят. Тази случка съм я слушал няколко пъти и все я разказваше по един и същ начин. А като бъдещи музи-

канти това трябваше да ни интересува, особено че бяхме деца на родители от Братството. Така, че той изпълни много добре дълга си, разказаното бе запомнено от мен и сега го предавам за следващите поколения. Още чувам думите му на Иван Антонов:

„Отивам веднъж при Учителя и Го питам: „Учителю, как е възможно в толкова материалистичен народ, какъвто е германския народ да се родят най-големите гении на музиката като Бах, Моцарт, Бетховен, Шуберт и др.“ А Учителят много внимателно ме изгледа понеже не бях от музикантите, които бяха учили в консерваторията, а му задавам най-важния въпрос, който може да се зададе изобщо на Учителя за музиката на днешната цивилизация. А Учителят ми отговори така: „Те не си знаят произхода! Всички те са понемчени славяни! Единствен техен, германски по дух е Вагнер!“

Аз стоях като замаян и не можех да повярвам на ушите си. Учителят кимна с глава като по този път потвърждаваше истинността на това що бях чул от него. А през тези години на власт в Германия бяха нацистите и Хитлер, които ратуваха за чиста арийска раса на германския народ и като пример за превъзходство над останалите народи се даваха имената на тези велики германски композитори, които всъщност бяха понемчени славяни според Учителя. А думата на Учителя бе дума на Мировия Учител и на Бога и в нея нямаше никакво съмнение за мен. Премина Втората световна война и Германия загуби войната и славяните спечелиха тази война, водени от Съветска Русия, т.е. СССР.

От Словото на Учителя съм срещал много негови изказвания за музиката. В едно от тях се казва, какво представляват тези музиканти със своето творчество. Моцарт е слънчев тип, неговата музика слиза от слънцето. Шопен дава музика за сърдечния свят на мъжа и жената. Бах предава хармонията в природата и я изразява в хармония от движение на цвят, звук и форма. Музиката на Бетовен изразява слизането на духа в материята и борбата на човешкия дух да я организира. А Вагнер стои на върха на пирамидата от музиканти, неговата музика е музика на славата, на онази Слава, която излиза от Бога, а това е Божествената Слава, което е Божествената светлина в света на Истината, който е Божествения свят, в който Божествения Дух е творческото начало на проявление на Божествената Душа.

И ако проследим космогонията на слизането на Божествения Дух, според Словото на Учителя, то в света на Истината е свят на Славата и от там слиза музиката на Вагнер и тя е музика на Божествената слава.

В света на Мъдростта е свят на Виделината и там се създават формите в живата природа и от тук започва движението за създаване и слизане на тези форми от Невидимия свят. Музиката на Бах сваля именно тези форми на хармонията, която е проявление на Виделината в света на Мъдростта.

В света на Любовта е свят на Светлината, на слънчевата светлина в материалния свят, която го организира и създава. Музиката на Моцарт слиза от Слънцето, като част от слънчевите лъчи и част от слънчевата светлина изразена в музика, цвят и красота.

Слизането на човешкия дух на земята и борбата му да организира материята, в която е облечена човешката душа е великото посвещение на Бетовен и неговото прозрение за великата реалност, която ръководи живота на човека, прави неговата музика като откровение за онези, за които сътворението на човешкото Битие започва от проявлението на Божествения Дух в Сила и Живот.

Тониране на ума, сърцето и волята

Един брат идва на Изгрева от града и отива при Учителя и го запитва: „Може ли да ми кажете една дума, която да изразява цялото Ви Учение, защото ми е много трудно да го обяснявам на моите близки и познати?“ Учителят отговорил: „Чистота!“ Братът се изненадал и не могъл да разбере значението, което вложил Учителя и само повдигнал рамене. Учителят го изгледал и продължил: „Чистота в мисли, чистота в чувства и чистота в действията“. Братът разбрал.

Във връзка с това бях слушал лично от брат Иван Антонов да разказва за значението на три братски песни, т.е. песни на Учителя.

1. Песента „Фир-Фюр-Фен“ е за тониране на ума.
2. Песента „Махар Бену Аба“ е за тониране на сърцето.
3. Песента „Давай, давай“ е за тониране на волята.

Всеки ден човек трябва да изпява тези песни, за да настрои (тонира) ума, сърцето и волята си, за да бъдат те в хармония с Божественото.

Песента на ангелите

Една необикновена притча разказваше Иван Антонов, чула от него от Учителя.

„Когато един ангел слезе на земята, за да донесе едно божествено благословение, в същия момент равен по сила нему излиза един дух от ада. Ангелът носи благословието във вид на запалена свещ, която тъмния дух духа, за да изгаси. Но със силата, която той изразходва, за да изгаси свещта, ангелът запалва две нови свещи. Тъмният дух отново се мъчи да изгаси двете свещи, но с изхабената сила ангелът наново пали нови четири свещи. И така продължава докато той запали цялата земя със светещите свещи символично и я изпълни с Божественото благословение. На земята се разсъмва, огрява светлината, наставя светлина, която е продукт на мисълта на ангелите, от чийто свят се носи песента на ангелите. Тази светлина, която има в цялата слънчева система се дължи на ангелите. А светлината е свят на Любовта. Любовта е най-великата музикална симфония. В живота по-велика симфония от Любовта не съществува. И ще чуеш отзива на любещите души: „Ний ще ходим в тоя път на Светлината, в която царува Божията Любов“.

40. ПОСЛЕДНАТА ЕКСКУРЗИЯ

Идваме до 1964 г. От бай Иван знам, че Учителят е препоръчал на нашите приятели всяка година поне по десетина дена да изкарват на Маричините езера, защото там енергиите, които протичат са такива, че те ще имат някаква духовна полза от това. Дълги години бай Иван това все ми го разправя, все ми го разправя, но през мен как ли минава, преминава и заминава просто. 1964 г. дойде и бай Иван пак споменава и тогава реших: чакай да направя нещо, да направя усилие, за да отидем с бай Иван на Маричините езера. А до тогава с бай Иван лятно време правехме екскурзии по Рила, но правехме преходи от Мусала и стигахме до езерата, така едно време от 10-15 дена прекарвахме по тоя начин на Рила като правехме преходи и няколко дена се задържахме на езерата. Бай Иван тогава беше възрастен, но държелив и успявахме да правим тия преходи, някой път с Христо, някой път с Благи, някой път с друг, някой наш приятел като Николай,

но сме правили тези екскурзии и тия посещения на Рила през лятото. А тая година решихме да направим усилие, да отидем на Маричините езера и да прекараме 10-15 дена както той казваше, че е препоръчвал Учителят. И за да направя обаче това с бай Иван трябваше ни помощник. Тогава се случи, че Благовест Жеков, който сега е председател на Братския съвет имаше възможност да ми укаже съдействие. И наистина, осъществихме това като един ден напред ние с Благо заминахме за Мусала, за да изкачим основния багаж. Качихме се на автобуса, отидохме на Боровец, оттам горе се изкачихме на Мусала. В това време беше построена на Мусала така наречената космическа станция, която дълги години беше там, вършеше някаква работа на физици, които се занимаваха с тия космически лъчения, имаше някакви апаратури. Какво точно са изследвали не зная нали това си беше тяхна работа. После тази космическа станция изгоря след години и тя не съществува вече там. Може би стоят само основите ѝ. Но тая година като някакъв служител в тая станция беше и нашият приятел Нестор Илиев. Какво работеше там не зная, но там беше. И ние с Благо изкачихме основния багаж и използвахме присъствието на нашия приятел брат Нестор, да оставим там багажа и сега не си спомням май, че ношувахме там или не, не ношувахме там, но оставихме багажа и се спуснахме отново на хижа Мусала. Ношувахме там и на другия ден сутринта ставаме рано и слизаме в Боровец, за да пресрещнем бай Иван, който ще вземе рейса от София за Боровец. Такъв рейс, че той да може да стане сутринта когато е светло, защото той не можеше да се движи в тъмнината. Беше с повредено зрение. И го чакаме на Боровец. И наистина, бай Иван слиза от автобуса и ние тръгваме да се качваме на Мусала, за да можем да слезем след това на Маричините езера и там да сложим палатките и да прекараме десет дена. Основния багаж е изнесен горе. Но тука трябва да кажа, че бай Иван и Нестор нещо имаха конфликт и дълги години не са си приказвали, а аз се чудя как ще ги срещна. Дали няма да излезе някаква буря, някаква катастрофа от това. Нестор знае, че бай Иван ще дойде и иска да дойде. Казва, че ще ни подсигури условия да ношуваме там, от негова гледна точка. Ами аз не знам бай Иван как ще приеме това? И през цялото време от Боровец до върха да се изкачим на Мусала, аз се движа, но в ума ми е все това, как ще се изгладят тия два остри камъка. И най-после привечер вече стигнахме на Мусала в хубаво време, прекрасно, слънцето е вече към залеза си и ние се изкачихме на Мусала и нашия брат Нестор навънка чака. Аз съм в последните минути на нервното напрежение, обаче за моя изненада и за успокоение бай Иван и Нестор се прегърнаха и все едно, че нищо не е имало между тях. Реакцията беше абсолютно благоприятна, хубава такава каквато аз не съм очаквал. Искях такъв изход, но не съм очаквал, че така ще бъде имайки предвид и характера на Нестор, и характера на бай Иван. И двамата са така наречените в поговорката остри камъни. Но всичко излезе благополучно. Нестор ни посрещна, влязохме вътре в космическата станция, той ни показва къде ще ношуваме. Отидохме в трапезарията, условията благоприятни, той беше приготвил вече чай, туй което за бай Иван беше мечтата и стояхме до късно. Бай Иван разправя, нали бай Иван е добър собеседник, може да говори безкрайно като има някой кой да го слуша. Дар слово имаше голямо. И така до късно през нощта изкарахме в космическата станция, след това преношувахме, на другия ден посрещнахме заедно четиримата изгрева на слънцето, четохме си беседа, закусихме и тогава вече нарахихме багажа, разделихме се с Нестор и ние се спуснахме от Мусала към Маричините езера. Там си направихме две палатки - една за бай Иван отделно и една за нас, за мен и за Благо. Така можахме да прекараме десетина дена на Маричините езера, което беше много хубаво

събитие. След известно време, няколко дена след това дойде Савата Симов, който сега има къща на Изгрева и с него един ден направихме аз, Савата, Благ и една екскурзия от Маричините езера горе на така нареченото „Тъмното езеро“, което е от другата страна на Мусала и след това по зъберите или така нареченият „Малък Мусала“ изкачихме. Той тогава се казваше „Георги Димитров“ връх по него време комунистическото. След това пак го върнаха на името му „Малък Мусала“. А големия Мусала, истинския Мусала се казваше тогава „Сталин“. Но мисля, че преди това още все пак му бяха върнали името Мусала. И от единия връх през зъберите на стените преминахме до Мусала. Но някъде по средата когато минавахме тия зъбери между двата върха Савата носеше едно малко транзисторче и по радиото предаваха един концерт ако не се лъжа на Чайковски концерта, може и да бъркам, но мисля, че беше на Чайковски концерта за цигулка и оркестър. И ние имахме удоволствието там, много хубаво се слушаше, просто като в зала, концертна зала, слушахме Чайковски - музиката. Изслушахме я и тогава продължихме, отидохме на Мусала. От Мусала се спуснахме на Маричините езера. Така прекарахме десетина дена там, след това се прибрахме в София по обратния път пак през Мусала, през Боровец и в София. Това е както казах през 1964 г., лятото, може би месец август е било. Дойде месец септември, дойде след това месец октомври, бай Иван виждам, че боледува, че не е със здравето това, което беше. Виждам го, че няма тая жизненост. Но понеже и друг път е бил някои дни нещо неразположен нещо и е преминавало, аз мисля, че е поредната някаква криза. Той имаше страдание на черния дроб. Черния му дроб се увеличаваше и той го лекуваше само с лимон. Като изяде половин или един лимон и се излекуваше. Някой път с портокал, но тогава по негово време портокалите бяха нещо рядко. Кога веднъж някой му беше донесъл цяла кошница с портокали той да си лекува черния дроб по тоя начин. Но той някаква криза бе получил, че даже и портокалите не можеше да яде и вече те започнали така да се развалят и тогава той ми даде кошницата с портокалите и тогава си спомням, че изядох една кошница портокали хей така без мяра, защото бай Иван не можеше да ги консумира. И така бай Иван в това време вече нямаше тая жизненост. Въпреки всичко ние ходим, всяка неделя се качваме на Витоша. На 11.X.1964 г. беше последното му изкачване на Витоша, неделен ден, обаче не на Бивака, а там където Симеоновската река вместо да отиде в дясно към Бивака се отиваше на ляво и се изкачвахме на пирамидата. Имаше триангулационна точка докъдето той можа да стигне. А инак зимно време така една, две години през тая 1964 г. ние не ходехме вече на Бивака, а ходехме или на Присоите, или зимно време на тая триангулационна точка, до там стигахме. И така с бай Иван стигнахме до там, изкарахме деня и се върнахме вечерта. Това му беше последното излизане на Витоша. След това той не можа следващата неделя да излезе на Витоша. Спомням си, че аз път трябваше да отида нея неделя с нашия приятел Христо във Видин по някаква причина, но знам, че отидохме във Видин и бяхме при нашия приятел Николай Монов. Това беше 18.октомври. Следващата седмица бай Иван не можеше да напуца и стаята. На мен той ми беше дал указание, ако си замине какво аз трябва да направя. Той вече не можеше и да се храни. Спря да се храни. Вечерно време аз му давах чай да пие, правех му чай или нещо каквото аз мога да направя, някаква лека храна и с това. Но изобщо храна той спря да консумира. Той се самообслужваше винаги и най-важното винаги се переше сам. Не даваше на никого това. Но последната седмица не можеше и това. Аз с Боянчо Златарев можахме да го преоблечем и тогава си спомням, че Боянчо му изпра дрехите, бельото. Боянчо ми вика: „Бай Иван си отива“. Аз не давам и дума да се издума. „Не, сигурно той някаква криза има, но съг-

ласно планетните съчетания ще мине тая криза и пак ще продължи". Аз просто не искам да вярвам, че бай Иван си заминава. Ние вечерите прекарвахме с Боянчо при бай Иван. Той вече нямаше охота да приказва, но си спомням, че винаги като вляза при него и питам: „Как си, бай Иване?" А той отговаря: „По-добре съм от Хрушчов". А Хрушчов по това време беше вече паднал и там политическите събития бяха такива, че бяха неблагоприятни за него. Вече беше почнала атаката срещу него и в нас се виждаше тая работа. Брежнев вече вземаше властта и бай Иван имайки предвид неприятностите, които имаше Хрушчов сравняваше своето си положение с неговото и намираще, е той е далеч по-добре отколкото Хрушчов. Така той в хумористичен вид не даде да покаже вътрешното си състояние, което наистина е било много тежко и е преодолявал много кризисни физически страдания. Какво е било никога не каза той, не се оплака, не изохка. Три дена може би преди да почине му се влоши дишането. Започна да диша много тежко, не през носа, а с отворена уста. Три дена ден и нощ той дишаше така бързо като заморен човек, който е тичал, тичал много и както диша заморен човек, така беше. И аз просто се чудя как не му изгоря тука гърлото от това усилено, тежко дишане. Вече не можеше нищо да каже. Аз бях останал вече съвсем сам, заминавах се с бай Иван. Отивах сутрин, запалам печката, сварявам чайника с вода, сипвам му топла вода и му давам да пие. Той лежи, не може да става. Пие гореща вода и така като пие малко се облекчава положението му. Стигна до там, че не можеше да пие с чашата вода, а трябваше с лъжичка да му давам от време на време по малко вода и така той изкара трите дена и вече идва четвъртъка на 29.X.1964 г. Четвъртък е, сутринта времето е хубаво, есента беше въобще много хубава, топла, приятна, вечерите хладни, а дните хубави и топли. Четвъртъка в тоя ден на месеца беше също хубав, слънцето си изгря така хубаво и аз си отивам. Понеже вечер заключвам бай Иван и вземам ключа със себе си, отивам си къщи. Стоя там до 10-11 часа, заключвам и ще отивам къщи. Сутринта ставам и най-късно в шест часа съм пак при него. Отключвам, влизам вътре, запалам печката и си стоя при него. Четвъртък сутринта влизам вътре при него, гледам го, той продължава да диша тежко, но той до тогава никога не се покриваше, не се завиваше. Тая сутрин видях, че е успял да си метне одеалото отгоре си, но краката му останали така разкрячен стои и диша. И аз си викам на ума, че вече той няма да го бъде, виждам че си заминава. Така го констатирам, но не го допускам в съзнанието си. Какво да правя, взех едно столче, той имаше едно малко дървено столче, взех го, сложих го до леглото му, между леглото и печката, седнах на него и съм си подпрял така главата с ръката и чакам, какво ще стане. Някъде към 9.30-10 ч. чувам, че някой похлопва. Излязох да отворя и видях навънка сестра Ружа Чернева и Стоянка Драгнева, на Колю Драгнев съпругата са навънка, чули, че бай Иван не е добре и искат да влязат да го видят. И аз ги пуснах. Те влязоха и видяха, че той е в много тежко положение и ми викат: „Ами ти нищо не правиш!" Карат ми се на мене. „Какво да направя." „Ами бърже, гореща вода имаш ли?" „Имам, ами какво?" „Дай тука два пешкира". Дадох им две кърпи хавлиени, един леген им дадох, сипаха вода, потопиха ги във вода и откопчаха му тука корема и му сложиха едната кърпа както е затоплена на корема. За какво и аз не знам. Те смятат, че това е някакъв начин на лекуване. То на корема нищо му няма, но те така си мислят, че трябва по тоя начин. Слагаха, слагаха кърпи, нищо. „Дай да му сложим краката в гореща вода." „Как да му сложим краката в гореща вода?" „Ами ей тъй." Той легнал по протежение на леглото, за да му сложим краката трябва да го обърнем. Той вече човека си заминава, ние ще го обръщаме. Обаче те ме командват и аз изпълнявам. Вдигнах го бай Иван на ръце, обърнах го напредно

на леглото и му спуснахме краката и ги сложихме в гореща вода, топла нали, да може да я понася. Но бай Иван нищо, продължава тъй тежко да си диша. По едно време дишането му се успокои и се нормализира и аз си мисля: „А, добре е това“. Но преди това изпуснах, че сутринта като влизам и го виждам, че той продължава да диша, аз го питам: „Как си?“ Той обаче не ми отговори. След като стоплих гореща вода и му сложих в чашата, той имаше една хубава, дебела порцеланова чаша голяма и му поднасям към устата да пие, той като че ли се стресна. Стресна се, като че ли нищо не е очаквал. Тия моменти нали ги добавям. И сега като му сложихме краката в топла вода след няколко минути дишането му се успокои и аз си мисля, ех това ще му помогне да се подобри. И вече след известно време аз взех и го сложих отново на леглото както се ляга. Вече не напречно, а на дълж на леглото. Поставих главата му на възглавницата и него на леглото и в тоя момент той почина, издъхна. Тогава Стоянка и Ружа извикаха: „Ами той почина!“ Това нещо, тяхното викане ме подразни, но аз се въздържах. „Ами почина, какво да направя сега.“ Това беше разговора, който ние водихме в момента. За уверение, че той наистина е починал търсих едно огледало, за да го сложа пред устата му, да се уверя, че той е починал. Такива ми бяха знанията тогава. Така се уверихме, че той е починал и нашите две сестри Ружа и Стоянка си отидоха. Т.е. не, те искаха да започнем да го къпем, да го мием и т.н. Казвам: „Никакво къпане, никакво миене. Бай Иван като беше нормален се къпеше и се миеше“. И както беше така с пижамата му нахлузахме един негов хубав, нов панталон, обухме му чорапи. Изобщо с тях заедно го нагласихме както се постъпва със смъртник в такъв момент. Те си отидоха, аз заключих стаята и аз се прибрах. След това аз пак ходих и това, което бай Иван ми беше казал да направя, аз го направих и пак отново ударих ключа. Часът на заминаването му беше точно единадесет часа на 29.X.1964 г. След това предприех всички процедури, които следваха. Значи пророк Илия премина през Школата на Учителя. Това бе живота на бай Иван от 1.IX.1899 г. до 29.X.1964 г. Искам да кажа, че на голяма част от разговорите, които съм имал с него са присъствали и нашите приятели Благвест Жеков и Христо Христов. Ние бяхме трима приятели, които изкарахме периода на следване заедно. И може да се каже, че бяхме почти винаги заедно, особено при екскурзиите. Така на Изгрева бяха свикнали да ни виждат тримата заедно. Почти всички разговори в тоя период сме били заедно и заедно сме слушали тия неща. Голяма част от разговорите с бай Иван те също ги знаят. Дали са ги разказвали, дали са ги записали не знам, не сме говорили по тоя въпрос, но до 1960 г. бяхме заедно аз, Благ и Христо. През IX.1960 г. Благ се ожени, завърши музикалната академия и го назначиха в Пловдив на работа. Тъй че той имаше вече служебни задължения. 1961 г. и ние двамата с Христо завършихме и всеки тръгна по своя път. Христо сега, той се ожени след години в Прослав за една от дъщерите на наш приятел - Гинка. Ожени се за нея и остана там да живее в Прослав. Там си направи хубава къща и досега там живее. Той е и настоящия ръководител на Братството в Прослав. Той завърши тука геология. Беше на работа по Видинския край, после се прехвърли в Пловдив и след това се ожени за нашата сестра Гинка. Искам да каже, че до 1961 г. ние с Христо имахме възможност да слушаме разказите на бай Иван. От 1961 г. нататък аз останах още в София и имах възможност да слушам бай Иван.

Ето по този начин можем да представим опитностите на Иван Антонов по време на Школата на Учителя.

Сега искам да кажа нещо, което мисля, че не съм го казал, във връзка с това какво е казал Учителят. Вече всички знаят за тия 45 години, които минахме от 1945-1990 г. - епохата на комунизма в България. Той е казал така:

„След като мине тази епоха, ще дойдат едни други, които ще управляват България и чак след като тия други минат, тогава ще дойде нашия ред, ние да управляваме България“. Това го знам от бай Иван, че Учителят го е казал. Може би го има в някоя беседа, но аз не съм го срещал. Ще дойдат други. Едни други и чак след тях ще бъдем ние. Така, това са точните думи, които аз знам от бай Иван. Вече казах, че той запаметяваше нещата така и аз предавам думите почти дословно така, както съм ги чул. Кой са тези „ние“. Това е Бялото Братство. Как ще стане? Учителят не е разрешавал на окултния ученик да членува в политическа партия и да се занимава с политика. Вероятно идеите на Словото на Учителя ще навлязат в живота на хората. Това е естествения ход на Еволюцията.

41. ИВАЙЛО И АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

Четейки разказите на нашите приятели за събития, които според мен и според това, което съм научил от бай Иван, Учителят ги е дал в друга светлина. Така например, кой е Александър Стамболийски?. Наистина Стамболийски е един от големите държавници в България и той е направил доста за нея, макар че е направил и доста грешки. Кой е Стамболийски? От отговора ще се даде и обяснението за събитията около него. Първо трябва да кажа, че всички управници управлявали България по време на пребиваването на Учителя в България, единствен Стамболийски се е срещнал с Учителя и е изпълнил някои Негови препоръки. Срещата на Стамболийски с Учителя е станала в Боровец. Следствие резултатите от Ньойския договор Стамболийски е бил принуден да подпише капитулацията на България във Франция. Съгласно този договор България е нямала право да притежава войска след I-вата световна война. Стамболийски обаче, за да излезе от това положение въвежда трудовата повинност. Събирал е набора и вместо да извършват военни обучения са извършвали трудови задачи. Правила са пътища, мостове и др., но това е била външната страна на нещата, а зад това се е криело военното обучение. Тая идея обаче не е била неговата, нито на неговите сътрудници, а е била идея дадена от Учителя.

Сега за събора в Търново, дали наши приятели са ходили при Стамболийски и дали той се е отнесъл грубо с тях, така както го предава в 6. том на „Изгревът“ нашият приятел Симеон Арнаудов, не знам. Според мене може би не е точно така, но това е неговото виждане. Какво е казал Учителят за Стамболийски? Той е казал, че това е преродения свинар Ивайло, който е повдигнал въстание през средновековието и след това се оженил за царицата. Според Учителя, тогава той е направил грешка и сега като Стамболийски отново направил същата погрешка, като е имал пълно доверие на Царя. Всъщност Царят е подготвил преврата и убийството на Стамболийски. Хората на Стамболийски са знаели това и са му докладвали, че Царят му готви преврат и че той ще бъде унищожен. Той обаче казвал: „Щом Царят участва в преврата не се притеснявайте, нищо няма да има“. И спокойно си е заминал за село Славовица, след което последват събитията, които са известни на всички в България, става 9-то юнския преврат 1923 г. А преди да стане преврата Учителят, не знам точно по какъв път е предал на Стамболийски, да си вземе отпуска за шест месеца и да отиде в Швейцария. Стамболийски обаче тоя съвет на Учителя не го изпълнява и вместо да отиде в Швейцария на почивка, отива в Славовица на почивка и резултата от това е трагичен.

Друго по време на Стамболийски е забележителното, че той се намес-

ва за правописа на българския език. Неговият министър Омарчевски премахва е-двойното. Комунистите след 9.IX.1944 г. също премахнаха е-двойното, че премахнаха и ъ-то, то комунистите сигурно също ще си платят, още не знаем точно как, но всичко това показва нисшия произход и на Стамболийски, и на комунистите.

През 1277 г. Ивайло вдига антифеодално въстание. Разбиват царската войска на Константин Асен, който бива убит. Болярите и царица Мария пускат въстаниците в Търново. Царица Мария се оженва за Ивайло и бива признат за цар. Той разбива татарите. Но става жертва на дворецов преврат от царица Мария и болярите - поставят Георги Тертер за цар. Ивайло избягва при татарите, където впоследствие бива убит. Прероденият Ивайло сега отново греши с цар Борис III.

Това го знам от бай Иван и от историята, но понеже бай Иван беше един от литераторите, завършил литература, знаеше това точно и му беше ежедневие да пише на стария ръкопис и затова смятам, че това е най-точно-то изказване, най-точното историческо събитие, което е станало и е зафиксирено от нашата история - за преродения Ивайло в лицето на Александър Стамболийски.

42. ПОБОЯТ НАД УЧИТЕЛЯ

За този случай с побоя над Учителя станал през лятото на 1936 г. много наши приятели са се изказали. Всеки от своя ъгъл, как го е видял, как го е чул и как е бил свидетел и как се е отразило в неговото съзнание. И вероятно всеки за себе си е прав. За да се допълни картината искам да кажа какво е станало с бай Иван точно в този ден. Денят е бил топъл, слънчев, приятен, завършил е обяда и много от нашите приятели са се оттеглили по различни поводи да се занимават с различни занимания. Никой не е знаел какво събитие ще следва. Бай Иван няма никаква външна причина, но психическото му състояние е много така натегнато, без желание за нищо, едно състояние от което не може да излезе, тежко поносимо, макар че външни причини няма. Отишъл в салона и вътре в салона никой не е нямало и той отворил пианото и започнал на него да свири някакви минорни гами, гами само минорни, които така отговаряли на състоянието му и се мъчи чрез тоновете да излезе от това състояние. Но не може. Движи се напред, отива в бараката, връща се, излиза и най-после решава, че може би има нещо при сестра Паша в града, където тя имала къща и решава, че трябва да отиде там и да види какво става и че може би това му състояние се дължи на някакви неприятности, които има там в къщата. Тръгва и отива в града. Отивайки вижда, че там нищо няма, състоянието му не се променя и се връща отново на Изгрева. Когато се връща, събитието за което всички приятели споменават, нанесеният побой над Учителя от някакви личности, е вече отминало и заминало. Обяснението, което си дава бай Иван е това, че Учителят е отстранил, което е точната дума, от Изгрева всички наши приятели, които са имали възможност да се намесят в събитието. Защото всички останали свидетели са били с такова психическо устройство и с такава физическа сила, че са виждали безсмислицето от тяхното намесване в случката, в побоя. А такива личности като Иван Антонов, които нямало е да гледат примирено събитието са щели да се намесят. А вероятно това не е искал Учителят. Той е смятал, че трябва да понесе резултатите от събитието и никой да не попречи на това. Именно заради това Учителя е отстранил всички такива наши приятели, които са могли да се вместят, да попречат на изпълнението на този акт. Той е знаел, очаквал

събитието, допуска го, за да може да го разреши по начин, където и Великият Учител да покаже на хората как се преминава през страданието и какво значи Голгота. Накрая с парализираната ръка на Рила написва „Бог е Любов“. Идва ден и Той оздравява. Продължава своята работа до 27.XII.1944 г.

43. КОЙ КЪДЕ ЗАМИНАВА В ОНЗИ СВЯТ?

Пак четейки разказите на нашите приятели, попадам на въпроса за Юда. Какво е знаел той и какво не е знаел?

Ето какво казва Учителят за Юда според също пак както съм го научил от бай Иван. Юда е един от учениците на Христа и той е, както и останалите други, е имал доста знания от това, което им е казал Христос. Той е знаел, Юда е знаел, че Христос ще бъде разпънат на кръста и след като премине в другия свят една от работите, които ще свърши след това е, че ще отиде в Ада. До тогава в Ада са отивали всички души, които си заминават от земята, независимо от това дали са добри или лоши, дали са праведни или не, всички отивали на едно място. Юда е знаел това, че Христос, след като замине в другия свят, ще отиде там и ще отдели едните от другите и оттогава вече има диференциация на това, кои заминали от земята души къде ще отидат. Едни отиват в Ада, а праведните в Невидимия свят. Затова Юда, имайки тия знания побързва да си замине от тоя свят преди Христос, за да може когато Христос отиде в другия свят, той да е вече там и Христос да му помогне и да излезе от ада. Тази е сметкаджийската мисъл, която го е водила Юда, за да се обеси, а не разкажанието, което някои си мислят, че Юда се е разкажал и заради туй се е обесил. Няма нищо такова. Юда се е обесил от чисто изгодно за него действие. Това го знам от бай Иван, който го чул от Учителя. До Христа човечеството е в своята инволюция, а след Христа започва неговата еволюция.

44. ИСТИНСКАТА БЛИЗОСТ И ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА

Много наши приятели са били наистина много близо до Учителя. И Учителят ги е държал наистина много близо до себе си. Някои са били така тихи и кротки, други са били по-буйни, всеки със своя си характер. Някои от тях обаче много изтъкваха това, че са били близо до Учителя и с това си тяхно положение искаха да докажат всяка своя изречена мисъл, че е права, само заради това, че са били близо до Учителя. И наистина, Учителят е държал много наши приятели близо до себе си. Други обаче ги е държал далече от себе си. По тоя повод Той казва така: „Кой има най-много нужда от майка си? - Малкото дете. Малкото дете има нужда майка му да е много близо до него, защото си цапа гащите и някой трябва да ги чисти тия гащи. Заради това майката държи малкото дете близо до себе си. А големия син, който е на 20 години, или голямата дъщеря, която е на 20 години, те нямат нужда от майка си, да са тъй близо до нея и заради туй тя големите дъщери и големите синове ги държи по-далеч от себе си“. Мисълта ми е, че приятелите, които са били по-далеч от Учителя, да не го приемат като някое наказание, а да знаят, че те нямат нужда да са толкова близо до Него, защото те могат сами да си вършат работата. Днес е същото. Онези, които четат Словото на Учителя, където и да се намират са до Него. А онези, които го прилагат в живота си - те са с Него - вчера, днес и утре. А че някои днес имат нужда от салони,

събрания, братски съвети - означава, че те се намират в периода на своето детство. Те имат нужда от това.

45. ЯСНОВИДЦИТЕ НА ИЗГРЕВА

Някои наши приятели обичаха да споделят и да казват, че имат духовна връзка къде с Учителя, къде с някои други наши заминали от този свят приятели и т.н. Може да са прави, а може и да не са, но те са длъжни да проверят наистина ли тези връзки, които правят са истински или не са. Учителят е говорил за тия работи на много места в беседите и становището Му за ясновидците, за съновидците не е от най-добрите. Не е, че няма наши приятели, които наистина правят връзка с Невидимия свят, но трябва човек да знае, че не всички връзки, които стават са истински и много от тях са подвеждащи. Учителят дава обяснение, че Черната Ложа, силите, които се занимават с неприятните неща в живота, имат знания, с които могат да приемат всякакъв образ какъвто пожелаят. Но понеже нямат развити добродетели, то добродетелите са неразвити в тях, затова ръцете им са деформирани и краката им са деформирани. За да не се забележи това, Учителят казва, че те си крият ръцете в ръкавици и краката в ботуши. Нашият приятел бай Иван имал един такъв син. Искам да кажа, че Учителят е казал, че ученика трябва да бъде буден, не само когато е в будно състояние, но и когато спи, пак да е буден. И да не изпада в заблуждаващи положения в каквито често изпадат нашите приятели при съновиденията си. Ето сънят на бай Иван: бай Иван сънува, че отива в едно помещение голямо, където са се събрали на една голяма кръгла маса много владци. Владци, които ядат и пият на масата най-различни ястия от месо и различни видове шишета с алкохол, каквито е имало на времето. Между тях той вижда образ, който е същия като Учителя. Стои и с всичките там владци яде и пие и в това време, когато бай Иван отива към тях, Учителят го вижда, образа, който има там и му вика: „Иване, ела и ти с нас да ядеш и да пиеш и ето ти едно шише да се очерпиш“. Бай Иван вижда това, обаче не може да възприеме, че Учителят и Той ще яде и ще пие и в същото време в съзнанието му изпъкват думите, които е казал Учителят за Черната Ложа и веднага погледнал ръцете на Учителя. Видял, че той е с ръкавици. Веднага бай Иван разбрал, че има работа с тия духове от Черната Ложа, но не се издава. Поема шишето от ръцете на образа на Учителя и както го поема в ръката си с гърлото на шишето и замахва и ударва Учителя по главата. Преди още да нанесе удара, изведнъж всички владци и образа на Учителя се обръщат в дяволи. И бай Иван разбира, че наистина е имал такова видение и е бил поставен на изпит, дали в сънят си ще бъде в такова будно състояние. В допълнение искам да кажа, че в някои от беседите има изказвания на Учителя за тия съновидци и ясновидци.

Ето почти дословно предавам какво каза Учителят за няколко наши сестри, които са ходили при една ясновидка. Буквално така казва Учителя. „Преди няколко дена срещам три-четири от нашите сестри, от възрастните, ама от напредналите, питам ги: „Къде бяхте?“ И те Ми отговарят: „Ами при един ясновидец“. „И какво ви каза тоя ясновидец?“ „Ами нищо особено не ни каза.“ „Ами аз ви питам, колко пари ви взе тоя ясновидец?“ „Ами по 500 лв.“ И Учителят продължил: „Аз ги знаех тия ясновидци. Те не са свършили и първо отделение и дори някой път те даже и мен се мъчат да ме подведат“. Но в друг пасаж, в друга беседа казва така: „За да стане човек ясновидец той трябва да се превърне в един свършен инструмент. Не може да вземеш ед-

на дъска, на нея да опънеш четири тела и от нея да излезе нещо като цигулка. Не, тази дъска трябва да се превърне в съвършен инструмент, а че и да слезе отгоре върху нея и един маг и чак тогава от нея може да излезе нещо. И заради това нашите приятели като Петър Филипов, Велко Петрушев и други приятели около Велко Петрушев и около Петър Филипов си мислеха, че са съвършен инструмент. Ами не, не бяха съвършен инструмент и заради това изпаднаха в такива положения да приказват неща, които нямат нищо общо с истината. Когато природата иска да каже нещо на някого, то тя го казва на него и не търси друг да му го каже, че той да го казва на други. Такъв пример Учителят дава с Мойсей и един овчар. Мойсей движейки се из планината срещнал един овчар и гледа, че овчаря се весели и наклал един голям огън и на него пече едно агне и се радва и играе около огъня. Мойсей го пита: „Защо си толкова радостен, защо толкова играеш?“ „Ами Господ ми каза, че ще ми дойде на гости и аз сега пека това агне, като дойде на гости да има с какво да го гощавам.“ А Мойсей се обърнал и му казал: „Хъм, Той пък Господ няма друга работа, че с теб сега ще се занимава и ще ти идва на гости“. Овчарят се натъжил и понеже знаел кой е Мойсей помислил, че наистина може да се е излъгал в това и загасил огъня и се омъчил. А Мойсей си продължил пътя. Обаче след малко Господ се явил на Мойсей и му казал: „Ти откъде знаеш, че аз не съм обещал на овчаря, че ще Му отида на гости? Сега ще се върнеш и да му кажеш, че не си знаел това и да му кажеш, че Аз ще му дойда на гости“. Мойсей изпълнил точно поръката на Господа, върнал се и му казал: „Братко, извинявай, аз не знаех, че Господ ти е обещал, че ще ти дойде на гости, обаче сега Той ми каза, че наистина ти е обещал и ще ти дойде на гости“. И овчаря станал и запалил отново огъня и започнал пак да се весели, а Мойсей си отишъл. Овчарят играл, веселил се, играл, веселил се, най-после се изморил и заспал. В това време дошли разни диви животни, гарги и изяли опеченото агне и след известно време овчаря като се събудил видял, че агнето е изядено и си дал своето обяснение: „Ех, Господ е дошъл, видял че аз спя и за да не ме буди, изял агнето и си отишъл“. Ето защо с всичките тия съновидения ясновидци, съвременни пророци, че един видял това, че видял за теб онова, или Господ му казал или Учителят му казал за тебе така и така. Ако Учителят иска да каже на някого нещо, Той ще му го каже точно на него, както го е казал и на овчаря. Няма защо да има посредници между Учителя и нашите приятели и на много места в разказите на нашите приятели се вижда, че те наистина са имали връзка директно с Учителя, не е имало нужда от никакви посредници. А когато се явят тия посредници, обикновено нещата се развиват в неблагоприятен аспект. И от там идва отклонението. Има един Бог, един Учител и едно Слово. Чрез Словото на Учителя Дънов ще се доберете до Великият Учител, а чрез Него до Бога. И тогава ще се осъществи връзката: Бог - Учител - Слово и ученик. Това е истинския път на ученика.

46. РАЗГРАНИЧАВАНЕ И РАЗПОЗНАВАНЕ

Искам да кажа и няколко думи за това, че някои приятели не приемат писанията в тия томове „Изгревът“. Един от тях е и нашият приятел Благовест Жеков. Искам да кажа, че с Благхи се познаваме от 1947 г. и сме много добри приятели. С другия наш приятел Христо Христо, който живее в Прослав, тримата бяхме неразделни приятели през времето на студентството си в София. Нашите възрастни приятели ни виждаха все тримата. И на Витоша, и на концерти, и където и да било все бяхме тримата заедно. Минаха

времената, когато бяхме заедно, дойдоха други, сега сме на три различни места и мисля, че ако не на три, поне на две различни становища, т.е. аз съм на едно становище, а Благ и Христо са на някое друго становище. С огорчение разбрах и прочетох, че Благ и е написал писмо до наши приятели, да не четат това, което е написано в тия томчета, т.е. изказванията, автентичните изказвания на нашите приятели за живота, който е бил на Изгрева по времето на Учителя. Във връзка с това искам да кажа на Благ, на Христо и на всички, които мислят като тях един случай от живота в Братството по време на Учителя. Един от нашите приятели, след като пребивавал из Братството и се ползвал от условията, които създава на Изгрева Братството, в един момент решил, че това е Братство с негативни влияния. И за да се отърве от тия негативни влияния го напуснал. Напуснал го, обаче написал и писмо против Учителя, което и публикувал. Някой е донесъл това писмо на Учителя и Той вместо да прояви някакво негативно отношение към нашия приятел, че се обърнал срещу Него, то след като прочел писмото и нашите приятели изразили своето негативно отношение към това писмо, Учителят им казал: „Ама виждале ли как добре го е написал?“ Ами вижда се, че Учителят даже и в негативните прояви на наши приятели вижда и позитивни неща. Затова искам да кажа на всички наши приятели, които не искат да ги четат и смятат, че написаните томовете от „Изгревът“ са с негативно съдържание. Аз не виждам негативното в тия разкази на нашите приятели, напротив, като ги чета все едно, че общувам с тях. Макар че една голяма част от тях вече се намират в другия свят. Не искам да огорча и Благ, нито пък Христо с това си изказване. И с Благ, и с Христо имаме разговори и те изразиха хармонично отношение към моето становище. И двамата обещаха, че в Братския съвет, в който участва, единия като член, другия като председател, ще ме извикат и аз на всички ще кажа моето отношение към тия братски съвети. И към действията на тоя братски съвет и на всички, които участват там. Но нито единия, нито другия направиха това. Минават вече години, те си стоят на тяхното становище и никой не идва при мене вече да обменят мисли. А бяха години, когато бяхме непрекъснато заедно и мислехме по един и същи начин. Всичко това, което съм го разказал за случките с бай Иван, те също са ги слушали, обаче мисля, че не са ги запомнили. Щото ако бяха ги запомнили, действията им и мислите им щяха да бъдат други, да вървят по друга насока. А всичко това, което съм го разказал, случките с бай Иван, те са такива, че човек от тях може винаги да се поучи и когато изпадне в едно затруднено положение, подобно на тия случки, може да излезе от безизходицата, имайки предвид тия събития. Заради това, макар че на много места в напечатаното Слово на Учителя е написано, че няма нужда от братски съвети, че няма нужда от устава. Има примери с нашите приятели като дядо Благо. И който прочете тия случки станали в Братството ще разбере, че наистина и братските съвети, и салоните, и уставите, и регистрациите са излишна работа и нямат нищо общо с Учението и със Словото, което донесе Учителят. А кой е истинският път на ученика? Ученикът е ученик на своя Учител, когато чете Словото Му, прилага го и живее по него. Трябва да възстанови вътрешната си връзка между ученик - Слово - Учител и Бог. Това е пътят на ученика.

Магнетофонен запис осъществен от Вергилий Кръстев на Тодор Ковачев - внук, на 23 и 29.май 1994 г., както и на 1.юни 1997 г.

ТЕМЕЛКО СТЕФАНОВ ГЬОРЕВ

(1.VI.1896-1.IV.1990 г.)

ПЪРВИ РАЗГОВОР С ТЕМЕЛКО НА 27.I.1978 Г.

Вергилий Кръстев: Жалко е, че през времето на Учителя не е имало такива магнетофони да се запише говорът на Учителя и неговия глас. И сега вместо да записвам на лист така е по-лесно с касетофона. Ти, брат Темелко, говориш, аз слушам и всичко се записва. Вече четири години откак съм идвал тука в Мърчаево и си казах: Ами ако не го заваря? Ами ако го заваря и не е добре? Ами ако не си спомня? Брей, как се изминаха толкова години. Ами много е трудно да намериш подходящо време. А ето днес такова хубаво време, чисто време, макар че е зима, отвори се времето, а вчера бе буря със сняг. Темелко: То отгоре се дава. В.: То се дава. Хубавите се дават. Но много е трудно да се намерят подходящи условия пък и човек да има разположение, защото аз искам тези неща подробно да се запишат, за да се запазят. И сега ти какво правиш? От време на време излизаш, работиш навънка. Т.: Ами работим по малко. В.: Около къщата копаеш, правиш това онова? Т.: Сега зимно време не копая. В.: Няма какво да правиш. Т.: Отивам за хляб. Сега събота на пазар отиват те - или Петър, или баща му. А другите дни аз съм тук. От понеделник та чак цялата неделя все отивам аз. И там намирам такива възрастни хора като мене, разговарям с тях ей така да минава времето. А пък днеска не ходим, пък ето ти дойде да си поприказваме. Все изпраща Учителя по някой и друг човек. В.: То е хубаво така да дойде човек, да поприказваш с него. Т.: Как не, как не, с човек да се срещнеш. Та животното с животното се среща, а къде е човек по-горен от тях. В.: Ти знаеш ли, спомням си, че някои от възрастните приятели се оплакват и с право ми казват: „Ти знаеш ли как бавно минава времето, никой не се мярка“. Понеже живота на хората се промени, хората се пръснаха от родните им места и всеки работи насам-натам. Като отидеш при някой по-възрастен човек да го почетеши, да поднесеши така уважението си към него. Така е по-трудно да си сам. Иначе е много лошо - сам си и никой няма. Т.: Лошо е да си сам и да кукаш сам. В.: Ти знаеш ли колко хора нямат деца, ти поне имаш деца. А колко хора имат деца, а все едно, че ги нямат. Т.: А, трудно е и с деца и без деца. В.: Няма кой да им донесе въглища, няма кой да им помогне, да им съдейства. Болни са. Т.: Има ги таквиз в селото. Има такива, знаеме ги, виждаме ги, срещаме ги. В.: Страшна работа, не е за разправяне. Виждаш много хора, а се движиш сам сред тях. Т.: Да благодарим на Учителя. Аз всичко си имам - и въглища, и къща. Сега въглищата малко ги употребявам, защото миришат. Не мога да ги търпя, повдига ми се от тях. В.: Те, новите въглища и брикетите много миришат. Старите по не миришат. Т.: Не миришат, ама си миришат на въглища.

Отиваме в стаята на Учителя. Темелко изпълнява молбата ми.

В.: Сега това е стаята на Учителя. Искам отново да я разгледам. Навремето я заснех на фотографска лента. Т.: Тук сега не се разрешават снимки по понятни причини. Властта не разрешава пропаганда. В.: А мога ли да говоря и мога ли да те разпитвам тук? Т.: Може, да, но снимки да се правят не се разрешава, не може. В.: Ясно, разбирам. Т.: От властта не е разрешено. В.: Ясно, аз искам само да те разпитвам. Сега това е стаята тук

на Учителя. Виждам, има много снимки по стената. Тука тая снимка показва гимнастика, Паневритмия на Изгрева. Т.: На тази снимка се вижда като е свършена гимнастиката, обиколили са Учителя и му задават въпроси. В.: А на тази снимка е синът ти? Т.: Синът ми. Там пък е другата снимка където Учителят държи беседи в салона. В.: Да, тука е Учителя. Сега, къде е спал Учителя, на това легло ли, на този креват ли? Т.: (много тихо) На този креват. В.: Ти си го поддържал така както е било? Тука е прозореца, тука е масичката му, ето му стола, това неговия стол ли е? Т.: Неговия стол е този. Цигулката му тука стоеше, ама я вземаха и къде е не знам сега. Тази тук цигулка е на ръководителя ни. Ето тука е снимката с моето семейство. Тука на снимката е масата, на която жена ми е извадила хляба от кухнята и го е разчупила там пред Учителя. До него са Боян Боев и д-р Жеков и са седнали около Учителя. Тази снимка е на Изгрева. Тази е за Рила, на езерата. В.: Това е вече на Рила. Тази е Щилянкова репродукция, нали? Т.: Да, това е снимка с брат Стоицев. Сега тази маса си е била също както по-рано и същите прибори ги имаме. Това са тука чиния, лъжичка, чаши, всичко, с което Учителя си служеше навремето. В: Тука виждаме френологична карта окачена на стената. Т.: Виж тука колко части има на човека в главата на тази цветна карта. В.: Да, има много неща. Това тук е Пентаграмата, това е разрешението за музея. Т.: Тази стая е цялата история. В.: Вие събирате ли се сега тук? Т.: Събираме се редовно и четем беседите на Учителя. В.: Кои дни се събирате? Т.: В сряда сутрин в пет часа, в неделя сутрин в пет часа и в десет часа пак. Значи два пъти в неделя. В.: Е, идват ли ти тука тия възрастните приятели? Т.: Тука идват наши хора, а идват и от София. Понякога идва Ганчо Генчев ако го знаеш. В.:

Не, не го познавам. Т.: Офицер беше преди войната. Понякога с брат Борис идва и Савата. Двамата идват от София, а понякога някой сестри и някои братя. В.: Тука на стената чета разрешение за регистрация. Тука пише: На основание Закона за вероизповеданията, чл. 16, Изпълнителния комитет на Ленинския народен съвет регистрира „Бяло Братство“ - София, с ръководител Никола Антов и Симеон Харалампиев Симеонов със заповед със седалище ул. „10-та“ No 2 и ул. „5-та“ No 13, кв. „Изток“ - София. Това е неговото разрешение, а това е вашето тука? Т.: Да. В.: Петнадесет души са регистрирани, много хубаво. А това ви са тука беседите. Вие тука ли ги четете? Е, това е много хубаво. Това тук е писалката, нещата от времето на Учителя. Хубаво е тука, слънчева стая. Т.: Е, ама Учителя си я избрал сам, тогава още не съм го познавал. В.: А кога правихте къщата? Т.: През 1939 г. В.: Ти тогаз навремето ми разправяше, че майсторите по цял ден пеели и чуруликали. То е много трудно така да се съберат майстори и съвсем случайно да пеят всички. Ти тогава си беше насадил тези дръвчета в двора, нали? Т.: Всичко бе насадено, с всякакво дърво. Какво ли нямаше в градината. А това е електрическата печка, с която си затопляме стаята. В.: Виж тука на снимката тоя стария Епитропов. Ей, колко народ си замина и отиде.

Аз ще ги оправя тези рабрти, ще ги измия тези чаши, с които закусвахме. Не е страшно, аз ще ги оправя. Спокойно. То е много трудно така да бъдеш в една епоха, да вземеш участие в нея и да минат след това 33 години. И смятай 33 години. Сега, днес сме 27.1.1978 г., а точно преди 33 години Учителят беше дошъл в Мърчаево. Бомбардировките в София са на 10.1.1944 г. Той тогава след 11-12.1.1944 г. идва тук в Мърчаево. Значи от тогава са изминали 33 години. Съвпадение случайно, нали и то след 33 години идвам аз, за да записвам и да ти правя интервю. Т.: Като да беше вчера. В.: Все едно, че си отива едно поколение и идва друго поколение. Аз съм бил тогава

някъде към шест години, а по това време ти посрещаше Учителя в Мърчаево. И така виждаме как едно поколение си отива и идва друго поколение. Т.: Да, така е. Тече си времето. И ние с него течем, изтичаме и някой утече, па си заминае от този свят. Ама аз още не съм утекъл и сега си говориме с тебе. В.: Ти в ония години ставаше рано, отиваше на работа в кариерата по времето когато Учителят е бил тука. Т.: В пет часа ставам сутрин. В.: Отиваш пеша на шест километра. Къде са кариерите? Цял ден чукаш, биеш с чука. Т.: Цял ден чукам и чак вечерта към седем-осем часа се връщам. Изморен целия, вечер съм капнал от умора. Да чукаш цял ден камък, това не е лека работа. И тука е цялото Братство с Учителя. Някакси преспя тука и на следващия ден пак отивам на работа в кариерата. В.: Как посрещаша хората това нещо - да се съберат толкова много народ? Самите селяни в Мърчаево как гледаха на това? Непрекъснато тук при тебе се движат много хора. Т.: Никой нищо тогава не ми каза. Наблюдават какво става, какво правим, после отиват си по своята работа. Нали всички са на работа. На времето нямаше човек да бездействува и да не работи по полето и по нивите. Ако не работи и не изкара нещо от нивите, няма какво да яде. Стават рано сутрин у тъмно и до тъмно работят. Да, земеделието е робия. Тогава нямаше машини, нямаше вършачки, имаше само добитък и хора. Аз имах волове, кола, плугове, всичко, което трябва на село за работа на полето. В.: Към колко декара земя имаш? Т.: Около 20 декара земя. В.: Обработваше земята и едновременно отиваше на кариерите? След това как намираше време да обработваш земята и как ти стигаха силите? Т.: Не зная, ами навикваш някакси. И добичето дете е добиче и то свиква да оре, че после се връща от полето и си тегли само колата. В.: Сега виж как хората имат свободно време. Насам-натам се движат без работа. Т.: Сега са свободни. Работят по осем часа и после бездействат. Нищо не ги засяга нито па ги някой гони. След работа всекой вкъщи си отива. А по наше време от работа се връщат вкъщи пребити, пък там ги чака отново работа - да нахранят добитъка, пък жените месят хляб, готвят за следващия ден. Аз имах овце, волове, крави и трябва да ги нахраним. Аз като идех там на кариерата, тогава жена ми ги хранеше тук. В.: Сегашното поколение живее по-лесно, ама не признават и не го осъзнават. Т.: И пак недоволни. В.: И пак недоволни ама това го виждате вие, възрастното поколение, младите вече по-леко карат и нехаят. Получават всичко наготово. Т.: Искат се възпитание на това младо поколение. Ама възпитанието им е лошо, кой знае не прихватат ли, какво ли е, не знам. Не ми харесва. А сега много пушат тютюн, пиянстват, женски и мъжки са се омешали - само ядат и пият. В.: Знаеш ли, Учителят на едно място казва, че една от слабите черти на славянството, това е разврата и пиянството. Виж го, гледай го сега, същото стана и у нас, както в Русия. Т.: Учителят е казал много работи, но не се възприемат. Не искат да чуят за тях. Има ги написани, а няма кой да ги разнася. Няма кой да им го каже и да им го покаже как човек трябва да живее по новото Учение. В.: Няма кой да го разнася. Ами то си е от времето. Трябва да си дошъл като душа, да се родиш тука на земята, па да ти дойде времето, па да се пробудиш. Ето, кой е накарал навремето Симо да ходи и да търси нощем какви книги учителката чете у нейната стая? Т.: Хайде де, отговори. Кой го накара? В.: И кой ви накара да ходите там в София на ул. "Опълченска" 66 при Учителя. То трябва да се случи. Виж колко хора има в Мърчаево. Малко са тия, които са дошли при теб от самите мърчаевци, нали? Виж аз те открих и идвам при тебе от толкова далеч. Но друг това, което аз правя няма да го направи. Повечето са в кръчмата и тук в Мърчаево и в София. Както по-рано е било, така си е и сега. Т.: Как Учителят само ни изва-

ди нас мърчаевци от кръчмата. В.: Виж колко народ отива в кръчмата, а никой не идва при Учителя. За всяко нещо се иска времето. То трябва само да дойде - след дни или години, или пък десетилетия. Ето аз идвам при теб след 33 години от онова време когато Учителят е бил в Мърчаево. Т.: Всяко нещо си чака времето. Чака си своето да се случи. В.: Не можеш така насила да хванеш един човек и хайде хоп да го туриш в Учението на Учителя. Т.: Насилието насилие ражда. Не може със сила да му дадеш, нито със сила да му отнемеш. В.: Да му дадеш насила не става. Т.: Не става. Защото не иска и не го взима. Ни можеш да му дадеш, ни можеш да му отнемеш. Даваш му : не ще да го вземе. Минава и заминава покрай тебе. В.: Разказваше навремето една интересна опитности брат Звездински. Отишъл при Учителя и му разправя: „Учителю, кога ще дойде времето та да излезем на площадите, да издигнем трибуни, да говорим за Бялото братство, да говорим така, така и онака“. Учителят го погледна и му казал: „Това нещо и този метод е отречен от вековете. Така сега няма да се върви. Сега ще вървим по пътя на теменугата. Като тръгнеш по пътеката, изведнъж ще почувствуваш някакво дишане на теменужка. Обърнеш се, мирише, обърнеш се гледаш - няма нищо. Погледнеш, потърсиш, а тя се крие у тръните. Там е и не се вижда, но мирише на теменуга“. Т.: Там се е скрила. И чека, който трябва. С добрите си дела, с делата си ще миришеш на добро. В.: И Учителят продължава: „И вие сега ще работите като теменугата. Ще живеете, ще творите и никой да не те познава, но с добрите си дела, с делата си ще благоухаеш. А не сега както навремето само приказки и днес също само приказки и проповеди. Та сега са точно тия времена дето човек може като теменуга при най-неблагоприятните условия, но с делата си да благоухае надалеч и на добро. А другата работа е празна работа. Нищо не се постига с нея, защото е лозунг. А да му говориш, да го викаш, да му показваш - то е насилие. Да го убеждаваш - не върви. Той си знае своето, защото заради него е роден“. Т.: Не, нищо няма да постигнеш, само ще се трудиш. Няма да те възприеме. Само ще си убиеш времето с него. Да ме запиташ лично аз ще ти отговоря. Ама той не ти обръща внимание, а ти да му насаждаш тия работи не върви. Той си върви човека по пътя. Върви по оня път заради който се е родил на земята. В.: Да, върви и ако му говориш ще мисли, че си заваян или че си откачен.

Казаха ми, че тука имало някаква тетрадка, в която всеки, който дойде записва по нещо и много интересни неща са записани. Имаше ли такава тетрадка? Т.: Имаше, но след като си замина Учителя дойдоха тука от Братството в София и всичко вземаха. Само тия работи останаха, които ги виждаш. Къде ги отнесоха и къде са сега, не знам. Даже на кревата постилките на Учителя взеха и ги отнесоха. После ние купихме други постилки, за да покрием кревата. Имаше много работи, но дойдоха, взеха ги и ги отнесоха. В.: А къде са сега? Т.: Колкото знаеш ти, толкова знам и аз. Няма ги нито тука, нито у София. В.: Е, защо им са, пък не смееш и да се обадиш, нали? Т.: Не, мълча си, гледам ги какво правят, а те дойдоха и ги отнесоха. А къде, колкото знаеш ти, толкова знам и аз. Само траем и наблюдавам. В.: Е, защо ще ги вземат от тука? Т.: Е, хайде де. Кажи ми, за да ти кажа. А тука щяха да останат. А там в София се затриха. В.: Може би, защото Учителят е спал на тях, затова са ги взели, че и те да спят върху тях, за да получат благословение. Т.: А, така разбирам. Може да е затуй. Това ясно, но те не знаят, че благословението идва от горе, от свише, а не от покривки. В.: Ето, ти виждаш сега как се случиха нещата и докъде стигнаха, че сега никъде нищо няма, само при тебе се задържа и то онова, което не са прибрали. Аз да съм бил на твоето място щеше да ме заболи много, не бих издържал. Ами си

принуден да изтърпиш. Т.: Аз бях в миналото много неспокоен и нервен. Една крива дума не можем да изтърпим, веднага се палим и скачам на бой. А сега съм улегнал и каквото ще да става, аз си клотам. Не се закачам с никого. Казвам си: Така разбират, така да правят. Такъв ми е акъла днес. Ама днес, а по-рано беше друг. В.: Но то е много трудно да се издържа това нещо, то е мъка. И още по-трудно се идва до него - да гледаш и да търпиш. Т.: О-о. Аз съм доста работил по това, за да улегна. Дето съм дошъл в това положение днес - да гледам, да мълча и да си мисля свободно. Това е работа от години върху себе си. В.: Аз например знам това на теория, ама на практика трудно ми е да го издържа. Т.: Много трудно, много трудно. И треба години, ама много години да работиш върху него. В.: Ето, знам сега, че не трябва да се безпокоя за това и онова, обаче се безпокоя. Искам да не се тревожа, обаче се тревожа. Трудно се постига. Т.: Тамо е това майсторлъка. Майстор не се става за година, а трябва най-малко двадесет години. Първо си чирак седем години, седем години калфа и след това седем години майстор. И като навършиш двадесет години си майстор вече, майсторлъка ти идва отръки. Работата е там да не се обезпокояваш, да не те засяга нищо. А онзи, че говорил така за теб, че казал онака, да не те е еня. Кой каквото прави за себе си го прави. В.: И вие сега като се събирате тук четете беседи, молитви, правите гимнастики? Т.: Да, правим всичко както бе при Учителя. В.: Ей, като помислиш за ония времена, като гледат как си заминават някои приятели, то трудно се издържа. Нали човек е свързан с цялото. А по ония години тогава знаехте ли тука в Мърчаево, че Учителя е бил болен? Имаше ли признаци, че Учителят е бил болен? Така, че е залитал нещо, да не е могъл да ходи? Т.: А-а-а, не, не! Нямаше такова нещо. Беше си здрав. В.: Значи тука в Мърчаево Учителя беше здрав? Т.: Чисто здрав и никакви такива работи, за които ми говориш. Десет месеца бе у Мърчаево и не е боледувал. В.: Не е бил болен и е бил винаги здрав? Т.: Точно така. В.: Той тогава Учителят излизаше, правеше си разходки тука. А до къде ги правеше? Т.: Да, правеше разходки до този извор горе. Една пътечка сме направили сега. Тука сега е заградено, но тогава имаше пътечка и по нея правеше разходки от извор до извор. Върви си с бастунчето и си прави разходки. В.: Значи онзи „Извор на здравето“, какво беше казал за него, че който пие от тази вода, то оздравява? Т.: Имаше тука две баби преди две-три години. От къде ли са научили? Гледам ги отиват натам и си наливат вода у шише. Първата, че втората сутрин, че третата. Не ги закачах. Вземаха си вода и си носеха. Знаеха от някъде, че е лековита. В.: Може би са били от наши хора или да са научили от тях за лековития извор. Т.: Не знам сега. Не мога да ти кажем нищо, само ги наблюдавах. В.: То работи ли още онова изворче, лековитото? Т.: Работи, сега когато е лето водата намалява, но иначе има вода. Има през всяко време. Сега намаля единият извор, но другият извор си работи. В.: Тогава Учителят ли го откри или си беше открито преди това и то си съществуваше като извор? Т.: А-а, Учителят откри и двата извора. В.: Вие там го изкопахте, изровихте, направихте, каптирахте ги? Т.: Така направихме и станаха на извори. В.: А този извор тука Той го откри и вие после го изработихте? Т.: Тука има една ябълка, за която ми разказвах, че била с разгопени корени. Учителят ставаше през нощта и я поливаше с вода и после нареди да я подпрат с камъни и да й се сложи земя. Тук бе Йорданка Жекова, която бе прислужничка на Учителя. С нея бе и д-р Жеков. Той изкара 96 години, а тя 86, дълголетници бяха. В.: С Учителя ходехте ли на топлия извор на Рударци. Т.: Ходихме. Учителят за него казваше, че имало подземна река отдолу шест метра широка. Но казва, че не се разрешава много вода да излиза на

земята, на повърхността, само по малко колкото да има за пиене. В.: А то къде е това нещо? Къде е извора? На плажа ли? Т.: Да, дето е плажа. Направиха там здания, бирария, плаж. Не знам още какво. Много работи направиха и се развали онова дето беше по-рано. В.: Сега понеже видях една снимка, на която се вижда, че сте ходили на връх Острец. Вие кога правехте екскурзиите - в събота или в неделя? Т.: А, не, ходехме през седмицата. В неделя имаше беседа. Тогава идваха много хора от София на гости при Учителя. В.: И вие ставате сутрин рано и с раниците тръгвате полека-лека нагоре? Т.: Да, с раниците тръгваме. После сядаме, закусваме, почиваме и Той изнася редовната си беседа. В.: Ей, как са минали толкова години от тогава. Т.: Годишите си течат и ние с тях изтекохме. Едни са вече горе, заминаха си от този свят, а другите са малцина долу като мене. Ама и на тях им е време да си тръгват нагоре. В.: Казваше ми навремето Весела Несторова как на този извор когато са правили извора Учителят бил рекъл: „Време е да открием втория фронт на запад срещу германците“. Т.: Да, така беше. Тука го откриха първо втория фронт, ако сега англичани и германци да се фукат, че те били го открили на запад. В.: Виж как някои събития, някои исторически събития са се ръководили от този дом. Това е нещо много трудно да разбереш. Това е много трудно за възприемане от обикновен човек. А на някой като вземеш да му го разкажеш ще ти кажат, че това са брътвежи и извешни работи. Т.: Ясно е, че не трябва да се прави опит с чужди по дух хора. В.: Само оня, който е преживял това нещо и е бил в този дом той знае как са нещата. Т.: На некога да разправяш тия работи, той ще те направи на ненормален. В.: Вие сутрин сте там седнали на масата и закусвате. Ти ли си я сковал тази маса? Т.: А, не, един брат я скова, но дъските са от мен. В.: Един брат я беше направил. Вие там обядвахте. Виждал съм на снимки как всички седят на тези маси. Т.: Когато бивахме повече хора, отивахме навън на масите, а кога бехме по-малко оставахме вътре в стаята. В.: И това е сега същата снимка дето са седнали на същата маса Боян Боев, Стоицев и д-р Жеков. А хляба е този, който е опекла жена ти. Т.: Там долу имаше фурна, имаше кухня. Жена ми донесе хляба из кухнята. Учителят и брат Жеков седят и тя зема един хляб и го разчупва на големи парчета. Подава го на Учителя. Беше дошъл един фотограф и направи снимката. Когато дойде Учителят у Мърчаево, тогава прекарахме електричество в селото, тогава дойде електричеството и у моята къща.

В.: А сега твоят внук Петър, сега как живее? Той се ожени, живее си живота както всички? Т.: Направи си голяма къща. Баща им взе долния етаж, а двамата с брат му взеха горните етажи, хвърлиха жребие и на Петър се падна най-горния. Петър се ожени. Задоми се. В къщата вътре е всичко както трябва. Един дом, в него всичко има. Наредил е всичко хубаво както трябва да е. Много хубаво се е подредил и там си живее. Брат му е по-долу от него - по средата. Съдба. Вече е на тридесет години, а не се е оженил. Нищо не е направил понеже не се е оженил още и затова не прави нищо. Чака. Единият брат не се оженил, а Петър се е оженил. Има момиче, сега на училище ходи, а момчето му сега току-що проходи. В.: Е, това е малкото, което сега ходи на училище. Преди четири години все ми разправяше: „Чичо трябва да се ожени, та да се ожени“. Т.: А, то и сега много приказва. В.: Значи не се оженил още той? На мене ми направи впечатление навремето, че тогава говори много за чичо си, че трябва да се ожени и че трябва да доведе булка. Т.: Абе то е малко, така приказливо. Много е открито. А то, момчето се учи сега да говори всичко. Много помнят днешните деца. В.: Сега той не е вегетарианец този Петър и той си живее живота? Т.: Майка му понякога му казва: „Тука ид-

ват много хора, идвай тук понякога да слушаш". Но понякога идва. Сега е ръководител на една фабрика у София. А другия ми син Велин, гдето остана жив. Той знае всичко, знае, че Учителят го спаси когато е бил на фронта. Когато ротата му заминаваше на фронта, тогава от трена се отби тука с ротния си командир. У коридора казва на този офицер: „Къде ще отидете с моя син?" „Ще отидеме, бабо, да бием германците.“ „Добре, добре, ще биете германците, ама тука има един Учител та ще го попитате, ще ли ви разреши да идете да ги биете или да не ги биете“. „Хайде да послушаме майка ти“, се съгласил командира. Почукаха на вратата, Учителят отвори и цял час ги държа. Какво им е говорил, те си знаят. Какво са говорили с Учителя не са ми казвали и досега.

В.: Явява ли ти се на сън жена ти, гдето си е заминала? Т.: Явява се. Питам я: Какво да ти приготвим за ядене, това онова. На жена ми казвам аз на сън: Вие много добре знаете щото сте учили. Е, кажем: Отиваш ли при Учителя на беседи? „Идем“, казва, „ама много рядко. Възложена ми е друга работа, че не можем постоянно да ходим“. Това казва жена ми на сън. В.: А Учителя явява ли ти се на сън. Да си Го сънувал? Т.: Няколко пъти, така Го гледам ама не говорим с него, на сън го виждам често. В.: Е, много е трудно така, човек да се свърже на сън с Учителя. Той се явява само тогава, когато човек има дадени изпити, някои за разрешаване, някои важни работи. Т.: Тогава. Това знаем, това ти казуем, братко. В.: И сега, пак тук ти е добре, че тук ти идват някои хора от време на време да се разговаряш. Иначе то е много трудно така да се издържа сам. Т.: Сега ако отидем там в другата стая, те няма да ме напъдат - деца са ми. Е, син ми вече 50 и няколко години още не ми е една прека думка казал, че това не е така или онова е онова. Не. Казва: „Татко“ и това е - добър син е. В.: Друг живот живеят хората, защото са от друг свят. Т.: Друг живот живеят децата ми понеже искам тук в моя дом да съм служител, да си изкарам живота. Ето сега, ти си ми дошел. До довечера, че дойде пак некой да преспи тука. Утре пак ще дойдат, аз съм винаги на поста си като войник. В.: Ти трябва да си бъдеш на поста, така е редно. Т.: Така знаем и така правим, така е редно. Ето, миналата неделя от Пловдив бе-ха дошли - баща и майка, и син... Дошли хората от там, както и ти сега си дошъл. Да е затворено, не е хубаво. И я додека можем ще служим. В.: Доколкото може служи си тука и така е най-добре. Т.: Понеже дадено ми е живот, пенсия ми е дадена, не съм гладен, не съм гол, нито жаден. Всичко си имам. Благодаря на Бога. В.: Сега можеш да си услужваш. Ех, ще ти сготвят едно ядене, ще ти донесат тука. Т.: Не, не, не искам. Дори и това не искам. Сам си готвя. Те ми донасят някогаш така... баница ще направят, едно друго нещо, снахата ме уважава. Дъщерите ми донесат. Аз пазя строго вегетарианство. Също и Косена едната дъщеря, а другата е Тодорка. Тя кара малко по старому. В.: Е, сега тази Косена като си припомни за ония времена вика: „Е-е-е, какво беше, какво остана“. Т.: Не знам, не я закачам. В.: Ти не си я питал. Т.: Само казах: Виж, казвам, твоето непослушание до къде те докара. По-рано бе зле, а сега е добре. Сега вече е свободна. Направиха си къща. Малко измени положението. И така, идва та ме пере. Дойде у понеделник та ме изпере и си отива Косена. На работа, всички са на работа. А пък оная е касиер в селкопа, малката, Тодорка. В.: На едно място срещам от Учителя и Той казва: „Е, некой казва от вас: „Искам да живея до 100 години“. Ще живееш до 120 години. Ама този си заминя, она си заминя и останеш сам. Никой не те познава и не ти обръща внимание“. Т.: Нема с кого да си говориш, да си размениш дума. В.: Нема с кого да си говориш. Защо? Те идват други поколения, по друг начин мислят, по друг начин разсъждават и не

пасваш с другите. На приказки не пасваш и ти казваш: Господи, прибири ме. Сега като ми разправяш си спомням за тази работа. Виж Учителя колко е прав. И наистина, поколение с поколение не си пасва. Сега, не си разбират от приказката, просто не върви, виж как се казва - не си пасват. Пък и новите, някак си не приемат старите, не ги възприемат и те ги гледат като че ли им са в тежест, понеже имат друг живот, други разбирания, нали. И по-хубаво нека си бъдат отделно, да не си пречат. Пък когато дойдат и ти донесат една баница, нещо, донесат хлеб, ех, благодари на Бога и това е. Т.: Това е, най-напред на Бога, после на Учителя. В.: Да, на Бога. Т.: Аз нека ти кажем, доволен съм от дъщерите, доволен съм и от синовете си, внуци и всичко. Уважават ме. Не мога да се оплача. В.: Ти знаеш ли, хората така как са ми се оплаквали и казват: „Ти знаеш ли, брат, кога беше Изгрева, ние бехме млади, имаше възрастни хора, изнемогват някои, някои си заминаваха, ние ходехме при тях, помагахме. Поне хлеб му занесеш. Това му занесеш, чорбичка. Отидеш... Ама сега ние станяхме възрастни, никой при нас не се мерка. Не се мерка. Не можеш да отидеш и да си вземеш един хлеб“. Та така е. Такива са времената. Т.: И да иска не може. Зает със своята си работа. В.: И да иска, не може. Т.: Зает е, ами сега рейс тука чака. В Княжево трамвай чака. Отива в София. Работи. Вечер пак също. Ха тук, ха там и времето тече. Не му остава време. В.: После друго нещо ще ти кажа, тия големи неразбории в Братството гдето бяха. Тая дружина, бащина дружина се разби много, разпърснаха се хората, пък и времената такива, всеки си е на служба, пази се, стои си настрана и много, много не се извява. Наплашиха се хората и от властта, и от лъжебрата и лъжесестри. Т.: Не, не смее и се крие - пази си хляба дето му го дава властта. В.: И сега е така, дали е редно или дали не е редно, не знам. Т.: Е, там друг има думата. В.: Такива са вече времената. Ти знаеш ли, че се сбъдна едно предсказание на Учителя, бях го чел някъде и Той казва така: „Ще дойде време когато, за да се срещнете помежду си ще минете стотици километри и тогава ще дойде най-големия празник за вас“. Ето аз при теб преминах 200 километра, два дни се придвижвам, за да дойда в Мърчаево. Т.: Така ми светна сега в съзнанието. В.: Ей сега дойде това време. Т.: Ето същото стана. От онзи край си дошъл при мен. В.: 200 км минавам, за да те видя, да си поприказваме. Т.: Да си дошъл тука да си поприказваме, това не е малко, а много е. В.: Виж как се сбъднаха тия думи. Ами след години? Т.: Учителя казва, но всичко се сбъдва. Няма нещо да не е станало. В.: Ами след години? Старите приятели ще си заминат от този свят, ще стават по-малко. Да, много бързат тия години. И не остава време за живите. Т.: Стават по-малко, няма що. Да сме благодарни, това се иска от нас. Нищо друго! Нищо! Всичко минава и заминава. Тука временно сме! Тука дохождаме като някои овчари на егрека. Седят малко и пак се връщат в къщи. Тука е егрек, не знам вие как го казвате - егрек. В.: Кошара. Т.: Кошара, да. Вие го казвате кошара. Ние го казваме егрек - овце, а кошара имаме, кога има едър добитък. Е, хубаво, дойде навреме та на воля да си поприказваме. В.: Чакай сега да вземем да сложим да обядваме. Ама аз си мисля, брей, дано така хубаво време да се случи и дано бъде сам, да няма други хора та да си поприказваме. Т.: А-а, нали хубаво стана, да благодарим. В.: Ето каня се толкова време да дойда. А сега сме сами. Щото нали като дойдат други хора започват да говорят за това-онова, объркват се нещата. Т.: Не може, не може, разнасят се нещата. Един тегли на една страна друг - на друга. Не върви приказката. В.: Пък си казвам, дано така се случи да поприказваме. Да те намеря в добро здраве. Ей, добре, че се случи хубаво време посред зима. Виж колко трудно е да се каниш, каниш, каниш и да дой-

де тоя момент, много е трудно време да намериш, много е трудно небето да ти отвори път. Т.: Но дойде си сам и мен ме има! Е, това е най-важното! Винаги в събота не идват хора. Идват към 3-4 часа след обед, после си отиват. Двама има тука да спат та сутрин за беседа да са у неделя. Неделя сутрин. Тука се чете беседа. В.: То сега е хубаво времето. то се оправя. Т.: Ама сняг нема както в минали години. Тука паднеше по 50-60 см сняг, студено е. А сега по 5 см, по-дълбоко нема. В.: Така, промениха се много годините. Няма такива яки зими като едно време. Т.: Няма яки зими. А тогава когато Учителят дойде беше ли яка зимата тогава? Т.: Беше, да. Студена. И сняг и студ. Пак имаше така хубаво слънце. Сняг имаше тогава през 1944 г. В.: А пролетта? Лятото хубаво беше? Т.: Пролетта беше много хубава, летото хубаво. Все на Витоша бяха. В.: Тук самолети минаваха ли тогава? През времето на Учителя. Т.: Да. В.: Минаваха, но не са бомбардирани? Т.: Ами-тук, не. В.: Тука е село, къде ще бомбардират, малки къщи са. Т.: После, сега направиха много сгради. А тогава бяха ниски къщите от тази мойта къща по-голема немаше. В.: По-голяма къща нямаше? Т.: На два етажа, мазе и стаи. Това е. В.: А ти през 1938 г. си я правил. Тогава съм се родил аз. А ти си я строил тогава. Ти ли си прави плана? Майсторите от къде ги намери? Т.: План не съм правил. Така на ум го направих. Майстори-трънчани беха. В.: И къде ги намери тия? Т.: Тука работеха из селата. В.: По селата ти ги хвана. Скъпо ли ти взеха. Тогава скъпо ли вземаха за строежа? Т.: А, не, не взеха скъпо. В.: Значи работеше се за самата работа. Т.: Нашия каменарски занаят пак беше малко долу-горе платен та имах пари - с тях направих къщата. В.: Да. И ти си повече работил и ти работеше тука барабар с майсторите. Т.: Да, и аз. Лесно се построи, защото все пееха майсторите. Все пееха. В.: Такива, народни песни. Т.: Да, народни песни. Но доволни беха така, плащах им добре, хранехме ги добре. Аз съм каменар, познавам труда, трябва добра храна. В.: Много е хубаво когато така с разположение нещо се строи. Т.: Винаги е така, строи ли се с разположение всичко е наред. В.: И да върви така с разположение не е случайно та всичко да е наред. Фактически Учителят идва тук. Абе ти знаеш ли, че както старите художници рисуват Христа, рисуват горница. И сега като гледам тук терасата, като че ли е строена по план на старите художници. Ето, не е голяма тераса, но както е точно по рисунките. Има тераса, има и горница за Учителя. Т.: Има тераса и после е слънчево тука. Слънцето от тука почва и залязва там. Тук е чист въздух. После тука е водораздел. Мъгла не иде, ни от София, ни от Перник. От Перник минава долу нататък. От София пак не може да дойде. Така сме на водораздел. Винаги е чисто. В.: Както по въздуха, така и по водата. Т.: И по водата. Една вода върви към Черно море, една към Бяло море. Ние сме точно на пътя и водораздела на планината Витоша. В.: Знаеш ли колко е интересно, че Учителят например разправя за Искъра, как като отива на север и всички, които живеят там около Искъра всички са дебелоглави. А тия, които пък са до река много е важно реката от къде върви - на изток ли, на запад ли върви. Това нещо е много важно. Т.: На запад много се различават хората. В.: Добре, сега едната вода, едната река отива вече към Струма, нали? Т.: Да, към Струма за Бяло море. А пък другата отива към Черно море. В.: Коя река? В.: Тук от Владая нататък. В.: Аха, Владайската река. Т.: Владайската река. В.: Тя отива низ Искъра. Така ли? Т.: Да, ний сме тука. Едната отива към Черно море, едната към Бяло море. В.: Виж за това нещо не се бях сетил. Не бях обърнал внимание. Т.: Ех, не можеш така сам да го разбереш. Учителят ми го каза това. В.: Водоразделът. Значи тука си е фактически пътя на Балкана. Виж за това не бях се сещал. Нещо говорил ли е Учителят във връзка с това нещо?

Т.: Абе говорил е и всичко е казал. Ама нали ти казвам, аз работим, не съм постоянно тука, вечер съм изморен и така гледам да почивам и чак вечер пък съм дочул нещо, ама не е като постоянно да си около Него. В.: Да, а пък трябва да работиш, трябва пари! Трябва да се издържа тоя дом! Все гости, то не става така? Т.: Е и доста продукти докараха от София. Иван Каруцаря с каруца докарваше. В.: Той докарва хляб, брашно. Т.: Брашно - не. Хляб - не. Продукти докарваха. Брашно имаме, жито и фурна. Другарката ми месеше. В.: Тя можеше да меси. Те помагаша и другите, нали? Т.: Пък помагат, разбира се. В.: То е много да месиш и да сготвиш. Трябва да направиш един харман. Т.: Едни това правят, други онова, помагат си. Като задруга. В.: А долу в старата къща какво правехте там на огнището? Готвехте ли манджа? Т.: Манджи правят. В.: Да събереш толкова много хора и да ги накараш да работят за общото не е лесна работа. Т.: Свикнах бе, брат, свикнах, свиква се. То не мой дом, а на друго. После като си отидоха като кай нещо, опразни се. Гледам някой да продума, нема. А така сега ми светне, като дойде некой тоя каже ми нещо, по-нататък ми каже друг и така минава времето. В.: Минава времето по-бърже. Т.: Хубаво, доволен съм. Много съм доволен, че прекарахме с Учителя тук, 10 месеца изкарахме. И после не останаха тука. Ама почти всички се прибраха в София. В.: То се минаха събитията - бомбардировките, войната отиде на запад. Т.: Стана си мирно, умири се всичко, хората се прибраха по домовете. В.: А този Владо-руснака до колко време стоя тука в Мърчаево? Т.: До дека си не замина. Той тука цял живот изкара. Т.: Тука живя значи! Т.: Тука работихме камъни с него. И той каменар беше. В.: А като дойде 9 септември 1944 г.? Т.: После кара няколко години и си замина. Има сега брат още жив и два братови синове. В.: От Русия? Т.: Тука се раждаха. В.: Аха. Т.: Брат му тука се жени, а Владо се не жени. Има две момчета. Те са и двамата музиканти. В.: Сега тази учителка Елена хаджи Григорова, тя тука доста време е била. Тя е запалила много хора, нали? Т.: Тя стоя две години тука. Никой не знае за нея. Тя не се изявяваше. Благодарение на брат Симеон, че вижда, че по цял ден четете някакви книги, та решил да провери какви са тия книги. Решил да провери лично, нали е негова къщата, та да ти кажа направо, че с шперц е отворил вратата, иначе беше у къщата му ама не знае каква е, какъв човек има у къщата, какво чете, какво работи. Никой не знае. Тя не се изявяваше.

В.: Тогава преследваха много комунисти, анархисти, дъновисти. Т.: И сега е същото. Не ни гонят, но хората преследват, пазят кой идва, какво се прави. Нямаме условия сега за работа. Макар че Учителят дойде. Ама не знаят кой е Учителя и че за тях е дошъл. В.: Да, не знаят. Не им е дошло времето да узнаят това. Т.: А да му казваш, не иска да те слуша. Не възприема. Ще каже бош-лаф. В.: Те не вярват, че може да прави това един Учител, да даде Учение и да реформира света. Не могат да повярват, че това ще се случи тук в България. Т.: Учителят дойде и доведе руснаците и комунистите. Нужни са били тука такива хора, като тях да направят реформа. В.: Нужни са били да се направи една реформа на живота. Иначе... я се хвани да правиш реформа? Т.: Каква мизерия бе тогава. Какви фабрики има сега, какво нещо! Какво нещо! Ония не мислеха това да правят бе. Те си гледаха себе си и парите си. В.: Те по друг начин гледаха на живота. Т.: Те по друг начин гледаха на живота, само да ни експлоатират. И тия може да експлоатират ама и правят. Понякога правят и двете едновременно. В.: И правят все пак. Т.: И правят. Нали виждаме какво се построи. В.: Я сега например, на някой му дай земя да работи, никой не иска. Т.: Сега да върнат земята никой няма да я работи. В.: Те сега им дават по 15 декара, но никой не иска. Никой не иска. А на вре-

мето ще се убият и избият за земя. Т.: А така бе. Много има и убийства за земя. В.: Сега вече никой не иска да работи земя. Народи се, няма кой да прибере реколтата. С бригада от ученици и войници я прибират. Т.: Не искат. Мързи ги да работят.

В.: На едно място бях срещнал Учителя да казва: „Ще дойде време ще се допусне едно официално гонене на църквата от държавата“. И сега дойде това време.

Т. Абe всичко е казано, няма нещо да не е казано и да не се изпълнило от Учителя. В.: Понеже те, църквата го гонят повече от 25 години. Ето сега новата власт гони, ограничава църквата също 30 години след 1944 г. Върна им се с лихвите на свещениците.

В.: Тези картофи ти си ги седиш тука в градината? Т.: Да, да, садим си у градината, готвим си от време на време. Ще изкарам по един и друг чувал. И фасул си насадим и картофи. Друго не садим. В.: То поне трябва човек да поработва. Т.: А-а-а, не трябва човек да седи, а да не се отчайва, трябва да работи, да се движи, а не да се чека всичко наготово. В.: Сега стока не държиш, няма, не ти трябва. Млеко като ти трябва си купиш. Т.: Те ми оставиха една крава и я до едно време аз я пасех. Сега нема никой, не искат да я пасат. От 5-6 години я пасях, от децата никой не иска да я пасе и понеже съм пенсионер нямам друга работа, раздвижвах се с нея. Харно, ама една неделя пак отивам да я пасем, тоя внук неженения, не Петър, а брат му. Казвам: „Димитре, ха днеска кравата тия паси, я малко да починем тука, че ще ни дойдат гости, малко да съм на разположение“. „Слушай, дедо, не днеска, един час не мога да ги пасем, един час не мога.“ И я помислих какво да правим, пак вземах оглавника, поведох кравата и пак тръгнах. Един друг старец пак комшия заедно сме другари. Говориме си и пасем и на обед, долу в полето има манастирче и по него има река иде от Говедарци и там кладенец има. При кладенеца сме вързали кравите и да обедваме. Тъкмо се наобядвахме и ето една кола идва от Перник, камион. И дойде близо до нас и казва: „Хей, приятели, има ли некой крава да продава?“ „Ела, бе, брат ми.“ Слезна и една жена от камиона. „Ей тази крава я продавам.“ Жена му взе та измузе млекото, хареса я, огледа я, не знам какво прави и после ме пита: „Колко пари?“ „Пет бона.“ В.: В ония времена, да. Т.: 5000, та 4500 някъде. „Да бъде твоя. Нямам в мене билет за кравата, документ немам.“ „Не ти искам билети. Нищо не ти искам. Само кравата искам.“ В.: И я тури на камиона. Т.: И наброи ми парите и тури камиона там на един слог и задните капаци пусна, а аз кравата поведох я, вързах я там, хубаво да не се отвърже като кара камиона и си слезнах и те си забръмчаха, отидоха си. Откараха кравата и аз си вземах парите и другаря ми казва: „Абе защо така направи?“ „То си е моя работа.“ И станах, дойдох си тука. Снахата ме среща: „Ама, татко, кам кравата?“ Казвам: „Тя е у джоба.“ В.: Ха, у джоба. Т.: Извадих парите: „Ето я кравата. Дръж кравата.“ „Ама защо така направи?“ „Иди питай Димитър. Той знае. Карах го днеска да я пасе. Той знае. Карах го днеска да я пасе, той не иска и кравата си намери друг, който да я пасе.“ И така се куртулисах от нея. Друга крава да купувам, не. И така. В.: Виж как понякога небето прати няко- го да те освободи от тази работа, от това бремене.

Идват и носят на Темелко за обед. Влиза внука му Петър, който е прероденият му убит син Константин. Т.: Това е доктора от София. Дойде ми на гости. И така сме на обед. В.: Вече години наред се каня да мина. Станаха 4-5 години от тогава като се видяхме. Тръгвам насам и казвам, дано го заваря, дано е жив. Т.: Няма къде да ходим. Внукът, т.е. прероденият син на

Темелко: Нека още 20 да изкара, 30. В.: Много е важно да е здрав родът му. Когато е здрав рода, това нещо е много важно. Т.: Е, да. В.: хората виж как са казали, че и котката от сой се взема, защото не всяка котка лови мишки. Родът когато е здрав, аз точно за това се разправам. Колко работа е минало през него, четиридесет години да биеш камъни. Това много хора не могат да издържат изобщо. Хем с машини работят. Петър: С тия машини е по-лошо. Аз съм началник цех, работя по кариерата и зная какво е положението. Тези вибрации по машините дават 70% заболявания. В.: Когато човек работи такава професия - каменарска, се свързват с тоя камък, нали и хора, които имат тази професия са по-здрави, по-спокойни, защото самият камък ги прави да бъдат здрави. А сега като работят с машините вдига се прах, поглъщат я и ги хваща силикозата и тя ги затрива. В.: Вашето поколение не може да издържи като тех. Неспойни са, имат си различни проблеми. Петър: Аз съм вече на 32 години и вижте целият съм вече побелял. Напрежение, много. В.: Напрежение, изнервя се човек, изразходва се. Т.: Абе и аз съм работил, горе в кариерата, тука имах ниви, семейство, трябва да работим. В.: Да ходиш, да ореш, да копаеш - не е лека работа. Петър: Сега само да е добра пенсията, спокойствие, гости да посрещаш и никой не му казва нищо, ние го уважаваме. В.: Виж какво, има едно старо правило от ония времена, от времето на Мойсей, преди 3-4 хиляди години. Казва: уважавайте, почитайте бащите си, за да се радвате на дълго здраве. Защото като не уважавааш, губи се връзката между рода, да се радвате на дълголетие. Виж старите хора как са го знаели. И то е действително така. Защото имаш една вътрешна тесна връзка между старото поколение и новото. Иначе режеш връзката между рода. Това е много важно, да ти бъде здрав рода, да черпиш сила от този род. Този род ти дава сила. Петър: Това е корена на дървото. В.: Корена на на дървото е родът ти, баща ти е стъблото, а ти си клоните на дървото. Много е важно рода да е здрав. Петър: Нашият род е каменарски - той, баща му, дедо му и аз, всички сме от тоя занаят - каменари. Т.: И баща ми е каменар, цяло поколение. В.: Благословение е човек да получи здраво тяло от рода. Много е важно това. Т.: Тука е открито, а там в града е всичко затворено, много шумно, трамваи, тролеи. В.: После тия хора са събрани на едно място и понеже слънчевата енергия, въздуха, праната се разпределя на квадратен метър, а тая енергия иде от космоса, която човек приема също се разпределя по квадратен метър. И сега тука например в селото ще се съберат 50 кв.м енергия на площ за един човек, а в града са 50 човека на един кв.м. То в града няма енергия. И оня човек, който е свикнал на село на много енергия, като отиде там почва го главоболие, да го стяга главата и едвам издържи. И веднага бяга от там. Веднага се чувства. Но ще дойде време хората да бягат от големия град. Т.: Ето тука имам комшии трима по една барачка си направили на чист въздух и тук живеят. Т.: Един, комшия ми беше. И така тука Учителя излезна на балкона да се разходи и той така вдигне си ръцете, върти ги да покаже, че е чалнат и луд Дънов. Върти съселянина на него с ръце. В.: Ама кой това? Т.: Комшията. В.: Комшията. Защо прави това, за да каже, че е ненормален. Т.: Че нещо му има на Дънов, дека го знам. И така беше говорил по негов адрес глупости, но какво така прави и така и него го застреляха. В.: Ама кога? След 9.IX.1944 г. Случайно ли? Т.: Случайно не, но сам! Понеже хвана го една болест неизлечима и той се самоуби. Самоуби се. Какво нещо е животът.

В.: Значи този, който влезна тука е Петър, нали? Този, който е убития Константин и сега прероден. Виж как си прилича. Т.: Ама той си прилича. Затова нали ти казвам. Дойде тук па се поогледа на портрета, пак, пак се

размисли, но аз не повтарям нищо. В.: Не, няма смисъл. Той има сега друг път, други неща да разрешава. То е много трудно така да му разказваш, ти си бил на времето еди какво си. Пък сега си еди какво си. То е трудно да се възприема това нещо. Е, хубаво той се оженил вече. Той си има деца. Да е жив и здрав. Т.: Има си деца, момиче и момче.

В.: Чакай сега да изпием кафето. Значи сега това е стаята, в която всички лежаха. И сега как слагаха постелки? Т.: Немаше кровати тука. И така на цялото помещение имаше такива черги за покривка. В.: И вие сложите чергите. Т.: Да, така сме ги постлали и те налягат. В.: И когато беше лошо времето, тука пък се хранехте. Т.: На беседа тук слушахме и се хранехме. Тука има още една маса. Ето, на този стол, не съм го още сменил, Учителя тук седеше. В.: Значи на този стол? Т.: Тук седеше. В.: Тука Учителя седял на средата. Сега това е Константин на портрета, нали? Т.: И това е Константин, ама рисували са го негова дружина кога е мъчен. И донесли тази рамка с портрета и го оставили доле на масата. Не ни е имало тука. И го оставили на масата и като влезох прочетох тука ето къде пише. В.: Константин Темелков Стефанов, член на Ремса от 1938 г., роден 20.VII.1921 г., село Мърчаево, убит на 28.1943 г., убит на стрелбището в София. А тука това е неговия портрет. Т.: Тука пак неговия портрет. В.: Значи дойде сега тук Петър и се погледне така. Значи на този стол е бил Учителя. Тука е държал беседи. Значи тука имаш място като дойдат някои гости. Да, да. И да дойдат при тебе. Днеска е много хубаво времето. А тази стая какво беше отначало? Т.: В тази малката стая беше един руснак от белогвардейците, беше електротехник. Не беше Владо. Друг, който прави мрежата за електричеството на селото. Нямахме електричество, а бяхме на газени лампи. Когато Учителят беше, тогава правиха и докараха електричеството. През времето на Учителя го направиха. В.: Той ли даде идеята или? Т.: Не, не знам, знаят другите. В.: А в тази стая той спеше. А вие къде спехте? Т.: А тука, семейството на този руснак Корено живееше в другата стая. Аз и жена ми там, а децата в големата стая. В.: А после като дойде братството тука, ти къде отиде? Т.: Той си излезна руснака от тука и ние тука влезнахме, а пък Учителя там и там се настаниха братя и сестри в по-голямата стая. В.: Вие в старата къща спехте. Т.: Старата къща я имаше по времето на Учителя. Но спехме в тази стая. В.: Е, как сте издържали финансово, то трябва много продукти! Много храна, много готвене. Т.: Абе иммахме земеделие тука, иммахме си ниви, ливади, иммахме жито, царевица, фасул, картофи. А пък никогаш до тогава освен през тая година не е имало такъв берекет. Най-много картофи ми се бяха родили там. Пълно бе мазето. Йорданка Жекова бе отишла долу: „Учителю-ю, бай Темелко има пълна маза картофи...“ Рекъл: „Те са приготвени за много хора“. И имаше, всичко имаше. В.: Ти беше ми разказал един много интересен разговор, който сте имали със сестра Йорданка Жекова, ти и Учителя. Когато тя е попитала кой си ти бил в миналото. Той сега какво каза, как беше точно случката? Т.: Случката бе: приказвахме в стаята на Учителя някои други работи, запитах нещо Учителя, харно ама тя се намеси и намеси се в нашия разговор и каза: „Учителю, кой е бил брат Темелко в миналото?“ Той й каза: „Този, който даде на Христа Горницата, даде я за една вечеря, а пък сега за много вечери я даде. Те това беше“. В.: Значи тогава наистина за една вечеря, а сега колко много - десет месеца. Десет месеца тайната вечеря. Т.: Десет, десет, десет. В.: То е голямо благословение. А интересно, че в оня период, в оная епоха и сега виж как се случват нещата, точно които са били тогава при Христа, същите идват и при Учителя и заемат същите места.

В.: Ти знаеш ли брат Темелко, аз съм от младите, ама така заварих

старите как се карат за ръководство, кой да води бащина дружина и това де-то го казваш много ми харесва. И се изпокараха, този говори срещу она, она срещу тоя, то не върви тази работа. Т.: не, не. В.: В един Божи дом такива работи не се допускат. Не вървят. Т.: Там може на чаршията да се говори отвънка, ама ние тука сме в братството. Аз да съм аз, ти да не си. В.: Тия работи не се позволяват. Т.: Трябваше най-възрастния да вземе ръководството, пък после онзи по него, така наред да се изреждат пък после пък друг, а те се изпокараха и ето до къде го докараха. В.: Да, да, това е най-лошата работа. Сега след като си е заминал Учителя, те дойдоха и ти казаха. Т.: да, да. В.: И ти с бай Ради копахте гроба. Т.: Не, и брат Владо и всички мърчаевци, всички вземахме участие у копането. В.: защото никой не иска да копае. Т.: Бягат, всички бегат. В.: Страх ги е да копят. Т.: Само един брат Ради. В.: И то студ. Т.: Студ беше. И като изкопахме и зарихме, не се мина около половин час и рече кър-р-р-р и потуши се. В.: Я ми разкажи това, защото са ми го говорили, ама всеки ми го разказва така или иначе и аз все се чудя. Т.: Ето аз съм бил. В.: Ти си бил. А сега колко на колко метра беше гроба? Т.: Не помня. В.: Не помниш. Ясно. А беше вътре с тухли ли беше, как го направиха? Т.: Не, не. така си беше обикновен. В.: Обикновен гроб както се прави. А вътре да са го зидали? Т.: Не, не, не. После може да са правили всекакво, ама ние когато го изкопахме беше така. В.: Кой го беше направил ковчега? Вие ли го пратихте или други го правиха? Т.: Други го правиха ковчега. В.: Сега ти присъстваше когато го спуснаха там. Т.: Ние изкопахме гроба и спуснахме го и заровихме го и мина се половин час така и още бехме около него и из един път рече: кър-р-р-р ама силно излоботи и толкова. В.: Само ти ли го чу или? Т.: А-а-а, всичките и нашите хора там. В.: А беше ли се слегнал случайно, пръстта да се слегне или не се слегна? Т.: Абе всичко нагласено, затыпчено, натрупано с пръст. В.: Не, да не би да е пропаднал сандъка? Т.: Не, не е пропаднал. Понеже е турено от нас. В.: Ясно, да. Т.: Да. В.: И то силно се чу и всички го чуха. Т.: Силно, всички го чуха. В.: Нещо така да се разтрепера земята? Т.: Не, може би ама незабележимо понеже така бехме като обзети от уплаха. В.: Е, то си е за уплашване, то човек ще се уплаши. Значи всички го чуха. Т.: Там що беха всички го чуха. В.: Защото интересно в Библията и на много места пророците казват нали: паднах в изстъпление в един какво си, нали, но аз го чух, другите не го чуха. Аз го видях, другите не го видяха. Значи тука всички го чуха. Т.: Всички го чуха. Само що бехме наоколо всички го чуха. В.: Е, сега след като си замина Учителят минаха доста години, ти направи стаичката на музей и от време на време идват приятелите тука, говориш и т.н. И сега, понеже ти си един от най-възрастните приятели, към които Учителят в първите години се обръща и впоследствие с името: приятели, Той така се обръща към тех, затова така казвам и на теб, и сега през теб са минали толкова много неща и сега като гледаш как се карат и как се разправят тебе ти е така тъжно а, не ти е приятно. Т.: Неприятно, затова не обичам да ходим при тех. Стоя си тука. В София не ходя. В.: Кой са били хората тогава по времето на Христа, пак се събират сега същите хора, това е много интересно. Т.: Случайни работи нема. Нам ни се види нещо така-иначе, ама нема нищо случайно, брат. Всичко е в реда на нещата, да. В.: И след като дойде 9.IX.1944 г. комунистите искаха да ти дадат пенсия за убития син, така ли? Т.: Да, аз отказах. Аз казвам, че съм си изкарал пенсия от моите ръце, от моя труд, достатъчно. „Ама малко е, ще дадем повече.“ Благодарим. Не вземах. В.: Значи пак, както каза Учителя. Т.: Както ми каза Учителя изпълнявам досега. В.: То си е редно. Т.: Не знам друго вече. В.: Това е много интересно, аз си спомням имаше един брат Руси Караиванов, на него заради заслуги му предлагат на-

родна пенсия. Той ми разказваше: „Отивам при брат Боев, беше си заминал Учителя. Казвам: „Брат Боев, какво да правя? Така и така, така и така, дават ми народна пенсия“. Брат Боев го пита: „Ти имаш ли си пенсия?“ „Имам си.“ „Не ти трябва раница на гърба.“ Т.: Ха-ха. И аз казвам, верно, не ми трябва раница на гърба и не исках пенсията. И сега си живея с моята пенсия 80 лв. и жена ми 30 лв., така че си изкарва човека. В.: Така си изкарва. Гък всички го смятаха, че е ненормален, това е понеже не бил взел пенсия. Т.: Така казват. Имах аз приятели тука от село Църква, сега е Райко Даскалово новото име, като пукне с пушките полицията от горе, бегаха тука при мене. И сега дека не съм взел пенсия за момчето казват, тоя другар Темелко, казват не е бил верен другар, щом не взема за сына си пенсия. И не искат да дохождат при мене да ме видят. В.: Понеже не си другар. А си бил другар когато си ги пазил и си ги криел. Т.: Е, пазих ги и ги криех ама они не знаят историята на моя убит син и Учителя. Затова така говорят. Да им се не сърдиш. В.: То е така. Т.: Имам 10-15 души, които съм укривал, беха останали всички живи. Те са си заминали някои от тях, но има и живи ама не идат. В.: Не идват. Т.: И така не ми трябва вече. В.: Та този Руси Караиванов беше ми разправял. Казва: „Преди 9.IX.1944 г. ме биха враговете, след 9.IX.1944 г. ме биха и то другарите, понеже не искам да взема народна пенсия“. И понеже ги направил 10-15 души активни борци, понеже подписал, че ги е имало тогава, та ги направил заслужили борци. Като го питат: „Абе ти защо не искаш народна пенсия?“ Той казал, че не се е борил за народна пенсия, а за идеи! Та беха го подгонили много преди известно време, но той си замина сега. Всички се умириха след това. Но беше човек на идеята. Т.: На мене никой нищо не ми е казал. Уважавам хората. Там на сино му са направили паметник. В.: Да, аз минах и го видях. Т.: И улицата, първата улица е на неговото име. В.: То е все пак хубаво така, все пак да се почитат тия, които са си заминалите. Хубаво е да се почитат. Т.: И така улицата е Константин Темелков.

В.: Чакай, аз ще си припомня нещо и ще те питам още. Т.: Имахме кмет дето не искаше комунистите. В.: Значи той кмета, Петър Стоянов. Т.: Той пита Учителя: „Ще дойдат ли комунистите на власт у България?“ „Да, напълно! Те имат една работа, които други не могат да свършат. Само те ще я свършат.“ И така. В.: Разказваше Йорданка Жекова, че Учителят по едно време излезнал на терасата и казал: „Ние решихме да пуснем руснаците тука“. Спомняш ли си това нещо? Жекова разправяше, мир и светлина на душата ѝ, че Учителят веднъж излезнал така сърдито на терасата и казал: „Ние решихме да пуснем руснаците в България!“ Т.: Не съм чул. Може би някъде съм бил, нали по цел ден работех в кариерата. В.: Те впоследствие, тоя бил с Него, она бил с Него и си спомнат много неща. Т.: Понеже нали ти казвам, 40 години камъни съм чукал. В.: Ей това е много трудна работа. Това да чукаш камъни. Т.: А-а, после колко са ми минали преमेждия! Един камък голем колкото къщата го разбивам и като се разцепи на две, я влезнах вътре. Вътре, така съм се разперил с двете ръце. Ако каже камъко така да се събере, да се затвори пак на пепел щеше да ме направи. Толкова голям колкото къщата камък и всички само чуват: „Хе-ей! Бай Темелко, убиха го!“ Само това чух. Иначе всичко идеше да съм на пепел. И всичката кариера се събра да ме гледа. А аз съм жив. В.: Плащаха ли ви добре или лошо беше заплащането? Т.: Абе слаба работа. В.: Ами то човек трябва да си изкарва хляба. Т.: Не може, трябва да работим! В.: А след 9.IX.1944 г.? Т.: Добре беше заплащането бе по-добро. В.: Пак работеше в кариерата. Т.: Пак в кариерата, за да ми дадат пенсия. Да изкарам. В.: И работеше. Т.: Ама то малко по-друго беше, по хубава наредба. В.: Нещата се изменят вече, да. Т.: Измениха се, не както

по-рано. Тогаз немаше ни болници, ни лекари у кариерите. Сега и лекари и всичко, всичко имаше. По-хубаво обзаведено беше. Но сега много ги повредиха машините. Донесоха машини, да облекчат труда на хората. Харно, ама дигат прах и тая прах гълтат хората и ги хваща силикоза. В.: Силикоза. Тя е много страшна работа. Аз просто се чудя как си издържал толкоз години и на това нещо. Т.: Ама друго нещо е ръчното, а пък друго е машината. Карат 5-6 години и заболее. Та много хора имаха силикоза. В.: Родът ти е бил вероятно много здрав, как си издържал и още се крепиш. Сега на колко си години? Т.: Осемдесет и две. В.: Е, да си жив и здрав да караш още до стотата. Т.: Колко ми е определено. В.: Да, то е така. Т.: Никой не е останал, всекой, който му дойде време си заминава. В.: А какво ще ми кажеш за тоя Владоруснак? Той е от тука. Т.: Той е белогвардеец. Ние бехме много добри приятели, заедно работехме по камъните. В Русия е бил дворянин. Той свикна, като дойде при нас, почна да работи и изкара дълги години с нас и като намери Учителя и ние отивахме на беседи заедно, всички. В.: Той вече дойде и се закрепил. Щото аз го виждах на една снимка тука, заедно с Веса Несторова, тука пред една група. Тука дето е правил изворчето. Т.: Хубаво. В.: Да си спомняш някои опитности той да е имал с Учителя? Т.: Абе може да е имал, не си спомням, не може да си спомниш всичко. Аз си спомням тия моите. В.: Твоите работи, важните работи. Т.: Къде да ме турят да разказвам не мога да прибавям, не мога да отнемам.

В.: Ясно, ясно. Тука вече след заминаването на Учителя, в тая стая вече никой не е влизал, ти я оформяш вече като стая на Учителя, нали? Т.: Стая на Учителя, там Му бяха книгите, там всичко и този брат Антоу изкара документи за музей, закачи го и така е досега. В.: И той си замина човек, мир и светлина на душата му. Т.: Добър брат. В.: Замина си. Виж какво нещо - идат едни, други заминават. Т.: Ами Изгрева, защо Учителя го даде на руснаците накрая? Защото нашите хора се съдърпах, хванаха се за гушите. Скараха се кой да води бащина дружина. Щом се карате, хайде дай го на другите. И сега е тихен. И е тихо и мирно. Неприятно ми е да ги слушам, затова не обичам да ходим насам-нататък, защото те се карат и се разправят. Тука съм си сега. Е, като Йорданка си замина нема как трябва да отида. В.: Ясно. Т.: Ходих там на погребението, после си тръгнах, не чакахме, защото вечерта къде да спиш. На всекиго му е неприятно вечерта, не обичам и всичките си дойдохме тука, само седяхме през деня там около нея и си дойдохме. Така беше. В.: хубаво, че се запази тази къщичка така, хубаво, че не я затриха властите. Т.: Слава Богу. А пък, така беше. Пък аз бех у Партията тогава на комунистите, кога Учителят дойде тука. В.: Така ли? Ама ти преди 9.IX.1944 г. ли беше? Т.: Преди 9.IX.1944 г. си бех аз. В.: Ти партийен член. Т.: Партийен член, комунист напълно. В.: От кога? От коя година? Т.: От 1918 г. В.: Виж, това не го знаех. Т.: Темелко Ненков, Владимир тамо имаше перничани комунисти всички познавах. И тука питам Учителя: „Учителю, да седим ли у Партията или да излезнем? Доста време съм седел“. „Е-е, ще поседиш още малко пък ще се оправи работата.“ И след 9.IX.1944 г. нали правим събрания, събираме се, едно момче пак тука от селото казва там пред всички: „Абе защо бай Темелко, защо е тука у клубо, той е стар фашист? Защо е дошъл тука?“ И аз, комунист съм бил и съм дал жертва на партията рождения ми син го убиха. И така се възмутих, че целия се запалих, изваждам партийния билет и: „Другари, като съм такъв, ето ви билета, аз напускам, че отивам при фашистите, защото съм фашист“. И по тоя начин напуснах. В.: А те викат ли: Стой, чакай? Т.: Всичките викнаха: „Стой, той не те познава, той у София е бил, той не ти знае живота, не ти...“ Това е, пресекох и свърших. Дадох им билета и свърших. И

после ми викаха: „Абе защо така направи бе, защо слушаш това копеле. То не знае ти живота, не знае ти нищо“. Казвам: „Знае-не знае, възмути ме и това е. Назад-напред нема. Свърши се“. В.: Виж какво нещо, точно на определеното време, а? Виж как случайни работи нема. Т.: Е, нема, я. Както Учителя каза, така стана. Кой го накара да ми каже тия думи? В.: Влезна някой в него и ти ги надума! Влезна някой в него и каза ти ги. Т.: По такъв начин напуснах партията. В.: Значи, Боже-е-е, какво нещо. Сега това например да го кажеш на някой от младите. Ще повярват ли? Сега това да го кажеш на младите, нема да повярват. Т.: Нема да повярват. Не, не казвам никому. В.: Няма да го възприемат, понеже не ти знаят живота. Т.: Да. Е, някак си, уважават ме братята. В.: Това е най-хубаво. Т.: Не, никой досега от тия що са дошли да управляват от 9.IX.1944 г. да ми е някой казал някаква дума или да каже, абе бай Темелко защо събираш тия хора там при тебе. Досега съм си в мир и така си карам. Това е. В.: От известно време чета, на едно място намирам в една беседа Учителят казва така: „Има три категории хора. Едни се молят, казват, че вярват в бога, но не живеят по Бога. Другата категория хора вярват в Бога, обаче не вършат Божиата воля. А трети не вярват в Бога ама вършат Божиата воля. Тия дете не вярват в Бога, но вършат Божиата воля седят най-високо“. Т.: Най-горе са. В.: Най-горе са. Хем не верва, хем го върши. Т.: Е, пък това сега са комунистите. В.: Ето виждаш как са някой път нещата и значи Учителят казва, ще дойдат комунистите да свършат някаква работа друга. Т.: Ще свършат работа, която други не могат да я свършат. Колко партии са минали откак сме се освободили от турците. А сега виж какви строежи, какви фабрики, какво нещо се вдига, незапомнено нещо. В.: Промени се много живота на народа. Замогна. Т.: Сега кой се оплаче, грех му на душата. Всичко има. В.: Има. Т.: Едно време тука в наше село имаше бакалин с 5 кг халва и сол и газ, тези три неща се продаваха. А сега, както у София, така е и тука. Всичко има. В.: Кеф ти телевизия, кеф ти това-онова. Т.: Всичко има, всичко, бе. В.: Замогна народа, но понеже те старите помнят ама младите не го помнят. Т.: И не признават и пак им е тежко. Казва, че не е добре. Ама ако знаят старото. В.: Как си ти трошил камъни по цял ден. Т.: А-а-а, 12 часа бе, по 15 часа съм работил. Трошиш камъни. В.: Аз се чудя как си издържал. Родът ти е здрав бил и затова. Т.: Здрав съм бил и това. В.: Твоят баща до колко години изкара? Т.: Ами той до 75-76 г. В.: А от майчина страна? Т.: Майка ми до към 80 г. изкара.

В.: А интересно, че в твоята опитност, а и други дете са ми разказвали и за тоя полковник гдето си ми разказал то се вижда, че руснаците Учителят си ги доведе, Учителят ги пусна. И онзи Руси Караиванов отива при Учителя, казва: „Учителю, нали говориш за славянството? Какво става?“ И Той казва: „Вземи казва вестник „Братство“ и чети какво ще стане в следващия брой“. А Сава Калименов разправя: „Отведнъж ме обзе един дух за славянско обединение на славянството и за бъдещата мисия на славянството и написах една голема статия и я пуснах“. А онзи купил 600 броя и ходил да ги разнася на комунисти там и такива привърженици и казва: „Ето какво е бъдещето на славянството, Русия няма да бъде победена“. Той ми разказва. Виж какво нещо. Учителят дава отговор на тези неща. Т.: Добре, че дойде в това време Учителя, та ни отвори очите. Нашите очи бяха затворени, не виждаме нищо, не познавахме нищо. Велик Учител! В.: Много е трудно да промениш живота на хората. Сега ти припомняш ли си някои събития например, така човек като мене така една възраст, започва да си припомня, нали сега ти си спокоен, припомняш си минали работи, а припомняш ли си нещо от предишни прераждания нещо, така да си припомняш нещо или не? Т.: Не. В.: Не си

припомняш. Аз те питам понеже някои може да си припомня. Т.: Може би някой, ама аз - не. В.: Ти не. Да. Виж как, ей това наистина е благословение от Учителя. Ама виж как ги събира в едно и също време, минават хиляди години и ги събира пак и това са едни и същи души. Т.: Едни и същи. В.: Само, че в различни тела са облечени. Т.: Телото е дреха на душата. А тя върви, дохожда, отива, дохожда, отива до дека се не подготви. Тука е на земята изплащането, тука човек се разплаща от минали векове. А сега нещо правим за в бъдеще. В.: Да, то всеки човек греши, минава през свой път. Трудно се оправят някои неща. Трудно се оправят. Т.: Що гледаш часовнико. В.: Не, аз гледам часовника, не че аз бързам, аз нямам работа за бързане, но гледам, защото тука на магнетофона трябва да знам колко има за запис минути. Аз нямам друга работа, аз съм определил днеска деня с тебе в приказки. Но така малко съм възбуден, да не би нещо да пропусна, да не ми разкажеш. Т.: Това което знам, разказвам всеки ден. В.: Сега, а тази снимка сега горе малката, тука? Т.: Малката е на връх Острец. В.: Тази на връх Острец? Т.: Е, Учителят си турил ръката на моето рамо. В.: А това си ти тука с ръката положена от Учителя на рамото ти. Другият тука с мустаци е Белев. Тука са. Сега мога ли да я сваля да те питам или? Т.: Може. В.: Сега това е Учителят, това си ти тук, така ли? Хм-м, аз не бих те познал. Т.: Тука е Теофана Савова, тука е Мара Савова. В.: И сега това е на връх Острец. Вие сте били на една от екскурзиите с него. Там Учителят обичаше да ходи, нали? Т.: На връх Острец. Точно на полянката на мястото. В.: На тази полянка. Е, много хубаво, тая е много хубава снимка. Аз след това ще я преснема. Да, виж как се изменя човек с годините. Т.: Е-е-х, разбира се. В.: Човек се изменя с годините. Т.: Изменя се. В.: Тая снимка е на Учителя. Т.: Тука има разни снимки. Тя тая е пак на момчето Костадин като войник-кавалерист, който е бил убит. Да, да. Хей там има няколко вида снимки. В.: А, и тази снимка. А-а, значи, който е бил убит като Костадин, а сега е внук ти Петър. Т.: Е, пък горе сме с брат Симеона, двамата. В.: А, това е Симеон, който фактически те завежда при Учителя. Ама това е наистина било много интересно. Вие чакате да ходите да пиете в кръчма. Т.: А той ни завежда на друго място. В.: А така погледна ли ви Учителят нещо по-особено или започна да си чете беседа за пианството, за това, за онова. Т.: За всичко говори, но у беседите някъде се случва, ама за пианството ни каза точно тогава, когато ходихме за първи път. В.: А така погледна ли ви нещо или усмихна се? Т.: Усмихна се. В.: Значи в дъжд до Княжево и от Княжево до София пеша. Т.: Да. В.: Това значи два часа, три часа път. Т.: Е, три, ама пеша. Винаги тогава пеша ходим. В.: Сега вече има рейсове. Тогава пеша. Т.: Ей до тука са рейсове. В.: А тази на снимката? Т.: Е, тази е на другарката ми. В.: Това е твоята другарка-съпругата. Тя как се казваше? Т.: Софийка. В.: Тя кога си заминава? Т.: Ами преди девет години. В.: Преди девет години. Сега сме 1978 г., значи 1969 г. Т.: Да. В.: Тя кога е родена? Не си спомняш. Така. После ще минеме в стаята да те разпитам за някои неща. Т.: Щом си тука, разпитвай!

В.: Е, брат Темелко, казвай сега. Т.: Тука е Петър Стоянов като дойде при Учителя на вратата и Го пита: „Учителю, ще дойдат ли комунистите в България?“ Германците още напредват в Русия. „Да, ще дойдат напълно. Те имат една задача, която други не могат да я свършат. Те трябва да дойдат и да си я свършат работата“. И така стана недоволен човек. В.: Недоволен остана. Т.: Но и така си стана, те си дойдоха. В.: А той беше човек, тук от братството беше. Т.: Наш брат е, ама това е, че не обичаше комунистите, да, не обичаше комунистите. И така стана. Човеко остана недоволен, отиде си, но след време те дойдоха.

А пък за брат Лулчев да ти разправим. В.: Да, точно това искам да ми разкажеш за брат Лулчев. Т.: Той идва тука при стаята на Учителя и чека по два часа, Учителя го не пуска в стаята. И аз като видох така, наблюдавам го. Кажем, защо толкова време седи и Учителя не го пуска? По едно време пак дойде така и влезна вътре и като седе там при Него има цел час може и повече, като излезна целите дрехи му беха мокри от напрежение. От нещо изморил се. „Бе, брат Лулчев, защо си толкова изморен? Учителят те не пуска, а пък излизаш от него мокър?“ „Ще ти кажем, братко, ама сега не мога. Не може в това време“. В.: В това време той е изморен, развълнуван. Т.: Да, развълнуван, моля ви, не можа. И пак идва по едно време ама Учителя отведе всички ученици тука на Витоша. И „Добър ден, брат Темелко“. „Добър ден.“ „Тука ли са нашите хора.“ Казвам: „Учителя ги отведе на Витоша.“ „Ела, ще ти кажем моята история, ама тука не смеем, тук в стаята. Че слезем долу на масата, вън, там ще ти разправям“. „И добре, казвам, къде и да е, щом си решил да ми разправиш нещо.“ Слезнахме доле на масата и почна. „Слушай, брат, аз се излъчвам от тялото си и отивам на източния фронт, та помагам на германците да бият руснаците. А като гледам отсреща Учителя води руснаците. И я идем тук при Него и Го молим да ми прости, но казва Той: „Не, няма прошка, скъпо ще платиш“. Та затова Му се молим да ми прости, ама досега не ми обещава да ми прости“. И така стана, след 9.IX.1944 г. го ликвидираха. Да. В.: Той често идваше тука Лулчев? Т.: Идваше често. Ама тука имаше квартира той. Идваше често и така с него стана.

В.: Сега искам да ми разкажеш така последователно, искам да почна от рода ти. Твоя род от къде идва? Т.: От село Мусибек. В.: А това от къде е? Т.: Тука Радомирско. В.: Мусибек. Т.: Мусибек. В.: А сега как се казва новото му име. Т.: Не знам. В.: А, да. И твоят баща е от там. Т.: Деда ми от там. В.: А майка ти? Т.: Майка ми е от Княжево, да. В.: И те се оженват. Т.: Оженват се. В.: И тука в Мърчаево живеят. Т.: Тука живеят. Досега тука сме. В.: Да, да. Ти се раждаш, в коя година си роден? Т.: В 1896 г. съм роден. В.: Кой месец? Т.: Август. В.: Кой ден? Т.: Дата не мога да кажа. В.: Да, то на времето беше така. Не се знаеше. В.: И сега детството, детските си години тука си. Т.: Тука съм изкарал целия си живот. В.: Като юноша тука какво почваш да работиш? Т.: Като юноша най-напред войник бех. Отидох на фронта там срещу Битоля бех до планината Пелистер, едно село се викаше Магарево. И там напираше противника и там имаше африканци, бихме се срещу черните. В.: Тия французи, африканци. Т.: Африканци. И там се бихме една година. После стана това отстъплението и ни уволниха и оттам като си дойдох тука семейството бе бедно, трябва да работим, да изкарвам прехраната. Отидох в мина Перник. В.: И колко години работеше тогава? Т.: Три години работих. В.: Под земята. Т.: Под земята. Тежка работа физическа. От доле сме на 30-40 м дълбочина и съм копал оджак отдоле. В.: Комин. Т.: Комин, нагоре 30 м и след това три години там работих, после откриха тука кариерите за работа и аз дойдох в кариерите, та тука около 40 години изкарах в кариерите. Каменоделство. В.: И в какво се заключаваше твоята работа? Чукате камъни за мозайка. Т.: Камъни, режем ги на големи блокове камъни, после за Съдебната палата, там стъпала що има, всичко през нашта ръка бе преминало, тука ги правиме, там идем и ги поставяме. В Русе на съдебната палата и там съм работил и така съм изкарал тия 40 години с камъни. В.: А в коя година се оженваш? Т.: Оженвам се у 1918 г. В.: Сега първото ти дете кога се е родило? Т.: Първото ми дете не мога да помня. То бе женско. В.: То почина. Т.: Не, живо е. В.: Жива е. Т.: Тя доведе Учителя тук, тя ми разправя за Учителя. В.: Така. Аз понеже съм слушал. Сетихме се за нея. Ти си ми раз-

казвал точно как е било. Т.: Ами ние бехме 5-6 души все пияници, такива. В.: Такива, да. Като всички хора, които работят в мините. Т.: Работим си, пием и така продължаваме. И имаше тука една даскалица Елена Григорова, на Пеню другарката. И един от нашите другари, тия пияниците, вземе та й отваря стаята с шперц. И взима беседите на Учителя и ги чете и след това една вечер събираме се, бе съботен ден, за да пиеме. Той командва. Този брат Симо се казва. Слушайте, братя, тая вечер няма да пиеме. Утре ще ви водим в София. Но искам в три часа и половина да сте до училището, рано сутринта. В.: И вие се чудите. Т.: И ние мислим, че ще ни води някъде на пиене. В.: На пиене. Т.: В три часа сме всичките там, на място и тръгваме да отидеме на София. Като ни почна един дъжд от тука до Княжево. Нямаше нищо сухо на нас. Всичко измокрено. То силен дъжд. Качихме се на трамвая, отидохме в София и слезнахме у София пак от трамвая и той ни води на ул. "Опълченска" 66. И ни въведе в един двор, гледаме насреща салон, няколко жени рано са дошли. И 2-3 мъже требваше да има и му казвам: „Абе, Симо, какво е това? Ние мислиме кръчма е. Пак там ни е акъло, у кръчма“. „Абе почакайте.“ Помина се малко и една сестра иде и казва: „Братя, вие отдавна тука седите. Ако сте за тука, заповедате, ако не, какво тука сте се събрали на юмбе. Ние сме седнали и вода тече от нас. И той пак команди тоя нашио другар. „Хайде, по тая жена да видите какво ще стане.“ И отиваме и право на първите столове пред Учителя, там ни постави и почнаха да пеят, дойде Учителя, станаха всичките, четеха молитва, Учителя почна беседата. Като почна беседата, точно почна по наш адрес. Как пиянството разваля здравето на хората, как разваля умовете, как разваля семействата, всичко по наш адрес. В.: Значи вие седите и слушате за вас. Беседата е за вас. Т.: За нас. Като точно за нас и свършва се беседата, ние нито знаеме некого, ни познаваме. Пак тръгваме, качваме се на трамвая, слизаем в Княжево и оттам нагоре пеш. И че умуваме, тоя пак командва брат Симо: „Слушайте, ако има някой цигари да ги хвърли и то сега, виж този човек, какво говори хубаво, как по наш адрес се говори. Ще дохождаме тука да го слушаме и у кръчма нема да улизаеме“. И така стана. В.: Ти беше женен вече тогава. Т.: Женен бех и до днес. Три имах и деца, гледам голо-босо, а я у кръчмата кръкам. В.: И после хората като разбраха, че няма да пиете какво казват? Т.: Абе що ги интересува хората. В.: Хората не ги интересуваха. Т.: Не ги интересува нищо. И така почнахме и до днеска. Ни един не се е отклонил от тия шестте. Има ли още някои живи? Те си отидоха, останахме само аз и Симеон, този що ни води и аз. В.: После имаше ли срещи с Учителя впоследствие? Т.: После по-късно имахме среща. В.: Колко години по-късно? Т.: Е, след година, така имахме. В.: Некакви опитности, някакви спомени от тия времена? Т.: Нема какво, немаше. В.: Немаше така. Сега първата ти дъщеря как се казваше? Т.: Косена. В.: Разкажи за нея. Т.: Тя преди аз да намерим Учителя тя, там дека е новата къща, имаше стара къща. Отгоре ние седяхме, отдоле майка ми и тя спеха у мазето. Една вечер тя взима едно столче, а аз й казвам: „Косено, къде взимаш това столче? Вие отивате да спите, защо ви е стол?“ „Слушай, татко, при мене дохожда един дедо, па ми разправя чудни работи. Стои до мен до креватто, та ще му носим да седне, да седи и да ми говори.“ И аз й се скарах, още пиянствувах, не знаех нищо. Пак тя ме не слуша, отнесе го. Мина се известно време, пак й се скарах. И тя не обърна никакво внимание, но носи столче. А ние като намерихме Учителя, то някоя от сестрите ми беше дала портретче и дойдох и съм го сложил на масата, така и да си пременим тия дрехи, да облечем другите и детето беше навънка и като дойде, погледна портрета и се уплаши. „И какво се плашиш?“ „Ами от къде намери този портрет, татко?“ Аз я излягах: „Купих

го". „Ето вижте, този старец идеше при мене та ми разправя велики работи.“

В.: Тя е малка, нали? Т.: А, малка, на десетина години. Т.: И после тя си продължаваше и когато да дойде Учителя, пак ми съобщи. В.: Точно как стана тогава? Вече почна войната. Т.: Войната като почна и като станаха бомбардировките, син ми, тоя по-младия, войник беше, та си дойде. Ние обедваме у големата стая: „Добър ден, наздраве, вие добре обедвате ама какви ти гости, татко, идват от горе!“ „Какви гости?“ „Вашият Учител и по Него върволица, има 50 души хора.“ На мен ми се дигна косата, понеже предупреди ме дъщерята по-рано. В.: Колко време преди това те предупреждаваше? Т.: Преди една седмица, преди три седмици ме предупреди. На втората пак ме предупреди, а на третата дойде. В.: Е, както ти вика? Т.: „Татко, изпразни стаята, защото ще дойде Учителя да живее у нея?“ Казвам: „Втори път да не съм те чул, ние не сме достойни да посрещнем един велик Учител.“ „Аз ти казвам, изпразни стаята!“ И като дойде тука, стаята му не бе подготвена. Като обедвахме, казвам: „Излизайте всичките от трапезата“. Станахме, слезнахме доле на стълбището и гледам Учителя отгоре слиза, така върти си бастунчето като че ли му е познато местото и по Него една върволица хора. Мене се дигна косата нагоре. Сега какво да правим? Нищо. Дойде Учителя, целувах Му ръката аз, по мене целото семейство. Той тръгна напред, аз останах назад и право влезна в големата стая. Той знае, че тая не е готова и ние тогава отворихме горния прозорец и отгоре през прозореца изкарахме багажа. В.: Изкарвате багажа. Т.: Всичко, низ прозореца изхвърлих и изчистихме и стана Учителя, дойде до стаята и си влезна. По такъв начин дойде. Да, да, десет месеца седе. В.: Десет месеца. Т.: точно десет месеца. В.: До кога седа Той? До кой ден тука стоя? Октомври, ноември? Т.: Да. В.: Сега тази Косена после какво става с нея. Тя порасна ли? Т.: Порасна тя, Учителя ѝ казва: „За тебе женитба нема. Ти имаш много работа да работиш“. Но тя Го не послуша, ожени се, загуби всичко. И досега все плаща. Добре една стаичка сме ѝ направили аз и брат ѝ. У нея цяло семейство живее. В.: къде живее тя сега? Т.: Тука близко. В.: Към Мърчаево ли? Т.: До Мърчаево. Ние направихме една стая и тя в тая стая прекара живота си. Сега има момче и дъщеря. Момчето отслужи и сега си направи къща на три етажа. Още не са влезнали, не е довършена ама всичко е направено, време е вече да влизат. Та едно непослушание до там доведе. В.: И тя на колко години беше когато Учителя беше я предупредил да не се жени? Т.: Ами около 18 години. В.: 18 години беше. А-а, тя е голяма. Т.: Голяма беше. В.: Ей какво нещо е непослушанието! Т.: Много лошо е непослушанието. В.: Сега това е едно от децата, което е най-голямо. Сега, другото дете, което е бил този Костадин. Т.: Костадин е този, що го убиха. В.: сега разкажи ми нещо за него. Т.: Ами той отиде войник да служи. 17 или 18 години беше, не помним точно, да служи в Божурище, на летището. И там прекара една година, повече от година и една вечер ми го докараха тука труп, убит. Какво, бе? Любовен характер, убил се, хвърлил се под влака. Това ми казаха ония, що го докараха. „Но по заповед на командира да го погребете още тая вечер, защото телото е развалено.“ Но аз не го погребах. Сутринта пак вземам тоя брат Симеон и пак право при Учителя. „Учителю, така и така работата.“ Той ме посреща, аз плачех. Той се изправи, усмихна се, каза: „Не плачи! Той е убит като войник на бойното поле. Но да не плачеш, защото ще дойде пак във вашия дом. Аз нема сега тука да му разправам историята. Той ще дойде във вашия дом, сам ще си разправи всичко“. И нема какво да правим и къде да ходиме. Да отидеме там у частта не ходихме. Дойдохме тука в село, нашите разбили сандъка и още иглите му зад ноктите

стоят забити. В.: Те са го мъчили. Т.: Мъчили са го. И така след това губене на време, погребяхме го.

На 9.IX.1944 г. пет часа сутринта снаха ми доби момче. В.: На 9.IX.. Т.: На 9.IX.1944 г. точно. В.: Хей гледай какво нещо. В 5 часа сутринта идват комунистите на власт. Т.: Пет часа сутринта. В.: Случайно стана. Няма случайно. Т.: Нема случайно. За нас е случайно. И така като порасна това момче на 7-8 години там къде старата къща имаше други гдето е новата и сме му отнесли дрехите там отгоре на мазетата, та в един шкаф, да не ги гледат, жена ми не може да търпи и да тъжи за него. Но аз събирам храна и детето играе около мене, този Костадин, а Петър сега. Сега се казва Петър и като играеше, паднал един обувък от сандъко и той се наведе и го взема и се обърна къде мене, ама тука ми се виде, че му се измени лицето. Каза: „Дедо, бе, що си ми турил тука обувката?“ Казвам: „Каква обувка? Тая е на чичо ти обувка!“ „Никакъв чичо, аз съм същия. Само едно не съм доволен от вас, защо ми сменихте името? Бех Костадин, сега ме викате Петър?“ В.: И ти седиш и като изтукан. Т.: Клекнах. В.: Спомни си за Учителя. Т.: Кажем: „Защо направи това? Защо така ни докара, че толкова тъжихме за тебе?“ „Ето сега ще ти разправим целата моя история“. И почна: „Бехме у поделението 18 души ремсисти. Отгоре ми наредиха партизаните да теглиме жребие тия 18 души, на кого се падне, на двама да разбиеме склада, да изнесем оръжие на определено място и да чакаме партизаните и да избегаме с них. А другите чакат второ нареждане. Падна се на мене и на Владимир Бонев от Кюстендилско, сега министър, той ми бе другар. Разбихме, изнесохме, а партизаните ги нема. Я казвам: „Владимире, чакай ги тука, аз ще се върнем да вземем още малко пушки от склада. Видех, че нема опасност“. Връщам се обратно, но от склада ме хващат. Мъчиха ме, какво не правиха с мене, аз мълча, то ние сме дали дума, това е. Що съм направил, аз съм го направил. „Имаш дружина.“ „Немам дружина.“ Повече нищо. Били, клали, това е, немам дружина. Най-после ме караха на стрелбището да ме стрелят, но аз каже не бех в телото си, бех се излъчил от телото си и гледам как стрелят телото. И после, така ме турнаха като в едно кошче ли, сандъче, нагоре, нагоре отидох при Божето. Но вие много плакахте с баба, сега сте ми дедо и баба, тогава ми бехте майка и баща. И отгоре ми казаха стига е плакала майка ти и татко ти. Ха, иди пак на земята. И дойдох“. И разправя. И беше почнал тука по махалата си разправяше всичко, тука по селото. И на този ръководител, който е от братството нему беше разправял, на много места до известно време. После спря. В.: Той вече е забравил. Т.: Да, само дойде тука на портретите се поогледа на тях и пак си отива. В.: Ожени или се сега? Т.: Ожени се и две деца има В.: Тоя най-малкия. Т.: Не е най-малкия. Най-големия. В.: Тоя Петър. Значи той има вече оженен син. Т.: Да. В.: защото преди няколко години не беше женен. Т.: Не беше женен. В.: А сега вече има две деца. Да му са живи и здрави! А другия ти си, който отива вече на фронта и го спасява Учителя, я ми разкажи точно как беше? Т.: Ами как беше. Учителя беше тука още. И като гърмят оръдията, ние сме с един загубен син. Ето там на фронта за този има също опасност. И се съветваме с бабата. А тя беше по-умна: „Защо се тревожим кога е Учителя тука? Я влезни, та го питай, Той ще ти каже все нещо за него“. И я послушах, почуках. „Какво има?“ „Учителю, ти знаеш единия син загубихме. Ето този е на фронта, можеш ли да ми разрешиш да идем да видим там, жив ли е, как стои работата с него?“ Он пак се наведе малко и се изправи: „Нема да те пуснем, защото и да отидеш не можеш да го намериш. Германците са го обиколили наоколо, та нашите му пускат с аероплан храна. Некогаш падне при него та хапне, а пък некога, а пък некога настрани пада,

та трябва да яде диви киселици, но той е малко нетърпелив та го учат на търпение. Но бъди спокоен. Един косъм от главата му няма да падне. След 10 дена нашите войски ще настъпят и ще го освободят и ще му дадат отпускат да дойде да ти каже, верно ли говорим или не". В.: Ха-ха. Т.: И ние с бабата броим деновете. На десетио ден към 1 часа ето ти го пристига. „Абе, Велине, твоята дружина се бият, да не си бегалец?" Не съм, татко" Както Учителят ми разправя, така стана. Той е картечар. „Един ден сме седем души на картечницата, заобиколиха ни германците, окупираха ни от всякъде. Нашите войски не може да настъпят и ни пускат с аероплани хлеб там. Много мъчно пада при нас, та ядохме диви киселици известно време и моята дружина всички ги изтепаха. Само аз останах. Благодарение, че имаше много патрони на картечницата та аз въртим картечницата на лево, на десно, заблуждавам германците. Они мислят, че сме много. Ако знаят, че съм един ще дойдат да ме намушкат на ножове там. Те мислят, че сме много. И нашите войски настъпиха и ни освободиха и веднага ми дадоха отпускат да дойдем да се видим с вас и пак ще отида" И това си беше. И пак си дойде и един косъм не падна от него както Учителят каза. Тука шапката му, всичко изгорело от патрони. Тука шинело, всичко изгорело. В.: Обаче, нито един косъм не падна. Т.: Никъде. В.: Сега, той се оженва и той ражда Петър, нали? Т.: Той ражда брат си. В.: Брат си ражда. А-а, да. Сега, ами искам да питам друго. Учителят идва по ония времена, вие почиствате стаята, боядисвате я и Той се пренася вече там. Ами те, другите къде спят? Т.: Тука в големата тая като налегали един до друг като сардели. В.: Като сардели. Т.: Мъже, жени, всичко в стаята. Около 30 души. Ни ги разнесохме по братството, ама повечето тука беха. В.: И непрекъснато хора. И сутрин ли ставахте, Учителят четеше ли беседи? Т.: В 5 часа точно. Четеше непрекъснато. Мърчаевските беседи тука са говорени. В.: Да, „Заветът на Любвта", последните беседи. Т.: Да, последните беседи тука са говорени. В.: И искам така да ми опишеш как протича един ден тогава, как е протичал. Сутрин ставате рано. Т.: Рано ставаме, вечер пак седиме тука. Учителят влезне при нас, разправя хубави работи за живота как да се живее, как да си общуваме, как да се уважаваме едни други, все хубави работи разправяше. В.: И вие ставате сутрин в 5 часа, молитви, след това гимнастика, после беседа и закуските. След това Учителят си имаше работа или приемаше гости. Т.: Да, приемаше гости. И пак долу на двора на масата на три смени обядваме и вечеряме. В.: Онази маса, която е на вънка, дървената маса. Т.: Дървената маса, там. И тука кога е лошо времето ядеме в големата стая. В.: А къде готвехте? Долу в казани? Т.: Некогаш тука готвят, некогаш доле, някогаш у старата къща. И там в старата къща беше свободно. В.: На оджак, слагате и готвите. И то много народ, то много ядене, то много готвене. И от къде получавате продукти? Т.: От София. Идваха, стичаше се, всеки носеше. Имаше един каруцар, казваше се Иван. Той докарваше. Той и хлеб е докарвал също и продукти. В.: А кой плащаше това? Т.: А хлеб тука бабата меси. Фурна имавме. Ей тука има един портрет на Учителя у стаята как от фурната тя начупи хлеба на масата и Учителя и брат Боев, и брат Жеков седнали тримата. В.: Значи твоята другарка, тя се казваше Софийка. Значи тя месеше хляба. Щото това е много нещо, за много хора да се меси, да се прави, много трудна работа. Т.: Навикнахме. В.: Навикнахте. Ами како се събираха толкова много хора, немаше ли нещо да се карат, да се сдърпат. Т.: Не, никой не смееше. Една дума някой на некого не съм чул да е казал, да. Толкова беха привързани към Учителя. Изпълняват всичко както трябва. Всяко едно нещо бе на мястото си.

В.: Сега искам да те питам тука за изворчето - „Извора на доброто".

Сега как точно стана тая вода съществуваше ли преди това? Изобщо как се построи? Т.: Нямахме вода, на пролет некогаш отгоре изтича вада ама имаше един брат руснак - Владо, та аз и той, той ми помагаше и направихме този извор отгоре. А той тука не сме го така докарали, ама и до него имаше пътека. Така по нея по този хълм правиха си разходка хората до изворите. В.: Да, това е „Извора на доброто“, което е тук с цимента. Т.: А оня, който е там е „Изворът на здравето“. Така каза Учителя. В.: Сега за този „Извор на здравето“ беше ли казал още нещо? Нещо да си спомняш? Т.: Абе нали и аз съм бил повече и на работа, а те хората с Него непрекъснато се движат. Толкова много хора. В.: А през това време ти си работеше като каменар? Така ли? Т.: Каменар бех. В.: Значи сутрин излезнеш и се върнеш вечер. И си работиш, имаш семейство. Т.: Да, семейство. В.: А другите са непрекъснато с Учителя. Да. Сега Той правеше ли тука екскурзии, ходехте ли? Т.: Правеше на Витоша, има едно място тука, има парк в гората, при една полянка, там е бседил държал. В.: Ей когато се оправи времето искам да ме заведеш там да я видиме. Т.: На 500 м от тука е. Ама в гората, там има едни хубави борове и едно слънце така с една полянка, чудесно. Кога е хубаво времето може. В.: Ще отидеме, да. Т.: Ние преди два дена ходихме с един брат, който беше тука ръководител. Отидохме там на полянката и си направихме там молитвата. В.: Той кой е сега? Симо ли е? Т.: Петър. В.: А, Петър. Вие отидохте горе на полянката. Ами вие ходите ли иначе тука на екскурзия по Балкана, по хижите? Т.: Постоянно. Постоянно ходеха. Да, много държеше за разходките и за гимнастиките Учителя. Тая е цялата история. В.: Ами как се държах тогава селяните? От самото село към тебе и към Него? Т.: Не обръщаха внимание, понеже си имаха работа, пък и сега всеки работи. В.: Не сега, а по онова време, по онова време. Т.: По онова време аз се държех добре с моите съселяни и все ме уважават и днеска ме уважават. Все викат: бай Темелко, а сега дедо Темелко. В.: Тогава беше бай Темелко.

Ами за тази учителка Елена. Тя идва тука да учи. Т.: Учи децата и живееше у брат Симо на квартира. И той с шперц ѝ отваря вратата и взема беседите и ги учи и научи от къде е. В.: Виж как Духът работи. Тука беха ми разправяли за някакъв си кмет, който бил някакси неразположен към Учителя и имал някаква опитност - ходел е да пита какво ще стане с германците. Знаеш ли, спомняш ли си. Т.: Не си спомням. В.: Ами тука нещо ми разправяха за някакъв си поп, свещеник. Т.: А, да, да. У черквата нали ходеха и моята жена ходи, а и този свещеник почва да говори: „Тука дошъл един Дънов да развращава народу та говори разни глупости. Не трябва да идете да го слушате“. „Ти ако знаеш кой е този Дънов, тука ще пропаднеш в олтара, ама не знаеш, затова тропаш по тия работи.“ И хората ѝ викат: „Какво смееш да му казваш.“ И така.

ВТОРИ РАЗГОВОР С ТЕМЕЛКО ПРЕЗ СЕПТЕМВРИ 1978 Г.

1. ПЕТИМАТА ПРИЯТЕЛИ-ПИЯНИЦИ

Роден съм на 1.юни 1896 г. в с. Мърчаево. Като израснах и тръгнах на работа най-напред работих в мина Перник. През 1916 г. отидох войник. Майка ми се казваше Митра, а баща ми - Стефан. Те бяха добри хора. През 1916, 1917 и 1918 г. работех в Перник. А през 1919 г. вдигнахме стачка като миньори, защото заплатите бяха много малки и тормоза беше голям. След стачката аз напуснах миньорството и се върнах на село където постъпих на работа в „Каменни кариери“ на Витоша. Баща ми беше също каменар и така преживявахме. Той предаде каменарството си на мене и така аз бях каменар и работих с него 62-63 години. Работил съм в София на съдебната палата, също и в Русе на съдебната палата. Работил съм още в Пловдив и в Самоков. И така прекарах тоя живот. Харно ама на село бяхме една група от петима приятели, с които бяхме неразделни. Много се разбирахме, но започнахме да пием. Като вземем заплатата, който вземе заплатата, докато не я изпием вкъщи се не връщаме. Ние бяхме по-прости. Но единия от нас беше по-учен. Казваше се Симеон. Баща му беше богат човек. Продаде баща му кон, ние го изпием. Продаде вол, пак го изпием. И така веднъж на трезво Симеон ни каза: „Слушайте, братя, моят баща е богат и има достатъчно средства да ме издържа с пиянството, ами вие какво правите. Децата ви голи, боси. А вие, щом вземете заплатата в кръчмата ги изпивате“. „Е добре, какво да правим, бе Симеоне?“ „Ще направим една полица от 25 000 лв., ще я вложим в общината, та който пропие да плати“, казва Симеон.

Това беше в неделя. В понеделник аз имах работа в София. Отидох значи в София. Там в центъра зад „Свети Крал“ имаше един битпазар, а насреща имаше една бирария, още я помня, казваше се „Чаталджа“. Казвам си на ума, тук никой няма да ме намери, ще се напия. Напих се и си дойдох. Но не си дойдох вкъщи, а отидох направо в кръчмата. Отидох там и заварих ги четиримата пияни. И пропадна полицата. Пак продължаваме. Пак тоя брат ни съветва и казва: „Хайде да направим въздържателно дружество, може да се закрепим, да не пием“. Направихме въздържателно дружество. Записахме стари хора, млади хора. Но пак не издържахме, пак пропаднахме, пропихме отново.

2. ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ПЪРВАТА БЕСЕДА

Накрая, в нашето село имаше една учителка Елена Григорова, на Пеню Ганев първата жена. Тя беше даскалица тук и живееше у нашия богатия брат Симеон. Веднъж когато е на занятие в училището той взема шперц и отваря вратата на стаята ѝ. Намира там беседи от Учителя. Започнал той да чете. веднъж той я проследил като отива в София при Учителя на беседа и тъй той научил къде живее и къде държи беседи Учителят. Но за това никому не казвал, само он си знае.

Една вечер, събота се събираме у кръчмата да пием и Симеон каза: „Сега няма да пием тая вечер. Утре ви сакам в три часа през нощта горе при

черквата и че идеме у София. Ама рано, трябва у три часа да сме там". И ние на определеното време и място събрахме се при черквата и тръгнахме. Тогава нямаше превозни средства. До Княжево се ходеше пеша. Като ни започна един дъжд от Мърчаево до Княжево, всичко измокри по нас. По едно време му викаме: „Абе, Симеоне, какво да правим, защо ще ни водиш у София, малко ли са кръчми в Мърчаево, там ще пием". А той пак казва: „Бъдете спокойни, ще идеме сега у София". Качихме се на трамвая в Княжево, после слезнахме от трамвая и хайде, хайде, та на ул. „Опълченска" 66. Влязохме в един двор и насреща някаква малка къща ниско в земята. Казвам на Симеон: „Това не ми изглежда на кръчма, това е нещо друго! Къде ни си повел?" Пак той казва: „Търпете". На пейките седиме, вода тече от нас. Измръзнахме. Току дойде една жена при нас и каза: „Братя, ако сте за при нас, заповядайте!" „Ако не... дълго време стоите тук, измръзнахте." И той, Симеон вика: „Хайде да идеме по тая жена, да видим какво има там". И тъй тя напред, ний по нея и седнахме на първите столове в една стая. Седнахме. Събра се народ, напълни се салона, почнаха да пеят. По едно време току дойде Учителя. Всички станаха на крак, изкараха молитвите и Учителят започна беседа. Почна беседата, ама най-напред почна по наш адрес, как тютюнят трови хората, как пиенето разваля домовете, как оголяват децата и свърши по отношение на нас и тогава започна друга беседа Учителя. Ама най-напред каза по наш адрес и слушахме беседата. Като свърши беседата всички почнаха да си излизат и ние си излезнахме. Мокри отидохме, мокри се върнахме, защото пак валя дъжд, но никой не се разболя. Пак се качихме на трамвая и слезнахме в Княжево. И почнахме пак пеша нагоре. Ама този брат Симеон каза: „Който има цигари да ги хвърли. Няма да влизаме вече в кръчма. Ще дохождаме и ще слушаме тоя човек. Видите ли какво каза? Това се отнася за нас". И така тръгнахме да ходим там и до днеска. Те си отидоха от този свят четиримата, аз съм останал, за да ви го разкажа.

3. БОЛНИЯТ ТЕМЕЛКО

Бях тогава около трийсет годишен. Та така тръгнахме и доживяхме до днеска.

Само преди четири години тука аз бях много болен. Спах в кухнята. Синът ми и снаха ми по цял ден на работа. Като дойдат вечер, оправят ме и ме заключат. Да не влиза никой при мене. И така продължавах. Тука си правят беседа, аз там лежим. Един ден, точно в 11 часа беше през деня, чуем глас: „Ставай!" Повтори втори път пак: „Ставай!" Аз си повдигнах главата от кревата ама нищо не виждам. Трети път пак извика много силно: „Ставай!" „Я кажем, че станем пък ако ще да си счупим главата на дъските тука." Почнах да ставам и изведнъж нещо ми олекна, олекна. Харно, ама страха ме държи пак не смеем. Държа се за кревата, свлякох си краката и полека, полека, та до масата има стол и седнах на стола и почнах да размишлявам: „От дека е този глас сега". Демек, който ме вика сега. Тамън това размишлявах и видях как Учителя току влезна през вратата, затворената врата. Влезна и покрай мене, покрай мене и през прозореца си излезна. Така оздравях и сега съм жив пред вас. Иначе щяхме да се разминем и нямаше кой да ги запише тези работи, които ги разказвам вече над 30 години. Слушат и си заминават, а полза никаква.

4. ГОСТЪТ НА ДЪЩЕРЯ МИ КОСЕНА

Живеехме там гдето е новата къща на синът ми. Там имаше стара къща. И там живеехме. Аз още пиянствувах. Имах една дъщеря, казваше се Косена. Една вечер като дойдох от кръчмата, вечеряхме и тя взема едно малко столче и с него отиде с майка ми да спи в мазето. Какво да кажа, примитивна работа. Те спяха там. Друга вечер Косена пак взема столчето и аз ѝ викам: „Косено, защо вземаш столчето, нали отивате с майка да спите?“ „Слушай“, каза „татко, при мене идва един дедо, пък седи до кревата и ми разправя много хубави работи, ще му носим столчето да седне и тогава да ми разправя да не стои прав“. А я не разбирах нищо от такива работи и ѝ казвам: „Какъв старец, някой дявол те лъже!“ Точно така както си беше. Но детето ме не слуша. Вечер отнася столчето и сутрин си го донася пак горе. И продължаваше така. И ние като намерихме вече Учителя, почнахме да идеме на беседи, и една сестра ми даде един портрет от Учителя. И портрета беше в джоба ми. Като се върнех от София събличах по-официалните дрехи и обличах работните. И донесох тоя портрет и го оставих на масата, а детето беше навънка. Като влезна Косена отвънка, а тя беше тогава 10-11-годишна, уплаши се. Казвам ѝ: „Защо се плашиш, ма?“ „Ами“, казва „от къде намери този портрет?“ Казвам: „Купих го“. Излъгах я. „Ето този дедо идва и седи въз кревата ми и ме учи, а ти не даваш стол да му носим да седне. Той е същият“. И тогава разбрах, че Учителят е тука.

5. КОСЕНА СЪОБЩАВА ЗА НЕОЧАКВАНИЯ ГОСТ

И така тръгнахме вече и това си беше. И като идеме на беседи, кога да дойде Учителят тук в Мърчаево пак тази същата ми дъщеря Косена, предупреди ме. „Татко“, а тука спях аз и жена ми, „изпразнете вашата стая, защото Учителят иска да седи у нея, ще дойде да седи тука“. Казвам: „Втори път да не съм те чул. Ние не сме достойни хора да посрещнеме един велик Учител“. А тя пак: „Казвам ти, изпразнете стаята“. Мина се една седмица, тя повтори това. Казва: „Учителят си върза багажа, всичко е готово, ще дойде!“ Пак я не послушах. А третата седмица сме в големата стая събрани на обед цялото семейство. А втория ми син, не този що го убиха, друго, по-малкия беше войник и дохождат тука и „Наздраве, татко, добре, че обедвате ама какви ти гости идват“. „Какви гости, бе?“ „Вашоо Учител иде и по него има върволица, петдесет души хора“. На мене ми се вдигна косата нагоре. Ха сега, защо не послушах дъщерята. Стаята не е готова. Пак ми дойде на ум. „Излизайте от масата както сте“. Излезнахме. И тука има пъточка отгоре, а Учителят идва и си върти бастунчето, така както когато всичко му е познато. Като го видяхме цялото семейство слезна долу на стълбището, всички. И Той дойде най-напред при мене и си подаде ръката. И Му я целунах ръка и по мене цялото семейство. И тръгна Той напред, а ние останахме по Него и право отиде в големата стая, като знае, че тая неговата, не е готова стая. Аз отворих тогава тоя прозорец отгоре и едно по едно изхвърлих всичко низ прозореца, а жена ми по мене чисти. Изчистихме стаята и таман изчистихме. Тука Му говорят: „Учителю, там сме приготвили стая за вас, по натам има друга стая“. Той нищо не говори. И като свършихме, таман свършихме работата и да излезнеме, не сме Го поканили, Той сам Си дойде и Си влезна. И тука стоя десет месеца, точно седя. Тука посреща, изпраща, беседи у големата стая прави и така изкара десет месеца и си замина. Това е. Така дойде Учителя по тоя начин.

Учителят е дошъл в Мърчаево през януари на 11.01.1944 г. Още същия ден излязохме на една поляна. Там засадиха по-късно борова гора. Сега там има борове около петдесет метра високи, но полянката са я оставили без да знаят нищо за нея. На тая полянка Учителят държа първата беседа. Аз ходя на тая полянка всеки понеделник. На тая полянка после играехме Паневритмия всеки празничен ден.

Брат Темелко е имал четири деца, от които Косена е най-голямата. След нея Костадин, който убили на Божурище, след него Велин и най-после най-малката е Тодорка.

6. УБИЙСТВОТО НА СИНА И ПРЕРАЖДАНЕТО МУ

Синът ми Костадин служеше на Божурище у летището. И оттам идваше в отпуск редовно, писма пишеше и... една вечер преди залез слънце ми го докараха в една линейка четирима души войници. Казвам: „Какво е станало, бе?“ „Любовен характер“, казва, „хвърлил се под влака. По заповед на командира още тая вечер да го погребете, защото телото е развалено от четири дена“. Телото беше в закован, запечатан ковчег. Добре, че си отидоха войниците. И аз взимам теслата и разбивам сандъка, да видя дали е истина, че е сгазен от влака, заради любовни истории.

Като разбих сандъка гледам, телото му здраво. Погледнах му най-напред ръцете. Тука зад всеки нокът игли набити, като тънки пирони. Тука около врата стискан с тел и телът се впи в телото. Ах, казвам, това вече не е влак. Разбрах какво е нещо. Не трябва да го погребем. На сутринта вземам тоя брат Симеона и право на Изгрева. Казвам: „Учителю, така и така е работата“. Той се наведе малко, па се изправи и се засмя. А аз така течат сълзите ми. Като се засмя каза: „Слушай, ще знаеш едно, че е убит като войник на бойното поле. Но аз няма да му разправам историята. Той ще дойде пак във вашия дом. Той всичко ще си каже. Но ще дойде време, ти няма да вземеш никакво възмездие за него“. Както сега идваха да ми дават разни работи - народна пенсия, аз съм отказал от всичко. И аз какво да правя, да идем там у частта му където служи, може и мен да хванат. И аз съм комунист, бях комунист. Какво да правим. Погребахме го. И така полека, полека, помирих се с положението. Това беше през есента на 1943 г. Един син погребях, а остана още един.

На 9.IX.1944 г. точно в 5 часа сутринта снаха ми доби момче, точно у часа кога се смени старата власт и когато по радиото съобщиха, че властта е паднала и дошла нова. Комунистите дойдоха.

Това дете се роди, ама можеше да не се роди, оти имаше пречка от страна на снаха ми. Беше заченала, ама искаше да го махне, но го спаси Търса, сестрата на брат Петър. Този брат свиреше на цигулка и четеше беседи оти беше по-учен от нас. Та снахата искаше да махне детето, защото били военни години и дето всеки си спасявал кожата и се чудел къде да се скрие, а пък тя, дете да ражда. Та тая Търса голема работа свърши. Що думи и приказки й наговори, та накрая я склони да го роди като й каза, че ще й помага, няма да я остави. Ама тая Търса, това гдето говореше, тя не го говореше от себе си, ама нали требваше да се сбъдне всичко онова, гдето Учителят беше рекъл, кога го бяха убили Костадин и кога ходих при Учителя. Ама това не го знаех, че така ще се завърже като синджир, та всека халка си доде на мястото. И тоя синджир го видяхме когато детето ще се роди и порасна, взе че си разказа историята, така както Учителят беше ми рекъл. Та тая история е следната:

Там ние бяхме махнали вече тая къща, старата. Доле връзвахме добитъка, а горе слагаме храна на добитъка. И жена ми, тука не може да гледа дрехите на Костадин, вземала и ги закачила там на един пирон където е храната за добитъка. Минаха години. По едно време аз събирам храна да храним добитъка и детето играе около мене. Тогава детето беше на шест години. Играе около мене ама за щастие една обувка паднала от дрехите. То се наведе и вгледа се и се обърна към мене, ама обърна се към мене като възрастен, сериозен. „Слушай бѐ, дѐдо, защо си ми хвърлил тука обувката?“ Казвам: „Каква обувка е, тая обувка е на чичо ти. Ето ти си малък“. „Никакъв чичо, аз съм твоя Костадин!“ „Всичко добре, ама защо ми сменихте името? Бях Костадин, сега ме викате Петър. От това не съм доволен“. Казвам му: „Като си същия, защо ни докара на това дередже?“ „Я седни тука, пък щѐ ти разправим всичко, какво съм правил и какво съм вършил“.

И подчиних се на детето, седнах и то почна да разказва:

„Слушай. Бяхме в поделението 18 души ремсисти. Отгоре партизаните ни наредиха, тия 18 души да теглиме жребие. На двама, на които се падне да разбием склада през нощта и да изнесем оръжие на определено място и да избягаме с партизаните. Жребият се падна на мене и на Владимир Бонев от Кюстендил. Изнесохме оръжие, но партизаните ги нема и казвам: „Владимирѐ, видя се, че опасност нема. Я че се върнем да вземем още пушки, а ти чакай тука партизаните, а я че донесем още и да вървим с тях. Връщам се и у складо ме хващат. Какво не правиха с мене, да кажем дружината“. „Кажи дружината, тебѐ ще те пуснем.“ „Немам дружина. Това що съм го направил сам съм го направил.“ „Имаш дружина, кажи ги щѐ те пуснем.“ „Немам дружина, това що съм направил, аз съм направил“. Най-после ме откараха на стрелбището и ме стреляха, но аз каже не бех у телото си. Аз се бях излъчил от телото си и гледах какво стрелят телото ми и после, туриха ме в едно сандъче, ковчега“ и после каза по детински „Отидох при Божето. Но вие, много плакахте с баба. По-рано ми бяхте майка и баща, а сега сте ми дѐдо и баба. И затова отгоре ми казаха: „Хайде на земята, стига са плакали майка ти и баща ти“ И след това почна да си разправя това нещо по махлата, на Пешо и на другите и най-после полека, полека забрави ли, какво направи, но известно време дохождаше тука, оглеждаше се на портретите, нали има портрети негови и след това почна да не поглежда портретите. Порасна, минаха години и влезна в партията. Само му казвам: „Петре, бѐ, ти много си дал за тая партия, защо седиш пак у нея?“ „Слушай, дѐдо, не съм изживял още това в тая партия, което трябва да изживеем. Щѐ го изживеем и щѐ станем човек. Сега за сега щѐ бъдем в партията“ и така продължава и сега. Помагаха му отгоре. Купи си кола, направи на Георги Димитров у Перник паметник, дадох му възнаграждение, доста пари, дадох му златен медал и ама това е, пак е комунист. Та това е за него.

7. „КОСЪМ ОТ ГЛАВАТА НЯМА ДА ПАДНЕ“

Синът ми Велин беше войник когато трябваше да се бият с германците, след като дойдоха руснаците у нас през време на Отечествената война след 9.IX.1944 г. Той бил приятел с ротния си командир и когато заминавала частта му с влака, замолил ротния си командир да минат през село, да си вземат довиждане от мене и след това да достигнат частта.

Дойдоха значи тука у нас, а ротния му беше по чин капитан. И моята жена го пита: „Къде ще водиш моя син“ „Щѐ идеме, бабо, да биеме германците.“ „Е, добре, че биете германците, хубаво щѐ правите, но тука има

един Учител, може да го попитате, може да ви каже нещо, дали да ги биете или да не ги биете". Тоя офицер, нали е на тясно каза: "Да послушае майката. Може за наше добро да е". Почукаха и Учителят им отвори и цял час ги държа. Какво им е говорил, те си знаят. И си излезнаха и отидоха да гонят частта. Какво са правили по-нататък не знам. Харно, ама по едно време оръдията се чуят близко, биат се. Е, съветваме се с жена ми: "Ние загубихме един син, ето чуват се оръдията, знам какво нещо е войната. Дошло ми е да ида чак на фронта да видя жив ли е". Но она беше по-умна от мене и казва: "Защо ще идеш на фронта когато Учителят е тука. Я да почукаме, да го попитаме. Той все ще ни каже нещо добро". Я помислих и казвам: "Добре". Почукахме и влязохме при Учителя. Казваме: "Учителю, Ти знаеш, един син си замина, ето и този другия е на фронта, можеш ли да ми разрешиш, ще идем там да видим жив ли е, не е ли". А той каза: "Ще те пусна ама не можеш го намери и да отидеш. Сега засега германците са го заобиколили околоръст, заграден е, в засада, пък нашите войски с аероплан му пускат храна отгоре, но някой път падне при него та хапне, ама рядко може да падне при него. Ама има едно дърво при него, та има диви киселици, та яде диви киселици. Той е малко нетърпелив, та го учат на търпение. Но бъди спокоен, няма косъм да падне от главата му. След десет дена нашите войски ще настъпят и ще го освободят и ще му дадат 24 часа отпуска, да дойде да ти каже вярно ли говоря или не".

И ние броим дните с жената. На десетия ден към 12 часа той пристига. Иде сина, задава се от далече и вика: "Тате, дойдох си и косъм от главата ми не падна!" Гледаме го, целият обгорен, ама си спомних какво беше казал Учителят, че косъм от главата му нема да падне, та да се чудиш, че със същата приказка ме посрещна, гдето беше Учителева приказка. Та каквото каже един Учител, това става. Неговата дума се не цепи. Шинелът му, всичко изгоряло от патрони, косата му тука изгоряла. Казвам: "Бе, Велине, да не си беглец, ето твоята дружина се биат, а ти да не си избягал?" "Не, татко, дадох ми 24 часа отпуска, утре заран си отивам. Само дойдох да ви кажа и да ме видите, че съм жив". "Е, какво беше?" А той беше картечар. "Слушай, заградиха ни германците у обръч и не може да излезиме и така моята дружина шест души ги избиха с картечницата. Аз сам останах. Но имаше много патрони, та въртим картечницата на лево на десно и германците мислят, че сме много. Ако знаеха, че съм съвсем сам щяха да дойдат да ме намушкат на ножовете. Ама те знаят, че сме много. И така продължавах. А пък хлеб, пускат ми ама много рядко. Ама имаше диви киселици, та си отяход на диви киселици. Само на диви киселици прекарах. Утре си вече отивам". И така сутринта стана и си отиде. Та това е за него. Толкова.

8. ДИСПУТ СЪС СВЕЩЕНИКА

Когато Учителят беше у нас, в моя дом, жена ми София отиде на Великден на църква. И там свещеникът като започнал да говори против Учителя, казал: "Тука е дошъл един Дънов, който развращава народа, който говори неверни работи!" А оная моята излезнала пред народа и каза: "Да млъкнеш там, защото ако знаеш кой е тоя Учител, тука ще пропаднеш в земята". Всички викнали: "Как смееш на свещенико така да кажеш?" А тя: "С открито сърце говорим, защото той лъже, лъже себе си, лъже и вас". И така дойде тука и каза на Учителя: "Учителю, свещенико говори против Тебе така и така и аз излезнах и викнах, да млъкнете, а те всички викнаха да не говорим против свещенико нищо лошо". И така мина се една седмица и свещени-

ка си замина за оня свят да види кой е Учителя. Че го види няма как да не го види.

9. ИЗВИНЕНИЕ

През време на евакуацията когато Учителят беше в моя дом, тогава идваха много братя и сестри. Но имаше две рождени сестри Мара и Теофана Савови като дойдат сутрин, по цял ден стоят пред вратата на Учителя, едната от ляво, другата от дясно. Аз съм на работа през деня, вечерта като се върна те пак седат. Казвам им: „Сестри, защо притеснявате Учителя, цял ден седите на вратата Му!“ И те влезнаха и казват на Учителя: „Учителю, брат Темелко ни пъди“. Аз не знам нещата. Учителят затвори вратата. Три дена не пуска никого тука. Ни от вънка, ни от вътре. Ни храна приема, нищо. И аз се учудвам, защо им казах на тия сестри така? Но пак вътрешно ми нещо дойде. Събрах цялото семейство. С жена ми се съветвахме и се събрахме цялото семейство и казвам: „Ще чукам на вратата, че искам извинение от Учителя понеже не разбирам нещата“. И почуках и Учителят отвори вратата. Като отвори вратата, казвам: „Учителю, не знам какво правят тия сестри пред вратата Ви и им казах: „Защо притеснявате Учителя, цял ден седите на вратата“. Учителят си подаде ръката, целувах Му ръката и семейството ми целува и вече вратата е отворена. А до преди три дена не пуска никого. Ни приема храна, ни приема хора. Това беше за тия сестри, рождени сестри. Ето това е да страдаш от сестри и братя.

Веднъж сестра Йорданка Жекова запита Учителя кой е брат Темелко в миналото? А Той казал: „Толкова ли не се сещате, този който даде горницата на Христа, ама я даде за една вечер, а сега я даде за много вечери“.

10. ВЪЗГЛАВНИЦИ ЗА ПРАЗНИ СТОЛОВЕ

Преди години седим на балкона и като наблюдавам, по улицата идва една жена. И право иде на моята къща. наблюдавах я и дойде при мене, носи пълен чувал и пита: „Къде е на Учителя стаята?“ Казвам: „Тук, у тази къща“. „Може ли да ми отвориш?“ „Мога.“ И отворих вратата, влезна тука и развърза чувала и започна да слага на столовете възглавнички. Натура на всички столове възглавнички. После ме пита: „Учителя къде е държал беседи?“ Казвам: „Тука, у големата стая“. „Отвори ми и там.“ Отворих и там. „Къде е седял Учителят?“ „Ето тука“, казвам. Тури Му една специална възглавница за Него и там имаше четири стола и на них сложи възглавници. „Довиждане“, каза. Питам: „От къде идеш и защо носиш тия възглавници?“ „Аз идем от Унгария и унгарка съм и знам, че няма на столовете на Учителя у стаята възглавници, купила съм ги и ги носим и ги поставих и сега довиждане.“ „Ами като си унгарка откъде знаеш български да говориш?“ „Слушай, не български, аз знам седем езика“. И така си свърши работата и си замина. Къде отиде не знам. Това е била унгарката. А по време на Учителя не трябваха възглавници на никой. А сега им трябва, защо им трябва? Кога няма Учител и столовете са празни и никой не седи на тях. Отговорете ми, че не знам.

11. ПАРТИЙНИЯТ БИЛЕТ

Като беше тук Учителят и Го питам. Я бех комунист у партията. „Учителю, да седим ли у партията или да излезем на време?“ Той казва: „Рекох, ще поседиш още малко, па ще излезнеш“. И така като дойде новата комунистическа власт, ние се събрахме на събрание и един ден, едно момче работеше у София интериджия, интерии правеше, дойде на събрание и казва: „Абе, защо е Темелко тука, той е стар фашист. Тука не му е мястото“. И аз разгеле, билета беше у мене, казвам: „Другари, щом това момче ме прави фашист, ето ви билета и довиждане, не искам да пречим на партията, щом съм фашист“.

Тръгнах да излизам, всички вдигнаха гюрултия. „Стой, той не ти знае делата, не ти знае работите, той не е в течение на твоята работа, затова така приказва. Не го слушай, седи си тука на място!“ Но аз се развълнувах, казвам: „Жертва съм дал за партията и сега да ме ругае едно дете, не съм съгласен. Довиждане“. И хвърлих им билетчето и го оставих и излезнах. Всички негодуваха, но аз излезнах. По такъв начин излезнах. Толкова за моето членство у партията като комунист.

12. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

Тука като бяха евакуирани от бомбардировките, Учителя беше тука, а Лулчев беше евакуиран в друго място в друга къща в селото. И дохожда тука и седи на вратата, но Учителя не го пуска. Седи по два, три часа и най-после го пуща Учителя. И така това продължаваше време. Все така. Всеки ден идва и все Учителя го задържаше и най-после веднъж като излезна от стаята на Учителя дрехите му бяха мокри, като че е от баня излезнал. И го питам: „Брат Лулчев, защо Учителят ви не пуска толкова време седите на вратата, и сега като излизате толкоз сте измъчени и измокрени от пот?“ Той каза така: „Ще ти кажем брат, ама в момента не можем да ти кажем нищо“. И така продължаваше.

Един ден пак дойде по това време, Учителят ни беше отишъл на екскурзия на Витоша, на връх Острец с всички братя, които имаше тука при мене. Той дойде тука по това време - Лулчев. Запита: „Тука ли са нашите хора?“ Викам: „Няма ги, Учителят ги отведе на Витоша, на връх Острец“. „Ето, ще ти кажа моята история, ама тука не смея на вратата да ти кажа нищо. Ще слезем долу на вънкашната маса и там ще ти разправа всичко“. Казвам му: „Сега аз нямам работа, ще те изслушам“. Слезнахме на масата и почна: „Слушай, брат Темелко, аз се излъчвам от тялото си и отивам на източния фронт да бия руснаците. Но като гледам отсреща Учителят води руснаците и аз ида против Него“. Казва му: „Ти знаеш, че Учителят е велик Дух, защо идеш против Него, защо идеш насреща?“ Той каза: „Обичам германците. И ще ми видиш моята присъда, защо Учителят ми не прощава. Ето всеки ден се моля, ама Учителят прошка не ми дава. И ще ми видиш каква съдба ще имам“. И така като дойдоха комунистите в България, арестуваха го и най-после го хвърлиха под един руски танк, та го сгази. Това му беше присъдата. Това зная за него. Някои казват, че Лулчев е обесен. Но това не е вярно. Хвърлиха го под руски танк, та да го премаже и да го смаже, та да види как се водят германците на война срещу руснаците и на война срещу Учителя. Та го видя Лулчев и ние го видяхме. ама кой не го е видял ще го види. И като го види втори път ръка няма да вдига срещу руснаците и срещу Учителя.

Така си го знам и вие да го знаете. А дали ще го изпълнявате, това си е ваша работа.

По кое време идваше Лулчев? Лулчев идваше сутрин към осен часа и чакаше пред вратата на Учителя по два-три часа. Учителят го не приемаше. Най-после принуждаваше се и го приема ама винаги като излезне, аз като видим, че напрежение има нещо, един ден казвам, ще следим, защо Учителят го не приема и кога излезне толкова е уморен. И така единия ден, последния щом влезна тука веднага падна на колене пред Учителя и аз излезнах навънка да не гледам по-нататък. И кога излезе бе измъчен, изпотен до кости. Това е, повече не зная.

ТРЕТИ РАЗГОВОР С ТЕМЕЛКО, СЕПТЕМВРИ 1978 Г.

Вергилий Кръстев: Искам да те питам за твоя род. От къде произлиза твоя род Темелко. **Темелко:** Моя род е от Радомирския край, село Мусибек. И преди беше така и сега тъй се казва, не е променено. От там е моя род дошъл тука. **В.:** Кога е дошъл, през турското време ли? **Т.:** През турско време. От времето на турците са били тука. **В.:** Как се е казвал твоят дядо? Твоят баща как се казва? **Т.:** Си Темелко? **Т.:** Стефанов. А дядо ми - Гьорев. Аз съм Темелко Стефанов Гьорев. **В.:** А неговият дядо? **Т.:** Панчо. **В.:** А по-нататък помниш ли нещо? **Т.:** Не. **В.:** Тоя дядо Панчо ли се е преселил? **Т.:** Он се е преселил още у турско време у това село. Ние сме живели там доле. В полето има манастир. Там е било селото. От Станке Димитров там е минавал през нашето село пътя за София и турците правили големи пакости на селяните и тогава се дигат от това село и се заселят тука горе има един дол у Мърчаево. нарича се „Доло“, няма име - доло. Това е първото селище и след като сме освободени от турците, тогава вече почнали сме да навлизаме надолу, изселили сме се и заселили сме тука в това село. **В.:** А тоя дол сега къде се намира? Горе ли някъде, високо? **Т.:** Горе, високо, не много високо, но все пак е високо горе в гората. **В.:** Сега на твоят баща къщата му тука ли беше, къде беше? **Т.:** Моят баща е тука роден, тука в Мърчаево. **В.:** А дядо ти не е роден тука. **Т.:** Дядо ми, дядо Гьоро е роден тука, а пращият ми не е роден тука. **В.:** А майка ти от къде е? **Т.:** Майка ми е от Княжево. **В.:** Значи той там си е намерил булка и ти тук си се родил. Вие колко деца сте? **Т.:** Ние бяхме две момичета и две момчета. **В.:** Те до колко години изкараха. **Т.:** Моят брат си отиде на млади години и двете ми сестри и те си отидоха. **В.:** Ти кога беше роден? **Т.:** В 1896 г., на 1. юни. **В.:** Ти отначало си от тука, тука си като дете? **Т.:** Тука баща ми направил къщичка. Тука съм роден, на това място. Старата къща тук е била, където е зданието, там съм роден. **В.:** Тия стари къщи от какво ги правеха, от плет ли? **Т.:** От плет. От плет и кал. Замазваха отвътре и отвънка и това е. Правеха една одая, огнище. Първобитна работа. **В.:** А с какво се занимаваха? **Т.:** Със стока, добитък и малко земеделие. **В.:** Какво сядяха тука? **Т.:** Картофи, жито, царевица, фасул - всичко. Тука имаме поле надолу. Където напуснахме селото доле. Там ни е полето. Там са нивите на стопанството. Значи от там се изхранвахме. **В.:** Ти като дете тука учеше. **Т.:** Тук аз учех до четвърто отделение и после започнах каменоделство. **В.:** Кой ти даде занаята. **Т.:** През 1918 г. отидох войник през Европейската война. Вдигнахме стачка на фронта, та дойдохме тука да превземаме властта на Владая. Харно, ама ние оттам не вземахме си целото оръжие. Дойдохме с малко оръжие. Юнкерите биха с оръдията при Владая и ние се пръснахме. **В.:**

С какво ви разбиха. Какво се случи? Т.: Те си имаха всичко - оръжие. Топове, оръжия, картечници. А ние имахме само пушки. разбиха ни и аз си дойдох тука вече у семейството, за да работим и аз отидох в мина Перник. Тя се намира на 12 км от тука. Прimitивна работа. 12 км пеш ходиме и пеша се връщаме. Всеки ден. Трудна работа. Така продължавах две-три години там. Направихме стачка. Ние подкрепихме железничарите през 1919/1920 г. В.: В първата стачка е бил и Георги Димитров? Т.: Когато беше Г.Димитров ние там бяхме много организирани. Имаше тогава там един другар Темелко Ненков се казва и брат му Фердинанд Тодоров. Единия слезе от трибуната, другия се качва. Говори. Ама говори по 3-4 часа и когато да дойде Г.Димитров, бяха ни съобщили, че ще дойде. Г.Димитров от там от дека си е от селото и ние вече организирахме отбрана. Всички сме със шомполи. Полицията разбра всичко, разгони ни. В.: какво е това шомполи? Т.: Шомпол, с него набивахме бомбите, това се казва шомпол. Голямо дърво и чукаме, набиваме. Значи ние сме с дървета у ръце. И дойдохме та го посрещнахме Георги Димитров на гарата и от гарата на ръце та до дирекцията, Дирекцията на мините. В.: Той бил млад тогава? Т.: Млад беше, но сериозен беше. И се качи на трибуната и отворихме телефоните да слушат министрите у София речта му. И държа 3-4 часа реч и оттам пак на влака и пак замина за селото си на Ковачевци и ние си дойдохме по домовете. В.: Значи това беше миньорската стачка. Коя година беше, спомняш ли си? Т.: 1919 г. В.: Като свърши войната всеки се прибра тука? Т.: Прибрахме се тука и започнах занаята, пак камъните. В.: Плащаха ли добре? Т.: Плащаха колкото да не забравим, че без заплатата работим. Плащаха много малко. После мизерия беше. Голяма мизерия. Прасето го заколиме за Коледа, одереме го. Кожата за опинци. И като се сдерат тия опинци кърпиме ги пак от кожата с ремички. Слагаме подлоги отдоле, кърпиме ги. Немотия голема. Ех, големи ядове и аз заварих тия подлоги. И сега думам на тия младите, не знаете вие що е лошото и що е хубавото. Ама питайте ме мене какво съм аз изживял на тия лошотии по-рано. В.: А те какво викат? Т.: А, викат вятър и мъгла е вашето. Не признават нищо. Не са ходили те по опинци, по подлоги, със закръпени потури и гладурясаи. И после започнах си занаята. В Русе работих, в Пловдив, в Самоков работих и изкарах до край. В.: В коя година се ожени ти? Т.: 1918 г. Булката беше от тук от селото. В.: Колко деца се народиха у баща ти и майка ти? Т.: Четири. Две момчета и две момичета. Първото Богдана, второто Евда. В.: Много интересно име Евда. Така е било. После? Т.: после се е родил брат ми Теофил. Аз съм най-последния - Темелко. Сестра ми, първата живя до 85-86 години, втората рано си отиде. Брат ми най-рано си отиде. В.: Ти колко деца имаш? Т.: Две момчета и две момичета. Първото - Костадин, когото убиха на Божурище, втория - Велин, роден 1923 г. и две момичета - Косена и Тодора. В.: А тая къща кога я прави? Т.: 1937 г. В.: Ти имаше пари и как се сети да я направиш? Т.: Добитък продадох и оттук-оттам събрах по-малко и я направих. Т.: Но за ония години тая къща е била много солидна, много хубава къща? Т.: Най-хубавата тя беше в селото. В.: Как реши да направиш къща? Т.: При тия деца трябваше да направим къща. Четири деца имам - трябва да се разширим някъде. Там старата къща вече бе фалирала - от плет бе направена. В.: А майсторите от къде ги докарахте? Т.: Майсторите бяха от трънския край. Плащахме, работят хората. В.: Ти ли ми разправяше, като правели къщата все са пеели. Т.: Това е стар обичай. Като правят къщи да пеят. Значи това е по стар трънски обичай. Но сега като правят къщи никой не пее нищо, дори псуват стопанина, че малко им плаща. Всичко е наопаки. В.: Исках друго да те питам. Бях чул, пък не знам дали е вярно, когато

Учителят за пръв път да дойде тука, твоята дъщеря го е сънувала, че щял да дойде. Т.: Не е сънувала. В.: Как беше точно? Т.: Тя имаше видение. Тя се излъчваше от тялото и се срещаше с Учителя. В.: И Учителя какво й казал? Т.: Казал да приготвим тая стая. В нея живеехме аз и жена ми, лежахме. Казва: „Татко, пригответи вашата стая защо Учителю иска да дойде да седи тука при нас“. А я казах: „Втори път да не съм те чул, ние не сме достойни хора да дойде един велик Учител тука при нас. Нема да дойде“. Косена, дъщеря ми: „Казвам ти, изпразните стаята“. Мина се една седмица. Тя пак казва: „Татко, казвам ти, изпразните стаята. Учителят си вързва багажо, че ще дойде. Изпразните стаята“. Така веднъж на обед сме и по-малкият ми син Велик беше войник. Дойде и казва: „Наздраве, татко, добре вие обедвайте тука, ама какви ти гости идват“. „Какви гости, бе?“ Синът ми вика: „Вашият Учител и по него върволица има петдесет души хора“. И аз кажем: „Ха сега, какво направих аз? Защо не я послушах?“ Но пак ми дойде на акъл, казвам: „Ставайте от масата всичките“. Станаха, излезнахме всички тука на балкона. Учителят, тук отгоре има пътечка, ходи си и така си върти бастуно и по него облак хора. Ха сега. Слезнах доле, слезнахме на стълбището доле и той право дойде при мене и си подаде ръката. Целувах му ръка аз и по мене целото семейство му целува ръка. И той тръгна напред, а ние останахме назад. Той знае, че не е готова стаята. Право влезна у големата стая. Тогава аз и жена ми отворихме тука горния прозорец и изхвърлихме багажа навън и жена ми по мене чисти. Я хвърлям, тя чисти. Изчихнем стаята и стана тогава Учителя от там и си влезна в стаята. И по такъв начин дойде. Щерката ми каза преди: „Учителят ще дойде“, ама аз не я послушах понеже смятах, че не сме достойни хора да дойде Учителят у нас, но Той дойде, значи по друг начин стоят нещата.

Това е станало на 11.януари 1944 г. На 10. през деня и през нощта е била бомбардировката. В.: помниш ли какъв ден беше? Не помниш. Т.: И тук остана десет месеца. В.: И къде ги настани тия хора, толкова много? В плевника ли? Т.: По комшиите разделихме всички хора. Тия що останаха тук у големата стая имаше черги, жена ми беше натъкала много, постлахме по дъските и така належаха.

Но преди много години ние бяхме други. Ние бяхме петорка, едни пияници, едни разтурници. В.: Я ни разкажи за тая петорка. Кои бяха в тая петорка? Кои хора бяха? Т.: Симеон Стоянов, Петър Пурака, Владо-руснака, Никола Георгиев и я - Темелко Темелков - пет. Най-разтурените хора у селото. Кой вземе заплата до дека не изпиеме у кръчмата, вкъщи не се връщаме. И когато изтрезнеем тогава се събираме. Имаше един син на един богат човек - имаше двеста овци, кози, биволи. Продаде един бивол - ние го изпиеме, продаде един кон - ние го изпиеме. Ето какво правиме? Той ни съветва, той беше учил малко до трети клас. Каза: „Слушайте, аз съм син на богат човек. Баща ми има слуги, има това нищо не обръща внимание на мене. Има вие що правите? Я погледнете си децата, едно голо, друго босо. А ние парите пиеме, вашата заплата“. „Ами какво да направим, бе Симеоне?“ „Абе тя е най-лесната работа. Ще направим една полица от 25 000 лева, кой пропие, да плати. Че я завериме у общината. Значи, „който пие да плати“. И направихме я. Това беше у неделя. У понеделник отидох на София, та зад черквата „св. Крал“ имаше един бит-пазар. И там имаше една бирария се казваше „Чаталджа“, още й помня името. Казвам, те тука нема да ме намери никой и се напих. И като дойдох тука намерих ги у кръчмата, не си идем дома, право у кръчмата идем, да не е дено или вечерта загубена. Намерих ги четиримата пияни. Пропаднахме. Направихме въздържателно дружество. Направихме и стари, и млади написахме - пак пропаднахме. Най-после - ни-

що не ни помага, какво да правиме. Ама имаше една учителка тука от нашите сестри Елена Григорова и тоя брат, богатио Симо земе с шперц, кога оная е на занятие, отваря й вратата и зима беседите, прочита ги, после по нея, по нея, проследява я къде ходи, иде у София, без да ни казва, без нея, научи всичко и една събота се събираме всички в кръчмата да пиеме и той казва: „Сега тая вечер няма да пиеме. Утре у три часа заминаваме за София“. А щом каже за София, ние знаеме, че ни води някъде да пиеме. Нещо е продал баща му“. И определеното место горе при черквата ви сакам у три часо сутринта.“ И събрахме се и тръгнахме. Пеша се ходеше до Княжево. Като ни почна един дъжд. От тука до Княжево нямаше нищо сухо у нас. „Абе, Симо, защо, че идеме по София, малко ли кръчми има у Мърчаево? Я какво се измокрихме?“ Тоя казва: „Тръгнали сме, че ходиме“. Качихме се на трамвай, слезнахме на „Опълченска“ 66. И на едно площадче малко, гледаме, ние се гърчим от студеното, станали сме рано, мокри, студено и гледаме насреща салона, но у земята. И гледаме почнаха да идват хора, да пълнят салона. Харно ама ние седим и мръзнем. Казваме: „Бе, Симо, кажем, това не е кръчма. Тука е друго нещо. Абе като сме дошли, че видиме какво е“. Дойде един брат ли беше, сестра ли, не помня, казва. Те ни следили оттам: „Дълго време седите тук, измокрени. Ако сте за при нас, заповядайте“. И пак той командва: „Хайде да идеме по тая жена“. И той напред, ние по него. „Седнете тука, на първио чин срещу Учителя“. Там ни постави - на „Опълченска“ 66. И събраха се хора, почнаха да пеят песни, дойде Учителя, всички станаха на молитва и Учителя почна беседата. Ама първо преди да почне беседата, почна по наш адрес, как тутуна трови хората, как пиянството разтуря домовете, семействата. Изказа се по наш адрес и после почна беседата си отново, както трябва. И свърши се беседата, ние не познаваме никого, ни знаем. Тръгнахме си и се качихме пак на трамвая, слезнахме у Княжево. Пак тоя брат команди: „Кой има цигари да ги хвърли. Чухте ли тоя човек какво приказва, това за нас се отнасяше. Че дохождаме да го слушаме и в никакви кръчми няма да идем“. И така тръгнахме и до днеска. Ония четворицата си отидоха от този свят и аз съм сам останал. В.: Как се казваше оня брат, Симеон ли беше? Т.: Симеон, да. Той ни спаси в 1923 г. Тръгнахме вече по друг път. В.: То спомняш ли си други такива опитности да е имал Симеон или другите, такива интересни неща с Учителя? Не си спомняш. Т.: Много работи помним и много работи не помним. В.: Сега нещо за Симеон да си спомняш? Някои други опитности да е имал? Т.: Най-напред, че ти кажем за мене. Преди четири години бях болен и не можех да мръдна от кревата. Син ми на работа, снаха ми на работа. Нема кой да ме гледа. Дойде вечер, посправяме се, канят ме да ядем ама вече бях хванал да не ядем и си отидат. След това заключават вратата. Тука като затворник ме оставят и си отиват. Сабале пак така дойдат. Пак заключават вратата. И така продължава. Доказват тука хора на беседа у стаята на Учителя и аз лежим на креватото и не мърдам и така продължи има пет-шест месеца. И един ден към 11 часа, както лежах тука на кревата чуем глас, само това ми казва: „Ставай!“, нищо друго не ми каза. Я не можем да станем ама развъртам се нагоре, надолу, гледам по стаята - нищо нема. Повтори втори път: „Ставай!“, трети път много силно викна: „Ставай!“ И я кажем: Че станем, та ако ще да си счупим краката на дъските тука, ма ще се мъчим да станем. И почвам да ставам. Ставам ама леко ми е, нещо като че ме дига така. Не съм както е било. Ама страха ме държи. Пак полека свлекох си краката и се държим за кревата тука и полека-полека и тука стол има и съм седнал на стола и размишлявам: От дека е този глас и защо е тоя глас? Както размишлявах току - вратата е затворена, про-

зореца е затворен, Учителя влезна низ вратата и мина покрай мене, покрай мене тука из прозореца си излезна. Ни смеях я дума да му кажем, ни Той ми каза нещо. И аз вече не легнах. Дохожда на вечерта син ми: „Абе, татко, ние те вдигаме, слагаме, кой те донесе тука на стола, та те постави?“ „Не е ваша работа кой ме донесе, донесе“. И почнах да си идем на беседи като здрав и до днеска продължавам. Преди четири години бе, значи 1982 г. Това е една голяма опитност. И така. Сега ония си отидоха и аз седим. Ставам сутрин. Имаме два пъти беседи у пет часа, у сряда ставам у три часа, приготвям стаята там, печка всичко, нагласям, дойдат хората тук от селото и посрещам ги. Неделен ден пак у пет часа сабалеи, у десет часа втора беседа имаме, пак дойдат софиянци, дойдат пловдивчани, отвсякъде дойдат и така си продължавам до днеска братя. Та това е. Служим колкото можем. В.: Това е голяма служба. Т.: Голяма ли е, малка ли е, това е. Не знам. Друг ще каже. Друг има тука думата. В.: Голема служба имаш. Понеже службата ти е голяма, то ти е дълга. Искам да те питам за тия от четворката, помниш ли някои интересни опитности да е имал някой от тях, нещо друго да ми кажеш? Т.: Не. В.: А ония другите? Т.: Не. В.: Ами как се отнасяха мърчаевци по онова време към Учителя, към братството? По ония години когато беше Учителят. Т.: Слушай, те се отнасяха много лошо срещу Учителя. И даже свещенико у черквата беше държал лекция. Каза: „Дошъл е един тука - Дънов, развраща народа, прави разни магии и т.н.“ Жена ми била там, на Великден и станала пред хората и казала: „Свещеник, ти ако знаеш кой е тоя Дънов, тука ще пропаднеш у земята, ама го не знаеш, затова не трябва да приказваш по Негов адрес лоши работи“. И си дойде тука и разправя на нашите хора и след два дена свещеника си замина от този свят. В.: А твоите комшии как се отнасяха? Т.: Комшии... имаше един старец. Като излезе на балкона Учителят, той така прави с разперени пръсти, стреля с ръце срещу Учителя. В.: Забелязвал съм старите хора и жени викат: Фу-у-у-у! дано пукнеш...“ Застрелва го с двете ръце, с разперени пръсти по стрелката, та да го уморят. Т.: И той се поучи. От мизерия голяма взема и запаали един капсул и се самоуби. Та кой е посегнал срещу Учителя все си е получил отговор. В.: А ония властите, кмета например, как се държаха навремето? Т.: Кметовете от оная власт не са говорили нищо лошо. Не. От власт не съм имал неприятности. Не са казали нищо лошо. Нито за Учителя. В.: А селяните смееха ли ти се, правеха ли ти забележка? Т.: Селяните, различни хора, нали? Едни казват: „Добър човек, добре“, други казват ей така, онака... В.: Правеха ли ти лошо селяните? Не? За това, че ги приемиаш тука? Т.: Не, никой не ми е казал защо си го приемал и за какво е дошъл. Никой не е казал, никой. В.: Ами аз си спомням, че много хора са дошли тогава. По 50-60 души си имал всеки ден. Т.: На Петровден тая година имаше около 90 души! Тука, тази година. Тука, властта знае всичко. В.: Не, мене ме интересува през времето на Учителя! Т.: Тогава още повече имаше. Имаше всеки ден. В.: Вие ги квартирувахте на различни места да спят? Т.: Да, така е. В.: Ами с какво ги хранеше? Т.: Слушай! Никоя година не съм имал толкова земеделие колкото тая година. Мазето, тука доле имам мазе. Картофи може да имаше три, четири тона. В.: Ама ти ги беше сял специално за случая? Т.: Не, роди се, жито, царевица - изобилие. Благодатна година. Най-много тая година имах и всичко дадох за Бога! Юрданка Жекова прислужваше на Учителя. Веднъж слезна у мазето и после вика: „Учителю, пълна маза с картофи брат Темелко има!“ Учителят казал: „Ах, те не са за него. Те са предназначени картофи, има за какво и за кого“. И така готвеха, правеха, на разположение бе всичко. Да. В.: Ти през това време ходиш да си работиш? Т.: Ходим си на работа, пак си работим. Вечер, на вечеря сме заед-

но с Учителя в големата стая. В.: А къде държеше той лекции? Държеше ли лекции? Къде беше? Учителят къде говореше? Т.: У големата тая. Иначе няма къде, много народ. Тука нали има столове и като има много хора, там сме. А като са малко хора, тук сме. Да. В.: Значи там, в големата стая, той седне на стол и те седнат на земята и пишат, и слушат. Т.: Всичко на земята. В.: А иначе на двора четеше ли лекции, беседи? Т.: Беседи не е чел навън. Може да е, но не помним. На дворо, там има маса, там обедвахме. В.: Сега е тая дългата маса, но аз я помня другата, старата маса. Т.: Не она, старата, тя изгни. Тая е нова. Там се храним, кога има много хора, кога има празници. Всичко навън-ка къде ще ги събереме толкова. Тука не може. В.: Аз съм виждал една снимка на двора с един петел. Т.: Да, да имаше кокошки, имаше петли. Всичко имаше. Волове имаше. В.: Колко вола имаше по ония години? Т.: Два вола за оране. В.: И колко декара ниви имаше тогава? Малко? Т.: Малко - 25-26 декара. В.: Ама вие сте много хора. Трябва да се изхрани тоя народ? Т.: Много, ама тогава малкото даде много. В.: Искам да те питам за тия изворчета. Едното „Изворът на Доброто“. Как го откриха? Беше ли си тука? Т.: Тук бех аз и един брат от петорката - Владимир. В.: Я ми кажи тоя Владо от къде беше дошъл? Белогвардеец ли беше? Т.: От белогвардейците, от тях беше. И се сприятелихме и бехме едно. Казваше се Владо Николов. Има брат, който е жив. Владо си отиде. В.: В коя година си отиде от този свят. Т.: Не помним. В.: И какво казваше с Владо? Т.: С Владо изваждахме камъни на онова място гдето е изворчето. А той ги докара Владо камъните с колички за строеж. В.: Ама имаше ли го това изворче? Т.: Нямаше нищо. В.: Е, как го откри? Т.: Учителят каза: „Изкопайте тука“ Изкопахме го и водата се напълни. Ама от време на време сега водата се губи. Каква е причината не знам. Ама това е, а преди 30 години имаше вода. В.: Владо е докарал камъни от кариерата, така ли, за да го направи? Т.: Да. И Владо беше каменоделец. И там го направи. В.: Но там имаше и друго изворче „Изворът на здравето“? Т.: Да, „На здравето“, но сега е у чуждо място. Не е у мое място. Тоя човек не спира никого и казва: „Дядо Темелко нека идват вашите хора, свободно да си влизат“. Той е полковник. „Нема да им кажем нищо.“ Харно, ама притесняват се хората. Тъй не е като мойто, притесняват се от чуждото място. В.: А водата хубава ли е? Т.: Хубава е водата. Даже той изравни сега мястото, направи го, но откак изравни, водата намале. Учителят не даваше - това кое е направено така да си остане. А той направи такова изравняване (чува се шум в стаята). Има мишки и аз съм турил капан ама не отиват в капана, не влизат, минават покрай него и се разсейват. В.: Ходехте ли на екскурзии с Учителя? Т.: Да, ама много рядко. В годината един път. Ама я ходим тука у гората на една полянка. Кога е хубаво времето всеки понеделник ходим. В.: Когато Учителят беше тука, къде ходеха на екскурзии? Т.: На Острец. То е връх Острец. Там ходеха. В.: Те много пъти ли ходеха или? Или 1,2 или три пъти? Не си спомняш. Т.: Два-три пъти отиде Учителят там, но един път три дена там почиваха. В.: Като беше Учителя тук, беше ли зле така със здравето? Или? Т.: Хе-е, Учителят винаги си беше бодър, винаги бе здрав. Значи със здравето си беше добре. В.: Значи беше добре. Да е нещо боледувал. И от тука кога си замина? През октомври ли си замина за София? Т.: Тука като свърши последните беседи и отиде си у София и там държа няколко беседи и си замина. В.: Ами защо научих, пък на мен Юрданка Жекова ми разказваше един случай когато Учителят през пролетта ли било, било е студено време, Учителят бил излязъл по шал така, бил разчорлен и казал: „Ние решихме да пуснем комунистите в България“. Ти слушал ли си такова нещо? Т.: А не, не това, чул съм друго, което е истина. Тука имаше един от тая петорка на

времето. Кметът беше от петорката наша, казваше се Петър Христанов и той много мразеше комунистите. Беше по партия земеделец. Може Учителя да го е казал, ама мен да не ме е имало тука, да съм бил у кариерата. В.: Тоя от петорката Петър, гдето бяхме по-рано пияници? Т.: И тука на вратата е Петър, а германците още напредваха у Русия. Пита Учителя: „Учителю, че дойдат ли комунистите у България?“ „Да“, отговорил Учителя, „ще дойдат напълно. Те имат една работа, която други не могат да я свършат. Те ще дойдат напълно, ще си свършат работата и след това ще си заминат, а след тях ще дойде доброто“. Тука на вратата Го каза: „Ама кога ще свършат работата, никой не знае. В.: Може да отидат още 100-200 години? Никой не знае как ще стане тая работа. Значи ти това го чу, това е интересно. А нещо друго да си чул пак по такива работи? Т.: Син ми беше на фронта, когато Учителят беше тук. Когато да заминат за фронта Велин измолил ротния си командир да се отбият тука, да вземат довиждане от мене и от майка си, защото отива на бойното поле. И командиро му реклъ: „Велине, готов съм, ще заминем с тебе и оттам ще стигнем частта“. И дойдоха тук и седяха на вратата на Учителя и двамата. Командирът беше капитан, не му знам името. И жена ми пита този офицера: „Къде ще идете с моя син?“ „Ще идем, бабо, да биём германците.“ Тя отговорила: „Хубаво, че правите да ги биете, ама тука има един Учител, та влезте вътре, попитайте Го, какво ще ви каже той, да идете ли, да не идете ли и как ще ги биете, как да ги биете? Той ще ви каже нещо добро“. И той офицера нали е на тясно, казва: „Велине, хайде да послушаме майка ти, може за наше добро да е“. И почукаха тук на вратата и Учителят им отвори. Цял час ги държа. Какво им е говорил они си знаят. В.: Не ти казаха нищо. Т.: Ах, ще кажат, това е за них. И си заминаха. И тука се чуят оръдията близо, биат се с германците и аз нали един син загубих и се съветваме с жена си, какво да правим. Ето един син загубихме. Ето и втория е на бойното поле. Пък тя беше по-умна от мене. Каза: „Що се тревожиш, когато Учителят е тук? Я да видиме, че го попитаме. Все че ни каже нещо хубаво“. И аз послушах, почуках. „Какво има?“, каза. „Учителю, ти знаеш, че един син ми замина. Ето този е на бойното поле. Може ли ми разрешиш да идем чак на местото, да видим как стои работата с него? Я знаем що е фронт“. Он се наведе малко, па се изправи и се засмее: „Слушай, нема да те пуснем, защото и да те пуснем не може да го намериш. Заградили са го германците сега околоръст, па нашите пускат с аероплан храна, ама мъчно пада при него. Има там едно дърво киселици диви, та яде диви киселици. Но бъде спокоен, един косъм от главата му няма да падне. След десет дена, брой от сега, та на десетия ден нашите войски ще настъпят, ще го освободят и ще дойде да ти каже вярно ли говоря или не“.

И ние с жена ми броеме от едно. На десетио ден ето ти сино ми Велин пристига. Шинелът му тука, всичко изгорено. Кепето тука изгорено, всичко продупчено от патрони. Той е здрав. „Бе, Велине, да не си беглец? Ето твоите дружини се биат тамо?“ „Слушай, татко, ето че ти кажем защо съм дошъл. Дойдох, защо бях изтезаван дълго време там. Германците ни заградиха (а той е картечар). Моята дружина всите избиха. Седем души са на картечницата. Сам останах. Благодарение, че имаше много патрони и ленти, та въртим картечницата на лево, на десно. Те ни мислят, че сме много. Ако мислеха, че съм сам останал, ще дойдат да ме намушкат на ножовете ама мислят, че сме много. И затова, нашите ми пускаха хлеб отгоре, ама много рядко падне при мене. Падне настрани. Ама имаше едно дърво с киселици, та си отядох на киселици. И нашите войски на деветия ден настъпиха, освободи-ха ме и ми дадох 24 часа отпуски, сабале си заминавам. Не се безпокойте

нито един косъм не падна от главата ми." И пак замина на фронта. В.: А малкият ти син? Т.: Малкият ми син Костадин го убиха на Божурище. На летището. Те са били 11 души ремсисти. Пак ремсисти, но сега ги думат комсомолци. У поделението отгоре им наредили партизаните, тия 18 души да теглят жребие. На двама, на които се падне, да разбият складо през нощта, да изнесат оръжие на определено място и да избегат с партизаните. Другите ще чакат второ нареждане. Паднало се нему и на Владимир Бонев. Той беше председател на Народното събрание по-рано пък сега не знам къде е. И разбили складо, нямало опасност, изнесли оръжие, но партизаните ги нема и он казал: "Владимире, чекай ги, аз ще се върнем да вземем още пушки. Видех, че нема опасност. Връщам се", но у складо го хващат. Мъчили го, какво не правили с него, да изкаже дружината и най-после го откарали на стрелбището и го стреляли, а он по това време не бил си у телото. Он се бил излъчил, гледал как стрелят телото му. Да. В.: Ама това ти го казва по-късно, вече преродения, убития Костадин. Т.: Преродения. Д. Сега се казва Петър, син е на брат му Велин. Чекай, аз избързах. Избързах. Като ми го докараха тука четворица души войници беха. В.: Убит? Т.: Убит. И казвам: "Какво, бе?" Отговориха. "Любовен характер, хвърлил се под влака. По заповед на командира още тая вечер да го погребете, защото телото е развалено. Добре, че си отидоха войниците. Оставиха ме на свобода. И аз взимам теслата, разбивам сандъко да видим дали го е газил влака. Като разбих сандъко, гледам телото му здраво. Поглеждам му най-напред ръцете. Тука зад всеки нокът игли набити. И тука (посочва врата) стискан с тел и телото угнало у месото му. Казвам: Това не е влак! Не щем да го погребем. Сабале взимам тоя брат Симеона и направо на Изгрева. Учителят си беше там. Разказвам му и плачем. Учителят се наведе малко, пък се засмя: "Слушай, едно ще знаеш, че е убит като войник на бойното поле. Но аз няма да му разправам историята. Той ще дойде у вашия дом и всичко ще разправи. Но ще дойде време, няма да вземеш никакво възмездие за него." Като сега го помня, а след 9.IX.1944 г. давах ми възнаграждение в пари и искаха да ми дадат пенсия голема. Аз всичко отказах. Сега карам с моята пенсия от кариерата, като каменар. И така се помирех. Погребахме го там. Да идем у частта му, не смеем, защото и аз бях комунист тогава. Погребахме го. И помирехме се, нема къде. На 9.IX.1944 г. тая жена тука що влезна преди малко да види кои сте, какви са гостите ми, снаха ми, доби момче. Точно на 9.IX.1944 г. у 5 часа сутринта. Роди момче, на деня кога дойдоха комунистите на власт. В.: Баш точно тогава. А тя е женена за твоят син, големият син. Т.: Не, за малкия. Оня Костадин не е женен. И като порасна това дете на шест години, там още оная старата къща не я бехме разтурили съвсем. Жена ми, като не може да му гледа дрехите, ги отнела там на една закачалка, та ги закачила, а аз събирам на добитъка храна, понеже у стаите е храна за добитъка, а те у мазето лежат - добитъка. Харно, ама за случка, един обушок паднал от дрехите. И детето се наведе така, погледна обушоко и го прибра и каза, и се обърна къде мене ама обърна се къде мене като възрастен с такива думи: "Дедо бе, защо си ми хвърлил тука обувката?" Казвам: "Каква обувка? Тая обувка е на чичо ти. Ти си малък". "Никакъв чичо, аз съм твоят син Костадин! Само едно не съм доволен от вас. Защо ми сменихте името? Казвах се Костадин, сега ми викате Петър. От това не съм доволен". И аз станях: "Като си ти, защо ни докара на това дередже?" "Я седни тука, че ти разправам цялата история." И пак така почна: "Бехме у поделението 18 души (аз това го разказах) и като ме мъчиха, мъчиха ме, искат да кажем дружината: "Тебе, че те освободиме". "Немам дружина, това що съм го направил, аз съм го направил". "Имаш

дружина, кажи ги, тебе ще те освободим!“ „Немам дружина!“ „Най-после от-
караха ме на стрелбището, да ме стрелят. Но аз не бех у себе си, у телото.
Бях се излъчил и гледам какво стрелят телото и после ме туриха у едно сан-
дъче ли, кошче ли“. После каза по детински: „Отидох при Божето горе, но вие
много плакахте с баба ми. Тогава ми бехте майка и баща, а сега сте ми дедо
и баба. И отгоре ми казаха: „Хайде, стига е плакала майка ти и баща ти, хай-
де иди на земята“. И така беше почнал да разправя тука на ръководителя, ту-
ка по махлата известно време и полека, полека забрави и помен нема сега.
Забравил е. В.: Сега интересно ли му е? Не? Т.: Не знам. Он не приказва по
тоя въпрос. Мълчи. В.: Той сега ожени ли се? Т.: Да, има две деца. И тука има
портрети на убития Костадин. Дойде па се поогледа кога беше още в първите
години. Погледа се, дали е същия и пак си отиде и пак си трае. Нищо не
говори. И пак е у партията, комунист е. Преди две-три години му казвам:
„Петре, ти много даде за тая партия защо си пак у нея“. „Слушай, дедо, не
съм изживял това що трябваше да изживея у тая партия. Ще го изживея и че
се оправим, че станем човек. Ама засега имам работа у партията.“ И го не
закачам. Защо ще го закачам. В.: Ами така смята! Т.: Направи на Георги
Димитров у Перник паметник. В.: Той го направи? Т.: Той. Дадоха му
възнаграждение, златен медал му дадоха. В.: Той като какъв работи? Т.:
Скулптор, каменоделец. Ама всичко може да направи. В.: Значи иска да си
изживее, това което не е изживял? Ами нека да си го изживее. Има време за
него, млад е. Т.: Купи си лека кола. Върви му работата. Те там е още в
партията... В.: Не му е дошло времето тая работа. Трябва да си изживее. Той
трябва да си го изживее това нещо. Нали за нея е дал живота си. Т.: Не знам.
В.: Пък то е много трудно нещо. Т.: Много. Учителят му е помогнал много. В.:
Сега тука обикновено сутрин ставаха, в колко часа ставаха на времето?
Рано? В 5 часа? Т.: Кога има беседа ставам у три часо през нощта. В.: Не, не,
тогава през времето на Учителя? Т.: Ставаха у пет часа. В.: Ставаха в пет
часа, така ли? И какво правеха? Правеха молитви, пееха песни. Т.: Беседа
Учителя държи и има горе една полянка, на нея отидеме да правим
гимнастики. В.: Как се казваше тая полянка? Т.: „Бачище“. Там имаше една
вековна „цера“. Но преди няколко години я отсекоха. Големо старо дърво. И
засадиха борова гора, а полянката са я оставили незасета. И така. Ако не
иде някой от нашите хора, идат момчетата от селото та футбол играят на тая
полянка. В.: Значи там правехте гимнастика? Ходехте ли към Рударци на
времето? Т.: Ходехме.

В.: Там некакъв извор имало? Минерален? Там го откриха. Т.: Да. За
тоя извор Учителят каза: „Тук има подземна река пет, шест метра широка.
Но иде време ще искат да изкарат много вода, ама от тоя дебит един грам
няма да се разреши повече“. И сега направиха баня, басейни, разни работи,
ама дебито е един и същ. Не може. Опитаха се, сондираха - но не може. Не
се дава. В.: Значи нещата на Учителя се сбъднаха. Така. Сега тая стая гдето
сме в момента тука втората под ред от входа, ти в тая стая ли живееше през
време на Учителя? Т.: Кой, аз ли? Учителят живееше в оная първата стая. В
тая втората стая живеехме моето семейство. В.: Искам да ми покажеш мал-
ката стая, а после и трапезарията и ще приключим. Може ли? Т.: Може. В.:
Сега Учителят влезе и седна за пръв път в големата стая? Т.: Седна ей на
онази пейка. И много братя, като тебе казват: „Защо не смениш тая пейка?“
„А, тая не сменявам. Няма да я сменя.“ В.: Сега, Учителят къде седеше като
държеше беседа? Т.: Тука. На пейката. На това място. А пък тия възглавници
ги донесе една унгарка. Една вечер седим на балконо, беше лятно време. И
гледам, жена носи пълен чувал нещо. И дойде тука при мене и казва: „Вие ли

се казвате Темелко?" Отговорих: „Аз“. Унгарката: „Може ли да ми отвориш стаята на Учителя?" Казвам: „Аз за това съм“. И отворих ѝ и влезна с чувала на гърбо. Тури чувало и почна да вади и да вързва на всеки стол по една възглавница и „Учителя къде е държал беседи?" „Тук, у другата стая“. Дойде и тая специална възглавница върза тука и си отиде. Питам: „От къде си дошла тука?" „Откъде, не е твоя работа“, каза. „Аз имам задължение, да го изпълня.“ И заминава. Кажем: „От дека знаеш български? Те български говориш.“ „Слушай, аз знаем седем езика, не само български и затова мога да говорим навсякъде“. И си замина веднага. Свърши си работата и си замина. Постави възглавници. Ония гдето седяха на голите столове са у Невидимия свят. В.: Значи на тая пейка седеше когато Учителят се появява. Т.: А аз тука седях, винаги тука. В.: Тука отъдно седеше. А те другите къде седяха? Тука? Сега има кровати. По-рано как беше? Т.: Немаше кровати. В.: Значи седяха на пода, маси немаше тука. Всички седяха на пода. Т.: Немаше кровати и маси. А по-рано беше тук трапезария. Това момче тук е Костадин. Тая снимка негови другари, те висисти са го рисували кога е мъчен и я донели тая рисунка и я оставили вън на масата и мене не ме е имало тука. И дойдох, гледам портрет на масата. Погледнах, не го познавам, непознат. На бързо рисуван. Харно, но прочетох там и разбрах. Да, и така я закачих.

Сега ще влезем в стаята на Учителя. Значи в дясно, това е леглото. Леглото си беше, тука портрета, това е Евангелие, Библия, беседи. В.: А при Него така ли беше? Евангелие, Библия? Т.: Ето Му стола. В.: Той на този стол седеше? Т.: Тая цигулка е на една сестра. В.: Да, ясно. Значи той седеше на този стол. Така. Тука виждам много интересни портрети? А този портрет на Цветана Щилянова, той оригинал ли е или репродукция? Т.: Не знам. Там не разбирам по портретите, кой е рисувал. В.: Виждам, че са много интересни снимки. Тука е салона на Учителя. Т.: Ето къде е Изгрева. Тук е на Рила, с Учителя. В.: Тука има разрешение от властите да се събирате. Много ми е интересно това нещо отгоре, тези житни класове. Т.: Пък това е жито, когато са закупили местото на Изгрева, тогава най-напред е сеяно жито. И тия класове са оттогава. Донесоха ги. В.: Аха-а. Тука аз съм виждал Учителя на една такава снимка - върви в нивата с узрели житни класове. Т.: Тука е у Мърчаево у едно жито застанал.

Това са първите снимки на Учителя... Тука е вече Пентаграмата. Тука след гимнастика заобиколили са Учителя и задават въпроси, кой каквото го интересува. Тука сме на връх Острец. Когато е бил в Мърчаево. Проф. Белев, а това е жена му, Учителя, това е Мара, Теофана и това съм аз, седнал между двете, а Учителят е сложил ръката си на мойто рамо. В.: Така ли? Това ли си ти между Теофана и Мара. А аз за пръв път я виждам тая снимка, но не знаех, че ти тъй изглеждаш по ония години. Т.: Тук е Учителя на Витоша. Тия горе са от Стара Загора. А тук навънка е д-р Жеков, Учителя и брат Боев. В.: Да, тая снимка съм я виждал. Ами тука? Т.: Тук Учителя се връща от Острец с братя и сестри. В.: Тука кой е? Т.: Ганчо Генчев, а тая ми е дъщерята, която е имала видение с Учителя - Косена. В.: А-а, значи Косена. Значи това е Ганчо Генчев. Много хубаво, виж колко хубаво е запазено и съхранено. Това е една от най-старите снимки на Учителя. Да, много хубаво. Ами туй горе на този балкон? Т.: Това е в Казанлък. Тука е Учителя с брат Боев и стария Камбуров. А това е разрешението. Това е разрешението за музея от 1944 г. В.: Добре е че ни показва всичко. Не сме идвали много отдавна. Добре. Благодаря. Значи такава е била обстановката.

Т.: Дъщеря ми Косена изгуби всичко. В.: Защо изгуби всичко? Т.: Пита Учителя: „Да се женим или да не се женим“. Учителят каза така: „Ако желаеш

може да се ожениш, ама по-добре е да се не жениш". А тя се ожени и загуби всичко и сега все боледува, все не е добре. В.: Има ли деца? Т.: Има деца. Едно момче и едно момиче. В.: Обаче не й потръгна. Т.: Загуби това що трябва. В.: И сега съжалява ли? Т.: Съжалява, ама няма накъде - утекла е работата. Дойде на беседа, вегетарианствува, ама нема това у нея, което на човека му дава живот. В.: Да, човек като загуби нещо после трудно се намира. Отишло е. Т.: Трудно, трудно се намира. В.: Тука никой не ти пречи сега? Т.: Никой не ми пречи. Тука има шест парцела. Всичко съм дал на сина. Само на Учителя стаята да си остане до веки веков, така съм писал у документа. И къщата да остане. В.: Ами хубаво. Аз смятам, че ще го запазят. Т.: И така брат, това е. Посрещам, изпращам, друга работа немам. Взимам си по малко пенсия и не съм никому в тежест, и така живея. В.: Колко ти е пенсията? Т.: 150 лв. Стига за един човек като мене. Те ми даваха от триста нагоре ама за възмездие на убития ми син. Но аз не искам, послушах Учителя. В.: Не ти трябва. Т.: Не ми трябва. Така е казал Учителят. Трябва да изпълнявам. В.: Много е важно човек да изпълнява. Искам да те питам нещо друго. Сега ти толкова години преживя, нали, видя и срещна много хора и т.н. Ето само ти остана тука и твоята къща остана и посрещаш и изпращаш гости. А по София и другаде няма никъде. Защо стана така? Това те питам. Т.: Ще ви кажем и това. Ще ви кажем. Тука имаше една сестра Веса Козарева. Тука беше на квартира в една сестра наша. Там що чете сега беседите. Там беше на квартира у нея. И когато години преди да си замине Учителя, викна ги тия братя по-видните така, които са близко до Учението и им казал така: „Ето ви пари! Ще направите три блока тука на Изгрева. На всеки брат и сестра стая и кухня. Да се съберат у три блока всичките, защото иде време, това пространство, което сте го вземали няма да остане така, ще се застрои“. И така един по един си излезнали, само останала тази сестра. Козарева и казал Учителят: „Тия братя нищо нема да направят. Аз ще го дадем на други. Те ще направят всичко“. В.: Ама това го казал тук в твоята къща? Т.: Не, доле в София, на Изгрева, на Веса Козарева. Ама другите са били там и те си отишли след това. Учителят казал още: „Ние ще ги пръснем по цела София, един с един да се не съставят“. И така стана. Пръснаха се, не се събират никъде. И така. И да искат и да не могат. В.: И защо го направиха? Непослушание. Т.: Непослушание. „Ето парите. Ще направите, три блока ще направите, да се съберат всичките.“ Ама не го направиха. В.: Сега, аз пак не мога да разбера. Не искат да изпълнят или смятат, че Учителят това, което го говори е така казано, хвърлено-речено? Т.: Сега каква им е мисълта, не знам. Важно е, че не изпълниха. Ето това е. В.: Ама мен точно това ме интересува. Това е разрешението на задачата. Сега човек може да не изпълни, но знае, че трябва да го изпълни, ама не го изпълнява. А пък друг път не го изпълнява понеже си казва: „А, Той, Учителят говори разни работи, може и да не стане“. Т.: Ами говори така. Учителят хвърля си думите така на вятъра. Как пък не! В.: Значи, виж как се сбъдна тая работа! Т.: Учителят на изуст не говори! Всичко се изпълни. Аз съм на среща. И софиянци са насреща, но мълчат, не смеят да го разкажат та да се знае как е било. Така е, за софиянци е така. В.: А защо се изпокараха така едни други? Т.: Защото нема спокойствие и има борба за надмощие, кой да води бащината си дружина. В.: Значи за надмощие, кой да води бащина дружина. Т.: Затова се караха. Идват тука при нас и казват за тази сестра - Радка, тука що чете беседите: „Тази проста жена не може да чете, от София треба да дойде друг да чете“. Учена да бъде, по учено да чете. Я им казах така: „Имате си град София голем. После тази що ми казва това, Мария Златева -

цигуларката: „Ти имаш три стаи. Че дадеш една за братството. У две, че седиш и тогава ще разполагаш и командваш какво можеш. А тука, ако има нещо, Учителят ще ми съобщи. Повече нема да ми говорите по този въпрос“.

В.: Много хубаво си им казал и така трябва да бъде. Никой не си дава апартамента. Т.: Ама не могла Радка като чете, не могла да се спира на точки. Колко она може да чете, толкова ние можем да разбираме. Това е. Тя си е за нас. А за софиянци да си отворят апартаментите и да си четат като учени. В.: Вие ѝ разбирате, нали? Значи, колкото тя може да чете, вие толкова можете да разбирате. А пък ония, които много разбират, не си дават апартамента. Заклучат апартаментите, стоят празни стаи. Т.: Една жена като Мария Златева, три стаи държи. Е, защо? Една дай, в другите две стой. Ама не смее да даде. Не смее, страх я да не ѝ вземе властта апартамента. Това е. Ние гордееме ли се, какво правим, не знам. Не сме разбрали Учението, нищо повече. Това е. Не сме разбрали Учителя. В.: Много правилно си постъпил. Т.: Така съм постъпил. После дохождаха от управата, от Братския съвет от София да правят ремонт на стаята тука. Да свалят портретите и да измажат стаята. Казвам: „Това, което е останало от Учителя аз не можем да го замажем. Така да си остане както е било. А пък вие като сакате да си мажете, мажете си там у вашите апартаменти и правете си каквото ви е удобно“. В.: Много хубаво си им казал. Абе те изпуснаха цел Изгрев, сега идват да се бъркат гдето не трябва. Да мажат и замазват, та да изчезне след това всичко. Т.: Те идват да бъркат, да ми се мешат. Аз съм темел. Основа съм. Нема мърдане. Стоим си на местото. В.: Темел, значи твърдо... Ама си имаш името и го държиш сигурно. Т.: Не се колебаем. Турил съм основа у себе си от години. В.: Много години си работил с камък и той те държи. Т.: Петдесет години съм камък чукал. Как мислиш? Не е ден, ни два, петдесет години! А сега идват от София да ме поместят, ама не могат. В.: Ти си темел, затова си издържал. Много правилно си им казал. Т.: Те това е. Това знам, това ви казувам. В.: Слушай, те като дойдат и ще докарат духовете да ти объркат нещата. Много правилно си им казал. Нека да си правят там Изгрев гдето го няма вече, да си водят бащината дружина гдето я нямат. Т.: Аз не спирам никого! Да кажем: Ти нема да дойдеш, ти ще дойдеш, такива работи нема. Аз съм длъжен и най-простио и най-учения еднакво да посрещам. Това ми е работата тук. В.: Много правилно. Т.: Това знам. По-натам не знам. И така си карам и си живеем добре. Що години прекарах така. Не е шега работа. В.: Хубаво, да. Слушай, това е много голема служба. И то не всеки може да я издържи. Ако човек не е темел, не е основа, ако не е принципен - ще се смаже. Т.: Днеска един казал това, утре казал друго, да намета така, да намета онака. Нема такова нещо. Не може така. Кой каквото иска, нека си го прави в София. Така ще бъде тук докато съм аз. В.: Ето виж как минаха поколения, идват едни, други си заминават. Т.: Нема нищо лошо. Всичко е за добро. Виж да ти дойде човек от Грузия, тука на 85 години. Кой го е карал там от Грузия да дойде тука? А? Все има нещо вътрешно да го кара. И той казва така: „Ние старите мъчно възприемаме новото, но младежта, всичко е в школата“. Така каза. Дохождаха французи, дохождаха англичани, дохождаха руснаци и всички си водят преводчици. И аз, това що знам, това им казвам, не може да притурям, не може да оттурям. Знам и кажем. Повече нищо. В.: Службата си е служба и ще си я караш до край. И затова ти дават кредит, да си изведеш службата до края. Т.: Я казвам на тия, руснаците: „От къде намерихте тука едно, последно село? Да дойдете тука?“ „Ние в Москва имаме братство и оттам ни изпрашаха да видиме къде е бил Учителя и какво е било“. Преводчик си водят. Чрез него говорят. Пък и англичаните си има

преводчик. Он пък два пъти дохожда. И дойде един път. Тука разпита ме с преводчико си. Па си иде. Мина се два месеца, па дойде с жена си. Ама така да си приличаха, като брат и сестра. И питам преводчику: „Тази сестра ли му е?“ „А не, жена му е.“ Толкова си приличаха, няма къде. В.: То българите тъй не си приличат и не можеш ги сложиш един върху друг и затова българите не пасват, много трудно се разбират и не могат заедно нещо да направят. То и през време на школата на Учителя много зор е видял с българите.

В.: Създаваха ли ти проблеми след 9.IX.1944 г. братския съвет и т.н.? Т.: Не ги познавам. Те пишат, наряди ми изпращаха, ама аз не знам кои са. За мен наряди не важат. За мене Учителя е Господ и Бог. В.: Не ти създаваха неприятности. Т.: Не. Изпращаха ми само наряди. В.: Опитаха ли се да те командват? Т.: Не. В.: Какво има да командват. Какво може да командват у Мърчаево. Т.: А, това една команда дадоха сега. Тука ние готвехме. И всека неделя по обед като свърши беседата имаше общ обед. Тука имаше една сестра възрастна, не може вече и они като ни гледаха и че вече съм възрастен, не може да я слушам и тя възрастна, казали на тая цигуларката, да каже тя на брат Темелко, че да спре обедата, защото всеки да си носи от къщи защото вече не може да издържа вече. И тя като ми каза, ама я тука имам едно шкафче с продукти, кажем: „Ела, Марио, тоя материал да го хвърлим ли сега? Той нали е донесен от хора? До дека има материал, ще готвиме и свърши ли се материала ще спреме“. И така направихме. Свърши се материала и спрехме. Пък сега обратно, мъчат се пак да готвят, ама не можеме ние. Не ни позволяват силите. Требва вода, требва огън, ред работи требват. Слугуване требва. Досега сме слугували, но сега вече не можем. Пък и тя е възрастна, вече е на 90 години. Други млади нема тука. Всеки може да си направи тук един чай тука, дадено. Някои си останат, постоят няколко часа и всеки си отиде отгде е дошел. Дойдат, постоят и си отидат. А аз оставам, после съм на служба, после съм темел, нали. Темелко ме казват. Та това е за вас от брат Темелко. От днес да то утре като влезем в Новата епоха на Шестата раса.

Бележка на редактора: Темелко Стефанов си замина на 1.04.1990 г. А магнетофонният запис е осъществен от Вергилий Кръстев и Марийка Марашлиева.

РАЗГОВОР НА УЧИТЕЛЯ

(29 и 31 март 1944 г., село Мърчаево)

Що е любов? Да излезеш от калта. Що е любов? Да отидеш на баня да се изкъпеш. Що е любов? Да станеш свещ, да те запалят и да светиш. Да любиш, това значи да влезеш в хармония с Божествения свят на любовта, с ангелския свят на любовта и с човешкия свят на любовта, т.е. с всички добри хора.

Има един Божествен порядък, на който всички наред трябва да се подчиняват. Божественото навсякъде вече си пробива път. Иде новата култура. Иде новата музика. Досегашната музика е само предисловие. Бъдещата култура трябва да се създаде по музикален начин. Сега става една ускорена ликвидация с греховете на хората. Всичко състено се ликвидира сега. Само търпеливите и силните ще издържат тия изпитания. Тия души, които заминават през тези събития ще се върнат като работници. Сега трябва да се молим да се съкратят дните на тези страдания и да се извърши Волята

Божия на земята.

След тези събития иде нещо добро, събуждане на съзнанието. Нов свят се създава, нова култура иде, културата на шестата раса. Иде нов ритъм сега в живота. Всяка нова епоха започва с нов ритъм. Когато човек изявява една Божествена дарба, всички същества, които носят Божественото се притичат на помощ.

Надеждата е свързана с физическия свят. Вярата с духовния, Любовта с Божествения. Надеждата е свързана със стомаха, вярата с дробовите, а любовта е мозъка и ума. След тия силни страдания на хората, ще се изяви славата, благословието и милостта на Бога. Всинца трябва да слугуваме на Бога. Които Му слугуват по-добре неговата любов е по-голяма.

Хората ще дойдат да разберат Бога като Любов. При днешните важни събития трябва да се освободим от всички дребнавости, този лош, онзи лош и да се молим усилено, защото голяма сила има молитвата, тя е дишане на душата.

На земята няма деца, а има дечурлига. А на небето има деца. На Земята няма старци, има старуци. По-рано жената и мъжа съставлявали едно цяло, едно тяло, а после са се разделили, жената от мъжа. Шестата раса ще управлява света. А бялата раса ще заеме мястото на другата раса. Шестата раса ще бъде расата на бъдещето. Японците и китайците са изостанали раси. В бъдещата култура ще има много езици. Но ще има и един общ език. Китайския език е едносричен, едносложен, всяка дума е по една сричка. И ангелите имат много езици. Бог няма нужда да приемат Неговото съществуване, но хората ще се ползват, ако познават Бога. Хората ще трябва да познават Бога в храната, във водата, в светлината. Като дойде смъртта човек се отрича от всичко. Тия растения, които имат много семена са по-малко напреднали, а тия, които имат малко семена са по-напреднали. Човек, който иска да разбира, да знае Божествения език, трябва да разбира много математика. Ако майката иска да избере един зет, тя трябва да гледа той да прилича на мъжът ѝ, ако бащата иска да си избере една снаха, тя трябва да прилича на жена му. Който говори за отрицателни неща, той е болен човек. Животните си имат ръководители и затова трябва да не се измъчват. Един ден Господ ще заличи всички грехове на хората. Миналото ще се заличи като карма, но като филм ще остане. Сега всички хора търсим щастие въвн от Бога, там е погрешката ни. Ако човек има трапчинка на брадата, значи - привързаност, приятелство. За всички хора Бог все по някакъв начин ще помогне. Кой, където се намира Бог по различен начин помага. Сега не трябва да се гледат погрешките на хората. А трябва да се молим, да се предотвратят тези събития. Сега се иска силни и търпеливи хора. Добрите хора не ще бъдат лишени от нищо, на тях Белите братя ще помагат.

Да благодарим за най-малкото Божествено Благо.

СТЕФКА НЯГОЛОВА

(1.11.1903-19.02.1995 г.)

1. КАНДИДАТЪТ ЗА ЖЕНИТБА

Това се случи през 1924 г. Бях учителка в с. Армени, Габровско, което се намира на 12 км далеч от Габрово. Там се запознах с един колега - учител прогимназиален директор в Драгиевци, което село се намира на половината път между Габрово-Севлиево. Той много ме хареса, обикна ме и желаше с мен да дружи, обаче беше светски човек. Аз не харесвах някои негови работи, негови прояви и затова се държах така някакси хладно към него, обаче той много ме обичаше. Така ме обикна. Тогава, дори към края той пожела аз да се ожения за него, обаче аз отидох от Габрово в София да следвам. И тогава трябваше, той ми писа, да се върна повторно да се срещнем в Габрово. Той щеше да дойде там да се срещнем и да се уговорим с него за по-нататъшната негова и моя съдба. Тогава аз бях отишла на Изгрева, срещнах се на Изгрева със сестра Попова, която е наша много добра духовна сестра. Казах ѝ за намерението на този човек към мен и тя някакси така, понеже майчински гледаше на мене, ми каза: „Тогава качи се горе да попиташ Учителя какво ще ти каже за този случай“. Аз много се разтревожих, развълнувах се и почнах бавно-бавно да се качвам горе по стълбите. И когато вече наближих горе на площадката, пред вратата на Учителя, почувствах, че Учителят е отвътре и ме чака да му се обадя. И аз помислих да почукам и в този момент вратата се отваря, Учителят се явява на вратата и ми казва: „Какво има, рекох?“ Аз Му казвам: „Учителю, моля Ви се, мога да ли отида в Габрово, позволявате ли ми да отида в Габрово?“ За какво, защо не Му казах. Той ми каза: „Рекох, може да отидете“. И влезе и затвори вратата. И аз почнах да слизам надолу по стълбите и когато вече наближих към средата на стълбите, почувствах едно силно прерязване около слънчевия възел и така слязох долу и отидох при сестра Попова. Тя ме попита: „Какво ти каза. Каза ли на Учителя?“ „Казах Му.“ „Той какво ти отговори?“ „Той ми отговори, че „може, рекох да отидете в Габрово“. Обаче сестра като слизам надолу почувствах едно остро прерязване като с нож през слънчевия възел. И това като че ли ме отдели от тази случка по-нататък“. И тя каза: „Да, сестра, Той, Учителят не ти е позволил да отидеш в Габрово. Не ти позволява. И ти ще изпълниш и ще послушаш, че няма да отидеш“. И аз тогава изпълних това, което трябваше да изпълня, повече не отидох в Габрово и не се срещнах с този човек, с кандидатът за женитба.

2. ГАЙДАТА

Това, тази случка се случи към 1908 г. Аз живеях с моите родители в Бургас. По туй време Учителят обикаляше България, по своята най-ранна дейност, духовна дейност и държеше френологически сказки, като измерваше главите на българина и черепа им. Той посещаваше много градове в България, но същевременно дойде и в Бургас. Моята майка Величка Стойчева беше една от първите ученички на Учителя. Тя по Негово нареждане ходеше като в Сливен и други градове и държеше беседи по поръка на

Учителя. Освен това тя събираше в нашия дом на женско събрание сестрите в четвъртък като държеше беседа между тях. Освен това тя събираше малките дечица в нашия дом и аз с тях и им разказваше духовни приказки. Все едно, че идваше Господ у дома. В нашия дом вечер се събираха почти всички братя и сестри от Бургас, като майка ми и баща ми приготвяха разкошна божествена трапеза. На нея присъстваше Учителя и много братя и сестри, на които Той държеше беседа. Нашата къща беше голяма, с четири големи стаи, помежду един грамаден салон, към сто стола събираше. Там ставаха женските събрания и детските събрания, които се ръководеха от моята майка. А долу под нас, точно под нашата стая беше кръчма. Една вечер, когато Учителят беше на трапезата и много братя и сестри бяха също на трапезата, в кръчмата долу, която бе в приземния етаж на къщата влезе един гайдар, поръча си вино там, ракия и започна да свири с гайдата. Понеже къщата ни беше паянтова, свиренето горе се чуваше и безпокоеше духовната работа на Учителя. Тогава майка ми излезе отвън и извика тайно баща ми: „Коста, иди долу да кажеш на кръчмаря да го махне този гайдар навън“. И баща ми слиза долу и казал му: „Абе горе имаме гости, моля ти се изкарай го навън този гайдар, да не ни смущава, защото горе много се чува“. Той казал: „Разбирам, господин Стойчев, но той ми е редовен клиент и не мога да го изгоня“. Баща ми се качва горе вкъщи, казва на майка ми. Тя е много смутена. След малко този гайдар продължава, надува, надува, гайдата писука и тя втори път изпраща баща ми, пак без знанието на Учителя, за да каже пак на кръчмаря, да го изгони навън. И оня пак, като слиза баща ми, кръчмаря му казва: „Не мога да го изгоня, защото той е клиент“. Баща ми се качва втори път горе. Всичко това става тайно. Без знанието на Учителя. Тогава Учителят, както стоял на стола и се хранел, казал пред всички присъстващи на масата: „Искате ли да накарам гайдата да спре да свири?“ В този момент гайдаря надул до крайност гайдата и както надувал гайдата, тя изведнъж казала така: „Пи-у-у-у-у-у“ и се спукала. Тогава всички горе чули виковете на гайдаря, който казал и псувал, и викал и крещял: „Толкова години я имам аз таз гайда и досега не можа да се продъне, а сега се пукна“. В туй време Учителя взима кърпичката си, слага я на устата си и почва да се киска: „Кис, кис, кис, кис“ и всички се засмели, братя и сестри на това, което Учителят е извършил. Утихнала цялата къща наедно с кръчмата и си провели събранието. Значи Той с мисълта си пробил гайдата. Та има сили, които съдействуват, но има и такива, които противодействуват, но Бог превръща всичко на добро.

3. ЗМИЯТА

На много от възрастните приятели е известно, че на 12 май 1936 г. бе нанесен побой на Учителя от двама платени агента.

На 1.VII.1936 г. брат Лулчев с група от десет души братя, и моят съпруг Крум беше с тях, отидоха да построят лагера на братството, палатките на братята и сестрите на 7-те рилски езера на Рила. На 10.VII.1936 г., петък сутрин с автобус тръгва Учителят с голяма група братя и сестри. И аз бях с Него заедно с двете деца - Светозар и Костадин. Направи ми впечатление, че още в автобуса Учителят ме изглежда някакси строго, което нещо малко ме смути и си казах, навярно не трябваше да пътувам с тия две малки деца. По онова време, понеже пътя не беше хубав както сега, автобусът можеше да ни закара до Горския дом. Там слязохме всички и поехме пътя пеш нататък. Като стигнахме някъде около мястото където е сега хижа Вада ни посрещнаха

братята, тия от първите, които бяха тръгнали на 1.юли. Те бяха слезли, за да ни посрещнат и да ни помогнат при качването. Моят другар Крум беше между тях. Всички извадихме от пригответената за път храна, насядахме на тревата и се наобядвахме. След това сложихме по някоя дреха на едно място, върху които да може да полегне за малко време Учителят и да почине. През време на почивката забелязах, че Учителят ме гледеше много строго. И аз си казах, дали не трябваше да пътувам днес с тях, защото не бях Го попитала. Скоро ние с Крум и децата ни, със сестра Попова и Невена Неделчева и други сестри тръгнахме да вървим бавно напред, а Учителят остана още да си почива с група братя и сестри. Повървахме около един час и аз се отбих с Косю в гората, за да се изпиша. Той не искаше да отива там между две дървета и висока трева. Изведнъж като държах детето, аз изпиших. Ухапа ме нещо, като с нож отзад ме преряза на десния крак долу до петата. Обърнах се и видях змия-пепелянка с черен зиг-заг на гърба. Тогава казах на другите, които бяха с мене: „Змия ме ухапа“. Сестра Попова и Невенка изцедиха кръвта на десния крак отзад близо до петата, бинтоваха крака и пак тръгнахме, но аз почнах да чувствам, че отслабвам и се подувам. Тогава казах на Крум да спре, да си почина малко до един камък на дясно. А Крум по пътя се молеше за мене. Явиха се облачета, слънцето се скриваше и пак се показваше из облаците. В това време Учителят вече е бил тръгнал бавно с групата към Вада. Трябва да подчертая, че в този момент здравословното състояние на Учителя беше много тежко поради ударът, който му е бил нанесен в главата с тьпо оръжие през юли същата година. От това Той получи парализа на ръката и крака си и затруднен говор. Това наложи Той да прекъсне държането на беседите и не участваше в Паневритмията. Братята и сестрите помислиха, че Той вече си заминава, но въпреки всичко Той тръгна на тая екскурзия като вървеше съвсем бавно и често си почиваше обграден от топли грижи на своите любящи ученици. В този момент някой брат казал на Учителя, че една сестра е ухапана от змия и е по пътя нагоре. В същия миг, о чудо, Учителят, който едва се е движил нагоре по пътя, веднага забързал силно напред, братята се изпотили да тичат подир Него. В това време аз съм спряла до два камъка, на един камък, облежната на него и си почивам от умората и от отровата. Така както си стоях изведнъж почувствах между двете вежди голяма сила насочена към мен. Учителят идваше към мен с голяма сила и мощ и аз почувствах идването Му. Казах: „Круме, Учителят идва“. И действително скоро Учителят дойде и се тръшна до мене от лявата ми страна на другия камък. Братята Го питаха: „Учителю, искате ли вода от термоса?“ А Учителят тогава им каза: „Дайте на нея, рекох!“ Учителят ми посочва с пръсти: „Идете нататък и се опитай да повърнеш“. Подават ми една чаша топла вода и аз я изпих. И веднага ставам и отивам настрана отсреща и повърщам всичко, и отровата. Връщам се отново при Учителя, а Той ми казва: „Идете, рекох, още веднъж и повърнете!“ Отивам пак и каквото е останало го повърнах и се връщам. Облекчена се почувствах. Тогава Учителят с групата тръгнаха да вървят към Вада като оставиха един брат да ми помага. С тях беше и брат Лулчев и той ми каза, че ще ми прати кон през нощта, да се кача на него и да отидем с Крум и децата на рилския бивак на второто езеро. И ние с Крум и децата тръгнахме полека към Вада. Аз вървах много бавно по пътя, много наблизко лягах и си почивах и същевременно се унасях, понеже не виждах почти. Очите ми бяха подути, а братът, който ме придружаваше ми казваше така: „Сестра, поне като легнете гледайте да не заспите“. Плашеше се от мене. Когато пристигнахме на Вада Учителят вече беше с групата горе на баира и ме чакаха да видят дали аз съм пристигнала на Вада. Щом ме видяха, че идвам на Вада, Учителят и групата тръгнаха да отиват нагоре. Като стиг-

нахме на Вада, там имаше една овчарска колиба. Крум ми направи едно легло от пръти, бани на крака, върза ми счукани маслини и понеже почваше да вали, влязохме в селската колиба. Като чуха каракачаните, които бяха вътре, че съм ухапана от змия, казаха: „Да вземем мерки! Какво чакате?“ На тях крава им умряла от ухапване на змия. А аз се обадох и им казах, че мерките са вече взети и ще дойде кон сутринта да ме вземе. Те не повярваха на това. Рано сутринта, на другия ден към 3-4 часа брат Лулчев пратил кон, качиха ме на него и така пристигнах на Рила. Голямо беше моето учудване и смущение когато пристигнах сутринта на кон на бивака и видях, че Учителят и цялото братство ме чакаха и посрещнаха. Тогава ми помогнаха някои братя да слеза от коня. Отидох в палатката ни, но едва виждах, очите ми бяха много подути. Учителят все още не беше добре, не държеше беседи, не идваше вечер на огъня, никого не приемаше в палатката си. Единствено приемаше Крум, за да му дава наставления за моето лечение. Крум ходеше да пита Учителя каква храна да ми дава. И така слава на Бога, оздравях без лекарства. След една седмица идва при мене един каракачанин да иска игла от мен да си шие нещо и ме запита: „Онази от вас, която я ухапа змията, умря ли?“ Аз му отговорих: „Ами това съм аз“. „А моята крава я ухапа змия и тя умря. Теб Господ те е спасил.“

На 12.август 1936 г. паралелно с моето оздравяване стана велико чудо с Учителя. Неговото здравословно състояние се подобри значително. Според Крум, както се е подобрявало състоянието на Учителя, така се е подобрявало и моето състояние. Болестта взе да изчезва. Той започна да се движи свободно, започна да говори и същия ден отиде на изворчето и обиколи лагера. За голяма радост на всички братя и сестри същата вечер Учителя слезе на братския огън при всички. Неговото слизание по стъпалата беше велико тържество за всички. Всички братя и сестри със съзри на очи от радост запяха песента „Светъл лъч от горе слиза“ Има запазени снимки от това време - всички заедно до Учителя на чешмичката. Дълго време след тази случка братята и сестрите ме гледаха накриво, смятайки, че аз съм допринесла за влошаване здравословното състояние на Учителя, което и без това никак не беше добро. Ще отбележа, че тогава се връщаме след летуването през хижа „Скакавица“ и Сапарева баня. Така при завръщането си през същата година по пътя ме настигна брат Борис Николов. Той ме запита: „Я ми кажи, сестра Стефке, как стана твоето ухапване от змията?“ И аз му разказах всичко подробно. Той ме изслуша внимателно и накрая ми каза: „Ти си взела участие в болезненото състояние на Учителя и затова когато се е подобрило Неговото състояние и твоето се е подобрило“. И наистина в денят когато Учителят отиде до чешмичката и след като се върна вечерта слезе при огнището и всички плачеха от радост и Му целуваха ръка и аз бях също добре.

И чак сега ми стана ясно защо Учителят ме гледаше толкова строго, когато тръгвахме за Рила. Той ме подготвяше за изпита, който имах да мина по пътя за Рила. Върнахме се в София на 13.август 1936 г. в четвъртък, заедно със синовете ми - Светозар беше на 4 години и 23 дни, а Косю на 2 години и половина.

4. ОЗДРАВЯВАНЕТО НА БРАТ НЕДЕЛЧО

Брат Неделчо, който посещава често Учителя, един от Неговите ученици един ден отново се разболял и почувствал остри болки в стомаха си. Отива при Учителя и казва: „Учителю, нещо съм много болен, имам страшни болки в стомаха“. Учителят казал: „Брат, рекох, утре сутринта в 10 часа се

пригответе за екскурзия“. „Ама как, Учителю, аз съм толкова болен, толкова ме боли!“ „Рекох, 10 часа, бъдете точен, пригответе си раницата.“ На другата сутрин, разбира се, брат Неделчо в 10 часа, превиващ се от болка, с раница на гърба очаква Учителя за екскурзията. Кога поглежда Учителя поканил само него и още три съвсем възрастни сестри. Една от друга по-възрастни и те ще вървят на екскурзия, всички заедно. Неделчо, Учителят и тия три възрастни сестри, тръгнали за екскурзията, вървят бавно, едвам, едвам, сестрите пъхтят, Неделчо пъхти, болки в стомаха и едва върви. Вървят нагоре, Учителят бърза и те щат-нешат бързат. Сестрите се изпотили. Започнали, едната свалила раницата, кой ще грабне раницата? Няма друг кавалер освен Неделчо. „Неделчо, рекох, вземете раницата на сестрата, тя не може да върви.“ Грабва Неделчо върху своята раница и раницата на едната сестра, продължава той едва се влачи, тътри. В това време другата сестра се изпотила, свалила палтото. Кой ще вземе палтото на сестрата? Няма друг кавалер. Разбира се, брат Неделчо. Грабва Неделчо палтото на втората. След малко хоп и багажа на третата, натоварил се като магаре, вървят нагоре. Пъхти брат Неделчо и тука болки в корема силни и едвам върви. Учителят бърза, не може да го стигнеш. Стигнали най-после на Бивака. „Ох“, отдъхнал си Неделчо. Сега ще почива. Какво ще почива. Кой ще запали огъня, кой ще свари чай да пият всички и Учителя. Няма друг кавалер. Разбира се, брат Неделчо. Тръгва той да търси, събира дървета, запалва огъня, сварява чая. Таман сварява чая, кипва чая, изпиват го чая и той решава вече, ще почива, туй-онуй. То в тоя момент се явява една буря, едно течение, един вятър, хвърква шапката на Учителя, бяга шапката. Кой ще гони шапката, тия възрастни сестри не могат. Разбира се, брат Неделчо, той е кавалера в групата. Търчи брат Неделчо подир шапката, хваща шапката, връща я, поднася я на Учителя. И си казал: „Ох, вече най-после малко да си почина, да си отдъхна“. Изведнъж Учителят става и като се забързва и казал: „Бързо, бързо, тръгваме веднага, веднага тръгваме, идва буря, идва дъжд“. Той още запъхтян както е грабва багажа и тръгва надолу. Търчат надолу бързо, че идва буря. Той търчи, те след него. Стигат и той вкъщи ни жив, ни умрял. Преуморен, ляга, заспива, на сутринта като се събужда ни болки в стомаха, ни нищо, оздравял напълно. Огледал се жив и здрав. Отишъл при Учителя да благодари. „Е, рекох, болен здрав носи. Духът е, който дава живот.“ И се усмихнали двамата.

5. ВАКСИНИРАНЕТО НА ВЕЛИЧКА

Това се случи през 1943 г. Нашата дъщеря Величка беше на две години и трябваше да я ваксинираме. Но аз не исках да я ваксинирам, тъй като Учителят не препоръчваше ваксинациите и инжекциите. Отидох с нея да питам Учителя какво да правя. Ако не я ваксинираме глобата беше голяма. Учителят ми каза: „Рекох, не я ваксинирай, а за глобата ще се нареди“. И тъй направих както ми каза Учителят. Не ваксинирах дъщеря си Величка и след това не получихме и никаква глоба. Един ден Крум срещнал в града Георги, сестриния си син. Той работеше в общината и му казал на Крум: „Ти знаеш ли какво направих, вуйчо? При мене имахме една заповед да те глоба с 400 лв., защото не си ваксинирал дъщеря си, но аз скъсах и унищожих заповедта“. Тогава Крум разбрал думите на Учителя: „Не ваксинирайте детето, а за глобата, ще се нареди“.

6. БАЩИНСКА ГРИЖА

Аз бях младо момиче и една година заедно с Учителя и братството през лятото отидохме на Рила, на второто езеро. Учителят, заедно с група братя и сестри бяха открили едно изворче, недалеч от нашия бивак. Учителят казал, че то не е било открито от 3000 години. Тогава всеки ден Учителят с братя и сестри отиваше да работят над извора, като братята носеха мраморни камъни отдалеч и украсяваха изворчето под ръководството на Учителя. Той сам взимаше пряко участие в изграждането на чешмичката, както и във всички останали работи около извора. Сега това изворче е известната чешма на второто езеро с двете мраморни ръце, чиято вода, според думите на Учителя, е лековита. Така един ден Учителят с братя и сестри бяха на изворчето и работеха както винаги. А аз реших да отида на „Езерото на чистотата“, да се измия и тръгнах от бивака сама, минах покрай чешмата, там беше Учителят и братята, работеха изворчето с Него. Аз минах покрай Учителя и Го поздравих, но ги отминах и тръгнах нагоре покрай Харамията. Забелязах, че Учителят ме следеше с очи докато аз вървах нагоре сама. От там отидох на „Езерото на чистотата“. Там нямаше никой. Имаше облаци и слънцето се показваше между тях. Едно птиченце само чуруликаше. Като слязох долу, тръгнах за чешмата и видях, че Учителят беше още там. Щом ме видя, че идвам, веднага напусна чешмичката и си тръгна за Бивака. Това беше по обед, към един часа. Значи Учителят е бил там, с мисъл бащинска ме е пазил, докато бях на езерото и се завърнах благополучно. А планината крие много изненади - приятни и неприятни.

7. ГУШАТА

Аз бях заболяла от гуша и си слагах шалче бяло, да не се вижда. Един ден бях с братя и сестри, беше и сестра Златева-майката с нас, стояхме пред приемната стая на Учителя. По едно време Той се показа на вратата и се обърна към мене с думите: „Рекох, какво имате там?“ и посочва шалчето ми. Аз се смутих и Му казах: „Ами имам гуша“. Той тогава каза да донеса зехтина от стаята Му и да ме разтрие сестра Златева. Тя ме разтри с Неговия зехтин. В неделя, когато Учителят държеше беседа, чух че каза така: „По разни части на тялото на човека се явяват тумори и гуши“. Като чух това си казах, това се отнася за мене. Той продължи: „Те се лекуват с маза-не със зехтин и разтривки, като всеки ден в продължение на девет дни се казва следното: „Всеки ден туморът намалява! И така за девет дни трябва да изчезне“. И аз така постъпих със себе си. Всеки ден мажех тумора (гушата) си със зехтин, казвах формулата и разтривах гушата си със силна вяра. И действително до деветия ден тя се стопи и изчезна напълно.

Жената на нашия комшия Божидар беше заболяла също от гуша. Един ден идва наша сестричка Петра и ми казва: „Имаш ли зехтин да дадеш да занеса на Таня да си намаже врата, защото има гуша?“ Аз казах: „Имам зехтин“. Дадох в една чешка, така половинка чашка зехтин и й казах как да го намаже. И Петра взема зехтина и отиде у Танини да я намаже. В туй време на мен ми казаха от Невидимия свят: „Ти ще идеш да разтриеш Таня“. И аз веднага ставам, туй беше преди обед, ставам и отивам у Тяна таман те ще я разтриват и веднага почвам аз да я разтривам, тъй както правех с мене си. Разтривки силни и много молитви и разтривки до изпотяване. Толкова много трябваше да я разтривам. Това беше първия ден. После продължих, втория ден, третия ден и усилвах разтривките, около половин час я разтривах и до-

като дойде деветия ден гушата ѝ се стопи и нищо не остана от нея. Като лекувах Таня, аз всеки ден като я разтривах и казвах формулата на Учителя, че гушата ѝ намалява. Така постъпвах всеки ден, докато дойде деветия ден, в който абсолютно изчезна нейната гуша. Тя беше много голяма. Лекарите останали учудени от нейното тъй бързо оздравяване. Тя беше пила йод според техните препоръки и приеа, че се излекувала от йода. А моята гуша от какво оздравя?

8. ОТРАВЯНЕ

Аз бях сготвила спанак в бакърен тиган. Бях студентка и ми дойде на гости колежка също студентка. Ядохме с нея за обед, а останалото не го махнах от тигана, а го оставих там и вечерта го изяхох. През нощта почувствах, че съм се отровила от тая храна. Повръщах черно и бях много зле. Сутринта болна отидох при Учителя на Изгрева. Бях почерняла цялата от окисления бакър. Аз живеях в града в наши роднини. Помня, занесох Му весници и питка. Учителят се показа на вратата, взе ги, но аз не Му казах, че съм болна, тъй като не обичах да Го безпокоя. И тръгнах си, но още не бях излязла навън от двора до къщичката на Балтова, паднах, стана ми лошо и припаднах. Колко съм лежала не зная. След малко станах, огледах се и видях, че никой няма. Казах си, никой не ме видя като паднах и си отидох у дома. Повръщах още, но усетих, че състоянието ми се подобрява. Учителят, който виждаше всичко беше видял моето тежко отравяне и ми помогна със Своята силна мисъл, да оздравея. Макар, че аз не Му казах нищо за болестта си, Той беше разбрал моето тежко положение и ме спаси по невидим начин. Аз разбрах това по внезапното настъпило подобрение след мълчаливата ми среща с Него. Чак тогава аз разбрах с какви незначителни методи Учителят помагаше и спасяваше дори и от смърт. Той ме спаси от смъртта. Как стана всичко това не можах да разбера. Обикновено другите като отидат при Него, започвали да Му говорят: „Тъй Учителю, Тъй Учителю...“ Учителят казваше, че другите се въртели покрай панталона му. Те не са имали туй съзнание, да помислят пред Кого седят. Аз знаех, че стоя пред Господа.

9. ПЛАЦЕНТАТА

Това се случи на 23. януари 1934 г., във вторник сутринта. Костадин се роди към четири часа сутринта. Четири часа се мъчих с неговото раждане. Акушерката беше все над главата ми. Най-после той се роди и беше увит три пъти с пълната връв около него. Родил се благополучно. След това аз си починах от раждането, обаче плацентата не падаше. Мъчих се час и половина да се освободя от нея. А това е опасно за една родилка. Аз дишах едвам, едвам. Акушерката искаше да търси медицинска помощ. Тогава аз казах на Крум да отиде и да попита Учителя, какво Той ще каже. Крум отишъл при Него и Учителят му казал: „Намерете, рекох, малко едно шишенце и да духне тя в него“. Аз направих това. Щом духнах в шишенцето и то едвам, едвам, защото нямах вече никакви сили. Плацентата падна, но с помощта на Учителя тя падна, като духнах в шишенцето. Така аз бях спасена от кръвотечение. Той ми помогна да се спася. Наистина беше странно и необяснимо, че това съвсем леко духване в малкото шишенце ме спаси. Аз почувствах, че Учителят беше вече взел предварителни мерки, за да ме спаси. Но трябва да има една външна физическа причина, за да се обоснове това велико чудо, което нап-

рави Учителят с мене. Птищата, по които Той помагаше и спасяваше дори и от смърт бяха незначителни и необясними от съвременната медицина. За да прикрива своите методи на духовна помощ, Той си служеше с най-различни средства, за да не се прочуе със своите чудеса. А такива Той правеше почти всеки ден с нуждаещите се и любящи за Него души. За Него беше достатъчно да каже на някой болен брат или сестра: „Изпий, рекох, чашка гореща вода или сварете си, рекох, чорбичка от картопки, или разтрийте се с чист зехтин“ А можеше да препоръча и екскурзия на болния и те по чудо оздравяваха. А понякога Той помагаше незначително, без болния дори да Му е казал за състоянието си. Тогава нямаше нужда Той да препоръчва физически мерки. След срещата си с Учителя внезапно болният оздравяваше. Наистина това бяха необясними методи за медицината. Но трябва да подчертая, от своя личен опит, че помощта Му беше духовна. Той беше в състояние да направи всичко ако болния заслужаваше това. Учителят беше способен на чудеса.

10. ОТКЛОНЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Понеже Косло не остана в братството, отклони се, хапва си месо и си попива, изобщо си живее един светски живот, Учителят каза за него: „Аз помогнах при неговото раждане и сега пак ще му помогна, но той трябва да се върне в пътя си оттам откъдето е направил отклонението. Тогава ще му помогна. По-късно ще е“.

Един ден след като играехме Паневритмия на полянката на Изгрева брат Иван Антонов ми каза: „Това, което ще ти кажа, то се отнася за Косло“. Аз се зачудих, какво ще ми каже, но той започна: „Учителят каза: „Всички онези, които се родиха на Изгрева и се отклониха от него с камъни ще ги натоваря!“ И продължи: „Това, което ти казвам сега е закон!“ И наистина много тежки изпити мина Косло с жена си. Тя беше много болна и си замина. Той се освободи привидно, но сега сърцето му не е добре. Преживява тежки кризи. Уж казва, че е добре сега, но той не трябва да пие. Трябва да се освободи от месото, а не иска да се освободи. Отклони се и сега му е трудно да се върне в пътя. Ето защо сега той е натоварен с камъни и ще си ги носи. Такъв е окултният закон на отклонението.

МЕТОДЪТ НА ТЕМЕНУЖКИТЕ

Веднъж брат Звездински напълнил една голяма чанта с беседи и отишъл при Учителя като Му казал: „Учителю, ето аз съм напълнил тая чанта с беседи и съм готов да отида в провинцията да разнасям Словото“. Учителят в отговор му казал: „Не така, брат, не така“. „Ами как“, отговори той, Звездински. „Рекох, трябва да се работи като теменужките. Те растат между тревите и когато минаваме покрай тях те ни даряват своето уханье“. Брат Звездински в отговор навел глава, взел беседите и си излязъл. Разбрал, че не с проповеди и пропаганда ще се разпространява Учението, а с живия пример на живота ни. Така, че на брат Звездински не му беше дошло времето да бъде истински проповедник.

11. НЕПОЛУЧЕНОТО ПИСМО

Това се случило в първите ранни години, когато Учителят обикалял още градовете в България и държал сказки по френология. По него време моята майка Величка заболяла тежко. Ние живеехме в Бургас. Моят баща Коста Стойчев написал писмо до Учителя в София, в което Му разправял за болестта на майка ми и искал от Него съвети за лекуването ѝ. Баща ми беше чиновник в пощата и сутринта отишъл на работа в пощата. Тъкмо щял да пусне писмото за Учителя, подали му телеграма, която била от Учителя. Той прочел телеграмата. В нея Учителят му давал съвети и начини как да излекува майка ми. Това било отговор на писмото му, което било още в джоба му непуснато. Баща ми приложил съветите на Учителя, които Той му казвал в телеграмата и състоянието на майка ми се подобрило и тя оздравяла. Сам Той казва: „Когато имате трудна задача за решаване или някакво голямо изпитание и желаете да получите Моят съвет и съдействие, достатъчно е да ми напишете кратко писмо от няколко реда и след това оставете писмото на масата, без да го прашате и бъдете сигурни, че Аз ще получа това писмо. Ще намеря начин да ви отговоря и укажа своето съдействие и помощ независимо къде се намирам Аз“.

Има много такива факти и примери от живота на Учителя, които говорят за Неговите възможности на велик посветен и на Учител, който е свързан с Бога, с космоса и за когото всичко е възможно. Той не се намесва когато някой ще придобие някаква опитност. За Него нямаше нищо скрито под слънцето. Той виждаше и чуваше всичко, което ставаше по земята. Той долавяше мислите и копнежите на всяка душа и на всички помагаше по невидими пътища. Окото на Учителя беше будно за всички страдания, нещастия и радости на хората. Той проникваше целия човешки живот и го носеше в себе си. Той помагаше, за да внесе духовен импулс в техния живот. Учителят можеше да лекува неизлечимо болни, да възкресява даже и мъртви, защото Той беше Господар на живота и на смъртта и познаваше законите на живота. Имаше примери на лекуване на болни граничещи със смъртта и на възкресението. Имаше всичко на Изгрева. Тук бе мястото, където Духът Господен обитаваше.

12. ПЛАНЪТ ЗА РАЗРУШАВАНЕ НА ИЗГРЕВА

Преди доста години, още по времето на Учителя съгласно благоустройствения план на Мусман, нашата къща на Изгрева оставаше в центъра на два кръстосващи се пътя. Това налагаше тя да бъде разрушена. Ние бяхме много обезпокоени. През лятото един ден, ние с моят другар мажехме къщата си. Целият ни багаж беше изнесен навън по двора и ние целите изцапани с вар работехме. По едно време аз излизам на двора и поглеждам, на пътя пред къщата ни стои изправен Учителят и гледа къщата. Аз се много смутих къде да Го посрещна. Изтичах вътре и извиках смутено: „Круме, тичай навън, Учителят е дошъл при нас“. Той изкочи бързо навън, без да обръща внимание на своя външен вид. Отидохме до Учителя и тогава Крум Му разказа за плана и бъдещата съдба на нашия дом. Тогава Учителят каза: „Всичко, рекох, ще се нареди добре, така както трябва“. И Той тръгна по пътя като моя другар Го изпрати. И действително този план на Мусман пропадна изцяло. Нашата къща си остана и ние живяхме в нея още дълги години, дори и след заминаването на Учителя от този свят.

Един брат отишъл при Учителя и Му казал: „Учителю, планът Мусмас

засяга целият квартал „Изгрев“. А Учителят му отговори: „Какво представлява за нас планът Мусман? Той не ни засяга. Ще бъде това, което ние кажем“. Доживяхме и това. Изгревът бе изметен с невидима метла, а жителите му бяха настанени в държавни жилища. Никой не остана без подслон. Наистина се сбъдна това, което реши Учителят.

13. ТЕЖКИЯТ СЪД

Моите двама сина Светозар и Костадин, малки деца на 5-6 годинки, те двамата заедно с едно свое другарче отишли надвечер да играят на поляната под нашата къща. Там бяха построени няколко братски палатки. Децата влизали и излизали от палатките и така се гонили и играели там. По едно време намерили от някъде пирони и с тях хубаво надупчили една от палатките. Тя беше стара, гнила палатка и се оказа, че е на сестра Елена Андреева. След тази голяма пакост извършена от тях те биват строго порицани от някои братя и сестри. Скъсаната палатка трябвало да се заплати от нас. Когато научихме това ние се смутихме много. Грабнахме децата и ги заведохме при Учителя. Той да ги съди. Учителят разговарял известно време с тях и им разказал някаква приказка, след което ги пуснал да си отидат като им казал: „Други път да не правите вече така!“ След това се обърнал към ощетената сестра и ѝ казал: „Сестра, рекох, аз ще платя палатката!“ Тогава сестра Елена съвсем объркана и смутена, каза: „Тя не струва нищо, Учителю, че да я платите, тя беше стара палатка. Аз, Учителю, ще ушая нова“. Сестра Елена Андреева шиеше палатки на братята и сестрите. Аз измъчена и силно смутена от постъпката на децата ги прибрах вкъщи и строго ги наказах. Те плачеха и аз плачех заедно с тях. Неизмерима беше любовта на Учителя към всички. Със своето велико снизхождение Той беше винаги готов да прости и да поеме отговорността върху себе си.

14. ЛАНЕЦЪТ

Една година когато Учителят беше в клас и държеше беседа току изведнъж Той каза: „Искате ли да превърна ланецът си, който е сребърен в златен?“ Той мина няколко пъти с пръстите си на дясната ръка и о чудо, ланецът от сребърен се превърна в златен и заблестя. Този ланец беше на врата Му, Той умееше да си служи с алхимията. Ланецът остана златен до края на живота Му. В окултна школа има задачи и има практическо приложение на окултните закони. В това се убедихме.

15. ПРОСВЕТЛЕНИЕТО

През 1944 г. Учителят се евакуира в Мърчаево. Там отиваха много братя и сестри да Го посещават. Там отиваше и брат Лулчев да Го посещава, но Учителят все не го приемал. Той стоял отвън, стоял и все не бил приет от Учителя. Тогава брат Темелко го запитал: „Защо, брат, не те приема Учителят?“ А той му отговорил: „Друг път ще ти кажа, брат“. И веднъж, пак като отишъл брат Лулчев при Него, Учителят бил на екскурзия с братя и сестри на Витоша, на връх Острец. Тогава брата повикал брат Темелко и му казал: „Ще ти кажа сега защо не ме приема Учителя. Аз, брат, много обичам германците и една нощ сънувах следния сън: германците нахлуват в Русия и кой мислиш, че ги води? Това бях аз. В този момент виждам насреща ми рус-

ките войски, които идват срещу нас и кой мислиш ги предвожда? Това беше Учителят. Аз бях изумен. Значи аз се боря срещу Учителя. Едва сега аз разбрах голямата си заблуда". След това брат Темелко му казал: „Защо, бе брат, си тръгнал начело на германците да се биеш с русите?" А той отговорил: „Много ги обичам, брат, и исках те да победят русите". След време Учителят приел брат Лулчев и разговарял с него.

По време на войната и на големите бомбардировки Учителят често седял замислен на полянката и доста умъчнен и изведнъж както така седял, затворил си очите и просто се излъчва и започвал да се моли. Попитали Го: „Учителю, какво правите Вие в този момент?" Тогава Той обяснил: „В този момент загиват милиони души било във войната, било от бомбардировките. Всичките се молят на Бога. И аз съм тук, но молитвите им достигат до мен и аз се съсредоточавам, приемам всичките техни молитви и ги препращам нагоре към Бога". По този начин Учителят е помагал на всички тези души, които си заминавали в дадения момент.

Учителят като седял на планината често повтарял: „Господи, Господи!" Брат Галилей го попитал: „Учителю, защо е необходимо толкова често да повтаряте името на Господа?" Учителят казал: „Душата ми непреривно търси Бога". По този начин той е бил и като проводник на всички страдащи и молящи се в момента хора на земята. А през 1943 г. бяха започнали големите бомбардировки над София.

16. СИГНАЛ ЗА ПОМОЩ

През време на една от своите беседи, както държал беседа Учителят изведнъж се вгълбил в себе си, притворил очи и след миг написал на черната дъска трите букви „SOS" и обяснил: „В този момент в Атлантическия океан потъва един кораб. Той е издал своите сигнали за помощ SOS, обаче никой на този кораб не се моли. Няма нито един, който да вярва в Бога, който да търси Неговата помощ. „Аз приемам тези сигнали, но понеже нито един на кораба не се моли, ние не можем да окажем помощ и съдействие на кораба. Той ще потъне". И действително след няколко дни във вестниците писали, че на тази и тази дата, около толкова часа в Атлантическия океан е потънал кораб. Времето и датата съвпадали с момента, в който Учителят се просто съсредоточил, замислил и написал на черната дъска сигнал „SOS".

Учителят е бил винаги готов да помага на душите независимо те къде се намират и в кой край на света. Но в случая е било необходимо винаги да има поне една будна душа, да има връзка с Бога, заради която да се окаже помощ и на останалите. В този случай не е имало нито един, който да се моли на Бога и затова Учителят не е пожелал да помогне на даващите се. Законът на справедливостта Божия е много строг.

17. ПОМОЩТА

Един наш добър брат Гръблев, често пъти помагал на душите под ръководството на своя ръководител. Той бил в жива връзка със своя ръководител и вечерно време като заспивал, той го повеждал и отивал да помага там, където той ме нарежда. Една вечер неговият ръководител му казал: „Лягай си по-скоро тази вечер, защото имаме важна работа". Братът си легнал, заспал и се излъчил. Тръгнал със своя ръководител. Той го завел на един самолет, който катастрофирал в момента и му казал: „Помагай сега!" Брата видял ед-

на красива, хубава жена и се спуснал да помогне на нея. Пожелал да помогне на тази жена, но неговият ръководител веднага го спрял, издърпал го и казал: „Не, не на тази, а на онази ще помогнеш“. Той погледнал, тя била грозна, слаба, дребна, но послушал своя ръководител и спасил нея. И действително на другия ден местни жители намират на сушата тази жена останала единствена жива от катастрофиралия самолет. Всички останали членове и екипажа загинали. Когато братът попитал своя ръководител: „Защо трябваше да спася тази жена, а не другата“, той му отговорил: „Защото в дадения момент тя беше единствената, която се молеше на Бога и търсеше Неговата подкрепа и закрила. Ние можем да помогнем само на този, който в дадения момент има будно съзнание. Понякога се спасява само той, а понякога заради него се спасяват и всички останали. Това зависи от кармата на присъстващите“.

18. УЧИТЕЛЯТ И ХРИСТА

През време на съборните Елена Иларионова отивала сутрин горе в салона в Търново където Учителят е държал своите беседи. Салонът по онова време бил обкичен с панделки в най-различни цветове на дъгата, от единия до другия край. Тя отивала сутрин да измете салона, да го пречисти, защото преди обед или след обед там ще има беседа. Нали е събор. Един ден тя пак се качва горе в салона. В това време Учителят свирел на цигулка. Долу на двора много братя и сестри слушали Учителя като свири и се наслаждавали на Божествената музика, която Той предава от Невидимия свят чрез цигулката си. Когато тя отишла да мете Учителят престанал да свири и тръгнал към нея. Както отивал към нея образът Му започнал да изчезва постепенно, постепенно и се заменил с образа на Христа. Той я запитал: „Кой съм аз?“ Но на нея устата се била сковала и не можела да отговори пред това преобразование, което станало пред очите ѝ. Нищо не отговорила. Втори път пак така. Получил се образът на Учителя и после изчезнал и пак се получил образа на Христа. Той отново я запитва: „Кой съм аз?“ Тя пак не можела да говори. И трети път пак се повторило това нещо. Образът на Учителя отново изчезнал, за да се появи образа на Христа. Образът отново я запитал: „Кой съм аз?“ И пак изчезнал и се заменил с образа на Учителя. И трите пъти сестра Иларионова не могла да отговори.

Минал целият ден и вечерта когато се прибирали вкъщи, а Учителят нощувал у Иларионова, тя Му казала: „Учителю, аз разбрах, че в миналото Вие сте били Христос!“

19. ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

На 27.декември 1944 г. сутринта изпратих малкия си син Косю да купи нещо от магазина, който по него време беше зад салона. Отишъл Косю и купил каквото трябва от магазина и се връща. Това беше рано, около 7.30 - 8 часа и като идва ми казва: „Майко, ами ти знаеш ли, че Учителят умря? И Го чакат братя и сестри, плачат и Го чакат да възкръсне!“ „Какво разправяш.“ „Ама ето това ти казвам, всички плачат.“ И аз, както съм вкъщи, вземам палтото, а навън студ, страшен студ беше когато си замина Учителят. Обличам палтото и тичат към салона. А навън пред салона като Цербер, пази Иван Салонски, така наричахме брат Иван Антонов. Но Учителят беше още в приемната стая. В момента като пристигнах Иван Антонов беше отишъл някъде и аз успях да вляза и видя Учителя. Учителят беше така положен и гла-

вата Му беше вързана с кърпа. Поклоних се и какво съм казала не помня, но знам, че Го видях заминал. Нямаше дишане, нямаше нищо. А сестра Савка беше някъде, не беше там или някъде нататък. И аз си отивам за къщи. В същото време, в тоя голям студ братя и сестри изнасят всички столове от салона навън, на двора, защото Учителят ще бъде положен там, в салона. По това време Георги Димитров беше в Москва. За да бъде погребан на Изгрева е трябвало да се иска разрешение от Георги Димитров. Телеграмата била предадена, но чакали отговор. В същото време се била разразила такава силна буря, че връзката с Москва била прекъсната по телеграфа и минало доста време докато се възстанови. За кратко време връзката била възстановена, в което време се получило разрешението от Георги Димитров, че може да бъде погребан на Изгрева. Веднага след това телеграфът отново спрял да работи. Но важното било, че телеграмата се получила и с това бил разрешен въпроса за местото където да бъде погребан Учителят. И тъй, Учителят си замина в сряда, а погребението бе извършено в неделя. А беше такъв студ, всичко беше сковано от студа.

На мене лично по това време ми се дадох от Невидимия свят следните слова: „Светлите разумни същества се интересуват от тебе като помагат на всичко, което е добро по великата Воля на Великия Миров Учител благ. Ти, твоите деца с Крум задачите си блестящо ги реши. Ти завърши един златен кръг в твоя живот с тях. Затова ти сега си освободена завинаги от такава голяма отговорност, никога занаяпред няма да раждаш. Слава на Бога, слава на Великия Миров Учител благ, слава на светлите разумни същества!“ „За нашия поглед“, казват те, „няма скрито, покрито.“ Той беше си заминал вече, поклоних Му се и казах или не казах нещо, нищо не помня. А Той така, като че е заспал. Вече не дишаше. Беше 7.30, а Той в 6.30 ч си заминал. И аз оттам бързо излизам докато го няма Иван Антонов, защото той постоянно пазеше, не пущаше никого, а пък аз отидох без да ми пречатствува някой. Като излизам виждам сестрите как плачат и изнасят столовете от салона навън. Между тях и Веса Жечева. А пък навън беше студ! И лед беше сковал всичко. После Учителят Го пренесли на местото където седят стенографките, но аз не бях вече там. Аз си дойдох къщи, защото имам работа. Тия четири деца, това не е едно дете, имам грижи около тях.

Всяка вечер отивахме в големия салон край Учителя, но нали не бива да се пали печка, бе студено. Ние насядвахме на столовете, пеехме и се молахме. Спомням си, че един брат беше дошъл от някъде и свиреше на цитра, но не го познавах. Това беше всеки ден до събота. В неделя като че се пооткри небето. Разрешението го имахме, гроба беше изкопан и оставаше погребението на тялото на Учителя. На поляната, на която играехме Паневритмия направиха три кръга като носеха тялото на Учителя, а ние вървахме след Него. Накрая спряха на местото където беше изкопан гроба до лозичката. Братята бяха сложили дъски на дъното на гроба, върху които поставиха ковчега с тялото на Учителя. Може би и отгоре е имало дъски, не помня повече. Изминаха 45 години оттогава - не беше ден, не беше два - цяла вечност.

При един случай синът ми Любомир Няголов разказа следното: Учителят бил казал пред братя и сестри преди да си замине, че е необходимо да си замине, защото в противен случай можело да бъде ликвидиран от комунистите, което обстоятелство щяло да донесе едно ново 500-годишно робство на български народ. Защото робството ни под турците е резултат от това, че българите са преследвали и гонили богомилите от България.

Е, може ли да умре един Учител? Умира човекът. Но Духът възкръсва. А Учителят бе Дух в Сила и Мощ и всичко бе обвито в Любов.

20. СТЕФКА НЯГОЛОВА И ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА

Стефка разказва: „Родена съм в Бургас на 1. ноември 1903 г. нов стил в семейството на Величка и Коста Стойчеви. Ние живеехме в една гръцка голяма къща, в която най-долу беше кръчма, над нея нашата кухня и други помещения, а над тях един голям, грамаден салон, от който се влизаше в четири стаи за живеене. У нас често идваше Учителят - Петър Дънов, който престояваше у нас понякога цял месец. Понеже имахме тоя голям салон, в който можеха да се поберат до 100 души, събиранията на хората от Братството ставаха у нас. Естествено, по онова време братята и сестрите бяха малко на брой 10-15 души, които тъкмо се бяха запознали с Учителя и новите идеи. Майка ми ръководеше женските събрания и същевременно събираше децата - нас и ни разказваше приказки.“

Стефка Няголова е била взета от Величка Стойчева още от бебе на 40 дена. Майка ѝ била починала и баща ѝ я занесъл в черквата - така постъпвали с децата, преди много години, които са останали сираци без майка, а не както сега. Учителят така наредил щото Величка Стойчева да я види и последната когато я видяла за пръв път казала: „Ето моето дете!“ Така Стефка била приета в домът на Величка и Коста Стойчеви, които нямали деца. Стефка казва, че майка ѝ я гледала толкова хубаво, просто като принцеса, с голяма любов и големи грижи. Но станало така, че на 14 години когато станала Стефка майка ѝ я оставила, тя починала. Накрая преди да си замине за другия свят казала на мъжа си: „Коста, да гледаш Стефка!“ Величка Стойчева е била една светла и интелигентна душа. Стефка разказва за нея: „Ще ти кажа нещо за нея: Тя обичаше да се облича много хубаво, с изящни дрехи въобще. Величка, дъщеря ми на нея прилича. Биваше семпло облечена, но красива. Ето ти един пример за нея. Веднъж тя беше облечена с домашната си рокля. Потропа се на вратата, тя слезе долу да отвори и види кой троп. Като отворила вратата тя не познала гостите, нито те я познали. Те запитали: „Тук ли живее Величка Стойчева?“ Тя отговорила: „Да, тука живее, но почакайте малко аз ще отида да я извикам“. А какво мислиш, тя отива горе и се преоблича, слага си други дрехи и слиза долу да посрещне гостите. Можеш ли да си представиш? Този пример много говори за нея, какъв човек е била и как е държала за външния си вид, как се е обличала и какво е правила. Аз не съм като нея, казва Стефка. А гостите били баща ми и още някой с него. И това е станало по нареждане на Учителя. Баща ми, истинският ми баща дошъл да види как ме гледат. На времето той ме бил занесъл в черквата. А майка ми - Величка Стойчева ме гледала толкова добре. Тя ми изписваше дрехи от Париж. Дори ме имаше на снимка с една рокля цялата в дантели. Била съм на 5-6 години. Въобще много грижи полагаше за мен и казваше: „Не съжалявам, че съм взела Стефка, че съм я отгледала“. Мисля, че майка ми от простуда си замина. Тя беше слаба и деликатна. Когато си замина баща ми - Коста Стойчев е отишъл във Варна при Учителя, който бил тогава интерниран във Варна през 1917 г. и му казал за заминаването на майка ми, а Учителят отговорил: „Използваха случая да я грабнат когато мен ме няма“. Ето ви един пример за размишление.

Величка Стойчева е родена в Габрово. По баща се е наричала Заимова. Заимови са били фабриканти. Величка Стойчева си заминава 1918 г., а баща ми Коста - 1946 г. Той е бил предан на Учителя. Когато Учителят си заминава 1944 г. Коста Стойчев казал: „Щом Учителят си заминава и аз съм готов да си замина“.

Запознанството на Величка и Костадин Стойчеви с Учителя е станало

вероятно, когато е обикалял България като е изнасял сказки и изследвал главите на българите. Величка Стойчева е била готова душа и сестра и е приела веднага Учението. Учителят я изпраща в провинцията да държи беседи. С Минчо Сотиров и жена му бяхме близки. Майка ми беше приятелка на жената на Минчо Сотиров. И с Пеню Киров бяхме близки. На брат Пеню Киров жена му е била гъркиня. Той бил заврян зет. Като такъв той бил зависим от родителите на жена си. А те не са били хора от братството, нито жена му. Ще ти разкажа един случай с Пеню Киров: един ден се потропало на портата им. Брат Пеню отишъл да види кой е. Като отворил вратата видял един беден човек, съвсем бос, който си показвал краката. Като го видял брат Пеню решил, че трябва да му даде да се obuе и отишъл да потърси някакви цървули, да му ги даде и тъкмо намерил и отишъл на вратата да му ги даде, останал учуден, че бедният човек го нямало, бил си отишъл. А Учителят, Който бил там му казал: „Ти знаеш ли кой беше този просяк? Това беше Христос!“ „Тъй ли“, рекъл Пеню Киров и тръгнал да го търси из улиците. Но тук просяк, там просяк, не могъл да го намери.

Величка Стойчева е била учителка в Силистра, дори имаше една снимка нейна като учителка, но съм я изгубила. Тя е учителствувала преди да ме вземат у тях, а след това не е учителствувала. Останала е домакиня.

Има запазена кореспонденция между Учителя и Величка Стойчева, която съхранявам и пазя свято.

София, 14 май 1990 г. Записала на магнетофонен запис, преписала, подготвила и редактирала Марийка Марашлиева

21. БЕЛЕЖКИ

Написването на опитностите на Стефка Няголова има своя предистория. Със синът ѝ Светозар се познавахме отпреди 20 години и от него бяхме слушали за много опитности през време на Школата с баща му и майка му. Но минаваха години и тези опитности останаха да се носят във въздуха като спомени. Те трябваше да се напишат, заради което написахме с д-р Вергилий Кръстев по негова идея едно писмо и един план до сина, до Светозар - синът на Стефка Няголова, с което го умолявахме да одобри нашият план. Аз лично го занесох, той го прочете и поради това, че беше зает ме препрати към майка си, за да почна работа с нея. Така аз ходих няколко пъти и записвах на магнетофон разговора със Стефка. Ако това беше направено преди 20 години материалът щеше да бъде по-обемист и по-подробен. Остана нашата надежда, че Светозар в следващия етап на нашата работа би могъл да допълни и даде онова, което майка му не е разказала. Освен това знаехме, че той си водил бележки и може би в бъдеще тези неща ще бъдат разказани по-подробно. Ние сложихме началото. В нашия план трябваше да се дадат опитностите на Крум Няголов, на Стефка Няголова, така също и на Величка Стойчева и да се опише нейната просветителска дейност в Бургас и да се проследят нейните публикации и статии във вестници и списания в онази епоха. Но се оказа, че в течение на времето много неща бяха избледнели от съзнанието на Стефка Няголова и тя не би могла да каже повече от това, което сме записали. Темата за Величка Стойчева е една голяма тема и изисква задълбочена, настойчива работа за няколко години. Вероятно това ще направят следващите поколения. Например, в списание „Виделина“ от д-р Миркович от Сливен има статия от Величка Стойчева. Снимковият материал на Величка Стойчева от първите години на кръжока в Бургас са много ценни. Така също и работата на просветното дружество в Бургас от 1922 г. Оказа

се, че Учителят е водил кореспонденция с Величка Стойчева, която кореспонденция трябваше да се прикачи и накрая към онова, което бихме написали за нея. Стефка Няголова е осиновена дъщеря на Величка Стойчева. Това нещо го знаеха три поколения от Братството: поколението на Величка Стойчева, поколението на Стефка Няголова и поколението на Светозар Няголов. Но сега Стефка Няголова поради свои съображения отначало не искаше да изнесе този факт. Смятаме, че истината трябва да бъде една и това е истината за Величка Стойчева, която се е жертвувала и е решила да реализира една идея от Словото на Учителя, а това е идеята за жертвата, която е първа проява на Мировата Любов и първата реализация на Космичната обич. Нейните опитности са верни и достоверни, защото ние бяхме ги чували от устата и на други нейни съвременници. Нашата задача е да ги предадем. Беше ползван и магнетофонен запис изпратен от Величка, дъщерята на Стефка Няголова, която от дълги години живее във Франция. Включихме препис от писмата на Учителя, които лично бе направила Цанка Екимова. Една обща работа засега приключи.

ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

22. ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА И СТЕФКА НЯГОЛОВА

Стефка Няголова (1.XI.1903-19.II.1995 г.) е една от учениците на Учителя Петър Дънов, която идва по времето на Школата на Учителя 1922-1944 г. Още нейната майка, Величка Стойчева е била една от най-първите ученички на Учителя. Тя живеела в гр. Бургас когато Учителят през тези начални години на този век е изнасял сказки из България и е правил своите френологически изследвания. Когато е идвал в Бургас е отсядал за дълго време в къщата на моята баба Величка. Майка ми Стефка е била на пет години, когато Учителят я галел по главата и е казал: „Тя ще пее!“ И наистина, тя имаше чуден глас и пееше много хубаво. В къщата на баба ми Величка е имало голям салон, който е събирал много хора и там Учителят е говорил и е държал сказки. Имало е и общи вечери.

Баба ми Велика е посрещала Учителя с голяма Любов, все едно, че Господ ѝ идвал в домът ѝ. Заедно с дядо ми Костадин Стойчев са организирали приемите. Баба ми е била безкрайно предана на Учителя.

През 1917 г. Учителят е бил интерниран във Варна в хотел „Лондон“, когато баба ми Величка си заминава. Дядо ми Коста отива във Варна, за да съобщи тъжната новина на Учителя. Той се показал горе на балкона и като научил, казал: „Те използваша случая, че аз съм затворен тука и грабнаха Величка!“ Майка ми Стефка на 14 години остава без майка.

Когато Учителят организира един от първите събори в гр. Търново, Той изпраща покана на майка ми. Тя отива на събора и за нея започва нов съзнателен живот в служба на Учителя и на Бога. Майка ми се оженя за Крум Няголов и има четири деца: Светозар, Костадин, Величка и Любомир. Ние сме изгревски деца, понеже сме родени на Изгрева.

Бях на три години и половина когато си замина Учителя. Макар че бях толкова малко дете, така добре помня заминаването Му. Майка ми ме заведе

в салона. Всичко бе в бяло. Аз като видях Учителя положен на леглото, много силно се развълнувах. Майка ми ми каза да Му целуна ръка. Аз благоговеех пред Него и не желяех да Го безпокоя. Казах: „Той спи. Ще Го събудя!“

Ние живеехме на Изгрева в малка дървена барака и бяхме много бедни. Семейство с четири деца. Баща ми беше чиновник, а майка ми не работеше. За Братството ние бяхме „бедните“ или Стефка с многото деца. Малцина помогнаха на това отрудено семейство и ние бяхме за изпит на Братството и на Изгрева. Спомням си, след заминаването на Учителя, когато се слагаха братски трапези по време на братските празници, то нас винаги слагаха накрая на масата. По средата седяха заслужили братя и сестри и масите пред тях бяха отрупани с плодове, с баници, сирене, кашкавал, маслини, което ние като многодетно семейство, тези лакомства за нас като деца не ги виждахме в скромния ни дом в онези бедни години. Е, разбира се за онези, които седяха накрая на масата също достигаше по нещо, но в нашите детски очи остана запечатано, че лакомствата и изобилието се слагат само пред заслужилите братя и сестри. Независимо от това от нашата бедна къщичка успяха да излезнат трима инженери от четирите деца на майка ми. Спомням си, че майка ми разказваше, че веднъж брат ми Светозар, като деца си играели в двора и Учителят се доближил до него и казал: „Как се излъга да дойдеш тук на земята?“ Така, че днес брат ми Светозар избра пътя на ученичеството, докато другия ми брат Костадин предпочете света. А ние с брат ми Любомир оставаме верни на Учителя през всички времена.

В младите си години моят баща Крум Няголов получил предложение от католическото общество в София да бъде изпратен на техни разноски да се обучава в Италия като свещеник от католическата църква. Баща ни отива и пита Учителя и търси Неговия съвет. Учителят казал: „Не ти трябва. Остани си тук“. Баща ми разбрал, че Учителят не му разрешава и остава в България. След 9.IX.1944 г., когато комунистите дойдоха на власт, едни от първите съдебни процеси бяха срещу свещеници от католическата църква в България. Те бяха изпратени в концлагерите и затворите и мнозина измряха там. Чак тогава баща ми оцени съвета на Учителя, че ако бе отишъл в Италия, завършил и станал свещеник, то той трябваше да раздели участва си с онези в концлагерите и затворите. Така бе спасен живота му благодарение на Учителя и на неговото послушание към съветите Му. Майка ми беше домакиня, грижеше се за многодетно семейство, но успя да издържи и видя всички свои деца да израстат и всеки да тръгне по своя път. Ще поднеса няколко стиха за нея и за Величка Стойчева:

И ето стигнахме във храма,
светилник мощен в Небеса
и ангели небесни пеят
възторжен химн на Любовта.

Ще идем ний да се срещнем,
с Учителя велик на Любовта
с песни святи ще прославим
любимият и обичан наш баща.

И толкова си ти щастлива,
с ново тяло в вечността
и младост, сили в теб се вливат
в безсмъртие и вечна красота.

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА

Настоящият материал бе подготвен от мен въз основа на два магнетофонни записа. Под мое давление Величка Няголова направи един запис от спомените на майка си. Другият запис бе направен през 1990 г. от Марийка Марашлиева след като написахме писмо до Светозар, синът на Стефка

Няголова, която живееше при него. Той ѝ разреши, а Марийка осъществи записа. След време тя прехвърли на машинописен текст двата магнетофонни записа и той бе сглобен от мен с подходящи заглавия. И така бе реализиран един план отпреди 30 години.

Писмата на Учителя Дънов до Величка Стойчева, които прилагаме са препис от Цанка Екимова, направени през 1972 г., когато я помолих да стори това след като ѝ бе представен моят план. А Стефка Няголова се съгласи и ѝ предаде писмата за препис. Сега ползваме това копие. Така че това е един общ труд от мнозина, но реализиран с помощта на няколко човека. Такъв е окултният закон на Синархическата верига: десетия член на веригата е дължен да реализира идеята свалена от първия член от Невидимия свят. Десетият човек я реализира. Затова поместваме трите закона на Синархическата верига на Бяло Братство, както и писмата на Учителя до Величка и Костадин Стойчеви.

ТРИТЕ ЗАКОНА НА ВЕРИГАТА

I. Люби Господа Бога твоего с всичкото си сърдце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В него ще намериш твоето здравие, твоето щастие, твоето блаженство.

II. Люби ближния си както себе си, в него ще намериш основите в твоето подигане.

III. Бъди свършен както е Отец Твой свършен. В него ще намериш връзките на вечния живот, извора на всичките блага.

Все що попросите в Мое име, Аз ще го сторя.

Не бой се мало стадо. Отец Ваш е благоволил да Ви даде царство.

Свещеният подпис

На когото трябва да се помогне, Аз ще помогна и на всекиго едного ще се даде според вярата. Душата, която не се научила да очаква с радост и да приема всичко с вяра от Господа, има да учи и от своята опитност и от тази на ближния си.

23. ПИСМА НА УЧИТЕЛЯ ДО ВЕЛИЧКА И КОСТАДИН СТОЙЧЕВИ

София, 27.X.1909 г.

Любезна В. Стойчева,

Получих писмото ви и ръкописа. Мислите изложени са добри. По въпросът за душата на жената, ето що се казва: „И създаде Бог човека по образу своему - по образу Божию създаде го: мъжки и женский пол ги създаде“. Тогава излиза човекът е цялото, а мъжът и жената това са двете лица на човекът по проявление, а по същност са едно. Мъжът и жената това са символи на човешкия дух и душа. Те ще се съединят, когато Бог влезе да живее в тях. В Христа, казва Духът в Словото няма мъжки и женски пол. И във възкресението те ще бъдат като ангелите. Следователно в полето на Мъдростта, в раят в третото Небе те ще се обединят. А тук на земята трябва да работят усърдно за това обединение. Духът, който ще ги обедини, Той е Божествената Любов. Когато тая Любов почне да действа в своята пълнота, тя ще роди исканите плодове.

А Любовта не дири своето си. Може да я четете.

В. В. (Винаги верен)

(Свещеният подпис)

Любезна г-жа Стойчева,

Получих писмото ви и ръкописа и днес ви го изпращам обратно с пощата. Мисълта ви е добре. Правете песъчни бани на Стефка между 11-12 часа при морския бряг. Ако и Коста прави не ще бъде зле. Нека си прави измивки отвън на стомаха, слабините и седалището със слънчева вода, да прави леки гимнастически упражнения плавно, да диша дълбоко, да отправя умът си нагоре към Небето, да има вяра и упование в Господа и всичко ще се уреди за добро.

Моя поздрав Ваш П.К.Дънов

София, 8.VI.1911 г.

Любезни К.П.Стойчев,

Получих писмото ви. Ако ви се отвори път идете в Месемврия. Месемврия е добро място. Стига да идете. Аз ще ви посещавам когато минавам през Бургас. Човек всякъде може да служи на Бога, стига да има добрата воля. Да се служи на Господа е приятно. Вървете по дадените ви наставления и нема да сбъркате.

Как е дядо Сапунов? Всичко ще се оправи, всичко ще се нареди, само че иска време, труд, постоянство и работа.

Ваш верен П.К.Дънов

Трябва ти търпение. Не всичко, което е приятно е добро, и не всичко, което е неприятно е зло. Пътят на знанието е послан с мъчнотии и страдания. Това е програмата на земното училище на живота. Коего Господ е наредил, то е добро и което е допуснал то е приятно. Само то носи благословение за отрудената душа. Чети от книгата на Завета на цветните лъчи на светлината пета страница и петнадесета.

(Свещеният подпис)

Търново, 6.XI.1911 г.

Любезна г-жа В. Стойчева,

Получих писмото ти. В тия неща се изисква силна вяра. На всекиму от Небето се дава според неговата вяра. Брат ви трябва да се научи да търпи, да вярва, да уповава, да е готов на всяка жертва. Ако може да изпълни Волята на Господа, Аз ще му помагам. Предайте моя поздрав на всички мои приятели.

Ваш верен П.К.Дънов

П.Н. 1912 г. (Поздрав за Новата 1912 г.)

Когато сърдцето е чисто, душата светла, умът възвишен, пътят на живота е ясен.

П.К.Дънов (Свещеният подпис)

Пловдив, 11.II.1912 г.

Любезна В.Стойчева,

Получих вашето писмо. Писах в София. Ако сълзите на една душа произтичат от сърдцето, то тя се чисти от своето минало. Гледайте нагоре. Стремете се към пълнотата на живота. На Господа ний дължим всичко и нему трябва да посветим живота си на земята. Да, да утешим, да олекчим наскърбените и падналите духом, да повдигнем страдающите. Молете са за преуспяване на Царството Божие. Там гдето е Господ има единство.

Поздрав на всички.

Дънов

19.IV.1912 г.

Любезна В. Стойчева,

Свършената Любов изпължда всеки страх. Какво казва Христос, Великият Учител? Който иде при Мен, Аз нема да го изпълдя. Трябва ли когато мине някой

облак между слънцето и пролетния цвят да се смути то за тези промени. Дните през пролетните дни не са все ясни и засмени. Има облачни, дъждовни, бурни, така е Господ наредил. Гдето има скръб има и радост, а гдето нема радост има скръб. Разбирайте добре живота. Разбирайте добре своите стремежи. Изваждайте поучения от всичко. Не тълкувайте нещата криво. Не допускайте това, което не е в съгласие с Волята на Господа. Бъдете здрави и весели, за да работите за Тогова, Който ви е пратил на земята.

Ваш верен П.К.Дънов

София, 24.X.1912 г.

Любезна В.Стойчева,

Получих писмото ви. Г-н Боев ако може да ми изпрати материала. Материала да го прегледам от горе и тогава може да преписвате. Само да го прати препоръчано да се не изгуби. Господ ще изведе всичко на добър край само вярна непоколебима в Него. Всяко дело изисква усилие и жертви. Засега без това не може, за човека всякога е било мъчно да се жертвува за доброто. Когато дойде пълнотата на Божественото съзнание, тогава работите ще се изменят. Бъдещето носи за всички, които се подвизават добро.

Поздрав на всички.

Ваш верен П.К.Дънов

София, 23.III.1912 г.

Ч.В.Х. (Честито Възкресение Христово)

Да възкръсне Господ в сърдцето ви, да просветне в ума ви, да се прослави в живота ви.

Дънов

1913 г.

Мир на Небето и радост на земята.

Г.С.Ц. (Господ Саваот цар) Н.Ц.С.В. (Небесният цар Саваот Великият)

П.К.Дънов

София, 11.V.1913 г.

Любезни К.П.Стойчев,

Получих вашето писмо. Върху ребуса ще говорим, когато се дадат всичките отговори. Всяко добро усилие в каквото и направление и да се извърши все принася своите добри плодове. В живота има много задачи да се решават, много цели да се постигат, много работи да се завършват. Човек е като плодно дърво, при всяко лято трябва да цъфти, върже и дава плод. Господ е всичко добре наредил, и който разбира пътищата Му, ползува се от Неговите блага, а който не страда, който ги следи въздига се, а който ги изоставя спъва се. Ходете във виделината, която имате и всичко ще се преобърне като на зазоряване.

Моя поздрав на Величка и вам, а така и на Стефка. Поздрав на приятелите.

П.К.Дънов

14.VI.1913 г.

Да не оскудява вярата ви. В края Господ всичко ще преобърне на добро. Работите ще се оправят, те са вече в най-високата точка на своя развой. Всички приятели в Търново са запазени невредими. Минали са през изпита добре и сега са бодри и весели в милостта на Онзи, Който ги е избавил. Бурните пътища са непостижими. Повидимумо всичко върви на зло, но всъщност всичко е добре. Защото само Господ ръководи работите, а там гдето Той работи всичко става добро. Аз ви имам предвид всички. Трябва да помогнем на всички ония, които имат най-голяма нужда. Съдействайте и вие там всички.

П.К.Дънов

(Бележка: Търновското земетресение е на 1.юни 1913 г.)

София, 18.VII.1913 г.

Към всички

Това е епохалната година, за която ви бе казано. Бурите, които се повдигат са неща, които трябва да дойдат, за да се опита вашата вяра, вашата Любов. Зад тия бури стои Един, Който наблюдава вървежа на всичките работи. Един Който не дреми. Той е известен през всичките векове с Името на Когото се крепи всичко. Аз съм с Вас, не бойте се. Всичко ще се преобърне за добро. Тия, които нашествуват ний ги знаем, те минават под многото имена. Но Господ е Господар на света. И без Него нищо не става.

(Свещеният подпис)

Търново, 21.XII.1913 г.

Любезни К. Стойчев,

Получих вашето писмо, а така също и колета с рибите и лимоните. Благодарим за вашата услужливост. Рибата това е добра емблема на Християнството. Думите Исус Христос Син Божий, Победител трябва да бъдат лозинка на човека в неговия земен живот. Да му дават подтик за работа и смелост, да побеждава мъчнотиите в ежедневиия живот. Човек на земята има да учи много работи и му е потребно да се запознае с много закони на живота. Всеки трябва да стане нещца в своята работа. Временните изпити и страдания, които се случват на човека на земята са неща, които му показват истинския път на неговото духовно развитие. Всеки е длъжен да работи в своя живот тъй както Бог го е научил и го учи да се ползува от всички блага. Да благодари на Бога за здравето, за живота, за добрите мисли, за добрите желания, които му е дал. Да благодари за всичко в сърдцето си. За ония малки случки, за онова внимание, с което Господ благоволява да Го посещава. Трябва хората да станат добри деца, послушни, прилежни, трудолюбиви и работливи като пчели. Това като се върши, всичко друго ще дойде навреме. Има време за всички неща.

Моя поздрав на Величка и на Стефка, а така също и на всички приятели.

В.В.В. (Винаги Ваш Верен) П.К.Дънов

В.2м, 1914 г.

Любезни К. Стойчев,

Не е зле да опитате вашето желание. Опитва всякога най-добре решава нещата. Хлопайте и ако ви се отвори добре. Поговорката казва опита е без пари. Безполезните колебания в едно или друго направления поставят човека в недоумение. Засега само това мога да ви кажа.

Ваш верен П.К.Дънов

Казанлък, 20.VI.1914 г.

Любезна Величка Стойчева,

Слушайте ръководството на Благия Господен Дух. Вършете всичко, което е за доброто на Вашата душа и душите на Вашите ближни. Всяка възраст на човешкия живот си има своите възжеления. Блажен е онзи, който разбира пътищата Господни и ги следва. Не пресиляйте работите. Всичко трябва да се прави тъй както е отредено отгоре. А това значи, да се научи човек да живее. Това е великото изкуство. Да знаеш как да мислиш, как да говориш, как да работиш, как да четеш, как да пееш, как да свириш, как да се учиш и възприемаш вечните блага. Преходното е преходно, временното е временно, непостоянното е непостоянно. Изгривание и залазване винаги стават в природата. Земята не стои, но се движи. Движи се и човек при другарите си. Бъдете хитри, умни като змиите и незлобиви като гълъбите, казва Учителят. Доста е на денят Неговото зло, повече от това да се не притуря на деня, защото става непоносимо тежко.

За баните може да правите и едните, и другите, според както ви е по-удобно. Тези работи зависят от доброто и лошото време. Трябва да се съобразява човек.

Моя поздрав вам и на всички приятели.

(Свещеният подпис)

София, 9.III.1915 г.

Любезни К. Стойчев,

Получих писмото ви и пратката. Да расте вашето сърдце, да се въздига вашата душа в пътя на Господа и да сияе Неговата Истина в Вашите умове. Ходете с вяра. Бъдещето е светло и Господ е, Който въздига всичко. Вярата носи в живота светлина за ума, доброта за сърдцето и здравие за тялото.

Привет Вам и на Величка, Стефка и на всички приятели. Да посрещнете радостно и весело Новата Година и да бъде благословена вечерята на всички братя на Господа.

Ваш верен П.К.Дънов (Свещеният подпис)

София, 22.III.1915 г.

Пътят на живота към Христа е светлина приятна.

Ц.Б.И. (Цар Бог Истина)

П.К.Дънов (Свещеният подпис)

София, 15.IX.1916 г.

Любезни Костадин Стойчев,

Спазвайте строга хигиена и диета. Краката винаги топли, главата хладна. Сърдцето спокойно, ума трезвен. Всяка болест е обусловена от ред причини. Ще мине всичко. Търпение.

П.К.Дънов (Свещеният подпис)

София, 25.III.1916 г.

Любезна В. Стойчева,

В отговор на твоето писмо, ще ви кажа следната мисъл. Дълги години трябва ученика на духовната наука да следва в Христовото училище, за да проумее вътрешния смисъл на живота. Живот, това е една приятна дума. Но той има много отношения. Той е както нотите на музиканта трябва добър свирец да изпълни неговите положения. Някой път върви миньорната гама, някой път мажорната гама, друг път хроматическата. Който разбира музиката на живота, слави Господа, възпява Нему в душата си, благодари, очаква и живота върви и Бог благославя търпеливата и смирена душа.

Поздрав на Коста.

Ваш верен П.К.Дънов (Свещеният подпис)

София, 21.VI.1916 г.

Любезни К.В.Стойчев,

Получих вашето писмо, промените в живота са една неизбежност. Случват се неща, които могат да изненадат и вещия в работите. Но всичко си върви в реда на ония закони, които Бог е създал. Те постоянно урегулират вътрешния вървеж. Често трябва да се утаи водата, за да се види що има по дъното живота. Трябва да се дигне мъглата пред силния вятър, за да се разкрият хубавите гледки на живота. Засега така ще вървят всичките работи, за да се разкрият хубавите гледки на живота. Засега така ще вървят всички работи, докато се оправят. Поздравете Величка. Много хора сега са изгубили не само своите чепици, но много по-важни неща, ръце, крака и много други удове, а някой и своя живот. Трудно е да се разбира вътрешния смисъл на живота. Всички търсят това на земята, което не се намира тук. Земята е място на смъртната долина, място на

страдания и стенания неволи, скърби. Това е то участта на сегашните хора. Доброто бъдещето го носи. Господ е пратил Духът си да озари и просвети и научи верните.

Моя поздрав на всички приятели там.

Ваш верен П.К.Дънов (Свещеният подпис)

София, 25.IX.1916 г.

Любезна Величка Стойчева,

Получих писмото ви и колета. На земята стремежа на човешката душа е да изпълни своя дълг. Доброто, правото, милосърдието, Мъдростта, Истината са основи на Божествения свят. Само един живот основан на тях е постоянен, вечен и безсмъртен. Има два живота в светът, единият съпроводен със смъртта, другия с милосърдието. Когато времето е бурно, трябва търпение. Когато е хубаво, трябва да се работи. Това е смисъла.

Ваш верен П.К.Дънов (Свещеният подпис)

София, 5.XI.1916 г.

Любезни К. Стойчев,

Получих вашата телеграма. При сегашните условия трябва жива вяра. Вярата е, която дава живот. Всеки трябва да върши Волята Божия и то добре. Мъдростта, която е отгоре първо е чиста, после мирна. На земята при сегашните порядки човек не може да му върви по мед и масло. Страдания ще ги има и то изобилно. Величка знае пътя, да върви по него, както се изисква от всякого, който следва Христа. Павел едно време и той се оплакваше от много работи и вследствие мъчнотиите отвън и отвътре се обезпокоявал. Когато страда тялото, това не е човека, когато страда сърдцето това не е човекът, когато се безпокои умът, това не е човекът, това са променчивите неща в човешкото естество. Човекът това е Божествената душа, която живее свързана със своя Дух. Тя стои над всички тревоги и безпокойствия отгоре. Когато светът се вълнува и тревожи, тя гледа тихо и спокойно на бурното и развълнувано море. Нека се вълнува морето, нека се безпокои светът, сега е новото време. А верующата душа да върви спокойно по своя път на развитието.

Моя привет вам и на Величка. Всичко ще се уреди за добро.

П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

За много работи не мога да пиша сега. Когато се свърши войната, тогава. Аз съм много зает с извънредно голяма работа, предстоят много работи да решат и да уредят. И трябва добре да свърша Моята работа.

Всеки сега работи. Това е Волята Божия.

София, 17.XII.1916 г.

Любезни К. Стойчев,

Получих вашето писмо. В живота човек трябва всякога да храни вяра и упование в Бога. Мъчнотии и изпитания ще дойдат и човек трябва да ги посрещне с мир и спокойствие Християнско. Парите изпратени чрез Пеню са получени. Нема какво да се безпокоите, че позакъснели. Стига това да ви е най-голямата грешка. Кога се помага, не се вземат в съображение човешки сметки. Ний вършим нещата по Бога. Стига да служим Господу с радост и веселие.

Моя поздрав на Величка. Кога дойдат нормалните времена ще се срещнем. Стига хората духовно да са близо. Материалната далечина не важи. Физически могат хората да бъдат близо и пак да са далеч. Дръжте се за онова, което е казал Христос и всичко ще се уреди. Да възкръснат думите ми във вас, които съм ви говорил досега.

Поздрав на всички. П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

Варна, 2.IX.1917 г.

До всички приятели

В.Т.И.Х.С.Б. (Велик Тържествуващ Исус Христос Син Божий)

Господ Бог наш да благослови всички, които с вяра и чисто сърдце Го търсят. Да им даде от Христовия Дух, да Го познават и да изпълни сърдцата им и душите им със своята обилна Любов. Дръжте Истината изложена в Неговото живо Слово, Коего е Христос. И като знаете, че скръбта произвежда търпение, а търпението опитност, а опитността надежда. А надеждата не посрамя, защото Любовта Божия е изляна в сърдцата ни чрез дадена го нам Дух Святиго. Това е Моя поздрав на всички, които вървят в пътя Христов. Правия път на Божествената Любов. Път на вътрешна душевна свобода, път на Новия живот и възкресението. Във всяка вътрешна доброта Божия, във всяка радост и веселие придобивайте Божественото знание и Го съхранявайте в сърдцата си чрез Любовта Христова. Желая всички да станете умни и съвършени в Господа и да бъдете всички с един ум и едно сърдце целомъдрени във всичката пълнота.

Мир на всички ви от Господа.

Ваш верен П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

Телеграма

Използвайте копривените корени. Никакви инжекции да не се поставят повече на Величка. Величкиният живот е в сила сам да се грижи за себе си. Кризите не са лош признак. След всяка органическа криза, душата се кали. Имайте твърдо упование, на смелите Бог всякога помага.

П.К.Дънов

30.IX.1918 г.

Любезни К. Стойчев,

Всичко върви засега добре. Приятелите да бъдат спокойни с жива вяра в бъдещето, което Бог е турил в своята власт. Мирът е пред вратата и ще е според както е отредено.

Поздрав вам, на Паскалев, Щерев и всички други.

Ж.К.В.О. (Жив е този, който ви обича)

(Свещеният подпис)

София, 16.VII.1928 г.

До учениците

Добрите лози на лозето се прекопават и обрязват от лозаря, за да дадат добър плод. Така и бурните души се нуждаят от живот, светлина и свобода. Така животът носи щастие, светлина, знание и Истина, свобода и радост. Ний желаем вий да бъдете свободни, озарени с Божията Светлина и живот. Имайте Любов към всичкия живот и така ще бъдете силни в Божията Истина. само живота, който изпълня всичко е Божий живот. Всички се стремете да добиете пълния живот на Безсмъртието. В него е всичката пълнота.

Пълната Любов носи Божия живот.

(Свещеният подпис)

1. ЗАПОЗНАВАНЕ С УЧИТЕЛЯ

Родена съм на 22.V.1919 г. в село Врачеш. Родителите ми са родени също от село Врачеш, като и дядо ми и баба ми. Майка ми се наричаше Мария Петрова по баща, а баща ми Васил. Родителите ми са били съвсем обикновени хора от село, баща ми всестранно надарен, много интелигентен природно, свиреше на народния инструмент тамбура, свиреше на пиано, без да е пипал пиано, изобщо бе с един много красив почерк, а майка ми една обикновена дъщеря на един богат чорбаджия. Бяхме три деца. Аз съм втората, а имам двама братя. Първия се наричаше Тано Гешев, а другия Илия Гешев. Аз съм средната. На девет месеца съм донесена в София и тук съм израснала. Обаче когато започнах училище, първо отделение след свършването на учебната година вуйчовците ми с колите чакат у дома и хайде на село. Цяло лято по полето, по планината. А селото ни откъдето излезеш е планина, балкан. Така че там съм израсла на село. Всяко лято съм била на село. То ми е една властна люлка на детството ми. Много красота, много емоции, много хубаво. В София съм учила основно училище и прогимназия. След това постъпих в стопанско училище, което завърших. След това трябваше да стажувам, а вместо да стажувам аз се омъжих. Още в прогимназията Ана Тодорова, сестрата на Паша Тодорова-стенографката на Учителя, ми беше учителка и аз чувах за Учителя. Даже съм минавала, гледал, това ми е първото виждане. Но аз се омъжих, а няхах 18 години. Няхах и 20 години когато и двете ми деца бяха на бял свят. Но аз вече бях в Братството. Но да съм в Братството дължа на моя съпруг Данаил Младенов. Той беше чуден човек, когото не давам за много наши братя, такъв човек беше изработен, много почтен, много одарен и всичко най-хубаво мога да кажа за него. За първи път Учителя го видях когато сестрата на моя другар тука дойде на Изгрева да живее. Тя се казваше Руска Божанчева, от рода Божанчеви, един голям род. Един умен мъж от Етрополе се е преселил в село Саранци, обаче дал всичките си деца в Пловдив във френския пансион. Всичките са завършили там. Почнали са от четвърто отделение като са завършили до края пансиона. Още до Коледната ваканция те са знаели вече да говорят. А единия от тях искал да се върне, но баща му го нашлапал и му казал: „Там!“ И така беше станал френски възпитаник. А пък тука е интересно как стана връзката. Значи на моя съпруг сестра му е омъжена за един гдето ви казвам, че френския пансион е завършил в Пловдив. А тука живееше нашия брат Андрей, Аню му викаме, гдето лекуваше и беше близък на брат Лулчев, и той му беше сянката. Аню има сестри. Една от сестрите, учителка бе там в този край към Саранци и бе омъжена за един от братята, по право за братът за когото е оженена моята зълва. И от там значи ние имаме сватовство. А майката на Аню, която наричаха леля Марийка шуменката, тя беше разкошен човек, един предан ученик на Учителя. Тя ми е тъй да се каже кръстницата в Братството. Когато идвам за пръв път в неделя на една беседа, а тогава като че ли всичкото слънце се е събрало тук на Изгрева. Имаше една канавка и едно малко мостче, когато минах това мостче и сега седи тази къща на ъгъла. Там живееше нашата сестра Буча Бехар, долу на площадката един индийски гост ми казаха, че живее.

Като сега го гледам с чалмата, а аз като преминах това мостче, дето ви казвам, аз не бях вече на земята. Сега настърхвам като ви го казвам, че трябва да целуна на Учителя ръка. Да ви кажа, че аз в живота си никога не съм употребяваха грим, не съм се гримирала, но по това време бях толкова млада, така нахално си червях устата. Отивам да целуна, трябва да целуна, вътрешно усещам, че трябва да целуна ръка на Учителя, но как ще мога да целуна ръка на Учителя с тия начервени уста. И така хоп с лявата ръка, хоп с дясната, изтрих устата и това беше край на моето червосване, да. И тогаз целувах, колко пъти Му целувах ръка и аз самата не знам. То в мене всичко се вляло от радост, не знам къде да стъпя. И питам, къде е Ана Тодорова, пък кой не знае, че тя е сестрата на Паша - стенографката на Учителя в парахода. Вие знаете ли историята на парахода? И отивам и веднага ѝ се представям. Ама аз съм вашата ученичка и край. И така останах аз вече там, не мръднах и като с нож станах и вегетарианка, обаче бях сигурно готова, за да съм вегетарианка, защото в моята уста, а сега съм 76-та година, ама знаете ли, колко една пращинка тлъстина не ми е влязла в устата. Аз обичах крехкичките месца така, но ги късах, късах, да не би да има някаква мазнина.

В коя година се видях с Учителя? Може би 1940-1941 г., там някъде. Точно годината не мога да ви я кажа, но така останах тука. И досега. Моят другар имаше желание и мечтата му беше, а той беше следвал финанси, завършил е скулптура на дърво, като онези гдето с резбите правят иконите. Много одарен, а бяхме много близки по семейство с брат Колю Гръблев, знаете го. Той беше много близък наш. Ще ви кажа защо. Той казваше така, че в този му живот най-близката му душа на земята е тази на моята дъщеря, която не знам дали са се разминали или не. Първата ми дъщеря, Мина се казва, а викаме ѝ Мими. В едни школи са били с чичо Колю. Но това ми го каза сам брат Гръблев, че има и такива дори, има и такива пред наши приятели, които и с тях в школите е бил. И тоз наш брат е бил, той скоро си замина, Пантелей, ако сте чули това име. И от там казва той, че това му е най-близката душа на земята и от там е голямата връзка с чичо Колю. А понеже децата от малки му викат чичо Колю и така е останало чичо Колю. Чичо Колю казваше за моя другар, че в този живот той е трябвало да бъде лекар и се чудя защо се е разминало. Той е бил определен да бъде хирург от световен мащаб. И това ще ви кажа, че аз го приемам, защото той в резбата си бе виртуоз, той без сантиметър, без нищо, само на око, нямате представа как работеше. Но казваше: „Защо не се сбъдна това нещо не знам“. А за дъщеря ми Мими, с която е бил в едни школи и тя беше определена също да бъде от голям мащаб в техниката. Но и там не се прояви. Работеше като чертожничка, без да е имала понятие от чертожничество, а на колко наши братя е направила дипломните работи, което е за чертане. Яви се на някакъв изпит без да има познати, но като че ли някой я ръководеше, тя си го носи сигурно и така работи дълги години.

2. НЕОБУЗДАНИЯТ КОН

Чичо Колю например ми каза случая за коня в Търново. Съвсем по друг начин е, но в общи шрихи има нещо особено, но истината как е, лично много пъти ми е разказвал. Бил е съвършено млад, поручик сигурно, най-долния чин на офицер в Търново. Идва един войник и ми казва (обръщението не го зная): „Има нареждане вие да отидете на гарата да освободите един вагон с медикаменти!“ Казва: „Слушам, приемам“. И отиват сега да му оседаят кон,

но чичо Колю си избира един кон, който бил съвършено неоседлаван, буен и войника му казва: „Г-н поручик, ама този кон е много буен, луд, ще ви утре-пе“. Пък чичо Колю имаше един характер, че казва: „Не, тоз кон ще ми оседлаете!“ И она волю-неволю оседлават и вече успява, качва се на коня. А той казваше: „Закарах го казва на Марно поле, такава някаква местност, която аз не знам, макар че съм била в Търново. Избрах това Марно поле, пуснах в галоп коня, изорах го, но го хванах коня, беса му го укротих. Той целия кон потъна в една бела пена и така вече укротен аз отидох на гарата, освободих вагона“. Обаче на гарата се срещнал с някакъв негов колега, пак военен. А когато бил излязал вече от казармата с този луд кон, всичките си казали: „Гръблев сигурно няма да се върне!“ И на гарата той освободил вагона с медикаменти, разговарял с колегата си, но в този миг той отпуснал юздата на коня. А тук една скоба. Нещо, което ми го обясни чичо Колю. Юздата, която преминава през устата на коня на нея има жезла. Тези жезла, когато ездачът ги дърпа, те натискат някакви центрове в устата му и езикът му и той е кротък, обаче той за миг изпуска юздата и коня се почувства свободен и като полетел и точно тогава казали: „Гръблев ще загине!“ И друго казва чичо Колю, че когато коня е така раздразнен, той ослепявал, не вижда. И като бесен се втурнал, втурнал се към Янтра, към лобното място на патриарха Ефтимий. Точно не ми е познато, въпреки че съм била, но вие го разбирате като ви го казвам. „Разбрах, че загивам. И нямах абсолютно никаква възможност, освен да кажа думата: „Учителю!“ Нищо повече. А на моста е една жена, сигурно се беше спрела, жените тогава носеха вълнени чорапи и с конец под коляното ги обвързват, тя си оправя сигурно чорап, но тя разбира, че коня отива към нея и че ще я прегази и аз чух нейния предсмъртен писък, който писък съм чувал, познат ми е. Обаче по едно време чувам трак, трак, трак, трак по калдаръма коня спокойно върви. Какво се е извило, какво е станало сам не знае и си тръгнал съвсем спокойно и си отишъл в казармата, като всички очаквали, че той вече няма да се върне. Обаче сега друго нещо става. В това време, а той вече е в казармата и го забравя случая. Но в това време в София се намира сестра Елена Иларионова, съпругата на Костантин Иларионов, който беше военен - офицер. Аз съм ходила в нейната къща в Търново. Тя беше е-е-е- некъде на една височина. Има значи стъпала, тераска, стъпала, тераска и така. Значи това е описанието където тя е живяла. А тя е в София при Учителя и ще си тръгва, но преди да си тръгне за Търново отива да целуне ръка на Учителя. А в това време Учителят със Савка в Горницата е работил. Тя на едно малко столче седнала, а Учителят работи върху дадена беседа. Но както работели, Учителят се спрел, замислен и само казал: „Брат Гръблев в голяма опасност!“ И Савка пък веднага си погледжа часовника, засича времето, да види в кой миг Учителят казал това нещо. И след малка пауза Учителят си взел обикновеното Негово положение и продължават работата върху беседата. А сега сестра Иларионова като отива да си вземе довиждане с Учителя, да Му целуне ръка, първите думи на Савка били към сестрата: „Сестра, в този и този ден, в толкова часа, казала точно както го била засякла, вижте какво е щяло да стане с брат Гръблев!“ И нищо повече. И Елена Иларионова си заминава вече за Търново. А чичо Колю чува, че тя е дошла вече от София и е в Търново и той пък тича да чуе новини от Изгрева. А ми казва на мене така: „Йотке, аз друг път когато отивам при нея, когато тя е в София, винаги отивам да чуя нещо ново от Учителя. Обаче, тя най-горе гдето ѝ е кацнала вече къщичката сега стои и ме чака. А този път аз тичам нагоре да я видя по стъпалата, а и тя надолу също тича и се спрехме на една площадка и първите ѝ думи беха: „Брат Гръблев, в този и този ден

какво щеше да ви се случи в толкова и толкова часа?" Той ми каза: „Аз го бех забравил.“ Ето, това е интересното. Учителят е хванал само мига, в който чичо Колю е казал „Учителю“ и нищо повече. И Той го е спасил и му е помогнал. Е, разказват го, но не така го разказват. Това е абсолютно идентично както го казвам аз, защото много, много пъти ми го е разказвал и много работи ми е разказвал и много добре ги помня.

3. НЕВИДИМИЯТ ПОМАГАЧ

Никола Гръблев се пенсионира като полковник, а след 9.IX.1944 г. работеше като обушар. След като си има вече пенсия, той работеше, чукаше там в една малка стаичка, не знам дали имаше два на метър и половина. Там ходехме при него. Той беше един от Невидимите помагачи на земята. А сега и горе е такъв Невидим помагач, заедно с брат Боев. А имам с него, дето съм опитала, че е наистина невидим помагач, а дето ви казвам връзката ми с него бе чрез моята дъщеря Мими. Той не пускаше в дома си всеки. По всяко време можех да отида в неговия дом и той да идва у дома.

Друго сега по-интересно в момента, знам, че около 500 души, които пак така щели да бъдат ликвидирани, белогвардейци ли как ги е прекарал през една пътека, как ги е извел, как ги е спасил. Белогвардейци след революцията. Те били в България и щели да ги ликвидират, а пък той през некаква пътека, тайно ги е превел. Дали на един път ги е превел не знам, но всичките ги е превел, за да ги спаси и ги е спасил.

А пък един комичен случай ще ви кажа. На гости му отива някакъв негов приятел, също военен и той поръчал на ординареца си да направи сърми от кисело зеле. И она като направил две сърми, а знаеш ли какви сърми, колкото една глава. „Ама нали сте двама“, вика, „за двамата.“ А, чудесен беше чичо Колю.

Но да ви кажа това сега, че той беше невидим помагач. Той казваше и неговото семейство знаеше, че когато неговият ръководител му казва: „Ставай, отивай еди къде си да помагаш!“ Той ляга и все едно, че спи. Те знаят и не го бутат. И един случай: една аеропланна катастрофа. Самолета пада в едно бластисто място, блато. Всички затънали в една тиня. И ръководителя му нарежда веднага да отива на помощ там да спасява. „И аз, Йотке, се запътих към една така млада, хубава жена. Запитах се към нея. Обаче ръководителят ми каза: „Не, не нея“ и ми посочи съвсем друга и аз разбира се, че я взех нея“ и изважда я на брега, обърнал я, нали да повърне водата, тинята. Спасил я. И той след това пита ръководителя си, защо не тая, а тая? Ръководителят му отговорил: „Защото това беше единствената, която преди да се качи на самолета се помоли. Затова я е спасил. И тук настръхвам отново. Аз съм доста емоционална. Когато неговия ръководител му задава задача да помага, той усеща. А той сигурно, той беше голям ясновидец! Ама той го вижда и чувства. Той беше опасен, силен ясновидец. Той си ляга на леглото, а неговото семейство знае и не го бутат. Те знаят, че той е на работа.

4. ВИДИМИЯТ ПОМАГАЧ

А ето един друг случай, който сега ми изплува за Борис Русев. На времето нашия брат Богомил Малджиев, неговата сестра бе Зорница, по баща Малджиева, а по мъж Русева. Коста Русев, той имаше банка, банкер беше,

но и ученик на Учителя. Канил е Учителя на гости при него, има много случаи с него. На Коста Русев жена му е евангелистка - Зорница, сестра на Богомил Малджиев, беше един много хубав човек от Русе. Синът на Коста Русев е бил биолог, от дете е с много болно сърце. А майка му Зорница знае много добре, че чичо Колю помага, че може да помага. А чичо Колю ми е казвал, че когато трябва да помогне на някого, той се допитва най-напред до ръководителя си дали може ли не може. Ако му се разреши, тогава помага. Синът му, тоя Борис, той е дете пред мене, но така приятели бехме. Той е много зле със сърцето и е приет в болницата, мисля, че е в Александровската болница и го чакат, даже параван му сложили пред него, чакат го да си заминава. Обаче майка му Зорница чула за чичо Колю, че може да помага и решила да отиде при него, да го помоли, дали не може да му помогне. Ама това знаете ли преди колко години е. Преди 40, а може и повече години да е тоя случай. Отива тя в общуващата на чичо Колю и му казва: „Моля ви се така и така“. Той казал: „Ще попитам дали мога. Да, позволява ми се да му помогна. Той е сега в болницата. Него го чакат да си заминава. Сложен е параван пред него. Но някъде посред нощ, аз ще бъда при него и ще му помогна и той ще трябва да излезе от болницата. Незабелязано значи да излезе от болницата. Той ще се почувства добре и ще може да излезе. А там около него сестри и санитарки ще мислят, понеже казва преди заминаването на човека те добиват сили и стават, ще мислят, че това му е последното“. И той станал, облякъл се и се измъкнал от болницата и едвам, едвам отишъл рано, рано, защото той е много зле, едва стъпва, едва се предвижва. Казвал ми го е той, по стените се държи докато отиде до общуващата. А на чичо Колю работилницата беше на ул. „Хаджи Димо Димов“, там. И отиват при него и той му казва. И знаете ли какво му казва, че той трябва без абсолютно никаква помощ да се изкачи на Черни връх, откъм Княжево. И онзи тръгва. Ама тръгва сутринта, в ранни зори. Ама той е лазил, какво е правил сам си знае и вече при залез слънце той е на Черни връх: И като стъпил на Черни връх от един път се почувствал добре. Здрав един вид се почувствал и сам си казал: „А-а, аз щом само със стъпването на Черни връх се почувствах добре, аз ще остана и ще преспя“. И останал и преспал. И сутринта си е слязъл и се е обадил, разбира се на чичо Колю. И така. Това е, което искам да подчертая, да уверя, че той беше наистина невидим помагач, чичо Колю.

5. БОГАТСТВОТО НА БОГАТИТЕ ХОРА

А за Коста Русев, за баща му вие сигурно го знаете, той бил много болен. Но като го питали, Учителят казал да даде една много голяма сума. Веднага я дал и край. Това нещо не го знаят. За големата сума. Да, а-а- една голяма сума е дал. Той се казваше Коста Русев, банкер. Учителят определил каква сума да даде. На кого да даде? Да раздаде на хората? Е, това не мога да ви кажа. Сигурно да я даде като десетък в Братството или на бедни, да я даде. Дал я и се излекувал.

А още един такъв случай има с такава сума и нея съм я чула от нашата възрастна сестра, много мила, хубава леля Милева. Те са били богати и са имали фабрика за сапун. И неин племенник, тя случайно отива при него и го заварва, че е болен. А той знае, че тя е в братството и ѝ казал: „Абе слушай какво, така и така говорят за вашия Учител, че помага. Я кажи за мен, да видим би ли пожелал да ми помогне?“ Тя казала: „Аз не знам. Не мога да поема ангажимент“. „Виж какво, утре имам една много важна делова среща и ако не се явя, много нещо пропада в бизнеса ми.“ Тя му казала, че ще отиде

при Учителя, ще Му каже и каквото каже Учителят ще му съобщи. И тя отива при Учителя и Му казва: „Така и така ме моли моя братовчед да му помогнете!“ Той казал: „Да, ще му помогна, но той трябва да даде една голяма сума (тук точно не зная колко голяма сума е казал) да раздаде, но не на свои хора, но на бедните и утре ще си бъде на бюрото“. Връща се и му казва: „Така и така Учителят каза. Ти утре ще бъдеш на бюрото си, но трябва да дадеш такава и такава сума, но ще я дадеш не на свои роднини, но на чужди бедни, нуждаещи се хора“. Както си беше на бюрото, отвори и ми даде сумата и край. И на другия ден си е бил пред бюрото на срещата. Той е дал сумата и тя я дала на бедните. Той я предал на нея, пък тя вече как я е предала там, какво е правила с тях, тази подробност не мога да ви кажа. Но въпросът е, че той веднага е отворил чекмеджето си и извадил тая сума и я дал. Дава я значи без да съжалява, дава я. И на другия ден той си е бил съвършено здрав на бюрото си и си е провел неговата среща, която е имал. Нещо друго със сестра Милева? Те са много. Вижте сега какво ми изплува в съзнанието. Учителят ги е карал картофите за ангелската супа хубаво, хубаво да се измиват, да се сваряват и после може да се леко обелват и да се пускат отново, но да врат с кората, с обелката на картофа. Пък тя рекла: „А-а, как може такова нещо“. А после разбрала, че е сбъркала. Мога да ви кажа, че тя беше един разкошен човек. Ние имаме много, много хубави хора. Много хубави братя и сестри.

6. ТРИТЕ РОЖДЕНИ СЕСТРИ

Ама нямам думи да изкажа и възхищението си и какво, разменната монета тогава в Братството беше обичта. Моите деца калпазани имат нужда да учат, някакъв език - немски ли или френски. Ама не искат да го научат да го четат, а карат леля си Аня Теодорова, а пък тя беше образцова учителка по езиците: немски, френски, руски и български. А Паша беше химичка-математичка. А тя им се накара, но така както не ще, пък им го напише и на френско произношение с български букви. На Изгрева съм от 1960-1961 г. Преди живеехме в Подуяне, моят другар имаше много голям имот. Никак не е нескромно, но милионер беше. И можеше тука да закупи имот, но не ми споделяше идеите, тука можеше да ми закупи не знам какво. А все искаше да бяга в Америка или Австралия. А пък аз вече стъпих ли тука на Изгрева, край. Имам сега дъщеря, която е оперна певица в Западна Германия, от нашата, от Софийската опера я изпратиха и тя си там остана. Кани ме, ето оня ден ми се обаждат, кани ме на гости, щяла не знам къде си да ме води. Не, не, не, не, на мене ми е тука мястото. В неделя имаше една беседа, само тая беседа човек да я приложи, чудна, чудна. България е нещо като свещена земя със Словото на Учителя.

Ще кажа нещо за Аня. Тя беше тънка, висока, на вид строга, а пък сърцето ѝ меко, меко, меко. Не знам дали имаше човек с повече Любов от нея. И готова на всичко. Тя не знам колко ученици е имала. Аз нали като завърших стопанското училище и вече съм тук в Братството, аз започнах да уча с тях. За 45 дена те ме подготвиха и като частна ученичка започнах от IV. гимназиален клас. А като частен ученик трябва да знаеш всичко. Не знаеш какво ще ти се падне. Те така много ми се радваха. Само петици и шестици им носех. Така завърших и гимназиална учителка можех да стана, но за държавен изпит се разболя певицата и заради нея не се явих. Много бях близка пък с това семейство. Аз все с много хубави хора дружих в нашето братство. Македонците, Колю Каишев сте го чули, а тоя беше женен за една Катя

Велева, пък те един голям македонски род от Александър Протогеров, неин вуйчо. За Колю Каишев, някакви опитности с Учителя? А, Колю беше един екземпляр неповторим, неповторим. Учителят задал задача на всички, в касичка да си събират, всеки ден да пускат по някаква монета и с пускането на парата и съответна формула. И той взима и направя за четирите стенографи по една касичка във вид на буренце. Ама така елегантно направено, така фино, полирано, с разните му обръчи, разкошна работа, бижу, бижу направени касички. И един ден, казва Паша: „Няма я Савка, няма я Еленка, никой няма около мене“, а те имаха на ул. „Карл Шведски“ къща-близнак, която половината беше тяхна, а половината на генерал Заимов. „Требват ми пари, а нямам. Сега тук е комичното: няма от кого да взема, а ми трябват. И аз си рекох, ех, аз ще взема да си направя заем от моята касичка, пък после ще си ги върна, разбира се, в касичката. И съм взела касичката и съм се въоръжила с един нож. От тук го въртя, от там го въртя, нищо не става, не мога и не мога. какво е направил тоя Колю, не мога да се добера до стотинка. И в това положение, както съм въоръжена с ножа и работя, хоп Учителя е пред мене. Аз се изненадах, а Той се засмя и каза точно така: „Рекох, практикувате си стария занаят“. Аз се засмях и рекох: „Само, че сега за разлика, че е от собственото“. Колю много ги правеше едни такива работи. Веднъж има много хора, беше закъснял, вратата заключена и той се беше покачил на гредите в салона и оттам да слуша беседата. Неповторим брат, неповторим. Ожени се за Катя Велева, а тя от този голям македонски род, гдето ви казвам Александър Протигеров. Имат един портрет, е-е голем колкото прозорецът ми е вуйчо им. Те бяха завършили всичките във Виена, а баща ѝ бе първият стенограф в Народното събрание. Един от сребро изля бюста му така. Единият ѝ брат инженерство завършил във Виена, но тук практикуваше адвокат, но да видите какво се казва честен адвокат. Като застане пред иконата сутрин и един голям кръст като направи и каже: „Господи, и днеска да възтържествува правдата!“ Изобщо много съм благодарна на небето, че Учителят ме постави при тях, аз бех четвърта. Те са три сестри - Паша, Аня и Надя. И Той казваше Учителят: „Тоз тригълник не трябва да се нарушава“. Аз бех тяхната най-малка, четвърта сестра. Та дори се появиха и ревности между някои наши хора, защото те бяха едни от най-елитните. Паша е едната сестра. Ще ви кажа и историята на Паша, как е дошла при Учителя. Техния род е от Бесарабия - баща ѝ е руснак, а майката - българка. Баща ѝ е покойник и вече са тука в България. Майката е сама с трите момичета: Паша, Аня и Надя. Надя беше най-малката сестра и имаха още един Федя, не знам двама ли братя така, но Паша е много любознателна, иска да учи. Едвам е на пет години. Но иска да ходи на училище. И майка ѝ се видяла принудена и отива до учителката и моли: „Абе много иска това дете да дойде като слушателка да идва, да престане тоя порив в него. На училище, та на училище“. Приела я учителката. И накрая на годината, какво мислите, Паша идва и размахва свидетелството, че шест е получила. И така Паша само на 21 години беше когато беше учителка в първа девическа гимназия на ул. „Цар Шишман“. Предаваше химия. „Аз учех Лора Каравелова. Немаш представа каква хубавица, каква красавица беше.“ Но там бил брат Радославов с жена си учители. На министъра Радославов брата, той беше историк мисля. И така тя оттук-оттам се запознава с тях, а те вече ходят на ул. „Опълченска“ 66 и така и тя отива с тях и вече приема Учителя, обаче я надушват, че е дъновистка и я уволняват. И като я уволняват я изпращат учителка в Русе. Тя там много малко е учителствала. Вие няма да я знаете, къщата на Стефови, не ги знаете и тех. Така в двора им имаше една барачка на кучичката Стефанка и

Гена Папазова, която беше доцент по цветарство, имаше катедра. А тя беше нейна ученичка, тя така в очите я гледаше Гена. Когато си замина Паша и тя понеже знаеше аз какво съм в парахода за тех и последния помен на Паша, така пред всички, при Еленка Андреева се събирахме, вика: „Йотке, докато съм жива, аз поемам на Паша годишнината, а аз като си замина шафетата я предавам на тебе. Ти ще имаш грижата“. Щото бях една от най-близките. А Гена така благоговееше пред Паша. И добре, ама Паша е учителка в Русе. Но и в Русе я научават, че тя е от Братството. И от там я уволняват. И като я уволняват тя идва на Изгрева и като идва на Изгрева, Учителят си я оставя и тя така остана стенографка на Учителя. Но Учителят знаеш какво им даваше? По 30 лв., колкото за хлеб и за млекце. Но в тех, така изобилие течеше. То това е Любовта. И минава се много малко време, дали месец, дали два и после тя прочита във вестника: „Министърът на просветата уволнен“. И тя с вестника при Учителя: „Учителю, министърът на просветата е уволнен!“ „Паша, знаеш ли защо е уволнен? Рекох, уволниха го заради твоего уволнение!“ Ето, това е. Какво ли не знаеше Учителя! Къде ли не събития ставаха първо тук на Изгрева, че после се проектираха долу в света.

И за Паша мога да приказвам. Паша беше една от четирите стенографи. А тримата: Савка, брат Боев и Еленка, те правеха корекции на беседите, коригираха правописа. А само Паша ги стилизираше. Значи само Паша ги стилизира. И един път, понеже нейната сестра Аня, тя е образцова учителка в езиците, решила тя да стилизира беседата. И я направила и след като вече е готова, нали тя се чете на Учителя. Учителят се усмихнал и казал: „Е, рекох, понапудрила е, поначернила е, като една мома“. И край. И след това Паша отново преработва беседата.

7. ИСТИНСКИЯТ ХЛЯБ

А Паша един път решава, нали Учителят говори много за хляба, че житото когато се прибере на есен, трябва на слънце да се грее, с молитви, с песни и т.н. докато стигне и до посяването, пак с песен и с молитва и така до омесването му на хляб. И тя решила да направи един хляб на Учителя. За тази цел решила да стане и да отиде на Драгелевските мелници. Рано, в зори е станала едва. „Ама то вървя ли, то летя, нещо ме вдига, носи, носи, носи и се отзовах пред Драгелевската мелница. И отвънка мелничаря, един старец си седнал. И аз: „Добро утро, дядо!“ „Добро утро.“ Имаш ли прясно брашно?“ „О, току-що е смляно.“ „А, дай ми.“ И взимам аз и пак назад се връщам. Ама то нещо ме носи.“ Отива на ул. „Карл Шведски“, където им е къщата, омесва хляба. А тя ще знаете, че беше по рождение много късогледа, знаете ли как работеше? Така, от такова разстояние 30 см работеше. Късо разстояние. По рождение беше много късогледа, много късогледа. А впоследствие вече съвсем изгуби зрението. Омесила хлеба значи, направила го и още докато е опечен, топъл, увила го, увила и тича тука на Изгрева да го донесе на Учителя. А като отива, Учителят Го няма. Учителят заминал за Русе, за лозето на братя Маркови. Имахме едни братя Маркови, много богати, с много голямо лозе. Учителят е на лозето. И тя се огледала, но не се отказва. Тя не е от тези гдето да спира. Тя веднага прави един пакет, един колет и изпраща хляба на Учителя в Русе.

„Добре, но в работата ми с беседата се оказа, аз непрекъснато ходех и се консултирах с Учителя във време на работата си върху дадена беседа. Ами трябва ми Учителя сега. Ами сега, какво да правя? Учителят Го няма, Учителят е в Русе. И заставам сама и се питам. Решавам да ида в Русе.

Обаче така както решавам, заставам и най-сериозно се питам: Пашо, я кажи най-честно, ти заради беседата ли искаш да идеш в Русе или искаш да отидеш заради Учителя, че е там? Отговорих си най-честно и точно, че искам да ида само заради беседата, а не за да видя Учителя. Качвам се на влака и се озовавам в Русе. И като отивам, заварвам ги там, то около Учителя имаше винаги много хора, то беше празници, какво ставаше, голема работа беше, то радост, то на земята не стъпваше човек тогава. И Учителят: „О-о, Паша“, радвам се вече, радва се и Учителят вади от джоба си един ключ и й го дава: „Рекох, там в стаята ми има на масата един хляб, донеси го! И когато отивам, какво мислиш, хлябът, който аз съм го изпратила по пощата на Учителя. И го ядохме всички заедно“. Ех, тая Паша, тая Паша. Тая мила Паша. Тя е първата, която ме е завела на Бивака. Въпреки, че съм планинско чедо, израсла съм из Стара планина, ама така тука не съм ходила. Вървим и питам: „Има ли още, Паша?“ „Още малко.“ „Има ли още.“ На нема и петдесет крачки. Има още един хвърлей, още един камък, още една плонка, още не знам какво, докато стигнем там.

По време на Учителя, в неделя 5 часа, закован е Учителя на катедрата. В 10 е големата беседа, след това общия обед, песни общи, индивидуални рецитали, не знам до кое време, след това всеки каквото професия си има изнася сказка в салона, а след това вече пък подир обед са концертите, пеене, рецитиране и вечер по звезди всеки си се прибира. Това беше. А в четвъртък ходехме на Витоша. Само в четвъртък, а не както сега в неделя бягат по Витоша. Некога сме по 10-15 баби като мене. Нема ги младите. Аз казвам, може в събота да ходят на Витоша, щото в събота сега не се работи, но в неделята трябва да бъдат на беседа. Неделя, много държеше Учителя на това нещо. В неделя изпечения хляб от седмицата се разчупва, раздава се и се яде. Това е хлябът. Това е Словото на Учителя. Това е истинския хляб. Много се държеше, а сега в неделя я имаше 15 души, я нямаше. А беседата беше непотворима. Измениха нещата по незнания и за тяхно удобство. А неделята е особен ден, тя е под знака на Слънцето, т.е. на Духа и трябва духовно да се работи тогава. Две беседи Учителя навремето държеше плюс се играеше голяма Паневритмия. А сега? Объркаха нещата. Не направо ги обърнаха наопаки. Нарочно или по незнание. Ето аз разказвам как са нещата. Ще видим дали ще ги оправят?

8. О, УЧИТЕЛЮ БЛАГАТИ

Ще разкажа за песента „О, Учителю благати“. Значи един четвъртък е. Времето е такова едно мъгливо и като пулверизатор така ръси, ръси. Братята направили една малка шатричка на Учителя, и както Той е там нали, излиза сестра Люба Радославова, дъщерята на брат Радославов, която беше болна, епилептичка беше. А за нея Учителят е казал, че е египетска жрица. Тя излиза от храсталака там, от лещака, Паша ми го е казвала. Излиза, застава пред Учителя, така смирено и започва да пее „О, Учителю благати!“ Това е музика и текст неин, на Люба Радославова. Тя пее и там гдето се казва поклон, така се хубаво поклони и аз не мога да я изпея тая песен без да стана където и да се намирам. И ако съм легнала ще стана да се поклоня. И така безшумно се оттеглила, както безшумно пристъпила. А Учителят слуша, слуша. Ето, така се е родила тази песен. Тя е от нея, и теста, и музиката.

Учителят е казал, че тя е египетска жрица от минал живот, тя е на брат Радославов дъщеря. Тя беше една тънка, висока, хубава, беше болничка милата от епилепсия, но успя да предаде една необикновена песен.

Един друг брат имаше, неговата дъщеря ми беше учителка по психология, отишли и го клеветили на Учителя. „Учителю, тоя брат обича така да поцелува някоя сестра.“ Пък Учителю казал: „Радвайте се, че сега ги целува и им се радва, защото в минал живот с нож ги гонеше!“ Виджте какво отговорил Учителят: „Радвайте се, че сега той ги целува и им се радва, защото в минал живот той с нож ги гонеше!“ Хайде де, ще го тълкувате ли? Какво тълкуване, бе братя. Това е живот жив, вечен, непресъхващ и вечно присъстващ - вчера, днес и утре.

9. НАЙ-БЕДНИЯ ЧОВЕК НА ИЗГРЕВА

А сега за Паша, понеже това ми идва на ум. Дал пак Учителят задача за събиране на пари и сигурно пак е било с формула, но задачата е дадена за 10 дена срок. Да открият най-бедния, който е между нас, да му дадат парите. И казва тя, разбира се, че задачата я е изпълнява. Но мина първи, втори, трети, четвърти, деветия ден минава. Всичките познати ги преброява на пръсти, но те не й казват, кой е най-бедния. Кой е най-бедния? Не може да намери най-бедния. И на десетия ден вече, в последния миг, така сега като че ли гледам двора как беше, имаше една чешма със зодиака, със зодиите и една кръгла пейка. Там е Учителят, тя Му казва: „Учителю, така плахо, Учителю, днеска е десетия ден, аз все още не мога задачата си да изпълня. Преброявам ги на пръсти всички, не мога да намеря кой е най-нуждаещият да дам моите пари, които съм ги събрала“. Учителят като ме погледна изпитателно: „Рекох, не си ли ти най-нуждащата се?“ Значи сам Той и ги е дал на нея тези пари от задачата. Учителят им даваше на стенографките в един плик пари колкото за хляба. Живееха от бедничко по-бедничко.

10. НА ГОСТИ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Тя беше любимка и беше желана абсолютно от всеки. Привилегия беше Паша да отиде на гости в дадено семейство измежду нашите приятели. Тя ми разказва: И аз реших, тази великата седмица, гдето казват страстната седмица, аз реших, но това решение е само вътре в мен, никой не го знае. Реших, че всеки ден по три братски семейства ще посещавам. Сутрин на закуска при едни, на обед при втори, на вечеря при трети. И така през тази седмица от понеделника ли, до неделя ли аз ще посетя доста семейства. Но никой го не знае, нито сестрите ми, вътре, моята душа аз си го каза знам. И един ден сряда ли е било, четвъртък ли е било, налага се да отида до Учителя, нещо да го питам във връзка с беседата. Отивам казва сутринта и Учителят ми отваря в Горницата и засмян ми казва: „А-а, рекох, днеска при Мене на закуска, нали?“ Леле, стъписах се. И знае ли какво направи Учителят. Дадѐ ми та седнах там на едно малко столче, а на мен така ми е познато, че съм се качвала, седнах, Той сложи като домакиня масата, салфетката, чешките, чая, всичко. Сам сервира, но накрая, значи колко е държал за всички. Ние сме лично за себе си и за всички ще кажа. Знам, че ще ми дойдат на гости, а аз знаете ли като виждах колко гости посрещах и как се радвах и обичах и да имаше как шо има всичко да сложа. Ама Учителят не е като нас и ми казва: „Паша, има кашкавалче, маслинки, сиренце. Кое искаш?“ Значи не й слага всичките, а я пита кое иска. „А аз много обичах кашкавал и ме беше срам, но като ме пита Учителят, така едвам, едвам свенливо викам: „Учителю, кашкавалче“. Отрязва ми кашкавал повече от хляба, а след това ми позволи аз да

вдигна масата и да измия съдовете. „А-а, при мене днеска на закуска, рекох, нали?“ Много, много хубаво - така я посрещнал и така я изпратил.

11. ВЪЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ

Сега какво ми минава през ума, да кажа за една стара наша сестра от Айтос, която след 9.IX.1944 г. я наградиха като „Народна учителка“, звание и дадоха „Народна учителка“ и с всичките ордени я накичиха. Тя се казва Елена Цочева.

Било е една година, още тука преди Изгрева да е заселен, но вече мястото е взето. Взели са решение първа пролет да се празнува тука на Изгрева. А тя е от Айтос. А от Айтос е също сестра Василка, която переше на Учителя дрехите. А тя беше плетачка, плетеше на машина такава. Но това става на ул. „Опълченска“ 66. Тя е долу в мазето, там в кухнята, там готвят, там се хранят. И тази леля Елена Цочева от Айтос, учителката гдето ви казвам, че е и ясновидка. Тя самата идва на 22.март тука за първа пролет и естествено тя е от Айтос, а от Айтос е и леля Василка. А леля Василка не знам дали я знаете, тя е подарила мястото си на градината на Айтос гдето сега се събират. Тя го е подарила, нейно е било. И вечер говорят си, сладки приказки, ще си лягат вече, готови да си лягат. Елена Цочева си метнала нощницата на ръката, готова да се облича за спане. И в това време както си говорят, Учителят влиза при тях и какво им казва: „Рекох, която иска от вас тази вечер да будува, за да не се затваря външната врата“. Мисля знаете как е „Опълченска“ 66.

„Тази вечер голямо закъснение ще има влака от Бургас или Варна ли и затова ако иска някой от вас, да не се заключва външната врата, да е отворена, за да не ми чукат гостите на прозореца, а да влизат направо вътре. Щото много големо закъснение ще има.“ „О-о, веднага, разбира се“. И двете готови, а Учителя си излиза, но им казва, тука подчертавам, казал им: „Но вие тука си заключете вратата на кухнята долу.“ На мазето да заключат. И това ми казва леля Елена: „Леле-е, мари Василке, ами ако беше се разсъбличала и как Учителят дойде, какво става.“ И ей така се суетим и в тази суетня хоп Учителят застава пред тях, от невиделица. И носи, и ни дава по три ябълки. Три на Елена, три на Василка. И им казал две да изядат вечерта ли, две сутринта ли или обратното и говорил върху произхода на ябълката. Тя нали е венерин плод ябълката. И като им говори, а Учителят употребяваше думата „рекох“. А Той не им казал „рекох“, а казал „Мир вам“ и като каза „Мир вам“ о-о-о през тавана нагоре излезе. А ви казах, че тя е ясновидка. Тя, Василка не вижда това нещо. В момента Василка не вижда, а Елена вижда само. Той с духовното си тяло, а не с физическото тяло. Не Го вижда с физическото си тяло, така както вие мене ме виждате, затова го вижда Елена, а Василка не вижда. Василка също Го вижда, но преди това, защото Той им дава ябълки и на едната, и на другата. Но когато казва „Мир вам“, вече само Елена Цочева Го вижда. И вика: „Бре-е, пък защо не заключихме“. И веднага отивам, вратата е заключена. И в това смущение втори път Учителят е пред тях. Физически Го виждат и двете и носи, на времето имаше кутии от халба по пет кг бяха, такива едни кръгли. Една такава кутия носи, пълна с мед от питата както е с въська. И пак говорил върху пчелите там, за меда. И пак казал: „Мир вам“. „И пак се изнесе и възнесе“, казва Елена „в небесата“. И Василка пак не вижда. Василка най-напред го вижда с кутията с меда, взима мед слуша какво говори, но когато се възнася, чува „Мир вам“, но повече нищо не вижда. И Той изчезва пред нея. Да, пред нея изчезва. А другата Го

вижда. Ясно е нали? Хо-оп, трети път застава и носи по един портокал. И тогава дава им по един портокал и пак какво им е говорил за портокалите. И тогава Той по същия начин пак се възнесъл нагоре. „До къде можах, не можах да видя до къде отиде, до къде се възнесе Учителят“. Това лично и го предавам точ в точ. Къде е обяснението? Ще го намерите в Словото на Учителя.

12. ОТКРИТ ЛИСТ

И друго с нея ще ви кажа, нейна опитност пак на тази Цочева Елена. Мир и светлина на душата ѝ. Тя получава писмо по време, когато се пътуваше с открити листове. „Получавам едно писмо от Учителя, че Учителят ме вика да дойда тук на Изгрева.“ Тази история гдето ви я казах е от „Опълченска“ 66, а тука гдето ви казвам, че я вика с писмо Учителят е вече на Изгрева. И я вика да дойде тука на Изгрева. Пише ѝ писмо. Добре, ама ние сме едни такива, че разгласяваме всичко. Но Той вика само нея. Ама ние сме бетер радио. Докато тя да тръгне на другия ден, до Пловдив всичките ръководители на Братствата научили. И тръгнали заедно с нея. Каква е тая Елена Цочева един обикновен учител, а онези ръководителите са били заслужили стари братя. Поканата ще да е и за тях, от къде накъде само за Елена Цочева.

А ви казвам, че тогава искат открити листове. Но до Пловдив никой не иска открит лист. Но когато стигат на гара Пловдив минава кондуктора: „Открит лист? Немаш? Хайде долу на перона!“ „Открит лист? Нямах, хайде долу!“ Покрай нея минава, не я вижда, нито иска открит лист, нито нищо. Всичките, които са се качили от Айтос до Пловдив ги е свалил кондуктора. А покрай нея минава, все едно, че не я вижда. И тя вече пристига на Изгрева и там някъде между кухнята и стаичката на бай Ради и масите, лещаците, Учителят се смее, посреща я и първите Му думи били: „Рекох, открит лист не искаха, нали?“ Ето, това е. А другите всичките ги свалили. Другите бяха неканените, а тя бе от малцина избрана и поканена от Учителя. А защо я призова Учителя ще ви разкажа по-късно.

13. ЮРДАНКА ЖЕКОВА

А понеже заговорих там за кухнята на Изгрева. Юрданка Жекова също много нещо знае. За нея тука се пише, с което не съм съгласна, че тя е била неграмотна. Това не е вярно. Тя може да е нямала образование така получено, но тя можеше да чете. Нея винаги ще я заварим с беседи. А пък какво ясновидство имаше Юрданка! Голямо! Понеже тя ми на мен казваше, че в минал живот ми е била майка. Ама така я обичах, така, няма какво да ви разправям. Аз само значи при Юрданка и при Паша гдето съм така правила контакт. Юрданка притежаваше писмата до д-р Жеков, с очите си съм чела какви писма от Учителя. До доктора са, а за Юрданка пише: „А на сестрата Юрданка завещавам Ханаан.“ Не знам Савата дали ви ги е показвал, дали ще ви ги покаже, дали знаете. Куп писма има от Учителя до д-р Жеков и в които е писано и за Юрданка. Та говорим за Юрданка, а тя каква не била. Тя винаги бе на беседата. А Юрданка каквото исках аз не се страхувах от нея да я попитам нещо, защото знаех, че каквото ми каже, това е, край. Ако е добро, е добро. Ако е отрицателно, то е такова. Моята дъщеря кандидатстваше и не я приеха в консерваторията. Тя завърши гимназия, след това музикалното средно училище, след това кандидатстваше в консерваторията. Но в консерваторията, там стана нещо, въпреки че беше първа, не влезе и сега

ще кандидатства пак. Аз на Юрданка не ѝ казвам. А тя знае ли какво ми каза: „Виолетка и сега ще кандидатства, но и сега няма да я приемат“. А, леле, аз се страхувах от нея. Много ме заболя гдето Мика Тодорова пише, че тя е била неграмотна. Така както беше неграмотна, Учителя, тя миеше на Учителя крачката и в скута ѝ седяха и ги криеше и му режеше ноктите и имаше от Неговите нокти и даваше на тоя, на оня и от косата Му и от брадата Му. Интересно защо е останало убеждението и в другите, че и Галилей Величков ми казваше, че не може да чете и да пише. Интересно, защо е останало това в тяхното съзнание, може би защото отначало не е имала образование и после ли се е образовала? Не, не, тя няма завършено образование, учила е до четвърто отделение, малко така, без образование е, но тя си го носеше природно. Това е другата страна. Въпроса е, че у другите приятели е останало впечатлението, че тя е без образование и била неписмена и не можела да чете. А това не е вярно. Вечно беше с лупата и с беседата. Вечно. Аз пък се чудя, с Галилей бях приятелка, но той казваше, че тя била неграмотна. Дори Савата преди година казваше: „Абе тя не знаеше, тя беше неграмотна, не знаеше да чете и да пише“. Савата, прилича му да каже. Може като е чела, да чете като един първолак или един второлак, но това е съвсем друго. Сега, тя може да е чела като първолак и в ония години, които са от 1921-1924 г., те са всички студенти и са завършили вече висше образование и в техните очи този човек, който чете така е неграмотен. Е да, но в моите очи тя не беше неграмотна, все четеше. Ама аз я заварвам 1942 г. А те я заварват още 1922 г. Ама тя е от дете при Учителя. Знам, но характерно е 20 години тя чете, чете, непрекъснато и се образова. Но представете си, вие на 24-25 години сте завършили висше образование както онези Савка, Паша и др. и я заварвате, тя която е по-голяма от тях, но едвам срича. Ама в джоб ни слагаше. Че тя може да ни слага в джоб, да ни слага, но за тях на времето тя е неграмотна. Там е цялата работа. Е, може и така да се вземе. В разстояние на 22 години тя вече се образова. Но беше такава антена, така хващаше и така тя бе до Учителя. Ядеше ли Учителя захар? Но може би захарта по друг начин се е приготвявала де, никога да е било друго. Учителят знае ли, гребне със супената лъжица и така хо-оп сложи в устата си захар. По 12 часа през нощта вика: „Рекох, свари едно кааве!“ Не кафе, а кааве. И казва, че Учителят никога не е пиел чай от билки, както ние прием много билки. И онзи брат, който пътува насам-натам, му казва: „Рекох, донесете чай или кафе“. Така ги е употребявал.

Юрданка Жекова за пръв път кога вижда Учителя, какво си спомням от нея? Какво да ви кажа, тя е била като прислужничка на баща му - дедо поп Константин Дъновски. Тя е била у тях от съвсем малко дете. Те са били много бедни и тя като прислужница е била на бащата на Учителя и се е срамувала най-напред от Учителя. От там идва запознанството им. Далечна връзка както от сега, така и от миналото.

14. ОГРАДИ С ТЕЛ

А сега понеже за Елена Цочева говорехме, друго ще ви кажа. Когато Учителят я извикал с писмо да дойде тука и когато по влака отрит лист не са ѝ искали. А защо я е викал да ви кажа. На другия ден Учителят, в Горницата сложил я на едно малко столче. Седнали и ѝ дава Библията. Аз имам големи пропуски, щото човек слуша, мисли че помни, после нищо не помни. Дава ѝ Библията и ѝ казва точно на коя страница да отвори и от кой стих до кой да чете. Тя сподели с мен: „Аз отварям и чета и върху прочетеното Учителя вече

прави тълкувание. Не тълкувание, пророчество просто. Пророчество върху прочетеното. После казва прочети тука, прочети, ама на много места посочва и най-после ме изведе отвън, така беше, на балкончето Му и с пръст посочи навън: „Ето, рекох им да махнат тия телове, да ги нема и да построят дъгообразно една постройка за братя и сестри за онези, които немат жилища нали, но не Ме послушаха, не Ме послушаха. Но ще дойдат други, които ще го направят или ще махнат теловете, ще дойдат други. Но не ме послушаха, не ме послушаха“. Ето това. А аз не запомних, а слушам и мисля, че всичко ще запомня, а нищо не запомних. От пророчествата нищо. Но върху всяко прочетено място от Библията, върху всеки стих е дал пророчество Учителят. А защо не го записах всичко това?“

Днес теловете ги няма, но и Изгрева го няма. Другите дойдоха и построи дворци за своите господари.

15. МУХЛЯСАЛАТА БИБЛИЯ

А друга една наша сестра, на която също така е дал много пророчества, а тя идва и повече от седмица ли, спа при мене. И бе един хубав човек. Тя се казваше Донка, леля Донка. Една едра жена, хубава жена, засмяна. Някъде мисля, че е откъм Плевен ли, откъм този край е тя.

Но тази леля Донка, тя някаква чорбаджийска дъщеря е била, нещо църковница, но така като Ана Шишкова бе така висока, едра, само че и пълна, а не така слаба. Ана беше слаба. И бела, розова, а па едни очи сини и чисти като на незабравки, на едно дете. Такива хубави очи имаше. И все засмяна, все засмяна. И сега тя казва, че мъжът ѝ на Централна гара будка имал и в будката пак чукал там като чичо Колю нещо, обувки поправя, токчета, това си-онова си, работел нещо обувчарлък. А пък Донка, толкова се интересувала от политиката и сутрин най-напред като дойде пощата, почвала да ги чете вестниците и гледа войната докъде е стигнала, II-рата световна война. Гледала и един ден таман се е загледала, къде е това и тогаз некой по рамото я потупва: „Чедо, какво правиш ли, какво четеш ли?“ Обърнала се, един старец. „Политиката, дядо, политиката чета.“ Така небрежно. Той пак я потупва и казва: „Рекох, чедо, това не е за тебе!“ Тя така се изненадала, постреснала. „Ти имаш у дома един сандък, на дъното на сандъка, на дъното имаш една мухлясала Библия. Това е за теб.“ Та тя се обърнала, па му вика: „Хе-е, дядо, нямам време, нямам време!“ „Рекох, ще имаш, ще имаш“, ѝ отговорил стареца. „Както седнеш на обяд да се храниш, ще отвориш Библията, където ти се падне“ и посочил с пръст, „толкоз ще прочетеш. И върху него ще мислиш!“ И тя веднага се втурнала в будката и казала: „Я бе, Митко, я виж тука един старец какво ми приказва“, но докато излезли ни на лево, ни на десно, ни напред, ни назад, от старец няма следа. А нема хора, нема къде да изчезне, да се не види. Нема го стареца, изчезнал. Тя се така изненадала. Каква е тая работа. Пък, че имам Библия в сандъка, имам, ама тоя старец от къде пък знае, па това е мухлясала Библия. Тя го споделя, даже тя ми казваше с коя наша сестра, пак от възрастните сестри, но не ѝ запомних името и тя ѝ разказала случката. Онази се сетила каква е работата и веднъж ѝ казва: „Донче, пък искаш ли да те заведе да послушаш за Бога там където аз слушам?“ „Па, добре!“ И се уговорихме. Една неделя тя ще ме води, където слуша за Бога. И аз си заключвам вратата. Но заключвайки вратата, да си превъртя ключа, плача. И говори: „Господи, Исусе Христенце, прости ми ако греша там където отивам“ и рева, рева. И така тръгнахме вече, води ме тя, аз не знам тя къде ме води“. А тя я води тука на Изгрева. Сигурно ще е било 10

часа за беседа. Салонът е вече пълен така и точно срещу катедрата некой станал, а то е така наредено и направено, та тя седнала. И по едно време идва Учителят с Библията под ръка така. И всички станаха и аз се опулих: „А, ами че това е стареца от гарата!“ Каква е тая работа, рекох така, като се захлупих главата и не мога да проумея. Но Учителят си започва песните, молитвите, беседата. И по едно време, ама аз си кърша все така ръцете. Мисля и се чудя. И по едно време чувам, ясно чувам: „Една душа днеска решила да дойде при нас, но заключвайки си вратата, превъртайки си кляча плаче, и плачейки казва: „Господи, Исусе Христенце, дали не греша там къде отивам. Прости ми ако греша там къде отивам!“ Моите думи повтаря стареца. Аз ептен онемех, още повече. Не може ум да ѝ го побере, не може да го асимилира. По едно време пък като почнах да плача, да плача. И по едно време пак чувам: „Рекох, плачете, плачете, поливайте цветенцата в градинката си!“ А аз пеех в църковния хор. И викам бре-е-е, значи да си поливам цветенцата и плач, плача, плача. Но, брат, колко сме вече неверни Тома. Това е такова нещо, такова събитие, такова поличба ли да я кажа ли какво и пак на нея да не влезе така яко в главата.

16. НЕОБИКНОВЕНОТО ЛЕКАРСТВО

Пък тя леля Донка страдала много от стомах. И пак при тази сестра се оплаква. Ходила за преглед при кой ли не щеш професор, доктор ли и нема за нея лек и нема лек. А тя ѝ казала: „Ама, Донче, ама знаеш ли, че нашият Учител и лекува. Аз имам днеска определено време да водя майка си при Него, нещо да я лекува. Ако искаш да те заведа.“ „Ами добре.“ И тръгват: майката на нашата сестра, майка ѝ и леля Донка. И идва тук на Изгрева и туп, туп, туп по стълбите, качват се горе в малката стая. Там имаше едно такова нещо квадратничко, като площадка. Учителят на площадката е вече и Той я гледа, извиква я по име, но не я гледа в лицето така, а nekъде над нея гледа. Гледа и мълчи и по едно време казал: „Рекох, сутрин, обед и вечер по една чаша гореща вода и там сок от черната репа както се взима“. Аз слушам, но аз чакам да чуя лекарство. Повторил го Учителят и потретил го. И все така гледа над мене. А сестрата, която била определена за среща, майката на сестрата, хич я не погледнал. И Учителят дал да се разбере, че вече аудиенцията е приключила. И те си заслизали надолу и тая леля Донка, говори си сама. Тя рекла: „А, сутрин, обед и вечер по чашка жижка вода!“ Та аз го повтарям сега. И оназ я чула и рекла: „Ама ти какво говориш?“ Ами това е вода, какво? какво е лекарството? Сутрин, обед и вечер по една чаша жижка вода и там сок репа и това. И това ти е лекарство. И с това лекарство тя оздравява.

17. КОЙ ХОДИ ПО ВЪЗДУХА

Разбрали, че Учителят чете мислите тогава вече на леля Донка ѝ щракуват, миналите преживявания и отишли и седнали. Пейки, масите и после пак пейки. Седнали, седнала тя на пейка с гръб към приемната на Учителя. По едно време усеща, че нещо се ходи около нея, така се поизвъртела и с периферното зрение вижда, че Учителят върви, минал покрай нея там, минал и отишъл и застанал пред барачката на Веса Козарева. Застанал на изток, ама тя все така наблюдавала и все така си кърши ръцете. На изток стоял дълго време, после на запад, на четирите посоки застанал, дълго време. И после си

тръгнал. И като си тръгнал, като си тръгнал, започнал постепенно да се издига нагоре, да се издига, да се издига от земята и се издигна значи на такова разстояние на един метър от земята ей така, така, издигнал се. И така ходи. И тя гледа. И се извърта и все го наблюдава. Ходи си Учителя във въздуха, както Христос по морето. Ходи във въздуха. Гледа го и кога стигнал зад нея чула да ѝ казва: „Е-, рекох, виде ли кой съм? А тия коя си, знаеш ли?“ И пак така продължил да върви. Имаше един тригълник цветя, така един плочник, до там вървял във въздуха, до плочника, като стигнал си стъпил като човек, нормално и туп, туп, туп си се качил горе. След това тя вече има срещи с Него много. Казал, че в минал живот е била много голяма ясновидка и лечителка. И в разговори с Учителя Той ѝ е дал много предсказания. Нещо ми е останало, че тука нещо, но това съм го чула и от другаде, че София море ще стане, вода, но подробно не помня. Но ми ги разказваше, помнеше ги значи. Но ѝ казал, че е била голяма ясновидка и голяма лечителка, обаче и тогава, това от нея, тя ми го казва да го знам, че когато имаш някакви духовни опитности можеш да ги разказваш само на човек, който те обича и който ти вярва. Иначе не. Иначе те ограбват и губиш. И тя си е изгубила, доста е изгубила, но че от лечителството си бе запазила и лично ще ви го кажа.

При Стоянка Драгнева съм с трите мои внучета, мънички. И да се върнем, бре на най-малкото като му призля, ама така му призля, че вече падна, дето се казва. Не може на краката си да се държи. Аз се изплаших. Взех го на ръце, че то мъничко, взех го на ръце. И от Стоянка Драгнева до нея го занесох на ръце. А тя на вратата седи и засмяла се. Така бяла, розова, ония очички сини като незабравки. „Ах, какво?“ „Мамо Донче, лелю Донче, детето ми е много зле. Много ми е болно детето.“ Едвам говоря. „Ах, чакай, чакай, сега, сега, сега.“ Влезе вътре, изнесе една лъжица, супена лъжица. Какво имаше в тая супена лъжица аз и до днеска не знам. Даде му, та го изпи и като че ли там прережа това, което беше в детето. Ние си дойдохме. Аз си дойдох с детето. На крака си дойде. А едвам го занесох. То примре. Значи все пак нещо от лечителството си е запазила. Много хубав човек беше, много чиста душа.

18. ГОЛЕМИЯТ ДЪЖД НА ПОСЛЕДНИЯ ПЕТРОВДЕН

Да ви разкажа за последния Петровден на Учителя тука на земята. На 12.VII.1944 г. аз идвам на Изгрева. Моите деца знаете ли колко са били големи? Че едното с ръцете си ми е обвило врата, с крачетата около кръста, а другото, понеже е малко по-големко, на гърба ми пак ръцете тука и краката така. А да ми са ръцете свободни, че аз пък идвам тука на Изгрева и нося, че съм приготвила и нося за Учителя нещо. Учителят не ядеше от всеки. Това не знам знаете ли. Не ядеше. Колко съм се радвала като ме посрещна веднъж Юрданка и вика: „Учителят от всичкото ядене ти яде!“

Тя ми го е казала, защото аз бях отишла и бях там приготвила за Учителя. Как съм го приготвила Той го е почувствувал, защото тя като ме среща и така първите ѝ думи бяха: „От всичкото ти яде Учителят, от всичкото ти яде“. А не каза: „Това го хвърли там, това го раздай на онези“.

А с мене вода и едно чуждо малко момиченце. А тука една сестра много бедничка, мъничка, за която Учителят е казал, че е в минал живот била китайска ли императрица. Имаше една Толчева. Минка се казваше. Живееше, имаше барачка на Бертоли на мястото, после тука живя в Пловдивските

бараки. А пък аз бях евакуирана, моите родители са на гара Искър, та съм я водила по една седмица там да ми гостува. Как изпълнява, как? Чуден човек, нема какво. Да ви кажа, имахме страшно хубави хора. И й викам: „Лельо Минке ма, хайде на Мърчаево“, ами тя не може, защото няма пари. А аз имам, аз съм богата. И тръгваме и отиваме на Мърчаево. А до Мърчаево нали трамвая до Княжево, а там до Владя с автобус и после се ходеше пеш. И аз ги водя децата така, нося и тя с мен и вече отиваме и радваме се. То от цяла България се събрали за Петровден, това е последния Петровден на Учителя. Те се събрали, значи до каква степен Учителят е буден. Това е, че не знам, не мога да изкажа огорчението си, срамувам се, че не можахме да познаем хубаво и да разберем какво е Учителят. Да, от Изгрева се вдигам и отивам и я взимам Минка, нося моите малки деца, дето ви казвам как ги нося, та за да нося това, което съм сготвила. А вода и тази леля Минка, възрастната, императрицата и едно чуждо дете и то малко. Отиваме. Значи от Владая вече до Мърчаево пеш се ходи. Пристигаме там, то народ, народ, радост, всички хвърчат на земя не стъпват от радост. А по едно време моята, малката дъщеря, която е певицата тръгва към Учителя. Галилей казваше, че ние нямаме друга певица като нея. Ама нещо голямо е. Учителят на нея в ръка й даде песнарка, но тя искаше дом да прави, да гради семейство. А такива не са за семейство. Казва се Виолета Данилова. От Софийската опера я командироваша в Германия и там остана. А първо я приеха в Старозагорската опера. Направо. Те бяха без разпределение. Направо с конкурс. Първи конкурс в Старозагорската опера. Нея веднага я приеха за солистка с категория. Та Учителя й дава песнопойка в ръка. Тя на колко години беше? Мъничка, още на училище не е ходила. А искаше да прави дом и семейство. Да, да, хайде де? Дом, дом, семейство. А пу-у-у-, а казвам нито един мъж не си зарезва професията заради жена, а жените глупави. От влюбени жени по-глупаво нещо нема да ви кажа. Това е мое мнение и така е. Така е. Та тя от много високо падна. Тя е един конгломерат от способности. Та цигулка ли хване сама цигулката свири. Аз й викам: „Теб ще те върнат в другия живот много назад“. И сега ние ме в Мърчаево. Там е от цяла България са дошли на Учителя за празника и моята малката дъщеря, певицата за която говоря, че е паднала от високо отиде сама при „Извора на Доброто“. Но сега е по-малко нанадолнището. Знаете ли колко беше тогава стръмно. И тя там, не знам какво се сурна и като падна и като ожули ония коленца, па като потече оная кръв. Па д-р Жеков търчи в мазето на брат Темелко, там му е лабораторията. Веднага тича, вади докторската чанта, медикаментите, да превързва коленцата, защото от тях кръв тече. А Учителят така знае на тераската застанал и като гледа и вика: „Рекох, сол, сол, сол“. Ха-ха-а. Отидоха лекарствата на д-р Жеков, оставиха ги и всички със сол бе насолено. Нито от рана нещо остана, то естествено сигурно го е боляло много, ама „Рекох, сол, сол, сол“. И това е. И сега най-интересното е как вече ще си вървим. Денят преваля. Аз вече трябва да се прибирам. А ние сме в Мърчаево на събора на 12.VII.1944 г. на Учителя на именния ден, на Петровден. Това е последният Петровден на Учителя. И вече преваля деня, трябва да се прибираме. И аз отивам при Учителя. Нали вода и моите след мен дечурлиги, чуждите, леля Минка, да целунем ръка на Учителя и да си пътуваме. Ама то подир обед бе вече, бая късно. И като Учителят ме видя, аз Му целувам ръка, а Той ме гледа и ми вика: „Рекох, превозно средство ще има ли?“ А пък аз така нехайно: „О-о, Учителю, превозно средство, ами ще има, разбира се“. А какво става да видите. Бре, отиваме ние вече до Владая, качваме се на автобуса, ще вървиме до Княжево, нали. А ние сме в рейса, а като се изля един дъжд. Дъжд, ах

леле. Ама нали ние сме в рейса. А като гледам, по име сте чули Колю Каишев, Мария Каишева е неговата сестра с мъжът си Аркади, като вървят и като ги вее вятъра, и като ги плъшка оня дъжд. Стигаме Княжево, качваме се по живо по здраво на трамвая в Княжево и спирание накрая. Там се казваше „Свети Крал“ дето спират последната точка на трамваите. То е срещу черквата „Света София“, „Свети Крал“. И ние със слизането ни, хоп сирените засвириха, даде се полицейски час. По прозорците спущаха черните хартии, всяко движение се спира, а дъждът продължава. Добре, ама моя милост не се плаши още. Точно така насреща беше една сладкарница Пачев, тя беше сладкарница на нашия брат Васил Чаушев, който имаше вегетарианските ресторанти. Една лека кола. Ех, там леката кола, отивам веднага, натоварвам дечурлигата това, но се питам най-напред, имаме два дома. Имаш точно срещу хотел „Плиска“, дето е големия магазин, това е наше сега и ни го не дават. Аз не искам и да се разправам. А и в Подуяне имаме също голем имот и се питам сега в кой дом да вървя? В тоя или в тоя? По-добре в тоя срещу „Плиска“ дето е, по-близко, през гората. Добре, ама тоз шофьор да ви кажа ми каза една сума. А чантата ми е пълна с много пари, другарят ми беше доста заможен и аз пък съм доста широко така скроена, та ми не се жали. Какво стана, та аз каква сума ми е поискал, за да се не съглася аз да дам тази сума, значи то е нещо било голямо. И продължава, а дъждът почва, така вали като из ведро. Нали на филмове как сте гледали как се лее, лее по ония жълти павета. Тръгваме вече ние пеша нагоре, вървим, минаваме. Аз се отказвах от колата, защото той ми поиска, дето ви казвам такава голяма сума ми поиска, дето ви казвам, че имам пари и че съм по-широко съм скроена, не съм скържава така да ми е жал. Но защо стана тогава така, че аз да ми се види нещо невероятно тази сума, за да се откажа, за да изпитам това, което изпитах. Затова е. Учителят ми го е направил това. И бре пред Военния клуб, нали така, дето е сега театъра на военните, там беше, некога имаше някакво кино. Гледам там една кола. Тичам за нея, а неznam какво ми каза той и той не може да ни вземе, а дъждът продължава ли, та продължава. Ние ставаме вече като едни кокошки, целите мокри, а дрехите ни се събраха от дъжда, та ходихме като голи.

Пък съм си избрала и като съм си ушила за празника от един вълнен жоржет една пола хубава, докарана. Аз обичам така, не съм суетна, но съм естет. Учителят казва, взимайте пример от цветята. Обичам винаги да съм спретната и така. И си избрах и съм си ушила една разкошна пола ама то от вълнен жоржет. Оня дъжд като ме бие, а пък тя се събра сега, така както ноят модерните момичета минижупи, па моето станa не минижуп, а се вдигна полата до тука, защото е вълнен жоржет, то се сви, ама нали съм никой, пердашим така и тичаме, вече децата немаат сила, тая възрастна сестра се влачи, а другото, чуждото дете също, та едвам стигнахме до Орлов мост. И на Орлов мост като видех, а пак оня дъжд така се лее. Пак една кола. Отивам до нея, ангел-спасител. Сега, всичките пари до стотинка, които имам ще ги дам, само да прибера тоя народ гдето е с мене. Малки деца, възрастна жена. Оказа се, че немам пък бензин. И-и-и, ети вече кулминационната точка. Ами сега? Как ще минем, то е хотел „Плиска“, знаете къде е. От Орлов мост колко трябва да минем и по тоя дъжд да търчим и да търчим. Невъзможно. А там имало едно място, на което на това време камиони спираха и взимаха такива случайно дето са закъсали. Дойде един камион, но аз съм вече в ужас. Камионът дойде и товари. Ти за къде си? Хайде, качвай се, качвай! Дойдоха до нас, като разбрах, че сме до IV-ти км: „А-ах, не може, това е близо“. Па като се заплакаха децата и качиха ни и нас. И за пет минути сме си дома.

Прибрахме се у нас, всичките си свалиха мокрите парцалаци, преоблякох ги, настаних ги и на сутринта станаха кукуряк. Нито болни, нито нищо, здрави, нищо им нема, но изживяхме това нещо.

А много малко време след този случай, след този дъжд, на владиката Стефан първа братовчедка ми е нещо като майка, много близка и иска да я заведе до Учителя нещо да Го пита. И тя си свърши разговора с Него, тръгваме си пак обратно. Питам: „Учителю, ще ни вали ли сега дъжд?“ Аз Го вече питам. Той се усмихна и рече: „Рекох, колкото една попова китка“. И точно така стана. Докато минахме през Мърчаево, както попа в котлето натопи китката и каже така, ей толкоз дъждец ни вали. Хайде, за друг път пък повече. Да не ви разправам. Учителят при толкова народ и да ме попита: „А превозно средство ще има ли?“ А аз така: „О-о, Учителю!“ Така с ръката, о-о. А то да стигна центъра на София, да не мога да се прибера. Такива изпитания да изкараме и то за тия чужди деца. Много съм ходила на Мърчаево, много съм ходила. И през времето на Учителя. Ходила съм и след това. И сега Темелко докато беше жив ходех, но много работи от Темелко, много работи слушах, които не мога точно да ви ги предам така.

19. ИСТИНСКИЯТ УЧИТЕЛ И ЛЪЖЕПРОРОЦИТЕ

Невенка Неделчева тука на Изгрева най-напред тя беше за мене, за гадка тя беше за мене така нещо недостъпно, една хубава, с едни плитки такива големи. Един ден тя, точно помня мястото, ме вика така: „Сестра, вие по некой път много страдате, че поплясквате някога децата си, хич не страдате, защото ако знаете те колко са ви благодарни. Те не беха определени да дойдат през вас“. И така направи с ръката си. „Те се вмъкнаха. И сега ако знаете техните души как ви благодарят А-а, че сте ги понякога ударили. А пък другарят ви колко много ви обича, но вие казвате: „Не аз знам какво е обич“. И вярно, аз някакси съм изпреварила идването си на света. Много съм емоционална, но и много реална, много правдива, много здраво и на земята мога да стъпвам, но си имам нещо вътре, от което не мога да отстъпя. Например, тука беше всеизвестен този на Анчето гдето свири сега баща ѝ (Тодор-гледача). Той знаете ли как спореше и как се с Учителя разправяше. Но Учителят него го признаваше като най-добрият хиромант. А той се смяташе за голям пророк. Той веднъж ми гледа на ръка и вика: „Е-е, философе, философе, много голем философ си. Много си щедра на духовната Любов, но си много скържава на физическата. Ама ти и двама заставяш да ухахват“. Ама това съвсем в младини. Па аз му казвам: „Ах, и тая добра, аз сега никой ме не е ухаждал досега, та ще ме ухахват и баба като стана“. „А-а-а, смеят ли, бодлива крава кой смее да се доближи до нея!“ И вярно ви казвам, че аз живях тука, всички ме знаят, защото друго име няма като моето име Йотка и аз ги събирах много. С всички съм била приятелка, които така им се е носило така за лека стъпка. Казвам ви, пред небето гдето се записва, не само тука, но и горе се записва, никой, ни с поглед, ни с дума, ни така с пръст нещо така да се е доближил до мене. Значи, тоя гдето вика, а смеят ли? Смеят ли да пристъпят към тебе? Вярно е.

А за Лулчев самата Невенка, например ми е казвала. А той бе голям приятел на Невенка, тя Невенка дори чрез Лулчев при Учителя е дошла. Но Невенка ще ви кажа си е ученичка на Учителя. Не е ученичка на Лулчев. Аз с много народ съм я предобрила, защото те все за нея говорят: все лулчевистката, лулчевистката. Не е бе, не е бе, а че тя си е имала с него връзката, че ѝ е бил любим, това е отделна работа. Тя някъде в Нова Загора е

била ученичка и той е изнесъл една сказка. И тя там просто се е влюбила в него, дето се казва. В словото му се влюбила, за словото му и така тя заради него е дошла тука, на Изгрева и тя какво е само преживяла. Тя какво е видяла, не знам дали друга душа е изживяла такива мъки и страдания, големи страдания. Ами тя ми казваше, че Лулчев от много високо е паднал, от високо падна. Един случай сега, например ще ви кажа. Тя много случаи ми каза, но един да ви кажа. А това е всичко под ръководството на Учителя. „На Рила сме и един брат се разболява. Но така се разболява, че в палатката се вцепенява, не може да мръдне. И отиват до Учителя и Му казват: „Учителю, така и така, еди кой си брат е болен“. Учителят все едно нищо не е чул. След това пак отиват, пак Му казват: „Учителю, брат е така и така“. Пак Учителят не чува. Трети път отиват. Учителят не чува, нито отива да му помогне. Обаче брат Лулчев, той като чува, той отива в палатката при брата, застава и му казва: „Казах ли ти, рекох ли ти, не знам каква е дума употребил: „Стани!“ И она става. За чудо става. И тогава, Невенка употребяваше така един израз за Лулчев. „Брат ми като се възгордя, че като хукна сам по баирите“. „Той, Учителят го взел, двойникът му взел и го водил по планети, насам-натам, много го разхождал и накрая се прибрал. Вече слязъл, вече е на земята, на Рила е. Учителят го привиква, но става, че Учителят го пита: „Е, ти ходи там, там и виде това и това, как отиде? Как ходи?“ Той не може нищо да Му каже. Нищо не може. Невенка ми го казва. Нищо не може да Му каже и тогава Учителят му казва, за да го свали на земята, му казва: „През цялото време аз действах през тебе, не действах ти. Аз те водих, аз действах“. Че тогава да видиш, разказваше Невенка как брат ми как знае да пада на коленца, как знае да плаче, как знае да се моли, как знае да иска прошка. Ето, това е. Дал му е възможност. А той е бил наистина много голям ясновидец. Бил е и голям учен. Той е първият английски възпитаник от българските авиатори по време на Европейската война. Нали възпитаник е бил и бе с богата библиотека. Голям ясновидец е бил, но аз го знам, но до него никого не се доближих и до Кръстю Христов не се доближих. Бяха ме предупредили да се пазя от тях. И от кого ме пазеха още Паша и Аня? И от брат Славчо Славински ме пазеха. Той беше много сладкодумен, много чаровен, много слънчев, но чичо Колю Гръблев, като че сега го гледам как се смее и вика: „Той гледаше в очите Бога и Го лъжеше“. За Славчо Славянски. Е, много широк беше, обещаваеше много, пророкуваше големи планове, сваляше небесата на земята с обещания. Но ти казвам, той много ме кандърдисваше тука да купя неговата къща, даже ми изпращаха писма. Паша и Аня ме предупреждаваха да не съм смеела да се захвана с него, защото той така ще ме излъже. Чичо Колю смейки се вика: „Той гледа Бога в очите и Го лъже!“ Пък то и ние всичките лъжеме кога трябва и кога не трябва, казвам го това не лошо, а така. Не трябва-ше и да го казвам даже това, нещо, как се изплъзна от устата ми. Това е важно, защото аз например съм чувала като става издател, започва да издава беседи на Учителя. И започва да взема повече от онези, които печатат навънка. Неделчо Попов отива при Учителя и Му казва, че той взема много, много и Учителят казва: „На него повече няма нищо да му се дава“. Искане да печели.

Печели, напечели се, създаде голямо издателство на ул. „Гурко“ 22. По време на бомбардировките падна бомба върху издателството и печатницата му и всичко разруши. Първо наруши окултния закон, а после дойде възмездие, за да приложи Божията правда.

20. ЦЕЛУВАНИЕ

Тодор Стоименов? О, знам го. И него го знам. Той беше един висок, тънък, англичанин. Ще ви кажа нещо комично, на Тодор Стоименов за сестра му. Брат Тодорчо ходеше често в парахода. Сега той има сестра, която е майка на Паша Белева, тука. Тя е на 91 години. Тука срещу нас живее в хубавата къща. Не на ъгъла, а до ъгъла, другата къща. Тя е на Белеви къщата. На Паша Белева майката е много болна, скелет. И сега при брат Лулчев от света много мадами отивали за хороскопи, за това ти, онова ти и некога е по-късно, през гората трябва да минат, а па Аню Андреев беше сянката на брат Лулчев. Той ги вика, за да ги изпрати. Приятели бехме поради това роднинство, дето там имавме сватовство, гдето неговата сестра и сестрата на моят мъж беха се оженили за двама братя. И, разказва: „Да ги изпратя, аз ги изпращам, полека-лека почвам така, малко пускам си ръка, така като не се дърпат, движим се, на-на-стигна ги като ги нацелувам накрая. А-а, добре, ама те се не дърпат. Ама идат после при брат Лулчев и ме клеветят. И той като ме хвана и като ми тегли една реч, да ми се кара. И един път като ме накара да ида да разкажа всичко за това нещо на Учителя. И аз волю-неволю отивам“, защото брат Лулчев за него бе закон като каже нещо - трябва да се изпълни. „Отивам и казвам: „Учителю, така и така, разправам му цялата история“. Учителят се смял, със сълзи се смял и му казал: „Брат, рекох, идете и намерете на брат Тодорчо Стоименов сестра му и нея я прегърнете и я нацелувайте!“ Е, защо на брат Тодорчо? Ама аз ви казвам, сега ще чуете. И той сега нема какво, отива тука и среща в коридора Паша, дъщерята. „Сестра Паша, къде е на брат Тодорчо Стоименов сестрата, Учителят ме праща до нея.“ „А-а, майка ми, ето я, ето где е седнала там на столчето.“ И като отидох и като погледнах, леле виждам самата смърт. Е, не можах да направя това, което Учителят ми каза. Не можах да я разцелувам, не можах. А това е. Казва му Учителят: „Тая болна, ти ще я прегърнеш, ти ще я нацелуваш, ти ще ѝ предадеш нещо от себе си. Ти ще ѝ дадеш живот“. Ама той не могъл да го направи. Сега, това е сестрата на Тодор Стоименов. Да, сестрата, болната е сестрата на Тодор Стоименов. Сестрата на брат Тодор Стоименов е майка на Паша Белева, която тука и сега идва в салона. Значи самата смърт не можеш да целунеш. Вика, не можах, не можах. А Учителят като му разправил какво правил се смял: „Сега рекох, ще идете на брат Тодорчо Стоименов сестра му ще я напрегръщате и ще я нацелувате!“ Ама аз вика не можах. Не можах това да направя. Да. Смъртта не се целува. Целува се жив човек. Целува се младост, а не старост.

21. ЗАКОНЪТ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

Нещо ще ви разкажа за онези събития, за т.нар. братски съвети след заминаването на Учителя. Знаете ли, аз никога не съм се занимавала с тях, но ще ви кажа нещо кога стана голямото събрание гдето Антов го изпъдиха.

Чичо Колю Гръблев като сега, че го гледам как върви и се смее. Аз на него така му казвам, какво нещо е навика. Щото бяха много малки децата и те чичо Колю, чичо Колю и той си остана у нас чичо Колю. Те постъпиха не добре с Антов. Лично Антов на Учителя нищо не е направил пакост. Лично, а много се бяха настроили, на два лагера бяха. Лично аз за себе си ще ви кажа: той можеше да ми направи много голяма беля. Но не ми направи. Но аз вътрешно никога не бях против него. Защото казах така: ние всички на едно

място ще даваме отчет. На едно място ще ни съдят. И за добро, и за лошо и всеки отговаря за себе си. Ако той прави лошотии, той си е. Аз нема какво да се мешам при него. Но Учителят за него е казал, че той е едно куче, което лае при стадото, за да го пази. Той може би си попииваше, негова работа си е. Много си попииват, някои си и похапват и месце, похапват си и риба. Например, лично на Юрданка Жекова Учителят е казал: „На д-р Жеков ще му даваш да яде риба. Но ти нема да ядеш“. Ето, дава. И тука една леля Нешка имаше, като светица я имах нея. Анева по име може би сте чули. И тя си ядеше риба. Така, че не трябваше толкова да бъдат против Антоу. Той държеше рилските работи, аз нищо не мога да кажа. Ако нещо е правил, негова работа си е.

А ние сме на голямото събрание, когато изгониха Никола Антоу, заедно с Никола Гръблев. С него сме заедно на събрание и той излизайки след като свърши събрание, гледам как се смее, така от сърце се смее, киска се и вика: „Ах, Йотке, сега ще видиш какво ще стане. Не трябваше това нещо да става. Когато една постройка се гради, какво най-напред се построява? Нали тоалетната се строи най-напред. Това сега вече ние няма да имаме такова место отходно. То така ще тръгне, всеки ще се изхожда гдето му падне. През него минаваха негативните работи, не трябваше да го закачат. А те го много лошо, много лошо го обидиха, постъпиха с него много лошо“. А той не се качаше с всеки, той изглежда, че усещаше кой се е настроил срещу него и кой не. Затова ви казах преди малко, че той можеше на мен да направи голяма пакост, защото ние имахме много голям имот в Подуяне. А моя другар разбра, че ще го дигат за Кремиковци и там огромни блокове направиха и той понеже знаеше това, затова имота предварително го продаде. И купихме на Изгрева място. Построихме незаконно къщичка. Антоу не ни наклевети, макар че ни виждаше всеки ден как я строяхме.

Е, събранието беше повече от отвратително. Защото всичко беше против брат Антоу. Не може така, не може, не бива така, не постъпиха правилно, не постъпиха. Щом чичо Колю така не ги одобри, този хубав човек, то нема какво да се каже повече. Не постъпиха правилно. А па Еленка Андреева, милата, много я обичам и нея, и тя е хубав човек и тя нямаше да яде бой. Нея я предупредиха. Не минавай оттука, защото те чака да те бие. А тя нарочно пък мина. Да види какво ще стане. Е, ама яде ли пердаха? Само не мога го оправдая, но той ще си плаща брат Антоу за това дете би брат Боев в стола, един човек седнал на мястото си, на плетения си стол и да го бие. Не, не това. Но знаете ли от какво се отказвам ей така да дам мнение. Нарушихме закона на справедливостта и дойде Божията правда. Тя със своята невидима метла измете всички бараки, целия боклук гдето се беше насъбрал и вмирисал. После дойде онзи, за който Учителят бе говорил, че ще построи нов квартал. Построиха го и сега тук живеем. Но Изгрева го няма. Остана само Словото на Учителя и там ще търсите Изгрева за вашите души.

Магнетофонен запис на Вергилий Кръстев от 1.06.1994 г.

ВАСКО ИСКРЕНОВ

(29.12.1899-1.07.1993)

1. ОСИНОВЯВАНЕ

Вергилий Кръстев: Започва разказа и повествованието на Васко Искренов. Как се казвате вие - трите имена? **Васко Искренов:** Васил Александров Искренов, роден във Видин на 29 декември ст.ст. 1899 г. В: Как се казваше вашият баща и вашата майка? И: Аз съм осиновен като Искренов. В: Осиновен, а да, фактически вие не знаете баща си и майка си. И: На една година съм бил когато е починал първия ми баща. В: Познат ли е бил или непознат? И: Не го помня, обаче ми е оставил едно писмо. В: Какво пише в това писмо? И: Е, за разделата ни и някои съвети ми дава в живота. В: Вие сте били на една година, когато баща ви е починал. А майка ви? И: Майка ми е родена в Лом и се е оженила във Видин за моят роден баща Иван Генев. След смъртта на мъжът си се връща в Лом и се жени за Александър Искренов - търговец. Когато ставам на шест години той ме осиновява. В: Значи този търговец се жени за майка ви, така ли. И той осиновява детето на жена си. И: Да. В: А да, значи вие сте осиновен. А баща ви от къде е, от къде произтича родът на баща ви? И: Баща ми има брат свещеник, дядо ми е също верующ, аз с баща ми съм се препирал върху Евангелието. В: Ама той е осиновеният баща. Този, който ви е осиновил. И: Да, да. Ние имахме имоти на село, живеехме там и той четеше на селяните Евангелието. Аз му казвам: „Татко, ако един човек изпълнява десетте Божии заповеди, той е Божи човек. А пък ако не ги изпълнява. В: Не е Божи човек. И: Той ме остави от училище, да не завърша. Аз му казвам, че не ме радва неговото богатство, защото е външно. В: Той с какво се занимаваше? Каква професия имаше? И: Имаше професия бояджийство на преди. След това отвори дюкяни на моите вуйчовци, които работеха там. Те отидоха във войната, ние трябваше да се приберем от града в селото да пазите тия имоти там. В: Това е 1912 г. И: Да, след войната всичко се разпродаде. Казвам: „Татко, парите ще се обезценят“. Той казва, че са гарантирани от държавната банка. Пък там пише на банкнотата Българска народна банка заменя банкнотите с 20 лв. златни. Обаче той не разбира, не е учил какво е девалвация и т.н. Аз вече учех и сметководство, водах му книгите. Късно ме разбра той. Обаче ме разбра и ми даде генерално пълномощно, ама беше вече всичко свършено. Казвам, ако човек има една професия тука в главата си, навсякъде хляба му е осигурен. А богатството е преходно. Днес го има, утре може да го няма. И така и стана. В: Вие учихте. Къде учихте? И: В Лом. В: Изкарахте гимназия там, така. И: Не, не завърших гимназия. В: Да. А кога се запознахте с фотографията? И: Учителят каза веднъж на беседа на Младежкия клас да учиме по един занаят. И аз Го питах: „Учителю, да уча ли шофьорство?“ Той видя ме, че съм нежничък така. „Не е, рекох, за вас.“ Но така се случи, един ден аз имах една платноходка и исках да я фотографирам. Един приятел, който имаше апаратче 6/9, обаче не може да фотографира с него даде ми го. Аз направих сполучливи снимки, ама имах вроден усет. В: Точно как да бъде кадъра. И: И така започнах заедно с книжарството и фотографията. Почнаха да ме вкат ученичките да ги фотографирам. И по този начин се започна. Никога не съм фотографирал, че да патентовам, за да стане моя снимка. Ако

ме повикат, не мога да откажа и така започна моята работа, не можеше да се сравнява с другите. Търсеха ме и като загубих с книжарството, фотографията ми стана професия и прехрана, станах и фото-журналист след това, имах хубави снимки, ценяха ги. В: Сега. Въпрос: Вашият истински баща как се казваше, трите имена? Този, който е починал? И: Иван. С. Генов.

2. ПЪРВИ СРЕЩИ С УЧИТЕЛЯ

В: Сега, как се свързахте с Учителя за пръв път? И: По негативен път. В: Как разбирате този негативен път? Какво значи? И: Като минавах покрай една вестникарска будка, видях една брошура изложена на прозорчето, на първата страница нарисувано нещо като стена, един сатана вдига завесата до някъде и зад завесата се вижда един благороден образ с брада, пише от-долу П. Дънов. А най-долу изречение: „Ако той не се опомни, сега вдигаме само крайчеца на завесата, но ако той не се опомни, ще вдигнем цялата завеса“. Понеже съм символик и обичам символичния език, чудя се как може един сатана да вини един благороден образ и от това лобопитство купих брошурката и в същото време когато я нося в джоба си, да отида на едно лозе, където прекарвах дните си като безработен, срещам един мой съгражданин, който видя брошурата и ми каза, че има беседи от Учителя Петър Дънов. В: Как се казваше тоя съгражданин? И: В момента не мога да се сетя. Отидох на лозето, видях че брошурката е клевета, чиста клевета, ясно като много глупаво написана, като започнах да чета беседата, скочих от стола и извиках: „Намерих моя Гуро!“ Защото аз познавах цялата окултна литература. Имах случай на връзка, че като пътувах от гара „Де Брони Сизелон“, качих се във влака и седнах до един човек с брада, магнетична натура, завързахме разговор и той се оказа председател на българското теософско общество, идва в Лом, в моя град. В: Как се казваше? И: Софрони Ников, да държи три сказки. Покани ме да присъствам на неговите сказки. Първата и втората сказка бяха безупречни, така както познавам цялата окултна наука. Обаче на третата сказка стана провал. Той искаше, още във влака ми каза, че искаше аз да образувам в Лом теософска ложа. Обаче в третата си сказка разправяше един случай като е бил офицер, трябвало е лично да застреля един войник и обяснява това нещо, че е била такава картата на войника. Аз не можех да приема един представител на едно Божествено учение да извърши убийство, защото заради това убийство Мойсей трябваше да си загуби 40 години, да го забравят, за да дойде отново да поведе еврейския народ. На един брат на едно Божествено учение е строго забранено да извърши убийство и затова повече не го потърсих. След това, както казах се натъкнах на тази брошура и от там трябваше да потърся и Учителя. В: Вие сте купили тази брошура от будката, а кой ви даде другата брошура, някой приятел ви е дал друга брошура? И: Да, беседи от Учителя, аз разбрах езика Му като истински Учител, защото няма никъде, в никое общество не можех да вляза, нищо не ми допадаше. А при Учителя няма записване, записва си всеки ако има светлина, ако няма светлина и да се запише, той е отписан. В: Вие прочетохте тази книга и разбрахте, че това е за вас. И: Без съмнение, мене ми беше ясно. Идвам в София, на Изгрева имаше суматоха, бомба някои щели да хвърлят в салона, Учителят беше тревожен. В: Коя година това беше? 1927 г. салонът се строи. И: Да, да, и трябваше да се върна в Лом. Втори път като отидох срещата стана и от тоя ден вече съм в братството. В: Кажете ми за вашата първа среща с Учителя. И: Разправих Му целия мой живот и поисках да ми позволи да вляза в

братството. Това беше всичко и интересното беше как сестра Гумнерова ме посрещна, стопанката на къщата, в която живееше Учителят на ул. „Опълченска“ 66. Той нареди да ми постеле за спане в салончето дето се водеше разговора ни и тя се учудва защо Учителят ѝ казал да ме завие с два юргана. В: Учителят казал да ви завие с два юргана? И: С два юргана, да. Това не можах да разбера до ден днешен. В: По-нататък вашият живот как се разви? Вие работехте в Лом, живеяхте в Лом. И: Да, занимавах се с книжарницата, защото върнаха ни отчуждения имот от село, отворих книжарница, подписах икономически полици на един по-голям книжар и той ме изигра, загубих всичко и понеже ме познавах в книжния склад, който се управляваше от така наречената Софийска банка, отидох в София и ме приеха там на работа. Искях да бъда близо до Учителя. Направих си една барака на Изгрева, обаче след една година Софийска банка фалира и аз трябваше отново да напусна София. Тъкмо в тия дни, когато се вече готвех да пътувам идва при мен Учителят и ми казва: „Вие трябва да си отидете в Лом! Рекох, бараката ще я оставите тука. Какво струва, искаме да я вземем за братството?“ Викам: „Учителю, не мога да определя нищо“. И той извади един плик от джоба си и ми го подаде. Вътре бяха 6000 лв. С тия пари аз започнах отново работа в Лом. Никога не съм отишъл при Учителя да се оплаквам, да искам нещо, да казвам от какво имам нужда. Задал съм само два въпроса: първия въпрос зададох веднъж когато имахме прием на всеки събор и исках: „Учителю, аз не знам какво мога да поискам, мога да поискам нещо, което за мен би било много хубаво, а пък всъщност да е вредно за мен. А пък вие знаете всичко, вашият съвет може да ме предпази да не извърша погрешки, които биха се направили“. Той ми каза, че имам едно запалено въгленче и го нося, да запала тук, да запала там. „Нищо няма да запалите и въгленчето ще угасне.“ И почувствувах, че ми дава знак да мълча, че ще продължи. И наистина, това въгленче каза, че трябва да стои на едно място, да обгаря, да образува силен огън. Тоя огън може да стане толкова голям, че да запали целия свят. Ясно, нали стабилизирай се и тогава атакувай. В: А втория ви въпрос? И: Втория въпрос беше към края на Неговия живот на земята. Запитах Го: „Учителю, предлагат ми голяма работа в София в една фирма, но се страхувам от големия град. Не бих приел нищо ако не е Волята Божия. Моля Ви да ми кажете какво трябва да направя?“ „Пътят за София е павиран, остава само едно малко парче да се допавира.“ И това беше последното ми свиждане с Учителя през 1944 г.

3. ПАВИРАНИЯТ ПЪТ

В: Той си замина. Как се развиха събитията - с малкото парче, което трябваше да се павира? И: Да, след това аз имах вече добро име като фотожурналист, правех туристическа пропаганда на българското корабоплаване, снимките ми бяха незаменими. И двамата директори на корабоплаването ми казваха да остана при тях на работа. Ще ме униформят. Ще ми сложат униформа и да ми дадат кабинни там и да си инсталирам там фотолaborаторията. Аз отказвах, защото им казах, че на брега получавам десет пъти повече от това, което те ще ми дадат на корабите. „Аз ще ви върша работата на корабите, защото тая работа е само в определени дни, когато времето е хубаво и когато могат да се направят хубави снимки.“ Снимка всеки път не може да стане хубава. Имаше много фотожурналисти от София, които пътуваха с корабите понеже даваха кабина, храна безплатна и двамата директори ми казват: „Софиянци пътуват с корабите, нищо не носят. Вас не

ви виждаме на корабите, а пък носите изобилен материал." И получих привилегията да бъде оценен и приет. Аз им обясних какво трябва да направят за мене, за да им бъде полезен. Да ми дадат едно право да се качвам без всякакви формалности на всеки плавателен съд на Дунава. И аз получих това право. И пътувах в един месец един ден. В тоя ден ставаше всичко, което трябваше да направя. Нямаше нужда да пътувам всеки ден. Ясно нали? И след 9.IX.1944 г. с това име на фотограф ме поканиха да стана фото-журналист в министерството на транспорта при генерал Марков. Работих пет години. На петата година генерал Марков отиде в немилост по пътя на Трайчо Костов. Той загина, после го реабилитираха, обаче Васко Искренов остана 19 години без работа и няма кой да го реабилитира. А щом Държавна сигурност уволни някого, не може да намери работа, защото най-напред ще те питат къде си бил, какво си работил, който те уволни. Чуват ли Държавна сигурност, бягат от теб като прокажен. Обаче всички редакции, които ме познаваха и Държавното фото винаги ме пращаха командировки и по тоя начин аз живеях 19 години без да имам никакви затруднения. След това моят зет ме покани в Италия, беше изпратен там със знанието на нашето правителство да работи в едно книгоиздателство. Той прибра там цялото си семейство, покани и нас със съпругата ми и като отидохме ни сюрпризира, че не иска да се връща в България. Бях принуден да остана цели 20 години в чужбина. След 20 години без 18 месеца се върнах отново в България, направо в старческия дом 100% инвалид.

4. ГРИЖА ЗА БЛИЖНИЯТ

В: Добре. Искам да ми разкажете сега как се вие оженихте? Тази връзка, която имавте със съпругата, защото е свързана с дадени опитности с Учителя. И: Както винаги, аз не питам Учителя какво трябва да направя. Правя го на своя воля, а след като го направя, чакам да видя дали ще бъде одобрено от Учителя или няма да бъде одобрено, щото преди това когато живеях на Изгрева, аз имах едно приятелство с една сестра, но не можех да гледам на нашите братя като на земни човеци, а като души. Мечтаех да остана до живот в Младежкия клас. Един ден, моята приятелка обаче мислела другояче. Един ден като се връщам, пак живеях на Изгрева, тя ми каза, че няма нищо за ядене и аз бях принуден да се върна в града, да отида на работа и да хапна нещо там. Обаче забравих нещо, връщам се и гледам в моята барака тя дава яденето на един друг. В: Във вашата лична барака? И: Да, която аз съм я правил. Да, мълчаливо си заминах на работа. И от тоя ден скъсах връзката си с тази жена. А понеже не питам нищо Учителя, то винаги пращаше при мен брат Методи Константинов и ми казва: „Учителят те пита разбра ли, че това приятелство не е за тебе?“ В: Той, Учителят се радва, че ти си разбрал, че това приятелство не е за тебе. И: Да.

Веднъж седим на една пейка на поляната с Учителя. Той се наведе на земята, дигна една пчела в шепата си, тя беше мъртва. Приближи я с шепата си до устата, духна, изправи ръцете си нагоре и тя хвъркна. Каза: „Да не мислите, че направих чудо? Пчелата беше жива, това показваха крилата щом са събрани. Щом крилата са отворени, тя е мъртва“. В: Тя фактически е била замръзнала. И: Да, замръзнала. Друг един път, пак на същата пейка, пак с няколко души братя и Учителя, идва една пчела, бръмчи, завива се в един кръг и удря го в гърдите с телото си. Той се сепна назад, погледна я, тя втори път го удари. В: Удари Учителя. И: Той стана изведнъж, остави ни и с бързи крачки отиде към салона. И аз отдалеч Го следя по стъпките Му.

Гледам Го, оттам излиза с една кана с вода. Връща се по същия път. На дъното на поляната имаше кошери, пред кошерите оставени тави със захар, понеже нямаше мед, като храна за пчелите и от слънцето водата се изпарила и пчелите залепнали за захарта и не могат да се освободят и Той ги ръси, ръси с вода, за да се освободят. Като разправих тия две случки на други наши братя, един от тях се обади, да разкаже един случай със същите пчели. Те като извадили един ден меда от кошерите и го занели в килера на трапезарията, всички пчели се втурнали в килера, напълнили килера и те се намерили в чудо какво да правят. Отиват при Учителя и Му разправят. Учителят идва до килера, нещо им измърмил и проговорил някакви думи и всичките пчели се връщат обратно. В: Казал някаква дума. И: Да, казал е някаква дума, от която разбират така че пчелите си отидоха в кошерите. Имам и други опитности с Учителя как той се грижеше за всички - било то пчели, хора или животни. А на мен любимата жена не поднесе храна, която аз съм купил, в собствената ми барака, а я поднесе на друг. Как ще го понесете това?

5. ГРЪМ ОТ ЯСНО НЕБЕ

Още във втората година като бях на 26 години чувствах, че имам някаква пъпка, която ме мъчи, боли ме, не можех да разбера защо не излиза, защо не пробива навън. Цяла седмица изминава и най-после ме тръшна на легло. Викат стар лекар, веднага казват, това е червен вятър, да не бъде късно, веднага пращат, дават рецепта да вземем един мехлем от аптеката. Намазаха ме с този мехлем. По едно време несъзнателно се изправям седешком в леглото, чувствам, че един мой брат от Лом, единствения, който имам, той е сега жив, ама на моя възраст на 91 г. на легло. В: Как се казва? И: Никола Ценов. Прекрасен, добър човек. Той телеграфира на Учителя, че брат Искренов е в опасност за живота си и както казвам чувствам, че една вълна минава през мене и един гръм от ясно небе, силен гръм ама не на слух, а на усет. Инстинктивно слагам ръката си на носа. От носа ми изтича кръв, пъпката се пукнала, гнойта изтече и в същия момент аз съм бодър, ставам, ходя си, здрав съм. На другия ден отивам на работа. Когато един ден пътувам за София и се виждам на поляната с Учителя, между разговора исках да Му благодаря. Изведнъж почувствах една стена издигнала се между двама ни. Той се загуби. съобразих и проведох първия разговор и стената изчезна. Учителят усмихнат разговаря с мене. Същата тая невидима стена друг един брат е изживял по същия начин. Ясно е, че Учителят не обича да Му се благодари. В: Той другия брат кой беше? И: Учителят казва така: „Когато едно зло идва отвън, не кармически, мога да му махна на раз-два. Ако е кармически не се мешам в работата на Бога“. Тогава идва гръм от ясно небе. В: Другия брат кой беше? Лулчев ли беше? И: Лулчев, да. В: Той тогава е вдигнал стена, за да не пречи. И: Да му каже, че не е нужно да говори. Защото Лулчев правеше неща на своя глава. И: Той е такъв, а аз съм го посещавал при всяко идване на Изгрева.

6. КОЛКО Е ВИСОК ВРЪХ МУСАЛА?

В: Казахте за Лулчев, вие сте го посещавали много пъти, така ли? И: Да, и той винаги ми даваше негови книги. Така например той разправя за себе си, че един ден като чел сутрешния си вестник в едно кафене, чете една

новина, а по-напред имал разговор с Учителя. Учителят го пита: „Колко е висок Мусала?“ И Лулчев като един ученик, който си е научил добре урока, отговаря: „2927 м“. Учителят го пита: „Как измервате?“ Лулчев, разправя Му всички научни методи за измерване. Учителят се усмихва и казва: „Мусала е над 3000 метра“. А Лулчев пита: „А Вие как измервате?“ „Има известни магнетични течения, които се чувстват само над три хиляди метра“. Магнетични течения има, които ги чувства Учителя, ама нали той ги не чувства. Един ден Лулчев седи в едно кафене, чете сутрешния вестник и едно малко антрефиле съобщава, че германски учени били на връх Мусала, измерили върха и бил 3009 м. Скача той зарадван да се похвали на Учителя, че Мусала е над три хиляди метра, обаче изведнъж се засрамял пред себе си. Лулчев ми разказва: „Учителят, който никога не ми е казал една лъжа, който толкова пъти ми е спасявал живота. Аз искам по едно място да си ида, а ме препраща от друго място да си отида, където е безопасно за мен. Нали аз не му повярвах, а по-вярвах на жълтата преса“. И не се смирил пред знанието на Учителя, а решил да му се похвали с новината от вестника. Неверни Тома. Такива бяхме всички отначало. После го познахме в Дух и Истина.

7. GERMANKA ЗА СЪПРУГА

В: Да, сега разкажете за вашата съпруга? И: Да. Аз имах един приятел, който беше музикант, бедно момче, а аз продавах музикални инструменти в моята книжарница. Подарих му една цигулка да си изважда с нея хляба. Станахме добри приятели. По-късно той се ожени за една германка, която беше на гости в България, кореспондирахме си с Германия, разменяхме си снимки чрез него. Запознах се с една германска девойка, завързах кореспонденция и едно чудо, четехме си мислите в писмата преди да си получим писмата. В: Как ги четяхте, в какъв смисъл? И: Ами мисли, които аз изказвам, тя ги вече почувствала и обратно и това ни свърза да се потърсим, да се запознаем. Пътувах в Германия, останах там четири месеца, бащата беше против нашето приятелство, казваше, че в България къщите нямат дюшемета и за вода се ходи на далеч, въобще искаше да я изплаши, да не тръгва с мен. Аз казах: „Ако идваш сега, идвай. Ако отложиш - край“. Да, сключихме брака в Германия, дадох я един паспорт, че губи жителството на Германия, ама с тоя паспорт не може да получи виза от никакво посолство. Като едно куче изпъдено на улицата без права. В: Кога сключихте брак? И: През 1933 г. през времето на Хитлер. Отидох при българския вицеkonsул в Лайпциг Парлапанов, той взе телефона, намеси се и чрез него получих редовен паспорт за нея. На влака ни свалиха. Свалиха жена ми гестапо, да я разпитват. Влакът стои, не може да мърда. Връщат се с жена ми да видят, защото като й задали въпроса тя им отговори така, че такива мъже не се отхвърлят. „На германците такива ни трябват“. В: В какъв смисъл трябват? И: Дала им отговор, че мъжът ѝ е от висша мъжка раса та им затворила устата. Те я питат защо се жени за чужденец? И дошли да любопитствуват да видят кой е този българин, който е откраднал една германка и я отвежда в България. В: Те видяха ви, одобриха ви. И: Не, много те няма какво да одобряват, те просто не можеха да ни спрат по закон. Обаче едно друго тесногърдо нещо се случи, шест месеца след престоя ни в България жена ми трябваше да се венчае втори път и в България, за да има българско поданство. А получаваме писмо от „Кранкенкасе“, че те са били отговорни за тия шест месеца за нейното здраве и я молят да внесе вноските във валута за тия шест месеца. В: „Кранкенкасе“ е осигурително дружество? И: Болнична каса, която осигуря-

ва здравето ама се плаща членски вноски за месеца, понеже са отговорни за това време. В: А това е в Германия или в България? И: В Германия. И от там пращат писмо в България. Сега, ако аз им пиша, че нямат право ще ми кажат, че съм некултурен българин. А пък аз не им казах лъжа, казах им, че моята съпруга наистина е паднала от едни стълби по време на бременността и детето в нея беше се обратно преобърнало. В: Значи тя е била бременна. И: Да, и имаше нужда от лекар. И питам: „Аз не знаех, че вие сте осигурили жена ми и сте отговорни за това време. Моята жена имаше такъв и такъв случай. Моля ви, кажете ми какви формалности са нужни, какви документи трябва да ви пратя за това време, за да получа разноските“. Не се обадиха. В: Понеже трябва да дадат пари. И: Да, щом имат да взимат - да, щом имат да дават - не.

8. ИНФЕКЦИОЗНАТА БОЛЕСТ

И така живяхме тука, роди ни се една дъщеря, като малка тя заболя от една инфекциозна детска болест. В: Дъщерята как се казваше? И: Стела. И съпругата ми Хилда мислеше, че като е прекарала същата болест, има имунитет, обаче и тя се разболя. В: Каква беше болест, скарлатина ли, варицела, морбили, дребна шарка? И: Да, нещо подобно. Понеже никога не искам помощ от Учителя, получавам едно писмо от брат Боян Боев. Учителят ми прави поръчка за снимки от Рила. Аз разбрах вече какво става, щото Той казва: „Ако не чукаш, няма да ти отворят, ако не искаш, няма да ти дадат“. Понеже аз не чукам, Той по тоя начин ме подсеща да търся помощ от него. Дава ми да разбера, че трябва да чукам и искам. Отговарям веднага, че ще изпълня поръчката след като се освободя от карантината, защото аз бях в карантина. Трябваше да ги пазя и вечерта когато ги настанявам за спане, връщам се и в моята стая през една стая, сядам на леглото си и съм изморен и готвя се да си лягам. А чувствам, че Учителят е дошъл при мен и, не съм ясновидец, но така живо го чувствам, че Го виждам, че ми се усмихва и иска да ме освободи от страданието ми. И аз Му се кланям. Нали никой не ме вижда. Изведнъж жена ми писна от другата стая: „Васко, Васко“, тревожно вика „Васко!“ Отивам и тя със сълзи на очите ми каза: „Ти си отиде да спиш току-що. Аз съм будна, не съм заспала. Стената изведнъж стана млечно бяла, прозрачна до безкрайност и Христос с една светлина голяма ми подава една корона и аз се изплаших и викам: „Васко, Васко, Васко“. Да. В: Това е през време когато дъщеря ви е болна? И: Да, когато те бяха болни и двете от инфекциозна болест. Точно така оздравяха още на следващия ден. Жена ми - вече повярва в Христа и Учителя.

9. БОЛНОТО УХО

А един втори случай има с жена ми когато тя заболя с ушите си. Стигна се до там, че трима лекари я преглеждат в Лом, за консулт я пращат в София на хирург. Трапанация трябва да се прави на ухото. Тръгваме веднага за София. А от Германия, тя казва, че имала някакво вътрешно предупреждение непрекъснато, че това ще ѝ се случи. В: Някой ясновидец? И: Не, как беше точно не помня, че няма да бъде операцията сполучлива. И затова тя не пожела да отиде при хирурга, а пожела да отидем при Учителя. Вечерта пристигаме в София, Той на сутринта трябваше да отиде на Витоша. Предадох, че съпругата ми е в ръцете на сестра Гумнерова, която знае немски, тя се сре-

ща с Учителя, Учителят казал, че ще мине, но да ѝ налага на ушите с един топъл компрес с трици. Вечерта се връща, пита: „Как е германката?“ Дава назначение за един млечен компрес. Мляко се сварява, изцежда се лимон в него, после се вари, получава се едно сирище и се прави лапа в тензухена кърпа, налага се на болното ухо. Изтече всичко от ухото като гной и секреция. Олекна ѝ, спадна температурата, която бе висока. Тя е вече здрава, на другия ден се връщаме в Лом. Лекарите я гледат, преглеждат я отново и не могат да разберат нищо. И какво да им разправам, дали ще ми вярват? Замълчах си. А жена ми Хилда също мълчи. Тя знае вече, че Христос и Учителя е едно и също нещо, оценява вече, има две опитности с него, живи и реални, които дават живот.

10. НЕПОЗВОЛЕНИ СНИМКИ

Аз вече правех с удоволствие снимки на Учителя и един ден като знаех това Славчо Печеников беше ме поканил на вечеря. Аз не бях поканен на вечерята, но бях поканен да снимам Учителя. В момента когато вдигам апарата, Учителят стана така сериозно намръщен, вдига ръка, разбрах, че не позволява и веднага изчезнах. В: Значи Учителя не е съгласен? И: Изчезнах, защото почувствах, че Той е несъгласен и мене ми стана толкова мъчно, че аз не можех да си намеря място. Искях да не съществувам. Ама такава мъка. Братя идват при мене, утешават ме: „Ти не си виновен, ние знаем какво е, всички знаем, Учителят знае“. Не мога да се успокоя. И Учителят като си тръгна ме намира в стаичката, идва при мене и ми казва: „Само когато съм на храна не ме снимайте!“ „Ох!“ И така приключи тоя случай.

11. ИЗПОВЕДТА НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

Когато ходих при Лулчев, той ми даваше книги и аз чета неговите книги. Аз си зададох въпроса: Тоя човек го познавам като честен човек. Ако той наистина е честен, тия работи, които върши с Учителя, той трябва да осъзнае един ден грешките си и да направи своята изповед. Защо исках тая изповед аз не знаех. Защо мислех така също не знаех. И най-накрая на живота на Учителя, близко, в последните дни, когато идвам веднъж в София и посещавам Лулчев. Чукам на вратата му. Той седи на бюрото си и не ми обръща внимание. Почуках настойтелно, стана, дойде, отвори вратата, беше разсеян някъде другаде, мисли. Викам: „Не сме чужди, ако не съм улучил удобно време, да не ви преча да ми кажете да дойда друг път?“ Той ми даде знак да чакам. Отиде назад, бръкна в един рафт, извади ми една малка книжка. Няма време значи да ме приеме, а ми пъхна книжката в ръцете. Защо няма време? Той е разбрал сигурно, че вече никога няма да се видим. Защото тая малка книжка беше изповедта, която аз очаквах. Наистина, аз не съм ясновидец, ама много работи ги предчувствам така и тъй се случват. Книжката беше неговата изповед. В: Как се казваше тази книжка? И: нищо не помня, съжалявам, че съм я загубил. В нея той разправя и предава разказа с един старец, а стареца му разправя как Учителя го е обичал, как му е давал познания, а той ги е преписал на себе си. Често пъти, когато Лулчев е бил изпращан от Учителя да си отиде, е поискал да се връща, да върви по една посока, а Учителят му е попречвал и го е превеждал по друг път. И след туй той е узнавал, че на този път и на едно място са го очаквали да го убият. В: И това се случвало много пъти. И: Да, случвало се е много пъти. И даже ако не

се лъжа дори изпратените убийци после разказвали, че този Лулчев имал голям късмет, понеже върви, но не се връща по един и същи път. В: Аз знам, че са му правили атентат. И: Да. Най-после стареца от книжката като му казал тия работи, Лулчев хуква да бяга и стареца го пита, къде? „Отивам да целуна нозете на Учителя.“ В: Това е към книжката, така ли? И: Това е към книжката. В: Значи, отива да целуне нозете на Учителя. И: Това е една изповед, това е едно разкайване. В: Значи в тази книжка се съобщава, че винаги когато го е изпровождал, превеждал го не по същи я път, а Той му е давал друг път. И: Друг път, а той след това узнава, че там са го чакали да го убият. В: Това е в самата книжка. И: Да, в самата книжка. Ако се намери тая книжка, тя е много ценна. В: Да. Аз имам такива напечатани негови неща, трябва да проверя за тази книжка. И: Слушал съм да казват, че когато Лулчев е бил в една килия с друг един приятел. В: С Методи Константинов, защото били в една килия. И: С Методи Константинов е бил по-късно. А той с някого е бил в една килия? В: Отначало бил с Методи Константинов. И: Не, аз съм чул нещо друго, бил с друг човек. Той говорил така с него, от което личи, че той е голям комунист по идея, че не е против комунистите, напротив, в тяхна полза е, симпатизирал е. В: Когато е бил в една килия с някого. И: Казал на своя другар (съквартирант) по килия, че ще има духовна среща с Учителя в 10 часа. В 10 часа Лулчев става, прави няколко крачки, кланя се, говори. Тоя нищо не вижда, ама се сетил. Смушкал го: „Питай за мене“. След свършване на разговора Лулчев казал на съквартиранта: „Учителю ми каза, че мога да бъда свободен, че няма да бъда осъден, обаче по тоя начин аз оставам в кармична връзка с комунистите. Ако искам да скъсам с тях, трябва да приема разстрел“. И Лулчев приема, че трябва да мине през разстрел. В: Сега тоя съквартирант кой е? И: Не го знам, мен ми е разправял това друг. Кой ми го е казвал? Ами същият, който е бил в килията с него и който бил освободен. Нали е искал да узнае чрез Лулчев какво ще стане с него, на което Учителя казал: „Другият е свободен“.

12. ПРОРОЧЕСТВА ЗА СЪДБИНИТЕ НА СВЕТА

И: Слушал съм Учителят непосредствено да казва много работи за войната и за края на войната и ми се е запечатало в съзнанието силно думите Му, че най-накрая русите и американците щели да се разберат. Бях в Германия цели 12 години. След това дойде Кол. А зад Кол стоеше Щраус, най-големият привърженик на студената война, който все искаше да натисне копчето, да хвъркне нашата планета във въздуха и се чудех как ще се развият събитията при това положение сега. Беше страшно. Сбъркал ли е Учителят или нещо се е случило та да се промени? Че Той никога не е казал нещо, което да не е било така. Как мога да се усъмня в Учителя? Нали? Беше много нажежено положението. Изведнъж най-неочаквано за целия свят, за всички, изпъкна Горбачов, стана ръководител на СССР - голямата съветска империя от 1945 г. Той промени историята на света и се обърна всичко. Хайде сега какво да кажем, нали? Толкова много опитности имаме с Учителя. У мене е залегнало убеждението, уверението, толкова силно, че ще се променят политическите събития без всякакво съмнение. Учителят е нещо извънземно. Той е пратеник на Бога. Например, когато заминах за Германия аз не се посъветвах с Учителя. Впрочем, да. Но когато си доведох жена от там, то аз го питах за нея. Един път Учителят ми каза, че моята съпруга има връзка от богомилството. По време на богомилството тя е била при богомилите. В: И от там е връзката ви с вашата съпруга? И: От там иде

връзката. Защото аз не търсех жена, нали, търсех душа. Сродна тъй да се каже. В: И я намерихте в Германия. И: Да. И веднъж тя беше тука в София, летуаше в Своге с малката ми дъщеря и отива на Изгрева. Беше ми писала в Лом да ѝ изпратя пари. Тя седи на пейката, нали имахме пред салона маси, като лятна трапезария. Пред вратата на Учителя стоят сестри и чакаят за разговор. Тя седи на пейката далеч от тях. Учителят излиза на балкончето и вика с пръст жена ми. Казва ѝ: „Васко те чака в Лом“. „Но, Учителю, аз чакам да ми прати пари.“ „Парите са изпратени при Боян Боев. Идете при него.“ Как Той знае всичко и помага. В: Вие казахте, че сте ходили в Германия без да Го питате, така ли? И: Да. В: Това при първото ви заминаване ли? И: При първото ми заминаване в Германия през 1933 година. В: И вие докога стояхте там? И: Четири месеца. В: Вие за какво ходихте там? И: Нарочно за това. Нали ви разправих за кореспонденцията. В: Отидохте да си доведете съпруга. Но вие не Го питахте предварително Учителя. И: Не. В: И после като я доведохте, я показахте на Учителят. И: И после виждам, че всичко върви наред. Той беше много разположен към мен. Един ден по-късно, когато Учителят вече си беше заминал и трябваше да остана в София на работа, дадоха ми пак същата дървена къщичка, в която по-рано беше ни настанил Учителя временно когато отивахме в София. Един ден като се връщам от работа жена ми ми казва: „Васко, май ми е изхвъркнала чивията! Днес нещо ме накара да гледам в облаците. Гледам истинско кино. Толкова живи картини като кино. Един полуостров с вода, военната флота го шурмува, след това отвътре на средата преминаха и земята гори“. Тя не знае, не чете вестници и не знае нищо от политика, не знае какво става по света. Това беше 38 паралел, когато влязоха през май американците в Корея. Същият ден тя вижда събитието как е и други случаи имаше, само че тя е малко, как да кажа, свенлива, не страхлива, тя е смела. Има интересни положения както отговаря на германците нали, обаче страхува се от другите да не помислят, че е откачила и че е полудяла. Пазеше си виденията и не ги разказваше. Викам: „Щом не искаш, те ще престанат“. Ама много интересни работи.

И аз един ден като наблюдавах Учителя на поляната, Той беше се съсредоточил в едни такива облаци, като че се е концентрирал само там, така нали и ми беше любопитно да знам, какво наблюдава той в облаците. И като се случи туй нещо с моята съпруга имам известно обяснение нали. В: Той наблюдава горе облаците над Изгрева? И: Ако Хилда може да види толкова, Той може да вижда повече, нали? Той не само наблюдаваше съдбините на света, но ги и управляваше чрез небето над Изгрева. Тук беше пъпа на земята и център на света.

13. ОКУЛТИСТИТЕ ОТ ЗАПАДА И УЧИТЕЛЯ

Аз себе си търсех, такива преживявания имах. Ние загубихме всичко след Първата световна война и аз бях дълго време без работа. А пък не оставах гладен докато търся себе си, нали. И както бях ви казал вече, бях запознат с всички окултисти. И сега като бях в Германия имах възможност да присъствам на събрание на Фраймалрите. В: Кои са тези? Щайнеристи? И: Свободни зидари и на Розенкройцерите. Да видите какво интересно нещо. В: Те знаят ли, че тук е бил Учителят? И: Аз кореспондирах от Италия, защото те бяха тайни общества, нали? В смисъл тайни, не че са тайни, но затворени общества с ограничен достъп, защото както се казва да не се хвърлят бисерите на свинете, нали. И след това сега се обявяват открито. Обаче други са били първите розенкройцери, други са днешните. Ония са били по-издигнати.

В: Мен ме интересува какво е отношението на розенкройцерите, на теософите в Европа, на щайнеристите по отношение на Учителя? И: В Лайпциг има общество на атропософите на д-р Рудолф Щайнер. Аз ги търсих един ден, намерих къщата където се събират, но не намерих никого там и след това не отидох втори път. Обаче в нашия квартал, свещеника, който ни навещава, нали немците са религиозни, то той ми даде една книга на д-р Рудолф Щайнер на немски.

А с розенкройцерите кореспондирах от Италия. На моето писмо веднага ми изпратиха една брошура, те са от египетската мистична школа. Центърът е в Америка, нали. И ми предложиха членство. Членството е 60 марки на месеца. Плаща се литература. Брошурата ми беше ясна от край до край. Всичко е прекрасно казано, познато. Чел съм за Египет много работи. Обаче един капител в брошурата не ми хареса. Капителът, в който те дават образец форбио, ненасилието и на Истината. За Истината е посочен Сократ, а за насието Юстиниан I. със своя лежеедик, християнския дик, с който преследвал розенкройцерската школа. Обаче се намерили хора, които я съхранили за бъдещите поколения. И аз им писах: „Розенкройцерското общество има основата си от 15-16 век, а Юстиниан царувал в 6. век. Каква връзка имат? И второ, Юстиниан не е преследвал никакво мистично учение, а напротив, той е защитил тракийската горска църква, която е била преследвана от суверения Рим и лицемерния Бизанс. Следователно ако трябва да посочите като форбилд на насието по-скоро е един Сталин, един Хитлер, но не и Юстиниан, който е защитил една църква, за да не бъде преследвана от другите“. В: Какво ви отговориха? И: А пък Сократ обезсмърти своето име със своя честен характер. Той не може да противоречи на себе си, не може да умре като една мърша, нали. Не може едно да приказва и друго да върши с неговия морал, обаче Сократ не се занимаваше с духовния свят, той имаше друг с когото говореше както човек с човек говори. В: И какво ви отговориха на писмото? И: Сега, нали да ви кажа и за Сократ. Един ден Сократ казва на своя най-любим ученик Платон: „Дете мое, ти си поет и често залиташ, хвърчиш зад облаците, не забравяй, че живееш на земята“. Платон му отговаря: „Учителю, аз знам всичко, което ти знаеш, а освен това зная нещо, което ти не знаеш“. За тия думи един друг ученик на Сократ с прякор кучето казва: „Аз се гордея с моя прякор кучето, защото хапя всички, които са по-големи от Учителя“. Той е фанатик обаче много мил, щото е откровен, ама до там е стигнал. А пък Платон е бил във връзка с висшата школа на Египет. Неговият чичо Солон-атинецът също е бил във връзка с мистичната школа на Египет, нали. И тия работи понеже ми са известни, аз ги казах така и очаквах, че щом те разбират своята работа ще ми отговорят, макар че самия тоя секретаря казва, значи името е важно, не стои в това какво човек учи, а как го учи. Именно аз исках това да подчертая, че вие учите това нещо, но как го учите, ето една хубава фраза сте казали, а пък стоите в противоречие с нея. Не ми отговаряха. В: Не може да ви отговорят, там е ясно. Още от самото начало бе ясно. И: Защото немците със своята мания, че са най, най, те разваляха и теософското общество. В: По отношение тоя въпрос ми е ясен. Сега те, розенкройцерите знаят ли, че е съществувал Великия Учител тука в България, знаят ли или не знаят? И: Не знаят. Аз им изпратих от Учителя някои работи от „Учителят говори“ на немски, има го на немски. Нищо не разбраха. В: Те нямат представа от тази работа. И: Нищо не разбраха. В: Те нямат представа от тази работа. И: А Фраймаурите имаха събрание и търсят членове и те. Присъствах на събранието им в един голям там луксозен хотел, всичко струва пет пъти по-скъпо. Всичките са богати хора, всеки има кола, осигурени са и един беден човек като мене не може да бъде там, който стои

със социална помощ от Германия, живее в социални жилища. Мен ми стига това, което получавам, разбрах, че не е за мен. Те се явяват на събрание с фракове, имат там ритуали. В: Така както и теософите. Друг въпрос. За теософите в западна Европа от времето на Кришна Мурти и т.н., какво знаеш по този въпрос, когато е бил теософският конгрес в Холандия? Когато са искали да провъзгласят Кришна Мурти за Христос, знаеш ли нещо по този случай? И: не зная, но знам, че Кришна Мурти отрече тия хвалебствия по отношение неговата личност, мисля че знаете това. В: Да, знам аз. И: Аз нали ви казах, не харесах и Софрони Ников с неговите кармични обяснения за убийството. Знаете ли, след като си отиде при Голямата Светлина, то пречупената светлина вече не е светлина. В: Сега аз ви задавам тези въпроси, за да видя и знам какво е вашето мнение, понеже сте били съвременник на Школата на Учителя и освен това Вие сте били в Европа. Защо? Защото в момента нашите приятели, нови млади, също залитат по Запада, което е изопачение и не е правилно. Тук е бил Великият Учител, те са тръгнали да търсят теософи, Рудолф Щайнери и т.н. И: По-смпло от Учителя и по-дълбоко няма. Абе това е неповторимо. В: Аз за това ви питам. И: Не може да се сравнява с никого Учителя. Аз не съм могъл никога да слушам един поп да ми говори за Бога. Ама Учителя говори за Бога, ама съвсем с Мъдрост. Ама сам Христос не създаде никаква религия. В: Ясно, въпросът е ясен. И: Ако ние познаваме Словото на Христа. Събират се днес от всички браншове на науката, учени, професори. Учените-теолози, даже от всички браншове, но какви са тия учени, не са учени, защото не творят наука, а които са заучили наука и според която и според Дарвиновата теория човек не е вече Форбилд Готес, създаден по образ и подобие на Бога, защото произлиза от маймуната. Но Божиите, теолозите, пък държат, че човека е направен по образ и подобие Божие. Обаче какъв е този образ също така не могат да обяснят. Едните и други са прави и криви. Еволюират формите, които са несъвършени, а онова, което е съвършено, което е направено по образ и подобие на Бога, то няма нужда от еволюция. Благодарение на него има еволюция, а не обратно. Когато Христос казва: „Аз и Отец сме едно“, Той не разбира, че Той като личност и Бог като бяла брада са едно. Ами Той каза и на своите ученици: „И вие сте едно с Мене, ама още не знаете това“. Как може човек Бог да бъде ограничен в една форма ако Той е без начало и без край. Ако Той е нещо, което стои над нашия триизмерен свят - дълбочина, височина и ширина. Ако е от едно по-високо измерение за това измерение ние нямаме представа за него, защото сме сами триизмерно устроени.

Един шведски писател Морис Метерлинг беше написал една много хубава книга за пространството и времето, където засяга областта на опасната област на висшата математика и казва: „Вие като прочетете моята книга няма да разберете какво е четвъртото измерение, но поне ще може да правите разлика от това, което не е то“. На морския бряг, на върху пясъка беше открита една неимоверна голяма стъпка. Цяла сензация, преса, шум голям. Изследвах я учените и най-накрая установиха, че това е нашата собствена стъпка. Така човек по пътя на математиката и геометрията постига сам себе си. Бог като есенция е Дух и щом като той е направил човека по образ и подобие свое, то и човека е дух или една искра от необятния всемирнен план. Тая същина, както ви казах, е това, което се казва „направено по образ и подобие“, съвършеното, което е вечно, не подлежи на промени, нали. Ние с нашия език още и с нашите представи още не сме стигнали до съвършенство. Например, ние търсим щастието, всеки човек има право на щастие. Ами Учителят е казал: „Представете си щастието ще го поканите, то ще дойде във вашия дом, ама няма да хареса обстановката, ще се изпари“. На земята

няма такава съвършена форма, която може да изяви щастието и следователно ние не можем да смъкнем щастието в локвата, а трябва да излезем от локвата и да станем едно с щастието. Познай себе си, за да познаеш цялата Вселена. В: Сега всички тези въпроси, които говорихте са застъпени и разрешението им е дадено в Словото на Учителя и нашето мнение е мнението на Учителя. То е дадено в Словото. Но поради това, че различни поколения в различно време по-малко са се занимавали със Словото, а повече залитат върху някои странични неща, по западни философи и т.н. И: Едностранично. В: И което е най-важно залитат по разни окултни школи. Учителят казва още 1922 г.: „Тази Школа се открива за пръв път във Вселената“. Не на земята, а във Вселената. Това е написано, има го и публикувано 1922 г. Беседи и упътвания. Тези неща са дадени. Всички онези окултни школи, които са били в Европа според Учителя, това като спиритизма, теософите и Рудолф Щайнер са дадени стъпала на европейската подготовка. Сега, нашето Учение на Учителя Дънов е дадено. Но което е най-интересното, съвременниците на Учителя от вашето поколение искаха да докажат Учителя чрез западните философи. И сега има такива методи, такива опити. Няма какво да се доказва, то е доказано. Те искат да докажат Учителя, кой какво казал в света, искат да докажат, че това, което Учителят го е казал, го има еди къде си в еди коя си философска концепция и т.н. Както в последно време беше правил опити един д-р Стратев и т.н. Тези опити ще се правят. Още 1945 г. този въпрос е разрешен с издаване на книгата „Учителят“. Когато е решено да се прави книгата „Учителят“, тогава брат Боев е искал да сложи една специална гласа с доказателства за Великия Учител. Кой какво казал за Учителя от Европа, на Изток и на Запад и тогава Мария Тодорова казва: „Няма да се включва този материал. Учителят е проявен и изявен, дошъл и се е проявил в Слово и в Дух и Сила“. Ние слагаме бариера, който иска да прескочи бариерата и да отиде в Словото. И сега се правят тези опити. Понеже вие сте били на Запад и затова аз ви питах за теософите и останалите общества. Сега всичко е ясно.

14. НАРУШЕНИЕ НА ОКУЛТНИТЕ ЗАКОНИ

Моята дъщеря Стела беше дете с много таланти. Ако искате нещо може веднага да ви нарисува. Казваше: „Дайте нещо да ви нарисувам“. Те дават и тя за 10 минути нарисува и то трудни работи. В: Тя до колко години живя? На колко години си замина? И: Четиридесет и няколко години. В: От какво си замина тя? И: Защото нейния съпруг я научи да пуши и да пие и да яде месо. В: И затова си замина. И: Да, хвана я рак на гърдата. Има един син. Аз ви го показвах на албума. А тя се развиваше необикновено за възрастта си. Тя изведнъж стана и проходи. Тя не е ходила на четири ръце. Отведнъж от седене, започна да ходи. Нищо не ѝ убягна. Проговори много рано. В: А съпругата ви коя година си замина? И: 1987 г. на 80-годишна възраст. Тя живя добре. В: Добре де, как така не можа дъщеря ви да устои да бъде вегетарианка? Да пие и пуши, дъщеря ви? И: Нали ви казвам такъв е живота там. Тя казва: „Папа, как ще обиколиш ти света“, защото аз проектирах с едно ауто и ваген-караване да обикалям света, да направя една илюстрация с фотоси заедно с художник, с писател. Нищо не стана. Казва: „Как ще обикаляш ти света след като си вегетарианец?“ Та аз го обиколих пак света, живях 20 години в странство, компромиси не направих, особено в старческия дом дето жената искаше да ме принуди да ям месо дето се казва една глупачка, собственичката. Компромиси не правих, ама Бог ме е пазил винаги. Аз съм

така силно убеден в това, че човек когато е идейно чист печели! Знаете ли, всяка печалба по пътя на лъжата е загуба. Всяка загуба заради истината е печалба. Единственото нещо, което не губи, това е доброто. Прави добро па го хвърли в морето, казва поговорката. Неумолим закон на причина и следствие.

В: Сега вие сте присъствали на съборите, а присъствахте и на Рила, защото виждам ваши снимки. И: О, да. В: Коя година присъствахте? И: На Рила, последната година 1939-та година. Тогава Учителят се разсърди. За пръв път Го видях сърдит. В: За какво се разсърди? И: аз не можах да разбера нищо, гледах една група голяма с Него. Той така маха с ръце, изгони ги, разпръсна ги, отива към палатката Си. Те са три възвишения. На първото възвишение го среща една по-малка група, а на третото трима души Го срещнаха и тях ги разпръсна. Чух, че иска да напуска България. И аз отивам при Учителя горе сам и Му казвам: „Учителю, ако може един човек да се пожертвува, за да останете в България аз съм готов да изгоря на огъня. Готов съм“. Трогна се, целунах Му ръка, а пък аз почувствах, че Той ще ме остави да бъда свидетел до най-последните дни. И се чудя от къде у мене такава мисъл, че аз преди си мислех, че няма да живея до 60 години, аз бях така нежничък, нали. Достигнах до 91 и 92-рата започнах. В: Вие бяхте ли там, казахте до последните дни? Бяхте ли когато Той си замина на Изгрева? И: Не, не съм бил в София. Аз получих телеграма от брат Боев: „Учителят си замина“. Ето, аз останах, върнах се в България и сега с тоя разказ приключвам тази епоха.

15. СНИМКИТЕ НА ВАСКО ИСКРЕНОВ

В: Вие сте правили доста снимки. Сутрин се ставаше, отиваше се там. И: Ами Паневритмията с планински пейзажи, който гледа тия снимки се учудва къде са, какви са. Мистична работа, прави впечатление. В: Да, самите снимки са много хубаво направени. И: Да, ама на, жалко, къде са? Язык. Хем искахме да ги съхраним най-сигурно, а пък това сигурно не излезе сигурно. В: Не, те са съхранени тези снимки. И: Да, дано. В: Аз имам част от тях. И други ги имат, съхранени са снимките. И: Но както тия снимки, така и по планините, така и навсякъде и във всички редакции където съм бил, моя почерк е един. Аз 19 години бях без работа, уволнен, но не съм гладувал. Пращан съм командировки от Държавното фото. В: С какъв апарат работехте? И: Лайка. В: Колко - 6/9 ли е? И: Не, малко форматен. В: 24/36. И: Да, ама големи увеличения правя. В: Добре де, аз смятах, че са вашите филми 6/9. И: Не, спорех често с един стар фотограф Илачков. Аз му показах портрет голям направен и съм турил малката снимка, толкова малка снимка на жена - портрет. Няма зърно, няма ретуш, няма нищо. Гледа го, хвърля го, гледа го, хвърля го, гледа го, хвърля го. Аз работех прецизно и си проверявах филмите. Филм с най-хубавия филм, който имам AGFA, не много чувствителен, защото зърното там се губи и трябва познание, много познание, трябва вкус, трябва виждане. В: Да. Значи вашите филми са правени на формат Лайка и 24/36 тези малките. Аз смятах, че като гледам тези снимки, аз смятах, че е 6/9 см. И: Не, не. Аз започнах с едно апаратче 6/9 Фоклендер и когато се връщах от Камчия, от Черно море, направих едно пътешествие с платноходна лодка по Дунава и по Черно море. Там ме има на снимката, а при Дончо Карастоянов се отбих при него и си правих в неговото ателие филмите. Като съм ги закачил така 6/9 филми, той гледа и се учудва, че от предния план до безкрайност има острота. С голям апарат 6/9 такава острота не може да се постигне. Аз му казах, че бях намерил едно тефтерче,

където е показано бленди и разстояния от колко до колко при дадена бленда и даден метраж, от колко до колко метра ще има острота. И благодарение на това, а пък тая схема е вградена на обективите на малко форматни камери и там като се постави обектива не на фокус, а на метража вие получавате тая острота, който го знае. Ама почти никой не го знае. Аз на много хора съм отворил очите, защото те не могат да разберат как трябва да получат една хубава снимка. Имам много мои ученици, които са ми благодарни за това. А пък Дончо Карастоянов се изуми и той се чуди на моя 6/9 апарат Фоклендер и ме заобича той човек и даже когато дойдох в София, каза: „От тебе по-добър няма“. В: Значи всички филми, които сте снемали в София и на Рила с Учителя са формат Лайка 24/36. И: Малък формат. В: Аз смятах, че са големи ленти. И: Не. Малки. Като ръкавичка ми беше в ръката. В: Как се казваше апарата? И: Лайка. С четири обектива. Широк 5 см, 9 см, 13 и 1/2 см. Тая снимка на върха дето я виждате е с 13 и 1/2 см обектив. В: Вие този фотоапарат продадохте ли го? Къде отиде този фотоапарат? И: Много работи съм имал, но изчезнаха при моите пътувания по чужбина. В: На мен ми направи впечатление, че там имате доста панорамни снимки. На първото, на второто, на третото, на четвъртото езеро. Имате много хубави панорамни снимки. Имате ли някаква идея, как да станат тези снимки впоследствие? Аз смятам, че трябва да се направи един албум и някакъв коментар отдолу. И: Би трябвало да, да се издаде пак с известен текст, нали. В: Какъв текст смятате да се сложи отдолу под вашите снимки? И: Не, то ако се говори за Рила. В: Нещо от беседите на Учителя за Рила, така ли? И: Да, и между другото да се посочват. Тук таме по някоя снимка, а като има и текста и снимката, да се допълва. В: Да, защото аз ще искам след това да ми напишете на един лист хартия, че ме упълномощавате мене, нали, то не е юридически документ, да ви издам вашите спомени и да издам един албум. Нали това не е юридически документ, но все пак да има нещо написано. Да може да го издадем. И: Да. В: Но вие смятате, че един албум може да се направи и с коментари от долу с рилски извадки от беседите на Учителя. Аз така смятам да бъде направена вашата продукция. Дано имаме дни и дано ни се дадат условия. А ти от Невидимия свят ще ми съдействуваш. Обещаващ, нали?

16. КЛЕВЕТИТЕ

В: Значи така. И накрая се върнахте пак в България. И: Върнах се заради Учителя. В: Според вас как виждате като перспектива живота на братството? И: Е, ама може ли Бог да бъде преборен от някого? Учителят много се смее на еврейския закон, там където един се бори с Бога, нали. Как ще се бориш ти с Бога? Ама всичко е ясно. Ние не се познаваме. Аз не съм могъл да заменя братството с друго нещо. На мен ми беше ясна окултната наука, много ясна, но не съм могъл да отида в никакво друго общество. Единственият Който ме привлече по човешкия негативен път, както ви казах, това бе Словото на Учителя. Познавам Го от една брошура, която Го очерни нали, а пък аз чета Негова беседа и викам, това е което аз търся. Езика ми е познат, никакво съмнение. Знаете ли, в Лом аз никога не съм казвал, че съм дъновист, не знаеше никой. Събираме се като фото-репортери на маса в един чешки ресторант, елитно общество и в това време ходят вестника, нещо против Учителя е писано. Възмущават се всички. Става еднат от масата, беше дошъл в Лом от друго място, един много интересен човек и не знам защо ме беше обикнал той мене, аз седях до него. Той вдигна ръка, казва: „Господа ще ви кажа кой е Дънов. Когато е била написана тая брошура про-

тив Него, американския консул отива при нашия главен съдия и го пита: „Има ли в България правосъдие? Трябва да има нали? Ако този човек е това, което пише тая брошура, защо стои на свобода? Но ако това не е вярно, защо петните един честен човек?“ Стоя само три дена по будките тази брошура и после изчезна. Аз станах тогава от масата и казвам: „Моля ви се бихте ли ми нарисували моя портрет с три думи, що за човек съм аз?“ Изказаха се за мен толкова хубаво. Викам: „Аз не очаквах толкова хубаво мнение за мен. Предпочитам един такъв описан в брошурата мошеник да ми бъде Учител, за да бъда толкова добър, колкото ме нарисувате, отколкото един разбойник“. Така мълчат всички, нали. „Тогавата разбрахте, че аз съм ученик на Дънов.“ Те разбраха не само по думите, но и по делата. Аз съм бил симпатичен, но съм носил със себе си доброто.

В: През времето на Школата много във вестниците от самите журналисти са писали срещу Учителя. Аз виждам това в много обвинителни статии от вестниците, през времето на Школата. Софийските вестници са писали срещу Учителя. И: Да. В: Какво беше вашето мнение по този род деяния? И: Ами пишат за пари, нали? Сензации. В: Някой им плащаше. И: Ама много добре се разбира, че се заплаща, всичко е ясно. Учителят пита: „Ако една муха плюе на Мон Блан, ще може ли да Го оцапа?“ В: Да, за Мон Блан е ясно. Но в тези статии те са помествали някой път много интересни неща. Доводи, поводи, критични бележки, т.е. даваха примери от живота на изгревляни. Има такива случаи. От живота на ония, които са били на Изгрева, понеже не всеки е бил идеален, всеки прави грешки, пропуски в живота си и някой път тези неща са изнасяни на показ. И: Не знам, аз не съм чел такива работи. Аз знам най-напред Лулчев написа една книга за Учителя, за да Го защити, защото Го петнят, той отива да чуе обвиненията срещу него и написа една много хубава книга за Учителя. В: Да. И: Вместо да отиде да Го изобличи, става Негов ученик. В: Да. И: Един човек, който може да мисли ще се добере до Истината, един човек, който няма морал и пише за пари, много естествено, че ще бъде клевети и зловония.

17. БУРЯТА НАД ТЪРНОВО

И: Аз имам едно такова преживяване от последните години на Търновските събори. Ние сме на събора, 1925 г. - Търново. На събора в Търново лозинката, което даде Учителят беше „Това е живот вечен да познаеш Единнаго, Истиннаго Бога и пратения от Него Исус Христос“. Това познание не е така просто. Трябва да се извърви един дълъг път, да може човек да го разбере в неговия дълбок смисъл. По едно време на събора стана една суматоха. Искане да дойдат, да ни разпръснат от събора. Църковниците подбудили народа да дойде със сопни. Обаче всички се преобърна наопак. Тогавата се изви една буря, керемидите хвърчаха от покривите на къщите. Всички се изпокриха в домовете си. Никой не дойде в лагера. Бурята премина. За мен беше особено, първо преживяване от този род чудеса. А на заминаване трябваше да си взема сбогом с Учителя. Чака ни един файтон трима души, вземаме си довиждане. Ама приказките не ни се чуват, само бърните се движат на устните ни. Изведнъж една огнена вълна премина през мен. Качвам се като перце лек, сядам и не мога да си намеря място от радост. Една радост ме облива. Идвам си в Лом, вървя по единия тротоар на улицата, в дясно. Отсрещната страна друг приятел ме поздравява и се отбива при мен и казва: „Не се виждаме често, не сме заедно, ама когато ме поздравите, една радостна вълна ме облива“. Тая радост, която аз получих

от Учителя тогава, тя се излъчваше от мене. И аз не мога да кажа, че аз съм това. Аз благодаря, че съм проводник на тази Любов. Никога не съм преписал нещата на себе си. Казах ви и по-рано, обичам последното място. Тая радост дълги години ме държа и може би на това се дължи и това обаяние, което имам. Навсякъде ме посрещат, отварят си вратите на домовете, души-те и сърцата за моята скромна личност. Но това не е за мен. А за Любовта на Учителя.

18. ПРИТЧА ЗА ЧУВАЛА С ЖИТО И ВЪШКАТА

И: Не съм оставил някога да не дойда на събор, на Рила също. Последната година на Рила, казвам на Учителя, че аз направих доста снимки на чужденците, те трябва да си ги занесат за спомен. Трябваше да замина сега в Лом, да ги проявя, да ги откопирам и веднага ще дойда да ги донеса. Той се обърна към всички и каза: „Кой колкото може по-дълго да остане, никога вече няма да имате тия условия на Рила“. В: Това е 1939-та година. И: Да. Така и стана. След 1945 г. дойде онова събитие, което докара комунистите в България. Неговите думи са, които съм чул също от устата Му, че най-накрая Русия и Америка ще се разберат. В: Това вие сте го чули лично. Я го кажете как точно беше: за Русия и Америка. И: Най-накрая ще се разберат. Той даваше едно сравнение. Светът казва е разделен на два лагера - наказани са двама души. Единият е наказан да носи сто килограма жито на гърба си, а другия да носи една въшка. Човекът с чувала пъшка под тая тежест. Всеки го пита: „Какво носиш?“ „Жито.“ „Мога ли да взема малко?“ „Може.“ Всеки взема по малко и го посява в земята. Чувалът се намалява, а житото се увеличава. Другият го пита: „Какво носиш, бе?“ „Въшка.“ Никои не иска въшка. Въшката една ходи, двеста води. Какво ще стане един ден с въшката, т.е. човека с въшката и оня с чувала? Ще си заменят жито за въшки. Едните ще посадят житото и ще го овършеят и сложат в чувалите, а другите ще се справят с въшките. Защото сега са си разменили местата и не могат да се справят с чувалите и въшката. Така накрая казва Русия и Америка ще се разберат. И когато аз бях на времето в Европа, аз заминах в Германия по времето на Шмит и Вили Бранд, след това дойде другото правителство на Кол, в което главна роля играеше Щраус, най-големия привърженик на студентата война, който винаги е готов да натисне копчето и да хвъркне Вселената във въздуха. И аз се питах лично, Учителят каза и той ми каза, че най-накрая Русия и Америка ще се разберат. Може ли Учителят да сбърка, когато всичко е казал така. Какво е станало? Личе, че света отива на катастрофа. Изведнъж стана чудото. И всеки го признава, че е чудо. Всеки каза, неочаквано, нечувано, необяснимо, чудеса за земята и за света. В: Учителят дава примера така: за Невидимия свят е много лесно да промени съдбините на света. Ще вземе този, който е ръководител на държавата, ще вкарва друг дух в неговото тяло и той взима коренно противоположни решения. И: Точно така. След това Учителят казва така: „Да кажем, че когато станаха войните когато бушуваха. Казвате, дали Господ няма сила да спре това нещо? Разбира се, че има сила. Но представете си, Той ще преспи човечеството, обаче като се събуди, ще почне от там, докъдето е дошло“. В: Значи трябва да се премине този етап. И: Закон на развитие. В: Да. И: Нали човечеството трябва да премине през страдание през опита. Тук Изтока и Запада правиха опит и накрая Берлинската стена падна 1989 г. и комунистическата империя на СССР рухна. Остана само Русия в нейните стари граници.

19. ФРАНЦУЗИ И ИТАЛИАНЦИ

В: Да ни кажете нещо за френската група. И: Чул съм да казват, имаше там професори, художници. В: От французите? И: Да. Един се изрази така: Когато бяхме студенти ние бяхме идеалисти, като влязохме в живота станяхме материалисти, сега когато намерихме Учителя отново сме идеалисти". Едно хубаво сравнение, нали? В: Да. И: Или както казват - да си на 20 години пък да не си комунист, загубен човек си. Ама да си на 30 години и да си комунист, пак си загубен. В: Пак си загубен. Така. А за Михаил Иванов? И: Михаил Иванов имам с него преживелица. В: Каква преживелица? И: Ами той беше един особен така, със особено самочувствие. На Мусала бяхме и хижа-та не можеше да ни побере. Голяма част от нашите хора спяха на открито. Аз бях също така се проспал на открито и призори пристига една група и до мен на няколко крачки ляга един със сетре. Няма палто, няма раница, цел се натъпка и зъзне. Аз ставам и му мятам моето одеало върху него и под одеалото един глас се чува: „Бог да те благослови!“ Това беше Михаил Иванов. Във Франция когато той замина една красива ломчанка-художничка ми писа едно писмо, страшно писмо против Изгрева. Михаил какво очи имал, какви в астрала имали деца, побъркала се жената. В: От него? И: Не знам от какво е. В: Ама тя от Франция пише. И: Да, и ми пише писмо и за Изгрева пише толкова лошо. Тя ме познаваше в Лом, ама аз не съм я занимавал на духовна почва. Симпатизираше, идваше така на книжарницата. Не съм се задълбочил в нея, но като получих това писмо писах на Михаил, да внимава какво прави, защото разрушава Изгрева. Не е приятно такова нещо. Е, такива отношения съм имал с две случки с Михаил. В: А след като си замина Учителят? Защо се развалиха отношенията между Михаил и нашите приятели тук в София? Вие не сте в течение? И: Говорил съм на брат Боян какво писмо съм получил от Михаил, щото нали да се помогне на тая работа. Но какво е самият Михаил, как е работил там във Франция - това е друга работа. Знам, че Бертоли също така замина за Франция ама не са се споразумели. Сега, Михаил е много хитър, Бертоли явно е ученик, брат, но за мен италианците няма да се освободят от своето суеверие. Те си остават с чудото, със суеверието. Какво е религията днеска. Те не са разбрали християнството. Бертоли бе един голям майстор-мозайкаджия, верующ, брат, обаче аз с него на духовна тема не мога да говоря. Италианска черта, ограничени са. Така са построени. Суеверието вътре все си остава у тях, една следа е оставило. Не забравяйте едно нещо, италианците не са имали своя култура, те не са имали нищо свое, освен римляните с изключение на военното си насилие. Всичко друго са се кичили с чужд блясък, това на етрурите. Всичко е етруско. След Тецит те не са могли да дадат историк равен на неговия ранг, дори когато стават християнски народ, по времето на Константин Велики. Това е V. век вече. Те си остават със старата суеверна вяра. Искам да допълня още едно нещо, даже и при Ренесанса Рим копира етруски образци. Всичко е етруско. Рим, вечният град е основан от Ромула, който е етруски, но отцепен от тях и латенизиран. Това изнася един германски археолог, професор, който десет години изследва етруската история на самото място в Италия с помощта на италиански свои колеги. В: А етрусите от къде са дошли? А те от къде са дошли? И: Това е много загадъчна и интересна работа, защото нашия Раковски е гениален. Раковски казва: „Пелазгите станали етрури, етрурите лирийци и македонци, а македонците - българи“. Значи българите се свързват с етруското начало. Това е една много заплетена работа, обаче много интересна. В: Да. И: И криво разбрана. Ще говорим друг път за нея.

20. ОТПЕПНИЦИТЕ

Елиезер Коен, евреин, но той много ми симпатизираше. Когато идвам в София винаги ме кани на обед. Казва: „Васко, съжалявам, интелигентен човек си, а пък нямаш ценз, значи щом нямаш ценз, щом нямаш звание не си човек“. А аз бях третокласник. Много ми симпатизираше и по-късно след като дойде 9.IX.1944 г. той се беше оженил за една Марияна, латвийка. Идвам аз в София и той отдалеч ми казва: „Васко, ако си дъновист, нямам работа с тебе. Няма да остане нищо от голямото приятелство“. Викам: „Елиезер, аз не съм бил никога дъновист, за да не ставам дъновист днес. А пък ти ако си бил дъновист и сега си станал друг, това е друга работа“. По тоя начин той млъкна и ме остави на мира. В: Защо той се преобърна срещу братството? И: Това не можах да разбера. Той работеше, възхищаваше се от Трайчо Костов, че е интелигентен комунист, работеше като геолог и аз съм му съдействал. Всички камъни се заснемаха и фотографската му колекция съм я репродуцирал. Винаги ме е викал да му помагам там. Не съм си късал връзките. Всеки си е за себе си каквото ще.

Мен ми правеха забележка: „Защо ходиш при Лулчев“. Един сериозен брат, когото аз уважавам най-много ми казва да не ходя при Лулчев. Викам: „Брат мой, нали ако един слънчев лъч греє през окаляната улица, оцапва ли се? Това, което не се цапа, не се цапа. Ако аз съм слънчев лъч няма да се оцапам, мога да отида където искам“. Нашите разговори с Лулчев не бяха на духовна почва. Той се интересуваше от фотографията, обичаше моята работа. Аз ви разправих за него моите опитности, че съм получавал негови книги винаги ми е давал и съм извадил от тях книги впечатлението си, че е така разсъдливо честен, разумно честен човек. Ако е извършил такива постъпки, той трябва да си направи своята изповед. При последното ми отиване при него, което беше наистина последно, звъня на вратата му, той млъчи, чукам, не седи на бюрото си ама не идва. Настоях и дойде разсеян, нещо задълбочен, работи. Викам: „Ако не съм улучил времето, не сме чужди, може да ми кажеш кога да дойда другия път“. И той ми даде знак да почакам. Върна се, взема от рафтовете си една малка книжка и ми я пхна в ръцете. Аз си казвам, сигурно това е изповедта. Но аз ви говорих за това нещо, нали? В: И това е изповедта. И: И това си беше действително така, просто аз се чудех защо трябваше да мисля така, защо трябва да го задължавам да прави това. Но стана така както бях почувствал, щото не съм ясновидец. Развиха се събитията, които доказаха, че когато се откриши, отцепи един клон от дървото то клона изсъхва и умира. А дървото продължава да си живее. В Учението на Учителя това е основен окултен закон.

21. ОТНЕМАНЕ НА ЖИЗНЕНИЯ КРЕДИТ

В: За Кузман Кузманов спомняте ли си нещо? И: Познавам го като едно голямо изключение, уникален. В: В какъв смисъл? И: Ами Учителят толкова много го обичаше, че когато той идва в София, Учителят го вижда, излиза от стаята си и отива извън мястото ни навън от Изгрева да го срещне. Той идва от града пешком. Той държеше беседи в своя град, говореше за окултизма между Изток и Запад и имаше език, мисъл издържана, строго научна и духовна. Въобще едно рядко дарование, обаче отиде си съвсем млад за голямо съжаление. В: В онези години много млади си заминаха. И: Той не представяваше едър човек, той беше като сянка, с едно нежно тяло такова, движи

се така като че вятър го носи. Нямаше жизнен кредит, беше го изразходвал или му го спря Небето. Ето това е загадката.

В: За Георги Радев да ми кажете нещо за него? И: За Георги Радев, какво може да се каже. Когато той почина, Учителят каза: „Светът загуби един учен“. Георги Радев дешифрираше по пътя на математиката Евангелието. Щом Евангелието е написано с един гениален език, който едновременно се говореше, означаваше и скриваше. Говориш по буква, означаваш по смисъл, скриваш по съдържание. В: Да. И: Аз съм малък човек, аз от всичко съм закачал по малко, ама нямам език да го изразя, разбирате ли ме? В: Да. И: От него аз съм запомнил нещо от Айнщайновата относителна теория. Тя ми помогна много да разбера какво е материя, какво е дух, превръщане на елементите и т.н. В: Това сте разбрали от него, какво е материя и какво е дух? И: Ами неделимата частичка на материята беше атома, два милиона част от милиметъра. И науката казваше, че превръщането на елементите ще си остане само като блян за химиците. Обаче след откритието на радия от двойката Пиер и Мария Кюри този блян стана научна действителност. В Англия направиха експеримент, обърнаха въглена в злато, това което беше мечта на химиците, обаче за голямо съжаление на световните спекуланти не можа да се използва това откритие, защото масрафа, който се прави, за да се получи златото е по-голям от придобитата стойност на златото. Учените се интересуват от наука, а пък спекулантите и военните се интересуват от друго. Светът узря най-после да разбере, че по пътя на насилието има само зло и сега големите сили си подадоха ръка да сътрудничат, нали?

В: Вие щяхте да ми разкажете нещо за Георги Марков. И: Да. В очите на съгражданите ни бе фанатик. Аз не знаех, че той е дъновист, обаче всички хора в Лом го знаеха, а когато си идваше той знаеха, че е вечен студент. Ходил е във Франция, запознал се е с френския астроном Камил Фламарион, занимаваше се с астрология и беше малко своенравен така някак си. Обичаше да командва, нещо което не беше приятно на приятелите и на моите съграждани. Като си идва в Лом, всички го познават, че е дъновист, защото носи дълга коса. Аз тогава бях книжар, гледа на витрината ми окултна литература, отбива се вътре, заговаряме се. Така се сприятели с мен, че винаги ме държеше под ръка. Ако ме пусне, виси във въздуха като че ли е перце. Ходехме на лозе, обаче аз му противоречах по някой път. Например, той казваше: „Да си сверим часовниците, за да има хармония“. Викам му, че мъртвото не може да прави хармония. Бяха такива дреболии, които минаваха леко така само в обсега на разговорите, но беше в разбиранията така да се каже фанатик. И какво се случи с него? Да се върне назад в стария си живот неочаквано, да прояде месо, почна да живее по старому. А уж вървеше в духовния живот толкова години. И легна на легло и за известно време се залежа, лежа и си замина. В: А защо се отказа от вегетарианството? Кой го накара, кой беше изкусителят? И: Не знам, аз не можах да говоря с него, защото тогава аз се бях пренесъл в София. Беше астролог. Занимаваше се с окултни науки. Да, занимаваше се с астрология усилено, винаги. И не знам защо се отклони, върна се назад. Но си замина отведнъж. Какво му помогна астрологията? Нищо. Какво му помогна окултизма? Нищо. Защо напусна Учението и Учителя? Ето това е загадката. Отне им се жизнения кредит от небето.

22. ОТ КЪДЕ НЕ СА ДОШЛИ БЪЛГАРИТЕ

В: Чувал съм, че Учителят е казал, че школата на Орфей се е намирала в Маричините езера, горе срещу Мусала. И: Да. В: Знаеш ли нещо по този въпрос? И: Не. Не знам нищо. Но знам, че Орфей е тракиец. А траките са българите. Траките не са изчезнали, а продължават да живеят в лицето на днешните българи. Българите не са никакви късни воложко-турски пришълци, а най-стар народ на Балкана. Българите имат възпоменания непосредствени възпоменания за Орфей 1300 години преди Христа. Българите имат възпоменания за своите панонски крале от III. век преди новата ера. Българите имат възпоменание за Траян, в именика на българските владетели на поп Йовчо от Трявна. Българите се споменават по времето на Траяна, че Траян ги е изгонил, но по-късно са се върнали. Траян е живял 96-107 г.на Дунава. Българите имат възпоменание за Константин Велики. Единствено при българите Константин Велики се рисува на черковна икона като светец. Стара икона, нестинарската баба Нуна се вдъхновява пред нея и чрез нея може да навлезе в жаравата да играе боса без да се обгори. Константин Велики е подпомогнал Улфила да изнамери писмена за неговия гетски народ. Да се преведе Библията на гетски език. Готи и гети са един и същ народ. Гети и готи. Готите не са германци, готите са старите гети, а това са българите. Хуните са българи. Славяно говорещи хуни в IV. век на Дунава изучаваха Евангелието. Библията написана с писмената на Улфила. В: Да. И сега каква е връзката между тези прабългари, които са дошли? И: Никой, никъде, от никъде не са идвали прабългарите. Българите са тукашен народ. В: А хан Аспарух? И: И Хан Аспарух няма за него история, а Шафарик написа българската история върху сведения на Теофана и е поставил в устата на Теофана думи, които Теофан никога не е изричал. Теофан говори за българи 160 години преди да се появи Аспарух, а 160 години преди да се появи Аспарух българите трябваше да разбият ромеите в Тракия, за да стане мир в страната. Това е от Теофана, а отделно са тия по-стари свидетелства за българите, като старинен народ тука. В: Сега Учителят споменава за българите много пъти, Учителят дава разяснения на една теория. И: Учителят казва, че е стар българския народ. В: Да, от 5400 години българския народ се подготвя за идването на Великия Учител. И: Да. В: И казва, от една страна първо са траките, дават мистичният елемент, после идват славяните - дават жертвата и накрая българите - дават волевия елемент. И: Знаете ли кой е бил първият учител на траките - духовен учител? В: Кой? И: Професор Селмоксис, най-добрия ученик на Питагор. Той е бил там. Преди много годни ми попада на ръката едно книжле, издадено във Виена преди освобождението ни от турско. Автора е Иван Момчилов, събрал и написал двете български азбуки, глаголицата и кирилицата. Не ме интересуваха азбуките, но ми направи силно впечатление забележката на една страница при глаголичното писмо, че старото Далманско духовенство отдавало сътворението на глаголицата на мъжа на Иеронила, роден Естридонски, роден в 313, умрял в 420 година и Момчилов добавя тук: „Това съвсем си няма мястото“. И действително, как може българите в IV. век да имат своята глаголица, да са християни, когато още не бяха дошли тука и до IX. век са останали фанатични езичници. Ето какво зло ни е нанесъл този Шафарик на българската история за своята т.нар. волжки българи, че били 600 000, а пък после се коригира, когато числото се окажа над 5 милиона. Защото в началото на XVIII. век когато в Европа започваше бурния подем, разцвет на науките и изкуствата, политиката и Коперник вече беше открил мястото на земята във Вселената, а мястото на

старовековна България непосредствено намираща се до Европа бе изчезнало, затрито от османското робство и трябваше тепърва да ги търсят. Българите бяха изчезнали от историята и трябваше да бъдат тепърва откривани. Първият откривател на изчезналата в историята България, многовековна България е със свой независим политически, духовен и книжен живот още от IV. век, а не от IX. век беше открита от Паисий. „От днес българският род има история и става народ.“ Той намери българите в IV. век под името хуни и готи. Ние отхвърлихме Паисий, защото се смята сега, че хуните са лонгози, а готите германци. Това пише във всеки лексикон, а всъщност това е лъжа. Тъкмо това не е вярно. В 1951 г. съветските археолози откриха едно чудно откритие: нови данни за произхода на славянските народи. Изследванията станаха между басейните на реките Днепър, Прут и Днестър откъдето трябваше да минат тия източни народи да навлязат в римската империя. Такова нещо няма. Там се казва така: цяло десетолетие организирани от академичните на науките на Естер и Устер археологични експедиции работеха върху своите открития между басейните на реките Днепър, Прут и Днестър. Само по десния бряг на реката Днестър на едно протежение от 100 км бяха открити над 100 големи селища свидетелстващи според научните открития находки за една богата култура и голям междуплеменен търговски обмен извършван на грамадни разстояния от Приазовието та чак до прикарпатията. На мен ми направи силно впечатление факта, че същия тип жилища с глинени под и пет къщи беше намерен не само в България и Украйна, но и в Румъния, Унгария и България, там където беше мощната държава на Атила. Тия чудни открития на тия ранно-земеделски така наречени триполски от гр. Триполи, Киевска област племена, най-културните в Югоизточна Европа от III. век преди новата ера не са били обезпокоявани и завладявани от никакви индо-германски племена от чужди народи. И не е намерена и най-малката следа от някои индо-германски племена, които уж унищожили местната култура, щото тя сега с нова сила се разкрива вече от научните твърдения на буржоазната история за нахлуването на някакви индо-германски племена, които уж унищожили местната култура и на нейно място основали своя собствена. Това е измислица. Тая измислица разкри и изнесе в България още 1910 г. Ганчо Ценов, български историк. И той доказа, че готите не са германци, хуните не са монголци, българите не са лоши турци, а са три сродни стари скитски племена на най-стари жители на Дунава. Това е истината. В: Те вече получават различен език. И: Няма различен език. Хуни, готи, българи говорили един език, един и същ език. Ще ви разправам за моите три случаи: бях почнал да ви разправам за моите три случаи.

Първата случка, че Иван Момчилов не може да приеме сътворението на глаголицата в IV век, защото българите не са били тука. Така ли? През 1961 г. в България се преиздаде и Паисиевата история славянобългарска. Втората случка: Накрая на тая книга бяха цитирани три намерени стари разкази за българите. В единия от тях четем: „Още по времето на Кубрата, когато българските владетели са князе, а не тархани (или тюркски владетели) владееха Илирия, Панония, Горна Мизия включително Белград, преди да дойде Аспарух, избягалите при далматинците поради религиозни несъгласия българи притежаваха всички църковни книги написани с букви, които българите изоставиха след като си намериха Кирилските.“ Ясно, нали? Аспарух е вписан като шести княз в именика на рода Дуло. Пътувам от Шапхаузен за Щутгарт. Във вагона на моето купе виси едно списание „Шьоне Велт“, немско списание. Редакторът, собственик на списанието написал една подробна статия за Югославия, в която споменава за една базилика на остров Крит в

Адриатическия залив, че са я изградили в 480 г., т.е. 360 години преди Кирил и Методи, в която и до ден днешен християнската служба се извършва с глаголичното писмо. В: Това какво означава? И: Значи, ние имаме три случая: Момчилев с далманското духовенство, Паисий, разказа за археологичните находки и случая с базиликата на остров Крит. Ама това не са отделни случаи. Тези кардинални случаи нашият изследовател, който е написал вярната българска история не ги е знаел, но той ги е допълнял с други. Тия други факти искам сега да ви ги прочета тука. В IV. век се превежда за българите Библията. Константин Велики подпомага превеждането на Библията, а той е бил последовател на двамата себиянци, а самите себиянци поставиха Улфила за главен владика на Мизия. Подпомогнат от Константин Велики той превежда Библията на гетски език. В: А това е езикът, на който говорят. И: Ама това става в 306-337 г., а не по времето на Валентин, император от 645 г., когато Паисий намира българите в неговата империя. Под името гети и хуни, християни със свои превод от Библията. Валентин изповядва готската вяра на Улфила, който живее 364-365, а в 306-337 Константин Велики е общ император на цялата римска империя. Въвежда християнската религия официално и подпомага Улфила да преведат Библията за неговия народ. Или както казва и сам Георги Раковски за Константин Велики: „Же българин“. Георги Раковски е казал, че Константин Велики е българин, а ние го знаем за римски император, но той не живееше в Рим. Ама ние не четем нашата истинска история, а ние четем какво са писали средноевропейците, а каква представа имат за Балканския полуостров? Че най-напред е бил император на римската империя, после на Византийската и на турската. А българите официално от днешната история няма до VII. век. А българите разрушиха римската империя: готите и хуните. Анастасий библиотекарят, който е взел непосредствено участие в миналото за покръстването на българите от гърците доказва, че не е имало никакво покръстване от гърците, а е имало спор между тях под чия зависимост да остане българската църква - под Византия или Рим. Анастасий библиотекарят показва българите в IV. век, че са завладели двата Епира, Тесалия, Дардания и други Дунавски области. Че българите от IV. век са стари християни и владеят двата Епира чак до Гърция. В Солун българите в 610 година се бият в града на своите деди с Кубер, който е един от синовете на Кубрат, първоначално заселил се в Панония. През 670-675 г. вдигнал въстание срещу аварите и след това напуска и се заселва с хората си в Битолския край. През 688 г. води сражение с Византийската империя. Това са Куберовите българи. Надписите около Мадарския конник сочат, че Кубер в Битолско е брат на хан Аспарух.

Дошъл някой си Кирил от Кападокия, той се меси, бърка с Улфила, щото от Кападокия е Улфила, а не е Кирил от Кападокия. Той е чул глас в александрийския патриаршески храм, който му казва: „Иди в земята при българите да им дадеш закон. Нали той минава после Кипър, идва до Солун и там се натъква на гръцкия владика Йоан. Войната в Солун с българите се е водила не с гръцката армия, а с гръцкия владика Йоан. Не са били два народа, а са били две християнски секти. Този Кирил се натъква на Йоан. Йоан му казва, не отивай при българите, те са човекоядци, ще те изядат. Обаче той намерил българите, написал им 38 знака, с които унищожил гръцкия език и т.н. Това са легенди, ама тия легенди не са само легенди. Трябва да се разчетат. Ама вижте какво, това е сериозна работа. Вие като чуете една дума от началото, когато аз ви казах, че се занимавам с историята на българите и може би ще си помислите, че аз на стари години съм се побъркал. Това не е плитка работа, ама това е много дълбока работа и ако вие се интересу-

вате елате ми друг път, на спокойствие да си поговорим на една тема. В: За славяните, дошли в България. И: Та тука пишат за славяните и ги разглеждат, и за траките книги има ,трилогия на славяни и траки и българи разпокъсано, ама ако ви покажа кои са били жителите, нали сега видехте кои са били жителите. Румънизирани траки, италийци и малоазиатски преселници. Келтите и скитите са живеели тук в днешните земи около Дунава, защото според Херодот, Дунав, Истър извира от страната на келтите и след това те-че през страната на Скития. Херодот е меродавен историк. В: Приключваме за днеска, защото Учителят на едно място казва: „Българското правителство трябва да даде награда на онзи, който напише история на българския народ, като помене за траките, от които днешните българи са наследили мистичния елемент, за славяните, от които са получили тая жертвоготовност и за българите, от които получават волевият елемент“. Учителят говори за прабългарите. И: Да. В: И накрая сега като се резюмира всичко, защото не може да се отрече сега този език, който ние говорим, че е славянския език. И: Да, славянския език. В: Тракийската култура съществува, славяните са били тука, българите също са били тука - волевият елемент го има. Учителят също го признава. И: Ама цели народи разпръснати на Балканите, които са славянски народи, ама тия славянски народи ги намираме и в Румъния. Траян засели, това дете се говори тука за малоазиатски преселници. Траян засели румъните в Дакия. Той влезна като клин между славяните на север от Дунава и с тия на юг от Дунава. Македонци и лирийци, ами Венедите на Адриатическия залив нали са все славянски народи. Всичко е било славянско, няма пришълци. Тука са местни славяните. Как могат славяните от пръв път да дойдат и да заемат такова голямо пространство, гъсто да го населят от това, което са вземали за приход. Те са си били тука. В: В посланието на Учителя към славянството, към българския народ, Той разглежда нещата по съвсем друг начин. И казва за Кирил и Методий, че тези духове ги извикал от края на Вселената, за да дадат писмеността. Учителят ги извиква. И тая постановка на Учителя е вярна и точна. В посланието на Учителя към славянския народ и към българския народ Учителят много точно отбелязва, че той извиква Кирил и Методий от края на Вселената, за да дойдат тия духове, да се родят тука между славяните и да дадат славянската писменост. Учителят например за бъдещето на Бялото Братство споменава, че в бъдеще то ще се прероди в Русия, там в Кавказ. И посочва къде, какво точно ще стане. И: А пък знаете ли какво ще стане? В: Какво ще стане? И: Че Той е казал, че земната ос сега ще се промени. Ще се изправи. Да, и там дете сега минават студените полюси, там ще мине екватора. Значи Кавказ и Аляска и Сибир, с тая хубава природа, чиста, ще бъде райско място с един топъл климат. В: Да, но това ще бъде в една друга епоха. Ние няма да бъдем. И: Ние ще го видим от друго място по-хубаво. В: По-хубаво ще го видим, но в други тела, а не в човешко тяло. И: Оптимист съм, защото не мога да си представя живота да бъде мъртво. Но умрелите са живи, а живите са умрели. Някой от тях са богове смъртни, а други богове хора безсмъртни.

Българите ги има още от IV.век. Кирил и Методий поправиха глаголицата в кирилица. Глаголицата е съставена от Улфила. Улфила също е Божи пратеник, защото той е чул глас от небесата в храма за свето посвещение. И трябвало да изпълни нареждането. При съставянето на азбуката е взел участие и Евстатий Палестински, който е вмъкнал в нея и други букви. Тези букви са дело на Хозарсифа (египтянин), син на сестрата на Рамзес II, или така на-речения Мойсей, който изведе еврейския народ от Египет в пустинята, за да го заведе в Ханаанската земя, земя обещана от Йехова на предците му.

А в именника на древните български владетели се говори за 13 български князе датиращи от IV-V. век Никъде не фигурира титлата хан или тюркския произход на българите. Авитохол е родоначалник на прабългарската династия произлязла от рода Дуло. Предполага се, че това е хунския вожд Атила (434-454) владеещ земите между Волга, Рейн и Дунав с център Панония. Втори княз след него е Ирник князувал в Добруджа около 460 г., който е най-малкия му син. Пети под ред е Аспарух, който е хун и господар на хуни. Така че Кубратовата България никога не се е намирала в Приазовието, а в Трако-Илирия, където по исторически документи са показани още в IV. век. Единствено, което ни смущава днес е славянския език. Той идва от славяните, които населяват тези територии на Кубратова Велика България.

Декларация

Аз, долуподписаният Васил Искренов, роден на 29.XII.1899 г. в гр. Видин, присъствувал в Школата на Учителя от 1924 г. по професия фотограф-художник. През време на Школата съм правел снимки с фотоапарат Лайка - 24x36 формат като съм илюстрирал живота на братството и Учителя в София на Изгрева и на Рила.

Предавам на Вергилий Кръстев правото да издаде от моите негативи албуми от снимки, като в тях се добави коментар за снимките за живота на братството и извадки - мисли от Учителя.

Аз, Васил Искренов разрешавам на Вергилий Кръстев да редактира моите спомени които той е записал на магнетофон, за братския живот и Учителя.

Смятам, че тези документи трябва да останат за следващите поколения за последователите на Учителя.

30.март 1991 г.

Подпис: Васил Искренов

АНГЕЛ ВЪЛКОВ

(1899-1985 г.)

1. ПЪРВИТЕ СЪБОРИ ЗА НОВОДОШЛИТЕ

Казвам се Ангел Вълков Михалев и съм роден на 14.XI.1899 г. в с. Горица, околия Поморийска, от баща Вълко Михалев Великов и майка Неда Вълкова Михалева. Родителите ми са родени от с. Копаран, днешно Порой. Семейството ни се състои от трима братя и три сестри. На Изгрева дойдох на Младежкия събор на 12.VII.1925 г., а окончателно дойдох на Изгрева 1928 г. Бях поканен на Младежкия събор състоял се на 12.VII.1925 г. в София, след което направихме екскурзия до Мусала. Първият ден пътувахме, втория ден се изкачихме на върха, след което се върнахме долу при езерата да преспим. На третия ден се изкачихме пак на върха и от там продължихме зад Мусала и слязохме в Маричините езера. Този циркус Учителят го нарече „Олтаря“. Там пренощувахме и на другия ден аз и една група се отправихме за домовете си.

Същата година - 1925 на 19.август (Преображение) имаше общ събор в Търново. Бяхме поканени всички, от цяла България. Съборът беше определен да стане на запад от града, където имаше една вила на наш брат с голямо дворно място - цяла нива. Ние пристигнахме един-два дена по-рано и всички съборяни си направихме импровизирани палатки от черги, платнища, кой каквото си е донесъл от къщи. Времето беше хубаво, дъжд не вали през цялото време, затова бяхме много добре. Величествена гледка представляваше съборът. Там се събраха около 1200 души. Сутрин рано в зори всички бяхме на крака. Сестрите в бели забрадки на една страна, а братята до тях на друга страна и всички изпълнявахме задружно гимнастики, които Учителят беше дал. През това време имаше дежурни братя и сестри, които приготвяха вода за чай. Закуските, обедата и вечерята бяха общи. По такъв начин всички братя и сестри имаха възможност да общуват и да се опознават. Учителят държеше по две беседи на ден. Сутрин в 10 часа и след обед в 5 часа. Всички бяхме ентусиазирани и душите ни като че ли се къпеха в някаква духовна баня. Съборът трая около десетина дена и всички си отидоха обновени и възродени.

2. ПЕНЮ КИРОВ - ПЪРВИЯТ УЧЕНИК

Имаше една сестра Мария Керемидчиева, която беше шивачка. Тя ми разправяше как Пеню Киров от Бургас намерил Учителя. Той бил с ясновидски способности и имал връзка със своят ръководител, който му се явявал в определени дни и му диктувал. Този ръководител бил ангел от някаква си ангелска йерархия. Един ден ангелът, който го ръководел, му казал: „Иди във Варна на пристанището и ще видиш един човек“. Но име и адрес не му е дал. Той изпълва поръчението на ангела и отива във Варна на пристанището. Там имало много хора и той се взирал да види някой човек, който да му обърне внимание. Най-после срещнал такъв. По едно време съглежда човек с дълга коса и брада, на гърдите на когото вижда написани думите: „Аз съм този,

който бях преди 2000 години!" Когато се придвижил до човека, думите на гърдите му изчезнали. И така той се приближил до човека и вижда, че той е до 30-годишен. А това бил Петър Дънов. И така Пеню Киров направил първи връзката с Учителя Дънов.

А на мен лично брат Тодор Стоименов ми разправяше, че те трябвало двамата с Пеню Киров да ходят пеш от Бургас до Варна, за да се срещнат с Учителя, за да присъствуват на първия събор. Даже ми каза, че са пренощували по пътя в село Копаран, сега прекръстено в село Порой, спали са в една кръчма. А от там е родена моята майка, това село го познавам, защото отстои на 5 км от нашето село Горица, Поморийско. Така Учителят прави първия контакт с Пеню Киров, а после с Тодор Стоименов, които и двамата са от Бургас. Учителят по име зове учениците си и те един след друг идват. Учителят е баща. Бащата е превод на една велика идея. Бог се превръща на баща и взема известно съотношение към нас.

3. НОВИТЕ СПАРТАНЦИ

На другата година 1926 г. пак бяхме за Петровден, денят на Учителя на Младежки събор в София. Учителят държа три дена беседи в салона на ул. „Оборище“ 14 и после пак имаше излет колективно до връх Мусала. Когато стигнахме на хижата, до старата дървена хижа времето, беше дъждовно. Установихме се на бивак до първото езеро. Споменах, че още с пристигането ни започна да вали дъжд. Туристическото дружество нея година бяха приготвили камъни за строеж на нова каменна и солидна хижа. Те бяха поставени и наредени в правоъгълник. Те бяха един метър височина и половин метър дебелина към стотина на брой. Ние използвахме това положение, че вътре в този четириъгълник мястото беше празно и там запалихме огньове и така бяхме на завет. Който имаше по някое платнище туряше едната страна на платнището на камъните, а другия край на платнището се подпираше с две колчета и така се образуваше едно малко навесче и там се подслонявахме през нощта. Така се запазвахме от вятъра. А другите, които нямаха платнища и навесчета бяха денонощно около огъня. И Учителя беше там. С малките възможности, които имаха братята и сестрите, направиха на Учителя едно малко легълце. И после бе казал, че му се намокрили краката от нагизналата вече земя. През деня кладяхме огньове и се греехме и пеехме около тях. През цялата нощ ние събирахме дърва от съседните клекове като често прихождахме там, сечехме и донасяхме за огъня. Почти всички бяхме мокри. Около събраните камъни на страна имало изкопани дупки, може би да гасят там вар или не знам по каква причина, които от дъжда се бяха напълнили с вода. Когато аз отивам за дърва в тъмното, без да забележа, че пред мен е имало такава дупка, то аз цял хлътнах в нея. Намокрих се до кости. След това се топлех до огъня. Сутринта дъждът пак продължаваше да вали, огньовете пак продължаваха да горят. Братята и сестрите се грееха и пееха и очакваха дано се оправи времето. Аз бях цял мокър. Чорапите ми в обувките швацаха от вода и като стъпвах от тях излизаше вода. Тогава реших, че е по-добре да се събуя бос, отколкото краката ми да бъдат във вода. Свалих мокрите обувки и чорапи и тръгнах бос по тревата. По едно време ме срещна Учителят и ми каза: „Вий, като спартанец!“ Но във всичкото това, което трябваше да преживеем под дъжда и вятъра все пак имаше нещо чудно хубаво. Ние хвърчахме на крилете на Учителя. След тази екскурзия ние се прибрахме по домовете си.

4. ПЛЯВАТА

През 1926 г. поради това, че обществеността в Търново със своите подписи се обяви срещу съборите на Учителя, то през 1926 г., общия събор Учителят го премести да стане в София. Тогава беше вече купено мястото на Изгрева, но салона не беше още построен. Имаше братя майстори, които направиха на Учителя една подвижна беседка, която преместиха сред полянката. Той се качваше по няколко стъпала, сядаше на един стол и от там говореше беседите си. А всички съборяни насядвахме около Него на тревата и жадно поглъщахме Неговите Слова. През същата година времето се беше засушило и нея година жито и слама имаше малко. Но нашите ниви на село се случиха, че дадоха изобилно берекет и изкарахме при вършитба доста плява и напълнихме двата си плевника. През зимата се нареди да отида в София при Учителя. Беше края на зимата и Учителят нареди да отидем с Него и още десетина души на екскурзия на Витоша. Времето не беше лошо и ние през Драгалевци се изкачихме на Бивака. Там, на един завет запалихме огън и сварихме чай. Бяхме насядали около Учителя, не духаше силен вятър и водехме разговор с Учителя. По едно време Учителят каза на турски език: „Заманъ саманъ сатаръ“. Братята бяха все софиянци и едва ли е имало някой, който да знае турски език. Аз знаех не много, но тази поговорка я знаех, която преведена на български значи: „Времето и плявата продава“. През изминалото лято, както споменах имаше голяма суша и хората не можаха да си набавят достатъчно плява за добитъка. А по нашите ниви имаше берекет, и жито, и плява. като се върнах у дома, първо отидох да огледам плевниците, които бяха пълни със слама и плява, пооправих ги, наместих и някоя и друга керемиди и вече можеше да се чака края на зимата. А тя се оказа дълга и следващия месец селяните идваха с коли да купуват плява от нас, за да изхранят гладния си добитък. Ние им продавахме с охота. Накрая един селянин подхвърли: „Абе чудна работа. И вие все по събори ходите, гостувате насам-натам, малко време ви има на село, а нивите ви родиха повече от нашите“. Ние се споглеждаме и се усмихваме. В нашето село имаше вече братски кръжок където се четяха беседи и пееха песните на Учителя. Повечето ни бяха роднини, но по-важното е, че на всички от групата нея година нивите дадоха преизобилно и жито, и плява, и слама. А за един селянин това нещо е по-голямо доказателство от някаква проповед, че Бог изсипва изобилието си на търсещите го, изповядващите го в Дух и Истина.

5. ОТКРИТИЯТ ЛИСТ

След смъртта на сестра ми, на другата година аз сам трябваше да отида на Младежки събор на Петровден. Тогава имаше нареждане да не се пътува по железниците без открит лист. А такъв лист трябваше да се изкара от полицията от град Поморие, който бе околийски център и който отстои на 30 км от село. Ние нямахме тогава никакво превозно средство, времето беше малко и имахме много работа на село. Затова не можех да отида в града, за да взема открит лист. А и не се знаеше дали ще ми дадат такъв открит лист. Затова тръгнах без открит лист като взех един от стара дата, който ми се намираше. Тръгнах без открит лист, но с вяра. Отидох пеша до Айтос, който е на 30 км от село и се качих на влака за София. Когато минаваха кондукторите да проверяват билетите никой въобще от тях не поиска никому открит лист. Така до София минах благополучно.

Един ден на Изгрева до полянката имаше направена пейка във вид на елипса. Там бяха насядали братя и сестри с Учителя и разговаряхме. Ето, че по едно време откъм гората дойдоха няколко войника с пушки и искаха от присъстващите открити листове. Който имаше го показва, но един брат от Търговище нямаше и те го забраха със себе си. След като разпитаха околните, не знам по каква причина, към мене не се задяха за открит лист и така минах благополучно. Все едно, че не ме забелязаха.

След това пак имаше ходене до Мусала с превозни средства, които наемахме от София. На връщане от Сапарева баня бяхме са качили на една открити кола с Учителя. Таман тръгнахме и от един полицейски пост ни спира полиция и искаше открити листове. Само аз нямах. Всички провериха, а аз като че ли не бях там. Нито ме забелязаха, нито ми поискаха открит лист. На връщане от София към село пак минах благополучно през няколко полицейски проверки. А преди да тръгна от село си казах: „Сега ще действам с вярата си!“ И не ми се случи нищо лошо.

6. ДЪРВЕНОТО СТОЛЧЕ

През 1927 г. пак имавме общ събор през август на Преображение. Всички поканени бяхме дошли от цяла България на събор на Изгрева - над 1000 души. Направихме си палатки и кой каквото имаше с него се установи, така че се получи един голям лагер от над хиляда души. На сутринта рано пристига кавалерия от войници и ни обкръжиха. Нашите братя бяха наредили да имаме наша охрана от дежурни братя, които да охраняват лагера ни отвътре без оръжие. По такъв начин се явиха два кордона. Единият от наши хора, а другия кордон отвън от войскова конна част. Ние отвътре, а те отвън. Така продължи до към 10 часа. След това войсковата част се оттегли и след няколко минути Учителят, който живееше в града пристигна с файтон от града и държа своята редовна беседа. Измежду другото Той каза: „Трябва да вземете от света пример. И вие трябва да сте като тези войници. Както те изпълняват, което им наредят техните офицери, така и вие трябва да изпълнявате това, което Бог ви каже“.

През същата година през събора се строеше и братския салон на Изгрева. Към края на събора той беше вече доста готов и една от беседите на Учителя я държа там. Всички бяхме насядали на новия под от борови, хубави дъски и миришеше на смола. А за Учителя имаше приготвена катедра. Обаче в общата залисия, от многото работа по салона не знам как се случи, но на катедрата никой не се сети да тури един приличен стол с облегалка. А бяха поставили едно обикновено дървено столче без облегалка. На него Учителят седна и държа беседата си. Измежду другото той обърна внимание на столчето: „На каквото стол сте ме поставили да седна, такъв ще ви бъде хала през цялата година“.

И така се случи, че всеки от нас си правеше големи планове през годината, всичко вървеше на добре, но някъде по средата всичко се обърна и вече до края на годината вървеше наопаки. Вие знаете ли какво значи да ви върви всичко наопаки? То е все едно да сложиш един възрастен човек да се ди дълго време на стол без облегалка. Ето, това го проверихме.

7. СТУД И СПАРТАНСКИ ЖИВОТ

Аз живея и работех при баща си на село, понеже по това време имаше голяма икономическа криза, имаше безработица, а пък професията, която бях придобил в четиригодишния техникум по електротехника във Варненския морски флот, нямаше къде да я практикувам. Но 1928 г. когато тръгнах за Младежкия събор в София, твърдо реших да остана там и да си търся работа. След събора останах на Изгрева и започнах да работя по проектите, които тогава започнаха да строят някои от нашите братя. Така карах известно време, но от време на време трябваше да отделям и друго време за братска работа. Нашите братя и сестри бяха всеки на работата си - кой на държавна, кой на частна работа и нямаше кой да работи общата работа. Дойдат въглища или дърва на Изгрева, аз оставях работата и отивах да ги пренеса. Имаше работа из градината. И тъй полека-лека братската работа ме погълна и аз се определих за братски работник. Имаше една сестра Станка, която готвеше на Учителя, тя ни даваше и на нас ядене и то ония, които взимаха участие в братската работа. Нашите като разбраха, че няма да се върна на село ми изпратиха един вълнен юрган. През лятото прекарвахме с брат Иван Антонов в една братска палатка. Когато наближи зимата брат Жечо Панайотов ни предложи неговата барака, която той беше построил за летуване. Влезнахме в нея с още един младеж - Крум Няголов. Бараката беше само обкована с дъски и не беше облепена отвътре с хартия така както правехме по-късно. Печка нямаше, нито гориво, а братята нямаша и завивки. И така всички - тримата се завивахме вечер под моя юрган и така прекарахме цялата зима наедно. А през тази зима бяха незапомнени студове до минус 40 градуса под нулата. Морето и Дунава замръзнаха и на много борове от гората корите им се напукаха, измръзнаха и след това изсъхнаха. Значи с един юрган, без печка, без легло, в една барака спяхме на нарове. Нарът бе поставен с една черга.

Брат Цеко Матов Етугов от Мездра в онази вечер, когато беше най-големия студ прекара под навеса на салона заврян в царевична шума. И на сутринта Учителят го поздрави, че е можал да издържи на студа. Учителят гдето спеше в стаята над салона и Той нямаше печка. Имаше само една грейка прикрепена на стената с мощност колкото един котлон. А стаята беше голяма пет на шест метра, така че тя не можеше да се отоплява, така че и на Учителя Му беше студено.

На другата година ми купиха една барака от една наша сестра, която преместиха до трапезарията при салона отвън. И така прекарах зимата без печка. На третата година Учителят дойде и ми каза да си туря печка. Но аз Му казах, че пак ще карам без печка. На четвъртата година дойде и брат Ради да живее при мен в братската градина и тогава турихме печка в бараката. Тия години и Учителят горе където спеше в малката стайка над салона и Той нямаше печка. Имаше една малка електрическа грейка предполагам от 800 вата, поставена на стената, колкото да си стопли ръцете на нея.

А пък сестра Магдалина, и тя нямаше квартира. И тя спеше под навеса на гредите. Качваше се със стълбичка горе, беше поставила дъски върху гредите и върху тези дъски тя сложи една пружина и там нощуваше през цялата зима. Брат Цеко продължаваше да пренощува в царевичната шума. Накрая Учителят в една беседа завърши с думите: „Ученикът живее спартански живот! Здрав дух в здраво тяло!“ И това го проверихме. Оживяхме в студентите зими.

8. КРЕДИТОРИТЕ - ОТГОРЕ И ОТДОЛУ

През лятото, под същия сайвант брат Стойко Цуцорков правеше гардероб на Учителя. Измежду другото и аз му помагах. По едно време той ми се скара нещо в работата. Не видях откъде набързо пристигна Учителят, вероятно слезъл от стаята Си и и ме защити като каза: „А-а, Ангел е малко майстор. Той е единствения на Изгрева, който не си е сменявал името“. А по-късно в една беседа Учителят каза така: „Хората като сгрешат, като заборчяват си сменяват имената, за да не ги открият техните кредитори. Това е за земята. Но и онези, които слизат от Невидимия свят като се облекат в човешка плът, също се скрийат от своите кредитори в Невидимия свят, че дори носят и други имена, поставени от онези, които ги раждат. А геройство е, да си носиш името отгоре и да те кръстят със същото име. Тогава ще отговаряш и пред едните кредитори на Небето, както и пред другите кредитори на земята. И тогава трябва да изплатиш задълженията си до грош. Иначе ще дойде и ще играе тоягата!“ Така и стана. Не бях си сменил името, дойдох на земята, дойдох на Изгрева и дойде време да плащам и на едните, и на другите кредитори. А как това стана ще разберете по-късно.

9. ОБСЕБВАНЕ

След като завърших Морското училище във Варна и се прибрах на село, там вече се провеждаха събрания на Бялото Братство. И аз започнах къщи да чета от беседите и под тяхното влияние станах вегетарианец и въздържател. А към края на 1922 г. започнах редовно да посещавам събранията. Нашето цяло семейство беше включено в Братството. През 1924 г. моята по-малка сестра Анка, която е родена непосредствено след мене, пожела да я заведе баща ми в Бургас да кара курсове за шивачка. След 2-3 месеца един ден както си била в клас тя нещо изпищяла и от този момент някакъв дух я обсебил и тя вече не бе на себе си. Съобщиха ни веднага и ние с брат ми Горан впрегнахме каруцата и отидохме, че я вземем. Тя от къщи и от двора навън не излизаше. Но така тя беше се прикрепила към мене, че аз където мръднех и тя все по мене вървеше. Това почна да ме затормозява много и аз един ден както си седяхме двама при огнището, като не знаех още методите на Учителя реших да си послужа с една формула от Христа, която бях чел от Евангелието. Обърнах се към нея и рекох: „В името на Господа Исуса Христа заповядвам ти да излезеш от нея!“ А сестра ми се кокори към мене, отвори уста и с мъжки глас произнесе: „В тебе ли искаш да дойда?“ Аз се уплаших и не посмях да го задявам този дух, който бе обсебил сестра ми.

През 1925 г. на 19.VIII. имаше събор от цяла България на Бялото Братство във Велико Търново. Там отидохме и ние, цялото семейство. Беше и сестра ми. Тя вървеше все така с мене. В една от беседите Учителят измежду другото каза: „Една сестра гледа през прозореца на брата си!“ И за миг ме погледна. Разбрах, че се отнася за мене. После последния ден, беше събота, Учителят каза: „Тази година много братя и сестри ще си заминат за другия свят. Ще ги пратим мисионери в България“. След като се върнахме от събора, след някой и друг месец сестра ми почина. И действително в това число на бъдещите мисионери влезе и моята сестра. А как ще стане това, тука вече думата има Учителят.

10. ТРЪБАТА

До 1928 г. Учителят държеше беседите си в града на ул. „Оборище“ 14. Още предната година Той се беше преместил да живее на Изгрева. Но когато окончателно остана на Изгрева, Той нареди беседите в новия салон да стават в 5 часа сутринта. На Изгрева нямаше още много наши братя и сестри, а бяха малцина. Но колкото и да бяха, те не бяха свикнали да стават толкова рано, затова аз ставах преди пет часа и с една военна тръба свирех, да ги събудям когато имаше беседи. В Морското училище аз бях тръбач на ротата. А да знаете само моряците имат най-малко 15-20 позивни с тръбата: за ставане, за закуска, за обяд, за вечеря, за тревога, за пожар, за бой, за отбой и какви ли не още. Аз им бях избрал и с тръбата свирех позивна за ставане. Събудях ги и те отиваха на беседа. А другите идваха от града пеша. Когато започна зимата, трябваше да се пали печка за беседа и аз трябваше да я паля още в 12 часа през нощта, за да може до 5 часа салонът да се затопли. Печката беше пернишки тип, не много горлива, много пушеше и аз не бях опитен в паленето ѝ. Първите вечери когато трябваше да я паля, Учителят ставаше от леглото си и по долни дрехи, наметнат с дългото си палто идваше при мен и заедно я зареждахме и палехме докато свикна. Научих се да я паля с горно горене и като се разгори салонът се затопляше. От време на време ставах, прихождах в салона, за да видя какво става с печката. През тези нощи нямаше никакво спане, а само будуване. Отначало като им свирех с тръбата мнозина се мръщеа, но като влизаха в затопления салон се усмихваха и ме тупаха по рамото: „Брат, прощаваме ти за тръбата. Ти не си бил само тръбач, но и запалвач на печки“. Аз вдигах рамене и мълчах. В ротата бях тръбач и тук станах тръбач на Изгрева. Когато се засели Изгрева, на много не им хареса тръбата, понеже им напомняла за военните години, когато са били на фронта и няколко човека занесоха при Учителя своите будилници-часовници, които бяха донесли от града, за да ги бъдат. Учителят се усмихнал и казал: „Будилника е хубаво нещо, но тръбата е още по-хубаво. При тръбата втори път няма заспиване. Тя те вдига и ставаш на крака и тръгвах в бой, защото си войник. На Изгрева освен ученик, трябва да бъдеш и войник“. За ученика го разбрахме, защото посещавахме два окултни класа и другите беседи на Учителя. Но дойде време да бъдем войници и мнозина се изпокриха и не се впуснаха в бой да защитят Изгрева, защото вече не ги събуждаше военна тръба, а ги събуждаха будилници. Затова Изгревът бе разрушен, заради будилниците - всеки ставаше когато му е угодно и всеки вършеше това, което му хрумне. А при тръбата има един строй, една команда и една обща мисъл, да изпълниш волята на Господа, който бе на Изгрева в лицето на Учителя.

11. КОЛКО СА УЧИТЕЛИТЕ?

След сутрешната беседа отивахме на полянката да правим упражнения. По едно време мен ме беше хванал ишиас. Бях простинал и ме болеше кракът от горе до долу. Така след беседа отиваме към полянката за упражнение и аз вървя и накуцвам. А до мене върви Учителят. Обръща се и ми казва: „Ангеле, един бомбелия те е яхнал“. А аз куцам, боли ме и имам усещане, че нося някого на гърбът си. После отидох при Учителя да питам какво да правя, че да го сваля този бомбелия от гърбът си. Той ми нареди да си слагам краката в топла вода и да налагам кракът си с топли компреси, за

да може да се затопли крака. След няколко дена успях да смъкна бомбелията от себе си.

Друг път, пак отиваме на полянката за упражнения и аз бях вече в самия кръг и в мене се зароди мисълта, че там в едно място в Евангелието е казано, че не е по-голям ученикът от Учителя си. И че е достатъчно да бъде ученикът като Учителят си. И в момента тази мисъл силно ме занимава. Аз продължавам да мисля, че на земята един обикновен учител, завършил гимназия и университет учи малките деца. След време те порасват, свършват гимназия и продължават в университета. Идва момент и те надминават учителят си от школото. И таман размишлявам върху този въпрос, а Учителят е на 2-3 метра встрани от мен и ми отговаря на мисълта без да Го питам със следните думи: „Да, така е на физическия свят с тукашните учители, че ученик може да надмине и учителя си, но в Духовния свят не е така. Когато ученик стигне до Учителя си, Той е отишъл вече много напред. Затова никога не може да Го настигне“. Ето, по такъв начин Учителят отговори на онова противоречие, което се появи в мен. След като си замина Учителят изведнъж решиха, че някой трябва да Го замести. Започнаха да се оглеждат и да си правят тънки сметки. Понеже мнозина бяха кандидатите затова си направиха Братски съвет от седем човека пожизнено избрани докато свят светува. Само че друг е този, който управлява света и те един по един си заминаха и останаха малцина. Но вече никой не може да се кандидатира, защото няма през кого и пред какво, защото Изгревът бе разрушен и го нямаше вече. Учителят е един и самин. Духът е един и Вездесъщ.

12. РАЗМИРНИТЕ ДУХОВЕ

Имаше една сестра Тодора Юрданова Станчева, която беше братска работничка, с която работехме заедно. Беше малко нервничка и от време на време си упражняваше нервите върху мене. От известно време тя имаше лошо отношение с мен и аз гледах да я понасям без да реагирам. Но тя доста го прекали и аз реших да отнеса въпроса до Учителя. Един ден в градината, в която работех, излизам от лозето навън и в това време Учителят пристъпва към мен. Аз мислих, че този въпрос трябва да го отнеса до Него. Искях да използвам случая, за да Му представя всичко това, което ми се случва с тази сестра и точно в този момент Той ме изпревари и без аз да продумам дума, ми отговаря гласно: „Да, знам, знам, тя има много грешки. Духовите са те поставили на много тежък изпит. Дано можеш да го издържиш. Трябва да бъдеш герой“. Аз си замълчах и знаех вече, че имам работа не с Тодора, а с духове размирни, които влизаха в нея и чрез нея ме атакуваха денонощно. Е, имам много да разказвам различни случки на такава тема, но не е много удобно всичко да се изнесе. Аз издържах, но вие няма да издържите като слушате и четете. Ще запитате пък каква е тази школа? Веднъж Учителят ми отговори на този въпрос така: „Тук, в тази Школа се учат и боговете!“ Е, разбирате ли, че това не е само Школа за човешките души, но и за боговете, които управляват цели Вселени.

13. СЪДБАТА НА БРАТСКАТА ГРАДИНА

Един ден сме с Учителя и брат Ради, работникът, който дойде след мене на Изгрева и беше 25 години по-възрастен от мене, пред бараката на сестра Паша Теодорова, стенографката. Както си седим и се разговаряме - ето

ти дотърча сестра Граблашева, която психически не беше много добре и се нахвърли върху нас двамата с брат Ради. Каза ни няколко обидни думи и вика: „Учителю, Учителю! Тези какво щат тука? Тези двамата какво, какво работят?“ А Той помълча малко и рече: „Докато Ангел и Ради работят на Изгрева, на Изгрева ще бъде светлина. Когато престанат да работят, ще настъпне тъмнина“. Минаха от тогава години, а ние двамата си работехме на Братската градина необезпокоявани. Всичко вървеше добре, но дойде време и Учителят си замина за другия свят. Ние продължихме работата си, но към 1953 г. мене ме уволниха от работата в Братската градина. Тогава имаше Братски съвет и той от името на Братството ръководеше и разполагаше с парите останали от Учителя и от средствата, които постъпваха от продажбата на онези продукти, които ние с брат Ради изкарвахме от градината. Остана брат Ради да работи и назначиха Ганка да му помага. Значи мен ме уволниха умишлено и целенасочено, да не преча на някои хора. Да, ама аз съм работник, а не участвам в ръководството та да им преча. Вероятно съм пречил по друг начин та ме уволниха. След няколко години брат Ради беше вече към 80 години. Той се побояла и си замина за другия свят. Скоро след това братството се разтури след процеса 1957/58 г. и държавата тури ръка на имотите на Изгрева, като всички ние бяхме изгонени навън. На салона му се тури катинар. Ония, които бяха в Братския съвет и ръководеха бяха разтурени от държавата, а двамина от тях отидоха в затвора.

Преди да бъда уволнен, през пролетта сънувам сън, че идвам откъм салона и минавам покрай входната врата и стигам до вратата, която води в градината, където е погребано тялото на Учителя. И точно до вратата зад мене ме настига Пенка Михайлова от Стара Загора, туря си брадата на дясното ми рамо и казва: „Ангеле, през лятото ще дойде тук твоята хазайка (аз живея в една барака собственост на една сестра от с. Шейново, Казанлъшко) и през есента ще бъдеш уволнен от братската работа в градината за 10 години“.

И действително през лятото дойде моята хазайка, а през есента бях уволнен на 1.X.1953 г. от братската работа в градината. Навън условията бяха неблагоприятни. София беше разрушена от бомбардировките. Беше няколко години суша и имаше неурожай. Продоволствието беше оскъдно. Купонната система още беше в сила. Аз не бях работил навън и няхах създадена работа. А сестра Тодора я бяха уволнили три години преди мене. Все пак трябваше да се справим с тежкото положение. С Тодора бързо проучихме горските гъби и започнахме да ги берем и продаваме. Аз ги бях, а тя ги пласираше. Това продължи 10 години. На десетата година от изгонването ни, аз работех на Изгрева, правехме ограда на братските места, които бяха предадени към телевизията. А Тодора както си полегнала за почивка вкъщи в полусънно състояние чува ясен глас, който ѝ казва: „Стани, иди в градината! Градината е нападната от деца и стой там докато се оправи тази работа и тя скоро ще се оправи“. А Тодора беше медиум. И действително тя станала и отишла към градината. По това време тя си мислела как е възможно това да чуе, когато градината си имала пазач и много пъти тя се моела на пазача да отиде до гроба на Учителя, за да се помоли там, но той не я пускал. А веднъж му заплакала и пазача едва я пускал. С такива разсъждения тя стига до вратата на градината и вижда, че тя, портата е повалена на земята, а вътре градината е пълна с деца, които са се качили по 5-6 на вишневите дървета. А това беше в началото на юни когато вишните едва почват да съзряват. А градината беше взета от 8.училище за опитно поле. Тогава към всяко училище беше предадена земя, за да бъде опитно поле на учениците и да прилагат своите

знания и да правят опити. Като гледа тази картина Тодора се ужасява, защото децата не само, че ядат зелените вишни, но чупят клони и хвърлят по земята. Тя започнала да ги увещава, да не ядат тези зелени плодове, да слязат от дърветата и да не чупят клоните. „Бабо, ние тука работим, а учителките не ни дават да ядем. Сега пък ще ядем и ще чупим“. А тя ги увещава: „Абе, деца, тази градина е моя, аз съм сажала тия дървета. Когато узреят вишните елате, аз ще ви дам.“ „Тъй ли, бабо, твои ли са тези дървета?“ „Мои са, но ми ги взеха и ги национализираха.“ А те знаеха тогава какво значи тази дума, защото по ония години комунистическата власт беше национализирала всичко. И те слизат от дърветата. Добре, но след тях идват други. Та това е цяло училище. И тях тя увещава през целия ден. На следващия ден пак същата история. Но тя през всичкото време на мене нищо не казва. Искала да провери и да види края на тази работа. На третия ден пак отишла в градината. Било тихо и нямало никой. Слезнала надолу към гроба на Учителя и тя забелязала, че там стои един млад, елегантно облечен мъж на около 30 години. Приближавайки се към него, нещо в нея ѝ говори, че това е Учителят, който се е преобразил на млад мъж. Тази мисъл се повтаря в главата ѝ. Значи Той сега е в друга форма. Когато се доближила до него, застанали двамата в мълчание. Най-после тя проговорила: „Господине, знаете ли каква беше хубава тази градина когато я работехме?“ „Да, знам. Стойте тука докато се оправи тази работа. Тя скоро ще се оправи.“ Думите, които тя чува са били същите думи, които чува в своята просъница, които я накарали преди три дни да отиде в опразнената градина. Тя се видяла в чудо. Турила си ръцете на очите и се обърнала на другата страна. Но като се обърнала пак към човека, той бил изчезнал вече. Тя се втурнала насам-натам да го търси, но него го няма. И действително за миг, той не може по човешки да се отдалечи на голямо разстояние от нея, че да не може да го види. Тя е разбрала, че това е бил Учителят, който е станал невидим, което изкуство Той владееше още докато беше жив на земята и ние сме били свидетели на такива неща. А Учителят казва: „Аз мога да ставам видим и невидим“. Значи тя като се обърнала настрана, Той веднага е турил преграда и е станал невидим.

На четвъртия ден тя пак отива в градината и още при влизането започнала да си приказва гласно на себе си: „Ех, кога ще се оправи тази работа най-сетне!“ Ето, че от съседната барака, която беше в градината, която училището беше построила за пазача изкача един младеж и я попитал: „Бабо, какво има?“ „Абе, момче, тука кой пази тази градина? Аз от няколко дена идвам тука и едва се справям с много деца, които налитат на зелените вишни.“ „Бабо, аз съм домакин на училището и ако общината разбере какво поражение са направили децата на дърветата ще ме уволнят от работа. Ние тука една вечер дойдохме седем души пазачи, че като дойдоха 20 души хулигани, че те ни гонеха нас, а не ние тях. Ние сме дигнали вече ръка от градината. Аз знам, че вие сте работниците от градината и ако желаете вземете да си пазите дръвчетата. Училището е на самоиздръжка. Заплата не можем да ви дадем. Ще се ползвате от плодовете и колкото сухи дървета има. Кажи на твоя човек ако е съгласен аз в неделя ще дойда и ще ви дам законно назначение на лист. И приберете тези начупени клони от земята. Директорката на училището каза, че ако има някой да я отърве от тази градина банкет ще даде“.

Вечерта, когато се прибрах от работа, Тодора ми разправи цялата работа. Вие се досещате, че ние вече живеехме заедно от години. Значи ни канят на работа в градината, но без заплата. Тогава си спомних за онзи сън, който излезе на яве, че съм уволнен за 10 години от братската градина. А то-

ва време съвпаднаше с новото назначение. Значи Учителят пак ни вика на работа. Ето защо приехме работата при всички условия и вече работим тук. Наистина в неделята домакина на училището пристигна и ни донесе заповед за назначение. Отначало имаме големи неприятности с хулиганите, които постоянно налитаха, но с такт и умение, полека-лека това нашествие след няколко години започна да стихва. Цялата градина беше добила вид на безstopанствен имот. Непрекъснато идваха момчета и момичета от училището. Носеха кошници, за да берат вишни. Минаваха войници на групи и те налитаха. И от сутрин до вечер ние трябваше да отстояваме на тази напасть. Това продължи три години докато ги отвикнем. И сега имаме неприятности, но вече много по-малко.

До преди да влезем ние отново в градината, никой от нашите хора от Братството не можеше да стъпи в градината. Там имаше будка с пазач и катинар на вратата и тя се пазеше и зиме и лете, никой да не ходи на гроба на Учителя за поклонение. Когато ние влязохме в градината започнаха полека-лека да идват нашите хора на поклонение. Имаше свободен достъп до нея. Започнаха да идват непрекъснато през целия ден. През лятото дори съм ги броил, на ден минаваха по 70 души. И така се изпълни думата на Учителя, че докато работят Ангел и Ради на Изгрева ще бъде светлина. А като престанат да работят, ще настане тъмнина. И така стана. Но стана и нещо друго. Братският съвет мен ме изгони, а държавата в лицето на директора на училището върнаха мен и Тодора на работа в Братската градина. Върнаха работниците на Учителя. Но не върнаха Братския съвет и членовете му, които ни бяха уволнили. Сега има Братска градина, която работим, има свободен достъп до гроба на Учителя, но има разтурен Братски съвет и него никъде го няма. Поуките са за вас. Значи сега когато Учителят отново ме викна да работя в градината, пак се отвори един прозорец на хората, които имат отношение към Учителя. Създаде се условие за развиделяване. Когато ние влязохме и поехме работата всичко беше занемарено. Мястото на Учителя беше обрасло с висока трева до над пояса. Вътре лежеше едно черно куче. Най-напред очистихме тревата, прекопахме мястото около гроба, като посяхме половината с теменуги, а другата половина с петунии. След това се захвах да обработя мястото около гроба. Той беше се втвърдил и обрасъл с шипки и храсти и тръне, че ми отне 20 дена докато го обърна с права лопата. И така след 2-3 години след непрекъснатата ежедневна работа мястото придоби своя хубав вид. Целогодишно растяха цветя. Бяха насадени рози, лозата бе възстановена до гроба на Учителя и дойде време, че един брат направи една елипсовидна ограда, която бе поставена до самата елипса. Така приключи един етап, който се движеше и ръководеше едновременно от Силите на разрушението и създанието. Последствията са ясни и видими. Изгревът бе разрушен, а обитателите му бяха пръснати в новостроящите блокове в различни квартали. Остана непокътнато мястото на Учителя, но как това се запази ще ви разкажа друг път.

14. ЗМИЙСКОТО ГНЕЗДО

Един неделен ден, когато Учителят беше още на земята, ние с Него бяхме под борчетата до полянката. А от дъното на полянката Любомир Лулчев беше събрал около 20-тина младежи и им говореше. Той имаше амбиция да създаде свои последователи и беше създал група, която се наричаше Упанишади. Значи тук на Изгрева си има Учител и то не какъв да е, а сам Бог слезнал на земята, а там в дъното един човек се опитваше да прави своя

школа от последователи. Значи школа в Школата. Та така седим с Учителя, разговаряме за някакви обикновени работи и от време на време Учителят хвърля поглед към онази група младежи заобиколила Лулчев и го слуша ли слуша. Виж им сега акъла. Вместо да дойдат при Учителя, да Го заобиколят, да Му задават въпроси и да Го слушат, то те отишли при Лулчев и него търсят за учител. Та хората вървяха след човек на Изгрева. А пък учениците си търсеха своя Учител. По едно време от групата се отдели сестра Магдалина, тя беше куца и психически не беше добре и тя беше онази, която създаваше много неприятности на Учителя. Но сега тя прекоси поляната и се озова при нас. Обръща се към Учителя и Му казва: „Учителю, бях при брат Лулчев и го слушах какво говори, слушах му сказката, но ми се видя много блудкава“. Учителят помълча малко време и после добави: „Рекох, това змийско гнездо ще се разтури!“ Какво стана по-нататък. След 9.IX.1944 г. Любомир Лулчев беше арестуван от комунистите, бе осъден от народния съд като царски съветник, беше осъден на смърт и след това ликвидиран. След него групата му се разпадна. Змийското гнездо се разтури, то се пръсна, но змийчетата се пръснаха и се скриха в шубраците. Ето вече минаха 15 години и от време на време някое змийче излезе на припек и дойде на Изгрева. Ама вече ние знаем и казваме: „Ето го, това змийче е от змийското гнездо на Лулчев!“ И много ги е яд, че това казваме. Ама ние го казваме нарочно, за да предпазим младите, които идват. Защото те не знаят тази история за змийското гнездо, защото и Лулчев, и тя около него се наричаха братя и сестри, а според Учителя бяха едно обикновено змийско гнездо. Та дойдоха служителите на кесаря и разтуриха туй змийско гнездо. Та пазете се от змийчетата. Те всяка година си сменят кожата и утре ще станат по-големи. Как ще ги различите ли? Там където е Словото на Учителя, там е и Учителят. А там където го няма Словото на Учителя, а излизат човеци да проповядват от името на Учителя, то това са змийчетата от онова змийско гнездо на Лулчев. Така ще може да ги различавате. А пък ние различаваме нещата, разграничаваме Истината от лъжата по следния начин: има един Бог, има едно Слово, има един Учител. За вас Той е Учителят Дънов, а за нас, учениците от Школата Той е Всемировия Учител Беинса Дуно.

15. ИЗЛЕТИ ДО БИВАКА

Една година Учителят беше наредил цялото Братство да тръгнем след полунощ от Изгрева до Бивака. Това бе път за около 3-4 часа. Тъй че когато бе започнало да се зазорява ние вече излизахме от храстите и поемахме пътя към полянката, която води до Бивака. Накрая на храсталака имаше едно празно място, където Учителят седна и ние, които бяхме с Него около десетина души седнахме да си починем малко. Тогава Учителят каза: „Който иска да се тонира с тона на природата, да направи 20 последователни изкачвания от Симеоново до Бивака като по това време да бъде тук, т.е. докато почне да се зазорява“. А това беше през пролетта, през април, когато гората почва да се раззеленява. След като си замина Учителят, може би 5-6 години след това, Тодора страдаше от силна неврастения и след като й разказах за този метод тя реши да изпълни тази задача. И така през един април от Изгрева до Бивака ходехме 20 дни под ред. След малка почивка през май направихме още излети от 20 дена. През юни, края на пролетта, направихме пак 20 поредни излети. Неврастенията на Тодора изчезна и тя оздравя.

Друг път пак бяхме на Витоша с Учителя и там насядали край огъня, където се грееха чайниците аз забелязах, че съм си изтървал ключовете от

сандъчето си, където си заключвах личните неща и започнах да го търся усилено из тревата. Търсих го доста тревожно, защото ми трябваше да отворя сандъка като се върна на Изгрева. Вътре ми бяха парите. А сандъка беше солиден и ключалката също и с друго ключе едва ли щеше да се отвори. След търсене от няколко часа най-после го намерих. Учителят като ме наблюдавал и след като го намерих, каза: „Друг го загуби и друг го намери“. А аз бях същият, който го загуби и същият, който го намери. Но това е човешки поглед и човешко разбиране. Но погледнато от духовно гледище някое невидимо същество е станало причина да го загубя и накрая идва друго невидимо същество, което става причина, за да го намеря. Учителят веднъж бе казал: „Има невидими зли духове, които застават зад ушите на човека и постоянно му внушават и нашепват, че няма Господ. Ако човек се поддаде на тяхното влияние, той става откъснат лист от дървото и пада на земята и става тяхна играчка в техните ръце“. Тука в този случай някой лош дух бе съдействувал да го загубя и да ми попречи за следващия ден, а друг добър дух бе ми помогнал да го намеря. Това със всеки човек се случва и тия неща са познати за хората. Но непознато за хората остава коя е причината да губят нещата. А ние, учениците от Школата получихме това знание от Учителя. От Словото на Учителя излизаше ежечасно и ежедневно знание. Той беше като един извор, който непрекъснато течеше и даваше Словото Си за онези жадни души, които го търсят. Само зажаднялата човешка душа може да пристъпи към Божествения извор от Словото на Учителя. За другите не се отнася.

16. СЛЪНЧЕВИЯТ ЛЪЧ

Василка Иванова беше член на онова колективно семейство, което живееше на ул. „Опълченска“ 66. Тя се грижеше за бита на Учителя, помагаше, съдействаше на домакинката на дома, за да посрещат многобройните гости. Когато имаше излети до Витоша, понякога тя идваше още предния ден, за да преспи в някоя от бараките при сестрите, така че да бъде готова още посред нощ, за да тръгнат на екскурзия до Бивака. Така един ден Учителят е пак с цялото Братство на Бивака на Витоша. Всички били около огъня, а там са се греели чайниците с топла вода. Учителят за кратко време се отделил от огъня настрана, отишъл в храстите и доста се позабавил. Всички помислили, че Той е отишъл да се преоблече както това правеше, когато след дълъг преход пристигне мястото, което е определено за почивка. По това време Василка била се завряла в един храст наблизо до поляната, съсредоточавала се в себе си и се чудела как да се справи с някаква мъчнотия, която я била сполетяла. Умувала, но нищо не могла да измисли - мъчнотията си оставала. По едно време инстинктивно се обърнала към греещото слънце и какво да види. Ахнала от почуда. Вижда как по един слънчев лъч Учителят слиза горе от Небето, стъпва леко на земята и с тихи стъпки се отправил към огъня, където приятели седали и се греели и пиели топла вода. Тя като видяла това, освен, че се втрещила от изумление, но забелязала, че всичките й мъчнотии се изпарили. Изчезнали неприятностите й мигом. Тя се върнала към огъня, седнала при приятелите и се заслушала. Един споменал, че днеска времето е много хубаво, небето чисто и слънцето е приятно. Учителят се усмихнал и казал: „Е, рекох, днес слънцето ни обича и изпраща своите лъчи да ви посетят. Това са разумни същества, но вие може да ползвате само светлината и топлината им. А понякога слънчевите лъчи служат за превозно средство за разумните същества, които посещават различни планети“. Всички ахнали от тези думи. Учителят леко погледнал Василка и тя разбрала, че тези думи

се отнасят за нея и са разяснение на това, което е видяла. Затаила това в момента за себе си. По-късно тя ни го разказа. Има и други подобни случаи с братя и сестри, които са виждали как Учителят понякога е слизал внезапно от небето. Така, както хората се спускат по някое въже, от някое високо място. По човешки обясняваме, с човешки думи разказваме за явление от друго естество и от други измерения, които нашите сетива не могат да видят и да различат.

17. ДЪЛГИЯТ ПЪТ

Беше през 1933 г. когато Братството през лятото летуаше през лятото на Яворови присои на Витоша. На връщане тръгнахме с Учителя двайсетина младежи, прибрахме се от летуването. Насред пътя, там някъде над водопровода на една поляна седнахме на почивка и да си похапнем за обяд. Всеки си извадил от раницата кой каквото има и носи и започнахме да се храним. Аз бях седнал близо до Учителя. Той извади от раницата си едно голямо парче кашкавал и ми го подаде. На другите не даде, а единствено само на мене като каза: „Ангеле, вземи този кашкавал. Ти имаш дълъг път да вървиш“. Аз го взех, ядох от него и си оставих за София като няколко дни го ядох. На следващия ден Учителят каза за Бивака на Витоша следното: „Това място ние го осветихме!“.

Минаха години, Учителят си замина, минаха още много години и ето аз вече съм преминал 70 години. А като се гледам и си мисля, че още най-малко 15 години трябва да бъде тук, защото си имам работа на градината. А дългият път, за който Учителят спомена означава дълъг живот на земята. А парчето кашкавал, което ми даде показва, че все някой ще ми даде някое и друго парче хляб за това, че работя на мястото на Учителя. Така и става. Все мине някой човек и остави по нещо толкова, колкото да преживее някой и друг ден. Като ми се привърши храната ето че небето изпрати друг и той ми остави още за няколко дни за храна. Та голямото парче кашкавал на Учителя, което ми даде през 1933 г. не свършва. А сега сме 1972 г. Е, и братската работа не свършва затова ми е даден кредит, защото имам да вървя още дълъг път. Дано го извървя както трябва.

Бележка на редактора: Ангел Вълков живя до 86 години като до последните си дни работеше и се грижеше за мястото на Учителя, там където е положено тялото Му.

18. ЦАРЯТ И ЦАРИЦАТА

Беше в първите години при нашите летувания на 7-те Рилски езера. Летуваме около 2-то езеро и палатките бяха пръснати пред него. Като видяха, че добитъка на говедарите използваша за пиене водите на второто езеро, като нагазваха с крака и пиеха от там, то мнозина от сестрите се погнусяваха. Плакаха се на Учителя. Каза им: „Това ще рече, че трябва да си търсим на друго място вода за пиене“. На другият ден всички тръгнахме покрай брега на езерото и стигнахме до отвъдния край и там на едно място, зад едни скали се откри, че има извор. Намериха го, откриха камъните и след това Учителят поиска да направим там чешма. Коритото на чешмата бе оформено и издълбано, но трябваше да го оградим с камъни. Решиха, че трябва да се загради извора с бели мраморни камъни каквито доста имаше по тия места, но се намираха твърде надалеч. Така се отпочна строежа.

Учителят нареди да се изгради едно малко заграждение, елипсовидно, гдето водата да може да се огрява от слънцето. Накрая пристъпихме към направата на чучура. След като го поставихме, а той беше направен от чист бял мрамор, изработен от един наш брат каменар във вид на две ръце, през които минава водата. След това оградихме с мраморни камъни коритото на извора. Няколко братя бяха донесли един голям мраморен камък, който едвам четирима човека го пренесоха на тарга. Като го поставиха върху курната, Учителят каза: „Това е Царът“. До него туриха още един такъв голям бял мраморен камък. Но той беше по-малък. За него Учителят рече: „Това е Царицата“. След това ние поставихме другите камъни до тях и Учителят започна да ги нарича министри. След като привършихме чешмата и като приключи нашето летуване, ние се прибрахме в София. Дума още не се чуваше, че Царят ще се жени. Дойде есента и започна да се пише на вестниците, че Царят ще се жени. Дойде време и той се ожени. Доведи си Царица и станаха Цар и Царица. Но Учителят още на Рила там, пред нас направи това съчетание Цар с Царица.

19. ПРАВИТЕЛСТВЕНАТА КРИЗА

По едно време в България настъпи правителствена криза. Поредното правителство падна от власт, а докато се създаде ново мина доста време. Тръбят във вестниците, предлагат се различни кандидати, коментират се техните качества, после се отхвърлят. Цяла олелия. Обикновено донасяха на Учителя от града по някой и друг вестник. Един го поднася и пита: „Ама, Учителю, та няма ли кого да изберат за пръв министър при толкова много кандидати, че да мирясат тези вестници с тези писания?“ Учителят оглежда приятелите, които са Го заобиколили: „Ами трябва някой министър да побие кол и по него да се подредят другите“. А брат Гради Минчев, който е висок два метра и е най-висок от високите на Изгрева, със своя баритонов глас рече: „Ами то е много лесно да се побие кол. Аз като бях войник в казармата фелдфебела най-много мене гонеше, че съм трябвало да бъда най-бърз, да застава пръв, там където се нареждат войниците в строя, та да побия кол, както се казваше в казармата, та по мене другите да се наредят по височина. Та Гради беше кола на ротата и много наказания имах. Но като се научих да го побивам този кол бързо и точно, то вече наказваха другите войници, че не изпълняват реда на войнишкия строй“. Всички се смеят, а Учителят най-много.

Ние на Изгрева си имаме свой живот отделен от града и от света. На Изгрева между полянката и съседа, който живееше зад салона имаше ограда дървена, която беше повредена и беше дошло време да се махне старата ограда и да се направи нова. А да се направи една ограда трябва да се подготвят колци, та да се изкопаят дупки и да се приготви онова, с което ще се загражда. Ние разчистихме терена с брат Ради. Всичко беше готово и дойде ред да поставяме колците. Ето ти изведнъж Учителят е до нас. Бяхме опънали конец, та всичко да е както трябва. Когато да забиваме първия кол Учителят ни наблюдаваше внимателно. Щом го забихме, щом го поставихме в дупката, щом го укрепихме с камъни и пръст и накрая трамбовахме, тогава Учителят каза: „Това е първият министър“. Забихме втория кол по същия начин. Учителят го огледа и рече: „Това е втория министър“. Дойде ред да забием третия кол: „Това е третия министър“. Учителят стоя до нас докато укрепим, т.е. да забием всички колове на оградата и с коловете обозначаваха всички министри под ред. През цялото време Той стоя до нас. Щом свър-

шихме оградата, Учителят я погледна и видя, че е права под конец и рече: „Днес свършихме добра работа. Оградата е вече сложена между света и нас, за да не влизат в Изгрева кучета, животни и добитък“.

На другия ден един търчи от града, размахва вестник и вика: „Учителю, вече е съставен новия кабинет. Имаме нов министър-председател“. Учителят протяга ръка, поглежда към вестника и го подава на брат Ради. „Брат Ради, виж какъв хубавец има на снимката за пръв министър на България.“ Брат Ради е неписмен, но се вглежда в снимката и изрича: „Ами, Учителю, как няма да бъде тоя хубавец на снимката, когато за него замахме най-високия, най-правия и най-хубавия кол за оградата!“ Учителят се залива от смях, а приятелите се споглеждат. Тогава Учителят подканя дядо Ради да разкаже за случилото се. Всички занемаяват, оглеждат отново снимките във вестника, където ги има портретите на министрите и после брат Ради вкупом ги води да им покаже оградата. Отиват и гледат, а брат Ради разяснява: „Ето, това е първия кол за първия министър. Ето, това е втория кол, за втория министър“. Всички оглеждат коловозите и от време на време поглеждат във вестника. Дали всичко е точно и дали всичко съвпада. Ето как се разреши правителствената криза в България. А знаете ли колко правителствени кризи имаше тогава? Бяха много и всяка правителствена криза бе разрешавана от Учителя по различен начин, но винаги един от нашите приятели присъстваше и беше очевиден как тя се разрешаваше.

20. БЛАГОДАРНОСТТА НА КАМЪКА

Бяхме на Рила, както всеки път, летувахме на 7-те Рилски езера. Гледам, че Учителят е близо до кухнята. Сам е и искаше да укрепва там един малък бряг. Аз отидох при Него и почнах да Му помагам. След малко дойдох и други да се включат в общата работа. Вадихме камъни и ги туряхме там, където Учителят искаше и зидахме някакъв малък зид. Точно зад ъгъла на зида трябваше да се донесе голям камък. Аз намерих такъв, но той беше доста голям и беше на известно разстояние. Аз се запретнах, извадих го, понеже беше полузатрупан, стиснах със зъби, вдигнах го и на почивки го занесох. След като го донесох и спуснах на земята Учителят рече: „Ангеле, камъкът ми каза, че бил много доволен, че ти си го носил“. Аз се изненадах и го огледах, но вече с други очи. Сложихме го внимателно, като преди това го бях измил от полепналата пръст. Стана чуден ъгъл. После като минавах покрай зида, винаги потупвах камъка и му казвах: „Здравей, братко, ти сега вършиш много добра работа“. На следващия ден Учителят започна да говори за символите в природата. Че природата не е мъртва, че е жива и че зад всяка форма има един дух затворен в нея. Тогава Учителят ме погледна лекичко и каза: „За това аз ви напомням да бъдете внимателни тук със скалите, камъните и дърветата, защото в тях са затворени много същества и ако вие сте внимателни към тях, то и те ще бъдат любезни с вас. А не да се връщате от екскурзии с наранени крака и ръце, че и осакатени дори“.

Колкото пъти минавах покрай моя камък, усмихвах се и се опитвах да разговарям с него. Почитта ни беше взаимна.

21. СИЛНИЯТ И СЛАБИЯТ

По онова време аз се бях сдружил с Тодора, която имаше мъж на име Тодор с четири деца. На Изгрева беше станала голяма олелия и разправия

между двамата Тодоровци: съпругът бе Тодор и съпругата бе Тодора. Аз също бях замесен, защото бях третия. Бяхме упрекувани от всички на Изгрева, дори искаха да ни изгонят от Изгрева, но Учителят разреши по друг начин въпроса. А как го разреши, това ще видите по-късно. А сега за друго е разказа ми.

Имаше един виден брат, който заемаше голяма длъжност в София и идваше на Изгрева и пристигна на Рила. Още с пристигането си, беше надвечер, викна ме при себе си, при езерото и започна да ме обвинява. Но преди това обърна си ревера на палтото и ми показа една фашистка значка. Тогава имаше фашистки организации, които искаха да сложат в България ред и порядък, какъвто фашистите са направили в Германия. Казва ми: „Гледай тука значката и внимавай в нея. Утре аз слизам в София и ти ще дойдеш с мене и оттам ще си отидеш на село и никакво връщане в София. Там ти е мястото, а не тука на Изгрева, да дружиш с Тодора, да разбиваш чуждо семейство и да създаваш неприятности на Братството и Учителя“. Аз си замълчах и това с никого не споделих.

Сутринта всички отиваме на Молитвения връх, а там беше и оня с фашисткия знак на ревера. След изгрева на слънцето Учителят започна беседата си. След като поговори известно врем, той изведнъж промени тона си и темата и каза: „Някой от тук в града на службата си гашите му треперят от началниците му, а тука като дойде намерил един слаб брат и го газил, та иска да го смаже“. Учителят замълча и се вторачи към онзи, дето имаше специална значка под ревера. Братът разбра, че това е изказване за него и след като слезнахме в лагера той изведнъж изчезна и не го видях кога се измъкнал и запитал за София. По такъв начин Учителят ме защити без да съм отнесъл въпроса до Него. Той го разреши по свой начин, както Той умееше и знаеше. Той ме защити тук на Рила, но как се разреши този въпрос с мен и Тодора на Изгрева, това ще научите по-нататък. Ние бяхме изпитание за всички.

22. КАРАНИЦАТА

На Изгрева имаше обща кухня, в която дежуреха различни сестри. Продуктите за кухнята се набавяха от градината и онова, което не достигаше се купуваше от градския пазар. Понеже аз непрекъснато бях на Изгрева, работех в градината и често ме извикваха да помагам в кухнята. Да насека дърва, да донесе вода, да измия продуктите. А се готвеше за стотина човека. А това не е малко по това време. Така че аз често помагах на сестра Станка в кухнята, която готвеше както на Учителя, така и на работниците. Тя беше малко нервна и често ми се караше. Един ден тя почна така да ми се кара, че много дълго продължи. Аз все гледах да я изтърпявам. Кухнята беше на източния край на салона, а приемната беше на западната част на салона. И без някой да казва за тази караница, гдето Станка ме гълчи, ето че Учителят пристига в кухнята от Неговата приемна, гдето е на другия край на салона и където нищо не се чува от крясъците на Станка. Той пристигна и остро започна да й се кара. Каза й: „Ти не си за тука. Ти трябва да отидеш да работиш в някоя фабрика, да се научиш да се подчиняваш на надзиратели!“ Кара й се дълго и тя по едно време се разплака. След това Учителят омекна, обърна се към мене и каза: „Ако сте като другите, по е хубаво да не сте и да ви няма тука“. И си отиде.

Тази случка иде да покаже колко Учителят е чувствителен на всяко дисхармонично състояние, как Той долавяше и идваше да защити известни принципи.

Пак по това време Учителят в една беседа казва: „Сега Господ работи в кухнята“. А в кухнята работехме само аз и сестра Станка. Като чух това, аз малко се оправих. Учителят като видя това продължи: „Сега Господ работи в кухнята и действа със Сила и мощ, за да нахрани гладните на Изгрева не само с чорба, но и със Словото Божие“. Като чух това аз леко се свих и разбрах, че тук на Изгрева трябва да бъдем работници на нивата Господня.

23. АЛХИМИЯТА

Вие сте чули и чели как в миналите векове хората са търсили да направят еликсир на живота, за да се подмладят и да останат вечно млади и безсмъртни. Търсили са и скъпоценният камък, чрез който могат да превършат елементите един в друг. Желязото да го превърнат в злато. Но никой не е успял да се домогне до тайните на алхимията. На Изгрева ние също коментирахме тези легенди от миналия век и веднъж на поляната запитах Учителя: „Учителю, какво ще ни кажете за алхимията? Съществува ли тя или е само легенда?“ „Когато дойде време да говорим за алхимията ще ти кажа моето мнение по този въпрос.“

Мина известно време и ето ние сме събрани в Общия клас в сряда в 5 ч. сутринта. Учителят говори върху алхимията, на какви принципи се основава. След като завърши беседата застана прав на амвона. На жилетката Той имаше златен часовник и сребърен ланец, който Му беше около врата, минаваше отпред през една брошка на ризата и отиваше в джоба на жилетката Му, където беше часовника Му. Имаше една брошка, която пристягаше ризата под брадата Му. Той застана пра и каза: „Гледайте сега какво аз ще направя“. Както е застанал прав, вдигна ръцете си, тури ги отзад на врата и почна да опипва сребърният ланец. Пръстите се движеха постепенно надолу по ланеца. Там където минаваха пръстите Му ланеца от сребърен се превръщаше на златен. Пръстите се движеха надолу до часовника. Видяхме как този сребърен ланец, който с години висеше на врата на Учителя за броени секунди и по-малко от една минута се превърна от сребърен в златен. И до края на живота Му си остана златен. След като си замина Учителят приятелите го прибраха като реликва от Учителя, но след процеса 1957/58 г. след един донос на един жител на Изгрева властите направиха обиск и прибраха часовника на Учителя със златния ланец. Изчезна и не се видя вече. А ние видяхме какво значи алхимията в ръцете на Великия Учител.

24. НЕДОВОЛСТВОТО

Един ден бяхме на обяд в трапезарията. Нахранихме се и преди да излезем от помещението, Учителят измежду другото каза това: „Някога българите са направили едно голямо добро на Господа и Господ чрез мен се реваншира. Аз правя на българите добро, а те ми цапат лицето с лайна. Но въпреки това Аз пак ще им го направя това добро, защото Духът Господен изисква това. Българите след хиляди години ще видят и разберат какво добро съм им направил“. Ние стояхме и не можехме да повярваме. Българското общество, църква и държава водеше злостна кампания на клевети срещу Учителя. Бяха недоволни от Него. На Изгрева също имаше недоволни хора от Него, понеже не им угажда и не им изпълнява понякога техните човешки приумици.

Една година отивайки с Учителя и цялото Братство на Мусала по сре-

дата на пътя бяхме спрели за почивка. На една хубава полянка бяхме насядали около Учителя и Той започна да говори. По това време пред мене минаваше някакво недоволство от живота. А Учителят схвана това и продължавайки да говори се обърна към мен: „Някой е недоволен от живота. Какво е животът? Една тархана. Но като те прекарат през разни изпитания ще дойдеш до положението да кажеш: „По-хубаво нещо от тази тархана няма“. А тарханата беше една чорба, която се правеше от бедните. Първо се замесва тесто с квас. След което се правят малки плоски питки и се оставят да съхнат на слънце. Когато дойде време, те се стриват на прах, изсипват се в тенджерата с вряла вода, ври така 5-10 минути като накрая се прибавят черен пипер и подправки и се настъргва сирене. А бедните я ядяха без сирене и масло. Това беше по-проста чорба и от фасула и от картофената супа.

През 1925 г. на събора в Търново след като всички се разотидоха, останяхме една група младежи доброволци да помогнем да се прибере всичко, което беше останало след събора. А това бяха казани, пейки, столове, палатки. Един ден на обяд с Учителя след като се нахранихме и започнахме разговорите, Той взема една съвсем суха коричка хляб и рече: „Тази малка коричка тук е суха и тука не я поглеждаме и вече са я приготвили да я изхвърлят, ама тая малка коричка да ви се падне в пустинята, когато десет дена не сте яли, тогава ще видите нейната цена и какво тя представлява за гладните. Човек непрекъснато е недоволен и не може да оценява малките блага, които му се дават. Затова една от задачите на ученика е да превърне недоволството си в доволство, за да оцени малките блага. Това става по два начина: или чрез страдания и мъчение или когато и се пробуди съзнанието и видиш, че малките неща съграждат живота“. По-късно ние оценихме това - преминахме и през глад, и през немотия.

25. КОГА ЩЕ ПРИКЛЮЧИ ВОЙНАТА?

След 9.IX.1944 г. руските войски дойдоха в България, комунистите дойдоха на власт и управлението на страната се смени. Дойде време и се върнахме от село Мърчаево всички на Изгрева. Бяхме няколко души с Учителя близо до салона и един брат, директор на Държавната печатница Долапчиев, попита: „Учителю, кога ще свърши войната?“ А Той отговори: „Абе аз кога кажа кога ще свърши войната, тя отива по-нататък“. „Защо, Учителю?“ „Ами не се ли досещате? Наоколо стоят и подслушват духове от другата лока и като чуят нещо от мене или пък нещо от вас, дето обичате да разказвате на ляво и на дясно, то те се връщат по своите места, влизат в онези, които са пълководци и ги ожесточават още повече. И вместо да спре войната, те духовете я продължават, защото не са съгласни с онова, което се чува. Но накрая Бог има думата“. А братът се провикна: „Леле-леле, как ще издържим?“ Учителят се наведе и тихо шепнешком добави: „Войната ще свърши през май, идната година“. Така и стана. На 9.май 1944 г. Германия подписа капитулация и се призна за победена от съюзниците - СССР, САЩ, Англия и Франция.

А пък на Великден 1944 г. когато бяха големите бомбардировки над София ние тогава бяхме двамата с Учителя в двора на брат Пешо в село Мърчаево. Ятата от аероплани идваха от запад, минаваха над Мърчаево и заминаваха към София, бомбардираха я и пак се връщаха и минаваха над селото. Ние сме с Учителя и наблюдаваме самолетите. Последното ято самолети като се върна от София изсипало смъртоносния си товар над града, Учителят каза: „Повече няма да дойдат. Но ще млъчиш“. Аз кимнах с глава,

че съм разбрал. Така и стана. Те повече не долетяха. Аз много пъти лично съм чувал Той да казва: „Ние управляваме света. Великият Учител е повелител на света, на небето горе и на земята“. А ние с годините проверихме, че Истината е една. И за небето, и за земята. Тя е в Словото на Учителя.

26. МИНЕРАЛНАТА ВОДА

Братството беше евакуирано в Мърчаево и още в първите дни след 14.I.1944 г. всички отидохме на минералният извор, който е на 45 минути пеша западно от селото. След като го разгледахме аз напълних един чайник с вода и тръгнахме да си отиваме. Групата с Учителя вървеше напред, а аз придружавах брат Боян Боев, който беше с болен крак, куцаше и трудно се движеше. Учителят спря Неговата група на едно място и дочака мен и Боян Боев да ги настигнем. Като пристигнахме при тях един брат попита Учителя дали тази вода е хубава. Учителят си подаде шепата и аз Му налях в нея малко от чайника. Той сръбна от нея, опита я и каза: „Водата е хубава“. После се обърна към мене: „Ангеле, всеки ден ще ми носиш вода от този извор!“ И на другия ден аз поех задачата. 9 месеца аз ходех всеки ден за вода. Накрая един ден преди да си тръгнем за София, връщайки се от извора с две дамаджани вода, срещам един селянин, който ми каза: „Абе ти тая вода, която я пренесе, ако я пуснеш, ще завлече цялото село!“ Искаше да каже, че съм пренесъл много вода. „Ами тази вода я нося девет месеца на ония, които я пият. Ако не бяха пили тая вода наистина селото ви щехме да го удавим с нея. Така, че ние ви спасихме мърчаевци да не се удавите.“ Селянина са смее: „Хайде де, ти отиде много на далече.“ „Да, тръгвам си и утре вече ни няма в Мърчаево. А вас ви оставяме мърчаевци да пиете от тази вода, та да бъдете живи и здрави.“ Така се разделихме, а като се върнахме в София аз през три дена пътувах до Мърчаево, за да нося вода за Учителя. Тази задача изпълнявах до последния ден на Учителя.

27. СТАРАТА БРАТСКА ГРАДИНА

Преди да отидем в Мърчаево всеки ден отивахме с Учителя до Симеоново. Това беше ноември и декември на 1943 г. Отивахме над горичката при село Симеоново и там прекарвахме деня. Веднъж ни каза, че тук един ден ще имаме салон. Когато се зазими и стана студено, ние взехме една стая под наем в края на селото, близо до гората, където понякога Учителят преспиваше.

Една вечер сестра Тодора сънувала, че Учителят е заминал за дълго време за някъде. И на връщане тя първа го посрещнала на шосето до гората с думите: „Учителю, колко се измъчихме без Вас!“ А Той я успокоил като й казал, че всичко ще се оправи. А това е било през лятото и Изгревът е бил пълен с наши хора и братя от други държави и всички играели Паневритмия. Тодора разказала този сън на Учителя и Той й казал, че това ще го бъде.

Преди да се приберем от село Симеоново към 12.I.1944 г. идва брат Владо от Мърчаево и кани Учителя да се евакуира в тяхното село. Същият ден при друг случай Той каза: „Сега ще отидем в градина, в която сме работили! Това е нашата стара и прастара градина, в която сме работили по времето на Христа“. Аз не разбрах какво искаше да каже. И действително, на 14.I.1944 г. Славчо Печеников откарва с колата си Учителя в село Мърчаево в дома на брат Темелко Стефанов. Но като отидохме в селото и

пристигнахме в дома му, то дъщерята на брат Темелко Косена на няколко пъти е сънувала Учителя и Той я предупреждавал, че ще им дойде на гости. Той няколко пъти я посещавал в старата им къща и тя отивала да иска от майка си столче, за да може Учителят да седне на него. А майката се чудела на тези приумици на малката си дъщеря. Така че ние пристигнахме там и това се оказа, че това е било градината, в която сме работили с Учителя преди 2000 години. Ние бяхме се настанили в дома Темелков и веднъж една сестра запита: „Учителю, ами кой е брат Темелко от миналото?“ „Как кой. Та не се ли досещате? И не виждате ли? На времето той даде домът си на Христа само за една вечер за пасхата Господня, а сега брат Темелко даде дома си не за една вечер, а за много вечери чак до девет месеца“. Всички се огледахме и чак тогава схванах къде се намираше нашата предишна стара и прастара братска градина, в която Бялото Братство е работило. В тази градина бяхме отново и тук Учителят даде последните Слова отпечатани в трите томчета „Заветът на Любовта“.

28. ПРЕРОДЕНИЯТ СИН

Темелко имаше син Костадин, който бил войник и участвувал в нелегална комунистическа група, която трябвало да изнесе оръжие от склада на казармата на партизаните-комунисти. Изнесли веднъж, но се върнал още веднъж в склада, но там го хванали, арестували го, измъчвали го да издаде другарите си, но той и дума не продумал. Накрая зверски го убили и го закарали при Темелко, за да го погребат. Той отива на Изгрева при Учителя и плаче за убития си син. Учителят го успокоява: „Считай, че е бил на фронта и на война са го убили“. Той като се връща на село продължил да скърби за убития си син и да риде дни наред. Обаче Учителят се явява на дъщеря му: „Кажи на баща си да не плаче, защото само след една година ще повикам и Царя при себе си!“ И действително след една година Царят се помина. По този случай си спомням, че една сутрин в пет часа Учителят каза: „Сега Царят е по-доволен, че си е отишъл и си е заминал за онзи свят“.

Но преди това утешил Темелко като му казал, че убития му син отново ще се върне в домът му. Точно на 9.IX.1944 г. снаха му, т.е. жената на синът му, който останал жив, родила момче, което нарекли Петър. Когато станал на шест години влезнали с дядо си Темелко в мазето на старата къща. Случайно детето намерило едни стари обувки от убития войник-син и казал на дядо си: „Дедо, ти знаеш ли, че тези обувки са мои? Ти знаеш ли, че аз съм Костадин, когото убиха като войник и комунист? Аз пак се завърнах в същия дом“. Тогава брат Темелко си спомня думите на Учителя и се убеждава, че убитият му син Костадин се е преродил отново чрез втория му син и сега е негов внук. Така нагледно се убедихме всички какво означава прераждане.

29. НАСЛЕДСТВОТО

Пред къщата на брат Темелко имаше една скована дълга дървена маса, на която се хранехме през лятото. Един ден Учителят беше седнал сам там и аз отидох при Него. Разприказвахме се и измежду другото Той каза: „Рекох, остава огромен материал за проучаване“. И ми посочи една беседа, която беше отпечатана и стоеше на масата.

При друг случай пак в Мърчаево Той ми каза: „Да не мислите, че баща

Ви ще Ви остави наследство? Не! А работа". При тези два случая по обикновен път Той искаше да ни каже, че си заминава за другия свят, но аз не Го разбрах.

Учителят остави огромно наследство от отпечатани беседи и още толкова неотпечатани и неиздадени. Трябва да се отпечатат, а следващите поколения ще ги отпечатат, ще ги проучават и ще ги прилагат, в живота си. Материални блага Той не ни остави. Онова, което остави като пари, те бяха изразходвани и изчезнаха. Изгревът, който Той остави също изчезна. Значи материално наследство не ни остави. Значи остави Словото Си да го проучаваме и прилагаме. А това означава работа и само работа. А това е истинското наследство, защото ни остави Словото, което е Слово Божие.

30. ИЗВОРЪТ

Зимата в Мърчаево беше дълга, но приятелите прихождаха и посещаваха Учителя. Така през зимата беше дошъл брат Лулчев. Стана дума, че брат Темелко няма вода в двора и че трябва да се носи от далече. Всички знаехме, че Лулчев е сензитив и може да открива къде има вода. Излезнаха навън, намериха две лескови пръчки и с тях започнаха да търсят вода наоколо. След малко се установи, че на едно място трябвало да има вода. Аз вземах копача и макар че почвата беше скална, отдолу беше скала, успях отдолу да изкопая една дупка повече от един метър и се показа вода. През пролетта, когато се стопли времето започнахме да работим върху каптирането на извора. Темелко, който беше каменар докара с колата си от Витоша издялани от него камъни и с тях оградихме този извор. След това започнахме под ръководството на Учителя да го украсяваме. И така той стана толкова привлекателен, че като отидеш там при него не ти се иска да го напуснеш. Той беше наречен „Изворът на Доброто“. Независимо от това ние работихме върху двора и направихме много други подобрения. Един ден Учителят оглежда така двора и рече: „Ние направихме двора повече културен отколкото трябва“. Там непрекъснато идваха посетители от града, за да се срещнат с Учителя и трябваше да има място, където да бъдат настанени. Затова се стараехме да подготвим най-елементарните условия, столове, пейки, топла вода и една супа за обяд.

31. ПЕТЕЛЪТ

През месец май бяхме насядали доста братя и сестри на една хубава поляна в двора на Темелко. По едно време една сестра откъм къщата се обажда не знам по какъв случай: „Учителю, Учителю“. А Той се обърна и рече: „Вашият Учител отдавна си е отишъл“. Изтръпнахме. Поглеждаме се. А Той е пред нас физически. Значи Духът, Божественият Дух си бе отишъл. Това не можехме да го проумеем. Докато се оглеждаме в недоумение точно пред нас беше застанал един петел и изкукурига. След като изкукурига Учителят му каза: „Ха изкукуригай още веднъж!“ И той изкукурига. След всяко изкукуригване Учителят се обръщаше към него и го поканваше да изкукурига. Така до десетина пъти. После се обърна и каза: „Българите знаят, че когато петелът се качи на стобора и кукурига, значи ще дойде гост, защото пее към улицата. А този петел се е обърнал на запад и все на запад кукурига“. И по едно време ние пак се оглеждаме и какво да видим, слънцето вече залязваше на небосклана. Значи петелът кукуригаше на изпроводяк на

заязващото слънце. А преди това Учителят ни каза, че нашият Учител отдавна си е отишъл.

На Изгрева аз бях работникът в градината. Имах най-голяма възможност да Го посещавам по всяко време, да го питам за най-различни работи. Но понеже аз чувствах Неговото величие и не ми беше удобно да Го занимавам с мои работи. Но ето два дни преди да си замина идва сестра Савка да ме повика, за да поправа един електрически уред, защото аз по професия съм електротехник. И действително аз отидох в стаята Му, но не намерих никаква повреда. През това време Учителят стоеше прав и се виждаше, че беше затруднен в дишането. Дишаше често и учестено. Постоях известно време и си излязох. По-късно разбрах, че Той беше ме повикал да ме види и да си взема сбогом с Него. Защото знаеше, че си заминава. Излезнах навън на поляната и не можех да проумея какво означава всичко това. Огледах се на-сам и натам и по едно време зърнах слънцето, което вече заявяваше и беше на една педя над небосклона. В ушите ми прозвуча изкукуригване на петел. През очите ми премина цялата онази картина в Мърчаево, където петелът кукуригаше на Учителя обрнат на запад към заявяващото слънце. След два дни Учителят си замина и вече разбрах значението на всички онези неща, които ми се случиха. Те бяха предназначени за изпроводяк на Учителя.

32. ЖРЕБИЯТ

Когато първите години Учителят беше дошъл да живее на Изгрева, имаше една сестра Станка, която Той беше излекувал от тежка болест и тя Му готвеше и обслужваше с каквото можеше. През 1929 г. Учителят каза да се образува братски стол. Кухнята, която беше залепена като навес към салона не беше много просторна. Там турнахме една маса дълга, според големината на кухнята и от двете страни турихме по една пейка, на които можеха да седнат около 20 души. Учителят седеше в началото на масата срещу нас. Готвенето беше по дежурство под ръководството на сестрата-готвачка. В първите дни сестра Станка по навик готвеше на Учителя отделно. На обед на столуващите се сипваше от общата голяма тенджерка, а на Учителя тя даваше специално от нея приготвена храна. Това продължи около една седмица. После Учителят каза: „Станке, повече няма да Ми готвиш отделно. И аз ще ям от там откъдето ядат всички други“. Така Учителят сам реши този въпрос, понеже беше забелязал, че някои Му оглеждат чинията, какво ли има в нея. Винаги Той слизаше на нашето равнище и се приспособяваше към нас.

Имаше една сестра Магдалена, културна, завършила немска филология в Германия, но психически не беше добре и не беше много на себе си и винаги сядаше до Учителя. Тя дойде в Братството и започна да създава неприятности на Учителя и в една беседа Той спомена за нея, че в нея Божественото и човешкото са се следи в едно. Магдалена сядаше винаги до Учителя на масата на обед и постоянно Му правеше въртели. Тревожеше Него пък и всички нас. Така продължи доста време.

Един ден Николай Дойнов, който беше тогава студент, беше домакин на стола и взимаше дейно участие в братските работи, решил преди да дойде Магдалена да седне на нейното място и да отърве Учителя от тревогите, които тя Му причинява. Всички бяхме дошли и си седнахме на местата. Учителят направи молитва за обяд и ето Магдалена пристига последна и иска да седне до Учителя. Но там вече седеше Николай. Тя вдигна гюрюлтия на Николай, започна да вика, да се кара, а той не става. Стана цяла суматоха. Учителят като видя това, стана и си отиде и напусна стола. Всички се видях-

ме в чудо, какво да правим. Най-после Николай отиде при Учителя да се извини и Го помоли да дойде на обяд. Той Му казал така: „Разпределете пейките на толкова номера, колкото хора сте и хвърлете жребие. И кой където му се падне, там да седне“. Ние веднага номерирахме пейките, хвърлихме жребие и какво ни беше учудването, когато на Магдалена се падна точно онова място, на което тя седеше до Учителя. Тогава всички се примирихме и тя продължаваше да седи до Учителя. Често пъти тя ловко посягаше и взимаше от чинията на Учителя нещо и веднага го туряше в устата си. Ние виждахме това, негодувахме, но помнехме жребият и мирувахме.

Един летен ден се хранехме вън на масите пред салона. Пред Учителя освен яденето бяха турили една салата от чушки и домати. А Магдалена както седеше до Учителя крадешком и ловко посегна и грабна една чушка от салатата и набързо я натика в устата си. Но чушката се оказа много лютива и тя като отвори уста и почна да пици, почна да плюе на земята, потекоха ѝ лиги и сълзите ѝ текат обилно. А Учителят се превиваше от смях както и всички присъстващи. Веднага след тази весела случка на излизане Учителят каза: „Аз съм най-големият мъченик между вас“.

33. КОИ СА БЕЗСМЪРТНИТЕ?

При един друг случай пак на излизане от трапезарията, Учителят каза: „Всички, които сте тука сте от безсмъртните“. И в този момент аз веднага се огледах и се възрях да видя кои бяха там. Останаха в паметта ми Тодора Юрданова, Наталия Чакова, Катя Грива, д-р Иван Жеков и съпругата му Йорданка. А бяха 15-20 души всички, но другите ги забравих.

Един хубав пролетен ден на двора на Изгрева една група младежи уравниваха земята с лопати и гребла. Участие взимаше и Учителят. До нас дойде един млекар от село Дървеница, който ни носеше маяко, дядо Митю, застана отстрани и наблюдава работата. След като всичко беше привършено и Учителят се прибра в стаята си, дядо Митю се обърна към нас и рече: „Гледате ли този старио (ставаше дума за Учителя), на всички ще ви докара акъла“. След това си вдигна гюма на рамо и си тръгна.

След като се върнахме от Мърчаево след евакуацията, то в малкия салон-трапезария имаше и двама външни работници. Трябваше няколко души да преместят един шкаф, който беше доста голям. Там беше и Учителят. А те като гледат нас и Учителят и цялата обстановка, както и това, че Той ни даде съвет как най-лесно да преместим шкафа, онези останаха учудени. След като Учителят си отиде единият от тях се обърна към нас и рече: „Всички да ви стопят и претопят, тука дето сте на Изгрева, не можете да направите един човек като Дънов“. Тогава една сестра се обади: „И да ни претопят, ние сме от безсмъртните и ще останем живи“. А онзи отговаря: „Какви безсмъртни сте вие, та вие не можете да пренесете един шкаф, че дори викнахте и нас да ви помогнем. Ако не беше Дънов да ни каже как да го преместим, още ще си стои шкафа тук пред вас“. Ние се оглеждаме, навеждаме глави и виждаме, че сме обикновени човеци, а не сме безсмъртни хора. На следващия ден Учителят в беседа каза: „Някой ме пита, Учителю, дали ние сме безсмъртни? Казвам безсмъртна е само човешката душа. А човек слезнал на земята от земя е създал тялото си и като си заmine земята отново прибира тялото му. Но остава човешката душа, която ако иска да бъде безсмъртна трябва да направи общение с Божествената душа“. Ние помним случката от предишния ден. След някое време един от присъстващите в трапезарията в оня ден когато Учителят рече, че сме безсмъртни, дойде Му време и си замина.

Погребяхме го. Върнахме се и направихме обща молитва за него. Човешката душа трябваше да направи общение с Божествената Душа, за да се обезсмърти.

34. ЧУДЕСАТА

Веднъж брат Юрдан-бояджията се среща с Учителя пред приемната. В момента са били само двамата и той Го пита: „Учителю, Христос на времето правеше чудеса, направи и Ти някое чудо, та да видим, че и Ти можеш да правиш такива“. Учителят нищо не му казва, но го оставил долу да чака пред приемната, а Той по дървените стъпала се изкачил в горната Си стая като му казал, че ще се върне скоро. Юрдан Го чака да се върне по стълбите при него. Каква му била изненадата когато видял, че Учителят иде и се задава откъм поляната. А друг изход освен стъпалата, до които Юрдан стои няма. Учителят може да излезе от стаята Си единствено да слезе по стълбите така, както се качва по тях. Пристига Учителят и го пита: „Брат Юрдан, тука ли чакате, за да видите чудото?“ Той успял само да си отвори устата и да промълви: „Видях!“

Друг брат, Георги Сотиров отива да търси Учителя в стаята Му горе, понеже долу Го нямало. Качва се по стълбите, спира се пред вратата и почуква. Хлопа няколко пъти, но никой не се обажда. По едно време вратата сама се отваря и чува, че Учителят слиза по стълбите от наблюдателницата, която беше направена над салона и която е направена на покрива на Неговата стая. Това беше едновременно и солариум, имаше стъклени прозорци и беше пригодно там Учителят да прави слънчеви бани. Минава край него и му казва: „Не се допирай до Мене“. Слезнал долу в приемната си и след малко пак тръгнал по стълбите да се качва горе. Георги Го чака на площадката пред вратата на горната Му стая. Изведнъж, по това време Георги се намерил вдигнат от земята на половин метър във въздуха и така виси. Виси във въздуха и се чуди каква ще е тази работа. започнал да си мърда краката, за да слезе някакси на земята, обаче това не става и той виси във въздуха. По това време Учителят минава край него, туря си ръката на рамото му, потупва го и му казва: „Няма нищо, това е един малък изпит, за да ти се уякчи вярата!“ След секунди тялото на Георги постепенно слиза и той стъпва на краката си.

Подобен случай имаше и Тодора Юрданова. Както си държи Учителят беседата, сутринта в 5 часа, тя е седяла на стола до черната дъска. Както си седи изведнъж някаква невидима сила я повдига заедно със стола на половин метър височина и после бавно я сменя на пода. Които били около нея видели това и се изненадали. Отиват да питат Учителя какво е станало с Тодора. „Сестрата искаше доказателство за силата на Невидимия свят и понеже молбата ѝ беше много силна, тя получи отговор и сега има една добра опитност.“

На Изгрева ние ежедневно, учениците от Школата се срещаме с тези необикновени чудеса, с които накрая така свикнахме, че и до днес смятаме, че това е нещо в естественият ред на нещата. И затова днес много трудно ги разказваме, защото за нас са обикновени неща, а спомена възпроизвежда не обикновените, а необикновените неща, които са се запечатали в съзнанието на човека.

35. НА ЕКСКУРЗИЯ С ЕДНИТЕ И С ДРУГИТЕ

Един ден Учителят предал на брат Борис Дряновски да съобщи на мен, на брат Боян Боев и на Цеко Матов Етугов, да се приготвим и сутринта на другия ден, в три часа през нощта да бъдем пред салона готови да отидем на Витоша с Учителя. И действително на уреченото време ние бяхме там, Учителят слезе от Неговата стая и потеглихме за Витоша. Беше през пролетта и времето бе хубаво. Пристигнахме на Бивака, накладохме огън, направихме чай и започнахме да закусваме. След два-три часа, към 10 часа започнаха да пристигат и други наши хора. Събрахме се около 20 души, като бяха дошли на 4-5 групи. Прекарахме денят добре, а на другия ден имаше беседа в 5 часа сутринта. Измежду другото Учителят спомена за тази екскурзия: „Аз вчера отидох на Витоша и поканих четирима братя. След тях дойдоха и други братя и сестри. Ще каже някой, защо избрах тия четирима братя. Тях поканих, защото те са се жертвали на времето за Мен. А пък тия, които дойдоха отпосле, освен, че не са се жертвали за Мен, но е било време, когато са работили и против Мене. А и сега някои от тях работят срещу Мене. Аз трябваше да благодаря на едните, но дойдоха и другите и те взеха половината от благодатта“.

През 1942 г. Учителят отива на Черни връх на екскурзия с Борис Николов, Любомир Лулчев и Неделчо Попов. Доколкото си спомням бяха само тези трима братя. На другия ден ние тръгнахме с Тодора Йорданова и след обед пристигнахме горе при групата на хижа „Алеко“. Някои по-рано, някои по-късно бяха тръгнали, и пристигнаха горе две-три групи. След като се върнахме на Изгрева, на другия ден Учителят спомена пак за екскурзията си до Черни връх. Започна да разказва с колко човека първоначално са се качили на Черни връх и че на следния ден пристигнали две-три групи и споменава едната група колко човека има, във втората група колко братя и сестри има и в третата група имаше външни хора, туристи, с които дойде една наша сестра. И после като продължи добави: „Измежду всички тези дойдоха един брат и една сестра, с които беше Господ“. Единствената група от двама души, които се качихме горе, това бяхме ние със сестра Тодора. През цялото време на изкачване ние бяхме въодушевени при едно приповдигнато настроение и непрекъснато пеехме песни, а на почивките произнасяхме молитви.

36. ПРОБИТИЯТ ЧАЙНИК

В началото на бомбардировките към края на 1943 г. Учителят беше започнал а ходи всеки ден на малката Витошка, както я наричахме ние. То е една голяма поляна над боровата гора при село Симеоново. Той излизаше придружаван от свободните братя и сестри. Той спомена, че като се ходи на Витоша, работите на хората се оправят. Това продължи около 30-40 дни подред. По това време Учителят ни беше предложил да прекопаем едно място в градината заедно с Тодора. И като го прекопахме започнахме и ние да ходим. Обикновено гледахме да отидем по-рано, за да приготвим чай за идващите. Но от няколко дена Учителят беше поканен от Борис Николов да нощува у тях, за да не изминава излишен път до Изгрева. И така една сутрин рано, минавайки от там се отбихме, взехме чайника и тръгнахме напред. Когато се отдалечихме на известно разстояние гледаме, че Учителят е тръгнал сам след нас. И ние се чудим, дали да Го чакаме или да вървим. Ние си рекохме, че може би Той иска сам да върви, затова продължихме пътя си без

да Го почакаме, за да ни настигне. Когато приближихме селото, Учителят започна да ни маха с ръка, да Го почакаме. Ние се спряхме и Той пристигна. А след Него на същото разстояние вървеше и Боян Боев, който куцаше с единия си крак и трудно ходеше, но носеше пелерината на Учителя. Той се обърна към него и каза: „Дай пелерината, а ти се върни обратно на Изгрева“. И така тримата, аз, Тодора и Учителя продължихме до мястото където всеки ден ходехме. Аз с чайника отидох за вода на онова място, което беше на доста разстояние от нас, а пък сестра Тодора остана да запали огъня. През това време Учителят се беше преоблякъл и закусихме. Там прекарахме добре деня и се върнахме пеша след обед в София.

При един от дните, когато ходехме на онова място, запалихме огъня и когато да турим чайника, оказа се, че той е пробит и започна да тече. Всички се зачудихме какво да правим с този повреден чайник и как ще си сгреем вода, понеже друг нямаше. Единствено Тодора й дойде на ума да вземе от срединката на хляба, да я намокри и с тази кашичка да запуши дупката и като го турихме на огъня тестото се втвърди и водата успя да се задържи в чайника. Положението бе спасено и пиехме чай. На другия ден в беседата си Учителят спомена този случай с чайника: „Не е опасно да бъде пробит чайника, важно е да имаш будно съзнание и да го запушиш. Така и в съзнанието на човека понякога се появяват празноти и дупки и през тях навлизат същества от по-нисша еволюция и те ви отклоняват. Пробит ли ви е чайника вода не можеш да загрееш, пробито ли ти е съзнанието никаква работа не можете да свършите. затова запушвайте докато е време пробитите си чайници и пропукнатите ви съзнания, за да се съсредоточите и да свършите оная работа, за която сте дошли на земята“. Този случай се отнасяше за всички. Аз пък взех чайника, намерих калай и го запушихме. Чайникът продължаваше да си върши своята работа.

37. ЗАДАЧА В МЪЛЧАНИЕ

Сестра Тодора беше медиумична и по някой път беше викана от Учителя по дух, вечерно време след 12 часа, да отиде към салона. Пример: тя се събужда и чува думите на Учителя да стане и да отиде към салона. И тя като пристига там и като приближава, Учителят запалва всички лампи в Неговата стая и голямата лампа на балкона. Тодора се изкачва по стълбите, пред вратата и Той се покаже, подава й билника да го напълни с вода от чешмата. Или пък без да приказва й даде да свърши нещо друго. Нито Тодора, нито Учителят говорят, после Тодора се връща у дома.

Когато се помина Царят, тя пак беше викана през нощта по дух и като пристигнала пред салона заедно с Него тръгват. Той й посочва да отиде към котвата. Имаше на полянката изработена на земята една котва от пръст, на която ние посаждахме различни цветя. Като се погледне отстрани с разцъфналите цветя наподобяваше на цветна котва. А това е емблемата с котвата, която беше дадена от Учителя и беше отлята от гипс и тази емблема висеше по стените на братските салони. Тодора обикаля котвата, а пък Учителят направил още няколко ходенета около полянката и се прибира. След това и тя си отива. И всичко това става в мълчание. След време Тодора запитва какво означаваха тези задачи в мълчание. Тогава Учителят й обясни: „Едни бяха решили посред нощ да нападнат Изгрева и като запалихме лампите навсякъде те разбраха, че сме будни и не посмяха да ни нападнат. Втория път Царят си замина и беше дошъл да ме пита какво да прави по-нататък. Търсеше Истината и аз трябваше да му я покажа и затова ти застава до котвата, за да

му я покажеш. А там вътре е написано: „Глава на Твоето Слово е Истината! Значи да се добере до Истината, трябва да премине през Словото. А той тук, като Цар, не искаше да го чете. Трябваше да му покажем пътя, който водеше от Изгрева към Невидимия свят. Това го направихме двамата с теб“.

Тодора се прибира у дома и ми разказва целия случай. Аз пък мислих, че тя е обикновена жена, а виж беше станала вече придворна дама на Царя, който беше в Невидимия свят. И такива работи имаше на Изгрева.

38. СЕСТРАТА

През 1938 г. през месец януари сутринта след школната беседа в сряда Учителят беше излязъл вън пред салона. Около Него бяхме около десетина души. След като приказвахме известно време, Той се обърна към всички ни и запита: „Кой може сега от тук да отиде до Мусала пеш и пешком да се върне?“ След този разговор Тодора веднага ми каза: „Да отидем ний до Мусала!“ Аз се съгласих и решихме тази задача да я изпълним. Стегнахме се и потеглихме вечерта пеша до Самоков. Цяла нощ пътувахме пеша и на другия ден пристигнахме на хижата. Преди да достигнем самата хижа снегът там беше много дълбок и Тодора доста се поизмори. Колкото отиваме понагоре, снегът ставаше по-дълбок. Към хижата беше вече до кръста. Аз вървя напред, а тя след мене по направените от мен отпъкани стъпки. Като стигнахме на хижа Мусала, Тодора беше видимо доста уморена. На хижата нямаше никакъв турист. А хижарите се чудеха как сме могли да пристигнем в такова зимно време. Вечерта пренощувахме и сутринта потеглихме към върха Мусала. За нагоре нямаше никаква пътека. Всичко беше покрито със сняг. Хижарят ни посочи откъде можем да минем направо, защото пътека не се виждаше. Вървейки нагоре по едно време Тодора хлътна с единия си крак до кръста в преспата. Аз отдалеко предпазливо да не хлътна и аз ѝ подадох ръка и я изтеглих. Преди да стигнем на върха по хребета имаше опънато телено въже, по което ние се придържахме, за да преминем това разстояние. Тук пътека нямаше, а склона е отвесен. А от другата страна е пропастта. Бавно стигнахме до наблюдателницата на връх Мусала. Пазачите на наблюдателницата бяха мъж, жена и 6-7-годишно момиченце, които ни посрещнаха много любезно. Като ни видяха се изумиха как можахме в това зимно време да се качим горе. Посрещнаха ни много любезно, направиха ни топъл чай и споделиха: „Тук от два месеца никой не е идвал!“ Вечерта преспяхме там и сутринта тръгнахме и така се върнахме обратно в София. Като пристигнахме на Изгрева пред салона Учителят беше навън на балкона и ни чакаше. По такъв начин завършихме благополучно задачата, която ни бе възложена, от двамата ни. Сестра Тодора героически издържа на изпитанията. А тогава не бяхме екипирани както сега са екипирани туристите. Тодора беше с пола и с едно палто и туристически обувки. Сега може ли някоя жена с пола зимно време да се качи на Мусала и да преброди дебелия сняг? Ако може да ми се обади.

След една седмица Учителят организира една група от 5-6 души за екскурзия до Мусала. Но братята казали: „Не искаме с нас да има сестри, за да ни забавят по пътя из дълбокия сняг“. Като пристигнали на върха времето било хубаво, тихо, слънчево и те седнали да се попекат на слънцето и да си починат. След малко до тях дотърчало момиченцето на наблюдателя. То им разказало, че преди една седмица тук са били чичо Ангел и леля Тодора. След като се прибраха в София Учителят спомена за тяхната екскурзия до Мусала. Спомена, че братята не искали да има сестра с тях, за да не ги зат-

руднява в изкачването. „Но ето като се качихме на върха и седнахме да си починаме при нас дойде момиченцето на наблюдателя. Братята не искаха сестра, а ето дойде при нас сестра да ни посрещне. Та сестрите от тук ни изпратиха и ни напълниха раниците с продукти, а горе на върха ни посрещна и ни приветствува пак сестрата. Та в началото на всичко е сестрата и в края на краищата пак идва сестрата. Сестрата трябва да дойде, за да се заключи кръга около братята, за да протече живота на Братството.“

След тези две екскурзии и още много такива, където сестрите героически редом с братята вървяха по планините, постепенно ние променихме мнението си за тях и вече сами почнахме да ги каним. Но винаги спазвахме основното правило: преди всяка екскурзия искахме разрешение от Учителя и споделяхме с Него какъв е нашият план. Ако Той одобряваше, ние знаехме, че сме под Негова закрила. Когато ни възпираше, ние не тръгвахме. Онези, които тръгваха на своя глава винаги ги съпътстваха инциденти и едвам се отърваваха живи.

39. МОМЧЕ ЗА ВСИЧКО

През време на бомбардировките в края на ноември и декември 1943 г. времето беше хубаво и ние ходехме на малката Витошка, както я наричахме, местността зад Симеоновската борова гора. Имаше една хубава и доста голяма поляна. Но като застудя и се зазими наехме под наем една стаичка накрая на селото и всеки ден прекарвахме там с Учителя. Един ден около двадесетина души братя и сестри предприехме екскурзия на изток от селото. Там някъде на къра намерихме празни кошари с колиби. Отседнахме там и обядвахме. Като се смрачи се прибрахме в стаичката. Всички други си отидоха в София, а ние с Учителя останахме да нощуваме там. С нас бяха брат Боян Боев, Методи Константинов и Неделчо Попов. Беше се стъмнило вече, а вода нямаше. Времето беше много студено. Аз взех чайниците и тръгнах нагоре в планината по реката. Трябваше да я преминавам на няколко пъти, така се виеше пътеката и пресичаше реката. На един преход имаше наредени камъни за преминаване, които се чернееха в тъмнината. Аз смело стъпвам по тях, но те от студа се бяха заледели от водата и аз като стъпвах върху тях, подхлъзнах се и паднах във водата. Чайникът отхвъркна от ръката ми, както и капакът и аз се намокрих от едната страна. Станах, газих из водата и камъните докато намерих капакът и след това продължих нагоре стигнах чешмицката и се върнах в селото. Печката в стаята вътре гореше, а Учителят си беше полегнал на едно походно легло, а ние всички останали бяхме насядали около печката, защото стаичката бе малка и нямаше легла. Ние бяхме доволни и на това пред оная опасност от бомбите в София. Щом пристигнах, аз започнах да се завирам по-близо до печката, защото бях мокър и изстинал. Тодора като забеляза това започна да ме подпитва какво има и аз обясних, че съм паднал в реката и съм мокър. Заинтересуваха се и другите братя и се чудеха как да ми помогнат. Най-после и Учителят се обади: „Какво има?“ Тодора му отговори и обясни всичко, че съм мокър от водата и сега се грее на печката. Учителят помълча малко и каза: „Ангел сега ще си каже, защо и аз не съм като Цеко, че да си хвана работа държавна, че да си печеля пари, а съм станал кюле тук на всички“. А кюле значи работник с когото всички да разполагат безплатно. А брат Цеко беше електротехник като мене, бяхме завършили един и същ техникум по електротехника във Варна, но той беше на работа в града и получаваше всеки месец заплата. Аз работех денонощно на Изгрева, но заплата не получавах и с брат Ради се хранехме безплатно на

стола като работници в Братската градина. А Тодора отговаря: „Учителю, друг може да каже това, но Ангел никога“. Тогава Той се усмихна: „Аз му казвам от къде ще му дойде изкушението“. По този начин разбрах, че аз бях определен да работя при Учителя в Братството, а не да бъде в града на държавна работа и да упражнявам професията си.

40. НЕОБИКНОВЕНА ПАНЕВРИМТИЯ

Пак през това време, когато ходехме в Симеоново и преспивахме в тази къщичка и стаичка, Тодора бе сънувала сън, че Учителят отишъл на екскурзия някъде надалеч и много се забавил. Най-после се върнал и тя първа Го посрещнала и Му казала: „Е, Учителю, колко много се измъчихме без Тебе тук!“ А целият Изгрев според съня бил пълен с братя и сестри и много чужденци, които играели Паневритмията и по точно Пентаграмата. И всичко това станало на някаква Нова година според съня на Тодора. Той я успокоил като й казал, че всичко ще се оправи.

На следващия ден тя разправя този сън на сестра Балтова, която беше специалистка по тълкуване на сънища, ясновидка и още много други неща, но тя не могла да каже нищо, но я посъветвала да каже съня на Учителя. Накрая Тодора отива при Учителя, разправя Му съня и накрая чува следните думи: „Всичко това ще стане, но не знаеш на коя Нова година“. А този сън е края на декември 1943 г. А на следващата година на 27.XII.1944 г. Учителят си замина и на 31.XII.1944 г. беше погребението Му. Тогава старите, възрастни братя като се сменяваха, вдигнаха ковчега с тялото на Учителя, обиколиха три пъти поляната на Изгрева, по онзи кръг, по който се играеше Паневритмията. Така, че този сън се сбъдна на Тодора и тази Паневритмия се игра на следващата година, на 31.XII.1944 г. След няколко часа посрещаме Нова година, но този път без Учителя. Започна една нова епоха.

41. ДА ПОБЕЛЕЕШ ОТ ЯДОВЕ

Когато бяхме евакуирани в село Мърчаево, Учителят беше вече на 80-години. Беше си все така здрав, прав и пъргав. Косата, брадата и веждите Му бяха съвършено побелели. Когато се прибрахме в София една сутрин на беседа, както си говори се обърна към нас и каза: „Погледнете моите вежди, те са вече почернели“. И действително, когато Го загледахме видяхме, че веждите Му са съвсем почернели. Той много пъти е казал, че когато човек минава през страдания, косите му побеляват, а когато се движи в хармония то те почерняват. Изглежда, че деветте месеца, които Учителят прекара в село Мърчаево, за Него това са били благоприятни условия в сравнение с Изгрева, където Той имаше да се разправя с много хора. Тук Той беше претоварен с прекалено много работа. Особено от онези, които постоянно се въртяха около Него да Му искат съвети и да търсят помощ от Него. А като прибавя и онези, които ежедневно Му създаваха много неприятности, то човек не само ще побелее, но и ще пошурее. И там в Мърчаево веждите му се бяха почернили. Приятелите, които четяха западна и източна литература, в която се пишеше, че Великите Учители на човечеството са вечно млади и са безсмъртни, то като наблюдаваха Учителя как старее с тях, много пъти се изкушаваха, дали Той е Учител или не. Ако е Учител защо остарява, защо побелява? И накрая Той си замина и Го погребяхме. А каква е Истината? Истината за човечеството се даде тук на Изгрева. Ние бяхме свидетели на

Неговия живот и днес описваме една малка част от това, което сме видели. Имате Словото, четете, проучавайте Го и ще откриете Истината.

42. ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕННОТО ТЯЛО НА УЧИТЕЛЯ

На 27.XII.1944 г. Учителят си замина за другия свят. Бяхме Го положили в големия салон където стоя пет дена, включително и 31.XII.1944 г. През това време прииждаха братя и сестри от провинцията да се сбогуват с Него. Накрая устройхме нещо като прощален концерт и салонът беше пълен с хора. До Учителя имаше сложена маса, на която на долния край при краката долу на масата имаше дъски, които представляваха също маса, все едно, че е първия етаж. На тази маса долу, която определихме като първи етаж беше сложена една хубава фруктиера с ябълки. В момента музикантите свиреха песни на Учителя. След като те си изпълниха музикалните номера от фруктиерата една след друга се търколиха толкова ябълки колкото бяха музикантите. Това беше подарък от Учителя за концерта даден от музикантите.

На 31.XII.1944 г. ковчегът с Учителя бе вдигнат на ръце, обиколиха с него полянката и се запътиха към градината, там където беше изкопан гроб за тялото Му и където бе положен. Присъствуваха много братя и сестри от цяла България. Славчо Печеников държа подходящо Слово и след това тялото Му бе погребано. След малко всички се разотидоха. Останаха около 5-6 души, които са се сутили още и после разправяха, че чули силен шум от гроба и нещо изхвърчало от гроба навън, като че ли излетяло от гроба и пръстта на това място малко се размърдала. Аз не съм бил при този случай. В това време Ганка Парлапанова отива към салона, спира се някъде близо до чешмата, която е при полянката и видяла Учителя в стаята Му до прозореца. Веднага се обърнала и повикала близко стоящата сестра до нея, за да ѝ покаже Учителя. Но докато дойде сестрата Учителят Го нямало вече там на прозореца.

Учителят изчезнал. На едно място в беседите бях намерил следното: „Един Учител, заровете Го в гроба, ако след три дена Го намерите там, Той не е Учител.“ Вероятно при този случай Той веднага е излязъл от гроба. Сега за какво става дума? Ние знаем, че има човешко тяло, че онзи, който си е изградил притежава и Духовно тяло, което е невидимо за обикновените човешки очи. Човек умира, полагат му тялото в гроба и в земята, а духовното тяло отлита в небесните селения. Това се отнася за ученика, който с физическото си тяло има и духовно тяло, което е изработил съзнателно през своя живот като ученик. А за Учителя се отнася, че освен човешко тяло, има духовно тяло, има и Божествено тяло. Духовното и Божествено тяло на Учителя не влизат в гроба. Той ги изтегля предварително. Това ще го намерите в Словото Му. Тук става въпрос за съвсем друго нещо. Дали тялото, което беше погребано на Учителя Той го е оставил там, да премине през целия онзи процес, през който минават всички човешки тела положени в земята, като накрая на процеса остават само череп и кости. За това става въпрос. И остава големия въпрос, дали Учителят си е разградил тялото, физическото тяло, което е положено в гроба и да го е извлякъл от там в този момент когато приятелите са чули онзи шум и че нещо излиза от гроба. Ето това е голямото изкушение, както за окултистите така и за учениците от Школата на Учителя. Не забравяйте и това, че Учителят държеше за естествения порядък в

природата. Той имаше родители, които Го родиха и премина през всички етапи и след това учениците Му Го погребяха на Изгрева. Но разрешението на загадката ще намерите в Словото Му.

43. ТЕЛЕГРАФИСТЪТ И ТЕЛЕГРАМАТА

Няколко години след заминаването на Учителя един ден излизам от салона и отивам към Дървенишкото шосе. На пътя срещам един непознат човек, който случайно ме запита нещо и поведохме разговор. От дума на дума заговорихме и за погребението на Учителя. Тогава ние искахме да Го погребем в градинката на Изгрева, но властта се противопостави. Затова ние отнесохме въпроса до Георги Димитров, който в момента беше в Москва. На времето Учителят го е спасил когато полицията го е подгонила и той се е скрил при Учителя, минавайки през капандурата на къщата-близък, като на другия ден бил преоблечен в женски дрехи и със сестрите бил изведен от дома къща-близък на ул. „Опълченска“ 66. Тогава този случаен човек каза: „Аз бях телеграфиста, който предаде телеграмата до другаря Георги Димитров, с която се искаше разрешението г-н Дънов да се погребне на Изгрева. Него ден имах един куп телеграми. Ние когато предаваме телеграмите си по радиото, чуждите противникови станции нагласяват техните станции на такава вълна, на каквата предаваме и ние, и произвеждат и бъдат в ефира голям шум и ни пречат. Започнах предаването на телеграмите, а се чува голям шум, бучене, стремят се да ни заглушат. Когато дойде време да предам телеграмата за погребението на г-н Дънов, като че ли по някаква заповед всичко замлъкна. Предадох и приех отговора тихо и след това всичко пак гръмна и забуча. Е, това не беше в моите възможности да си го обясня, как става това“. Казвам му: „За мене до някъде е обяснимо: Учителят казва: „Аз съм господар на дявола, приятел на ангелите и син на Бога!“ Христос казва: „И целият свят в Лукаваго лежи!“ Сега Учителят казва: „Господ днес управлява света чрез дявола. Някога е имало война между Черното и Бялото Братство и Черното е надвило. Затова днес Господ управлява света чрез Черното Братство. Щом Учителят е господар на дявола, Той е господар и на света“. Аз много пъти съм чул лично от Него, където Той казва: „Ний управляваме света“. Тогава щом Учителят му заповяда, дяволът ще намери свои легиони духове и ще застанат пред тия станции и ще им се дадат пречки, за десетина минути докато се предаде телеграмата и после пак ще ги остави да си работят по предишния начин.

Ето ви едно разумно обяснение за един важен въпрос.

44. МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ

Защо избрахме това място за погребение на тялото на Учителя? Там където Го положихме, преди това място беше лозе. Една година преди бомбардировките над София Учителят започна всеки ден да отива в лозето, където имаше една кола дърва стоварена на земята. Не знам по какъв случай бяха поставени тези дърва там. Така че напоследък всеки ден отиваше и седеше на тия дърва и седеше там уединен. Вероятно, защото в градината не идваха никакви хора и тук бе необезпокояван. Така смятахме ние, защото само работниците от градината ходеха там да работим. А това място беше около два декара лозе. В градината по това време беше засят и бостан и дините бяха станали доста големи. Един ден минават по пътя откъм западната стра-

на на градината стенографката Савка Керемидчиева и една гостенка на име Радка от село Тополица, Айтоско. Като Го забелязали, те попитали: „Какво правите там, Учителю?“ „Избирам си място.“ И повдигнал една диня малко от земята като казал: „Да ви я дам, но още е зелена“. Те разбира се нищо не разбрали от това какво е искал да каже, че си избира място. За динята е обясними - трябва да мине време, за да узрее.

При други случаи Учителят казал пред някои наши хора: „Аз като си замина и отида на другия свят от градината ще ви наблюдавам какво правите“.

Един ден повикал художничката Цветана Симеонова на това място и я попитал: „Сестра, ти си художничка, това място как ти се вижда? Харесва ли ти?“ „Да, Учителю, много е хубаво. Има южно изложение, насреща е Витоша. Отличен изглед.“

Когато си замина, явиха се онези, пред които Учителят беше казал къде и как си е избрал мястото за полагане на тялото Му. Има и други разкази, но аз разказах само онези, които аз знам и помня. Другите ще допълнят останалото.

45. ПАДНАЛИЯТ АНГЕЛ

Когато Учителят беше още на земята, ние работехме и ремонтирахме една землянка близо до поляната, в която прибирахме зимнината от онова, което се раждаше в градината на Изгрева: картофи, лук, боб и други неща. Аз бях облечен с една синя престилка и се бях доста изцапал с вар. Трябваше да отида към салона, за да взема нещо. Отивайки там аз минах край Учителя и Симеон Симеонов, които се бяха спрели при втората чешма, която е до пътя и нещо приказваха. Спрях се и аз при тях. Стана въпрос, че много съм се изпръскал с киреч, а Симеон се обръща към Учителя и казва: „Ангел сега се е изцапал, ама в неделя ден като се облече с чисти дрехи и се издокара, представлява много хубава картинка“. Тогава Учителят ме изгледа отгоре до долу и каза: „Ангел сега е асистент. Той е бил роден за поет, но се е отказал и загазил. След това съгрешил и бил изпратен на земята да поправи грешката си. Ангел си носи името от горе. Но сега да внимава, да си реши задачата, защото с векове ще седи на земята докато се изкачи отново горе, от където е дошъл. Тук е на изправителен изпит на земята“. На мен ми се подкосиха краката и полака-лека си тръгнах. Значи аз трябваше да бъда падналият ангел, който сега трябваше да си издържи всички изпити. Но тук на земята срещнах други като мене паднали та загазили и така ни се заплетоха съдбите, че не знам дали ще си издържа изпитите. Затова по-късно ще говоря.

46. НЕОСЪЩЕСТВЕНАТА СВАТБА

Имах един приятел, който се казваше Малчо. Той като студент по философия посещавал беседите на Учителя на ул. „Оборище“ 14. След беседата много братя и сестри се нареждали един след друг, за да целунат ръка на Учителя и всеки Го запитвал нещо да му каже за бъдещето. И той искал да попита, но много се стеснявал. Един ден и той се наредил в редицата и си чакал реда. Но приближавайки към Него, обхванало го голямо стеснение и не могъл да направи крачка. Учителят забелязал това и му казал: „Ела де, ела де!“ И той отишъл. „Какво има, кажи!“ Казал Му: „Учителю, имам една приятелка. Искам да ми кажете нещо за нея“. Той помълчал малко и рекъл:

„След известно време ще стане някакъв атентат и бащата на твоята приятелка ще бъде убит и тя ще те напусне и ще се омъжи за друг“. И така се случило. Дошло време, стана атентатът в църквата „Св. Неделя“, където е бил убит и бащата на приятелката му. След това тя го напуснала и се омъжила за друг. А той когато чул последната новина излезнал да скита по улиците, дано намери разтуха и изведнъж видял, че отишъл чак към Дианабад където били само ниви. Легнал в нивата и се загледал в небето където плували облаци. Тогава си спомнил изведнъж, че Учителят когато му казал какво ще му се случи, миг преди това погледнал към небето и след кратко съсредоточаване свалил погледа си към него и изрекъл горното пророчество. Тогава разбрал, че тази развързка е била записана на небето и е чакала да дойде онова време, за да се развърже на земята. Станал, окопитил се, огледал житата и бавно тръгнал към града. Разбрал, че вече е развързан от един кармически възел и трябва да върви по своя път.

47. ПОГЛЕДЪТ НА УЧИТЕЛЯ

След като се възвърнахме отново на градината започнахме да я обработваме като се грижехме за мястото на Учителя. Разсаждахме цветя, а в самата елипса Тодора насаждаше босилек и после от него раздаваше на братя и сестри за здраве и възпоменание. Започнаха да идват много хора на поклонение от София и провинцията. Един ден бе дошла една сестра на поклонение от провинцията и започнала да разправя на Тодора една своя опитност с Учителя. По онова време тя е била млада жена и ѝ се явило маточно кръвотечение с големи болки. Ходила при лекари, лекувала се, но кръвотечението не спира. Обезкръвила се, едвам се движела и била принудена да дойде при Учителя за съвет, какво да прави. Когато пристигнала на Изгрева, Учителят бил заобиколен от много хора и тя не могла да се приближи по никой начин до Него. Едно, че болките отново се явили, от друга страна маточното кръвотечение продължавало и трето едвам се държала на краката си, че онзи, който я придружавал ѝ донесъл един стол да седне. Непрекъснато отправяла молитва към Бога и към Учителя. Както седяла на стола изведнъж почувствала, че за миг трябва да стане от него. В момента, в който се изправила, Учителят изведнъж отправя своят поглед към нея. Като сноп светлина излезнала от Учителя и се отправила към нея. В момента когато я погледнал, моментално спрели болките, както и кръвоизлива. Зашеметена, тя отново седнала на стола и не могла да проумее онова, което се е случило. След малко станала и казала на придружителя: „Учителят ме излекува само с поглед“. На следващия ден тя се явила на Паневритмия със своят придружител и се включила в общия кръг, който се движел под звуците на оркестъра. Тогава разбрала какво значи, че човек трябва да се възроди чрез Духът.

48. ГЛАВОБОЛИЕ

Веднъж бяхме събрани пред стаята на Учителя доста братя и сестри пред салона до Неговата приемна. Един Го запитва за едно, друг Го пита за друго. А една сестра Му казва: „Учителю, що народ сме се събрали тука и непрекъснато Ви питаме за туй и за онуй, и виждам какво главоболие Ви правим“. А Той отговори: „Да сте само вие с цветете да ви галим. Да знаете как постоянно пристигат и получавам телеграми от другите светове, на които трябва да отговарям“. Ние всички занемяхме. Значи Учителят говори с нас,

работи с нас, отговаря на въпросите ни, а едновременно с мисълта си отговаряше на зададените Му въпроси на съществата от другия свят. Учителят Го търсеха не само българите, Неговите последователи или Неговите противници-врагове, но Го търсеха от другите светове и Го намираха тук на земята. А защо това е така? Това се покрива с едно Негово изказване: „На Небето Аз съм най-големия светия, а тук на земята съм поставен на най-големия изпит. Тук на земята се изпитва моя най-висш ранг, който заемам на небето!“ А ние смятахме, че Бялото Братство ние го създаваме тук на Изгрева с нашето присъствие.

За потвърждение на гореказаното ще разкажа една друга случка. Веднъж Учителят се скарал на сестра Мара Савова Четалбашева. Повидиму нямало е в момента някаква причина за тази караница. Тогава тя се обръща към Него, престашава се и Му казва: „Защо, Учителю, ми се карате? Аз не виждам да имам никаква вина“. А Той омекотил тона си и казал: „Аз ти казвам това, което други щяха да ти кажат, за да те предпазя от другите, които щяха да го изрекат в много по-тежка форма и можеше да изгориш, защото и думите човешки, когато са напоени с огън, изгарят човека отвътре“. Тя стояла и не могла да схване какво иска да й каже Учителят. Само след няколко часа я пресрещат две сестри от Изгрева и като започват да я обвиняват в същите онези неща, които преди няколко часа тя е чула от устата на Учителя. Но в момента тя почувствала, че била обвита с една обвивка и думите, които са изrekli сестрите срещу нея направо са се отблъсквали от тази невидима, стъклена ограда между нея и онези, които я обвинявали. Тогава Мара разбира, че Учителят я спасил. На следващата беседа Той споменал: „Когато аз изнеса погрешките на някого вземам половината от товара му на гърба си. По този начин му помагам да продължи пътя си като ученик, за да може да се справи сам с останалата част от товара му. Но при всички случаи той трябва да разреши задачата си и този товар да го сваля на земята, за да бъде свободен“.

Ето, разказахме една милионна част от главоболията, които ние, учениците създавахме на Учителя. Ами другите главоболия, които Му създаваха от другите светове и на чиито телеграми Той трябваше да дава отговор? Помислете върху това.

49. ПО ЖИЦИТЕ ЗА НЕВИДИМИЯ СВЯТ

Когато бяхме в село Мърчаево евакуирани, един неделен ден около Учителя имало гости. Много братя и сестри са били около Него и всеки задавал по някой и друг въпрос, който го носи със себе си от там откъдето е дошъл. Обикновено когато отиваха при Учителя всеки си подготвяше някой и друг въпрос за разрешаване, касаещ личния му живот. По това време там е бил и брат Цеко Матов. Аз в момента не бях там. По едно време Учителят се обърнал към него и му казал: „Цеко, готви се за другия свят!“ Цеко като чул това се стреснал и едвам издумал: „Не думай, Учителю!“ И действително след няколко дена брат Цеко отива на гости у брат Пеню Ганев, на Изгрева. Там слушали радио. По едно време радиото както си свирело, спряло и тока в къщата бил прекъснат. А Цеко като електротехник отишъл да го поправи и се качил на близкия стълб, откъдето вземат електричеството. Както си работил, кой знае защо, без да иска хванал с двете си ръце и двете жици. Токът минава през него и го умъртвява. Пада от стълба, след това пристига Пеню и другите, но той вече е издъхнал. А основно правило е при електротехниците първо да спрат тока от трафопоста и след това да работят по линията. Второ

правило е никога с две ръце не се пипат двете жици. Трето правило е, че никога електротехник по свое хрумване не поправя електрически жици. Та брат Цеко, който знае защо пренебрегнал тези три правила, които знаел много добре и до този момент е изпълнявал също много добре, но сега е трябвало да направи тези три грешки. Е, беше му дошло време по жиците да си заминат за Невидимия свят. Така той си замина с думите на Учителя по жиците на Изгрева за онзи свят.

50. НАЙ-ГОЛЕМИЯТ КРИТИК

Един ден, през едно лято след като се нахранихме във ваните, на обед, след това започнахме разговор с Учителя. Измежду другото дойде ред и на сестра Тодора Юрданова, която беше при нас като гостенка от провинцията. Тя нещо се поплака от мъжът си Тодор. Учителят се обърна към нея: „Той е най-големият критик в България“. Това нещо мене ми се видя нещо чудно, защото виждам, че тази сестра не е някаква учена, за да има учен мъж, че да бъде критик и той най-големият критик в България. Разбрах, че тя беше тютюноработничка в Хасково, а той бил по професия зидар. От къде ще разбира той от литературна критика и от политическа такава.

След една година тази същата сестра пак пристига на Изгрева с още една друга млада сестра Димитринка Захаријева и двете тютюноработнички и искат да се хванат тук на работа. Тук на Изгрева отиват при Учителя за съвет. Чули: „Моите ученици пристигат!“ След малко добави: „Още утре идете в работилницата и ще бъдете приети на работа“.

И действително на другия ден те почнали работа. Това е било през пролетта. А през лятото те си купили една барачка на Изгрева, а пък през есента идва мъжът й Тодор с четирите си деца. На другата година през пролетта Тодор, мъжът й отива при Учителя и му казва: „Учителю, моята жена е много слаба. Нещо боледува. Какво ще кажете, за да й се помогне?“ „Твоята жена не е на своето си място и на своята работа. Ще отидеш да й купиш една малка мотичка и да поработи тук на Изгрева в градината.“ И на другия ден Тодор отива, купува една мотичка и заедно с Учителя и жена си Тодора отиват в градината, където им било посочено къде да копаят. И тя почнала да копае, а през това време мъжът й Тодор разговаря с Учителя на няколко крачки от нея. Тя чува целия разговор. Накрая мъжът й Тодор рекъл: „Учителю, ние с Тебе двама ще проповядваме, а будалите нека копаят и работят на Изгрева“. В това време Учителят му хваща ръката и силно я извива, че онзи кляка на земята. Така че искри му изкочили от очите. Така започна дейността си Тодор на Изгрева, като тези искри от очите му в последствие се обърнаха на огнени кълба, които бълваха срещу Учителя и Братството.

51. ВЪЛКЪТ И БОЛНАТА ОВЦАТА

След известно време те двамата, Тодора и мъжът й Тодор пак отиват при Учителя на разговор и за съвет. Тодор отново заявявал, че въпреки че жена му прекопала половин Изгрев с мотиката, все още не е оздравяла. А Учителят отговор по същия начин: „Тя не е на своето си място, както и на своята си работа“. Тодор вдигал рамене и нищо не могъл да разбере. А Учителят започнал да му разяснява: „Тодоре, тебе жената ще ти се вземе. Тя не е твоя жена“. „Как да не е моя като имам четири деца от нея? И те са там в бараката на Изгрева гладни и изпокъсани, защото парите не достигат.“

Учителят замълчал и повече дума не проговорил. Двамата съпрузи си тръгна-ли и седнали да умуват какво е искал да каже Учителят с това, че ще му се отнеме жената. Мислили, мислили и решил, че това може да бъде само умира-чка и така тя ще си замине за другия свят. Обаче преди да си тръгнат Учителят им дал по една ябълка и ги изпратил. От там те идват при мене и ми разправят какво им е казал Учителят. Аз ги поуспокоих като им казах, че ние не можем да разбираме Учителя понякога какво Той казва и трябва да се ми-не дълго време, за да се случи нещо та по това случилото се да разберем какво е искал да каже. Ама ще запитате защо те идват двамата при мене да споделят тази работа, а не отидат при някой друг? Е, това е загадката. Беше отначало загадка за мен, но после ми се разгада и гатанката изскочи с готов отговор и всичко ми се стовари на главата и сега съм с побеляла глава и с дълга коса от тези ядове. Та Учителят им беше дал по една ябълка и вместо да бъде ябълка на разбирателството и помирението, тези две ябълки станаха ябълките изкушението на Адам и Ева. Че накрая се превърнаха като ябълка за отваряне на Троянската война, която бушуваше тук на Изгрева години наред. За нея ще говорим по-късно.

Пропуснах да кажа, че когато са били в градината и тя, Тодора копаела с мотичката, то мъжът ѝ Тодор казал на Учителя, че имал нужда от жена. А Учителят го запитал: „Ти, Тодоре, ядеш ли месо?“ Отговорил: „Не ям, защото станах вегетарианец на Изгрева“. „Както си се отвикнал от месото, така ще се отвикнеш и от жената. Ами ти знаеш ли, че вълкът като отиде при някоя болна овца изостанала от стадото, той я побутва малко с муцуната си и като я види, че е болна не я закача и отминава по-нататък и преследва здравето стадо с овцете. Та жена ти е болната овца, а щом искаш да бъдеш вълк търси си овца от нечие здраво стадо.“ „Ами овчаря, кучетата и пушката. Как ще стане тая работа?“ „Затова не му бери грижа. Тук има думата господарят на стадото, който едновременно е господар и на вълка.“ Така завърши тази при-казка за вълкът и болната овца. А каква е моята роля тук в този разказ? Мен ме накараха да отида да се грижа за тази болна овца и като оздравее да я държа в моята колиба.

52. ПРОКУДЕНАТА

През лятото на 1937 г. както всяка година отидохме да летуваме на Рила с Учителя. Аз отидох с първата група с Учителя, за да подготвим лагера, а след това пристигнаха другите. Първите, които бяхме отишли помагахме на новодошлите да си построят палатките. Особено на сестрите, които не бяха сръчни в това отношение. След няколко дена пристига сестра Станка, която готвеше на Учителя и работеше в стола заедно със сестра Тодора. И аз бях този, когато те помолиха да им построи палатките. След като бяха построени сестра Тодора, която беше медиум ми каза, че духът я праснал при мене аз да я упътвам и да се занимавам с нея. Това положение мене ме малко озадачи, защото тя е женена, тя е семейна жена с четири деца и не е удобно да дружи с мене. Веднага отивам при Учителя и Му разказвам положението. Той ми каза така: „Хубаво, помагайте си. В Любовта няма престъпление. Прочети 13. глава от Посланието на апостол Павел към Коринтяните“. Прочетох аз и там пише, че Любовта е вечна и не отпада и живее вечно. Ами сега? И действително ние почнахме да дружим. Ето, че сестра Балтова, която не бе чела 13. глава от Посланието, но бе забелязала веднага нашата дружба, взима лист хартия и написва писмо в палатката си и описва какво е видяла. И това писмо се изпраща в София чрез онези, които прихождаха и

отхождаха. Ето мъжът ѝ и той пристига на Рила с голямата си дъщеря на 7-те езера. Направи скандал с жена си, почва да я бие и иска да я върне в София. Накрая отива при Учителя да се оплаква от мен и от жена си. Той му казал: „Веднага да си тръгваш за София, а Тодора ще остане на езерата“. Както да е, той си тръгнал и по пътя го заболял един зъб и като се върнал в София отишъл при зъболекар и го извадил. И така забравил заканата си, че като отиде ще го разкаже случая на вестникарите, за да го публикуват във вестниците. Но по-късно той изпълни и тази своя закана.

След като привършихме летуването и след като се прибрахме в София сестра Тодора продължи да се интересува от мене и поддържаше връзката си с мене. Мъжът ѝ силно реагираше и с това се тури начало на една голяма драма. Той почна да я бие, да я гони, да я преследва и не ѝ даваше мира. Тя беше принудена да напусне домът си, т.е. бараката си, която бе закупила със собствени средства и започна да ходи тук-там по сестрите в другите бараки да ношува. Но той като разбереше къде е ношувала ходеше и от там я гонеше и след това се караше с онези, които я бяха подслонили. Един ден той я среща и ѝ казва: „Тодоро, ние с тебе изглежда няма да можем повече да живеем. Аз имам нужда от жена, затова да се разделим. Ами сними дрехите, които съм ти купил и си върви където си щеш“. А това е зимно време. И действително той ѝ взима дрехите и съвсем леко облечена отишла при Учителя и Му разказва цялата история и накрая заплакала. Отначало Учителят я посрещнал с усмивка, внимателно я изслушал и след като привършила разказа си, станал строг и започнал да ѝ се кара като накрая казал: „Че ний това чакахме от него, да те изгони. Нали ти казах и по-рано, че не си на твоето място и на своята работа. Ти си войник, мобилизирана. Войникът като ги викат във войската той плаче ли за дрехи и юргани? Тук ще бъдеш поста си с една шинела и толкоз. Наказвам те пет години без дом да бъдеш гонена и преследвана. Теб ти е било определено да работиш тука, а ти си закъсняла. Ти си болна и тъкмо сега ще оздравееш“.

И действително започна нейния труден път.

53. РАЗВОДНОТО ПИСМО

Те бяха се разделили и макар, че мъжът ѝ я беше изпъдил пак я преследваше и биеше. Зимно време тя спеше тук-там скрито по сестрите тайно от мъжът си. А често пъти и брат Ради ѝ оставяше някой прозорец от салона незатворен и тя незабелязано от другите влизаше вътре и пренощуваше на някой стол. Това продължи 4 години и половина. След това мъжът ѝ подаде тъжба до полицията, че е напуснала семейството си, четирите си деца и че е станала разпътница и блудница и след проверка от полицията излезна заповед и тя бе интернирана в Горна Джумая. Тя това много трагично го изживя, понеже тук тя беше свикнала с Братството. След изтичането на срока на наказанието от полицията, то тя се прибра пак на Изгрева. Като отишла при Учителя и разказала за патилата си в Горна Джумая, тя чула от Него: „Всичко си изплатила и си придобила. Гледай да запазиш придобитото“. А на мене като ме срещна, каза: „Тодора трябва да иска разводно писмо!“ Наскоро след това тя подаде молба за развод. Тя имаше църковен брак с мъжът си, затова молбата бе подадена до Софийската митрополия и трябваше църквата да ѝ даде разрешение за развод. А Тодор бе описал нещата така, че той останал с четири невръстни деца, а жена му се запиляла и тръгнала с един дъновист, който живее на Изгрева и е ученик на Дънов. Църквата това и чакаше. Като се раздуха тези неща по вестниците, че като се включиха пока-

занията и решението на полицията да бъде интернирана, та се получи голяма сензация. Вестниците тръбят и всичко това се стоварва върху главата на Учителя.

А по това време беше се създадо едно много лошо настроение в Братството на Изгрева против нас. Искяха и двамата да ни изгонят и да си отидем там откъдето сме дошли. Даже Учителят веднъж ме среща: „Създадо се е едно лошо течение против вас“. Отивам и разказвам всичко на Тодора, а тя веднага отива при Него за разяснение. „Абе, Учителю, на тази работа Вие дадохте ход. Значи този ход е Божествен. Защо тези нашите хора на Изгрева много реагират против нас?“ А Той разяснява: „Защото тук повечето разсъждават по човешки“. В една от следващите беседи по този повод Учителят добави: „Тая работа отдавна щеше да се оправи ако всеки от вас отидеше при тях и им занесете и им дадете по един подарък като им говорите помирително. А те освен, че не правят това, ами раздухват и наливат масло в огъня“. След тези думи постепенно настроението на Изгрева срещу нас утихваше. Но огъня не беше угаснал, жаравата тлееше и беше достатъчно някой брат или сестра да мине покрай огъня, който тлееше и да хвърли няколко съчки, те веднага пламваха и огъня отново се разгаряше. А това ставаше много лесно, като някой брат или сестра минеше покрай мъжът й Тодор и каже нещо, което е видял и чул. Она скачаше, защото отново огъня в него бе разпален и той тръгваше да го гаси. А това ставаше по познатия и описан начин досега - със скандали и побоища.

А всичко това не е на някое незнайно и непознато място, а става насред Изгрева, на 50-60 метра от салона. Измина някое и друго време, ние по това време бяхме се помирили с мъжът й и Тодора и при едно отиване на Витоша с Учителя и Братството така се случи, че седнахме покрай Учителя заедно тримата да обядваме. Учителят отиде настрана, едната от сестрите Му поливаше да си измие ръцете и като мина покрай нас, бършейки ръцете си с кърпа се обръща към нас: „О-о-о! Ха така де. Много се радвам, че сте се помирили. Ха така де, че да не става нужда чрез смъртта на едного от тримата да се помирявате. Да разберете накрая, че сте роднина. Само, че сте забравили от предишното си прераждане кой на кого е бил мъж и жена и кой от тримата им е било дете. Това ви е разрешението сега. На обща трапеза и тримата пред нозете на Учителя“.

Е, може ли при това положение човек да бъде безразличен? На никой един от тримата не му се ядеше, защото ни бяха пресъхнали устата от тази Истина, която току-що чухме от Учителя, която премина през нас и изгоря всичко, което беше останало от преди. А трябваше да хапнем на обща трапеза. Пихме топла вода, гърлата ни се намокриха и полека, полека се включихме в общата трапеза. Ние, тримата не обелихме нито дума. Мълчим и траем и всеки един от нас изпитва срам пред Учителя. И то не какъв да е срам, а Велик срам.

54. ВЕКОВНАТА ВРАЖДА

При друг случай Братството е на Витоша, на Бивака и след като се нахранихме всички, събрахме се около Учителя на разговор. Брат Стефан Белев пита Учителя: „Учителю, защо е тази вековна вражда между гърци и българи?“ А Учителят отговаря: „Защото българите крадат жените на гърците. Взимат им жените. Една гъркиня като види един българин сърцето й затрепери и умира за него“. Всички са мълкнали и не могат да проумеят това небесно откровение. След малко Учителят добавя: „Затова е тази разпрания

между Ангел и Тодор за сестра Тодора. Ангел е българин и затова Тодор го гони, заради жена си". Ние се спогледахме. А сестра Тодора по баща беше гъркиня. Нейният баща е чист грък. Значи тя е гръцки дух. А какъв беше мъжът и Тодор? За разяснение ще добавя едно изказване на Учителя, което ще разясни всичко. „Провидението по някой път, за да сдобри два съседни народа, които воюват, да кажем праща гръцки духове да се преродят в България и те минават по път за българи, но нещо ги влече към Гърция, милеят за нея, защото са гръцки духове. Същевременно провидението пък праща българи да се родят в Гърция и те там минават за гърци по път, но нещо ги тегли към България. И ако тези хора са управляващи в Гърция, те започват да милеят за България и стават причина да стане сближение между тези два народа. И обратното, когато гръцки духове тук са управляващи в България, те също съдействат за сближението на тези два народа.“

Ето така вековната вражда между българи и гърци се разяри на Изгрева и аз като българин участвах без да искам в този кармически възел. Учителят разреши проблема ни с общата трапеза. Разрешението идва в обща Балканска федерация, в която непременно да участва и Гърция. Такова бе решението на Учителя и това е единственото разрешение в случая. А ние на Изгрева го разрешихме по същия начин.

55. РАЗВОДЪТ

Един ден след обед, в малкия салон, т.е. в трапезарията Учителят на излизане се обърна към Тодор и му каза: „Тодоре, жената ти се взима, понеже зле си я третирал“. И след малко добави на останалите: „Тя излезе умна и предпочете да излезе от домът си, да пострада малко, но Тодор да остане жив. Иначе ако беше останала при него, него щяха да го задигнат в другия свят. Небето е решило да я освободи“. Тогава не само мъжът и Тодор, но и всички ние, останалите на Изгрева разбрахме не само какво е решението на небето, но и проумяхме, че ние нямаме никакви познания относно живота на човека на земята с неговите себеподобни. Тя фактически го спаси. И той го проумя.

При друг случай Учителят се обръща към сестра Тодора: „Тебе небето те освобождава, понеже ти не си се оженила по своя воля“. Тя наистина не е искала въобще да се жени, но понеже баща ѝ е овдовял след като майка ѝ е починала, то той искал да се жени повторно, но нямало къде да доведе новата си жена. А баща и дъщеря живеели в една стая. И той, за да се освободи от нея, насилвил я да се ожени, за да освободи стаята си. А освен това за още по-сигурно, за да се отърве от нея и да освободи стаята, срещнал Тодор, който се въртял около нея и му казал: „Грабни я от пътя и я води у вас. Аз съм съгласен“. Но Тодор като младеж е бил благороден, не искал да я краде като разбойник, а съвсем по човешки ѝ предлагал женитба, а сестра Тодора, за да се отърве от него му казала: „Ако можеш да намериш 20 наполеона златни, ще се оженим“. А тя си мислила, че той е беден човек, няма да може да намери толкова пари и така ще се отърве от него. Добре, ама той не е лещен и не е човек за подминаване или за подбив и насмешка. Той като бил пленник в Солун, там на пристанището като хамалин разтоварвали параходи. И те под шинелите си криели това-онова и той спестявал. Така, че той имал събрани толкова златни наполеони колкото тя поискала. Тодор взима наполеоните и ги занесъл на кандидат-булката. Тя като видяла тези жълтици 20 на брой се сбъркала какво да прави. Но понеже дала дума не могла вече да се повърне назад и се съгласила за женитба. Освен това 20 златни наполеона е

било цяло състояние и с тях се прави цяла къща. 20 жълтици вчера са били цяло състояние, днес също представляват същата цена, а и утре те не губят стойността си. Така оженват се, наредили им се деца, накрая дойдоха на Изгрева, че се забърка тая каша и тая драма, за която разказваме.

Накрая Тодора послушва Учителя и подава молба за развод, но вече пред съда, защото Митрополията и църквата не искат да разтрогнат брака, за да раздухнат още повече огъня на Изгрева. Тодора отива при Учителя и казва: „Учителю, аз подадох молба за развод, обаче неговите и моите свидетели, които сме записали, общо всичките са против мене. Какво да правим?“ „Не бой се. Чистото си е чисто, а мръсното си е мръсно.“ Най-после на 2.III.1942 г. се гледа разводното дело. Съдът решава бракът да се разтрогне, като дава децата на бащата, за да ги отглежда и възпитава, защото ако останат при майката тя можела да ги направи дъновисти. Съдът я наказва пет години да не встъпва в брак. Цялата процедура по развода е траяла десетина минути, дори свидетелите, които са били там не са могли да издекламирят това, което са си били подготвили още на Изгрева за пред съда. Съдията просто не ги е допуснал да говорят и приключил делото. Като се връща на Изгрева, Тодора носи един голям портокал и го занася на Учителя, за да Му благодари. Учителят поема портокала и благодарността и казва: „Има за какво“.

56. ПАРЯСНИЦИ

И така двамата Тодоровци получиха развод. Тя, Тодора се отдели и заживя отделно от него, а той, Тодор остана в същата барака с четирите си деца. И двамата в очите на останалите се оказаха парясници, т.е. напуснати, единия е от мъжът си, а другия от жена си. Парясникът тогава беше много лоша дума, ако някой трябваше да я носи. Но тук на Изгрева нещата бяха другояче. Един път пред кухнята Тодор пак мрънкаше пред Учителя, че Тодора му е била отнета по нечестен път. А тогава Учителят му каза: „Тодоре, знай аз тебе ще те оженя“. След десет години от развода си с Тодора се яви една жена на име Донка, която се съгласи да се ожени за него. Той преди да си даде съгласието отново отива при Тодора и я пита дали накрая ще се върне при него. Тя му заявява, че няма да се върне в никакъв случай и той вече успокоен връща се у дома и се оженва за новата булка, която бе около 20 години по-млада от него. Булка, като млада булка. А как пък се случи, тази жена много се привърза към него, много го обичаше и го гледаше като писано яйце, гледаше му децата четири на брой и добре си заживяха.

Дойде време и Учителят си замина за другия свят. След като се излъчи от тялото си, явява се на Тодор, който притежаваше ясновидство и му казва: „Тодоре, аз си заминавам за другия свят. Ама ти да се помириш с Ангел и Тодора“. Тогава Тодор Му казва: „Аз, Учителю, се помирих и се подобрех с тях“.

И действително една вечер Тодор идва при нас и със сълзи на очи иска извинение за всички злини, които ни е причинил. И започна да ни разказва, че един ден като си лежал на леглото при заключени врати, през стената влиза един светъл дух въщи, висок осем метра. Главата му стърчала над покрива. Казва му: „Ти тази жена, Тодора няма ли да я оставиш?“ Защото, макар че бяха разведени той пак я тормозеше по целия Изгрев. Светлият дух продължил: „Те не разбра ли, че тази жена не е твоя жена. Ще я оставиш на мира“. Но Тодор казал: „Не“. Тогава духът го хваща за гушата, вдига го във въздуха: „Или се отказвай, или ще те задигна сега“. И тогава Тодор

капитулирал, предал се и отстъпил. Духът го освободил и напуснал стаята.

Тодор стои пред нас двамата, плаче и си показва шията, а тя цялата в синини и се вижда, че някой го е стискал за гърлото. „Да знаете три дена ме боли гърлото и гушата от това стискане от духа.“

След това ние се подобрихме и станяхме приятели, като си ходехме на гости. И дори когато дойде новата власт, макар че Тодор беше комунист-партиец и му се чуваше думата пред властите, не посмя да предприеме нищо против нас. Мируваше. И ние мирувахме и се справяхме с ежедневието си.

57. МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Ние бяхме на летуване на 7-те Рилски езера. А това беше времето, когато Тодор преследваше жена си и когато беше получил предупредително писмо от Балтова, че жена му Тодора вече е на друго жена. Като минава през Самоков той, Тодор алармира полицията в града, че горе жена му избягала с един дъновист, оставила четири невръстни деца в ръцете му и че се намира в лагера на Дънов. Тогава полицията изпраща двама агенти да ни търсят нас двамата избягали в планината блудници. Него ден валеше ситен дъжд. Аз и Учителят бяхме при палатката Му, която е доста нависоко от кухнята и от там наблюдаваме как агентите долу ходят между нашите хора, търсят някого и надникват в палатките. Като видя това Учителят ми каза: „Тя горе става каквато става. Горе е войната между духовете. Едни духове са със тебе, други духове са със Тодор. А вие сте тука само маши, чрез които се местят въглените в жаравата“. И както се развиха после работите се разбра, че са надделели светлите духове и войната се реши в полза на сестра Тодора и с нейното освобождаване от мъжът ѝ. Преди да започне нейното освобождаване, Учителят ѝ бе казал: „Ти си затынала и загазила до гуша в калта. Ако дойда Аз да те освобождавам и да те извадя и аз ще се удавя. Затова ще ти хвърлим дъска, по която да излезеш от блатото. Дето ще се оцапа главата, по-добре е да се окалят краката“. Вие вече разбирате, че аз съм бил дъската, която е хвърлена в блатото, по която Тодора е трябвало да излезе. И така само си е окаляла краката като е минала по дъската, но си е запазила главата. А затова, че дъската се въргала в калта за нея да не говорим. Дъската бях аз, бях сложен в калта, окалях се и вече ме викаха не Ангел на Изгрева, а черен гарван. От Ангел станах на чер гарван. Как ви сте струва цялата тая работа? Разбъркана, че объркана и всички се въргалияме в калта и станяхме от черни, по-черни. Тодор стана черен бивол, а сестра Тодора - черната овца, а пък аз - черен гарван.

В тази връзка веднъж Учителят на една беседа споменава за нас следното: „Тя, сестрата се е хванала за едно клонче от един бряст, дето се е надвиснал над реката, а вие искате да я откачите оттам и да падне във водата, та да се удави“. След това изгледа всички и помълча малко.

И така в развоя на тия събития Учителят веднъж ме пита: „Какво, тя да не иска да се омъжи за тебе? Ти какво, да не би да искаш да се жениш за нея? Ако се ожениш за нея ти ще умреш!“ Аз кимнах с глава, че съм разбрал.

Сестра Тодора след развода се установи на Изгрева напълно като братска работничка на градината. Даже Учителят беше казал на една сестра, че Тодора да дойде да работи при нас и ще ѝ заплатят един лев повече тук на Изгрева отколкото получава от нейната работа в града. И така станяхме четирима работника: аз, брат Ради, Минка и Тодора.

През време на 9-месечния ни престой в село Мърчаево, където бяхме евакуирани с Учителя и живеехме в дома на Темелко Стефанов, Той веднъж

ми каза: „Може да се ожените с Тодора, но ще отидете да живеете не на Изгрева, а в София, в града“. Това за мен не беше приемливо, защото аз не исках да напускам Изгрева и Учителя. Ние продължихме да живеем както си бяхме по-рано.

Десетина години след заминаването на Учителя една вечер Той ми се явява на сън и ми казва: „Ожени се!“ Понеже беше сън, аз не смеех да се реша. Освен това знаех от Учителя, че когато някого на сън женят, преведено на човешки език това значи, че оня когото оженят, то той ще умре. Този въпрос ме постави в затруднено положение и се чудех как да го реша и започнах да изчаквам без да казвам на Тодора. Така изминаха три години. Понеже Тодора беше медиум бе възприемчива и от време на време започнаха да я подтикваат отгоре и тя започна да ми говори за женитба. И аз се видях в чудо. Тогава реших да постя десет дена и то по Петровден, дето казва Учителят, че един ден пост по това време се равнява на пет дена пост. Но не дойдох до никакво разрешение по въпроса. Нищо не разбрах. Тогава ми дойде в главата един метод зададен от Учителя, че когато ученикът има да разрешава някой важен въпрос да отиде на Витоша, да се помоли, за да може този въпрос да се разреши. И така един ден без да знае Тодора отскочих да Витоша, до Бивака където ходехме на екскурзия с Учителя. Реших да преспя там, за да се дойде до разрешението. А Учителят бе казал веднъж, че един ангел може да ти проговори или чрез някоя светла мисъл или чрез някой човек или чрез някой сън. И действително вечерта на сън ми се явява Тодора и ми казва: „Защо не искаш да се ожениш за мене?“ И така аз разбрах разрешението, но въпреки това не казах на Тодора. Замълчах и си мълчах цели три години. Но след това работите така се стекоха, че аз разбрах и накрая склоних, че трябва да встъпя в брак с нея и накрая се ожених. Така Ангел от черен гарван се превърна и стана на младоженец на стари години. Това узаконяване от друга страна съдействува в онзи етап около 1970 г. когато Братската градина и мястото на Учителя бе освободено от 8-то училище, което я притежаваше за опитно поле, за да можем да кандидатстваме като семейство пред властите, за което те ни възложиха да поемем работата си в градината. Така всичко се узакони накрая, ние започнахме наново да се грижим за мястото на Учителя, а пък нашия общ приятел Тодор идваше ни от време на време на гости, сядаше на една от пейките и провеждахме миролюбиви разговори. Накрая духовете се успокоиха и всеки си гледаше вече своята работа. Но ние бяхме вече в зряла възраст. Дойде време Тодора си замина на 20.III.1972 г. от този свят. Трябваше да я подготвим за погребение. Аз присъствах разбира се, както и Тодор. Двамата я погребяхме. Ако не бях послушал Учителя, щеше да стане обратното. Те двамата да присъствуват на моето погребение. Според мене така е по-добре. Пък нали и най-сетне трябва да се сбъднат думите на Учителя. Изгревът трябваше да стане новият Ерусалим. Но вече чрез Словото на Учителя.

58. ДЪЛГООЧАКВАНАТА СРЕЩА

С Тодора Юрданова и Ангел Вълков се познавам от 1968 г., тогава бях на 30 години, още млад, як, здрав, кръвта ми кипеше и да я усмирявам се занимавах активно със спорт. Играех футбол, плувах и правех дълги кросове в парка с топката. Така веднъж излезнах на Изгрева откъм западната му страна, минах през една разградена вратичка и без да искам влезнах в една овощна градина. Бях облечен с анцуг, това е спортно облекло и леко подкарвах топката пред себе си. Там в далечината на 50-60 метра двама възрастни хора копаеха пред себе си. Без да знам, защо то аз се приближих към тях. По едно време жената захвърли мотиката, с която копаеше и тръгна към мене заканително. Аз се спрях, понеже помислих, че ще ми се скара, че съм влезнал в чужда градина и то с топка. Тя наближи на десетина метра от мене и се спря. Започна да ми се кара и да ръкомаха с двете си ръце. Стоях като втрещен, защото за онова, което ми се караше аз изобщо не можеш да проумея и да предположа, че това се отнася за мен. Огледах се, нямаше никой, бях само аз, значи тя се караше на мен. До мен долитаха думите: „Ти къде се губиш? Ние те чакаме вече десет години. От чакане забравихме всичко, какво беше и какво не беше. Ние те чакаме толкова дълго. Идвай тук, защото без теб сме загубени. Разбира ли, без теб загиваме и повече няма да ни има. Ето тук на десет метра от мен Бог положи тялото си. Ти знаеш ли, че досега не си дошъл нито един път, за да видиш къде е мястото където е положено тялото на Господа моего. Идвай тук и си поемай работата, защото никой не може да я свърши. Ти си определен за нея и ти трябва да я свършиш. Ако не я свършиш, всичко се загубва и отива в забрава“.

Аз стоя, слушам и не вярвам на ушите си. Нищо не мога да разбера. Но всичко го запомних. Тези хора не ги познавах. Знаех, че Петър Дънов е погребан тук на Изгрева, но никога не съм отишъл да видя къде е мястото. Просто не се е налагало и не съм имал вътрешен интерес. Аз знаех само, че това е Изгревът и селището на дъновистите. Но на огромната поляна идвахме с брат ми и играехме футбол близо 5 години като към нас се присъединяваха тукашните младежи. Понякога виждах как под една беседка понякога една жена четеше от някаква книга, а другите слушаха. Веднъж се приближих и се заслушах и дочух няколко фрази, на които се много смях, понеже за мен те бяха един висок идеал и непостижим за днешния човек, а тези хорица, които слушаха внимателно смятаха, че могат да се доближат до него. Аз се смях не на това, което чух, а на онези, които слушаха и смятаха, че това ще се сбъдне ако не днес, то утре приживе.

След няколко дни аз отново отидох в градината и видях как онези двамата старци - мъж и жена копаеха. Приближих се към тях и ги заговорих. Оказа се, че онази, която преди три дни ми държа такава обвинителна реч, сега изобщо не си спомняше нищо и за пръв път ме виждаше. Това беше втората ми изненада. След време разбрах, че тя е медиумична и този, който бе говорил чрез нея бе друг и този друг бе онзи дух, който движеше по-късно моята програма. Наистина след време се убедих, че те без мен бяха загубени. Аз им свърших работата и не само на тези двамата но и на всички. Така те имат вече историческа проекция и бяха спасени от пълен провал както на земята, така и за Невидимия свят. Това се отнася не само за тях, но и

за всички без изключение.

Третата изненада беше, че Тодора Юрданова и Ангел Вълков ме приеха толкова естествено и непринудено наравно с тях и направо ми разказваха такива неща, които се поднасят само пред изповедник. Нашите контакти зачестиха и аз бях тяхно доверено лице. И изповедник.

Тодора беше гъркиня по баща и ми разказваше много случки, които Ангел описал впоследствие в спомените си. Когато е била бременна в 5-тия месец, плодът е бил мъртъв в утробата ѝ и благодарение помощта на Учителя с молитви отправени към Него тя успяла да пометне мъртвия плод и да спаси живота си. Нейният бивш съпруг Тодор, веднъж беше дошъл на мястото и какво да видя: Ангел стоеше на един стол, а Тодор насреща му и си приказваха обикновени неща. Аз се приближих към тях, запознах ме с Тодор, после той ми гледа на ръце, каза ми някои неща, които за мен бяха твърде обикновени, но от друга моята ръка му вдъхна доверие и той каза: „Виждаш ли го този, който седи срещу мене. Той се казва Ангел и аз щях да го съсека със секирата ако не беше ме спрял Учителя. Щях да го съсека заради тази жена“. И ми посочи Тодора. А тя стои и слуша. Питам: „Тодоро, вярно ли е това, което този човек казва?“ „Вярно, невярно, вярно, невярно, но нали съм жива. Абе, ти какво си седнал да слушаш тия? Я ги остави и си гледай своята работа. Ако не си свършиш своята работа няма кой друг да ти я свърши. А тия са едни никаквици. Ако не беше Учителят да ни спаси, бихме погинали всички“. А Тодор добавя: „Да знаеш от мене, Ангел е добър човек. И Учителят ми го каза, и аз се убедих.“ След това аз си тръгнах и той ме придружи. След малко каза: „Слушай, момче, какво ще ти кажа. Дънов е голям Дух. Но Учението, което Той проповядва е вярно, но е обърнато наопаки. Аз искам да го обърна, да си стане както трябва. И затова искам да го реформирам. Ще дойдеш при мене да го реформираме!“ Добавям и отговарям: „Ако, Той е Учител на Бялото Братство и ти искаш да измениш Учението Му, какво търсиш тука на Изгрева, а не отидеш долу в града?“ „Ами аз точно за това съм изпратен и дошъл на Изгрева, да Му коригирам Учението.“ Така бързо се разбрах с Тодор. Той продължи да реформира Учението на Учителя Дънов, а аз си тръгнах по моя път да си върша своята работа. Трябваше да събера всичко, което е останало и да го запазя за следващите поколения българи. И да го отпечатам.

Веднъж, една неделя рано сутринта аз съм излезнал на крос в гората и изведнъж излизам на поляната на Изгрева. Там в кръг по двойки играеха жени с дълги бели рокли до земята и мъже със светли панталони и бели ризи. В средата свиреше оркестър от 5-6 човека. Заслушах се и се загледах. Нещо ме замая и ме отнесе. Изведнъж виждам как целия кръг се движи под звуците на музиката, а на три метра над главите им на този жив кръг се движеха други ефирни силуети, облечени по същия начин и движещи се в същия такт. Загледах се във втория кръг, който се движеше над главите им. Това трая няколко минути и оркестрантите спряха, кръгът спря, всички почнаха да се разцелуват и кръгът се разтури. Значи аз присъствувах към края. После разбрах, че това е Паневритмия. А минаха много, много години и дойде време аз да опиша историята на Паневритмията. Друг не можеше да стори това. Те играеха Паневритмия и бяха в своя унес и забрава. С годините аз ги наблюдавах, че те живеяха още в онази епоха, от която ги деляха 30 години. И затова не можеха да свършат нищо. Пък и те не бяха определени да сторят това.

По-късно накарах Ангел Вълков да опише своите опитности. Той започна да ги пише в една тетрадка. След време започва да ги дописва в друга тет-

радка и накрая те ми бяха предадени. След няколко месеца той изпраща някакъв младеж да ми се обади по телефона където работех и си искаше тетрадките обратно. Аз стоях като изумен. Не очаквах това от него. Тогава оставих едната тетрадка при мене и му върнах другата тетрадка чрез неговия племенник. Това го приех като предателство и удар с нож в гърба. Зарекох се повече никога да не стъпвам при тях заради тази тяхна постъпка към мен. И го изпълних. Двадесет години след това през 1985 г. Ангел си замина, а през 1986 г. Георги Йорданов, който го погребва и прие неговите неща ми даде един кашон от негови тетрадки. И там намерих онези втората тетрадка, която му бях връчил преди 20 години. Накрая тетрадките дойдоха. А кой ли ги докара обратно? Неговите спомени са подготвени от двете тетрадки и от моите бележки, които съм водил при нашите срещи.

Имаше и една тетрадка, в която Ангел със своят почерк е записвал когато на спиритически сеанс е говорила Гръблашева всеки четвъртък. Значи в сряда Учителят говори на Общия окултен клас, а в четвъртък учениците Му се събират да слушат какво ще каже Гръблашева чрез онзи дух, който е в нея. Според този дух, то той говорил за интелигентните ученици, а Учителят Дънов говорел за по-простите. Като казали това на Учителя, Той отсякъл: „Познавам го този дух, той от памети века ми краде Словото и го представя за свое. Той е най-големия враг на Словото Божие“. Така, че учениците от Школата всеки четвъртък са слушали проповедите на този дух. В петък е Младежкия окултен клас, на който Учителят отново говори. Така, че Духът на Опорочението върви и се движи от памети века с Христовия Дух.

Само Духът на Истината, който е в Словото на Учителя може да му се противопостави.

А сега ще разкажа и за опорочението. Ангел и Тодора започват да се грижат за мястото на Учителя около 1969 г. Това е описано в спомените на Ангел. На десет метра от гроба на Учителя Дънов те си построиха барака и започнаха да живеят там. Макар че имаха барака в самото селище на Изгрева. Освен това Ангелстрои клозет на осем крачки от гроба на Учителя. Питам го: „Защо строихте тук барака и защо направихте клозет до гроба на Учителя?“ Стои и мига. Не мога да даде разумно обяснение. А онова, което ще прочетете в неговите спомени, където Учителят казва, че българите с лайна цапат лицето Му, казано в символичен смисъл, аз видях как това действително стана като беше построен клозет от неговите т.нар. ученици на осем крачки от гроба на Учителя. Това опорочение ли е или какво? Това е предателство и кощунство. И което е най-интересното, когато се разтуряше Изгрева и имаше архитектурен план за мястото на Учителя, те, архитектите представиха един изключително сполучлив план за мястото на Учителя и трябваше да се ограда с ограда. Но там никъде нямаше посочено място за барака и клозет. Значи светът оценяваше по достойнство това място, а онези, които целуваха ръка на Учителя и се наричаха Негови ученици, на пет метра построиха барака, за да живеят там и клозет та да си изхвърлят човешките извержения. И когато дойде голямата метра и измете целият Изгрев тази метла измете и бараката на Ангел и Тодора и клозета от мястото на Учителя. Кесарят дойде със своята власт и сила и измете и премахна Опорочението. Това трябва да му се зачете по достойнство.

Днес Изгревът го няма. И когато дойдат и запитат къде е Изгрева, то ще им се каже, че Изгревът се намира в Словото на Учителя Дънов. Когато човешката душа зажадне за изгрева на слънцето, т.е. за общение с Духа, това може да направи само чрез Словото на Учителя Дънов. Друг път няма.

Мястото на Учителя Дънов, където е погребано тялото Му ще остане

място за поклонение. Но непременно ще се намерят други, които ще построят барака в мястото Му, че може дори и клозет, защото от там започва Опорочението. Но бъдете сигурни, че ако видите това, че се прави от съмишленици на Учението на Дънов, то непременно Кесаря ще дойде със своята метла и ще измете като смет великото Опорочение. Защото на Великото Учение на Великия Учител Беинса Дуно човеците се стремят да Му се противопоставят с велико Опорочение.

Опитностите на Ангел Вълков са верни и точни. Те показват Изгрева в неговата същинска страна. От една страна е Великият Учител, а от друга страна е великото Опорочение. Непосредствено предаваме опитностите на дъщерята на Тодора, която се казва Анка и чиито спомени много добре се включват в общия тон на онова, което споменахме по-горе. Нещата трябва да бъдат казани, такива каквито са, защото духът на Опорочението още от времето на Учителя живее и днес и се проектира чрез делата човешки. И когато онези, които се доближат до Словото на Учителя и започнат да го прилагат в живота си, непременно ще се срещнат с опорочителите, които ще се стремят да ги отклонят. Именно за тях написах тези бележки, за да знаят, че на Духът на Истината в този свят човешки винаги изскача и търси да се прояви и Духът на Опорочението.

В том I на „Изгревът“ стр. 614-623 бяха поместени една част от неговите спомени. В том VII са включени останалите.

АНКА ТОДОРОВА ПЕТРОВА

1. НАЙ-ДОБРИЯТ ХИРОМАНТ

Родена съм в гр. Хасково на 6.юли 1923 г., точно на обед в 12 часа, в петък.

Майка ми, Тодора Йорданова Станчева по баща, е родена в гр. Лозенград, май.1899 г., а почина на 20.III.1972 г.

Баща ми Тодор Петров Пецанов е роден в Хасково на 10.септември 1895 г. Известен е като Тодор-гледача от с. Крепост, Димитровградско. Почина през 1986 г.

Още в Хасково родителите ми знаеха за Учителя и Учението Му. Майка ми идва на няколко пъти до София и като дошла един път със сестра ми Мария постъпват в склада за тютюн на ул. „Любен Каравелов“. По-късно дойдохме цялото семейство да живеем на Изгрева. Това беше през 1935 г. Ние живеехме под наем, няхахме собствена къща. Отидохме да живеем в къщичката на Веса и Колю Йорданови. Аз съм била 12-годишна тогава, но помня как се преселихме от Хасково. Тогава нямаше бързи влакове. Ние дойдохме с пътнически влак с целият ни багаж. Спомням си, че след като пътувахме и пристигнахме на Изгрева, то ми стана лошо и тогава дойдоха да ми помогнат сестрите Бахчеванови, Папазов, Кисьова. Помня, че ме сложиха в една барака. И тъй къщичката, където се настанихме беше от една стая.

Баща ми е бил пленник през Балканската война в Гърция. Били са шест души пленници и като пленници се било наложило да газят сняг до гърдите, от което той беше получил хроническа кашлица, от която впоследствие почина. В Гърция баща ми се запознал с един грък, който гледал на ръка - хиромант и тоя грък му казал на баща ми, че има тая дарба. Открил му значи, че има тая дарба и го упътил в гледането на ръка. Другите пленници загинали, но шест души от които и баща ми успели да се върнат в България. Гръкът му казал още, като отиде в България да намери книгата по хиромантия от Дебарол, за да може още по-добре да усвои тази наука. И наистина, той намира тази хиромантия от Дебарол и я прочита. А когато дойдохме на Изгрева, баща ми ходи при Учителя, разказал му за пленничеството си и за гърка-хиромант, който му казал, че може да стане добър хиромант, че е прочел книгата на Дебарол и че е допълнил знанията си получени от гърка първоначално и запитал Учителя какво ще му каже в тая връзка. Учителят му казал, че е направил много добре, че е прочел хиромантията на Дебарол и че може да стане най-добрият хиромант в България. Така на няколко пъти моят баща ходи и разговаря с Учителя и Учителят му казал: „Ти си най-добрият хиромант в България“. На много хора бил гледал на ръка и всичко им познавал. Той не вземал пари за гледането, но те идвали после и му казвали, че всичко, което е казал се е сбъднало и че наистина познава. Но първо Учителят му е казал, че може да бъде голям хиромант.

Трябва да кажа, че още в Хасково баща ми и майка ми не живееха добре. Той я биеше много и често ние ставахме свидетели на скандали. А навремето преди да се оженият баща ми я харесал и веднага решил да се ожени за нея. Баща й, т.е. моя дядо по чехли я изгонил от къщи. Майка ми била много хубава и имала дълга коса до петите. Сестра ми също беше много хубава. Дядо ми какъв е бил в Лозенград? Ами продавал семки и бонбони. Аз

не го познавах. Той дойде по-после и живееше в Бургас. Тогава ние бяхме мънички. И в Хасково е идвал. Сега най-голямата ми сестра се казва Мария. Тя е родена през 1921 г. в Хасково. След това идвам аз - Анка, родена 1923 г., и след това идва по-малката ми сестра Стефа родена на 6.II.1925 г. Последната почина на 40 години. Утрепа се в асансьора. Най-малък е брат ми Димитър, родена на 11.I.1931 г. Още в Хасково ние бяхме в Братството, но майка ми изяви желание да дойде в София да е по-близо до Учителя. Майка ми беше вегетарианка още в Хасково, но ние не бяхме.

2. ИМПЕРАТРИЦАТА

Тя стана причина да дойдем в София. Когато дойдохме в София майка ми ме води при Учителя, но то беше още пред други и тогава Учителят нищо не каза за мене. Аз мислех, че ще видя Учителя млад, кестеняв, а го видях с бяла брада. Отидох, целунах Му ръка и Той ми даде един портокал. Трябва да кажа, че на Изгрева тук ми се видя като в рай. Когато Учителят ми даде портокала аз бях на 12 години само. После аз видях, че на Изгрева всичко свири и казах на майка ми: „Майко, и аз искам да свиря!“ И знаете ли кой откри, че съм музикална? Един ден минаваме край бараката на сестра Кисьова и тя ни чува как пеем със сестра ми Стефка и ни извика като каза: „Я елате да ви чуя гласовете с пианото. Ама много сте музикални вие двечките“. И след туй нали живеехме наблизко и ходехме с Ружинка на училище заедно. Аз останах в един клас две години. Мързеше ме да уча. Бях във втори клас. После го изкарах. Трети клас не можах да го изкарам. Ако бях изкарала трети клас щях да се запиша в музикалното училище. Но ме мързеше да уча и ходех да работя. Предпочитах тежка работа да работя отколкото да уча. Имах желание, но няхах воля. Нямамо е кой да ме подтиква. Точно тъй, нямаше кой да ме напътства. Аз гледах на сестра си Мария, детето - Петърчо. Обаче майка ми обичаше повече голямата ми сестра Мария и нея заведе при Учителя. Мария беше на 18 години. Майка ми запита Учителя: „Учителю, дъщеря ми ще стане ли артистка? Тя пее много хубаво“. Учителят си затворил очите, помълчал и после казал на майка ми: „Сестра Тодора, дъщеря ти тоз живот няма да стане певица, защото тя е съгрешила в миналото“. Майка ми запита: „Какво е съгрешила, Учителю?“ „Тя е била римска императрица, пък е била красива, обаче е заповядала да убият хиляди войници и тя има много лоша карма. Този живот тя трябва да я изплати. Има карма, която може да се изплати в два живота. Този живот тя ще страда много“. И наистина, на така излезе всичко. Сестра ми много страда. Стреляха я, роди сина си Петърчо, който като порасна замина за чужбина. Девет години не я пуснаха да го види, което ѝ беше много тежко, но това всичко мина като по лента, след това се оправя живота ѝ. Замина тя при синът си, който е много добър и я гледа. Синът на сестра ми аз съм го изгледала от седем месеца докато стане на три години. Така се учех да гледам чужди деца, да да дойде и моят ред да гледам собствено дете.

3. ХИРОМАНТЪТ СЪС СЕДЕМ ЖЕНИ

Пропуснах да кажа, че майка ми още отначало се беше запознала с брат Ангел Вълков. Но най-напред майка ми е отишла в София заради Учителя. Трябва да знаеш, че всички отиват най-напред заради Учителя, а после като си харесат някого отиват при него. Това е една истина. А Ангел

беше добър, хубав човек.

Майка ми е родила на баща ми четири деца, но както казах те не живе-еха добре. Той много я биеше. Учителят извика един път баща ми - Тошо-гледа-ча по въпроса за къщата. Тая къща майка ми я купи. Майка ми имаше и крачна машина на нейно име. Та Учителят му казал: „Тодоре, внимавай, тази къща ще бъде за децата. Пада ти се да отидеш на лагер“. „Аз не ща да отида на лагер“, казал баща ми. „Тогаз децата ти ще страдат.“ Само аз не съм хо-дила на концентрационен лагер. Спаси ме цигулката, с която свирех песните на Учителя. Сестра ми беше три години на лагер в Белене, изкриви се от работа, другата с хулиганите я взеха през 1957 г. и тя беше на лагер. Учителят казал още на баща ми: „Ако продължаваш да биеш жена си ще я взема от лапите ти“. Това майка ми го разправя. Затова тя отиде при Ангел. Че коя жена ще стои да я бият?

После от къде я намери баща ми тая Вера Христова от Пловдив. Той я доведе тука. Той я ожени за Йордан-кошничаря. Тя се ожени заради жителството. Нещастница.

Учителят казал на баща ми, че ще има седем жени. Когато се натрепаха, като се биха с майка ми пред Него, то на Учителя до гуша му дой-де от майка ми и баща ми. Казал им: „Ако аз съм Учител и ме смятате за такъв, то престанете да се биете. А ако не съм Учител - то можете да правите каквото искате“. В момента се спрели от тези думи. Засрамили се. Колко пъ-ти са се били и колко пъти майка ми е спала в гората. Една жена като я биеш разбира се, че ще избяга. Накрая Учителят казал на баща ми: „Недей да го-ниш Тодора, тя няма да се върне“. Учителят питал майка ми: „Сестра Тодора, ще се върнеш ли при децата си?“ Тя отговорила: „Не, Учителю, искам Ангел!“ Това майка ми го разправя: „Няма ли друг брат?“ „Няма.“ Така говореше майка ми и плачеше. Много го обичаше. И след туй Учителят казал на баща ми: „Тодоре, ще ти изпатят по-добра жена от Тодора“. И тогава дойде Донка и се ожени за баща ми. И наистина Донка много хубаво готвеше. Не мога да си кривя душата, макар че тя не ме обичаше. А Вера после дойде от Пловдив. И аз му викам: „Каква е тая бе, гдето си я довел?“ Той вика: „А тя ми е духовна дъщеря“. Ама, че духовна дъщеря. А Донка я пъди, но тя с лека ко-ла идваше при баща ми. Ама той е виновен.

Учителят се явяваше на баща ми, нали е гледач, има връзка с Невидимия свят. Когато трябваше да дойде у нас Донка: „Ставай да пометеш, защото жена ти вода!“ Донка го знае това нещо и се радва, че е из-пратена от Учителя. Тя много обичаше баща ми и още скърби за него. Но той после си живееше с Вера, а Донка готвеше и на двамата. Големи истории. Викам: „Донке, ти им готвиш, а той се разхожда с Вера на Алеко и там пият бира“. „И за мен ще има“, казва Донка. Ама големи зодии са били на Изгрева, големи скици и зодии. Ама са безпокоили Учителя, там е работата. А Донка какво прави сега? Донка е болна. Тя живее с брат ми в един двуста-ен апартамент. Но брат ми е много мръсен. Той е пияница. Донка има захар-на болест и склероза. Баща ми е направил завещание на брат ми, защото го беше страх да не го убие брат ми, защото нас не ни ще. Какво ли вика, те са лесни. Той не ме включи за жилище и продаде моето наследствено право. Ако не беше Мирчева щях да остана на свободен наем, къде щях да отида? Трябваше да ходя да шетам на хората за едно спане, а всеки иска да си има свое. Учителят е казал на баща ми, че много ще страдат децата, защото той е виновен. Тя, майка ми е разказала на Учителя всичко и Той винаги е на страната на беззащитните. Как така, четири деца му е родила и накрая ги ос-тавя без къща. Не е отговорна само майката и бащата е отговорен. Два вола

като карат колата е по-лесно. Може ли един вол да кара кола? Без баща е много лошо. Ние сме щастливи, че сме видели Учителя. Ако Го нямаше, не знам какви щяхме да бъдем. Учителят ни помага. И сега дори повече ни помага. Аз чувствам, че Той ни помага. Учителят казва, че когато дойде при него посетител то говори с един човек само три минути, само толкова е при него. През другото време Той вече не е там. Той се излъчва. Остава тялото си и друг вкарва в него.

4. БРАКЪТ НА ИЗГРЕВА

А сега какво ще ви кажа за Ангел и майка ми? Отишли цяла група братя и сестри при Учителя. Не знам дали майка ми и Ангел са били там, но питат: „Учителю, какво ще стане сега с Ангел и Тодора?“ „Аз зная, но няма да ви кажа.“ Това Гита ми го каза. Тя няма да ме лъже. Тя навярно е слушала там, била е свидетел. Значи Учителят ги е накарал да сключат брак. Най-напред е накарал Борис и Миката, а после Ангел и Тодора и много други, които тогава живеяха незаконно. Ами и брат Пеню, и той какво ми се прави на светец, той пък живееше с Елена Хаджи Григорова. Имаше една Елена и той си кръсти и детето на име Елена, но вече от друга жена. Всички, преди да дойдат комунистите до 1945 г., всички живеяха така незаконно. Брат и сестра, това не е престъпление, казва Учителят, да допуснат полов живот. В половия живот не е Грешката, греха е в лъжата. Да, както едни казват, че не ядът месо, а пък ядът. Аз си признавам. По-рано ядях, а пък сега защо да ям. Не е полезно, пък е и скъпо. Да, сега не ям. На котките вземам някой път пилешки глави, защото обичам животните да ги храня. Те не могат да работят. Да, това ми храни душата като нахраня някого беззащитен. Един път в седмицата им вземам, нахраня животните. Сега много бездомни животни има. Има и бездомни хора, но до там не съм стигнала. Не съм слънце та да огрее навсякъде.

5. ГЕРМАНСКИЯТ ДУХ

Казах, че съм гледала на сестра си детето - Петърчо. Аз ходех да го гледам при майка ми и брат Ангел, а тя сестра ми ходеше на работа. Петърчо беше се разболял от дезинтерия и лежа няколко месеца. Като видяхме, че състоянието му се влошава извикахме лекар, който го прегледа и каза, че положението му е безнадеждно и че детето може да почине. Като каза така лекарят, ние двете с майка ми почнахме да плачем и тогава майка ми отиде при Учителя. Петърчо беше роден на 29.май 1944 г., а майка ми е отишла да Го пита за детето през декември, преди Учителят да почине. Тя отишла късно вечерта да Го пита дали ще почине детето. Независимо от състоянието си Учителят пак приемаше някои, които Го питаха за нещо. Отива тя значи и Му казва: „Учителю, лекарят казва, че внучето ми ще умре от дезинтерия. То е много зле наистина и аз много се безпокоя за него. Вие какво ще кажете, Учителю?“ Учителят отговори: „Сестра Тодора, иди си, внучето ти няма да умре. То е германски дух и няма да живее в България дори. То ще живее в Австрия или в Германия“. И майка ми идва и казва тая вест и ние се зарадвахме. Детето порасна и до ден днешен не е в България. Но когато порасна ние следяхме дали думите на Учителя ще излязат верни. Той отиде войник и като се върна постъпи на работа в музикалния театър като работник на тежка работа. Там му харесало как играят балерините и понеже му се е отдало това изкуство започна да взема частни уроци от хореографката

Диди Спасова в читалище „Средец“ на ул. „Димитър Несторов“. След туй той започна да играе. Ние ходихме да го гледаме в читалището „Средец“. И така той излизаше на сцената да играе. Учителката му беше много доволна от него. Тогава имаше две близначки, нейни ученички и тя им казваше: „Вие десет години учите, а той за три години ви надмина“. След това той пожела да отиде в Германия. Аз казах тогава на сестра ми: „Как ще отиде в Германия, ти си даваш парите напразно. Как ще се научи той и да стане балетист! Те такива започват от шест годишна възраст“. Тя каза: „Ще видиш, аз го питах: „Синко, ти шофьор ли ще станеш или човек на изкуството ще ставаш?“ Той казал, че ще стане човек на изкуството. И след това замина за източна Германия. Там стоя девет години с договор. След това се върна в България. Когато отново искаше да замине, от милицията започнаха да му правят някакви въртели, а той ляга и вика на майка си: „Майко, ще умра от мъка ако не замина“. И после с един познат германец той успя да замине. И аз бях тогава на гарата. Той замина за Австрия - Виена. Там го приемат в театъра и го изкарват много способен българин. Той е играл и като солист и остана до днешен ден балетист и сега вече сигурно ще се пенсионира. Няколко пъти е идвал в България. Тук не му харесва и казва: „Каква е тая България, тука е толкова мръсно“. Той просто дойде да ме види. Сбъднаха се думите на Учителя, че е германски дух и там си е на мястото. И затова те му помогнаха и те го оцениха.

6. ЙОРДАН АНТОВ - УЧИТЕЛ ПО ЦИГУЛКА

Правеше ми впечатление, че тук на Изгрева всичко младо и старо свири и пее. Викам: „Аз нямам цигулка, как ще свири и пея?“ Вземам цигулката на Ангел на заем. Виждам го той целия трепери, че друг ще свири на нея. Един път в седмицата я вземам, но той трепери да не му я взема, етерният двойник му е в цигулката. А той не може да ме търпи. Ще ти кажа историята на цигулката, всичко ще ти кажа. Три години свирех, но нямах цигулка миличка. Вземах чат-пат по един път в седмицата. На празни струни свирех от цигулката на Иванка Отунова. Тя пък беше влюбена в Борис Николов и правеше големи сцени. Всичко помня аз. Помня и Борко, гърбавия. После Отунова ми даваше цигулка и имаше един учител по цигулка Антов. И Антов ми показваше. Бях станала на 18 години. Ходех да слушам хора на Братството, ходех да слушам Мария Златева. Дори преди това вземахме със сестра ми пръчки и си представяхме, че свирим. Сестра ми Стефка вика: „Ти си така Мария, аз съм Филип Стоицев“. Виж какво нещо, имитираме, с пръчки свирим. Стефка е кръстена на брат Кадиев. Той е от Хасково. Той ни е кръстник. Той беше много умен човек, а ние сме били бедни, крайно бедни. Аз станах на 18 години. Сегиз-тогиз ходех на беседа. Говоря истината. Иначе ходех по танци и забави, ходех да пера, да чистя, понеже бяхме бедни, да взема някой лев и да се нахраня. Щото майка ми беше тютюноработничка и нямаме пари пък и къща нямаме. И толкова години да живеят и къща да не ни направят. Както и да е създали са ни четири деца. Нищо, това си е тежен грях. Като станах на 18 години взе да ме човърка нещо отвътре. Как така Кисьова казва, че съм музикална, и аз искам, ще почна да свири на цигулка. Отунова ми каза най-важното, основата. И така аз вземах на заем цигулка сегиз-тогиз и тя имаше цигулка, на нейната цигулка свирех. Но нямах как да си уча уроците въщи. Аз гледах първо брат си, после на сестра си детето и цигулката бе голяма история. Отунова имаше няколко цигулки, а пък никой не ми даваше цигулка. Един ден отивам за мляко при Васка-млекарката, съ-

щата идва сега на Паневритмия. И аз отивам за мляко и чувам някой свири от Паганини и аз цялата изтръпвам. Викам си, мъж ли е или жена не ме интересува, отивам да видя кой свири така хубаво. То Духът ме води отвътре и гледам на едно място надпис: Йордан Антов, предава уроци. Ах, викам хубаво. Качвам се по стълбичките, а сега как да му прекъсна свиренето? Слушах, слушах, по едно време взех да хлопам. Тогава излезе един разчорлен човек. Вика: „Какво искате, другарко? Какво желаете, другарко?“ „Извинявайте, че ви прекъсвам свиренето, но много ми хареса това, което свирите. От кого е?“ Той отговори: „От Паганини“. Викам: „В началото съм на музиката, свиря на празни струни“. А Той: „Идете, веднага си вземете цигулката и елате“. Един такъв троснат беше. „Вземете си цигулката, аз ще ви покажа, няма да ви вземам никакви пари. Ще помагате тука.“ Аз казах, че чистя. „Ще помагате на майка ми тука, един път в седмицата.“ Аз му казвам, че съм тръгнала за мляко, нека да взема мляко, пък ще оставя детето някъде и ще дойда. Аз гледах Петърчо. И оставих детето у една приятелка, отивам, вземам си цигулката и той два часа ме държа. Той каза: „Имате данни, музикална сте“, обаче държа ме така, докато не науча нещо не ме пусна. Той си е такъв, гледа на хората психиката. Даде ми нещо, после ми даде по-мъчно, после да почина, въобще и все с мен свири. Йоанна Стратева беше малка тогава. Йоанна нямаше да стане цигуларка ако не беше той. Ти не знаеш историята. Само на тебе разprávям, ти не разprávяй, защото те се дразнят. Аз говоря Истината защото пред Учителя говоря. Учителят Го знае това. Аз отивам и казвам: „Сестра Гита, знаеш ли какъв учител съм намерила? Обича да попийва малко, ама това не ме интересува. Ама знаеш ли, голям педагог. И той ме запозна с теория, с всичко. Не ме пуска докато не науча нещо, докато се уморих.“ Аз обичам физическата работа повече, ама към умствената работа нямам навик да уча. Аз съм паметлива, но ученето трябва да ти стане втора природа. Аз не съм свикнала така, но зарази ме музиката, научих се. И сега не обичам да чета много. Обичам направо така да лапам нещата. Изглежда някога съм чела много и сега не ми се чете, а ми се свири. То си има причина за това. Отидох значи при Гита, разказвам, а тя: „Веднага да ме заведеш“. Заведох я там. После заведе тя Йоанна. И това мъничкото стана цигуларка, брат ѝ също го учеше да свири. Той и мене искаше на сцена да ме изведе, но казваше: „Ти с хиляди работи се занимаваш. Ти като излезеш от тука... после други ангели ще те хванат... Занимаваш се с друго... любовни истории“. Не съм живяла кой знае що и като завеждам Гита и тя нали е покултурна, те се разбраха. На немски си говорят това-онова. Аз съм проста чистачка. Имам една дарба, но тая дарба трябва да се развива, да подтиква така, тя учение иска. То може да си гениален, но като не учиш... Колко таланти така са заровени. Нали си чувал Учителя, който не работи се връща в еволюцията си.

Гита един път вика на Антов: „Ти на Анчето преподаваш уроци, а на мене не щеш“. А Антов ѝ казва: „Но ти свириш на китара, твоята ръка е за китара, а Ана има цигуларска ръка и въобще е много способна. Тя е много бедна жена. Каква да правя“. Това Антов ми го разправя. „Като ѝ казах, че си много способна, тя така, вика, скочи. Нали у всеки човек се явява завист, така.“ А бяхме много близки, приятелки, но Гита имаше много добра обхода. Колко пъти съм я обиждала, но тя никога не ме е обидила. Сега, да ме прости Господ, но Гита ме обичаше. Аз съм експанзивна натура и по съм искрена, а тя обичаше да послъгва. Сега какво да правя. Моят син пък лъжеше много - Стефчо. И станахме вече приятели с Антов и ходехме. И аз ходя, а Йоанна там спеше и той я подготви за музикалното училище. Йоанна свири по-топло.

Гого е по-студен. Антоу казваше за Йоанна, че е много упорита: „Като със слон съм се борил с нея, а ти и Гого сте по-способни и сте чувствителни. А пък аз обичам и да побийвам с пръчицката, защото тя беше голям инат.“ Даже аз я питах Йоанна: „Верно ли е, че Антоу те е бил? Защо не си се оплакала на майка си?“ Пък тя каза: „Даже се напиках и така ми протече.“ „Йоанна, нали сме приятелки, аз да съм на тебе, веднага ще се разправам с него. Как ще бие чужди деца?“ Даже той ми викаше: „Ти твоето дете защо не го доведеш тука да го занимавам?“ „А, да му се караш ли, аз си обичам детето, не обичам да му креснеш.“ А за кое дете говоря ли? За Петърчо, на сестра ми детето, то е много чувствително. „Но не може човек докато не кресне. Пък дебелите глави трябва да им се кресне на тях“. И един път той отишъл при Софийка, майката на Танито-цигуларката да пита за мен, защото един път се бях разсърдила и не ходих на уроци. И така минаха няколко години и Анчето ходи когато й е кеф. А той вика: „Аз обичам редовни ученици. Ти отиваш, работиш и т.н. и когато ти е кеф тогава дойдеш, но хайде, ти нали си любителка, да свириш, хайде.“ Научи ме да свиря арията на Бах. „Я научи две-три парчета. Ти си талантива, да им вземеш акъла на хората.“ Имаше голямо желание мен да ме направи цигуларка. Казва: „Ти се занимаваш с триста работи. Ходиш да переш, пък чат-пат, по кеф ходиш на урок. Когато ти скимне“. Но пак се научих, като имаш дарба пак се научаваш. А пък те, Йоанна и Гого, те свирят с часове. Той ги имитираше даже. Гита като се разкрачи, взима Йоанна на гърба си и хайде при Антоу, там при баба Мария, майката на Антоу. Той не беше ли женен? Той страдаше от безсъние. Пияница беше, да ти кажа право. Учителят говори много лошо за пиянството. Обаче той ходил и при Учителя. Той каза: „Аз съм ходил при г-н Дънов и Той ми каза: „Ти си много талантив, но тъй като ви гледам и ви се радвам, не смея да се доближа, да не си разваля мнението“. Защото Антоу му разправял, че ходил на гимнастиката, че там се поскарвали. Казвал му: „Да ти свиря нещо от Паневритмията“. Учителят отказал. И Гита искаше да го вкара в Братството, но не възприемаше нищо. Обаче много добър учител, идеален учител, не си пести труда, обяснява, въобще го бива за педагог. И хубаво свиреше. Той свири един път в салона. Мичето Златева много му завиждаше, трябва да ти кажа, Мичето бе завистлива, така да знаеш. В нея има една ревност. Тя е ревнива. Аз се радвам например на тоя, който свири. И аз като свиря се радвам. А тя не иска повече от нея да бъде. Ревнива е и това го знаят и другите. Аз искам да свиря както свирят другите, старая се.

7. ЦИГУЛКА И БУЛКА

И след туй какво, омъжих се за Тошо-Босия. Намерих го него. Ходих с много момчета, лъгаха ме. Децата ми от Тошо ли са? Двете - Александър и Тодорка са от Тошо, а Стефчо, най-малкият не е от Тошо. Един брак имам. Нали имаме разни кавги. Нали Вера беше при баща ми. Той искаше да ме изсели. Как така та аз цигулка съм почнала да свиря. А сега ще кажа историята за цигулката. Аз още не свирех, бях в началото. Свирех на празни струни. Нали свирехме със сестра ми Стефка „на уж“ с пръчки. Един ден гледам, нали бай Ради имаше едно прозорче отворено и Ангел живееше там. До кухнята, там беше стаята на Ангел. „И знаеш ли колко цигулки има Ангел? Две-три цигулки“, казва Стефа. „Ти ще стоиш отвънка, а аз ще вляза вътре през прозорчето.“ Голяма история с тая цигулка. Тя ми я даде. После имам 3-4 цигулки. Една малка дадох на Йоанна, а тя вика не помнела, прави се на ударена, че не помнела. За 40 лв. я дадох. Бяха ми се събрали 4 цигулки. Сега

си имам пак две цигулки. И на сина си бях купила. Ама сега не можеш да купиш никаква цигулка. Няма. Значи тя влиза през прозорчето, а аз треперя. „Ама, Стефо, викам, по-бързо излизай, защото нали крадем.“ Била съм на 18-19 години. Ама аз започнах на 19 години сериозно да свиря. Стефа е две години по-малка от мене и четири по-малка от сестра ми Мария. И измъква тя цигулка. И какво да видиш. Гледам такава дървена цигулка, но хубава, нежничка. Нямаше лък, но аз си купих лък, един много хубав. После го смених с Гого, защото концертмайстор е той, да вземе хубавия, пък той ми даде лошия. Като казах това на Антов когато отидох на урок, той ми каза: „Какво като е голям цигулар, вземала си, че го дала, а защо?“ Държеше много на мене, защото ме съжаляваше, нали съм бедна, пък съм способна. „Защо си дала лъка на Гого?“ „Ама той е голям цигулар, аз няма да стана никаква цигуларка.“ И ми се кара той тогава: „Много си сгрешила, как може да си дадеш хубавия лък. Може да станеш цигуларка, отде знаеш? Ако учиш, то зависи от тебе. Дарба имаш.“ Ама не съм учила сега, какво да правя. Три деца съм родила. Това е много дете съм научила, стига ми. След туй Гита продължаваше да си ходи там и един ден отивам на урок при Антов пак и взех да се оплаквам. Той вика: „Народи три деца та време ти е Братството да те изгони.“ Тогава бях родила Стефчо, но по-късно. Та така аз си останах със същия лък. После си купих друга цигулка, пък имаше цигулки по за 70 лв. Купих на сина си. Той беше войник. Той не свири ама искаше моята да вземе. Какво ще правя без цигулка? Казвам му: „Ще я носиш там в казармата, ще я тряскаш. Ще ти купя една цигулка най-после“. Един ден идва сестра Отунова на гости: „Анче, ти си доста напреднала и аз ти бях първата учителка, изсвири ми нещо от Хофман, някоя мелодийка. Много хубавичко си започнала да свириш.“ Взе да разглежда цигулката. Аз бях тогава на 19 г. А на колко години родих децата? На 24 години се омъжих. И после ходих при Антов, че Тошо ме ревнуваше. Че пак прекъсвах. Пък три години свирих преди да ги родя. После ту взема цигулката, ту я оставя. Ама не ми се оставя, отвътре ме човърка. Виж какво ще ти кажа, децата ги преспя, пък взема да свиря. По четири пъти на ден съм прала пелени. С голяма чистота и с голяма любов съм гледала децата си. Благодаря на Бога, живяхме хубаво, но това третото дете не е трябвало да го раждам. Той Стефчо вика: Защо си ме родила, майко?“ „Защо съм те родила, това не е твоя работа.“ И то гдето си го обичала най-много. Да, това бе малкия гдето умря. Имах желание той да стане цигулар и двамата да си свирим къщи. Искях да имам музикална къща бе, лошо ли е? Един ден Антов ми казва: „Много я хвалят Гита, че си възпитавала децата, пък аз не съм ги възпитавала“. Нали после се омъжих де, после пак ходих при него. На прекъсване. Ами то вътре те човърка. „Две години свириш, после оставиш“. „Ами децата на Гита са добри и затова има условие да ги възпитава, макар че е била бедна.“ „Бедна ли е, вика Антов, най-хубавата рация ми носи и по половин агне на гърба, че масло, че яйца. С това си заплаща уроците по цигулка на двете си деца. Те са богати шопи, Ано.“ Така говореше той. „Как ще е бедна. Ти си бедна, че всеки те гони, но ти не ме слушаш. Аз исках тебе да направя цигуларка. Виж тя се вреди и тя стана цигуларка Йоанна.“ И той Антов ги изкара и качи двамата на сцената. Пък аз се занимавам с триста работи. Стига ми толкова колкото съм научила. И след туй ставам на 24 години. Оставя ме моят любим с когото ходих. Той беше роден 1924 г. Колю се казваше. Това беше преди да се омъжа за Тошобосия. Пък ходих си с гаджета много, флиртувах си и това е, само че не можех да забременея. Аз много обичах Колю и исках да имам дете от него и много страдах. А пък той ме лъжеше. След туй Тошобосия все идваше при

баща ми и адаш, адаш. И сестра ми Стефка, която почина вика: „Адаш, адаш, ама той май ще се вреди и ще се ожени за тебе. Той все се върти тука, ама внимавай да не те излъже. Той е много по-голям от тебе“. А Тошо имаше брат, който живееше на Цариградското шосе. Брат му беше много учен - инженер. Ангел се казваше. Той работеше в центъра там, до банята при архитектите. А Тошо как се казваше? Тодор Коцев Недин. Родителите му са от Лютаково, Ботевградско. Той е завършил столарското училище в Русе. Обаче чистеше комините на сестрите и на братята. Родителите му са много добри хора, пък и той беше добър, даже много добър. Майка му един път като дойде каза за Тошо, че бил много пъргав и як, но веднъж отишъл да гаси един пожар и тогава си счупил кръста и се увредил. И тъй аз се омъжих на 24 години за Тошо. Не го обичах, но се омъжих, защото бях разочарована от любимия, който ме остави. И родих, второто дете не го исках. Той вика: „Ще го родиш“. И тъй те ми са първи деца. Нямам никакъв аборт. Та Стефчо е най-малкият ми син, когото най-много обичах. Да, той е дете на любовта. И то го родих, за да не ходя в концлагер в Белене. Защо ще ходя да дивея, да ми изгният костите ли? По-добре дете да гледам, отколкото в концлагер. Баща ми искаше да ме изпрати там за наказание и за изправителен изпит.

8. РОДОВАТА КАРМА

Тя, Вера Христова да ходи в Белене, където баща ми я доведе. Аз не развалям семейство. Баща ми искаше да ме изсели чрез милиция от София. Тях тогава много слушаха родителите - партийците. А преди да се ожения гледах на сестра ми детето - Петърчо. Аз говоря истината само че безразборно го казвам. След туй Тошо идваше при баща ми. Обръща се към мене: „Той, Колю няма да се ожени за тебе“. Казвам му: „Ти от къде знаеш?“ А той следил живота ми. Той идваше през време на бомбардировките при баща ми. Аз като бременна се омъжих за Тошо. Бях бременна на седем месеца когато подписах. Той не искаше да сключва брак. Искаше да го родя, а не искаше да се подписва. Та се сбиха с баща ми. Големи истории. Моите работи стават все с кавги и с милиция. И сега когато смених моя апартамент с тоя на Стефчо пак стана с милиция. Не знам каква е тая моя карма. Не ме обичат хората. А сина ми Стефчо, обичах го много. Тошо обичаше и мене, и синът ми, но аз не го обичах. Аз не съм го обичала и това му го казах в очите. Омъжих се за него просто така, защото ми омръзна сух хляб да ям и да пера на хората. Щото съм била слугинче от осем годишна възраст, бе. Това ми е живота на мене. Това е много. Аз на дарбата си разчитам. Баща ми вика: „Ако си свирила можеше да бъдеш световно известна, като Недялка Симеонова да си станала“. Само това ми каза. Аз му викам: „Гледаш по ръцете на хората, а на мене нищо не ми казваш“. Той каза: „Ти не си постоянна, но си даровита.“ „Ами защо не ме поддържаш, а на Вера даваш пари?“ Ако ме беше поддържал можеше поне оркестрантка да стана. Майка ми избяга от него, защото я биеше. А след туй Вера идва, а той живееше с нея. Той казва: „Тя ми е духовна дъщеря“. Учителят говори за духовната любов, но те не я разбират. Той говори за Божествената любов, а те я бъркат с човешката. Майка ми още в Хасково се караха с баща ми. Баща ми обичаше да пие и Вера пиеше бира с него. Ти не знаеш, тя се прави на светица, но тя е много лоша ако искаш да знаеш. На мене нищо не е направила. Тя ми казва веднъж: „Грешна съм, виновна съм“. Викам: „Далеч от мене. Аз ти прощавам, защото на онзи свят като си замина трябва да простиш на всички“. Нали така казва Учителят, аз го четох това, колкото и да си работил духовно,

трябва да се помириш с всички. А Вера първо не се помирява, не се признава, и после си призна. Но далеч от мене. Викам: „От далече да се обичаме“. Тя обича да заповядва, тя е много мръсна. Тя обича да командва и да дава съвети и затова отначало е любезна. Дава съвети пък не се вижда каква е. Знаеща, а това е най-лошият характер. Това е мръсен характер. С такъв човек не може да се живее. И Таню я намрази. Таню я нарича крадла и това онова. „Абе, Таню, ти нали беше влюбен във Вера?“ Ами тя нали е към неговата група? Ама тя е крадла. Тя окраде Емилия. И Емилия е мръсна. И двете са лошо. Ама и Таню не е стока. Той нещо ти говореше ама ти не се навиваш лесно. Те се разделили Братството на две, вярно ли е, бе? Как може да разделяш Братството, бе? Седалището си е там при Учителя, където е мястото на Учителя. Аз не се деля. Аз си отивам там където си е Учителят на мястото му и в гората. Какво ще делят? Ще делят, така ли ни учеше Учителят да се делим или да си помагаме. Ама те са големи истории нашите. Три нощи да говориш няма да се свърши. Само за мене три нощи може да се говори, да. По-рано пък от духове ме беше страх. Един път бях легнала и не мога да стана, че едни кадъни като чувам, че пеят и тогава право при Гита отивам. „Гита, баща ми го няма, съвсем съм сама, ще спя при тебе.“ Тя беше насреща. А пък баща ми и Гита, ние все пеем братски песни. Викам: „Гита, пей!“ Тя най-обича това: „Аз в живота ще блугувам“. Ей това ѝ харесвам на Гита, много пееше. И като беше болна. И много беше загрижена за децата. Е, и за това я хвалеха. Обаче тя работа не знае. Дрън, дрън, свири на китара, само това. Обаче не беше музикална. Честно ти казвам. Имаше глас, обаче фалшиво пееше. Това и Йоанна го признава. Йоанна на кого се е метнала, на баща си сигурно. Не бе, всеки дух си идва с капитал. Знаеш ли какво казва Лиляна Табакова: „Може един гениален да се роди в циганска колиба, при най-лошите пияници. Какъв дух слиза в момента е важно“. Виж Стефчо какъв даровит, пък на, отиде в наркоманията, хайде де, можеше да стане гениален. Така му пишеше, казва Дора, че е свършен. Той какво работеше? Той беше шивач и го научи тази, на Игнат приятелката - Дора. Тя е ясновидка. Тя ще го посрещне сега. Имаше една Дора Кръстева, на Фанчето Русева роднина. Тя ходеше с Игнат. Ама той, Игнат, той шареше навсякъде. Но след като Лиляна, жена му на Игнат си замина. Той Лиляна си обича, да. Дора и по-рано го обичаше, но той не ѝ обръщаше внимание. Както и да е. И аз имах любов с Игнат. Аз обичам да си признавам. И той ми е преподавал уроци в началото. Значи аз смених много учители и си вземах каквото ми трябваше и после аз съм си аз, непостоянна. Даровита с дарба, но непостоянна. Така е.

9. НЕОСЪЩЕСТВЕНАТА СРЕЩА

През време на бомбардировките Учителят се евакуира при Темелко. Там я нямаше високата къща до ореха. Там имаше палатка, майка ми си беше построила с Ангел. И един ден отивам, искам да отида при Учителя, пък нещо отвътре ми вика, няма да можеш да се вредиш. А аз имам голяма интуиция, да знаеш, това си го имам. Аз съм и музикална и без музика не бих могла да живея. Отивам и викам на майка си: „Майко, решила съм да говоря с Учителя, ама то е 12 часа. Той е уморен вече. Ама какво ще Му кажа, срам ме е, майко“. А майка ми отговори: „Ама Той ще те разположи, майче“. Но като застана там Ольга Славчева - дебелият и вика: „Я, на Тодор-гледача дъщерята, да се махне от тука, какво е застанала, ще говори с Учителя“. И аз отивам при майка ми и почвам да плача: „Пък, майко, Ольга-дебелата, ме изпъди“. Майка ми пита: „Ще дойдеш ли на обед?“ „Няма да дойда на обед,

Олга ме изпъди, не можах да говоря с Учителя", и отивам в палатката и Учителят това чува. Но преди това майка ми каза: „Недей да плачеш, майче, защото Учителят ще си отива вече на Изгрева. Минаха вече бомбардировките и ще си отидем и ще те заведе и ще говориш". „Ти заведе сестра ми, мене не ме заведе да говоря с Учителя. Аз имам желание да свиря на цигулка." Тогава вече свирех, скърцах де, можех да свиря така долу-горе, щом съм била на 22 години. И Петърчо гледах тогава и по-късно се омъжих. Влизам в палатката, навила съм си с книжки косата и си викам: „Няма да ходя да ям там, ако ще и Учителят да е там. Но в това време Учителят вика: „Сестра Тодора, 13 души сме, а в палатката има човек". Той не каза името ми или дъщеря ти. „Иди извикай да дойде да станем 14 души." Той ме вика, защото е трябвало сигурно да мина тоз живот, сигурно това ми е кармата, да се омъжа за Тошо-босия. Да, с Тошо ние сме били брат и сестра в поминалия живот и сме крали, затова ни събират. И като извикаха аз веднага станах. „Учителят те вика да ядеш." В тоя момент аз забравих, че съм плакала и застанах до масата. Казахме „Божията Любов" молитвата и аз седнах и обядвах. Но забравих, че казах друго: „Ще отидем на Изгрева, ама Учителят може да не е жив!" А майка ми каза: „Как може да говориш така за Учителя, че ще умре", взе да ми се кара тя. Това говорехме под ореха вън там след като Олга ме беше изпъдила. И така стана - умря, бе. Отидохме на Изгрева и майка ми забрави да ме заведе и Учителят почина. И така стана, че аз се омъжих за Тошо-босия. Не можах да говоря с Учителя. Нали Олга ме изпъди, после аз пророкувах, че Той ще почине. Той точно тогава се излъчвал. И Той е знаел какво правя аз. Той ме извика, за да ме утеши, че трябва да го мина тоз живот. Сигурно не е трябвало да ми говори, кой знае, може би нямало да Го послушам или такава ми е съдбата, да се омъжа за Тошо-босия. А майка ми кога се разведе с Тошо-гледача? Ами те живееха така с Ангел най-напред. Тя се разведе с Тодор, но после се омъжи за Ангел когато дойдоха 1945 г. комунистите. И Миката - Мария Тодорова нали живя с Борис Николов. Тия работи ги знам аз много добре. И те склѳчиха брак тогава. Щото те, майка ми и Ангел отишли и майка ми питала: „Учителю, да склѳчим ли брак с Ангел?" Тя искаше да склѳчи ама Ангел не щеше. Ангел беше един от първите ученици на Учителя. Тя, майка ми го завъртя. Щото тя с четири деца пък ерген да вземе. Ами по-добре ерген, отколкото да разваля семейство, това е погрешно, нали така? Объркани работи. Хората ги объркват. А бяха тук при Учителя. Само го измъчваха. Какво Той преживя с нас.

10. ЗАРОВЕНИЯТ ЕДИН ТАЛАНТ

Това беше на Паневритмия в гората. Сестра Лиляна Табакова дойде да играе с мен. Аз мълча, а тя ми каза: „Сестра, знаеш ли, че Учителят те обича?" Викам: „Той всички ни обича, сестра". Тя се нареди без да ме пита, ама интересно, дойде да играе с мене. А пък чакай да кажа за Стоянка Илиева. Аз не ги обичам двамата с Илия Узѳнов, защото те все броят стотинките и са такива скѳперници. А Илия, даде ми една дамаджана голяма, та щях да си изсиля червата, да му нося вода. Той иска услуги, а пък не иска да ми препише апартамента. Чакай да ти кажа. Като умря Стоянка, сънувам я, пък хич не мисля за тях. Пък и нея не я мразя, но не я обичам, безразлична ми е. Та на сън тя взе, че се нареди с мене да играе, моля ти се, да, така отк-рая се нареди и след туй умря мисля сестра му на Илия. Значи като сънуваш, че някой умрял, че играе с тебе, значи някой близък ще умре. Те предупреждават. Те знаят кой ще идва. Те ги посрещат, да. А със Стефчо, си-

нът ми така бързо стана, не бях приготвена. Ама знаех, че той ще завърши лошо, обаче много рано си отиде. Искях до 40 години да живее поне. Той беше на 32 години. Роден е 1960 г. Млад бе, младо момче. И хубав. Беше шивач и го научи тая Дора на Игнат. Тя много го обичаше, беше влюбена в него. „Разболях се казва по него. Щях да го подема. Той е велик дух за мене, той е стар дух.“ Също на Хантов жена му и Йотка много го обичаха и как го хранеше на Рила Йотка и викаше: „Той е много добър“. На Рила с Веселка играеше. Те са долу-горе на едни години. И в хора на квартала пееше. Аз съм вече на 70 години, не съм ги навършила още, но съм родила три деца и съм работила тежка работа като магаре. Веднъж отворих една книга от Учителя. Аз не обичам наред да чета. Нямам търпение. Чета значи: „Чудни са хората. Имат много желания пък искат да ги реализират изведнъж. Ще загубят и това, което са придобили“. Като си мисля, че има хора с по два факултета, а след това като ги хване склероза изгубват и това, което знаят. Та аз съм доволна от това, което зная, че мога да свиря на Паневритмия. Повече не ми трябва. Не е хубаво човек да ламти. То си е дадено колко можеш да научиш. И като чета за онази притчи на Христа за талантите си спомням за моя син, че не е само да си талантлив, но трябва и да работиш. Господ така ще каже: „Аз като ти дадох тази дарба ти използва ли я?“ Само, че аз не го казвам както пише. Та като не си я използвал тази дарба, хайде отново на земята. Та човек трябва да е доволен. А пък ако работиш, ти се свързваш с ангелския свят. Ние, хората сме на степени, но от нас зависят тия степени от работата и постоянството ни. Ти може да си с два факултета и да не те пуснат, а пък Стойчо или бай Ради например, да го пуснат в Божествения свят. Там зависи какви дела имаш, какви ти са постъпките. Да кажа за Иван-каруцаря. Много добър човек беше, много хубав, пълничък, сериозен, работлив. Той умря от зъб, от пломба, някаква инфекция се получи. Учителят казва, че някои неща могат да се предотвратят, но не всички. Може много добри дела да имаш, но едно нещо да сгреша и пак да не ти бъде простено. Четох го. Зависи греха какъв е. И за какво е направен. Та той си зарови своя един талант в земята и не работи с него, после дойде господаря и го набиha.

Аз обичах много сина си, но защо бяха от него, защото ме биеше. Нека да не прави грехове. Като ме бие може да ме осакати. После да не мога да си шетам, да си опера. То е хубаво и 200 години да живееш, но да си годин, да можеш да се обслужваш. Голяма ми е мъката за синът ми, такава, че искам да легна и да не се събудя, защото го обичам много. Аз искам пак да му бъде майка, само да имам добър мъж. Иначе е по-добре да не се женя, да гледам само изкуството. Но искам да го родя, да стане цигулар. Да го родя, защо така? Но Божя работа. Аз може да искам, който те пита. И казвам: „Учителю, което е за добро това да стане, а лошото си е от мене“. Напоследък синът ми беше много нежен и аз му казвах, колко е хубаво така да си живеем Стефчо, имаш си гарсониерка, ще идвам да ти чистя и колко бях спокойна. Но после като чаках цяла седмица да го изследват, бяха го взели в болницата, да видя кога синът ми ще излезе, казвах: „Той е вътре, мъртъв“. Нещо отвътре ми казва. А те ми викат, ти луда ли си? Ами викам да дойде домоуправителят, да отворят, да взема котето. Той може да се забави. Как може котето там гладно да стои? Прозореца му беше отворен. Какво е едно коте, но един Господ знае кое е по-важно. Важно е да работиш на земята.

11. ВЕЛИК ДУХ И ВЕЛИК МЪЧЕНИК

Но чакай да ти кажа нещо за Дарлинка и Симеон Симеонов. Една сутрин в 10 часа преди да влезе Учителят за беседа в големия салон, Дарлинг обикновено заставаше на сцената, нали си я спомняш с букличките и се чопли нещо, а аз бях седнала някъде на пейките. Аз много обичах да наблюдавам хората. И какво мислиш. Симеон Симеонов изпъжда Дарлинг от мястото и тя застава на прозореца, но пак щастлива. Иначе нали Симеон беше завършил право, хубаво четеше. И сега да видиш, нали от Учителя нищо не може да се избегне. Той влиза през западната врата и върви, но не отива към масичката, бялата, а спира и казва: „Има човек, да влезе!“ И Дарлинг по телепатия влиза след Учителя и Той продължава: „И тогава ще почна“. Да видиш как ги кастри Учителят по беседите. Той не дава да наскърбят някого. Някой път като се разсърди после може да не слезе долу да яде, защо да правят тия работи? И Паша та и Катя Грива и Маргарита Мечева, все около Учителя. И Теофана, пък тя, все до Учителя стоеше. Той им казваше „Да идат да работя, а не да ме пазите тука“. И така Учителят отива на масичката и почва беседата. Това го запомни. Наблюдателна съм въобще. Не са Го слушали Учителя. „Ако Ме слушате, една стотна да изпълните, ще бъдете щастливи, 1/100 от Учението Ми да изпълните.“ Всеки си кара по своему. Та всичките беседи да ги четете, щом едно не изпълните, това нищо не е. Затова малко да четеш, ама да го разбереш. Хубави работи пише Учителя.

Веднъж минавам и виждам как Учителя слиза по стъпалата с една пръчка. Отпред стоят Маргарита Мечева и Теофана Савова. Учителят е строг и ги подгонва с пръчката: „Да отидете да работите, та да си изкарате за пенсия“. Сега дойдоха години, че само с пенсията живеем.

Сега да кажа нещо за Дарлинг? Тя била свирела. Това не го знам, като не съм видяла! Ходила при Учителя да свири, пък нито един път не е дошла на гимнастики да свири. Ти вярваш ли го това, че свирела на цигулка? Защо да не вярвам. Може да вярваш. Не искала да свири. Не искала да свири на Паневритмия, не можела да търпи като се препират, като се карат помежду си.

Понякога на канапче имаше вързани гевреци и Учителят ги раздаваше на гимнастиката. Ама някой Му ги носи? Ами носи ги, но Той ги раздава и ние Му целуваме ръката. Някой път като не стигат чупи и дава парченца. Един така благ поглед имаше Учителят. Каква Любов се излъчваше от Него. Ние я поемахме тази Божествена Любов и се хранехме с нея. А това е Небесния хляб. Сега е останал само в Словото Му.

Бяхме веднъж на една вечеря у Стоянка Драгнева, на която тя започна да ни говори, че Еленка-стенографката казва, че Учителят е един велик Дух, който ни е водил в Египет и че и в бъдеще ще ни води в други светове. А тука ние не го слушахме, тормозихме го, измъчвахме го с нашите шуротии в личния си живот.

И Нестор веднъж спомена сестра Елена като пожела да направим една молитва за Елена при една годишнина. Когато Елена била завършила следването си отишла при Учителя и Му казала: „Учителю, сега трябва да си намеря работа“. А Учителят ѝ отговорил: „И тук няма да останеш гладна, остани при Братството“. И Елена останала и работи като стенографка. Работи за Словото на Учителя. Учителят бе Велик Дух на Небето и Велик Мъченик на земята. Заради нас и от нас бе мъченик.

А като се скарахме със сестра ми веднъж знаеш ли какво сънувах: Четири попове (поповете да знаеш са дяволите) и тъй четири попове целите в

черно с калимавки. Скарахме се, спя вкъщи, беше светло, пердетата няма. Към четири часа - щях да издъхна значи. Четири попа носят ковчег и един вика, обърна се към мене да ме ядоса, един от четиримата с калимавка: „Ела да си видиш синчето в ковчега, колко е хубаво!“ Викам: „Да се махаш“ И се събудих. Ако не бях се събудиха щях да издъхна и гледам четири часа. Сигурно тогава е починал Стефчо. Хората са спели. Но хората вече и да убият човека се свизат и бягат, защото ги е страх. По-рано не смеем да приказваме. Но каквито са едните, такива и другите. Та ковчега бе за сина ми. А аз останах. Аз имам работа. Работа с един талант, който ми е даден, но не го заравям в земята. С него припечелвам само за прехраната си. И това ми стига.

Та казвам, че сестра ми беше стреляна - Мария. Защо е стреляна? Не зная. Ние бяхме си легнали с Тошо и сутринта чух да казват: „Кой от Изгрева е застрелян, цигуларката ли?“ И аз си мисля, че това е сестра ми сигурно и веднага отивам в Пирогов и ръката ѝ така стоеше. Имаше един Беню тука, той я стрелял, някой я наклеветил, где да знам. Куршумът бил минал на десет см от сърцето. За малко да бъде застреляна и тя извикала: „Ох, детето ми, детето ми“. Лежа в Пирогов и кръв ѝ преливаха. Синя беше цялата. Оживя.

Лулчев бе ходил първо при баща ми и той му гледал на ръката и му казал, че ще бъде застрелян. Лулчев казал: „Бай Тодоре, руснаците ме гонят, искат да ме убият“. Баща ми казал: „Ти имаш възможност да избягаш, ти имаш дълъг живот“. После отишъл при Учителя и Учителят му казал същото нещо каквото казал баща ми. Защото баща ми има връзка с Учителя. Но Лулчев си казал, че имал някакъв сторен грях. И не знам по каква линия е греха, но съм сигурна, че бе казал: „В този живот ще платя за него“. И го съдиха и го убиха. Разплати се.

А за брат ми Митко (Димитър) трябва да имам някаква карма с него. Даже в хороскопа ми го имало, че ще страдам от близки хора. Той има много лошо отношение към мене - отначало досега.

Мъчих се много, мъчеха ме близките по кръв хора, но чужди по дух. Накрая дойде времето, че чужди хора по кръв, но близки по дух ми дадоха апартамент. Сега съм спокойна. Благодаря. Знам, че това е работа на Учителя и затова сега с моя един талант, който бях заровила - мога само да свиря. Свиря на събранието песните на Учителя. Свиря на Паневритмия. Така се отблагодарявам на Учителя за всичко. С това мога. С друго не мога да се отблагодаря. А и това не е малко. Да благодариш на Бога твоему в Дух и Истина.

Записала Марийка Марашлиева, 1993 г.

ЮРДАНКА ЖЕКОВА

(1.01.1896-1.01.1978)

1. БЛАГОУХАНИЕТО

Като млада девойка аз ходех често в дома на бащата на Петър Дънов, свещеника Константин Дъновски, като понякога помагах в домакинството им. Един ден дядо поп каза на сина си: „Петре, имам едно хубаво, пъргаво момиче, което ми много помага“. А когато идваше синът му Петър аз избягвах да се срещам с него. Беше ми стеснително и не знам защо неудобно. Един ден случайно се срещнахме и той ми каза: „А-а, хванах ли те? Ще бягай, а?“ От този момент Петър идваше да се храни при баща си и аз приготвявах храната. Един ден Петър ме пита: „Имаш ли обуца, рокли, палто?“ Аз отговорих, че всичко си имам. След някой и друг ден той ми подаде един плик и ми каза: „Когато си отидеш къщи, тогава ще го отвориш“. За моя голяма изненада плика беше пълен с пари. Понеже аз от нищо нямах нужда от тези суми, аз раздадох на нуждаещи се братя и сестри и закупих продукти за бедните. Напълних торби с храна и раздадох всичко. За себе си не задържах нищо.

Когато след някой ден се срещнах с дядо поп Дъновски, синът му Петър ме спря и каза: „Добре изпълни задачата“. После допълни: „Ще се събирате и ще правите нощни молитви!“ Една нощ във време на молитва за първи път се разли необикновен аромат над главите ни и ни се внуши да си издигнем ръцете нагоре и в тях ни се даде миро благоуханно. От него всички с едно памуче се намазахме. На следващият ден помазахме с памучето на поено с мирото трима души болни и те моментално оздравяха. Памучето пуснахме в един сух кладенец. Като падна памучето на дъното от този момент в кладенеца бликна изобилие вода в синкав цвят и от тази вода раздадохме и чрез нея се лекуваха болни.

На сутринта Петър Дънов ми каза: „Това ухане се даде от горе, но то рядко се дава. Имали сте посещение на същества от някоя друга планета“. Нейна нощ всички бяхме на колене и пеехме: „Тебе пеем!“ След това уханието изчезна и не се повтори. Чак тогава разбрах, че Петър Дънов не е обикновен човек и започнахме да Го наричаме всички Учителю.

2. БЕЛИТЕ И ЧЕРНИТЕ БРАТЯ

В 1924 г. дойдох от Варна в София за малко, за да споделя с Учителя за разцеплението във Варненското братство. Там бяха се разделили на бели братя, а ония които не са в числото на белите, от самите бели бяха наречени, че са черни. Учителят ме задържа три месеца и все ми говореше в Горницата. Един ден аз си събрах багажа и мислех да си тръгна вече за Варна. Учителят ми каза: „Кой ти каза да си тръгваш?“ Като чух това аз си развързах багажа и останах. След два дни аз пак съм при Учителя и тогава Той си затвори очите в дълбоко съзерцание и два часа не продума, нито пък

си отвори очите. Той мълчи и аз мълчах. И двамата сме в мълчание. След това Той погледна часовника, който държеше в ръката си и каза: „Дадох ми отпуска и ще заминем заедно с първия бърз влак и на никого няма да казваш“. Аз от радост станах, прегърнах Го и Му целунах ръка. И тогава Учителят ме погали с ръката Си. „Сега ще телеграфираш на Иван Жеков: Пристига Юрданка и Петър“. На гарата във Варна ни посрещна д-р Иван Жеков с файтон. У нас по това време живееха осем души братя, които чакаха да ме посрещнат и като видяха, че идвам с Учителя се зарадваха много.

По това време варненското братство се беше разделило на две групи. Едните се наричаха бели братя, а нашата група, в която бях аз бяха я нарекли черни братя. Но за голяма изненада на „белите“ Учителят отседна при нас, при Черното Братство. Така като го бяха определили и назовавали. Когато научиха, че Учителят е при нас, дойдоха през деня братята от „Бялото братство“ и тогава Учителят направи помирение. На прозореца имаше перденце окачено на тел и когато приятелите идваха Учителят ме питаше: „Тези от кои са? От Белите? Но Белите не са побелели“. Един ден Учителят каза: „Нека дойдат всички от Белите да се запознаят с Черните. Дойдоха всички. От едната страна стояха Белите, от другата Черните. „Е, рекох, знаете ли кой е този, който ви окачи табели с черни и бели?“ Те мълчат. Така Той ги сконфузи. От този момент се стопиха всички сенки на неприязън между нас и настана хармония с чисти братски отношения за взаимопомощ.

3. В БОЖЕСТВЕНИЯ ХРАМ

Една нощ, след 12 часа Учителят лекичко чука на вратите и казва: „Ставайте, ще излизаме!“ Облякохме се и излязохме навън. По Негово нареждане са наредихме в един триъгълник с върха напред и така тръгнахме в пълно безмълвие докато се качихме на Ташлъ Тепе. Там посрещнахме изгрева на слънцето и чак тогава Учителят проговори: „Добре сте дошли в Божествения храм“. Ние Му целунахме ръка. След това отидохме на една чешмичка. Учителят се изми и си намокри косата. И ние след Него направихме същото. Върнахме се в мълчание, но не на триъгълник.

През този ден бях свидетел на едно необикновено проявление на Учителя. В момента изваждах нещата от куфара на Учителя и Той беше до мен. Като се обърнах към него видях само едно златисто облаче, което трепти до мене. Аз запитах: „Учителю, Ти ли си?“ Чувам гласът Му: „Да, аз съм“. След малко от това златисто облаче се сформира пак Учителя. Тогава ме погали по главата и Му целунах ръка. И ми каза: „Няма да разправяш за това на никого“. И аз мълчах. Така през нощта ни изведе и ни заведе в Божествения храм, а на следващия ден през деня се преобрази в светлина и отново се яви в предишния си образ.

4. БЕСЕДА ЗА СЕСТРИТЕ

Два дни след това изживяване, което имах с Учителя, то на третата сутрин се случи нещо друго. Той бе станал рано, измел двора, измил клозета, изчистил тревата по пътеката и помел навсякъде като ранобудна мома, която чака жених да ѝ гостува. Аз като станах се изненадах от този ред и попитах: „Учителю, кой е изчистил?“ Той отговори: „Петранка е дошла“. След това дойдоха сестрите от групичката, които аз ръководах. С тази групичка посещавахме болни, молахме се за тях и помагахме където имаше нужда.

Учителят започна да ни говори и много вдъхновено изнесе беседа около три часа. Но тогава нямаше кой да я запише. Тогава Учителят ни определи четвъртък ден, в който да се събираме и да се молим. Този ден четвъртък се запази и впоследствие като ден на сестрите и в София. В този ден сестрите се събираха, правеха молитвени събрания и Учителят им държеше беседи. Тогава имаше вече стенографи и някои от тези беседи на сестрите са записани.

Този път Учителят преседя при нас един месец и наближи време да отиваме на екскурзия на връх Мусала.

5. АРЕСТЪТ

По това време, преди да тръгнем на екскурзия за Мусала по настояване на свещениците и властите във Варна и чрез нареждане на полицията дойдоха полицаи и арестуваха Учителя от Ташлъ тепе. А ние сутрин там излизахме, за да чакаме изгрева на слънцето, пеехме песни, изричахме молитви и Учителят ни говореше. Когато дойдоха войниците да арестуват Учителя, Той поиска да си смени обувката, но войникът с пушка не позволяваше. Но аз се развихах, показах му обувките, че с онези ще си разрани краката и го склоних да разреши. Аз се наведох и Му нахлузих другите обувки, завързах ги, Учителят стана и тръгна за града към полицейския участък. С него тръгнаха няколко приятели. Но д-р Иван Жеков се разтърча и разфуча, ходи при началниците в полицията и след няколко часа се получи нареждане да бъде освободен от ареста.

Като освободиха Учителя от ареста и се върна у дома, седна и каза: „Само една дума да кажа и цялата земя ще се потресе и онези ще изхвърчат в морето и вълните ще ги удавят. Но не искам по този начин да постъпвам“.

6. ДРАМА ВЪВ ВЛАКА

Когато тръгнахме за София, аз придружавах Учителя във влака. В същото купе имаше един човек, който пушеше цигара. Обърнах се към него: „Гне, не мога да понасям пушека от цигара“. Той стана и излезе вън в коридора да си изпуши цигарата. След малко влезе повторно и ме пита: „Мога ли да се срещна с г-н Дънов?“ Учителят го прие на разговор и му каза: „Ти имаш една задача на земята и като се събудиш ще започнеш да работиш“. От този момент в този господин стана промяна и след това той започна да идва на беседите на Учителя. Още тогава в купето Учителят каза: „Той горе е дал обещание да работи, но е забравил задачата си, но сега ще започне да работи“. И така стана. Той беше един от редовните посетители на беседите на Учителя.

След него в купето на вагона влезна една жена с две деца момиченца. На една гара си купи карначета и клофтата от месо. Тя се приготви да нахрани с тях децата си, а аз ѝ казах: „Знаеш ли, че са приготвени от умрял бивол?“ Като чу това тя се ужаси и ги хвърли навън през прозореца. Тогава Учителят каза: „Дай чантата“. Аз Му я подадох и Той извади от нея кашкавал, отрязва едно голямо парче от кашкавала, взе няколко домата и ги връчи на жената. „Нахрани с тях децата!“ Тогава тя Му каза, че понякога има усещането, че става много малка, а понякога много голяма, като че ли някой с цев я надува, така че ще се пукне. Тогава Учителят я посъветва да не яде месо, а вечер да си измива краката с топла вода и ѝ каза още някои и други съвети. След този случай в купето във влака тя в София идваше редовно на

беседи в салона на Турнферайн и водеше със себе си дори децата.

Ние продължаваме да пътуваме с влака. Аз съм на прозореца на купето и идва един господин и като видя Учителя каза: „А-а, г-н Дънов, искам да говоря с Него“. Учителят не го прие на разговор. След малко той си замина, но дойде друг да ни предлага Библии. Учителят каза: „Аз имам Библия, а всеки човек си има вътре у себе си по една написана Библия“.

След него влизат три калугерки и предлагаха книжки. Дадох на Учителя и на мене. Аз ги заплатих. Като си заминаха, Учителят скъса на парчета книжката и аз скъсах моята. Тогава Той каза: „Така с търговия не се служи на Бога. Те още не са разбрали как да работят. Не са пробудени. В друга някоя епоха ще ги пробудят“.

В съседното купе пътуваше един свещеник. След малко влязоха при Учителя войници въоръжени с пушки и с щикетите си бутаха Учителя и Го арестуваха. Изпълняваха заповед на началника си. Той ми даде ключовете и ми каза: „Тебе на гарата ще посрещнат в София, а аз утре ще си дойда“. На гарата в София бяха дошли Савка и много приятели да ни посрещнат. Но за голяма тяхна изненада слязох сама с цигулката на Учителя и багажа. Веднага съобщих на д-р Жеков с телеграма във Варна и той веднага се справи с тая неочаквана изненада. На другия ден ни казаха с кой влак ще пристигне Учителят. Ние отидохме на гарата и Го посрещнахме. Като пристигнахме на ул. „Опълченска“ 66, Той се обърна към мен и каза: „И ти присъствува на драмата“. След някой ден отидохме на дългоочакваната екскурзия на връх Мусала.

7. РЪКАТА, КОЯТО ИСКАШЕ ДА СТРЕЛЯ

Това се случи през 1920 г., когато Учителят говореше на приятелите през прозореца на стаята си на ул. „Опълченска“ 66. Беседите редовно ги посещаваше една млада жена. Един ден пред Учителя застана нейния съпруг разярен и почна с остри думи да напада Учителя и да Му се заканва, загдето увлича жена му. Учителят бе застанал сериозен, концентриран и спокоен, а посетителят кипи от ревност, изважда пистолета си и го насочва срещу Учителя, който в спокойна поза е застанал пред него. В момента, в който насочи ръката с пистолета си готов да гърми и застреля Учителя, то ръката му остана неподвижна и се скова в това положение с насочения пистолет към Учителя. Изведнъж той започна да гледа с уплаха Учителя и доста време стоя в това неподвижно положение, смутен и изненадан. След известно време започна да моли със смирение Учителя да го освободи от това положение. Тогава ръката му, която стоеше във въздуха, като че ли беше прикована с пирони на неподвижна дъска, изведнъж тя се отпусна и той поиска прошка и накрая си отиде в дълбок размисъл от случилото се. От този момент нататък жена му свободно идваше на беседи, необезпокоявана от никого.

8. ЗА СВЕТЦИТЕ НЯМА ХРАНА

По онова време, когато съборите ставаха в Търново, то идваха приятели от цяла България. Ние прихождахме в лозята, където имаше една колиба. Между посетителите бяха и двамата - Михаил Иванов и Кръстю Христов. Те се държаха малко настрана и заемаха позиция на някакви помазани светци. Не работеха нищо, затваряха очи като фарисеите и се правеха пред другите, че все медитират. Деляха се от групата, хранеха се настрана, не се хранеха

на общата трапеза, но идваха редовно и вземаха храна от общата кухня. Един ден Учителят ме извика и каза: „Докато Михаил и Кръстю не дойдат да се хранят с нас няма да им давате храна от общия казан“. Аз заставах да управлявам казана и да раздавам с черпак храната и когато те идват с канчетата за храна аз им отказвах. „За вас няма храна“. Сестрите протестираха, но аз устоях това и казах, че това е нареждане на Учителя.

На следващият ден те пак дойдоха с канчетата за храна, но аз заставах категорично и казах: „Докато не поискате прошка от Учителя и не дойдете на общата трапеза, няма храна за вас тук“. Някоя от сестрите, които се бяха увлекли по тях, понеже те им се представяха като ясновидци, започнаха да протестират защо вземам такава фронтова позиция. Но аз мълчах, нали Учителя е зад мен. Учителят ме извика и ми каза: „Те служат на Черната логика“. След някой и друг ден на пълна изолация, те отидоха при Учителя горе в стаята да Му се извинят. Тогава аз им казах: „По случай вашето смирение и извинение днес ще наготвя специално ядене“. От този момент те започнаха да се хранят на общата трапеза. Тогава Учителят ми каза: „Победихме!“

9. ПЛЕСНИЦАТА

Какви ли не случаи имаше в Търново на колибата с тези двама светци. Михаил си позволи да закачи една млада девойка, да я прегърне и целуне. Аз видях тази му постъпка и казах веднага на Учителя. Изведнъж Той стана много сериозен, слезе в градината, а аз се захрих, да не ме видят и наблюдавах зорко какво ще стане. Учителят извика Михаил. Той застана до него и тогава Учителят му удари една силна плесница, че она се облещи. След това Учителят му говори дълго. Аз не можах да чуя разговора, но видях и чух плесницата.

10. КОРИТО ЗА ПРАНЕ

Беше неделен ден по време на събора в Търново. Ние сме до колибата, а една сестра извадила коритото и започнала да си пере бельото. Чистница, иска тука да си изпере, после да си провиси бельото на тела да го развява вятъра докато изсъхне. Ама тука са стотици мъже и гледат как бельото ѝ ще се развява като бяло знаме на чистотата. Ето че Учителят ме извика и каза: „Иди ѝ кажи на сестрата да прибере коритото с прането“. Отидох и предадох думите Му, но тя не обърна внимание и продължава да си пере. Втори път ме прати Учителят при нея: „Иди при оная чистница, дето си пере гащите и ѝ кажи да си прибере коритото“. Аз пак отидох и предадох нареждането на Учителя. Но тя недоволно ме погледна и каза: „Ние сме от новите хора. Това тук няма никакво значение, че си пера гащите и други неща“. Трети път ме прати Учителят. И аз отивам и строго ѝ казвам: „Прибери коритото, защото ще ти го захлупя на главата“. Тогава чак тя отстъпи и прибра коритото с прането. Тя не можеше да разбере защо Учителят ѝ нарежда да прибере коритото с прането. След това Учителят ми каза: „Ако я видят свещениците и външни хора как е простряла прането си с гащите и други неща, ще започнат да злословят. А ние не трябва да ги дразним. А като видят братята тук на простора прането ще се заглеждат в него, на някои ще почнат да текат лигите, други да си подръпват мустаците, а трети да си гладят брадите. Ако тя е дошла за това да си заминава. Това е събор за братя и сестри, а не за мъже и жени“.

11. БРАТСКИ КЪЩИ

Когато дойдохме с д-р Иван Жеков да живеем на Изгрева, направихме си малка двуетажна къщичка, за да имаме възможност да приемаме приятелите от провинцията. Наш съсед беше брат Петко Епитропов, който по някой път обикаляше провинцията, защото беше застрахователен агент и пътуваше служебно. Той отсядаше при приятелите по градове и села и беше връзка на приятелите с Учителя. Освен това всички съобщения за празненствата на Братството се подписваха от Петко Епитропов. Той беше много деятелен. Един ден един брат от провинцията ме помоли да запитам Учителя получил ли е сумата три хиляди лева, която е изпратил по брат Епитропов. Като чу това, Учителят стана сериозен, защото не му бе предадена тази сума. Значи брат Петко Епитропов беше присвоил тази голяма сума. След някоя година нашия съсед и брат Епитропов построи триетажна голяма къща, въпреки че Учителят бе предупредил, че на Изгрева трябва да се правят само малки дървени бараки. За да реализира големия си строеж брат Епитропов без да се посъветва и да поиска разрешение от нас, засегна нашата къщичка и почти разруши втория етаж. Тази братска постъпка ме огорчи и остави сянка в душата ми. Но беше причина и за много разправии.

Един ден когато дежурех в кухнята дойде Учителят и ме извика да отида в Неговата стаичка където приемаше посетителите. Когато отидох, за моя изненада там беше брат Епитропов. Като го видях сърцето ми трепна смутено. Но Учителят застана между нас и ни помири. По случай това помирение Учителят каза, че ще направим общ гала-обед и Той даде всички необходими продукти и една сума пари за 20 топли хляба. Аз приготвих обета, дойдоха много братя и сестри и тържеството за помириението беше много мило и сърдечно.

Брат Епитропов завърши къщата, с която подсигури и децата си. Един ден Учителят дойде към нас и като обиколи из двора, потропа на едно място с бастуна си и каза: „На това място ще постройте голяма къща, в която ще отсядат приятелите, а тази (и Учителят посочи къщата на брат Епитропов), в нея няма да живее нито той с жена си, нито децата му“. Както каза Учителят така и стана. Семейството се пръсна, брат Епитропов замина за другия свят, а къщата я продадох на чужди хора. Никой не живя в нея.

На това място, където Учителят потропа с бастуна си, днес се построи голяма къща за приемане на приятели, а къщата на съседа по новия план бе определено да се развали. А дали новопостроената голяма къща ще послужи за приемане на приятелите от провинцията, при гостуването им в София, то това ще проверите, които идвате след нас.

12. ЗМИЯТА И НОВОТО УЧЕНИЕ

Когато бяхме с Учителя във Варна, всяка сутрин излизяхме на Ташлъ тепе, за да посрещаме слънцето. Една сутрин на пътеката бе застанала една голяма змия навита на кълбо с вирната глава нагоре. Учителят се спря, погледна я и каза: „Махни се от пътеката, защото ще те убият!“ Змията ни гледа и не мърда. „Махни се от пътеката, защото ние сме от новите хора, а след нас идват други, които са от старото учение и ще те претрепят.“ Змията погледна, изплези език и полека се измести в храсталака. Змията като твар служи за символика при различни случаи. За медиците змийската отрова са я ползвали за лечение и тя седи в тяхната емблема. За окулистите змията

заема почетно място и когато я нарисуват, че змията е захапала опашката си означава, че човек е победил нисшето начало в себе си. За света змията е символ на злото и има само един начин да се справиш с нея. Или да избягаш от нея или да я претрепеш. А в Новото Учение на Учителя змията също заема свое място. Христос е казал: „Бъдете незлобиви като гълъбите и умни като змиите“. Значи със злото трябва да се работи с методите на гълъбите.

13. ИЗОСТАВЕНАТА КОЛИБА

Един ден Учителят отишъл на колибата в Братското лозе в Търново, но там нямало никой. Тогава Той взел метлата, помел колибата, изчистил навсякъде. Накрая преместил празната тенджерка от печката и я сложил на масата и след това си отишъл. След няколко дни приятелите от Търново отиват на колибата и виждат, че някой е идвал, оглеждат се насам-натам нищо не липсвало, а навсякъде е почистено. Приблизили до тенджерата, вдигнали капака, а вътре тенджерата е празна. Казали си: „Е, както и да бе помел, така и да беше сготвил, та да знаеме, че е направил добро до края“. След това разказали на Учителя за празната тенджерка и Го попитали какво означава празна тенджерка върху масата. Учителят отговорил, че на този въпрос те сами трябва да си отговорят. След известно време вече решили, че на колибата трябва да има човек, който да се грижи за имота и освен това да ползва празната тенджерка. След време се явил брат Стават и заел своето място.

14. ЗАГУБЕНИЯТ ДОКУМЕНТ

Брат Галилей беше загубил някакъв документ и не можел да си го намери. Търсил го няколко дни, а този документ е много важен и му трябва в службата където работи. Накрая се престашава, поради своята немарливост и отива при Учителя и Го моли да му помогне да намери така този важен документ. Той му казва: „Иди при Юрданка, тя ще ти каже къде е този документ!“ Брат Галилей идва при мене и ми разказва целият случай. Аз се концентрирах и му казах: „Паднал е зад леглото!“ Той отива, проверява и го намира. Дойде, благодари и отива и пита Учителя на какво се дължи това? Той му казва: „Ученика трябва да притежава будно съзнание. Това означава, че всеки момент и час от деня, където се движиш и каквото правиш, съзнанието ти да присъствува във всеки миг и там където се докосне да прокарва и да оставя една светла нишка, която да представлява свързката между нещата и явленията. Като я има тази нишка, човек винаги може да се върне по нея и да проследи какво се е случило не само вчера, а години назад. Това е будност на съзнанието.“

А пък аз, Юрданка, само се съсредоточих и открих къде се намира документа.

15. ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ПЛАТ

На един мой имен ден, по Йордановден през месец януари Учителят ми подари хубав вълнен плат за рокля. Аз го прибрах. По едно време записана по моите задачи да съдействам в бита на Учителя, да помагам в кухнята и да се грижа за доктора, то аз забравих за него. Един ден Учителят ме среща и пита: „Къде е платът и защо не си си ушила рокля?“ Потърсих го, но не го

намерих. Беше изчезнал някъде незнaйно къде и от кого. Докладвах Му, че го няма. Каза ми: „Трябва да се намери“. И наистина, по незнaйни за мен пътища плата се завърна и беше поставен на масата. А аз там не бях го поставила. Някой го беше взел и присвоил и след това под въздействието на Учителя той го бе върнал и поставил на лично място, за да покаже, че всичко е вече наред. Да, ама тука е Окултна Школа и има нарушение на окултни закони. А те действуват безпощадно щом им дойде времето да се задвижат, за да възстановят Божията Правда.

16. ВЯРА, НАДЕЖДА И ЛЮБОВ

Един ден Учителят ме извика, подаде ми няколко сака пълни с продукти: захар, ориз, сапун, кашкавал, сирене. Извади и много пари от джоба си и ми ги подаде като каза: „Ще посетиш бедните квартали и ще търсиш жени с имена: Вярa, Надежда и Люба и ще раздадеш тия неща“. Понеже бяха много и тежки саковете взех със себе си сестра Станка да ми помага, та заедно да ги носим. Когато отидохме в бедния квартал първата жена, която видяхме я запитах: „Къде живее Вярa?“ Отговаря: „Аз съм“. А тя бедна и измъчена жена. Дадохме от продуктите и една сума. Лицето ѝ просия и тя каза: „Господ Ви изпрати, таман се чудя какво да правя“. Разделихме се.

Продължихме със задачата да търсим жена с име Надежда. Намерихме я в голяма мизерия, където гледаше болен човек. И там оставихме от това, което носехме. Тя с голяма благодарност, просълзена ни изпрати.

Когато търсихме третата жена на име Люба, срещнахме голяма угоена свиня, която се търкаляше в една локва и се плакнеше. Погледнахме я и отминахме да търсим Люба.

Влизаме в един дом, понеже ни казаха, че там живее Люба. В стаичката заварихме три дечица покрити в мизерни дрипи и зъзнат от студ. Беше ранна пролет и имаше още сняг. На въпроса ни къде е малка им, те отговориha: „Отиде да търси въглища, че ни е много студено, а нямаме от дни нищо за ядене“. Ние със сестрата оставихме саковете с останалите продукти, грабнахме кофи и направо отидохме в склада за въглища. Ходихме няколко пъти и донасяхме по две кофи в ръка. След това изчистихме стаята, измихме децата в топлата стая, нахранихме ги и оставихме всичко, и продукти, и пари.

Когато се върнахме Учителят ни разпита подробно и ни поясни: „Вярата, когато я посетиш обедняла казва: „Има един, който няма да ни остави и е готова да изпълни всичко“.

Надеждата всякога се надява, че Бог няма да я остави.

Свинята, която сте срещнали, това е състоянието на спящите души потънали в материални блага и угоени. Това е материалния свят.

Любовта я няма, скрила се е и чака да дойде помощта от Невидимия свят.

Значи Бог посети Вярата, Надеждата и Любовта.

Вие занесохте храната, запалихте огъня и оставихте сумата. Без Вярa, Надежда и Любoв нищо не се постига.

Лицата и на трите жени светеха, Господ ги посети.“

17. ПИСТОЛЕТЪТ

Този случай е бил преди Учителят да отиде на Изгрева. На „Опълченска“ 66 идва мъж и пита Юрданка: „Тука ли е Петър Дънов?“ Тя казва: „Да, тука е“. „Искам да се срещна с Него.“ Отива Юрданка в стаичката при Учителя и Му казва, че Го търсят. Той се обръща към нея: „И ти ще дойдеш с мене“.

Когато излезнали навън непознатият започнал да оскърбява Учителят, че привличал жените при себе си и Му наговорил много обидни и жлъчни думи. Извадил револвер и го насочил срещу Учителя. Но в този момент ръката с револвера останала неподвижна във въздуха. Човекът се много изплашил и започнал да се моли на Учителя и да иска прошка с просълзени очи, като казал, че имал деца. След малко ръката му се отпусна и револвера пада на земята. Учителят се обръща към Юрданка: „Рекох, вземи револвера и отиди та го пусни в клозета, та там да стреля червеите“. След известно време този човек започна редовно да посещава беседите на Учителя.

18. БЕЛИ И ЧЕРНИ БРАТА

Преди да се засели Юрданка в София живели с доктор Иван Жеков във Варна. Имали къща с мазе и голяма пристройка към нея, в която доктора приютял повече от 10 души бездомници, за които се грижел и често Юрданка им готвела. Така се подвизавали двамата известно време.

В Братството там имало една жена, която като духовна сестра внесла раздвоение между приятелите и ги разделила на бели и черни. А Юрданка определила към черните. От това положение Юрданка много страдала и не можела да се храни. За да се справи с това положение започнала с пълен глад и с молитва да преживява през дните си. При това положение доктор Жеков получил писмо от Учителя, в което му съобщавал Юрданка незабавно да тръгне за София. Тя помислила, че я вика Учителя за няколко дни. В София Учителят бил много внимателен с нея, устройвал често екскурзии. След някой и друг ден, Юрданка си стегнала куфара и отишла да се сбогува с Учителя. Но за нейна изненада Той й казал, че тя няма път и да си извади отново багажа от куфара. Минали три месеца, а тя не знае защо Учителят я задържа. Отива тя при Учителя и той я задържал няколко часа в стаичката си като нищо не й говорел, но се излъчил и Го нямало в тялото Му и от време на време само поглеждал часовника си. След това се върнал от висините и казал: „Вземи два билета за първия бърз влак за Варна и изпрати телеграма до доктора: „Юрданка и Петър пристигат“. Тя се зарадвала от това решение и веднага изпълнила поръчението и сутринта заминали.

На гарата във Варна доктора ги посрещнал с файтон. Когато отишли къщи приятелите, които живеели у тях помислили, че Юрданка пътува с брат Савов, който имал брада оформена както при Учителя. А той, Савов се опитваше да имитира Учителя и в провинцията минаваше за онези, които не го познават, че е Дънов. Но когато познали Учителя много се изненадали и зарадвали. Вечерта Юрданка измила краката на Учителя и след това Му сервирала чай.

На другия ден всички приятели се научили за скъпия гост и изненадани те започнали на групички да влизат. Учителят и Юрданка били в стаичката и от прозорчето те ги наблюдавали. А Учителят запитал Юрданка: „Тази група от кои са, от черните или от белите?“ Тя отговорила, че са от белите. Тогава

Той им наредил да отидат вън и да чакат в беседката.

След тях се задала друга групичка. Юрданка казала: „Тези са от черните“. Той ѝ наредил: „Да дойдат вътре при мен“. И така те отпращали посетителите: белите да ходят и да чакат отвън, а черните да останат при Учителя. Настанал смут. Но Учителят не погледнал белите. Те започнали да се молят, да плачат. Но Учителят не ги поглеждал. След някой ден Учителят с черните направил екскурзия на хълма. Белите като се научили, че не са поканени и приети отишли и започнали да се разкайват, да плачат и да се молят. Тогава Учителят ги приел и те дали обещание да се обединят и да работят сплотено. Така им е бил даден един добър урок.

19. БАБА-АКУШЕРКА

На Юрданка не ѝ вървяло в учението. Учила до четвърто отделение и завършила основно образование. С него се е записала да учи за акушерка. Била чевръста, работлива и била оценена от акушерите и винаги са търсили тя да им бъде под ръка. След като работила доста време като акушерка, веднъж Учителят ѝ казал: „Стига си акуширала, защото сега се раждат духове, които по-рано са били разбойници и така се свързваш с тях“. Послушала Го и се отказала от акушерството.

Веднъж видяла едно подхвърлено дете, прибрала го, измила го, повила го и искала да го осинови. Отишла да пита Учителя. Той рекъл: „Занесете детето там където трябва“. Тя изпълнила нареждането Му и го занесла в приюта. Учителят е бил срещу осиновяването на подхвърлени деца, защото тези деца имат тежка карма. Нашите хора като ги осиновяват се свързват с тяхната карма, трябва да я изплащат, губят времето си и силите си и накрая се отклоняват. В братските среди има няколко опити за осиновяване на подхвърлени деца. Всички опити излезнаха несполучливи и онези, които ги осиновиха съжаляваха след това, че не са питали Учителя, защото имаха само неприятности и разочарования. А ние знаем от Учителя, че човек когато ражда, то ражда преродените си врагове и като ги възпитава проявява любовта си и така си изплаща дълг към кармическия си враг. Това е естественият ред на нещата. А другото е отклонение.

20. Д-Р ИВАН ЖЕКОВ

Той е роден на 3.03.1875 г. в гр. Варна. Баща му е бил лозар и бѣчвар, като е бил производител на вина и е изнасял бѣчви с вино към Цариград по турско време. Майка му е била по произход гагаузка. Това са българи, които говорят турски език, но са християни. Те са онези прабългари, които не са се претопили между славяните, а са си запазили езика и после са се преместили към турския език. Майка му е родена от баща, който е от търновските села, дошъл във Варна и служил като ратай в дома на един гагаузин и се оженил за дъщеря му. Те са били съседи на поп Константин Дъновски.

Като момче Иван Жеков е бил немирно, палаво момче, буен и е влизал заедно с другите деца в побоища с камъни срещу гърчетата и турчетата. Съседът му Петър Дънов е бил 11 години по-голям от него. Детството му минава във Варна, където завършва петокласната българска гимназия. След това помага на баща си в търговията му с вина. Като малък е имал хубав глас и е пял в хора на черквата. Като е помагал в службата на черквата, при различни помени на умрели, когато е трябвало да се споменават имената на умрели, той е спо-

менавал имена на арменски, на турски и така си е правил шеги, за което е търпял наказание. А баща му и майка му са се венчали в черквата на дядо поп Константин Дъновски в село Николаевка, Варненско.

Бил е с леви убеждения и е създал първия социалистически кръжок във Варна. Васил Коларов е бил две години по-малък от него. Заради тези социалистически идеи го изключват от гимназията. Във връзка с това по-късно пише жалба до Министъра на просветата, че моралните убийци на Алеко Константинов се намират в Министерството на правосъдието. Присъства на първия Бузлуджански конгрес, когато се организира социалдемократическото движение начело с Димитър Благоев. При направената обща снимка на участниците в тоя конгрес, там се вижда лицето на един млад човек. Това е Иван Жеков.

Отишъл да учи ветеринарна медицина в Букурещ. Баща му е бил състоятелен и търговията му с вина вървяла добре. Но тук бил отвратен от чокойските синове с пренебрежението им към него, затова напуснал и отишъл да следва в Италия. Там завършва ветеринарна медицина и постъпва да практикува във войската. Тогава във войската има кавалерия и всичко се кара с каруци теглени от коне. А те имат нужда от ветеринарни лекари. Бива назначаван в различни гарнизони, но се разболява, разстройва нервната си система, напълнява и стига до 115 kg. Като военен му разрешават да отиде да се лекува през 1916 г. в санаториума Кнайп във Вертесхофен. Тук се лекува по методите на Кнайп със слънце, въздух и вода и плодолечение. Станал вегетарианец, отслабнал и накрая оздравял. Завръща се в България.

Среща се с Учителя Дънов през 1917 г. във Варна, когато е бил интерниран и живеел в хотел „Лондон“. Обикновено двамата се разхождали по брега на морето. Веднъж като се разхождали с Петър Дънов по брега на морето, видели една мина. Дънов казал: „Тук са затворени лоши духове“. Тогава отиват и съобщават на военните да обезвредят мината.

През 1921 г. построява къща във Варна на лозето, където често Дънов му гостува.

През 1926 г. си купува място на Изгрева и Учителят го извиква да живее тук. През 1927 г. той издава една брошура „Учителят Петър Дънов и Неговото Учение“, с което го защитава. Подписал е с д-р И. Ж. Духомиров.

По времето на своите социалистически увлечения той написва една книга за социализма и отишъл в една печатница в София да я отпечата. В същото време и Учителят Дънов бил занесъл своята книга „Наука и възпитание“, за да се отпечата. Веднага се познали и завързали разговор. Печатарят запитал, коя книга да се отпечата по-напред, понеже дошли едновременно. Тогава Дънов казал, че социализмът може да почака, че няма да избяга от България, но преди това трябва да се отпечата „Наука и възпитание“. Добавил също, че без наука и възпитание на новия човек не може да се построи социализъм.

С д-р Иван Жеков има различни интересни случаи, поради това, че той бил медиумична натура. Веднъж бил обсебен от някакъв дух и по цял ден седял вкъщи и писал това, което му диктувал духът. Изминали няколко дни и то в непрекъснато писане. Юрданка отива при Учителя и Го пита какво да прави при този случай. „В него е влязъл един дух от Александрийската школа. Това е най-големия ми враг и иска да ми отклонява учениците и да Ми пречи на Школата“. Тогава Учителят с Юрданка отиват и го заварват как пише и пише. Учителят направил с ръце няколко паси върху главата му и го освобождава от това състояние. Той идва на себе си.

Д-р Иван Жеков е бил изключително деятелен и е съдействувал при

различни случаи когато трябва да се върши братска работа. Той е един от учениците на Учителя, които са преминали на Изгрева по времето на цялата Школа. Къщата им беше на Изгрева на ул. „15“ No 2. Той си замина на 23.II.1970 г.

21. РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

На 22.12.1937 г. сряда в големия салон след лекцията и след гимнастиките.

„Човек, който обикне Бога става даровит. Тогава ако ти искаш музика ще дойдат отгоре музиканти и ще те учат. Ако искаш да станеш художник ще дойдат отгоре да те учат. Човек не може да стане учен ако не дойде при тебе Любовта. не можеш да станеш добър ако не дойдат при тебе добри.

Само когато дойде Бог отвътре, тогаз ще дойде Любовта в тебе. Ти ще влезеш вътре в себе си и ще отидеш при Господа.

Обичаш някого и намираш една добра черта в него - това е Любовта. Каквото направи той намираш добро в това - това е Любов. Три вида целувки има: физическа, астрална и умствена. Астралната е като изпратиш към него едно хубаво чувство, а умствената е като изпратиш към него една хубава мисъл.

Старото учение е злоба, ненавист, омраза и пр, а Новото учение е Любов, Милосърдие, кротост, въздържание, вяра и пр.

Има един организиран и един неорганизиран свят. Грехът произтича от неорганизирания свят. Грехът е извън Божествения свят. Като правите погрешки ще съзнаете, че сте в неорганизирания свят.

Всички слабости на човека произтичат от „сиромашия“. Богат човек наричаме оня, който има ум, чувство и воля на място.

Кой човек е мъдър? Оня, който изпълнява волята Божия е мъдър. Силен човек наричаме оня, у когото започва да се проявява Неговата воля. А пък всеки, който греши няма воля.

Ти мислиш, че като целунеш някого ще придобиеш нещо. Там е заблудението. Нищо няма да придобиеш. Ти мислиш, че като забогатееш ще придобиеш нещо. Нищо няма да придобиеш.

Ако вие обещаете да вършите Волята Божия, тогава аз всичко мога да направя заради вас. Но ако няма да обещаете няма да го направя.

Ако някоя сестра е много красива и благородна, нито един няма да има желание да я целуне. Защото тя като те погледне, тя те задоволява. Тя ви дава толкова много, че няма да имаш желание да я целунеш. И ако една жена искате да я целунете, тя не е толкова умна.

Този начин на прераждане ще се измени, който имаме сега. Ще дойде друг начин чрез вселяване. Този начин, по който хората се прераждат е нещо архаично. Няма да бъде в бъдеще така.

ЮРДАНКА ЖЕКОВА

1. ПЪРВИ ДУХОВНИ СБИРКИ

Бях младо момиче, когато започнах предано да служа на Бога. Събирах девойки на групи и се молахме, пеехме, четяхме религиозни книги. Аз ходех да прислужвам в дима на поп Константин Дъновски. Той е бащата на Учителя, още преди да познавам г-н Дънов, така както Го наричахме тогава. Нашите духовни сбирки с моите приятелки стигнаха до подозрението на властта и един ден дойдоха и ме арестуваха. Задържаха ме в участъка. А моите приятелки през това време се събрали заедно и целия ден се молили за мен.

Когато ме извикаха при началника на полицията, той ме попита: „Ти що за мома си? С какво се занимаваш ти и твоите приятелки?“ Аз казах, че с нищо лошо не се занимаваме, а правим само добро на хората. Където има болен човек отиваме да му помогнем, насечем дърва, почистваме, приготвяме храна и помагаме с каквото можем. Това съм правила аз и моите приятелки. Началникът ме погледна, известно време помисли пък ми каза: „Хайде, отивайте си, но внимавайте да не ми попаднете пак“. Като си отидох намерих моите приятелки в тревога, разказаха ми, че целия ден били в молитва.

2. ПОСЕЩЕНИЕ ПРИ Г-Н ДЪНОВ В ХОТЕЛ „ЛОНДОН“

Не мина много време след тоя случай, при мен пристига един човек и ми казва: „Ела в хотел „Лондон“, че те вика г-н Петър Дънов“. Той беше интерниран във Варна в този хотел. Аз отидох, разговарях с г-н Дънов и оттогава го посещавах щом ме извика.

Един ден ме накара да разпала мангала на балкона. А с мангал на времето се отопляваха. В един специален железен съд се разпалват дървени въглища и при тяхното тлеене се отделя топлина. Така на времето се отопляваха в стаите, защото тогава не бяха излезнали на мода печките. Хората по селата имаха оджак, напреко висеше една желязна верига, на която увисваха котел, в който готвеха яденето. Хлябът се печеше в подници или във фурни. Разпалих мангала, за да си препече филийка хляб, а отдолу под балкона минаваха дами със шапки. Той се усмихна и ми каза: „Внимавай как разпалваш мангала, защото много искри хвърчат надолу и ще запалиш на коконите шапките“. Разсмяхме се двамата.

Друг път ми казва: „Искам утре да дойдеш много рано преди изгрев слънце“. „Добре, ще дойда.“ Отивам към 4 часа сутринта, виждам пред хотела часовей, той е същия, който пази Учителя, защото Той е интерниран и живее на последния етаж на хотел „Лондон“. Изчаках да премине на другата страна, докато се разхожда с пушката, притичвам до вратата и тя сама се отвори, влизам вътре, а няма никой. Тръгнах по стълбите нагоре и гледам г-н

Дънов, че ме чака на площадката, качихме се на най-горните етажи. Отвори един прозорец и посрещнахме изгрева на слънцето, направихме молитва, каквото ми казваше да повтарям аз изпълнявах. Като слизахме надолу ни срещна прислужничката, тя се стъписа изумена: „Кой ти отвори и как влезе когато ключът е в мене?“ След това добави: „Да знаеш, тоя е свят човек, голям светия“.

Тук ще добавя за интернирането на г-н Дънов в хотел „Лондон“. При един разговор с цар Фердинанд, последния Му предложил голям пост, но г-н Дънов отказал. „Аз дойдох в България да стана Учител, а не да управлявам.“ След това г-н Дънов му казал да не участва в този военен съюз с Германия по време на Европейската война, защото ще изгуби войната и ще бъде изгнен от България. Фердинанд се ядосал и казал: „Ще те интернирам от София“. А пък г-н Дънов добавил: „Аз в София ще се върна, но Вие никога няма да видите България“. И така се разделили.

Като млад всички се обръщали към него с обръщението г-н Дънов. По-късно започнахме да Го наричаме Учителю.

3. ДРЕХИ ЗА БЕДНИТЕ

Петър Дънов е много обичал рождената си сестра Мария, като и помагал къщи в нейната работа и при възпитанието на децата. Той е живял още като юноша при нея, понеже е учел в гимназията във Варна. Той е харесвал нейните яденета и винаги я похвалвал. Един ден сестра му Мария изпрала дрехите на цялото семейство, както и на брат си Петър и ги простряла на двора да съхнат. Отишла да си върши работата извън къщи, а като се върнала привечер дрехите ги нямало. Някой дочакал да изсъхнат, да ги прибере и да ги занесе у дома си, че му трябва. Мария разтревожено запитала брат си: „Петре, какво ще правим сега без дрехи? Окрадоха ни“. „Нищо. Трябвало е да се облекат бедни хора. Ще поизкърпим старите дрехи. Не е голяма беда.“ И така направили.

4. ПРОСЯКЪТ

Един път идва един просяк и чука на вратата на дома на дядо поп Константин Дъновски. Бащата на Учителя отваря вратата и просякът поискал само десет лева, за да си купи хляб. Попът казал, че нямал пари, затворил вратата и се върнал ядосано и мърморел: „Ама, че се навъдиха такива просяци. Кой ги създаде? От небето ли паднаха или земята ги роди?“

В този момент влиза Учителят и му казва: „Защо не даде на просяка каквото ти искаше? Пари ти имаш. Знаеш ли кой беше Той?“ Дядо поп Го загледал: „Кой беше?“ „Това беше Христос. Той си беше предрешил като просяк и дойде да изпита твоята щедрост. Изпита я и си отиде.“ Дядо поп е вече разтревожен и уплашен. „Боже, какво направих? Петре, бягай, че Го извикай и Го върни назад. Та аз през целия си живот съм свещеник на Христа.“ А Петър се усмихнал: „А-а, свърши се вече. Той си отиде там откъдето бе дошъл.“

Така дядо поп се разминал с Христос. Ако да е бил служител на Христа.

5. ПЪРВИЯТ СЪБОР

Първият събор на духовната верига е станал във Варна, като Учителят Дънов е позовал на него първите си трима ученика: Д-р Георги Миркович от Сливен, Пеню Киров и Тодор Стоименов от Бургас. Учителят ги поканил по вътрешен духовен път и след като тримата се отзовали на поканата, Той им написал писма да се явят във Варна на определената дата. Единият от тях, д-р Миркович е пристигнал с параход. Учителят го чакал на пристанището, облечен в бял костюм и с лента през рамото. Здрависват се, поздравят се и бива заведен в дома на сестрата на Учителя, която се нарича Мария.

Пристигат и другите двама ученика, като единият от тях носел една голяма жива риба, която смятали да сготвят за обед. Учителят взел рибата, дал я на сестриното си момче и му казал: „Бърже занеси рибата в езерото и там я пусни“. Момчето изпълнило заръката и пуснало рибата във водата. А пък Учителят наредил на сестра си да приготви постен рибник. Тя приготвила толкова вкусен рибник и такива вкусни яденета, че гостите останали много доволни. Тогава Учителят им обяснил каква храна трябва да се яде и че не трябва да се употребява за храна никакво живо същество, защото има храна чиста и храна мръсна. Само растителната храна и плодовете са чисти.

6. ПОСТЪТ И МИРОТО

Юрданка Жекова често е чувала тогава от Учителя да говори за духовния пост, че когато човек е в пост и молитва, то тялото се пречиства и лекува, а и Бог го посещава. Тя решила с нейните приятелки от духовната група да посят една седмица и да не поемат никаква храна, нито вода, а по цял ден са били в молитва. Те се били събрали в техния дом и били десет приятелки. От глада и жаждата толкова били изтощени, че вътрешността им изгаряла, но те не се поколебали, а продължили молитвите си. На седмия ден, както се молили с вдигнати ръце, то в ръцете им се изляло миро. Стаята се изпълнила с чуден аромат. Отишли при Учителя да питат какво да правят с него. Той им казал: „Намажете първо челата си и другото идете го пуснете в бунара, за да осветите водата“. Те това и направили.

След това Той им казал: „Няма да ядете след като сте постили толкова време, а ще вземете по малко водичка по глътка“. И така първия ден от седмицата те не са яли нищо, а само по малко водичка са пили и то на глътки. На другия ден те си сварили картофена супичка, но пак по съвсем малко от супичката поели. На следващия ден се захранили с повече от супичката, че хапнали и по някое картофче. Постепенно преминали на нормално хранене. И така приятелките от духовната група цялата година се чувствали много добре.

7. ПЪРВАТА ШКОЛА

Постепенно Учителят приобщи духовната група от десет девойки към себе си и започна да ни говори в определени дни. По-късно се присъединява към Учението на Учителя и доктор Иван Жеков, който е бил братовчед на г-н Дънов, но не знам по коя линия. Много често е посещавал техния дом. Там Той се вижда и се запознава с Юрданка. Много я харесва и я поискал за съпруга. Той е бил по-възрастен и разликата между тях е била 21 години. Учителят му казал: „Вземи я, но ще я имаш като сестра, а не като жена“. Те

се съгласили на туй положение и така се оженили. Кум на сватбата им станал рождения брат на Учителя Дънов, който е имал мелница за брашно. Той не е споделял убежденията на рождения си брат Петър.

А рождената му сестра Мария е била евангелистка, омъжена за евангелист и е посещавала евангелските черкви, но много добре се е разбирала с брат си Петър. Един ден г-н Дънов бил поканен от евангелския пастор във Варна да дойде при тях и да стане Той пастор на тяхната евангелска черква. Г-н Дънов отказал да стане пастор на евангелистите. Казал им: „Аз ще стана Учител. Моето Учение е Учение за Любовта“. И така Той образува Школа във Варна където идваха много младежи и студенти. Имали са определена сграда където се събирали и г-н Дънов им държал беседи. В сградата, където провеждали беседите, един път били дошли студенти, нямали къде да спят и помолили да останат в сградата. Учителят наредил на Юрданка да им приготи храна и да им даде вечеря. тя изпълнила всичко каквото ѝ било поръчано, а онези се навечеряли и накрая тя ги разпределила къде да спят. Останали Юрданка и д-р Жеков да спят там.

През нощта става един страшен скандал, почват да се карат и да се бият студентите. Спорът бил по повод казаното в беседата от Учителя. Тогава д-р Жеков се намесва да ги разтървава. По едно време се помирили, но били изхвърлени двама от побойниците. На сутринта разказали на Учителя за скандала през нощта. Изслушал ги и казал: „Тези двамата бяха от Черната Ложа, затова е станал скандала“. Тогава разбрахме нагледно, че с бялата Ложа вървят и представители на Черната Ложа.

8. ДОБРА И САВКА

Школата на Учителя Дънов биваше посещавана от много сестри и братя. Учението на Учителя бързо се разпространяваше. Идваше и Тереза Керемидчиева, майка на Савка Керемидчиева. Един ден Тереза поканва г-н Дънов у тях на гости. Провели са разговори и Тереза извиква Савка, която е била ученичка и казала: „Г-н Дънов, подарявам Ви я на Вас!“ „Рекох, нека завърши гимназия и тогава ще дойде при мен.“ Тя била с много крехко здраве. Като завършва гимназия Савка става неразделна последователка на Учителя и стенографка. Веднъж пред Юрданка Учителят казал: „Аз вселих майка си Добра в нея, за да може да учи, защото тя много тъгуваше, че не е знаела да чете. Искаше да учи. Та сега Добра и Савка учат заедно.“ Често пъти Учителят се обръщал към Савка с името Добра. А това име е носела Неговата рождена майка, която отдавна си е заминала от тоя свят.

9. КЪЩНАТА ПОМОЩНИЦА ПЕТРАНКА

Една вечер във Варна имало братска среща и гостите останали до късно, до посред нощ. Разотихли се, а домакинята както е редно трябва да прибере масата, да прибере посудата и да измете. Обаче Юрданка не могла да почисти и прибере всичко, защото било посред нощ. Решила да си легне, а сутринта на видело ще оправи неприбраното. Нали тя е стопанка на дома, няма кой да я командва и да ѝ прави забележка.

На сутринта като става вижда, че всичко е почистено. Съдовете са прибрани и измити, кухнята почистена, клозета измит и пътеката изметена. Тя гледала и се чудела коя ли сестра е пристигнала толкова рано сутринта, та е ошетала всичко вместо нея.

Ето, задава се Учителя и тя го пита: „Коя ли сестра е дошла толкова рано та е ошетала?“ Учителят се засмял и рекъл: „Петранка“. А тя с учудване възкликнала: „Какво казахте?“ „Рекох, Петранка, Петранка свърши всичко.“ И с пръст посочил себе си. Юрданка стои и се чуди. По едно време се сеща, че личното име на г-н Дънов е Петър и от Петър става на Петранка. Значи Учителят е ошетал всичко. С това Той е искал да покаже, че трябва братята и сестрите да си помагат и не трябва да оставят работата само на едного. След малко Учителят добавил: „Рекох, че днес също ще има много гости и трябва да бъде навсякъде чисто“. Същата вечер дошли гостите, вечеряли, разговаряли и накрая Учителят се обърнал към сестрите: „Ха, помогнете на Юрданка да прибере масата“. Скатат сестрите и за кратко време ошетали всичко.

10. ПИСТОЛЕТЪТ НА ОФИЦЕРА

Един ден идва един военен, офицер с униформата си и сабята си, така както ходеха на времето и се движеха офицерите. Та този застава пред мене и търси да се срещне с г-н Дънов. Аз отивам и Му предавам на Учителя, че Го търси някакъв военен. Но по изражението на лицето му виждам, че е сърдит и бесен. Учителят се обръща към Юрданка: „Нека да влезе, но стой и ти тука!“ Юрданка го поканва в стаята при Учителя. Но той от вратата почва да се кара и да обижда Учителя, че е подмамил жена му, че заради Него тя го напуснала, че идва при Него на събрание и че бил голям лъжец и мошеник. Тогава бърка с дясната си ръка в кобура и изважда пистолета си и го насочва към Учителя, за да го застреля.

Като вдигнал пистолета към Учителя Юрданка извикала и се спуснала да му хване ръката, но той както си вдигнал ръката, тя така и така останала неподвижна във въздуха и се втвърдила. Тя грабнала оръжието от ръката му и го хвърлила в клозета. Офицерът се изплашил много като разбрал, че с него е станало нещо, че ръката му стои неподвижна, като втвърдена и нито може да я мръдне, нито може да я сваля и да си прибере ръката надолу. Тогава се обръща към Учителя с думите: „Разбрах, че Ти наистина си светец. Извинявай и ме освободи, за да си отида“. След малко ръката се спуска сама надолу и така той е бил освободен.

11. ДВИЖЕЩИЯТ СЕ ТРИЪГЪЛНИК

Един ден Учителят Дънов се обръща към Юрданка и Иван Жеков: „Тази вечер бъдете готови, ще имаме да разрешим една много важна задача“. Те се съгласили с радост. Към 12 часа през нощта тръгват тримата към онова място, гдето обикновено посрещат изгрева на слънцето на Ташлъ тепе. Но като тръгнали от къщи Учителят наредил да вървят под форма на триъгълник с върха напред, без да проговорят нищо по целия път. Така по тъмно и сред нощ стигнали до върха. Там направили молитва и след това се върнали. У дома Той им казал: „С нашето излизане под формата на триъгълник разрешихме една много важна задача и работа за човечеството“. Юрданка е била толкова впечатлена от тази нощна разходка, че забравила да попита каква е тази важна задача. Обикновено тя е била свободна пред Него и винаги е задавала въпроси, на които е получавала отговор.

12. ГЛОБАТА

По ония времена размирни на политически борби и убийства властта е наредила всеки български гражданин да има своя лична карта издадена от полицията, с която да се удостовери личността му. Днес това е напълно нормално, но тогава нещата са били другояче и е било мярка за ограничение на свободата. Много пъти полицията посреща приятелите, които отиват при Учителя и търсят легитимация за проверка на личността им. Отначало Учителят също не е имал лична карта. Пресрещнали го полицаите и Му поискали личната карта, но Той казал, че такава няма. Докладвали на началника на полицията и той дал нареждане г-н Дънов да плати глоба и то голяма, та друг път да се научи да се подчинявана реда и законите на държавата.

Една сутрин пристига в дома на Юрданка един брат, търси Дънов, за да Му съобщи нещо: „Г-н Дънов, днес платих 25 лв. глоба, че нямате лична карта за удостоверяване на личността Ви.“ А Той му отговорил: „Мен Бог ме е изпратил без лична карта на земята, а това, че си платил 25 лв., то българския народ ще плати заради тях 25 милиона репарации след свършване на войната“. И така става, България губи по време на Европейската война и победителите ѝ налагат да плати 25 милиона репарации.

13. СЛЯПОТО ДЕТЕ

Един ден Учителят извиква при себе си Юрданка и казал, че днес тя трябва да изпълни една задача. Той взима една малка ножичка и изрязва от палеца си част от нокътя си и го подава на Юрданка. Нарежда ѝ: Вземи това и го сложи в кърпата си, да не се загуби. Сега ще отидеш в най-бедния квартал (той казва името на улицата и описва къщата) там има едно сляпо дете, то седи пред вратата на къщата, докато майката е на работа. А на двора има едно куче, но не се плаши от него. Ще пристъпиш до детето, ще потриеш очите му с парчето от нокътя, който ти дадох и ще кажеш формулата, която ще ти кажа и ще се върнеш тук без да казваш никому това.“ Юрданка взела нокътя, много лесно намерила описаното място и къщата. А детето седяло пред вратата. Тя казала формулата, потрила очите с нокътя и тогава паднали две люспи от очите на детето. В този момент то прогледнало.

Тя се върнала пак така, както влезнала, кучето е било на двора, но то не е лаело нито при влизането, нито при излизането. И никой не е разбрал как е прогледнало детето освен тя и Учителя. Майката била разбрала от детето, че идвала една жена и му натъркала очите с нещо и то прогледнало. Тя започнала да разпитва и да търси тази жена. Учителят не позволил да се говори нищо за случилото се. Ако бе се разчуло, всички слепи от България биха се изтърсили във Варна и нямаше да има място за нас да се доближим до Учителя. Той можеше да лекува всякакви болести, когато отидеше някой при Него с вярата, че отива при Учител и при Господа.

14. АРЕСТ ВЪВ ВЛАКА

Един ден Учителят се обръща към Юрданка: „Стягай си багажа, заминаваме за София“. Тя приготвила куфара с дрехите на Учителя, както и нейния. Сложила храна за из пътя и на другия ден потеглили с влака. А Иван Жеков изпратил телеграма до братята в София да ги посрещнат на гарата. Сутринта рано Юрданка и Учителя се качват на влака, а на Горна Оряховица

дошли военни и арестували Учителя и Го свалили на гарата. В София братята чакат на гарата и какво им е било изумлението като виждат, че Юрданка слиза сама с два куфара и допълнителен багаж. А един подхвърлил: „То какво излезе, ние посрещаме Юрданка, а не Учителя“. Тя разказала подробно какво се е случило с Учителя по пътя и братята веднага изпратили на д-р Жеков телеграма за случилото се. А той отива и се обажда на началника на полицията във Варна. Учителят бива освободен още същия ден. Накрая Го накарали да напише показания в полицията с какво се занимава, дали е враг на духовенството, на офицерството, на властта и на държавата. Засега има запазени два такива протокола за разпит на Петър Дънов.

ПРОТОКОЛ за разпит на свидетели

София, 21.юли 1925 г.

Именувам се Петър К. Дънов, от Варна, 60-годишен, българин, неженен, неосъждан, Учител. Показвам:

Моето Учение е основано на три главни принципа: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тия принципи произтича, че е необходим пълен мир и взаимно разбирателство между хората, братство и взаимопомощ за общо благо. Учението ми изключва всяко насилие и изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от най-съществени условия за всички последователи на това Учение е свършената нравственост. Ученикът на Божествената школа, за да може да възприеме и приложи великите истини на Христовото учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една важна спънка за развитието му. Той трябва да бъде изправен във всяко отношение както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата. Аз препоръчвам зачитане на установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък и несвършенство в обществения и държавния строй може да се изправи чрез самоусъвършенствуване, понеже е казано: „Бъдете свършени, както Отец ваш на небесата е свършен“. Църквата винаги трябва да върви в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина. С политика не се занимавам, защото тя не съставлява за нас никаква цел. С политика се занимавам само хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам, което е разумното - доброто. За да схванат Божествената Мъдрост и се разберат Божествените Истини, изискват се знания за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и да напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат преподаваните им уроци, а в противен случай сами да се откажат от една работа, която не би била по силите им. Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В моето учение се прилага законът за разумната свобода. Който дойде, няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задържан. Никому нищо не се налага, а на всички помагам по желанието им, и със съвети, упътвания и рационални лечебни средства, съобразно законите на живата разумна природа. И всичко върша абсолютно безкористно. Бог, Комуто служа, промисля за моята прехрана и издръжка.

Предвид на горното заявявам, че всички тъжби, оплаквания, показания и критики против мене от когото и да било, са лишени от всяка истинност и основание. Моето Учение, изложено в повече от шест печатани тома, и моят живот, който е открит за всички може всяка минута да се провери, нямат

нужда от защита.

Това Учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват, а животът ми е общопризнат образец за подражание. Нищожните на брой изключения на застой в развитието си дължат очевидно на атактистически принципи, т.е. ако измежду множеството мои слушатели има един, два случая на душевно разколебание и морална поквара, това се дължи на самите тях, от родителите им. Техният минал живот и сегашното им поведение ясно свидетелствуват за това, но те не са мои ученици, макар да са се явявали понякога при мене.

Друго няма какво да кажа.

/п/ П.К.Дънов

15. ПЪТУВАНЕ ПО ВЛАКА

При един друг случай Юрданка с Учителя Дънов пътуват във влака от Варна за София. Сядат в купето, влакът пътува и в купето влиза един старец, който моли да му се разреши да влезе и да погледне г-н Дънов. Учителят го поканил да влезе, а старецът бил много щастлив, че може да види отблизо Учителя и да поговори с Него. След кратък разговор той напуснал купето.

След това влиза една жена с две деца в купето, която също пътувала за София. По пътя децата огладнели. Тя им купила от една гара карначета с хляб и дала на децата да ядат. Тя я попитала: „Знаете ли какво ще ядете сега?“ Жената я погледнала изумена: „Това са карначета“. „Да, виждам, но знаете ли, че те са приготвени от умряло животно, че Вие направо тровите децата с тях.“ Жената почнала да се оправдава: „Но аз нямам какво да им дам да ядат.“ Учителят я погледнал: „Свали чантата!“ Тя свалила чантата, извадила кашкавала, отрязала по едно голямо парче кашкавал и хляб и подала на децата. Жената хвърлила купените карначета от прозореца. Децата след като се нахранили сладко заспали и повече не ги безпокоили.

16. 91.ПСАЛОМ

Едно младо войниче било пуснато в градски отпуск само за един ден. То идва, търси Учителя, среща се с Него, поискал да Му целуне ръка и трябвало да си замине вечерта за казармата. Учителят го попитал: „Имаш ли преписан 91.Псалом?“ „Не, Учителю, аз си го зная на изуст.“ „Рекох, препиши го и го сложи в джоба на куртката си.“ Момчето обещало да стори това и си отишло. Като се качило на влака, някъде по пътя се получава свличане на един мост гдето трябвало да мине влака. Машинистът забелязал свлачището и успява да спре влака точно пред моста, но това направил с внезапната спирачка, която разтърсила целия влак. Вътре пътниците се въргали един връз друг. Наскачали от влака и с ужас констатирали каква страшна катастрофа е била предотвратена и живота им запазен. Слезло и войничето от влака и като видяло надвисналата опасност за живота им, която успели да избегнат, поблагодарило на Бога и на Учителя за Псалома, защото то е било заспало и в този момент и едва ли можело да предвиди всичко това.

Като се освобождава от казармата, то идва при Учителя да Му целуне ръка и да Му благодари. Щом го видял Учителят му казал: „Разбрахте ли защо трябваше да се препише 91.Псалом?“ „Да, Учителю. Добре, че накрая реших да го препиша и го заших в куртката си. Иначе, както бях заспал, нямаше да има време да казвам наизуст 91.Псалом“. Това е един от случаите с този Псалом.

17. ИЗГРЕВЪТ И ЗЕМЯТА ХАНААН

Когато се прибрахме и преместихме от Варна в София отначало бяхме на ул. „Опълченска“ 66. Там идваха братя и сестри, там се провеждаха беседите, там се осъществяваха срещите на приятелите с Учителя.

По-късно се закупиха места на Изгрева и се преместихме да живеем горе. Ние си направихме къщичка, която до скоро стоеше. На Изгрева се направи салон под ръководството на Учителя, като и Той работеше заедно с братята. Отначало имаше само палатки поставени от братята. Това бяха военни палатки останали от войните. После се построи дървените къщички и така се построи селището на Изгрева. Тук сме прекарвали едни от най-щастливите си години. В молитви, песни и музика, гимнастика и екскурзии до Витоша и Чам Курия. След това почнахме да ходим до Мусала и Рилските езера. Това бе времето на разцвета на Бялото Братство и бяха най-хубавите ни години.

Аз услужвах на Учителя с много неща. Веднъж като му бях измила кратката и ги избърсвам с кърпата, Му казвам: „Учителю, с какво съм заслужила да бъда при такъв велик човек?“ А Той ми отговори: „От миналото, Юрданке! От земята Ханаан.“ И когато пишеше писмо до моят съпруг Иван Жеков, понякога поставяше и следният поздрав: „Поздравете Юрданка-Ханаанка“. Отначало ми беше непонятно, но после разбрах, че с Него идваме и пътуваме от хилядолетията на човешката история. Та тук на Изгрева се бяхме събрали както от Ханаанската земя, така по времето на Мойсея, от Юдея и Галилея, че и от Палестина. Имаше от всякъде. Всички бяха дошли по различно време и трябваше да дойдат на Изгрева. Те трябваше да оформят Духовният Изгрев.

18. ЧАРШАФИТЕ

Юрданка Жекова беше много сладкодумна и можеше с часове да разказва: „Аз бях винаги до Учителя, поднасях Му закуската, оправях Му леглото, почиствах стаята, винаги Му бях под ръка и когато ме потърсеше, аз се отзовавах веднага. Помагаха ми и други сестри.

Един ден се качвам при него в горницата, носех Му закуската и Той ми каза: „Смени ми чаршафите!“ Имаше такива сестри, които издебваха момента, когато Го нямаше Учителя, за да влезнат в стаята Му и да се пхнат в леглото Му, като смятат, че ще влезнат в Неговата аура и че чрез чаршафите му ще оздравеят или ще получат благословение. При такива случаи Той ме караше да сменям чаршафите и да почиства стаята. Аз слагах други чаршафи, а тези които съм сваляла, отиваха за пране.

От всички сестри не приемаше храна. Някои от тях приготвили нещо въщи и го донасяха за Учителя. Той познаваше винаги кой с каква любов го е направи с какви помисли и подбуди и тогава някои работи ги приемаше за себе си и ни почерпваше с тях. А онова, което не приемаше, за него казваше: „Дай го на животните!“ Но това го казваше на мен и освен мен никой не разбираше как е приел Учителят подаръка. Той не огорчаваше никога никой с нищо. Тогава не всички разбираха, че Той всичко знаеше за нас, за нашите помисли и ние бяхме една отворена книга за Него.

19. РАЗМЕСТЕНИТЕ КНИГИ

Веднъж брат Гради Минчев се качил в Горницата на Учителя и разместил нещо от книгите му. Качвам се горе в Горницата и сварвам Учителя ядосан и така ми се накара за пръв път. „Колко пъти съм казал, да не ми се пишат нещата!“ Аз отговорих: „Учителя, аз зная това и затова не пипам нищо без Ваше разрешение“. Но Той така ми се накара, че аз се разсърдих и си отидох вкъщи и целия ден не ходих никъде. На другия ден отидох до кухнята, но не се качих при Учителя. Всички сестри ме питат: „Юрданке, какво става? Защо Учителят е тъжен и не слиза при нас?“ Нещо ми казва и ми говори: „Иди и се извини на Учителя!“ После друг ми казва в мене: „Недей да ходиш!“ Тъй се мъчих целия ден и накрая решавам да отида и да се извиня.

Като влизам при Учителя, Той така се зарадва и пръв Той ми поиска извинение. Аз се разплаках. „Не, Учителю, как може един велик Учител да иска извинение от един шепа човек?“ „Не, прощавай, Юрданке, аз те огорчих.“ Аз много плаках и се засрамах от моята постъпка. А Гради дойде, размести книгите и после дим да го няма.

20. ДЕЦА ЗА ОСИНОВЯВАНЕ

Още като бяхме по-млади с Иван Жеков, като семейство една сестра ни беше оставила детето си при нас да го гледам. Беше в затруднено семейно-материално положение. Всички ми викаха: „Юрданке, вземи го!“ Аз го взех и го гледам. Ние сутрин излизахме рано и заминавахме на изгрев слънце, а то самичко оставаше да спи. Всяка сутрин като излизахме от къщи, пред вратата ни стоеше едно куче от фабриката. Аз му давах хляб и го връзвах, за да пази детето. Винаги, когато трябваше да ходим някъде аз почвах да се безпокоя на кого да оставя детето. Но като излизах навън кучето стоеше пред вратата и така то ставаше пазач на детето.

Един ден питам Учителя: „Какво да правим с това дете? Сестрите ми думат, да го осиновим?“ А Той ме изглежда строго: „Ако е трябвало да имаш дете, Господ щял да ти даде и да си го родила досега. Твоята мисия сега на земята е не да гледаш малки деца и то чужди“. И така след този разговор ние върнахме детето на родителите му.

Един след обед беше дошъл Учителят в нашата къщичка и седна на миндерчето срещу масата. Аз направих баница и през това време се разговаряхме. „Учителю, сега докато сме млади можем да си шетаме. Но като остареем кой ще ни гледа?“ Учителят се усмихна, погледна през прозорчето, после посочи с пръст към едно момче и каза: „Ей това момче ще ви гледа. А ей тук ще се построи голяма къща“. Погледнах през прозорчето и това момче беше Сава Симов, син на брат Симо от Мърчаево. Ние го бяхме подслонили, живееше при нас и учеше в София. И точно по това време той беше застанал на двора и Учителят него посочи. Така и стана. Аз останах в същата къщичка да живея, а пък Савата си построи голяма триетажна къща до моята барачка и то тогава, когато на Изгрева не давах разрешение за строеж, защото се готвеха да го разрушат целия и да построят нови жилища. Ето, така стои въпроса за онези деца, когато Господ реши да им даде условия да растат. първо Господ ги осиновява и после се намира човек, който да изпълни думите Господни. Така аз постъпих със Савата.

21. ЗАДАЧА С МЪЛЧАНИЕ

Всяка седмица в четвъртък ние правехме екскурзия до Витоша, като тръгахме рано от Изгрева. Тогава се вървеше пешком. Тези екскурзии понякога се съчетаваха от различни поставени задачи от Учителя. Веднъж Той ни даде на всички следната задача: Вечерта да тръгнем и посред нощ да отидем на Витоша, без да говорим с когото и да било и без да се страхуваме. Реших да изпълня задачата затова тръгнах от Изгрева сама. Вървя си сама и по едно време чувам, че някой вика: „Стой, че ще стрелям!“ Спрях се и при мене пристигна един войник с пушка и ми каза, че тука е забранено да се минава. Казах на войничето, че аз съм баба-акушерка и че отивам да бабувам на една жена гдето ще ражда. Войникът ме пусна и аз си продължих пътя. Като се събрахме на уреченото място, Учителят ни пита кой как е дошъл. Разказах Му как ме е спръл войника и как съм му отговорила. Той се позасмя: „Много правилно си му отговорила. Ти дойде да бабуваш на природата“. Много опитности имаме с Учителя от летуването по планините.

22. ТИКВИТЕ

Веднъж стоим пред кухнята на Изгрева и се уточняваме кой какво трябва да върши, за да се подготви общия обед. Учителят излезе от приемната и се запъти към двама братя, които се разговаряха близо до нас. „Идете и посрещнете братя на шосето, че носи две големи тикви и не може да ги донесе.“ Загледахме се натам където посочи Учителят. Не се виждаше никой. Братята се запътиха с бърза крачка натам. След известно време гледаме, че трима души се задават и двамата от тях носят такива големи тикви, каквито за пръв път съм виждала, макар че знам какво значи земеделие. Посрещнахме ги с голямо внимание. А братът от провинцията се обръща към всички: „Учителю, тези тикви са Ваши! Това място, на което садяхме всяка година се наводняваше от реката, завличаше посаденото и нищо не можехме да получим като реколта. Тая година го засадох с тикви, а първото гнездо, което насадих го обрекох на Господа. От него гнездо се роди тия големи тикви. А тая година не се наводни мястото.“ Учителят оглежда тиквите и каза: „Правилно си постъпил, първо, че си ги обрекъл на Господа и второ, че си си изпълнил обещанието“. След това Учителят нареди да бъдат разрязани и да ги опечем на фурна. И на общия обяд беше поднесено на всекиго парче от двете големи тикви.

23. ЖИТО ЗА ПОСЕВ

Една година разоряха мястото от сградите до шосето и трябваше да го насадят с пшеница. Тоя нива бе насадена от един брат, който по професия беше земеделец и беше дошъл по него време да се види с Учителя. Той го видя като разговаряше с братята пред столовата. Учителят се приближи до тях, ръкува се с братя и го запита: „Рекох, братът каква професия има?“ „Ами аз съм земеделец.“ „Можеш ли да свеш?“ „Мога, това ми е професията.“ „Тогава, брат, елате да посеем това място!“ Учителят го заведе при изораната нива, там беше поставена една празна кофа и в дъното на един чувал имаше жито. Учителят посочи чувала и кофата. „Рекох, брат, сипете си в кофата от житото и почнете да сеете, но така, както трябва.“ Братът взе кофата, напълни я с жито и почна да сее по всички правила с бавни стъпки и с пълни ше-

пи жито да разпръсква по изораната нива. Насявя братът с тая кофа жито трите декара изорана нива без да се свърши житото в кофата и като се свърши сеенето в кофата остана 1/4 на дъното. Изумен беше братът, изумени бяха всички, които наблюдаваха как се сее нива от три декара с половин кофа жито. Та тук на Изгрева видяхме, че онези чудеса, които Христос бе извършил преди 2000 години като с пет хляба и две риби нахрани 5000 души, то и тук на Изгрева видяхме силата на умножението небесно. Нивата бе изорана втори път, после посятото поникна, стана едно жито за чудо и приказ и същия брат дойде да участва когато тя бе пожъната. Взе си една връзка класове за спомен от нея и до сега още ги пази. Също има запазени житни класове от същата нива в дома на брат Темелко в село Мърчаево. А братът беше от едно село Бургаско, но така се случи, че му забравихме името и адреса. Е, ако някои го знаят ще ни го кажат и ние ще го добавим по-късно.

Ние видяхме как изобилието се изсипваше на Изгрева. Това бе рогът на изобилието от Божието благословение. На обедите на Изгрева понякога идваха много гладни студенти и понякога Учителят ми казваше: „Сипете на момчетата повече храна и не им вземайте пари!“ След време тези студенти завършиха, станаха големи хора, но не забравиха изобилието, което се изсипваше на Изгрева и което не бе укрито от тях. Не забравяха, макар че някои не смееха да го разкажат, за да не си навредят на постове, които заемаха.

24. ЗМИЙСКАТА ОТРОВА

Един път като отиваме на екскурзия на Витоша, то на пътеката видяхме как се припичаше една голяма змия. Ние уплашено се спряхме. Учителят се приближи до змията: „Защо си препречила пътя? Знаеш ли, че може да минат лоши хора и да те убият? Ха сега продължи си пътя, за да си продължим и ние нацията?“ Змията Го разглеждаше докато Той говореше и след това бавно се свлече в тревата и се изгуби от погледа ни.

Една година като отиваме на Рилските езера случи се, че една отровна змия ухапа една сестра. Всички се изплашихме до смърт. Учителят ни успокои, че всичко ще се размине. Той пое отровата от сестрата. На сестрата й мина веднага, защото Учителят я освободи. Но Той преболежда два дена и чак постепенно се оправя. С много работи, с много случки всеки ден и всеки миг ни доказваше какъв велик Учител беше слезнал на земята.

25. ЧУЖДЕНЦИ - ГОСТИ НА РИЛА

През 1938 г. на Рила гостуваха чужденци. Имаше няколко сестри от Франция, група от Латвия, сърби и хървати. Но през 1939 г. гостите от чужбина бяха повече. Те наброяваха една внушителна група, около 40-50 души. Това беше един много тържествен момент на Рила. Когато се качиха на 7-те Рилски езера ние ги посрещнахме с песента „Братство-Единство“. Гостите като дойдоха пред Учителя, всички застанаха на колена и се поклониха на Великия Учител, целуваха Му ръка и Му поднесоха много подаръци. А пък французите Му подариха много хубава палатка. Братята я разпънаха, сестрите канеха Учителят да се прехвърли да спи в хубавата палатка, но Учителят отказа да спи във френската палатка. Прекарахме много хубави дни с гостите на Рила. Години след това те ни пишеха писма. Така че при Учителя дойдоха представители на много народи да Му се поклонят. А пък ние, които бяхме

родени в България, повечето от нас бяха само българи по плът, а иначе бяхме преродени души, които са съпътствували Учителя по времето на Мойсея в пустинята, през времето на Христа, както сме минали през всички народи и сега бяхме дошли в България при Великия Учител. Ние бяхме души, които се движат през вековете с Великия Учител. Дори в писмата си Учителят до д-р Жеков понякога написваше по нещо и за мене. Поздравяваше ме като Юрданка-Ханаанка.

26. СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ

Един ден Учителят се обърна към мен и каза: „Юрданке, подай ми записките дето си ги водила, за да прочета днешната беседа, за да видя какво пише в нея“. Обикновено тримата стенографи стенографираха всяка дума на Учителя. Стенограмите се трупаха и по-късно те ги дешифрираха. В такъв случай аз трябваше да помоля някой от приятелите, от сестрите, които си водеха бележки в тетрадките, но това нямаше да бъде пълната беседа. Значи трябваше да искам от стенографите да дешифрират днешната беседа, за да се представи на Учителя. И в този момент в мене възникна един въпрос. Обръщам се към Него: „Учителю, нали Ти ги говориш тези беседи? Как не знаеш какво пише в беседата?“ „Аз ги говоря, но друг ги говори чрез мен. Духът е този, който дава Словото.“ Свих рамене от недоумение и се запътих към стенографите, за да им предам желанието на Учителя, че иска лично да прочете днешната беседа, за да види какво Духът е говорил чрез Него. Сега за мнозина това ще бъде противоречие, но онези, които знаят, че Словото на Учителя е Слово на Бога, то много добре ще знаят, кой е този Дух, който дава Словото. Това е Дух Светий, Духът на Словото.

27. БОЛНАТА СЕСТРА

Веднъж се разболя една наша сестра и легна на легло. Последователно ходеха сестри да ѝ прислужват. Съобщиха на Учителя, че една сестра в града е болна. Той им каза: „Кажете на сестрата утре да дойде на Изгрева!“ „Как ще дойде, Учителю, на Изгрева, та тя не може да става от леглото.“ „Рекох, кажете ѝ утре да дойде на Изгрева!“ Отишли долу в града и съобщили на сестрата какво е наредил Учителят. „А, това е невъзможно, аз цялата съм схваната“, извикала от ужас сестрата.

На сутринта тя се опитала да стане, краката много я боляли, но тя станала и казала в себе си: „Щом Учителят казва да отида, то аз ще отида на Изгрева“. Полека се облякла и тръгнала, бавно вървяла и накрая стигнала а Изгрева. Като я видели сестрите, които са я посещавали в града, се почудили как е възможно тя сама да се качи на Изгрева.

Този ден беше четвъртък и всички бяхме готови да тръгнем на Витоша с раници. Учителят взе една раница и я подаде на болната сестра да я носи. „Хайде сега с нас на Витоша!“ Сестрата не се противеше, тя знаеше, че щом Учителят го казва, то тя ще може да отиде на Витоша. Тръгнахме всички, като често спирахме по няколко минути за отмора. Болната сестра се изпоти на няколко пъти. Учителят я караше да се преоблича на всяка почивка и така тя започна да се чувства все по-добре и по-добре. Като стигнахме на Бивака, тя се чувстваше съвсем добре и оздравяла. Излекува я Учителят с един толкова обикновен метод, на екскурзия с раница. А пък природата извърши останалото.

28. КОПРИВА ЗА ОБЯД

Един ден трябваше да готвим спанак в братския стол на Изгрева. Така бяхме решили. Предадохме поръчката на онзи брат, който беше закупчик на стола. Той слезна в града, за да отиде на пазара и да изпълни поръчката. Връща се отново горе при нас и съобщава, че не е намерил спанак на пазара.

В това време Учителят минава покрай кухнята и Юрданка Го вижда и отишла при Него. „Учителю, какво да готвим днес? Защото не са намерили спанак на пазара.“ „Рекох, дайте на онзи там брат 15 лв., за да закупи с тях коприва.“ Посоченото лице беше брат Гради Минчев. Предадох на брат Гради 15 лв. с поръчението на Учителя да закупи коприва. Взел той парите, сложил ги в джоба си и отишъл на Цариградското шосе, за да може по него да слезе в града, та да обиколи всички пазари за коприва. Едва що стъпил на шосето, той гледа как един човек върви по Цариградското шосе с едно магаре натоварено с един чувал. „Байно, с какво си натоварил магарето?“ „Ами, набрал съм един чувал коприва и я карам в града, за да я продам.“ „Колко искаш за копривата?“ „Само 15 лв.“, отговорил човека. „Дай ми копривата и ето ти 15 лв.“ Човекът докарал копривата на Изгрева, изтърсил я в кухнята, взел си чувала и си тръгнал обратно. На обед било сготвено вместо спанак, коприва с ориз. Всички се питали, откъде толкова много коприва. А Юрданка отговаряла: „Човекът си я докара с магарето и чувала“. Всички ахнали. „А-а, човекът с магарето значи. Тогава осанна за магарето и копривата.“ Нали има такава притча в Евангелието, когато Христа влезнал в Ерусалим качен на магаре и когато народа хвърлял вейки пред нозете Му и викали: „Осанна, благословен Онзи, Който иде в Името Господне!“ А тук на Изгрева нещата се подреждаха естествено. Трябваше спанак за обед, но дойде коприва с чувал натоварен на магаре, водено от човек.

29. СКРОМНИЯТ КВАРТИРАНТ

Учителят пристига в София около 1900 г. и става квартирант в семейство Пенев. Те били духовни хора, чели окултна литература и по този начин поканили на гости Петър Дънов да им гостува на една вечеря, където се били събрали онези, които говорят, че има вече доказан невидим свят. Те имали двуетажна, хубава къща и Дънов ги попитал, може ли да остане при тях на квартира. Те се съгласили, приемат го и Му дават една малка стаичка, под стълбището, в която имало един железен креват, една твърда възглавница и доста извехтели одеала. Досещате се, че тази стаичка е била приготвена за слугинята. По онова време големите къщи са се строили от богати хора. Обикновено те са наемали слугини от Софийските села. Имало е специален пазар, където селяните си водели момичетата, за да ги цанят у някой богат човек. Та тази стаичка била приготвена за такъв случай. Дънов стоял една седмица в тази стая. Един ден мъжът казал на жена си: „Не виждал ли, че този човек не е какъв да е. Я дай да Му дадем една от хубавите стаи“. Извикали Дънов и Му посочили и предложили хубавата стая, добре подредена с чисти, хубави завивки. Той им поблагодарил отново и пак така смирено влязъл в новата си стая. По-късно Дънов, след като преминава през няколко такива къщи, накрая около 1905 г. отива да живее у Петко Гумнеров на ул. „Опълченска“ 66. И което е било най-интересното, и тук на Дънов е било посочено място за квартира една стаичка в приземния етаж, което си било нап-

раво мазе. По-късно се освобождава едната стая горе на първия етаж и Гумнерови я предлагат на Дънов, за да живее в нея. Долу в мазето по-късно се оформя трапезарията на дома, а горе в малката стаичка Учителят живее до 1926 г., след което идва на Изгрева.

Тези случки ми бяха разказани както от семейство Пенев, които станали после последователи на Учението Му, така и от леля Гина Гумнерова.

30. КОЗУНАКЪТ

На един Великден всички сме на двора пред салона на Изгрева, чукаме се с яйца и раздаваме козунаци. Обикновено всяка сестра омесваше козунак и всяка се стараеше нейния козунак да е от хубав, по-хубав, защото поднасяхме и на Учителя, както и всеки отрязваше парче от козунака и черпеше новодошлите. Така, че козунаците на Изгрева не бяха случайни и братята опитваха най-малко по 20-30 направени козунака.

От входа на оградата се задава едно куче, преминава целия двор и застава точно срещу Учителя. Стои и право в Него гледа, върти опашка без да се плаши от хората, които бяха там. Учителят погледна кучето и ми каза: „Йорданке, дай ми от козунака едно парче!“ Аз Му подадох едно голямо парче и Той го хвърли на кучето. Кучето захапа парчето, пак прекоси двора и си излезе из портата. Една сестра Го пита: „Учителю, днес за Великден имаме много гости, както от града, така и четирикраки братя, както това куче. А ще имаме ли и небесни гости?“ Учителят се усмихна и каза: „Видяхте ли това куче? В това куче бе един владика, който бе затворен в тази форма заради свои прегрешения. Той дойде да ме помоли да го освободя в идущия живот от това му състояние в тази кучешка форма. А козунакът, който му дадохме на връх Великден, от Възкресение Христово му показахме, че може да се надава на възкресение в идущия живот и да дойде отново в човешка форма“. Ето какви неща можеха да се случат дори и на връх Великден с едно куче и с едно парче козунак.

31. МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ

На Изгрева имаше градина и посадени много плодни дръвчета, при засаждането на които и Учителят бе взел участие. Пролетно време при почистване на градината и Учителя работеше заедно с нас. По средата на мястото бяхме направили една беседка от лози, а това беше любимото място на Учителя. Винаги Учителят седяше там на една пейка, почиваше или размишляваше под сенчестите листа на лозницата.

Като се върнахме от Мърчаево през есента на 1944 г. ние бяхме се събрали пак в градината, бяхме насядали около Учителя в беседката. Тогава Той се обърна към мене и д-р Жеков и каза: „Рекох, тук ще бъде Моето място!“ Посочи ни с ръка и определи точно къде да Го оставим след като си заминем.

В двора имаше няколко големи дъски и братята искаха да ги вземат, за да ги употребят за нещо. Учителят им каза да оставят тези дъски и след това се обърна към един от дърводелците: „Приберете тези дъски, защото ще ви потрябват“. Той знаеше своя край и че си заминава от земята и се приготвяше за него. Не го споделяше явно, но се чувстваше как се сбогуваше с любими места. По-късно се разбра, че Той мнозина братя и сестри предварително ги беше подготвил за своето заминаване по различен начин, къде явно, къде по Неговия любим, символичен начин на изразяване.

Веднъж отивам при Учителя малко сърдита и казвам: „Учителю, сестрите ми се сърдят, че само аз ви готвя и само аз почиствам.“ Той взе цигулката, започна да свири и да пее едновременно следната песничка: „Тя няма край, тя няма край, тя няма край!“ Учителят изпя песента, прибра си цигулката и аз се прибрах в кухнята. Там намерих онези сестри, които протестираха, разказах им какво съм запитала Учителя и им изпах песента, че тя няма край. Че човешките работи нямат край.

32. БРАТСКОТО ЛОЗЕ В ТЪРНОВО

Разболя се един наш брат в Търново, получи някакво ревматично схващане на ръце и крака, прибави се главоболие, така че не може да помръдне от леглото си. Викат лекари, изписват лекарства, братът ги пие, но положението вместо да се подобрява, то се влошава. Веднъж изохкал: „Какво не бих дал, само и само да мога да оздравея“. През цялото време жена му се моела и мислено разговаряла с Учителя: „Ако може някой да Ви съобщи, да дойдете веднага, струва ми се, че мъжът ми ще оздравее тутакси. Но как да Ви съобщя когато лекарите казаха, че едва ли ще изкара до утре“. Ето така тя мислено си разговаряла с Учителя и както била замислена изведнъж вратата на къщата се отваря и влиза Учителят: „Рекох, идвам заради болния!“

Влиза Той при болния брат, после извиква синът му, който бил млад и здрав, накарал го да му разтрие гърба, както и врата и то продължително и накрая му дали очистително. Болният брат се подобрил и заспал. На сутринта вече се чувствал по-добре и само след няколко дена той бил вече здрав.

Но след разтриването синът му се почувствал неразположен и го заболяла главата. Учителят го накарал да се пораздвижи, да насече дърва и да се поизпоти. Значи синът е взел част от бащината си болест и му е предал от себе си сила. И така брата се спасил. По понеже бил обещал пред Бога, че ако му се помогне да оздравее ще подари нещо в Името на Бога. След оздравяването си те двамата излизат с Учителя на разходка и отиват на лозето. Оздравелият брат посочва лозето и казва: „От днес това лозе става братско“. И наистина, там на това лозе и на околните лозя впоследствие започнаха да се построяват лагерите по времето на съборите в Търново. А подареното място става братско.

33. ЕВАКУАЦИЯТА

През време на войната стана опасно да се живее в София. Американските самолети почнаха да прелитат над България и да бомбардират Румъния. После българското правителство обяви война на САЩ и Англия и като възмездие започнаха да бомбардират София и обекти около гарата. Народът почна масово да се евакуира. Идваха много братя от страната и казана Учителя да се евакуира при тях, но на всички отказа. Бомбардировките над София през есента на 1943 г. зачестиха. Големи бяха разрушенията на София, но на Изгрева не падна никаква бомба. Учителят запази Изгрева. В София почти не останаха хора. Гражданите, както и Министерствата и предприятията се евакуираха.

Един ден Учителят изпрати съпругът ми Жеков с още някои приятели да потърсят място, за да се евакуираме. Те ходили към Симеоново, Бистрица, Панчарево, но никъде не намерили подходящо място и квартира за Учителя. Върнали се късно и вечерта съобщили, че нищо не са направили.

На сутринта Учителят слязъл пред салона и извикал братята и сестрите, които били към 30 човека: „Пригответе се за тръгване“. Всички си приготвили раниците и така потеглили за Мърчаево. По обед били вече в Мърчаево. Учителят вървял напред, а групата след Него и така стигат до домът на брат Темелко. Семейството излязло пред вратата, целунали Му ръка зарадвани, а Учителят казал: „Водя Ви много гости!“ „Заповядайте, ще се намери място за всички!“ Учителят влезнал първо в голямата стая докато Темелко пригответи малката за Учителя. Щом Му я подредили Той станал и влезнал в нея. Така е прекарал 10 месеца. В голямата стая се настанили братята и сестрите. Вечерно време Темелкови постилали на пода черги и там на пода се опъвали всички на земята да спят. Много са били гостите, които са идвали особено събота и неделя. Те били от различни градове и села на страната. Тук Учителят е продължил с беседите Си и са ходили на Паневритмия в местността „Бачище“. А беседи имало всяка сряда и неделя. Така тук преминали 10 месеца с Учителя и Братството.

34. ПЪЛНАТА КОШНИЦА

Един ден пристигнаха в Мърчаево две сестри от провинцията и носеха пълна кошница с праскови и няколко буци с масло. На времето маслото се добиваше по съвсем естествен начин. Млякото се сипваше в съд наречен бучка, който беше продълговат около един метър с диаметър една педя. В него се поставяше едно бутало, на което бяха издълбани няколко отвора и буталото бе закрепено на една тояга. Бучката се напълваше с мляко, половината сквасено, половината с прясно и селянката започваше с ръка да движи дръжката на буталото нагоре и надолу в бучката. Това се казваше биене на масло. След половин час движение на буталото надолу и нагоре маслото излизаше на повърхността, оттам го взимаха и го поставяха в един котел с вода, като правеха от него кръгли топки, големи колкото два юмрука и те се наричаха бучки масло. Та такива бучки с масло имаше поставени в пълната кошница.

Двете сестри влязоха в стаята и предадоха пълната кошница на Учителя. Като излезнаха от стаята аз влизам по работа при Учителя и Той ми нарежда: „Дай тази кошница с всичкото що е у нея на квартирантите на Темелко“.

В една от стаите на домът Темелков живееше един руснак с жена си, няколко деца и старата си майка. Той беше дошъл тук да живее вероятно по линията на Владо-руснака. Но аз попитах: „Учителю, но всичко ли да му дам?“ „Да, всичко и недейте пипа нищо“. Предадох кошницата на рускинята, тя се зарадва много, но мене ме беше много яд, как можа Учителя да даде всичко и да не остави нещо поне за нас, за кухнята. Тогава толкова трудно се намираще масло.

Рускинята направи на децата си баница от маслото, нахрани ги и си легнаха, а руснакът го още нямаше. Късно вечерта се прибира руснака пиян казак до фуражката си и почна да бие жената, че после децата и настава страшен плач и цялата къща се събужда. Отива Темелко да ги смири. А аз влизам при Учителя да питам какво да правим. „Учителю, руснака ще пребие жената и децата“. „Това е рекох от маслото и прасковите. Като вървяха из пътя, от Владая до Мърчаево все това си приказваха: „Толкова масло и плодове носим на Учителя, но Учителя я ги види, я не ги види, защото това ще го изяде Юрданка и другите сестри около нея“. Кога даваш нещо трябва да го дадеш от сърце без да ти се свида и да не мислиш кой ще го яде. Та сега тоя

бой е на мястото си и тая глорутия през нощта.“

През нощта не спяхме, сутринта живота започна отново, а онези сестри разбраха, че прасковите и маслото са отишли при руснаците и много съжеляваха, че са се трепали да ги носят от толкова далече. Та едни ядоха баница, после ядоха пердаха, а след това си доядоха с прасковите. А сестра ви Юрданка не близна нищо от тях, но не яде и пердах, ни праскови. Остана тази приказка за пъаната кошница, от която Учителят не яде.

35. ЦИГАНИНЪТ

Един ден идва един циганин в Мърчаево и точно по обяд застанал пред вратата на дома Темелков и търси Учителя. Аз му казвам, че не може сега да влезе, защото е зает и сега ще обядва, а да дойде по-късно след обед. Аз говоря на висок глас и затова Учителят чу разговора ни на вратата. Излезе и сам го покани да влезе вътре. Досега не бях виждала циганин при Учителя да влиза. И това видях. Обърна се към мене и нареди: „Донеси една чиния и на него“. Поднесох и на двамата яденето както трябва и се отдалечих. Като мина половин час аз влезнах да прибера чиниите. Учителят се обърна към мен: „Сестра, донеси десет лева да дадем на човека“. Аз излезнах, но бях недоволна както от циганина, така и от госта пък си казах накрая: „Хем го нахрани, хем 10 лв. ще му даде“. Донесох 10 лв. и Учителят му ги даде. Стана и изпрати циганина най-учтиво. С това искаше да ни покаже как да се отнасяме с хората, които са в нужда. И циганинът беше човек.

36. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК

Десет месеца прекарахме в Мърчаево като едно голямо семейство. Ходехме на Витоша, на хижа Острец, обикаляли сме месността и сме оставяли да преспим там по един-два дена. Затова място Учителят казваше, че има голямо духовно посещение.

Ходехме на минералният извор в Рударци, минавахме през горичката над извора и там сядахме на почивка. Имаше два бука големи, там сядаше Учителят и ни говореше за извора, за дърветата, за природата, за всичко, което ни обкръжаваше. Идвахме на извора да си правим бани, перяхме се там и си носехме вода за пиене. Учителят ми беше подарил един златен пръстен с чуден камък и като се гледаш в камъка виждаш чуден пейзаж. Един ден както съм прала дрехите на рударския извор ми е паднал камъка от пръстена във водата без да забележа. Връщам се в Мърчаево и виждам, че ми няма камъка от пръстена. Умъчнена отивам при Учителя и Му казвам как съм си загубила камъка на пръстена. Той се посъсредоточи: „Иди на извора утре порано и погледни във водата и ще го видиш“. Аз станах сутринта, отивам на извора и гледам във водата, а тя беше много бистра и го видях. Бръкнах с ръка и си го взех. Радостна се прибрах, съобщих Му новината и тогава ми каза: „Не пери повече с него! Пази го! Това е един светъл дух вграден в камъка. Това е съпоценен камък“. Този подарък от Учителя го запазих, а на вас разказвам историята на съпоценния камък.

37. ВЛАДИКАТА

В Мърчаево идваха много хора при Учителя и големци, и светски люде, както и братя и сестри. Готвехме за много хора и хубави трапези правехме. Той, Учителят обичаше много тархана. Аз често Му я правех, та аз ръководех кухнята, а сестрите ми помагаха. Братята бяха сковали дълга маса на двора и при хубаво време се хранехме навън. В Мърчаево, до къщата на Темелко Учителят откри два извора. И двата са лековити. И досега си носим вода от там.

Една сутрин влизам в стаята Му да поднеса закуската на Учителя. А Той ми каза: „Нощес много трудолюбив работник имах. Цяла нощ работи докато изкопа тая дупка, за да Ме види. На сутринта си пъкна главата и ме видя. Но беше много внимателен, няма никаква пращинка над леглото Ми“.

Аз отначало не можах да разбера за какво говори и кой проби дупката. За мен бе дупка пробита в стената. Извиках Темелко да я запуши. Той дойде и тогава Учителят каза: „Няма да я запушвате, това е голям труд на този владика, той дойде само да ме види. Провре си главата, видя ме и си отиде. Поради своите прегрешения този владика сега се е преродил в плъх. Оставете го да си живее като плъх“. И днес, който отиде в музея на Мърчаево и влезне в стаичката, ще види дупката над леглото на Учителя.

38. БЕЛИЯТ ОБЛАК

Сутрин аз трябваше да почиствам стаята на Учителя и понякога Той оставаше в стаичката, а понякога излизаше навън и се разхождаше. Един ден като чистих печката, за да я запала, поглеждам към Учителя, който си лежеше на леглото. Леглото се покри с мъгла, стана като бял облак и Учителят не се виждаше вече. Аз останах като закована и гледах право в леглото, което не се виждаше от белия облак. Постепенно облакът изчезна и видях пак тялото на Учителя върху леглото. Мина известно време и Той като че ли се върна в себе си и ми каза: „Това, което видя, недей казва никому. Трябваше да се оправят някои работи по света и Аз ходих там.“ Аз знаех, че Учителят се излъчва и ходи да спасява хората по света, потъващи параходи, катастрофиращи самолети, присъстваше при природните катаклизми и беше там където в момента се решаваха най-важните политически събития в света. Това го знаех от разговорите на другите. Но до тогава нямах лична опитност. Сега го видях и се убедих какво значи Учител. Учителят не е само в плът. Учителят е не само в плът, но и в Дух.

39. ДНЕВНИКЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Към края на престоя ни в Мърчаево Учителят ме извика и ми даде дневника си да го прочета. Аз го прочетох и Му го върнах. Казах Му: „Велики неща сте писали, Учителю. Това ще бъде най-ценната книга“. „Не, Юрданке, българския народ не заслужава. Каквото аз казах да направят, те не ме послушаха нищо и не направиха нищо. Сега ще си носят последствията. Затова иди и го изгори.“ „Нима ще изгорите такъв документ?“ „Рекох, иди и го изгори!“ И ми посочи къде да зароя пепелта. Той добави: „За Бога друго дърво за разпятие няма“. Аз отидох, изгорих дневника и с Темелко щяхме да съберем пепелта и да си я запазим. Той разбра нашата мисъл и наново ми каза: „Нищо няма да взимаш. Всичко ще сложиш в земята.“ Тогава Темелко

изкопа трап, сложихме в земята пепелта и обадихме мястото на Учителя. Това е историята на дневника.

40. ИЗ ДНЕВНИКА НА УЧИТЕЛЯ

След като си замина Учителят много сестри са ме запитвали, да разкажа някои спомени с Учителя. Аз винаги съм искала разрешение от Него кое мога да кажа и кое не мога. За себе си мога да кажа, че аз винаги можех да правя връзка с Учителя. Сега мога да ви предам някои работи от дневника. Получих разрешение от него да споделя някои неща.

Петър Дънов е сина на поп Константин Дъновски. Бил е нежен като майк и много често е боледувал. Много е обичал науката, а като ученик е бил първенец в училище. Обичал е също с голяма любов музиката и като ученик почва да свири на цигулка и то при много добър учител-чужденец. Като завършва средното си образование поп Константин Дъновски го изпраща в САЩ, където завършва висшето си образование в Бостън. Като студент по медицина е бил много добър студент, имало е случаи когато за някой болен човек професорите са казвали, че е безнадежден случай и му определяли края, че скоро ще умре. Тогава Петър Дънов се захващал с лекуването на болния и за кратко време болният оздравявал. Учил е също и философия.

Петър Дънов е живял в една квартира с още един българин, който бил много хубав и добър човек. Разбирал се добре с него. Пари за издръжка получавали от родителите си в България. Случвало се понякога издръжката да не пристигне навреме и те оставали със седмици без пари. Неговият приятел в такива моменти се отчайвал и питал: „Петре, какво ще правим сега?“ А Петър отивал на пристанището и когато пристигали параходите от Европа, пренасял багажа на пътниците без да се пазари. Когато го питали колко пари иска, той мълчал, а те сами му слагали пари в джобовете. Така вечер той се връщал с пълни джобове с пари и изкарвали месеца с тях. При други случаи вземал топуз и въже, ставал коминочистач, изчиствал комините на американците, а пък те му напъвали джобовете с пари. При всички трудности се справял с положението. Неговият съквартирант не искал да върши такава работа, считал я за обидна, затова напуснал Учителя. Постъпил в едно аристократично семейство като преподавател на децата им.

Веднъж Петър Дънов поканил приятеля си да отидат на разходка. Като излезли из града Петър Дънов го повел през едни ливади, след което навлезли в една гора, в която имало езеро. Като стигнали до езерото, там ги чакал човек с лодка. Приятелят му го запитал: „Къде отиваме, Петре?“ „Ще видиш. А сега мълчи и гледай.“ От другата страна на езерото се виждала голяма постройка. Като слезли от лодката, тръгнали към постройката, откъдето излязъл някакъв мъж, който ги посрещнал. Вътре били посрещнати от останалите обитатели много любезно. Прекарали целия ден в най-сърдечни духовни разговори. Изпратили ги също тъй любезно, а лодката ги върнала обратно. Това бил Орденът на Розенкройцерите. Неговият приятел поревнувал от посрещането и вниманието, което им оказали и решил сам да отиде при тези светли братя без Петър Дънов. Ето защо той един ден отива по същия път, навлиза в гората, търси езерото, но не могъл да го открие. Няма го на същото място. Целият ден се лутал из гората и така не намерил езерото и не могъл да посети Ордена на Розенкройцерите. Петър Дънов завършва медицина и философия. На връщане бил в Англия и там се запознава с видни личности, които се занимавали с окултизъм.

41. СРЕДНОЩНА ЕКСКУРЗИЯ

В моята барака на Изгрева се събираха много хора, четяхме беседи, молитви, пеехме песни и тук идваха много възрастни, а и млади сестри. Когато бяха много, аз говорех по-малко за опитностите си, защото те не са за всички. Всички не са дорасли и не са разбрали кой е Учителят. Трябва да прочетат много, много беседи, за да разберат кой е Учителят. А за да разкажа нещо, аз трябва да получа разрешение от Учителя. Иначе си мъча. А сега имам разрешение от Него и затова ги разказвам. И то не случайно. Да останат за следващите поколения българи.

През зимата, когато бяхме в Мърчаево сестрите и братята спяха в голямата стая, където се постилаха черги и дюшеци на пода и така се събирахме повече за преспиване. Като ставахме сутрин всичко се прибираще, изтупваше се, помиташе се и стаята бе готова. Един следобед Учителят ни рече: „Юрданке, приготи се за довечера, защото с теб имаме важна задача. В 12 часа ще те извикам“. „Добре, Учителю!“ Вечеряхме както обикновено, прибрахме се и подредихме голямата стая и налягахме всички на пода. Но аз си легнах полуоблечена на пода.

Точно в 12 часа през нощта Учителят отвори вратата и ме подкани. „Хайде!“ Всички спяха. Аз станах, взех си дрехите и обувките, облякох се в коридора, сложих си палтото и тръгнахме. Учителят върви напред, а аз след него. Посред нощ се качихме на Бачище, мястото гдето правехме Паневритмията. Аз вървах след Учителя, но като че ли не вървах, а нещо ме носеше. А имаше и голям сняг, който трябваше да се гази. Стигнахме на самата полянка и там направихме молитва. След това Той ми каза: „Остани тук. Аз ще слеза долу, а след това и ти ще слезеш“. Изведнъж Той изчезна. А наоколо мрак и студ. След малко ми се обаждат: „Слизай!“ Аз тръгнах по посока на гласа, но нещо като че ли ме повдигна. Не стъпвах в снега, хлъзгах се надолу и се намерих пред Учителя. Като пристигнах до Него, Той се обърна към мен: „Юрданке, свършихме голяма работа с теб. Имаше да се оправят много неща по света“. За какво говореше Учителят не можах да разбера и до днес. А тогава целия свят се бе запалил, войната бушуваше и милиони хора умираха по фронтовете. Всички бяха в безизходица. Някой трябваше да намери изход и да проправи път. Това бе направено през тази нощ.

42. ВОЕННАТА КНИЖКА

Когато бяхме в Мърчаево с Учителя страната бе във военно положение. Мнозина братя бяха войници, други бяха мобилизирани. Ето един ден пристига един брат в Мърчаево, за да пита Учителя какво да прави, тъй като си изгубил военната книжка. Търсил я с дни и не можал да я намери. А получил съобщение от военните власти, че го викат и е мобилизиран, но трябва да се яви и да носи военната си книжка. Учителят го изслушал, усмихнал се и рекъл: „Питайте сестра Юрданка Жекова къде ви е книжката“. Братът отива при Юрданка, разказва ѝ цялата история за загубената книжка и накрая добави: „Учителят ми каза, че ти ще ми посочиш къде е загубената военна книжка“. Тя го поглежда, отваря уста и казва: „Книжката ти е паднала с другите книжа зад гардероба“. Той се сбогувал с всички и си тръгва. След няколко дни се получава писмо, в което пише, че си е намерил книжката зад гардероба. Благодареше на всички, и на Учителя, и на ония, които имат дарби да пророкуват и да виждат.

43. ОСВОБОДЕНИЯТ ПРЕСТЪПНИК

Като бяхме в Мърчаево направихме няколко екскурзии към връх Острец. Групата се проточваше на стотици метри, защото пътуваха и млади, и възрастни. По едно време една от сестрите, Софка, изостана назад. Учителят се спря и специално посочи да я поизчакаме, за да може да се прибере към основната група. Ние сме седнали и почиваме. По едно време Софка пристига много разтревожена и объркана. „Учителю, видях на едно дърво да виси човек обесен.“ „Не се тревожи за него. Той виси там от векове, понеже престъплението му е много голямо.“ „Учителю, като минавах покрай него, чух, че някой се моли. Като се обърнах и го видях обесен на дървото. Обесен, ама говори и ми се моли. Изплаших се много. Оня иска да го освободите.“

Ние всички се оглеждаме и вече разбираме, че тя е видяла онзи да виси на дървото, но това е етерният му двойник, който е закачен там от векове. А тялото му отдавна е изгнано в земята и то не от вчера, но от векове. Накрая Учителят каза: „Ще бъде свободен!“ Ние всички си отбърнахме и след малко поехме отново по нашият път.

44. ОБРЕДНИТЕ ХЛЯБОВЕ

През лятото, в Мърчаево има един празник за плодородието. На този ден жените месят хлябове и носят плодове в черквата за благословение. В такива случаи свещеникът чете молитви и благославя хлябовете и плодовете. А онези мърчаевки, които са от Братството отиват при Учителя и Му съобщават, че тая неделя ще ходят на черква, понеже е празник на плодородието и те откакто се помнят винаги го празнуват. Учителят ги изслушал и казал: „Какъвто ви е обичаят, направете си го“. Сестрите-мърчаевки пригответе обредните хлябове, взели плодове и отишли на черквата.

Свещеникът благословил на всички жени хлябовете и плодовете, но техните подминал и не ги благословил. А сестрите му рекли: „Отче, ами нашите пити защо не благославяш?“ Обърнало се отчето ядовито към тях: „Вие си имате поп у къщи. Той да ви ги благославя!“ И ги отминал. Ядосали се сестрите, грабнали си питите и плодовете и пристигат при Учителя разплакани. Разказали за постъпката на попа и какво им казал за попа у Темелкови. Учителят не казал нищо, изгледал ги и си влезнал в стаята. На другата неделя попа умрял и мърчаевци присъствали на погребението му. А обредните хлябове, които ги бяха носили в черквата сестрите ги върнаха обратно и на обед ги сложиха на масите вън. Беше неделя, а имаше много народ. Тогава всички казаха своята обикновена молитва, която казваме преди ядене, след това се протегнаха десетки ръце, разчупиха хлябовете и накрая се оказа, че на братската трапеза те бяха изядени от гостите. Та така бяха благословени обредните хлябове на пейките пред дома Темелков и то не от одного, а от общата молитва на всички присъстващи.

45. ГРЪМОТЕВИЦАТА

Намираме се няколко сестри при Юрданка Жекова на разговор. След малко на вратата се тропа и сестра Янка от ул. „Бъкстон“ пристига малко разстроена. „Сестра Юрданке, знаеш ли каква сцена ми направи моя син днес? Грабна портрета на Учителя, който беше закачен на стената в хола и

отива към балкона, за да го изхвърли навън, та тоя портрет да не го виждам вече там. Аз припиших: „Как можеш да говориш така, като аз от малък съм те водила при Учителя и Той те е благославял“. Измъкнах портрета от ръцете му и го прибрах. Но толкова ми е мъчно, че дойдох да ти се оплача.“

Юрданка я изслуша най-сериозно и отсече: „Момчето ти ще пострада“. Ние останалите се опитахме да смекчим обстановката, но Юрданка беше непреклонна. „Това ми каза моят ръководител да ти предам.“

След един месец, той и малкия му син отишли да берат ягоди в едно село при приятели. Към обяд се задава буря и дъжд и те застанали всички под едно дърво. А той, синът ѝ излезнал на дъжда, за да го намокри, защото чувал, че такъв летен дъжд е полезен. Съблечен бил гол по гашета и изведнъж се чува трясък и гръм пада от небето и го убива на място. След няколко дена дойдоха и ни съобщиха, че онзи, който искал да къса и хвърля портрета на Учителя от балкона го сполетяла беда. Ударил го гръм и го убил на място.

46. ПЕТТЕ ЧАСОВНИКА

В стаята на Учителя в Мърчаево имаше пет часовника, които Учителят ги курдисваше всеки ден и ги наблюдаваше. Ние ги виждахме, че те вървят и отмерват времето и смятахме, че Учителят ги е събрал, за да види кой най-точно ще върви, защото някой от тях изоставаха, други вървяха напред с по няколко минути. Като се завърна Учителят с Братството в София, на мен ми каза следното: „Юрданко, тебе те оставям при часовниците, да ги курдисваш всеки ден докато дойдат да приберат багажа“. Те бяха пет на брой, но различни по големина. Аз останах, стоях два дена, но никой не идва. Домът Темелков се беше изпразнил и изведнъж ми се видя, че тук е пусто и празно без Учителя. Реших, че тука няма повече живот за мене и няма какво да правя, затова реших следното: Курдисах часовниците, оставих ги на масата и сама пристигнах в София. Като разбрал Учителя, че съм се върнала на Изгрева, ядоса се много. Извика ме веднага. „Защо дойде и остави часовниците в Мърчаево?“ Аз не знаех какво да кажа. Не очаквах, че съм направила кой знае каква грешка. „Ами гладна ли да стоя в Мърчаево?“ Той се обърна към брат Гради: „Дай ѝ кашкавал да се наяде и веднага да се върне в Мърчаево.“

Наядох се, дадох ми и едно голямо парче кашкавал за Мърчаево и тръгнах веднага обратно. Из пътя плаках много за това, което направих, че ядосах Учителя и бях толкова непослушна. След няколко дни дойдох с кола, прибрах багажа и мен и заедно с часовниците се прибрахме на Изгрева. Там му занесох часовниците и Му ги сложих на масата. Той ги подреди и започна да ги наблюдава как работят. Аз гледам, че това са часовници като часовници и нищо повече. По едно време Учителят се обръща към мене: „Юрданке, тези пет часовника представляват петте континента и чрез тях аз наблюдавам как се движи живота в тях и какво става по света.“ Тогава разбрах, че тези обикновени часовници Той ги бе превърнал в нещо друго. Чрез тях ръководеше живота навсякъде по света. Как ставаше това можехме само да гадаем.

47. СТАРИЯТ И НОВИЯТ СВЯТ

Когато бяхме в Мърчаево научихме, че на 9.IX.1944 г. руските войски са навлезли в България и с тях комунистите дойдоха на власт. Изминаха ня-

колко месеца и те почнаха да въздават възмездие на своите политически противници. Някои бяха недоволни от това и отидоха да питат Учителя кога ще си отидат комунистите от власт. Отговори им: „Те едва сега дойдоха, а вие питате кога ще си идат“.

Друг Го запитва: „Учителю, защо комунистите като поздравяват стискат юмруци и вдигат ръка?“ „Като вдигат юмруци показват как ще ви изстискат като лимони.“ Трети запитват: „Учителю, как може такива прости хора да ни управляват! Комунизма ще разруши всичко.“ А Учителят отговаря: „Нали знаете, че когато някой иска да построи нова къща, трябва най-напред да разруши старата. После викат бедните, гладните, простите, циганите и те развалят. Като трошат и грабят. А след това идват инженерите и те почват да правят плановете, как да построят новата къща. Това представлява светът сега. Най-напред ще се разруши всичко. Ще огладнеете и ще осиромашеете. И след това ще дойдат инженерите, техниците, които ще построят новия свят, но за това се иска време. Те ще извикат онези, които ще изкопаят основите, после ще извикат зидарите, които ще иззидат къщата, после ще извикат дърводелците и постепенно ще извикат всички останали, които ще участвуват в строежа на къщата. Така дълго, дълго ще се строи новият свят, но в него ще взимат участие всички.“

Като се върнахме на Изгрева от Мърчаево, в разговор Учителят ни каза следното: „Сега ще работите дълго време на групички по домовете. Това ще бъде докато изтече мътната вода. След което ще се дадат условия наново за работа. Моето Учение ще залее целия свят. То ще бъде Учение на Любовта и на Истината. Братята не ме послушаха и не възприеха моят план за Изгрева. Затова аз го предавам на други, за да построят. След време Изгревът ще бъде най-високото духовно място. Това ще бъде новият Ерусалим.“

Ще се явят много търговци, които ще спекулират с моето Учение и ще се опитват да изопачават моите беседи. Но за това те ще си отговарят. Аз съм дал всичко в беседите как да служите на Бога, как да живеете и да не грешите. Който изпълнява това, което съм дал ще има благословение от Бога.“

Ето, това е притчата на Учителя за стария свят, който си отива и за Новия, който трябва да дойде.

48. СРЕДНОЩНИ ГОСТИ

В Мърчаево имаше един брат Пешо, който със сестра си Търса са сватове на Темелко и по професия беше юрганджия и е работел в София. Една вечер, когато се връщал от работа в Мърчаево, запътил се към неговата малка къщичка, която се е намирала над ресторантчето в центъра на Мърчаево, в един бряг на една малка височина. Братството с Учителя са в Темелковия дом. Пешо приближава към къщичката, доближава до нея и чува голяма глъчка вътре. През прозореца вижда Учителя. Чува, че Учителят разговаря с приятели. Постоял отвън, не посмял да влезне в къщичката си, понеже разбрал, че Учителят си е поканил гъсти в нея и не пожелал да Го смушава. Било късна вечер и накрая решава да отиде при сестра си Търса и да преспи при нея. Стоял пред къщичката, слушал говора им, но не разбрал нищо от него. Сетил се, че това са среднощни гости, които е поканил Учителя в неговият малък дом, който е бил чист, уютен. Така Учителят и среднощните гости не са били обезпокоявани от никого. Петър се обърнал и тръгнал да преспи в дома на рождената си сестра Търса. А дъщерята на Търса е женена за големия Темелков син Велин, който ражда преродения му син Костадин, когато нарекли Петър.

49. ДОМЪТ НА ЮРДАНКА

В дома на сестра Юрданка Жекова се събирахме всяка неделя до десет сестри. Понякога идваха и братя, но вратата на домът ѝ беше отворена за всички. Приемаше ни с усмивка. Понякога идваха гости от провинцията. На празници сме се събирали от пет часа сутринта на беседа, а след това и на обща трапеза на обяд. Тогава времената бяха такива, че Изгрева беше разрушен и властта беше забранила всякаква дейност на Братството. До къщичката на Юрданка в двора Савата бе построил голяма триетажна къща. Савата много се страхуваше, като се събирахме у Юрданка, да не би като възмездие властите да му вземат къщата, защото той живееше сам в триетажна къща. Но Юрданка беше много смела. Тя имаше предчувствие и ясновидство. Много неща, които ми е казвала са ставали точно така.

Понякога когато не можехме да се съберем на празници у тях, тя ни водеше в Мърчаево, оформени в една малка група. Спяхме в дома на брат Симо и сутринта отивахме при Темелко на беседа, а след това общия обяд го правехме у брат Симо. С братята и сестрите от Мърчаево прекарвахме в приятни разговори и спомени за Учителя. А след като си замина брат Симо, започнахме да се събираме на Петровден и през септември у брат Темелко на обяд на двора. Всяка неделя в Мърчаево имаше беседи в пет часа сутринта и в 10 часа, които биваха посещавани от софиянци и от провинцията. А Мария Златева от София свиреше на цигулката песните, които пеехме.

Как записах спомените на Юрданка Жекова? Тя имаше завършено основно образование и можеше да чете беседите сама. След беседа тя ми казваше, че в този ден е получила разрешение от Учителя какво да ми разкаже от времето на Учителя. Жалко, че отначало аз не записвах, а само слушах и това се отнася за онова време когато Юрданка е живеела във Варна. По-късно се усетих и започнах да си водя бележки. Тя всеки път предварително се подготвяше какво да ми разкаже. Тя разказваше, а аз си водех бележки. Така, че спомените на Юрданка Жекова, за да се запишат главната заслуга имаше Юрданка, която бе решила да ги разказва. А пък аз ходех при нея, за да слушам разказите за Учителя и Братството по онези години.

Юрданка Жекова е родена на 1.01.1896 г. в с. Келифарево. Били са 9 деца. Замина си на 1.01.1978 г. в седем часа вечерта. На 9.11.1978 г. правихме 40 дена от нейното заминаване, след което аз реших да напиша всичко, което ми е говорила за Учителя и своите опитности с Него. След това се яви онзи човек, който събираше опитностите на приятелите и бе започнал да ги публикува и аз се съгласих да му ги дам за печат.

50. ЦВЕТАНА СИМЕОНОВА

Аз много обичах да разговарям с възрастните братя и сестри, които са били близо до Учителя, за техните опитности с Него. През 1970 г. аз започнах да посещавам Братството на Изгрева и най-напред се срещнах със Симеон Симеонов и жена му Цветана Симеонова. Тя беше художничка и в нейното ателие се събирахме и там се четяха беседите на Учителя. Тя беше много мил човек и прекрасна сестра. Разказвала ми е много неща за Учителя, за времето прекарано с Него по екскурзии. Ще ви предам един случай, който тя ми разказваше. Дворът и къщата на Симеон Симеонов бяха откъм източната страна на градината. От ателието на Цветана се виждаше мястото и гробът

на Учителя. След като си заминал Учителя, много сестри са споделяли пред Цветана, че някои от тях са Го сънували, а пък други са Го виждали на яве. А пък тя нито Го сънувала, нито Той ѝ се обаждал по някакъв начин. Преди да си легне всяка вечер тя заставала до прозореца в ателието си, гледала мястото на Учителя и така си правела молитва.

Една вечер застанала на колене и почнала да се моли на Учителя защо само на нея Той не се е явявал и заради това тя изпитвала такава мъка по Него. И както се моела, нещо изтряскало около нея, стената изчезнала и тя гледала направо в градината и гробът на Учителя. Той се издигнал целият в бяло и започнал да се приближава към нея. Тя се изплашила и силно извикала, Симеон дошъл при нея, доведен от нейния силен вик, но гледката пред очите ѝ изчезнала. Тя му разказала за видението си, че се е изненадала и че се е уплашила. Симеон ѝ се скарал и казал: „Затова не ти се явява Учителят, защото не си готова още да Го видиш“. Така Цветана вече имала своя жива опитност, че Учителят е жив и че онова, което са разказвали другите за явяването на Учителя е нещо, което е неоспоримо.

А аз като ви разprávям тази опитност на Цветана Симеонова, винаги когато отивам в градината при мястото на Учителя и се приближавам до елипсата, си представям този случай и това видение на сестра Цветана и винаги се вълнувам.

51. МЕТОДИЙ ШИВАЧЕВ

Две години преди да си замине Методий Шивачев се видяхме с него на хижа „Мусала“ на 22 юни. Там имаше много братя и сестри, около 30 човека, бяхме наклали огън и пеехме братски песни. Виждам, че Методий идва от голямата хижа към огъня, аз изтичах да го посрещна и много се зарадвах, защото ми бе приятно да разговарям с него. С него беше и жена му Ричка. Попитах го дали ще се качва на следващия ден на връх Мусала, но той ми съобщи, че е възрастен и че не може да се изкачи до горе. Тогава аз реших да остана при него, понеже предния ден бях се качвала на Мусала. Целият ден ние разговаряхме и той ми разказваше за живота на Братството. Разказа ми как като студент почнал да посещава на ул. „Опълченска“ беседите на Учителя и след това всяка сутрин е придружавал Учителя когато са излизали да посрещат изгрева на слънцето в местността „Баучер“, което по-късно се назовава Изгревът.

52. ИСТИНСКИЯТ КОМУНИЗЪМ

Веднъж Методий Шивачев излизат с Учителя от дома на Гумнерови, където живее, за да направят своята редовна разходка на мястото на Баучер. Къщата, в която живее Учителят е била къща близък, като от другата страна е живеела баба Параскева със своите деца. Синът ѝ Георги Димитров по същото време отваря вратника и излиза на улицата. Той поздравил Учителя и тримата тръгват заедно. Отначало говорят за обикновени работи, но по едно време Георги Димитров се обърнал към Учителя: „Г-н Дънов, ние с Вас се борим все за благото на тоя народ, как да го подобриме. Кажете ми, ще дойде ли комунизма в България“ Учителят му отговорил: „Ние се борим по различни начини. Аз с Любовта, а вие с насилие. Комунизмът ще дойде в България, но ще бъде „недоносче“. След това Учителят се обърнал към Методий: „Кажи Методий кога ще дойде комунизма в България?“ „Аз мисля, Учителю, че до

2100 година ще дойде." Тогава Учителят добавил: „До 2200 година ще настане истинския комунизъм, тогава няма да има граници и хората ще пътуват накъдето си искат без визи. Ще работят по 2-3 часа на ден, а другото време ще употребяват за културни нужди". Така завършил този разговор. А ние проверихме от 1945-1990 г. думите на Учителя за родилото се „недоносче". Излезе наистина „недоносче".

53. ВОЕННАТА БЛОКАДА

Методи Шивачев продължаваше разказа си.

По онези години властите гонеха комунистите и те минаха в нелегалност. В квартала „Юч бунар", който е работнически квартал и главно от преселници от Македония, се извършва военна блокада за залавяне на нелегални комунисти. Казахме, че домът на Гумнерови е къща близък с дома на баба Парашкева, майка на Георги Димитров. По едно време Елена, сестрата на Георги Димитров изплашена влиза от другата страна на къщата, търси и моли Учителя да я укрят, че навън има блокада и ще бъде заловена. Учителят извиква сестра Василка и ѝ казва: „Рекох, заведете сестрата долу в кухнята, дайте ѝ, сложете ѝ бяла кърпа на главата и нож, да бели картофи". Това Василка изпълнила. След малко пристига и Георги Димитров. „Г-н Дънов, скрийте ме някъде, че ще ме арестуват!" Стаичката, в която седеше Учителят беше малка, имаше едно бюро, стол, на който седеше Учителят и една стойка, закачалка на вратата. Учителят му казал: „Застанете зад вратата!" След малко идват военните и един от тях отваря вратата, но не влиза вътре, а само държи вратата полуотворена и пита: „Извинете, г-н Дънов, че Ви безпокоя, но търсим един престъпник". Учителят ги погледнал: „Търсете!" Те се извинили и затворили вратата. Така Георги Димитров останал зад вратата неоткрит. След като военните напуснали къщата, то Учителят дал палтото си на Георги Димитров да го облече и сложил шапката си на главата му и го изпратил: „Рекох, върви и не се бой!" Той излязъл през вратата на улицата и в момента когато доближил до войниците, които били направили кордон около квартала, излезнало едно малко бяло кученце и започнало да лае. Войниците се залисали в кучето и така Георги Димитров минал през кордона от войници и така пробил военната блокада. А след това напуснал страната и заминал в емиграция.

54. НЕБЕСНАТА ПАНЕВРИТМИЯ

В първите години Учителят с приятелите е правил екскурзии до връх Мусала. Една година Методий Шивачев с една група пристигат на хижа „Мусала". Времето било мрачно и леко ръмвяло през гъстата мъгла. Пристигат тук на езерото, тогава голямата хижа не е била построена. Разтоварили раниците край езерото и някои братя казали: „Учителю, ще имаме време да се качим на върха Мусала преди да се е стъмнило". Учителят рекъл: „Добре, но трябва някой да остане тук, да разпъне палатките и да запали огън, за да заврят чайниците". Но никой не казал, че ще остане. Тогава Учителят погледнал към Методий: „Добре, Учителю, ще свърша аз тази работа." По това време Методий си мислел, че ето той е най-младия и вместо той да хукне да се катери към върха, то сега е останал тук, а пък старите как ли ще се качат горе. Смятал, че всичко е обърнато. Разпънал палатките, накарал от клековете голям огън и затоплил чайниците. Пристигнали братята от

върха Мусала, почнали да се сушат на огъня и да пият гореща вода. А той си помислил, че докато се изсушат и пият вода, то той ще отиде до върха Мусала и ще се върне също по светло. И без да се обаждат на Учителя, той тръгнал към върха. Но много бързо се стъмнило и някаква светлинка започнала да му осветява камъчетата, по които стъпвал и му посочвала пътеката и така стигнал до върха, като през всичкото време пътят му бил осветен. Пристигнал на върха и вдигнал поглед нагоре, да благодари на Бога и вижда на небето очертан един голям кръг и двойки играят по него и една чудна музика свири, но двойките играят и кръгът е толкова правилен, както и разстоянието между двойките е еднакво. Методий ги гледал в захлас. Не смее да си сваля главата да не би да изчезне гледката. Така гледал докато се затвори небето и изчезне видението. Поблагодарил на Бога, но от радостното възнеение очите му сълезели. Така щастлив тръгнал надолу, а светлината пак го придружила и му осветявала пътя до долу, до езерото. Пристигнал в лагера, а братята били легнали в палатките и спели. Учителят стоял край огъня и го чакал. Като пристигнал до огъня и тъкмо се канел да каже на Учителя какво е виждал, то Той го преварва: „Всичко това, което видя горе на върха на небето, ще го свалим долу“. Аз започнах да Му разказвам каква музика съм чул горе и колко хубаво са играели двойките в правилен кръг и че разстоянието между тях е било еднакво.

И от тая година Учителят даде Паневритмията за Бялото Братство. Като играем правилно Паневритмия ние се свързваме с невидимите братя и сестри и тогава черпим от тях духовна сила. Затова братята и сестрите трябва да се стремят да има правилен кръг при Паневритмията, да се спазва разстоянието помежду им, за да отговаря земния кръг на Паневритмията на небесния кръг от небесната Паневритмия и да правим връзка с нея. Учителят каза по тоя повод: „Там горе се играе всякой ден Паневритмия. И когато сте истински съсредоточени в нея и сте в молитва и болен да си, ако успееш да направиш връзка с нея, то ще оздравееш“.

Ние тук сега като играем Паневритмия не спазваме разстоянието, което трябва да има между двойките, което трябва да бъде най-много два метра. Трябва да играем в правилен кръг и да сме зад онази двойка, която е пред нас. Кръгът трябва да бъде правилен и да не бъде прекъсван. По време на игра трябва да бъдем съсредоточени, да не се говори и които знаят думите на Паневритмията да си я пеят в себе си. Тогава ще имаме и полза от Паневритмията, защото ще имаме пряка връзка с небесната Паневритмия.

55. НА ПЪТ ЗА СТРАНАТА ХАНААН

Бележка на редактора: С Юрданка Жекова се познавам от 1970 г. При срещата си с нея аз предложих своя план да се запишат нейните опитности по времето на Школата с Учителя. Тя ми отговори, че специално ще пита Учителя когато направи вътрешна връзка с Него и след това ще ми съобщи дали се разрешава. След една седмица аз получих отговор, че тя е питала Учителя и Той е разрешил. Отначало смятах да отида с магнетофон и да записвам подред. По това време бяха направили поредният обиск на Изгрева и милицията беше иззела литература. В нейния дом непрекъснато прихождаха хора и аз в никакъв случай нямаше да остана скрит от погледа на останалите. И някой щеше да ме предаде на милицията, за да ме отстрани и да ме спре в моя план. В това бях убеден. Споделих опасенията си с Юрданка и тя се съгласи с мен. Тогава помолих Цанка Екимова, като ходи и посещава Юрданка да вземе една тетрадка и да записва. Цанка се съгласи, а

Юрданка отново трябваше до пита по вътрешен път Учителя дали е съгласен. Получихме съгласието и Цанка отиваше и записваше колкото можеше. По-късно тази тетрадка ми беше предадена. След това помолихме Юрданка да ни предаде писмата на Учителя до Иван Жеков, за да ги препишем, за да бъдат приложени към нейните спомени. Отново тя трябваше да иска разрешение от Учителя. Получихме го. Цанка ги взе, преписа ги, а аз чрез един фотограф ги преснех, след което ги върнахме.

След като се запознах с тетрадката на Цанка Екимова отидох при Юрданка и споделих, че е дала много малко опитности. А Цанка беше заминала за Габрово. Тогава Юрданка ми каза: „Слушай какво ще ти кажа, брат. Аз ще си намеря човек на когото ще диктувам, за да ги запише. Той ще свърши работата. Но горко ти ако ти не си свършиш работата докрай, защото си поел обещание пред мен“. Изминаха 20 години от тогава. При една среща с Радка Левордашка разбрах, че тя е лицето, което на времето Юрданка е избрала, за да диктува своите опитности. Помолих я да ми ги предаде за печат. Тя подреди бележките си и ги преписа в един голям син тефтер, който лично ми предаде. След като работих върху нейния материал разбрах, че тя си е свършила работата и онова, което ми предава има голяма стойност. По този начин включих материалът написан от Цанка Екимова, на Радка Левордашка и писмата на Учителя до Иван Жеков. Една работа бе свършена, в която взеха участие много хора, но мога да твърдя, че до последния ред вземаше живо участие и Юрданка, която отдава е в невидимия свят.

Тук трябва да отбележа, че Юрданка е завършила основно образование, което по онова време се равнява на четвърто отделение. След като се завърши четвърто отделение се учи още три години, което означава, първи, втори и трети клас, след това има изпити и се дава свидетелство за завършено прогимназиално образование. Всички онези, които завършат трети прогимназиален клас по тогавашните закони могат да учат някакъв занаят след което получаваше майсторско свидетелство, а без такова свидетелство тогава не можеше човек да упражнява своя занаят. Това се следеше строго от данъчните власти и беше в сила до 1945 г. Тогава България беше страна на селяни и занаятчийци. За всички ученици от Школата, особено онези, които бяха със завършено висше образование в техни очи Юрданка беше необразована и неписмена. Когато лично я помолих да си напише опитностите, тя ми отговори, че това не може да стори, че е слабо писмена. Ето така седят нещата и всички онези, които са виждали, че Юрданка е можела да чете беседи трябва да знаят, че тя не можеше да си напише опитностите. Написаха ги онези, които са писмени и могат. А работата ѝ я свърши онзи, който може и който бе изпратен за това. А опитностите ѝ представляват безценен исторически материал за една отдавна отминала епоха.

Ето така с Юрданка-Ханаанка влезнахме в страната Ханаан, който станa Духовния Изгрез на света.

56. ПИСМА ОТ УЧИТЕЛЯ ДО Д-Р ИВАН ЖЕКОВ

София, 16.I.1919 г.

Любезни Иван Жеков,

Получих вашето отворено писмо. Идеята ви относно списанието е добра. Но името „Сила и Живот“ не трябваше, понеже то е мотото на моята книга и ще се срещнат ред недоразумения. Турете името „Обнова“. Аз не ви съветвам да турите и името „Вяра“. Те са свещени имена и така се профанират в обикновения живот. Да видим първия брой. Аз мога да ви дам по нещо.

Имам ред беседи ненапечатани и може от тях някой да печатаме във вашето списание, ако всичко върви благополучно. Може да ви изпратя само „Братство, единство“. Дайте ми вашия точен адрес. Аз ви писах отворена, получихте ли я? Господ да ви подкрепя и води в добрите ви намерения към бъдещата „Обнова“.

Моят привет вам и на всички приятели.

Ваш П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

София, 10.IV.1919 г.

Любезни Иван Жеков,

Получих писмото ви. Животът на земята е училище, от всичко трябва да се извади поука, която хвърля светлина върху пътя. Каменното сърце на човека да се отнеме и да му се даде от плът ангелска, направено от Любов, изпълнено с Обич Божествена и обградено с Дух на познание.

Ти минаваш сега през огънят на Божествената чистота. Вашите в другия свят са добре. За теб сега настават условия за по-добро разбиране на живота. Външното не всякога представя вътрешното. Бъди добър и весел духом. Между небето и земята има тясна връзка. Външните недоразумения временно потъмняват доброто у хората. Сега се кове бъдещата съдба на християнската култура. Онзи звяр, в 13. глава и числото 666 има тройко значение. Там казва, че е число на човек. Той ще дава на хората с купони да взимат всичко. То означава всички човешки лъжливи системи и учения, които отдалечават човека от правия път на Любовта. Числото 666, това е смърт, разрушение, събрано дава 18 число на човешки погрешки, събрано втори път дава число 9, число на ликвидирание на всички стари сметки. На християнски език означава възкресение. 3 - смърт, 6 - спожертвование, 9 - възвисение. 3 - слизание, 6 - труд, еволюция, 9 - братство, равенство. 666 - животинство, грубост, война, алчност. И всички, които имат тия качества особено държавни глави водители са 666. Това е плътта, света и дявола в тоя свят в днешния ред на нещата. Болшеvizмът е другата страна на християнството. Учението само по себе си не е лошо, но които го прилагат. Монархите прилагат тяхното право със смърт, а така и болшевиките. С каквото мярка мериш, ще ти се отмери. Дяволът се е разделил. Болшеvizмът това е краят на века на миналото. Бъдещето е велико. От всичко това ще излезе великото добро за човечеството. Гледайте със светло око на това, което иде. „Божие добро е човешкото зло, и човешкото добро е Божието зло.“ Царството Божие с Любов се взема, с обич се държи и с Дух се крепи.

Поздрав на всички.

П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

София, 3.VI.1919 г.

Любезни Ив. Жеков,

Идеята ви с водолечението е добра. Приложете я като средство да се упътват страдающите в правия път на живота. Великата наука да се научи човек да живее тъй както първоначално е било, е най-доброто изкуство. Дръжте предвид широките рамки на Христовото Учение. „Първом Царството Божие и всичко друго ще се приложи.“ Това е велик закон за земята и „правдата Негова“. Това е за „Живота“. Вие сте в прави я път. Вода, топлина, светлина, храна, лекуват всичко и създават всичко. Водата е носителка на живота, топлината е носителка на Любовта, светлината е носителка на Истината, а храната, на добродетелта. Любовта създава условията, Светлината с Истината ги оформява, а добродетелта им създава основа.

Моя поздрав на всички приятели. Мирът Божий да пребъдва с вас.

Дънов

София, 20.X.1919 г.

Обични Иване,

Получих писмото ти. Идеята ти е добра. Аз говорих с един наш приятел. Той наскоро ще дойде във Варна, сам да види тия лозя. Той е г-н Котев. Ще бъдете тъй добри да го заведете да ги разгледа. Той му допада тая идея. И ако му се ареса мястото, може да спомогне много в покупката на тия места.

Най-после ще стане това, което е най-добро. Времето работи за добрите мисли и желания да се реализират.

Надявам се, да сте добре. Лозето ви как е тая година, има ли грозде. Ако бих имал малко време бих решил да навестя Варна. Но засега съм занят.

Поздравете г-н Стойчев, Иванов и всички други приятели. Вие всички там във Варна сте юнаци. Има нужда от юнаци в тия времена. Юнаците, това са вдъхновителите на народния дух. Вдъхновение, това е Божие благословение.

Поздравете и нашата сестра.

Ваш верен Дънов.

(Свещеният подпис)

12.IX.1920 г.

Любезни Иване,

Писмото ви получих. Аз се радвам за вашия поход. Нема Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов. Това е смисълът на земния живот. Физическият живот е резултат на Божествения.

На Елена може да пишете чрез Теню Стефанов, учител ул. „В.Търново“ No 30, Пловдив.

Аз ще се постарая да ви навестя. Нашата другарка Юрданка прекараха добре тук още няколко дена.

Варна сега има своите приятности. Предайте моите поздрави на всички приятели.

Ваш верен П.К.Дънов

(Свещеният подпис)

София, 8.V.1921 г.

Любезни Иване,

Да се живее в Любовта, да се върви по пътя на вярата, да се реализира надеждата на земята, това е смисълът на сегашния живот. И години трябва да минат да се схване Любовта в нейната същина, вярата в нейната възможност, надеждата в нейната дейност. И всичко се движи в тия живот около тия три сили на душата. Да любиш, да вярваш, да се надяваш. Любов в живота, вяра в умът, надежда в душата. Бог е Любов и велика е тази мисъл. Леко става на душата когато знае, че Любовта е навсякъде. Моят привет и поздрав. Любовта да топли сърцата ви и на двама ви, а така също на всички приятели и братя. Сега се учат хората да се обичат. Човек мъчно се отказва от своя стар път. Но Любовта най-после ще възтържествува за винаги. И тогава ще дойдат блажените дни на съзнателния живот.

Само Божията Любов

(Свещеният подпис)

София, 8.XII.1922 г.

Любезни Иване,

получих вашето писмо. Опитността ви ме радва. Живота на Земята е велика школа за Духа. Чрез постоянните преживявания човек добива знанието на Мъдростта и благодатта на Божията Любов, която внася в душата оня мир, който с думи не може да се изкаже. Само Божията Любов носи в себе си вечната виделина на Истината. „Глава на Твоето Слово е Истината.“

Вложи Истината в душата си и ще придобиеш свободата си: Внеси

светлина в ума си и Мъдростта ще ти даде знанието си: Приеми чистотата и Любовта ще те посети и ще придобиеш пълния смисъл на живота.

Ние сме нагласили около дванадесет окултни упражнения до пението, но те ще дойдат с лекциите, които ги следват. Сега обясняваме надлъж и шир окултната музика.

Само Божията любов. Поздрав на Юрданка. За идване ще си помисля.

(Свещеният подпис)

София, 12.III.1924 г.

Любезни Иване,

С Ангел Келешев ти изпращам Високия Идеал. Прочети го и си отбележи в него най-доброто, което допада на твоята душа. Любов, Мъдрост, Истина трябва да стоят в душата ни от всичко по-горе. По вашата работа само лично бих ви говорил.

Бог е Дух и които Му се кланят с Дух и Истина трябва да се кланят. Аз желая вие да се примирите с маловажните неща да не стават спънки за Любовта. Где може да се съберете, това е второстепенна важност. Разумният ученик на Божествената школа се подига по-горе от всички изкушения.

Аз зная Господ ще ви упъти да разрешите тоя въпрос според Неговата воля. Само Божията Любов.

(Свещеният подпис)

София, 1.I.1925 г.

Любезни Иване,

Може да преведете първата беседа от първата серия на италиански, да направите проба. А вашата идея да напечатате някои от беседите в малък джобен формат на български, не забравяйте.

Когато дойдете в София ще поговорим по-нашироко върху някои висящи въпроси.

Мира Господен да бъде с вас и домашните ви. И на Юрданка.

Само Божията любов.

(Свещеният подпис)

София, 15.IV.1925 г.

Любезни Иван Жеков,

Светлината носи винаги нещо отраднo за душата. Тя внася топлина в живота и му придава особена мекота. Зная, ти се трудиш да ходиш денем, за да не се спъваш. Не оставя и да ти турят очила, през които по-ясно да виждаш. Толкова очила, колкото Бог е положил в очите на душата те са достатъчни. Дръж Любовта високо. Ходи с крилата на Мъдростта. Дишай чистия въздух на Истината и винаги ще бъдеш свободен. В грешките на хората много не се чопли. Счупено, изядено не търси. Ново направи, ново извади от хранилището на живота. Сегашните хора са деца. Живеят само в сънища и мечтания. Докато си в тях, всичко е реално, но щом се събудиш, всичко изчезва. Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. Затова: Люби Бога, Мъдростта, Истината.

Това е за тебе Иване на Стария Завет и за Юрданка реката за Ханаанската земя. Тури си крака от Стария завет в Новия.

Кръщавай другите с вода, но гледай и ти да се кръстиш с Дух. С вода лесно става, а с Дух иска повече работа. Понеже човек обича лесните работи, за то Бог дал и толкова изобилно вода за миене и пиене. А за живота е дал Духа.

Имайте Духа Христов. Ходете в постоянна виделина, в която царува постоянна правда и Мир.

Моя Мир да бъде с вас всички.

(Свещеният подпис)

ЛЮБКА ХАДЖИЕВА

(5.VIII.1913-18.V.1997)

1. ВЪРНАТИЯТ ГОДЕЖ

Родена съм във Варна на 5 август 1913 г. Майка ми се казваше Деспа, което значи богиня. Баща ми Стефан. Майка ми Деспа, от рода на Орфей, Ямбол и Търново, а баща ми е македонец. Той е роден във Варна, а родителите му са от Охрид. Родителите на майка ми са дядо ми Панайот, а баба ми Зорка, а на баща ми родителите се казваха дядо ми Наум, а баба ми Мария. От три поколения сме християни. Сестра ми беше като светица. Даже сестра Яна казваше, че тя в миналото е била църковен светия. Родословното ми дърво са учители, скулптори, художници, музиканти. Майка ми беше домакиня, баща ми беше майстор-обущар, крайно добър и трудолюбив човек. Изкарваше много добри пари и в нашия дом имаше голямо изобилие. Живеехме в голяма къща, която беше като град-градина. Имахме и животни, иммахме и плодове, много плодни дървета. Въобще съм расла до 12 години в изобилие. Но когато баща ми си замина постепенно изпаднахме в мизерия.

Бяхме заможни. До 14-годишна възраст не знам какво е бедност. Често питах майка си: „Мамо, има ли бедни хора?“ Растях здраво, пълничко, добре охранено дете. В училище се учех добре. Имах много приятели. На 12 години когато бях, баща ми заболя и замина от път. Брат ми, вече голям, пое издръжката на семейството. Цялата тежест на семейството легна върху неговите плещи. Хранеше и се грижеше за четирима души. Благодарение на него, на неговата подкрепа завърших средното си образование, класическия отдел, мъжка гимназия в родния си град. Благодарна съм му безкрайно. Като малка, 9-годишна, вече место ходех у мои роднини братовчеди и братовчедки, дружахме, много се обичахме, помагахме си, поощрявахме се.

Средното си образование завърших във Варна, класическия отдел с латински и старо-гръцки. След завършване на гимназията постъпих на работа в магазин на Матей Недков. Там работих две години. Една много добра жена ми каза, че има свободно място в Радио „Варна“. Може ли със средно образование да остана в магазина. Мястото беше за машинописка. Аз знаех малко машинопис. Подадох документи и ме приеха на работа. Там работих около десетина години. Като всяко младо момиче имам кандидати, от които повечето ме искаха за съпруга направо. Не знам какво впечатление съм правила, но бях скромна, съсредоточена. Имах познат един студент много буден, комунист, който беше голям организатор и оратор. Всички студенти го търсеха за най-различни работи. Този студент много често ме срещаше, защото пътищата ни бяха еднакви. Предложи ми не само да ходим и да бъдем приятели, но и да му стана съпруга. Аз му отказах, защото бях още млада, но той постоянно ме следеше и спираше навсякъде. Един ден бях принудена да го заведа у дома да го запозная с домашните си. Той не беше угледен, лицето му намръщено и студено. Брат ми не го хареса, нито пък и майка ми и сестра ми. Брат ми казваше: „Той не е за тебе, Любке“. Казвах му: „Той е много способен човек. Всички студенти го обичат и уважават“. Определихме датата на годежа срещу Нова година. Дойдоха и роднини. Събрахме се около десетина души и разменихме пръстени. Стана годежа и към един часа се разотидоха и той, годеника си отиде. Легнах да спя.

Призори един тих глас ми рече: „Не си определена да се жениш!“ Един цял живот и само заради жителството. И действително аз от него ден станах много неспокойна, нервна и особена. Чувствах, че не съм определена за семеен живот. Отивах на работа, но не ми вървеше и си взех малко отпуска по болест. А бях много симпатична девойка. Сестра ми ми шиеше дрехите, брат ми правеше обувката. Ходех като кукла. Аз продължавах да нервнича и се безпокоях. Думите на моя брат ми действаха. Започнах да не го харесвам, а той беше много щастлив, но не за дълго. Още повече той каза на близките ми, че като се оженим, ще отидем на село да живеем. Това обезпокои много тях, както и мене, тъй като голяма част от заплатата си аз внасях вкъщи и като ме няма близките ми ще останат без моята поддръжка. Аз тогава работех в радио „Варна“. Стана в мене едно раздвоение. След два дни като се видяхме му казах: „Иване, нашите не желаят да отиваме на село, връщам годежа“. Той много се нажали, но тъй като аргумента ми беше силен, той отстъпи. След това аз се успокоих и почнах работа. Но меланхолията още не ме напускаше дълги години. Нещо се разкъса у мене. Много са опасни тези връзки между годеници, когато се разкъсат. Освобождава се енергия, която действувала разрушително. Аз тогава не го знаех този окултен закон, но го изпитах върху себе си.

2. СРЕЩА СЪС СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Приятел и то много добър на семейството ми беше скулпторът Васил Ставрев. При мои първи братовчеди от брат и сестра деца е учил Ставрев скулптура именно известния през 20-те години в цяла България Кирил Шиваров, мой братовчед. Моят род се славеше със своето меценатство и обичаше да помага на нуждаещите се хора и предимно на даровити хора. Така правеше моят баща, после сестра ми, особено и аз като поотраснах продължих делото на моят род в широк мащаб. Имах добро, отзивчиво сърце, не минаваше ден да не ознаменувам някое направено добро. Наследствена черта, няма що. Та този Васил Ставрев - скулптура, беше много уважаван и почитан от моите роднини, от моите братовчеди. Той е, казваха ми те, че е дъновист много добър и учен човек и е вегетарианец, знае да гледа на ръка и разказва много верни работи из областта на скулптурата, медицината, из областта на изкуството и музиката. Изказвал се е много често пред братовчедите ми така: „Имам учител по скулптура, вашия братовчед Кирил Шиваров. Последовател съм на Учителя на Бялото Братство Петър Дънов. Хората ги наричат дъновисти, а би трябвало да ги наричат окултисти или ученици на Бялото Братство. Вашият братовчед по скулптура и Учителят на Бялото Братство играят важна роля в моя живот“. Една неделя след обед ходих у братовчедите си, там дойде Ставрев, скулптура. Той знаеше да гледа на ръка, хиромантия. Ние, децата му протягахме ръчички да ни гледа на ръка. Помня, като ми взе моята ръка, погледна линиите на ръката ми, после ме погледна в очите, но погледа му такъв един дълбок, слънчев, никой така още не ме е поглеждал. Така, такъв топъл, слънчев поглед, каза ми хубави работи и още рече: „Скептичка сте малко“. Дете още, не знаех що значи думата скептичка. Често после го срещах из улиците и най-учтиво ме поздравяваше и като си снемаше шапката за поздрав, слизаше от колелото и се ръкуваше най-приятелски с мен. Това уважение беше и за моя братовчед, негов учител по скулптура. Чувствах макар и още малка, че този човек, брат има дълбок вътрешен живот. Богат, който се отразяваше и навън. Още, че този човек има нещо по-особено от другите и именно изработен добър характер.

Обикнах го, както обичаше моите братовчеди и после все по-често го срещам и все усмихнат. А очите му грееха като слънце, много привлекателен и мил човек. След години, когато станах на 13 години, случи се следното с мен: една ранна сутрин, събудих се почти в здрач, но все пак беше малко светло, но о чудо. Надигнах се от леглото, потърках очи, напред стаята на малка височина се издигна бял ангел до бюста, а отстрани с крила и с лице толкова тъжно, толкова страдание изписано по лицето му, с косички дълги. Аз не се уплаших и веднага се прекръстих три пъти и видението изчезна. До сутринта не можах да заспя под впечатлението на преживяното. Това беше моя ангел-хранител, който ми показа, че ме очакват само страдания в живота ми. Обикновено ставам рано, умих се и отидох при моята мила майка, разправих й всичко. Тя се усмихна и рече: „Сънувала си, чедо“. „Не, майко, не беше сън.“ Дълбоко съхраних в себе си видението и никому дума. Завърших гимназия, на 18 години постъпих чиновничка в Радио „Варна“. Работа много. В разцвета на младостта си все търсех нещо, търсех божествени хора, чисти и святи, както беше моята душа. Беше петъчен ден, рано сутринта се събудих към 5 часа. Яви ми се второ видение. Лежах с широко отворени очи и силна светлина ме осени. На срещната стена се яви една прозрачна лента. В полукръг се очерта почти беззникава, широка около 25 см и се устремява към иконата, която майка ми държеше в ъгъла портрет на Исус Христос с Дева Мария и веднага си рекох като видях образите на светците осветени: „Ах, Господи, тихо извиках, как досега не съм се обърнала към Тебе?“ Тази дъга на време дойде, да ми покаже пътя прав. Веднага станах, умих се, облякох се, но не се обадох на домашните ми и се запътих за църквата „Св. Петка“, която беше в близост до жилището ми. Стигнах църквата и клисарят тъкмо отключваше вратата. Влязох, купих няколко свещи и се запътих към вътрешността на църквата. Погледнах иконите, помолих се, запалих свещи и си излязох. Откровено казано църквата не ме привличаше никога. Аз съзерцавах икони отдавна отминали. Исках да видя живи икони в света. Да ми проговорят.

Събота прекарах в размишление, привечер ми дойде на ум да посетя утре сутринта, неделя, семейство Ставреви и на другия ден, неделя, към 9 часа преди обед аз се запътих към домът на брат Ставрев. Като приближих домът им, почуках на вратата. Веднага се появи братът. Пак тъй лъчезарен, усмихнат и покани ме да отидем в горния етаж. „Дойдох при вас да ми гледате на ръка, нещо съм умъчнена.“ Като взе братът ръката ми рече: „Не се отчайвайте. През пролетта ще идвате в нашия салон на Бялото Братство и там ще си говорим повече“. В това време взе от масичката си една малка книжка и ми я даде: „Прочети си я, рече, и след това ми я върнете“. Благодарих му, ръкувах се и излязох. Беше месец ноември 1939 г. Заглавието на книжката беше „Новата Ера. Издигнете жената“. Много се зарадвах. Скоро се прибрах у дома и се зачетох. Още от първите редове тази малка книжка, която бе съдба и щастие за мен, определи моя път и тъй като имаше война между Германия и СССР, над България често кръжаха вражески самолети и по тоя случай имахме затъмнения. На прозорците слагах ме тъмни книги, за да не ни нападат. Много бързо прочетох тази малка, интересна книжка. Тя беше беседа от Учителя. Първата ми беседа. След три дни вече носех беседата на Ставреви, зимата бе много студена, сняг до колене. Приеха ме все тъй радушно. Исках нова беседа. Братът рече: „Ще ви дам пак нова беседа, но хубаво е да си купите от църквата Библията и да почнете да я четете. Незабавно си купете Библията“. И всеки ден като се връщах от работата си прочитах по една-две глави. Колко добре се чувствах в ръка със

Светото Писание, което закупих от църквата за 100 лв. и вече цяла зима си имах най-приятна работа. Четях беседи от Учителя и от Библията по три глави. С нетърпение чаках пролетта, чаках 22.март, първия ден на пролетта, за да вляза в братския салон, за който ми говореха семейство Ставреви. Измина зимата, приближаваше пролет. Брат и сестра Ставреви на 22.март, както се уговорихме, минаха край нас, бях готова и поехме към братския салон. Колко радостна бях. В душата ми грееше слънцето на Любовта, запалено и поддържано от Словото на Великия Учител на Бялото Братство. Много тържествено се отпразнува денят 22.март. Песни, Слово, музика, пееха братята и сестрите и славеха своя Творец, Учителя и Христа. Масата в средата на салона, покрита с бяла покривка, върху нея бяха поставени хлябове, питки, сирене, кашкавал, лук, чесън и пр. Все вегетариански храни. И аз сложих два хляба. А отстрани на масата вреше на печката казан с картофи. Вечерта мина много добре като се молеха братята и сестрите и аз заедно с тях. Лицата на всички светеха, озарени от една вътрешна радост, вътрешно доволство и благодарност за Словото на Учителя.

3. ПЪРВАТА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

На 22.март аз бях въведена в братския салон, в братска среда. В коя година? В 1940 г. Колко хубаво и душевно си живееха братята и сестрите, това силно почувствах. Намерих най-сетне моята среда. Като научих за Учителя у мен се яви желание да Го посетя и видя и ми се отвори път. По него време работех в радио „Варна“. През месец юни си взех отпуска и направо отивам като у дома си на Изгрева. Беше неделен ден. Влакът пристигна към 9 часа сутринта и 10 часа бях вече на Изгрева. Беседата беше свършила и пееха в това време. Застанах с малкото си куфарче пред салона и си мислех като пееха „Благословен Господ Бог наш“. Застанах в молитвена поза и се чудех къде ще отида за около десетина дни. В това време почнаха да излизат братята и сестрите от салона. Насреща ми излезе сестра Стойна, с която се бях запознала във Варна. Беше усмихната и много радостна. Като ме видя, дойде при мене и рече: „Ела у дома!“ И действително, там прекарах 10 дена. От втората й стая, която определи за мен имаше малко прозорче, от което виждах и салона, и стаята на Учителя - често поглеждах натам. Казах на сестра Стойна, че искам да видя Учителя. „Не бързай!“

След два дни, в сряда сутринта, при хубав слънчев ден ме прие в приемната си стая Учителят. Аз не бях на земята. Целунах Му ръка и ме покани да седна срещу Него, погледнах Го със свещен трепет и благоговение. Срещу мен седеше Богочовека, Синът Божий, скромно, чисто облечен в светли дрехи. Колко месеци очихах за тази среща. Каква чистота и святост лъхаше от Него, какво величие. Думите бледнеят. Погледна ме топло. „Вие сте от Варна, от Варненското Братство“, рече светлия. Подадох Му подаръка, който носех от Варненското Братство. „Да, Учителю“, рекох на свой ред. Учителя пое подаръка. Първия ми въпрос към Него беше: „Учителю, как да работа в живота си? Как да постъпвам разумно, според Учението на Бялото Братство?“ Рече светлия кротко, тихо, благо: „Внесете светлина във вашия ум, топлина във вашето сърце и калете волята си. Рекох, калете волята си!“ А гласът Му звучеше като хилядострунна арфа, неземна музика. Образът лъчезарен, движения плавни, отмерени, лице свежо, подвижно, всичко у Него беше в пълна хармония, красота, подвижност, изящество, едно чудно спокойствие излъчваше. Каква доброта лъхаше, каква разумност. Тъй приятно ми бе да гледам образа Му от светлина и слушам говора Му - музика. Най-ве-

ликия Син на епохата, не беше обикновен човек, така гледаха очите ми и така бе. Продължаваше все тъй тихо: „Не искайте пълна кошница с житни зърна вземете само няколко“, говореше Мъдреца. „При един Учителя отишли двама ученика. На единия ученик Учителят дал един самун хляб, а на другия житени зрънца. Този ученик посял зрънцата на нивата. Първият ученик се нахранил, а втория след богата жетва пожънал много класове на нивата. Нахранил се той, нахранил и другите“. После, продължава Учителя: „Не се вълнувайте от дълбоко, защото ще излезе мътилката от дъното, както на морето, а отгоре, отгоре. Както при морските вълни, не се грижете за материалното, а за духовното“. Слушах внимателно Словото на Великия. Учителят продължаваше: „На брата си и сестра си пращайте хубави мисли, не ги попретийскайте. Когато сте между злите, мислете за добрите. Имайте добра обхода с хората. Рекох: „Обхождайте добре с тях. Човек за какво е дошъл на земята? Какво е предназначението на човека? Работете върху благородството, занимавайте се с цветята!“ Благодарих на Учителя за Словото, за мъдрите Му Слова, целунах Му ръка и си излязох възродена, възвисена. Учителят бе в преклонна възраст, но в Него се чувства нещо младенческо, бодро. Радост и веселие се излъчваше. Когато целунах ръката на Учителя, Той се наведе над мене, над главата ми шепнеше Слова, някаква молитва за облекчение на кармата ми. Днес бях щастлива и богата. Имах материал за години. Едно съжалявам, забравих да Му кажа за видението си.

Но още като Го видях разбрах, че аз седя пред един необикновен човек. Очите ми Го видяха особен, като че ли не беше човек, а едно огромно динамо, което правеше: бу, бу, бу. Постоянно слизаха, възлизаха сили и светлини над него, слизаха, възлизаха. Видях така много интересно нещо в Него, което ми направи силно впечатление, макар и млада, но аз разбрах, че седя пред моя Велик Учител. Аз Му задавах въпроси, а Той отговаряше.

Аз продължавах да Го питам и Той ми отговаряше. Бях всичко си записала, но къде изчезна този лист не знам. Още Го питах много работи. Той ме слушаше с голямо внимание. Бях при Него 23-24-годишна и когато след разговорите станах да си отивам, целувам Му ръка, Учителят се наведе върху мене и шепнеше молитви. Аз споделих това с брат Боев, а той каза: „Интересно, може би иска да изчисти нещо от твоя живот, някои кармични положения и това е хубаво, разбира се“. Да, това е първата среща. Да, много дълъг разговор беше. Незабравим.

4. НА ЕКСКУРЗИЯ ДО ЧЕРНИ ВРЪХ

На другия ден на ранина, Учителят с една малка групичка отпътуваха за Черни връх. И ние, научили за това още на другия ден сформирахме групичка от седем човека и тръгнахме след Учителя. Събрахме се шест сестри и един брат, всичко седем души. Кой беше братът? Георги Йорданов. Набързо взехме провизии за един ден и се запътихме и ние към Черни връх, към Учителя и Неговата групичка. Бяхме: сестра Савка, сестра Стойна, Мария Златева, цигуларката, сестра Елена Григорова, Мечева, аз и брат Георги Йорданов. Пълна раница с провизии и дрехи за преобличане. Поехме рано за нагоре, пътуването беше добро. След около два часа минахме край Бивака, но не се отбихме, за да спечелим време, а продължихме към хижа Алеко. За пръв път и аз предприемах такава дълга, но хубава екскурзия. Витоша беше красива. За пръв път я посещавах. А какви хубави полянки, височинки зелени. Много борови и други дървета. Душата ми се радваше, ликуваше и много полски цветя, лазурно синьо небе, тук на бивака е идвал всяка почти

неделя Великия Учител и е изнасял своите беседи и пели са песни братята и сестрите. Около бивака хубава и красива полянка и всичко наоколо в най-разнообразни хубавини, природа, да не се нагледаш. Предразполага към духовен живот, за размишление. На път за хижа Алеко минахме много красиви алеи, които оставиха незаличими спомени у мен. Тук-там си почивахме, но не за дълго, защото път ни чакаше. Стремяхме се към Учителя, наближихме морените, безкрайните морени. Знаете ли ги, виждали ли сте? На една красива полянка поседнахме да позакусим и отпочинем. Разговора ни беше все за духовни проблеми. Разисквахме за някои опитности, които имат братя и сестри. За пръв път предприемах такава дълга екскурзия, но млада, весела и жизнерадостна не усещах умора, пък и с тази групичка бях особено щастлива. Денят топъл, свеж.

На хижа Алеко пак отпочинахме около половин час. Погледът ни все към сините върхове. Дано ги догоним. Поехме нагоре, плътно един до друг наредени, тихичко пеехме братски песни. Седем души. Пътят ставаше все по-стръмен. Има от Учителя цяла беседа за тия седем души, цяла беседа. Пътят ставаше все по-стръмен за хижа Алеко, но не се отчайвахме. „Има ли още път“, попитах аз. Отвърнаха ми, че още половината път сме извървели, но тъй като бях ме групичка и весело се прекарваше всичко. Бяхме единадушни и никакво разединение. Колкото по-нагоре се изкачвахме почна да се чувства една хладинка, която действаше ободрително. Към слънчеви простори, към сияйни върхове, вървахме по камъните, които мъчно изкачихме. Много морени, красиви бели, бавно с мисъл се изкачвахме. Пътят за Черни връх ставаше все по-стръмен, но славен. Като знаехме при Кого отивахме и Кого скоро ще видим, умора не усещахме. Каква любов тука ври в мене. Много интересно. Близко сме вече, казах аз. Към привечер пристигнахме с раници на гърба, уморени. Учителят със своята малка групичка ни очакваше в една от стаите, която беше приемна за туристите. В тази тая имаше дълги маси, на които се хранеха туристи и много пейки. Учителят ни очакваше в трапезарията. Но като влязохме, още от вратата ни лъхна тютюнев дим. Естествено пушеха туристи. Учителят седи срещу дима, спокоен като че ли няма дим. Ами като че има благоухание. Не правеше забележка. Не, никога Учителят. А-ах, Той, Великият. Значи Учителят ни прие тогава, някакви разговори нямахме. Той беше с цялата група. Седнахме на вечеря. По едно време Учителят взе да си гледа дясната ръка и рече, а моят поглед все срещу Него. Не снемah очи от Учителя и си мислех в себе си: Ама, че мъчно изкачихме камъните. Той прочете мисълта ми гласно и гласно го каза: „Ама, че мъчно изкачихте камъните“. Сепнах се. Как Учителят в този момент когато аз съм размишлявала прочел мисълта ми и смятам, второ чудо преживяхме много бързо. В това време цигулката ни подкани пак да пеем. А преди това, когато пристигнахме на Черни връх Учителят седеше в стаята. Аз отивам да Му целуна ръката и както отивам виждам ореол над главата Му, но нямаше тука кръг и тука кръг, ами така, така, така, така. На вълни, на вълни. На вълни и цвета беше нито много, нито розов, нито син, а бляда лъчиста светлина. Видях го за секунди и после изчезна.

Сутринта, когато отиваме вече да посрещнем слънцето. Аз съм се събудила, но закъснях малко, другите бяха отишли вече за изгрев слънце. Учителят все се обръщал да ни види къде сме. Най-после няколко секунди преди да изгрее слънцето пристигам аз с Георги Йорданов. Той дойде и каза: „Хайде сестра!“ Аз съм станала, събудена съм, но откъде да знам какво става. И отивам, Учителят се успокои, погледна ме и малко поседяхме така и изгря слънцето. Вълшебна работа. Като че ли си в рая. Не знам дали сте из-

питвали същото при изгрева на слънцето. И Той, Учителят ни е чакал нас, за да дойдем двамата, може би сме били последни от групата. Последни, да, последни, няколко секунди преди изгрев. И само след 1-2 секунди се показва първият слънчев лъч. Пеехме тихо и се молахме. Един тих, вътрешен глас в мене шепнеше: „Нима и аз съм от избраните Негови ученици?“ казахме Добрата молитва. Каква здрава, ведро атмосфера се носеше наоколо. Занизаха се после тук на планината и свещени мигове, часове и дни. Съзерцавах отдалеч Учителя и Му се радвах. Незабравими мигове. Останаха за вечността.

Аз тогава бях застанала и по едно време Учителят отива в тоалетната и аз си казвам: „Боже, ами Учителят отива ли в тоалетната? Ние мислим, че Той не ходи в тоалетната. Ами нали се храни. Щом се храни... Почудих се. Да, ама ми стана някак чудно. Знам, че трябва, ама на изненадах се.

Но Учителят Го видях като необикновен човек. Глас, като хилядострун-на арфа. Пренесе ме във вековете. Гласът Му мек и тих, погледа лъчезарен, усмивката блага, бащинска, всичко красиво и идеално в Него.

На Изгрева 2-3 пъти бях на беседа и когато дойде време да си отивам пак във Варна, Учителят дал на сестра Савка едно лимонче от Неговите лимони да ми го поднесе дар от Учителя. Зарадвах се много. Такъв подарък, през цялото време във влака си го държах на ръка и му се радвах. След като се върнах във Варна почнах работа и редовно посещавах беседите във Варненското Братство и започнах да получавам писма от Боян Боев.

5. ЗАБРАВЕНИЙТ ВЪПРОС

На следната година пак посетих моя любим свещен Изгрев, който всякога ме привличаше като магнит. Пристигнах на Изгрева. А Учителя с няколко братя е вече на Витоша. Аз и брат Боев тръгнахме за Бивака. Той ме покани. Намерихме Учителя заобиколен от братя и сестри. Седеше Великия и мълчеше, вгълбен в себе си, размишляваше. Седнахме и ние. Това беше на Витоша. „Що е добро, що е зло?“, започна Великия. Шепнеше. Преди седем години аз си зададох този въпрос. Що е добро, що е зло в себе си? Учителят отгатнал това, което ме е вълнувало преди седем години. Първият ми духовен въпрос. Каква прозорливост, каква мъдрост, не се съмнявах вече, че и аз съм привлечена с нишките на Божията Любов. На Изгрева попитах Учителя: „Учителю, мога ли да посещавам Школата на Бялото Братство?“ Той рече: „Може, може!“ Това ми беше достатъчно. Епохи, епохи наситени с много светлина и топлина. Във Варна продължавах да работя в Радиото. Работех, пишех и четях беседи непрекъснато. На братското лозе отивах всяка неделя.

Преди седем години аз си казах: „Боже, завърших гимназия, защо не ми каза Учителят що е добро и що е зло? Това е останало от богомилското учение, в миналото може би при богомилите сме били, а кой какъв е бил, там князът ли е бил, богомил ли е бил, кой го знае. И какво казвам: Що е зло и що е добро?“ Аз казвам, що е добро, що е зло, но преди това брат Боев казва: „Учителю, когато при един светия падне една обида, нали се превръща в буца злато?“ Учителят се усмихна, значи искаше да каже да, обидата ако е не на място, тя се превръща на злато, много злато ще набере този ученик.

Първият духовен въпрос слезе преди седем години и каза: „Що е добро, що е зло!“ Нали много интересно. И Учителят каза: „Злото е най-малкото добро“. За доброто не помня какво беше, но каза: „Зад доброто и злото седи великата разумност, която използва всичко за добро“. Значи има една разумност горе. Всички ние сме под наблюдение на ангелите. Значи един

въпрос, който ме е вълнувал като ученичка Учителят го изнесе. И тоя въпрос е бил винаги в моето съзнание и аз съм го носила години наред. Но аз го забравих. А Той не го забрави. Това беше първия духовен въпрос, който ме е вълнувал когато бях на 18 години, току що завършила гимназия, класическа.

Писах на брат Боев за братското лозе, как сме работили и Учителят казал: „Те си приеха заплатата чрез радостта, която са преживели“. Това е заплащането. Чрез писмата на брат Боев получавах отговорите, това бяха най-хубавите ми дни, месеци и години. Когато ме покани на Витоша, когато ми разясни що е добро и що е зло, трябваше заедно да отидем. Аз му казвам: „Какво да си вземем за храна?“ „А, сестра, две марули и готово.“ При един разговор брат Боев ми каза така когато слизахме от планината: „Винаги бъди горе, недей слиза долу, но когато слезеш, недей слиза от слабост в низините, а да помагаш на душите!“ Това му бяха думите. Какво ли помагам, ама все пак две думи на някого да кажеш. То в момента ми се казва, по дух. Аз имам дар слово пред другите.

6. НА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Имах и втора среща с Учителя. Във втората среща Учителят ми говореше за страхът Божий. Човек да не се страхува от нищо. Нито от себе си, нито от хората, а да има страх Божий!

През един есенен ден пак отидох да посетя моя свещен Изгрев. Аз всеки ден, всеки час прелитам там на моя Изгрев. При Учителя, при нозете на Учителя, при Божественото Слово, това беше най-важното за нас, за учениците Му. Да Го попитам за някои наболели въпроси, които ме вълнуваха постоянно, да открия душата си само пред Великия. Той най-добре ще ме разбере и напъти за това, което е най-полезно и навременно. Колко благо, колко мило ме посрещаше всякога Учителя, като че ли съм една от най-добрите му и верни ученички, колко много светове ми се откриваха всякога в Неговото присъствие и всякога излизам от стаята Му възродена, като че не съм аз. Така се случи, че Учителят ме прие веднага. Целунах Му десницата и Той веднага почна да говори, тъй като Той знаеше предварително какво ме вълнува и интересува. Рече: „Не се страхувайте от хората. Нито най-малко от себе си, а от Бога се страхувайте! Рекох, имайте страх Господен! Имайте страх Господен!“ Учителят е видял и разбрал добре, че аз се страхувам постоянно и затова ми говори за страха. В коя година е това нещо? 1941 г. Това е есента. Каза ми тези няколко думи, за да избяга страха от мене. „На мястото на страха поставете Любовта.“

За третата си среща с Учителя на Изгрева бях дошла само за три дни. Наближаваше зимата. Войната между СССР и Германия не пощади и нас от бомбите, които пускаха отгоре неприятелите и нас ни засегнаха. С голяма радост пак съм в София. Третата опитност. Имах някаква мъка в душата си, затова предприех това пътуване. Много естествено. Тази мъка в мен имаха още много хора, та това е общо състояние на всички хора, които преживяват ужасите на тази неравна война. Когато хората воюват това се чувства от всички. През този зимен ден Учителят бързаше за Витоша, където отиваше с няколко групи братя и сестри. Понеже много бързаше, аз като се явих и Му се поклоних, Той само това ми каза: „Имайте мир и вяра в себе си и всичко ще се оправи!“ Поблагодарих Му, целунах Му ръка. Този път не бях на квартира у сестра Стойна, тъй като се беше евакуирала на село. Бях другаде приета също много добре. Там където бях отседнала, братя и сестрата бяха до гората. Имах възможност всеки ден да си правя разходки. Значи това е тре-

тата среща с Учителя през 1942 г.

Отново съм на Изгрева. Пред приемната стая на Учителя заварих един възрастен брат. Той не беше като че ли много възрастен, но с побелели коси. И двамата чакахме появяването на Учителя. Появи се Учителят на вратата облечен и с една блага усмивка. Беше облечен в хубав млечно сив костюм и външена бяла шапка на главата. Отпред на гърдите Му се виждаше снежно бяла риза, отпред със златна иглянка. Учителят ни погледна двамата, но покани мене първа да вляза. Почудих се. Аз отстъпих съзнателно първото място на този побелял човек, който бе и запасен полковник. Той влезе действително, но много скоро излезе. След това влязох аз. Спокойно разговарях с най-великия син на епохата, Божият син слязъл от небето по Волята Божия на земята, за да покаже на човешките най-правия път на Новото учение, пътя към Бога. Приемната на Учителя се състоеше от малко антренце, две врати, едната в дясно, другата в ляво. Учителят ме покани в ляво където приемаше. В другата стая Той не приемаше. Там вероятно имаше дрехи, инструменти и др. Предполагах стаята светеше от чистота. Маса и няколко стола. Върху масата 2-3 цигулки и китара. На пода килим. Целунах ръка на Учителя, а Той ме покани да седна с гръб към прозореца, а Той застана на едно разстояние срещу мене на един метър. Той, Великият беше спокоен с една бащинска усмивка. Аз изправих снага, поуспокоих се от външението, което изпитвах при влизането си и Го погледнах. Да Богочовека беше. Но нищо старо нямаше в Него. Лице озарено и лъчи в една особена светлина. Няколко минути мълчание. В момента Учителят направи един жест, който ме освободи от един недъг, който дълго ме мъчеше. Един жест направи така и ме освободи. Освободи ме от това, което ме мъчеше. Сепнах се. Веднага разбрах какво ми говори с тоя жест. Благодарих мислено. Той също се изправи, погледна ме дружелюбно и започна да говори. Сублимен момент, върховни мигове. Това спокойствие, това държане, които имаше Учителя към мен се вля в мен и ми се струваше, че съм при стар човек. Погледна ме топло и рече: „Вие сте от Варна, от Варненското братство“. „Да, Учителю“, рекох аз. „Идвам от Варна, от Варненското братство и Ви нося един подарък. Учителят прие подаръка. А ученикът прие благословението.

7. МАШИНОПИСКА, УЧИТЕЛКА И ПОЕТЕСА

Непосредствено след срещата ми с Учителя в мен стана преврат и Неговите мъдри Слова, които четях постоянно в беседите Му се отвориха като един извор и бликнаха тези поезии. И един ден на 22.март написах една поезия за пролетта. Четох я на братската сцена и тогава получих 500 лв. Кога е това? На 22.март. Да, след заминаването на Учителя. Аз я писах, но я четох на братската сцена след години. Значи брат Боев я прочел на Учителя и Той бил много доволен. Аз четях беседи и пишех непрекъснато. В едно от писмата си брат Боев ми праща поздрав от Учителя. Имам ги тука. Всичко е записано. Няма лъжа. Един прекрасен ден, беше към края на месец август, изглежда Учителят му е казал, като се освободя от работата си мога да дойда в София и да следвам. И само след една седмица ми се нареди да отпътувам от Варна за София за постоянно. Майка ми беше се поминала, направихме панихида и аз отпътувах. Брат Боев ми намери квартира на Изгрева, даде ми пишеща машина, на която да пиша, за да се поддържа. Аз се поддържах с писане. Аз следвах и работех тъй като аз бях без средства. Братството ме издържаше като ми даваше работа на машината. Когато аз дойдох на Изгрева след година беше се поминал Великият Учител на 27.XII.1944 г.

Сега кое е най-интересното за мен? Брат Боев ме вика, аз идвам и се записвам в университета и той ми дава писмена работа, за да се издържам. Това е братска работа. Преписвах фактически беседи, които се печатаха и аз така се издържах. Бях прикрепена към Елена - стенографката. През време на следването ми бяха започнали да преследват дъновистите, а една колежка беше научила от някъде, че съм дъновистка. По същото това време сънувам един сън, че половината стена на университета се руши и така пада и аз се стряскам, а един глас ми вика: „Не бой се, не бой се!“ Гласът на брат Боев. Тогава ги прочистваха студентите, изключваха чорбаджийски синове и дъщери, кулаци и т.н. А мен, понеже съм от трудово семейство ме изключиха само от ДКМС, а ме оставиха да си завърша университета. Да, това го направи брат Боев. Той много ми помагаше в живота. Аз бях записала като първа специалност философия и като втора специалност френски език. Започнах сериозна работа и окултна школа на ранина посещавах и лекции в университета и писмената работа. Аз бях много трудолюбива, пък и сега съм. И от тогава с огън и пламък работех при сестра Елена Андреева. Така с работата изкарах университета. Когато ни разпределиха на работа аз бях назначена за учителка в педагогическо училище, да бъда преподавателка за подготовка на прогимназиални учители. Една моя колежка научила, че съм дъновистка, тогава така ни наричаха. Отишла в Министерството на просветата и докладвала за мене: „Как я допускате тая жена във Варна? Тя е дъновистка.“ На другия ден ме извика заместник-началника другаря Величков и ми рече: „Ние ще ви назначим във Варна, в родния ви град само ако се откажете в Държавен вестник от вашите убеждения“ Може ли да си представиш? „Това ли е, другарю Величков?“, и без да му кажа дума за поздрав, довиждане, отворих вратата, излязох и я затворих след себе си. Аз бях много категорична. Колко работи, какви пари са минавали през мен, какво нещо. И затова Бог ми помага и досега. На другия ден гледам в списъка поставен до вратата на ректората пише, че съм назначена в Търновските села. Отказах, не приех. И така седем години като Левски работех най-различно. Гледах деца, болни, клосни и най-после нарекох моя живот на моя съгражданин Андрей Андреев, попски син, старши сътрудник в Българската академия на науките. Той отива в Министерството, взима досието ми и пред началника на просветата го скъсва и казва: „Ще я пуснете за учителка, тя е от трудово семейство“. Получих назначение в Родопите по френски език. Тогава бяха много строги и искаха учители, които не са верующи. Аз на два пъти съм уволнена като учителка като верующа. Как съм прекарвала? Лесно ли ми е било, но пак ме назначаваха. И така, благодарение на старши-сътрудника Андрей Андреев днес имам пенсия. На Изгрева живях около 35 години и после като го взеха за нуждите на съветското посолство ме преместиха с моята сестра да живеем в ж.к. „Младост“, 99 блок, а след 17 години, понеже сестра ми се беше поминала ме преместиха тук където и сега живея. От сутрин до вечер съм със Словото на Великия Учител. Колкото мъчнотии и страдания преживях и преживявам, благодарение на Учителя превъзможвам и до ден днешен. Той ме крепи, Той ме благослови. През 1977 г. сключих брак с един наш брат Стоян Господинов от Бургас, който се подвизаваше в нашето братство. Тъй като научих, че от малък е останал без родители, пък и много скромно се подвизаваше в Братството, нямаше софийско жителство, та аз реших да му помогна. Само заради жителството, защото без него тогава не можеше човек да живее в София. Иначе беше така общителен. Сега живее при мене в кухнята. Там спи и работи при крайно трудно условия. Добър е, но е особняк, като всички хора на изкуството. Много способен като художник и

скулптор, малко приказва. Дано един ден Господ да се смили и той да си има ателие, да се успокои и работи по-нормално.

Макар и в тази възраст продължавам да пиша, творя и мои трудове, които желаят да видят бял свят. В дни на вдъхновение и пролетни химни.

Сега аз ви предадох моите биографични бележки. Там е написано Калиопа. А защо Калиопа? Защото кръстника ми е бил грък: Растиван Ракис от Солун. Моя род няма гръцки произход. Нямам, но кръстника ми е бил грък и казал, щом аз я кръстя, искам да я кръстя на майка си. А какво значи Калиопа? Калиопа значи Хубавелка. Любка, майка ми още от мънинка, от детенце не искала гръцко име и ми викала Любимке. И станало Любка после. Но в моето кръщелно свидетелство съм Калиопа, да. Но никой почти не ми вика така. А в паспорта е Калиопа. Значи аз съм Любка Хаджиева.

Веднъж казах на сестра Паша: „Аз съм любител-поет“. „Не е вярно, ти в миналото си била голям поет.“ Това ми каза сестра Паша. Сигурно така да ме окуражи. Аз още като ученичка 15, 16, 17 г. и във Варненски вестник съм печатала мои работи. Може да съм пропуснала нещо, но по-нататък като си спомня ще ви го предоставя да се напише. Да, като го намеря.

Ние започваме кореспонденцията между брат Боев и Любка Хаджиева. Как започна тази кореспонденция? Ами много естествено, когато за пръв път дойдох на Изгрева от Варна в София, брат Боев каза: „Вие кога влязохте в Братството във Варна? Нали на пробното затымнение?“ „Да, на пробното.“ Какво значи пробно? Нали когато затымнявахме прозорците срещу самолетните нападения. Нали тогава влязох в Братството. Фактически когато почнаха въздушните тревоги, затымнявахме прозорците. И тогава той ми даде „Пътя на ученика“ да чета. Аз му я платих и като си заминах почнах да му пиша. В резултат имам 9 писма, които ще ви ги предоставя.

Учителят ме прие с голяма любов в Школата Си. И ми даде Слово на живот. До днес работя с това Слово и за в бъдеще ще работя. Със Словото му на живот ме въздигна от низините, от онова, което беше в мене хаос и незнание, за да ме въведе в Учението си и в Царството на Духа - а това е Словото на Господа Моего.

Магнетофонен запис от Вергилий Кръстев на 4.05.1992 г.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Любка (Калиопа) Хаджиева, живуща в ж.к. „Дървеница“, бл. 44, вх. Б, ет. 3, ап. 47, удостоверявам следното:

1. През 1991 г. Вергилий Кръстев записа моите опитности по времето на Школата на Великия Учител Беинса Дуно, на магнетофонен запис, с моето съгласие и разрешение.

2. Предадох писмата на брат Боян Боев до мен на В. Кръстев да ги преснеме, за да може да ги приложи към моите спомени.

3. Бях му връчила няколко ръкописа, които той може да ползува и да ги включи към основния материал.

4. През 1996 г. аз дадох на Елена Николова писмата на Боян Боев и заедно с мои бележки те бяха включени във в. „Братски живот“. Имах желанието да запозная братството с тази ценна кореспонденция.

5. С публикуването на моите спомени от Вергилий Кръстев в поредицата „Изгрева“, той трябва да включи и писмата на брат Боев.

6. Единствено гласувам доверие на Вергилий Кръстев да публикува моите спомени. И евентуално може да ползва моите трудове.

Свидетел: Марийка Марашлиева

София, 16.III.1997 г.

Декларатор: (подпис)

8. ПИСМА ОТ БОЯН БОЕВ

Изгрев, 24.X.1941 г.

Любезна сестро Люба Хаджиева,

Получих писмото ви. То ме много зарадва, понеже е пълно с възторг, с висок полет и светлина. Колко беше красиво, че вие дойдохте на екскурзия до Витоша. Вие имавте случай на Изгрева и горе на планината да преживеете мигове на рая! Раят - това е състояние на душата, не място. Тия мигове са предкусване на Великото, което Бог е приготвил за човека. Всъщност пробудената душа, истински пробудената душа е винаги в едно райско състояние. Той чувства винаги красотата на Божието присъствие на всъде, той чувства, че Любовта на Бога прониква на всякъде и че ние сме потопени в нея. И затова той живее във Вечната радост! И едночкото му желание е да посочи и на другите красивия път, който води в Царството на Вечната радост!

Днес Учителя говори в Младежкия клас между другото следното: „Всеки ден известно време да размишляваме за Рая!“ Той каза, че раят е място, дето царува Любовта. А Божественият свят е място, дето царува освен Любовта още и Божествената мисъл!

Напоследък Учителят каза да общуваме с природата и че това е необходимо за събуждане на божествените сили на душата! И наистина, колко е красиво човек да се сприятели с потоците, реките, цветята, тревите, скалите, небето, облаците, планините, въздуха, светлината, слънцето, звездите! Във въздуха човека да вижда диханието на Бога; също и в светлината.

Тук ще ви изложа някои мисли от беседите и разговорите с Учителя:

„Вие имате всички възможности в себе си, обаче не ги познавате. Не познавате себе си. Хората остаряват, понеже не обичат. Човек всеки ден трябва да изприда по един тънък конец - по една хубава мисъл. Човек, който може да изпреде един тънък конец, може да направи и дебелото въже, понеже всички дебели въжета са съставени все от тънки конци.

Новият начин на работа е от любов. Степента на съзнанието определя интензивността на любовта.

Хубавото се ражда в противоречията на живота. Любовта е нещо единно: ще обичаш целия свят; ще виждаш Бога във всичко!

Ние можем да се занимаваме само тогава, когато умът ни е свободен от дразгите на света и е свързан с висшия божествен свят. Човекът, който иде, ще превърне всички отрови в сладки плодове. Сега трябва да се върнем в рая на любовта.“

Хората са в рая и не знаят, че са в рая. Хората са щастливи и не знаят, че са щастливи.

Вие пишете в писмото си, че имате желание всичкият си живот да посветите в служба на Бога! Това осмисля живота. Това внася красота в живота. Човек като пръска около себе си Любов, той работи за Бога! Като пръска около себе си светлина, той работи за Бога! Нима цветето не работи за Бога, нима цветето не изпълнява своята мисия, като пръска своето благоухание наоколо си?

Вие дойдохте на Витоша. Сега ви пожелавам да дойдете с Учителя на Седемте Рилски езера и на Мусала! Хранете тая мисъл в себе си! Какви свещени места има горе на Рила! Каква чистота там, каква неземна атмосфера има там!

Ето още няколко мисли от беседите на Учителя (от най-новите беседи и лекции):

„Всякога положението на човека в живота се подобрява, когато изпълнява Волята Божия! Като ти дойде човек на гости, ти считай, че Господ ти е дошъл на гости. Всички велики хора на миналото са сега тук на земята и работят. И благодарение на тях светът върви напред и ще върви напред.

Постоянно трябва да се храним с храната на Любовта. Ако аз Бога не обичам, никого не мога да обичам. Всички противоречия на земята носят Божие благословение. Любовта е врата за намиране на Мъдростта и Истината. Кажете така: „Благодарим Ти, господи, за хубавия ум, който си ни дал, за доброто сърце, което си ни дал и за хубавото тяло, което си ми дал. Светът се нуждае от разумни работници. Блажен е онзи човек, който е израз на Бога и служи на Бога“.

Поздрав до всички братя и сестри. Поздравява ви целия Изгрев. И всички изгревски треви, цветя и дървета ви пращат своя поздрав и ви казват: „До скоро виждане“.

С братски поздрав: Б. Боев

Изгрев, 18.XI.1941 г.

Любезна сестро,

Получих картичката ви и се зарадвах много от нея, понеже тя показва, че вие имате желание да се занимавате с музика. Тук пък се потвърждава един закон: Че когато човек влезе в Божествения път, у него се заражда едно велико желание да учи. И вашето желание да учите цигулка показва, че Божественият подтик във вас работи! Говорих с Учителя по това. Изложих му всичко, както ми пишете. Той каза: Вие да решите това, по вътрешно ръководство, по вътрешен глас. А това е красиво. Значи Той счита, че вие можете да слушате вътрешното ръководство.

Новите ритмични упражнения, които Учителят даде това лято, а именно „Слънчевите лъчи“ - сега се печатат и скоро ще ги имате. Печатът се и съборните беседи.

Колко е красиво човек да вижда всички други хора не както обикновено ги виждаме, но озарени в една Божествена светлина, която да изпраща самият той. Как тогава целият свят ще стане за него красив и той ще живее в рая. Учителят каза, че епохата наречена Кали-Юга или тъмната епоха изтича в 1942 г. и тогава почва зазоряване на епохата Сатия-Юга или светлата епоха. Това ще бъде придружено с една промяна в човешката Сатия душа: Космичната любов ще почне да разцъфтява в нея!

Тук ще ви изложа някои мисли от Учителя от последните беседи и лекции, и разговори с него:

„Ако изхвърлите от вас всички други желания и оставите само любовта, то всичко ще бъде възможно за вас. И даже ще се издигнете 4 сантиметра над земята и ще ходите по въздуха - левитация. Не мисълта ражда Любовта, но Любовта ражда мисълта. Много е важен следният закон: Това, което обичаме, постигаме. Щастието е в любовта към Бога! Ти живееш, значи Бог те е възлюбил. Този живот, който Бог ти е дал, прояви го спрямо другите. Пожелай животът на другите да бъде такъв, какъвто искаш да бъде твоят.

Всеки ден трябва да се стараем, по който и да е начин, да възприемем любовта и по който и да е начин, да я проявим! Каквото и да стане, да кажем: „Бог е добър!“

Каквото и да говорим, животът без любовта не може да се осмисли. Любовта трябва да стане подбудителната причина на нашите мисли, чувства и постъпки. И тогава ще разберем, че Бог е Любов!

Това е наука: Да се научим да служим на Любовта, да се учим от нея!

Тя да ни бъде учител и ние да бъдем ученици на Любовта днес и за години напред. Смисълът на живота е да те обичат и да обичаш! В любовта всичко е възможно, но не изведнъж. За нея няма нещо невъзможно.

Страданието дава учение, а всеки, който служи на Душата си, приема Радостта!"

Пожелавам ви всеки ден да преживявате едно вътрешно състояние като слънчев изгрев! Пожелавам ви всеки ден да преживяваш едно божествено състояние, всеки ден да виждаш нови цветя във вашата градина!

Поздрав от всички братя и сестри: Савка, Георги, Еленка, Стойна и др.

Поздрав до вашите домашни и до всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Изгрев, 24.XII.1942 г.

Любезна сестро Люба Хаджиева,

Получих двете ви писма. Тъкмо се канех да отговоря на първото ви писмо. Понеже, второто, последното ви писмо е по-бързо, то сега ще отговоря на него веднага, с първа поща, а след това ще мога да отговоря по-нашироко и на предишното. Щом получих последното ви писмо, което съдържа писмо и до Учителя, аз отидох при Учителя и му предадох вашето писмо. Той го отвори и го прочете пред мен и ми каза да ви отговоря следното:

Да не си напускате чиновничеството! Вие питате дали да напуснете чиновничеството и да се установите на работа при един брат. Да не го правите! Не е време сега за това! Нека да си запазите това положение, което сега имате! Зимно време не се правят къщи, каза Учителят, нито се гради зимно време, а се живее в съградена къща. Не е време за напускане сега на тая работа, която сега работите! Оная работа при онзи брат не е сигурна и не е за предпочитане.

В следущото ми писмо ще имате подробен отговор на въпросите, които повдигате в предпоследното си писмо.

Да ви зарадвам с една новина: Сега се печатат и до Нова година ще излязат от печат „Слънчевите лъчи“ - новите гимнастически упражнения, които Учителят даде това лято. Ще ги получите.

Тук ще ви изложа някои мисли от последните беседи и лекции на Учителя.

„Новата любов иде сега в света, за да се запознаят хората един с друг. Светът ще мине през големи противоречия, но вие да не се смущавате от това. Запазете пълно спокойствие и вяра при днешните събития. Ще знаете, че Бог ще превърне всичко на добро! Гответе се за работа!

Ако изпълняваш Волята Божия, няма да умреш! Щом станеш в хармония с Бога, ти си в хармония с цялото Битие. Това състояние наричат космическо съзнание.

Без любовта не могат да се добият красотата и свободата. Не можеш да срещнеш един човек и да го обичаш, ако не те е обичал. Ако човек се научи правилно да обича и правилно да Люби, той ще се подмлади!“

Поздрав сърдечен от сестри Савка, Еленка Григорова, Стойна, брат Георги Йорданов и всички други. Пожелавам ви всичко добро: преди всичко растеж и постижения във великия Божествен път - в пътя на Светлината!

Поздрав до всички братя и сестри! Живота става красив и поетичен когато ценим всички безбройни блага - малки и големи - с които ни е обградил Бог!

С братски поздрав: Б. Боев

Изгрев, 27.март 1942 г.

Любезна сестра Люба Хаджиева,

Хиляди поздрави от Изгрева! Вашето последно писмо пред 22.март, ме зарадва. Трогнат съм от вашата поетична творба: „Пролетна мелодия“. Тя издава във вас поетичен талант. Продължавайте да работите в това направление! Защото Учителят казва така: „Служенето на Бога е в това, човек да развие дарбите, които Бог е вложил в него“. Тая ваша творба, аз ще я запазя като чудна поезия.

По случай 22.март ви пожелавам да пребъдва душата ви във вечната пролет и да постигнете всичко това, което образува свещен копнеж на вашата душа!

Ето, днес се чувства пролетта. Една жива сила изпълва въздуха! Но, както казва Учителят, идва вече пролетта и в човешките сърца, както и в цялата култура! Иде една пролетна култура на земята! Напреднали същества, Светли Същества слизат на земята днес, за да организират новата култура!

Преди няколко дни Учителят каза така: „Когато изпаднете в обезсърчение, спомнете си някои красиви минути из вашия живот. Някои светли спомени, някои светли мигове и картини, които сте видели и преживели; те живо ще възкръснат във вашето съзнание и тогава веднага ще добиете подтик, радост и нови сили! Например, вие си спомнете вашите дни, прекарани на Витоша миналото лято или пък на Изгрева! Възкръсването на такива възвишени спомени, наистина дава крила на човека!

Но тия думи на Учителя имат и по-мистичен смисъл. Да си спомни човек онзи живот, в който е бил потопен преди да се роди! А той е бил в една велика реалност, живеел е сред ангелите! И споменът от този велик живот, в който той е участвал, поддържа неговия свещен огън!

Прави сте, че сега при тия условия не ви е възможно да бъдете учителка, понеже сте нужни там! Но вие турете тая идея за учителствуването в сърцето си и бъдете с надежда за нейното реализиране! Хранете тая идея в себе си! Щом храните тая идея в себе си с постоянство, то ще се създадат условия за нейното осъществяване!

Вие питате в едно от писмата си за значението на следната мисъл: „Ученикът трябва да бъде свързан със законите на живата природа и с божествените закони“. Всъщност, природните закони са също божествени, но като се каже „природни закони“ в тесен смисъл се разбират повече законите на физическия свят, а под „божествени закони“ се разбират духовните закони. Но не може да се тегли граница между едните и другите, защото идат от един и същ източник. Горната мисъл може да се изясни така: Ученикът трябва да изучава живота, целокупния живот - фактите, силите, законите както на физическия свят, така и на духовните светове и да се съобразява с тях - да не ги нарушава, защото всяко нарушение води към ненужни страдания. Един пример. „Например един основен закон гласи: ти си в хармония с целия всемир и получаваш сили, подкрепа от цялото, когато твоите мисли, чувства и постъпки са в хармония с Божиата мисъл, Божиите чувства и Божиите постъпки и имат предвид благо то на всички същества, на Цялото, а не само твоето лично благо!“

После питате за значението на думите: „Не лъжи, не съди, не убивай, не прелюбодействуй, не кради!“ Вие сте права, че тия думи имат не само външно, но и вътрешно значение.

Например, когато човек извърши една неправда, едно нарушение и се оправдава в себе си и се извинява чрез външните условия или хвърля вината на другите хора, това е пак лъжа.

Или за съденето: Ако човек констатира някой лоши черти у другите и затова понижава тях хора в своето съзнание, той вече ги съди, защото той трябва да има връзка с Бога, който живее в другия и да счита, че същият човек в другия, е Божественото. Също така, когато човек забележи някой недостатъци в себе си и казва: „От мене нищо няма да излезе“, той съди Бога в себе си и затова е на крив път!

За думите: „Не убивай“. Тук не е въпросът само за обикновеното убиване. Например, когато човек има една хубава, божествена мисъл, когато е във възторг от едно божествено чувство и ги отстрани и им изневери, това е пак един вид убийство!

Или думите: „Не прелюбодействай“. Когато човек живее за един висок идеал, когато работи за една светла, възвишена цел, когато желае да се качи до Светли слънчеви върхове на Духа и показва пътя за там и на другите и когато стъпче тях свои идеали и тръгне по обикновения път на дребнавото и низкото, това е прелюбодейство!

Думите: „Не кради“. Човек трябва да знае, че нищо не е негово, а всичко е само на Бога? И ако той счита, че той сам е собственик на това или онова, той пак върши един вид кражба. И даже дарбите, талантите, които има, ако ги преписва лично на себе си, а не на присъствието на Бога в него, това е пак един вид кражба.

Нали помните онова място в Стария Завет, дето се говори за Мойсей, как изкарал вода от една канара за евреите в пустинята и им казал: „Аз ще ви дам вода“, а не прославил Бога, не казал: „Бог направи това“. И затова той не влязъл в обетованата земя!

Друг смисъл на думите: „Не кради“. Всичко, което човек има, трябва да го употреби за служене на Бога, за Славата на Бога, за общото благо. Всички свои таланти, знания, дарби и пр. И ако ги употребява само за свои лични цели, то е пак един вид кражба, защото тях сили и дарби са от Бога!

После, вие питате за методите на самообладанието. Учителят е говорил често по това. Той казва, че най-важния метод за самообладание е да имаме будно съзнание, връзка с Бога, съзнанието ни да е изпълнено постоянно с космичната любов! С един висок идеал. И тогава всяко нещо, което при друг случай би ни изкарало от търпение, сега за нас ще изглежда за тъй маловажно, незначително и дребнаво в сравнение с Великата Идея, за която живеем!

Сестра Ана Венкова идва на Изгрева и говори с Учителя. В къщи тя преживява голяма трагедия, понеже нейните домашни тук искат тя да се откаже от вегетарианството и да не посещава Изгрева. Учителят ѝ каза да бъде твърда. Тя каза, че ви познава добре. Писах на сестра ѝ Люба Стойкова, учителка във Варна, с която кореспондирам от по-рано, ако дойде в София да убеди своите домашни да оставят Ана Венкова свободна. И вие ако я срещнете, говорете ѝ в този смисъл. Ана предполага, че сестра ѝ ще дойде в София през ваканцията (Великденската).

Георги Йорданов сегиз-тогиз посещава Ана, за да я окуражава. Учителят каза да прави това. Ана не може да идва вече на Изгрева.

Нарочен поздрав от Савка, Еленка, Паша, Георги Йорданов и всички други!

С братски поздрав: Б. Боев

Учителят каза в последните беседи и лекции между другото:

„Всички вие имате велико бъдеще. Ние страдаме от задържане на любовта! Ти трябва да любиш и ако не любиш, ще дойде едно болезнено

състояние. От ония добри мисли и чувства, които похлопат във вас, зависи вашето здраве!

Да обичаш някого, е най-лесната работа! Какво ти коства да имаш едно добро чувство към някого! Любовта не позволява никакво отстъпление, или ще умреш или ще победиш! Божественото седи в новото схващане на любовта. Само по този начин може да се подмладите. Любовта ще ни въведе в Божествения свят. Съкровища се събират само чрез любовта! Когато любовта те посети, ти ще усещаш, че целия свят е твой. Според мен, който не обича Бога, не може да обича и другите. Онзи, който иска да бъде здрав, той трябва да работи в областта на музиката. Да бъдем радостни и весели“.

В един разговор Учителят каза, че България кредитира всички европейски народи, тя е банкерът, понеже единствената държава, която е в златния век, е България. И затова тя ще бъде пазена и закриляна. Мирът иде скоро!

До с. Люба Хаджиева

Изгрева, 5.V.1942 г.

Любезна сестро,

Получих писмата ви. Прочетох на Учителя вашето писмо, в което вие описвате, как братството във Варна отива да работи на братското лозе. Вие много поетично описвате вашата работа там!

След прочитането на писмото ви Учителят каза:

„Много добре! Нека да продължават! Те си приеха заплатата с радостта, която преживяха!“

Преди няколко дена тук дойдоха студенти и студентки от Музикалната академия. Запознаха се с Учителя и пяха при пианото в големия салон. Учителят по този повод каза:

„Една певица, за да има постижения в музиката, когато пее трябва да съзнава, че работи за Високия идеал, който я вдъхновява, а не да мисли за второстепенни неща!“

На 18.април дойдоха една група семинаристи - абитуриенти от Пловдивската семинария, на брой около 50 души. Те бяха с двама свои учители. Учителят им говори около един час. И на края взеха много книги. Учителят им каза между другото:

„Новото, което иде в света, е любовта! Единствената сила, която може да оправи света, е любовта! Бог е там, дето има разумност, справедливост и доброта. Почитайте божественото във всички хора. Да бъдете радостни и весели, че сте се удостоили да се качите на един голям параход, какъвто е земята. Смисълът на живота е в любовта! Аз виждам онзи свят. Виждам го така, както вие виждате този свят. Аз съм дошъл да кажа на света следното: Бог е решил да създаде ново небе и нова земя и да промени всички хора! И това ще стане! Всеки човек, който не постъпва справедливо, ще опита несправедливостта върху себе си. Дишайте любов!“

Онзи ден в беседата Учителят каза, че мирът иде вече с конска каруца, значи близо е!

Онзи ден след обед в разговор Учителят каза: „България Невидимият свят я пази, защото българите ще бъдат стълбовете, диреците на новата култура!“

Поздрав от брат Георги Йорданов, сестра Еленка Григорова, сестра Савка и всички други.

В този момент, когато ви пиша това, виждам чистите снежни върхове на Витоша и слушам молитвените утринни песни на птичките! В този момент

как се чувствава красотата на живота и присъствието на Бога навсякъде - както в звездите, в светлината, тъй и във всяко цвете, във всяка тревичка и във всеки човек!

Пожелавам ти да чувствуваш винаги присъствието на Бога на всякъде в живота!

Пожелавам ви всичко хубави и светло!

Поздрав от Учителя!

Поздрав до всички братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

В този момент брат Георги Йорданов работи в братската градина - копае. Преди няколко минути минах покрай него и той ми каза, че наскоро, тая сутрин, Учителят минал покрай него и му казал:

„Много хубаво са писали до брат Боев за мястото във Варна как са работили. Много поетично са писали“. И Учителят бил много доволен от това. Учителят му казал това, когато брат Георги работел. Брат Георги ми каза, че в разговор в градината днес, Учителят казал още следните мисли:

„Хората не знаят как да работят и да извличат полза от полската работа. Сега работят 8-9 часа непрекъснат физически труд. Това е много. Ще дойде време когато всеки ще работи по един час физическа работа - независимо какъв е: и учени, и прости - всички! Днес учения счита, че е унижение да работи с лопата. А пък той не знае какво богатство се крие в работата на градината, на полето и пр.

Дърветата ги считат за глупави. А пък те са много разумни само че крият тая разумност, за да не ги ограбят. Растенията имат наука да извличат из земята добрите сокове и да творят хубави ароматни плодове. Тая енергия, която човек не може да извлече от земята, растенията я извличат. И пчелите са разумни. Те, за да съберат един килограм мед, трябва да обиколят 15 милиона цветове. Болният седи и охка. Чака да го лекува някой. А той като излезе да работи полска работа в градината, на полето, като започне да копае, ще се излекува, от ревматизъм и пр. Месеците май и юни лекуват много болести, ако се използват добре.

Изгрева, 30.X.1942 г.

Любезна сестро Люба Хаджиева,

Получих картичката ви. Забавих се с отговора, понеже отсъствувах от Изгрева повече от месец. И като се завърнах, бързам да ви отговоря.

Адресът на Петър Димков е: ул. „Златовръх“ No 47 - София. Живее близо до семинарията.

Красив е живота от божествено гледище, когато човек съзнава, че всички сме потопени в любовта на Бога! При това съзнание живота е радостен и лек. Сред днешните събития, колко е важно човек да живее в светлината на Божествените идеи. Тогава той разбира нещата и знае красивия край на всичко това.

Пожелавам ви всичко хубаво и светло!

Поздрав до всички братя и сестри.

С братски поздрав: Боян

Изгрев, 3.VIII.1943 г.

Любезна сестра Люба Хаджиева,

Получих писмото ви. Живеем във важна епоха. Въпреки събитията отгоре се излива една божествена вълна, и Учителят каза, че е нямало друга

епоха като сегашната тъй благоприятна за духовни придобивки. В една беседа Той каза:

„Земята скоро ще мине край едно от най-добрите пристанища, от дето ще се качат на земята напреднали Същества, които идват да оправят света. За това важно събитие се споменава и в Писанието в онзи стих, в който се говори за идването на Христа и светиите“.

Учителят каза още:

„Бялата ложа ще победи и ще се ликвидира с Черната ложа. От всички раси и подраси ще се излъчат готови души, които ще създадат шестата раса. Ако мирът не дойде по човешки начин, Небето ще го докара по друг начин. България има светло бъдеще!“

На 22.юлий направихме екскурзия до Витоша с Учителя. Той каза там:

„Щастието е нещо земно, материално. То има връзка със земята. На Небето няма щастие. Там има блаженство!“

Бъдете доволни при всички условия! Бъдете доволни в недоволството си!“

Нарочен поздрав до всички братя и сестри.

Пожелавам ви всичко хубаво и светло!

Поздрав и до вашите домашни от мен.

С братски поздрав: Б. Боев

С. Мърчаево, 16.II.1944 г.

Любезна сестра Люба Хаджиева,

Учителят е в Мърчаево (Софийско) от 14.януари. Това село е 18 км южно от София, на южните склонове на Витоша. Тук има и неколцина братя и сестри: сестра Савка, д-р Иван Жеков и сестра Юрданка Жекова, сестра Катя Зяпкова, сестра Еленка Григорова, брат Пеню Ганев и др. Учителят тук не държи беседи. Изгревът е почти изпразнен. Изгревчани са евакуирани по разни места. На Изгрева има малко хора сега. Вие ми пишете на Изгревския ми адрес, защото постоянно ми препращат писмата по хора. Учителят каза в разговори: „Мирът иде. Представители на шестата раса има между всички народи. В новата епоха шестата раса ще управлява човечеството. Мирът ще дойде не по човешки начин, по божествен начин, по незначителни пътища. Всички да бъдат спокойни и бодри и да се молят за прекратяването на войната. Бог ще прояви милост към човечеството и ще се съкратят дните на страданията. България сега е в златния век. Светли Братя са дошли отгоре на земята, за да оправят света. След войната иде една светла, красива култура с благоприятни условия за всички. При молитвата между другото да казваме:

„Господи, запази ни, за да проповядваме за Тебе“. След войната ще се засилят музиката и духовният живот. Сега сме в края на века. Злото няма вече никакви условия. Сега ще има 45 юбилейни години, през което време ще се строи новото. Геният е колективно същество; множество напреднали същества са го възлюбili, вселили са се в него и чрез него се проявяват. Злото е безплодно, а доброто дава плод. Ето защо доброто ще победи. Новото учение слиза сега от Невидимия свят и то се налага. Който обича Господа, нито косъм няма да падне от главата. Един ден ще видите, в какво седи Божественият Промисъл, на който всякога можете да разчитате. Сега ще дойде нещо добро.

Любовта има безброй форми. Може да те обикне един извор, едно дърво. Ако те обикне дървото, ще дойде повече и по-сладки плодове. Имаш ли любов, доволен и радостен си, работи ти се. Нямаш ли любов, те си радос-

тен и доволен, не ти се работи. Любовта е Божествена храна, с която хората живеят и възкръсват. Всичкият лед ще се стопи и на вода ще стане. Зимата си отива. Иде духовна пролет. В бъдеще няма да има съблазън, понеже хората ще живеят в любовта. А законът на любовта е изобилие. Има един Божествен план, по който ще се оправи светът“.

Поздрав до домашните ви и до всички други братя и сестри. Поздравяват ви братята и сестрите, които са тук: д-р Иван Жеков и сестра Юрданка Жекова, сестра Савка, сестра Стойна Христова, сестра Еленка Григорова и всички други.

Пожелавам ви всичко хубаво и светло!

Бъдете бодро и жизнерадостна!

С братски поздрав: Б. Боев

Учителят каза: „Молитвата е една дреха, в която се облича човек и с която се огражда от тревогите и страховете на света!“

Изгрев, 5.X.1961 г.

Любезна сестро Люба Хаджиева,

Получих вашето писмо. На вас е необходимо да имате будно съзнание, постоянна връзка с Бога. Това става чрез молитва. Всеки ден четете 91.псалом, 23.псалом, Добрата молитва. Освен това казвайте молитви и със свои думи.

Всеки ден четете по една глава от Евангелието и по една беседа, за да правите връзка с Учителя.

Когато сте сами пейте песни от Учителя. Те тонират човека и го свързват с възвишения свят на вечната хармония и красота.

Всеки ден практикувайте дълбокото дишане. Всяка сутрин правете гимнастически упражнения. Всяка вечер си измивайте краката с топла вода.

Сутринта като станете кажете:

„Господи, благодаря Ти, че възкръснах. Благодаря Ти, че живея. Кажи ми, какво да направя днес заради Тебе. Искam целия ден да върша Твоята Воля и да Ти служа. Ще Ти служа през цялата Вечност!“

Вечер при лягане кажи:

„Господи, през време на нощната ми почивка огради ме със Своята светлина и ме пази от всяко зло. Бди над мен и ме закриляй. Аз отивам горе да се уча, да се моля и да работя.“

Тук ще ви изложa някои мисли от Учителя:

„Вяра жива, Любов непрестанна, доброта постоянна и Господ ще прати Своето благословение“.

„Люби, учи, мълчи, прощавай и пътя си продължавай.“

„Пътят на бъдещето е светъл!“

Пожелавам ви всичко хубаво и светло! Благословението на Бога и Учителя да бъдат с тебе.

С братски поздрав: Б. Боев

Поздрав от сестра Лиляна Табакова и от брат Кръстю.

АНИНА БЕРТОЛИ

(28.01.1912-2.07.1989)

1. НА ПЪТ ЗА ТЪРСЕНЕ НА УЧИТЕЛ

Вергилий Кръстев: Кажете трите имена на баща си. **Анина Бертоли:** Карло Алфиери Петро Бер. Само че в Италия няма три имена, та е Петро Бер. Той е от Удине, от тези страни, които се освободиха през 1918 г. В: Коя провинция? А: Виваро се казва. В: Коя част на Италия? А: Към източната част от Триест нататък. Тя беше до 1918 г. под владение на Австро-Унгарците. След 1918 г. се освободиха, но те са си италиански род. Бертоли е италианско име. В: Баща ви от къде идва? От кой род? Майка ви? А: Баща ми е от много добър род. Неговият баща беше кмет. Баща му беше чиновник в една банка-счетоводител. В: А майка му как се казваше? А: Майка му, много мешено. Майка му беше италианка, може да се каже от царски род. Майката на майка ми беше от фамилията Карагеоргиевич, черногорско. В: От Черна гора. А: От там е бабата на майка ми, беше принцеса. Тя лея ми познава цялата тая история. Аз толкоз не знам. В: Как се казваше майка ви? А: Майка ми Лучия се казваше. В: Баща ви кога е роден? А: В 1887 г. на 26 януари. В: Хороскоп имате ли на него? А: Правихме да, правихме. В: Случайно имате ли го запазен? А: В Париж. Тука нямам. Той е Водолей, има много планети във Водолей - 9 дом. В: Той прекарва къде? А: Там където е Виваро, мисля точно там е живял. Когато бил 7-годишен като видение или на сън му се сторило, че пада от някаква звезда от Вселената, пада, пада и най-после се намерил на земята и взел да плаче, плаче и майка му идва и му казва: „Какво има, Фиер, защо плачеш?“ „Ами паднах, паднах от някъде.“ Сега навярно някой дух се е вселил от някъде и той слезнал на земята. След туй е следвал във Венеция приложни изкуства, главно венециански мрамор. След туй войниклъка, след туй отиде в Германия и там може би е научил също мрамор, гдето се правят стълбите и т.н. мозайки. После колко годишен е бил, сигурно към 24, пожелал да отиде в Индия да търси истината. Нали тръгнал в онова време трябва само билет да си платиш. Няма паспорти, няма нищо. Стигнал в Цариград, свършили му се парите. В: Аз чух, че той тръгнал да търси Христа, да търси Учител. А: Да търси Учител. В: Той фактически имал вътрешен подтик. А: Подтик, разбира се. Да тръгне за Индия така трябва да имаш вътре в себе си нещо, което да те кара. Вътрешен импулс е имал. Стигнал в Цариград, свършили му се парите, отишъл на един площад такъв, на който предлагат работа и работници, които търсят работа или пък предприемачи, които търсят работници и един важен човек минавал от човек на човек и питал ти какво правиш, ти какво правиш и като стигнал до баща ми попитал: „Ти какъв си?“ „Италианец.“ „Какво правиш?“ „Аз работя венецианска мозайка.“ „О-о-о, от Бога си ми изпратен. Строя черква и ми трябва точно такъв човек, да ми прави иконите и картините с мозайка.“ А баща ми това е завършил в Италия. И там работи, на времето се плащаше със злато монети, големи златни. Там се запознал с един италианец. На някакви си празници било. „Виждам, че ти си сам, нямаш познати. Чужденец съм. Аз ще те водя в моето семейство, жена ми е италианка, там знаят италиански. Тъй да прекараш по-приятно времето.“ Отиват в туй семейство, а там е майка ми. А майка ми била 16-годишна. А пък имала много хубав глас. В: Това е в Цариград? А: Не, в Одрин.

От Цариград в Одрин там го завежда този италианец, който бил женен за по-възрастната сестра на майка ми. Майка ми имала чудесен глас. Казали й: „Я изпей на този чужденец италианска песен“. И така майка ми пяла и по този начин станала връзката между тях. Те се оженили и аз съм родена първа. Аз съм родена 1912 г. точно когато е била войната между България и Турция и Гърция за Одрин. Известно време Одрин е бил български, навярно тогава съм се родила, но след това турците превзеха пак Одрин и изпъдиха всички чужденци. Аз съм родена на 28. януари, вечерта. Не знам точно часа. Майка ми каза вечерно време, но колко часа не знам, въпреки че в кръщелното ми е писано 29., но тъй като съм родена вечерно време сложили ме на 29. Всъщност съм родена на 28., майка ми разправя неделя било, някаква сватба гледала цял ден през прозореца и така вечерта съм се родила и след това турците превземат Одрин и всичките чужденци къде, къде да отидат. Майка ми казва: „Имам баба в Пловдив, която има много познати“. Тя пък е била гледачка на кафе, но много добра. Даже Коларов министър на времето е ходил при нея, за да му каже нещо за бъдещето. И по-нататък тръгват за България, за Пловдив. Казват за тази моя баба, че министър Коларов даже в неговите спомени пише за тая баба Теофану, която му спасила живота. Щото той чувствал, че нещо става така. В: Кой министър Коларов? А: Е, не знам точно кой е. Нали това е времето на 1912 г. В: Значи баба Теофану. Тя българка ли е била, гъркиня ли? А: Не зная, може би нещо гръцко има, но мъжът ѝ е бил свещеник, български свещеник. И тук ще разкажа как у баба Теофану е дошъл този министър да му гледа на кафе и тя казала: „Не се връщай къщи, там те чакат, ще те арестуват“. И той я послушал и така си спасил живота. Наистина са го чакали. И тази баба имала много познати, ходили са при нея да си гледат на кафе. Запознава баща ми с архитекти, инженери. Там се настанява. Добре, но войната идва, родили се още деца на майка ми: още един брат, който е в Италия. Той се казва Пиетро Бертоле - инженер, сега живее в Новара, роден в 1913 г., 16. юли, и сестра ми Мариета 28. август 1916 г. Имам и един друг брат, който се роди 20 години след туй. Той е в Швейцария сега. В: По-нататък семейството къде отива? А: След това до войната той е в Пловдив. След туй майка ми се разболява, баща ни ни слага в едно сиропиталище, след това ни завежда при родителите на майка ми, след туй с майка ми заедно ни заведе в Италия при неговите родители. Там мисля две години сме седели. През туй време той е в България. След туй един негов приятел-съученик му пише: „Ела в Америка, ще станем богати, ще работим заедно, милионери ще станем“. Баща ми пригответи паспорти вече всичко от Бургас да дойде в Италия да ни вземе и да тръгнем в Америка.

2. СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Като млад баща ми в Италия чел окултна литература, в която се пишло за великите хималайски учители. Това му дало подтик да тръгне от Италия за Индия, та накрая отива в Пловдив.

Но баща ми се запознава в туй време с един брат, който му дава една беседа да чете. Тази книжка е „Кротост и смирение“. Електричество и магнетизъм. Мъчението" от 22.01.1920 г. Той я прочита тая беседа, вдъхновява се и казва: „Искам да видя тоя Учител!“ „Е, казват, Той е в София.“ Идва в София, запознава се с Учителя и свършено. Невидимият свят така го упътил, че намира истинския Учител. Ни Америка, ни нищо, остава в България. В: Нещо по-подробно да е разказвал за първата среща с Учителя? А: Не си спомням. Не ми е разказвал. Е, сигурно му е направило голямо впечатление,

за да отложи всичко, да остане, нали? Той въобще търсеше един Учител. И после почва да чете беседи. Идва в Италия, взима ни и ни довежда всички в София. И за първи път и първото нещо било да ни заведе - децата при Учителя в 1922 г. ли е било, есента ли на ул. „Опълченска“ 66. И там имаше една леля Надзор, леля Дафина, Асен Арнаудов ако сте чули - артиста. Децата бяхме, той е някоя година по-възрастен. И тогава Учителят създаде тогава тази песен: „Блага дума“. После Учителя я даде в Общия окултен клас и леля Дафинка им я пееше и така са я научили. (Виж. Общ ок. клас II год, 6 лекция от 5.XI.1922 г. - стр. 25-26).

На всяко едно от децата даде по един стих, подходящ на характера, на това, аз не си спомням на мене кой стих е дала, от тая песен. В: Но тая песен Той създаде пред вас? А: Пред нас я създаде. В: Свири на цигулката? А: Така чука, не свири, но чукаше на струните и на всеки един така ни накара да изпеем, но ни диктуваше, това помня. Тогава създаде тази песен. В: Той диктуваше думите, така ли? А: Думите и мелодията. В: Ето, това никой досега не знае как е създадена тая песен. А: Тая песен тогава я създаде, благодарение на всеки един от нас и ни я е дал според характера, нали? Тогава ми беше първата среща с Учителя. Бях дете. В: Вие учихте тука в София. А: Италианско училище имаше. В: Аз си спомням, всички, които са ми разказвали, възрастни приятели, в ония години когато се отваря Школата - 1922-1923 г. казваха: „Ние бяхме студенти и благодарение на Бертоли успяхме да оживеем. Той даваше препитание“. А: Работа им даваше, така е. Да, той имаше работилница голяма и всички тия студенти, колкото знаеха да работят, но все им даваше една малка заплата нали, колкото да се препитават. После той бе от първите, когато се закупиха места тук на Изгрева. В: Какво знаете за тия места в ония години? За купуването на местата? А: Е, то някой от братята по-заможни са купили. Но става въпрос и Учителят казал да се купят много повече „всички места до линията“ да, до линията. Помня, че баща ни ни водеше децата. В Подуяне имяхме къща. Та от Подуяне пеша чак тука на Изгрева ми се виждаше много далеч. В: Спомняте ли си нещо да ви е разказвал баща ви по ония години, така някоя опитност негова с Учителя? А: Не, той баща ми не говореше много по тия опитности. Беше все таки много редовен на беседа, на всички беседи. И пълни, пълни с молива си така малки тетрадки. Той както чуваше (слушаше) беседи ги превеждаше на италиански. Винаги на италиански. И рисунки хубави създаваше. Беше надарен човек.

3. ПЪРВИ ГРУПИ В ИТАЛИЯ

В: Какви опити са правени за превод на Словото на италиански? Превеждано ли е нещо? А: На италиански много неща е превел той. Почнал не знам от коя година и е прашал в Италия на различни адреси, които е имал и между които и този италианец Ромоло Мантовани, който се казва, и на него прашаше. След туй там в Италия се правиха едновременно такива сеанси, спиритически сеанси, работеха с медиум, имаха много добър медиум. И тоя медиум ето как се запозна с Учителя, то е интересно също. Тя, медиума ми е разказвала лично. Лучия се казваше тя, била е 17-годишна. И тя присъстваше на един конгрес в Торино, пак от разни духовни групи дошли от всякъде. И казва: „Аз бях много срамежлива. Виждам зад един младеж една фигура като слънце блести с бели коси до раменете, с бела брада и като се свърши тоя конгрес, въпреки че бях много срамежлива, но толкоз беше хубава тая фигура, че отивам към него и казвам: „Вие трябва да имате някой си дядо,

прадядо ли от рода, който трябва да е бил като светец, мъдрец.“ „Защо?“ „Видех го, Той е с бела коса дълга, до раменете, бела брада, ама така просто свети.“ „А, вие виждате Учителя Петър Дънов.“ „Кой е Той?“ „Ами имам превод Неговите беседи, които ми пращат от България, имам под мишницата, затуй го виждате.“ Тя го помолила тогава: „Моля ти се, дай ми да ги прочета“. „А не, те са ми единствени, не мога. Давам ви адреса за България, пишете им, ще ви изпратят“. И така тя за първи път се запозна с Учителя чрез видение. В: Тя как се казваше? А: Лучия Пиято, мъжът ѝ е Пиято. И там бяха принудени да напуснат Торино, а този Мантовани е бил техен приятел, заедно са правили сеанси и след туй той е останал без работа и той отишъл в Париж временно. Те го поканили да остане и така лека-полека се създаде тяхната група. Тя работи като медиум, дава съвети за лекуване чрез метода на Луи Куне ако го знаете.

В: Тази група в Италия колко време просъществува? А: А те са напуснали Италия 1934-1935 г. аз бях 1936 г. при тях и там е интересно също. Тя имаше, тази медиумка дъщеря, която умря и тя толкова бе потресена от това, че само плаче и тогава загуби това, тази способност на медиумство. И аз тогава - 1936 г. отидох във Франция, баща ми беше писал на тоя Ромоло Мантовани: „Ето дъщеря ми ще дойде, ако обичаш да отидеш на гарата да я посрещнеш“. И той още на гарата ми казва: „Ето още тази вечер ще направим един сеанс. Може би ти като идваш от Изгрева, там Учителят може да помогне, тя пак да си възвърне тази способност. Аз за първи път присъствах на такова нещо. Не знаех, накара ме да седна до нея и наистина този техния ръководител се яви. Веро се казва. Присъществуваше една двойка адвокат - той, а жена му бе болна от туберкулоза с две каверни. И той, Веро се явява и казва да прави тази баня от Луи Куне и едновременно да пие хума. Да я лекуват с това много дълго време. В: Кой се явява на спиритическия сеанс? А: Ами един техен ръководител, Веро, ама който просто много хубави послания дава, като че ли Учителя говори, все върху основата на Любовта.“

4. ПЪРВАТА ГРУПА В ПАРИЖ

В: Сега друг въпрос. Сега фактически вашият баща е първият, който превежда Словото на италиански и го прехвърля там. А: И го прехвърля в Италия, именно на тази група Родово, особено получавал и тия преводи. Така стана връзката след като отиде Ромоло във Франция. Тъй продължи баща ми да поддържа връзката, да изпраща преводи и след като тука се напечатаха тези книги на френски „Учителят говори“, „В Царството на живата природа“ и „Живота за Цялото“, преводи от сестра Маркова и Георги Радев в София. Те са пращали цели пакети там да ги продават. И той вече беше си създал група, нали благодарение на тия лекувания по природен начин и сеансите спиритически, така че бе доста голяма група. По едно време стотици бяха. В: Това в Италия? А: Не, в Париж. В самият Париж. И така първите ученици на Учителя се създадоха в Париж чрез тия книги. Баща ми 1937 г. отиде там, кой месец точно не знам. Юли ли или началото на август или може би по-рано. Не знам точно. Юни, юли. И там този човек, италианец Ромоло казва: „Ето, има още много, които са прочели книгите и ще се радват много да се запознаят с един ученик на Учителя“. Покани той тези хора, които се интересуваха, баща ми говори, показва портрети на Учителя между които се намираше тази жена Карден, след туй и Сабсай, които са идвали в България 1938/39 г. Там беше и Стела Белмен. Тя веднага се вдъхнови и каза: „Аз сега имам отпуски и ще дойда непременно в България да се запозная с Учителя Петър Дънов“. Баща

ми казва: „Аз заминавам, но ако еди кой си ден се намираш във Венеция на пъська Маркопи до колоната ще те заведе в еди кой си час след обед, 3 часа“. И там беше тя и дойде с него в София 1938 г., запозна се с Учителя и така тя всъщност се запозна с Учителя чрез баща ми. След туй трябва да е било август месец Михаил Иванов узна, че има вече група ученици в Париж. А той винаги е имал желание тъй да проповядва туй-онуй. Поискал от брат Боев адреси, които брат Боев му дал, август месец 1937 г., както и препоръчително писмо до г-жа Карден. И там като отиде бе лятно време, още нямаше никой. Там вече Тошо Симеонов ми разказваше, че е бил там по туй време. И казва: „Отивам там в Тюлери, казва се едно място, градината Тюлери. Виждам нашият Михаил седнал на една пейка така замислен“. „Абе какво има?“ „Е, казва, дошъл съм тука, имам адрес, но никой няма, а парите ми се свършиха. Ако и утре няма никой ще бъда принуден да се върна в България.“ Но тъй се случи, че намира на другия ден едни от тия хора, които също търсеха мадам Карден, която е била във връзка с доста духовни групи. И тя покани така хора, които знаеха вече за Учителя, представя им Михаил и казва: „Ето един ученик на Учителя дошъл“. А той умееше тъй да говори, беше представителен също така, хареса се и така се създаде групата на Михаил отначало. Благодарение на Карден, която го приела за първи път. В: И по-нататък как се развива отношенията? А: За кое? В: Там между вашата група, защото съм чувал, че имало няколко групи в Париж, които не са били в добри отношения с Михаил. А: Как да кажа, групи не може да се каже, че е имало никакви. В: Не като групировки, но като групички, които са работели. А: Всъщност голямата работа я е правил баща ми. Баща ми, който е почнал да превежда на френски език беседи. В: Кой превежда? А: Кой беседи? Ами не томчета не се превеждат нали, а отделни беседи, избрани. Избираха, както и аз продължавам да избирам. Чета, чета и когато намирам, че са по-подходящи, с по така концентрирани мисли.

5. МИХАИЛ ИВАНОВ В ПАРИЖ

Аз забравих, че имаше една група от тези ученици на Михаил, когато стана делото с Михаил там, че някои работи е вършил неморални може тъй да се каже, за които е бил обвинен и някои от неговите ученици се разделиха между които имаше една Людмила, една полякиня по произход. В: Те се разделиха понеже се разочароваха от него? А: Е, да разбира се, след като е бил в затвора. То се пишеше и във вестниците цяла година почти на първа страница, за магьосника Михаил и още за неморалните му действия, въобще групата му се разпръсна. През туй време Ярмила Менцлова беше там. Тя им преподаваше Паневритмията. Тя е била при Михаил когато станаха тия неща и тя разказа много подробности. И всичко това е било вярно, което се беше писало по вестниците. В: И тя какво разказваше, Ярмила? А: Какво да ви кажа, не искам подробности, но карали млади момичета да играят голи Паневритмия и между които избирал най-хубавата, уж да ги просвещава. И след туй избирал Михаил най-хубавата, за да я просвети още повече в леглото си. И тя сега Ярмила ми разказа, че полицията като узнала туй нещо, а в полицията имало също млади момичета, които работят като агентки, изпратили една от тях там да види дали наистина има такова нещо. Тя хубава сигурно е била и тя е влязла в тая група там на посветени и най-много просветени. Тя си сложила някоя дума в бележка и чрез други са я дали на свързката. Тя изхвърлила бележката през прозореца. Прави се клопка от полицията. В момента хващат ги там, тдето се казва на

местопрестъплението. В: Значи това, което сме чували тук в София всичко е истина, не е лъжа. А: Всичко е истина, въпреки, че казват, че то е лъжа, но Ярмила няма да лъже, нали? Пълос, аз срещнах случайно така една българка, която е била приятелка с тези адвокати, които са го съдили и казва: „За съжаление всичко е вярно. Но истерични жени просто милиони ни плащат, за да го изкараме невинен.“ Той бяха го осъдили четири години, но седя две години в затвора и десет години имаше забрана да се връща в Париж. Той си създаде пак там група в Южна Франция и там изплува Бон фен. В: А, той образува тази група там понеже му е забранено да пребивава в Париж. А: След туй се върна в Париж и на секретаря каза, че са били лъжи, че това не е вярно. В: Той бил получил документ, че всичко било лъжа. А: Ами лъжа. Всичко около него бе лъжа, защото лъжата си я носеше в себе си.

Около него лъжи излизаха, както че навсякъде се представя, че Учителя Дънов го е изпратил. Че Учителят предвидил, че в България няма да има условия въобще за учението и го изпратил нарочно той да разпространява учението. Това не е вярно. Той си е отишъл по свое начинание и все таки, гдето казва Невидимия свят, всичко ще превърне накрая на добро. Сега между неговите ученици има малко хора, които знаят, че е бил ученик на Учителя Петър Дънов. Други нищо не знаят. Има много книги неговите преведени на всички езици и изпратени на всички страни. Промения си името от Михаил Иванов и сега неговото име все таки е Омраам Микаел Айванхов. В: Аз знам, че той след заминаването на Учителя, 1947/48 г. се провъзгласява за Всемиров Учител. А: По-голям дори от Учителя. Даже излезна една книга напоследък половината на френски, половината на английски, която прочетох, но с разни такива индуски имена, че в някои манастири, в Тибет имало тайни такива предсказания, че през време на Кали Юга щял да дойде някой си е-е-е най-велик Дух, който най-най-високо е седял и който ще бъде от индуско произхождение, но ще се роди в странство и ще бъде задължен да стане Миров Учител. Сега дали наистина има такива предсказания намерени в този манастир, защото има много лъжи около него. В: Първо официално представяше ли се там за Всемиров Учител, че той е Всемиров Учител на йогите? А: Ами то е Учител на неговото братство и на универсалното бело братство. Той се наричаше *Le Maître de la grande Fraternité Blanche universelle*. Така той сега минава. Затуй ние сложихме заглавие „Новото учение“ на нашето списание, за да не бъде същото. Даже напоследък имах една позната, българка, която получава списанието и която едновременно предаваше Паневритмия и йога и между нейните ученици също имало такива ученици на Михаил, тъй които са го хвалели като нещо голямо, с големи познания учител и тя сама поискала да провери. Отишла в Бон фен с мъжът си и поискала среща с Михаил. В начало така не я приели. Казали: „А, трябва да поседите тука поне петнадесет дена, че тогава“. Тя каза: „Ние сме за един ден. Ако искате приемоте ни, ако не тръгваме си“. Накрая ги приел на разговор. Казва: „Той е един такъв, пълен с омраза към нас, българите, повече не го приемаме“. Едно говорил против Ярмила, против мене най-много говорил и между другото каза: „Ама знаете ли той е съвсем полудял“. Знаете ли какво е казал? Казал й: „Аз съм по-голям и от Христа“. Напоследък наистина успеха му го побърка.

А: Сега се носят слухове, че Учителят го е пращал в Париж да му продължи учението. Говорих с Елена Андреева и тя ми каза, че Учителят направо го изпъдил от тук, понеже той е ухажвал младите сестри, гледал им е на ръце, галил им ръцете, прегръщал ги, после им правил хороскопи и им ги разглеждал и давал обяснения в стаята му на леглото. Учителят затова му бе казал пред всички: „Идете във Франция и Англия да вършите тия работи“. Той го е

пъдил, за да не му пречи тук. И затова му съдействувал да се махне от България.

А пък сестра Амелия Надзор ми разказа за една случка още в 1922 г. Тя е била в Търново на събора. Преди събора Михаил Иванов и Кръстю Христос са на вилата в лозето. Разпространили вестта, че са преродените Св. Кирил и Методий. Тя също се подлъгала както и останалите и им повярвали. Съобщили на всички, че ще се молят и постят. Затворили се в една стая. Минали три дни - изобщо не излизат навън. И тя ги съжалила, сложила в две чинии ядене, хляб и плодове и решила да им занесе. Тропа на вратата, никой не се обажда. Втори, трети път тропа. А пък те забравили да заключат в този час вратата. Влиза тя в стаята и какво да види. От стаята има друга врата към север която води към едно килерче, където се пази храната за събора. Те си заврели главите в този килер и с ръце лапат ли лапат. Тя като видяла това от изненада изпуснала таблата на земята. Чуло се трясък. Онези втрещено я гледали и нищо не могли да кажат. Излиза тя навън и разказва на всички. Всички виждат лъжите. Учителят нарочно е оставил да се развият нещата до там където всички да видят лъжата. И сега с Михаил ще стане същото. Ще дойде време, когато всички ще видят лъжата. Но още не е дошло това време.

А всеки, който влизаше в неговото братство, задават му се въпроси, прави се специален картон с отговори, взимат се 2 снимки - едната за картон, а друга се слага в специален албум. Така той има снимки на всички ученици, за да ги намагнитизира с неговото учение. А това е работа на Черната ложа.

Имаше такива книги. Върху магия има всякакви книги. Но си служеше с тия методи. Аз помня като отидох във Франция седем години след туй не съм идвала в България. Първата година като дойдох беше края на август и Методи Константинов веднага ме завежда на Рила, веднага построява палатка. Там бяха останали само Борис Николов, Мика (Мария Тодорова) и брат Боев беше и Методи и веднага ме разпитват за Михаил. Все за Михаил питат какво е станало. Той в туй време беше още в затвора. Нищо не знаех, но може би под впечатление на това сънувам през нощта ама толкова ясно, все едно, че съм го сънувала вчера. Даже сега не си спомням сънищата. Сънувам, че съм в една подземна стая, хубаво мебелирана иначе - с фотьойли, туй-онуй, прозорци няма. Само две врати изток и запад или север и юг, не знам. Седнала съм така наблизо до стената в един фотьойл и виждам, че се отворя вратата, един негр, хубаво облечен иначе, елегантно, висок, повечето негри са високи, така стройни. Минава, прекосява стаята и излиза от другата врата. Но тъй, все едно, че ме няма. Втори, трети, четвърти - все негри. Най-после седмия, в него вече се стреснах и се изплаших, с един нос така като орлов, от очите му червени пламъци излизат. Без да се обръща, казва: „Не работим зад Михаил“ и излезе от другата врата. Сутринта разказвам това на Борис и Боев, а Боев каза: „А, това за тебе беше откровение, не е сън“. И така е, те работят за него, като имаш някоя слабост казва, той те хваща там. А той понеже беше много амбициозен, шестлавен и алчен за пари, затова работи с тези методи на Черната ложа. В: Да, това е пророческо видение. Сега аз съм слушал, че има доста той последователи в Канада, Африка, Европа. А: Има, има, навсякъде има последователи. Разбира се, защото не им дава нищо лошо, взима най-хубавото от Учителя и други учения. Лошо не ги учи на лошо, разбира се, затуй има последователи. В: Значи на мен ми е чудно, че при него има две неща. Първо, че той досега не е превел нито една беседа, не е издал нищо от Учителя. А: Е, не, нищо. В:

Това е най-интересното. А: А той искаше да сложи ръка на всички беседи от Учителя. В 1957 г. идва Стела Белмен, не знам дали знаете това. И тя тогава просто раздвои братството. Щото може би сте чули, че Антов един ден е бил Боев, бил го по главата. Защо? Защото Стела искаше брат Боев да пише официално писмо, че Учителят е изпратил Михаил във Франция. А Боев отказва разбира се. И тогава Антов би един физически слаб човек както ви казах. А за Стела тя си служеше с други методи, просто като хипнотизира Антов да иска Боев и той, Боев да пише. И тъй като Боев отказа, взе, че го удря с бас-тун по главата. И искаше повече от туй, просто братството да даде на Михаил всички права върху издаването на беседите. Добре, че не направиха. Той щеше просто да сложи ръка. Нито ние, нито който и да е нямаше да има право да превежда. А той сам нямаше да превежда. Боев изяде боя, но спаси Словото на Учителя от една голяма кражба.

6. СПИСАНИЕТО „ЖИТНО ЗЪРНО“ - „LE GRAIN DE BLE“

В: Сега вие с вашето малко списание „Le Grain de Ble“. А: Ами стават вече 30 години откак го издаваме. Баща ми до 1972 г. когато напусна Париж беше 85 г., възрастен. В: Вие пазите ли си броеве на списанието от всички години. А: Имам събрани даже съм напечатала една книга с първите 16 номера. Значи първите четири години „L'enseignement de vie nouvel du Maître Belza Duno - Peter Deunov“. Ще ви го покажа. В: Сега аз имам може би десетина-петнайсет от вашите. А: Така ли? От къде ги имате? В: Е, имам ги. Ще ви кажа: Борис ми ги е предал да ги пазя. А: Така ли? Защото само на Борис давам, на други не съм. В: Имам може би десетина, петнайсет години, но искам да ги имам всичките. А: От кои години. В: Не мога да ви кажа. А: А, не знаете. В: Може би от първите години, не мога да ви кажа, но имам 10-15 събрани. Искан да ги имам събрани така всичките, цялата поредица. Ще видя кои нямам и кои имам, за да може да ги събера. А: Засега някои от тях изчезнаха малко, понеже стана едно голямо наводнение, стана там където ги пазехме на склад. Въобще на запад всички тия списания, българските книги и така няколко номера ми се загубиха, останаха съвсем малко. Но ги правя в ксерокс-фотокопие, за да ги възстановя. В: По колко екземпляра от списанието ги правите? А: 600 правехме отначалото, за да ми остават така. Сега правя по-малко, защото остават. Първо ги правехме на ронеон нали, което струва много по-евтино. Сега вече това не се прави. Трябва да ги правя на фотокопие, но ни струват по-скъпо, че ще правя по-малко - 550 са, но пращам около 400. В: Изпращате ги на адреси? А: Абонати, но си плащат абонамента. В: Успявате ли да си покриете разносните или трудно. А: Успявам повече разноски да покривам, защото не плащам голям наем, нали. Но то е голяма работа. Вече 30 години по четири номера имаме в годината. Всяко зависи от дължината на беседата. Има беседи, лекции, разговори, резюмета, нали. От началото слагах материал, който ми даваше Борис Николов. Сега Борис не ги прави вече. Посланията на Борис се харесваха много. Те бяха хубави. И накрая спомени помествах някои така с Учителя, та и тях почвам да вадя. В: Тези спомени ви сте ги написали, от кои автор? А: Влад Пашов нали беше издал една тетрадка. В началото от него взимах, после сестра Паша имаше доста хубави спомени, та от нейните вземах. Свърших нейните. Борис ми беше дал от Елена Иларионова, които също са много хубави, него материал свърших и там поместих едно писмо на

Казакова, което е хубаво също, като ги избрах много тъй в резюме, доста работи са казани. Сега почнах спомените на Елена Андреева. В: Да, те са нейните интересни. Аз съм запознат с тях. Аз съм работил с нея близо 20 години. А: Е, то има много повторения нали, но така избирам. В: Тя понеже ги е правила на прима виста тези неща. А: Но е интересно като се изработи ще стане хубаво. В: Защото тя ако ги беше направила преди 20 години по друг начин щеше да ги направи. А: Разбира се. А: Вижте какво е положението й. А: Да, намерих я доста отпаднала още от миналата година. В: Тя едвам издържа. А: Друго пише сега, което Учителят й е дал като задача, нали. Тя мисля, че е свършила тая книга - Спомени с Лулчев, нали тя е имала връзка така с него и после взе да пише с голямо уважение към баща ми, искаше да й разкажа някои работи относно това с Лулчев дето станаха съдружници за едно списание. В: Как стана точно тоя случай с Лулчев и с печатницата? А: Ами какво да кажа, много подробно знам, че Лулчев предложи на баща ми да се отвори печатница, да се печати там едно списание. В: Което Лулчев издава. А: Издаваше и едновременно баща ми имаше идеята да издава беседа на Учителя. И тъй като баща ми имаше къща, работилница, машини за плочи, той ипотекира всичко това в банката на Русев, той брат беше. В: Коста Русев. А: Това не знам, значи, че Русев, но другото име не знам. Е, да но пари трябваше да се плаща на работници, туй-онуй, а пари не влизаха от продажбите на списанието. Най-после фалира. Фалира и банката всичко взе и работилници, машини, къщи. Останахме на улицата. Баща ми замина за Румъния и ние там отидохме. В: Колко години стояхте там? А: Две години, не повече. Там беше намерил други италианци. Не знам по какъв начин. Може от легацията да е влязъл във връзка с една италианска колония и там научи един нов занаят - изкуствен мрамор. И след туй него го привлечаше Учителят, не можеше да седи повече. И се върна. И тука влезе във връзка с архитекти, инженери, предложи им: „Ето, нов занаят научих“. Те го познаваха като най-добрият предприемач. Веднага му дадоха работа, тогава се строеше университета „Климент Охридски“. Там той работи всички работи мозаечни, изкуствени колони, тези грамадни колони там зелени са от изкуствен мрамор. Всичко той е дал. Слечели доста пари, също работи на кино „Култура“ и още други големи здания и благодарение на това той можа да закупи пак същата къща и тука на Изгрева местото купи. Построи първо една кухничка и една стая, след туй друга тая. Тъй лека-полека тя беше на дълго сложена. И в тази работилница имаше доста работници, между които всички братя студенти, които идваха, на тях има даваше препитание. В: И беше цялата група от младежи. А: Младежи, студенти, всички между които Борис и там Георги Радев, Методи, Елиезер, но знам - много студенти около него, колкото знаеха работеха, вършеха работа колкото можеха, а баща им даваше една заплата, колкото да преживеят.

7. АСТРОЛОЖКАТА

В: Спомняте ли си някои опитности ваши и с Учителя, да сте Го питали за нещо или някои разговори така. А: Какво да ви кажа, аз бях много сrameжлива и пред Учителя не смеех да Го доближа, да Го запitam и т.н. Но имам една опитност към 1943 г. беше. Обичах много да ходя на Витоша, но работех през туй време, а в неделата Учителят държеше беседи. Някъде беше юли месец. Пък хубаво време и тъй ми се искаше на Витоша да ходя, но тъй като Учителят продължаваше беседи в 10 часа, тъй помня седях права до вратата. Хем гледам нагоре, а млада бях: „Хубаво небе, колко е хубаво да

ида на Витоша, но защо Учителят не ни дава отпуска", ми минава през главата. И Учителят ми отговаря, нали чете мислите. Казва: „Бързам, рекох“. Това беше 1943 г., юли месец, началото. „Бързам, рекох, защото имам само една година, за да ви дам, което имам да ви дам.“ И след една година си замина. В: Значи бързам. А: А това изречение го има в беседата. Тя е печатана и аз я намерих. Този отговор гдето ми даде на моята мисъл. Значи Учителят знаеше вече, че ще си заминава. В: Вие сте разправяла, че Той искал ти да работиш върху астрология и искал да ти даде книги. А: А, да, да. Аз тогава бях може би единствена сестра, която се интересувах от астрология. Баща ми вземаше уроци от Иван Антонов, той беше добър астролог и аз присъствах така и Иван намираще, че съм много способна по астрология. Баща ми се отказа, но аз продължих да взимам уроци. Като свърших гимназия отивам да питам Учителя какво да следвам. Много неща ме интересуваха. И Учителят каза: „Но нали учите астрология?“ Аз казвам: „Учителю, уча астрология“. „Но аз ще ви дам много книги, които имам.“ Но не Го послушах. М: Значи Той ви насочи към астрология. А: Да, да. И щеше да ми помогне, но. В: Непослушанието излезна по-голямо от желанието. А: Щях да стана добра астроложка, особено Учителят щеше да ми помогне. В: Вие правихте ли си вашия хороскоп? А: Имам, да. В: Коментар кой ви го прави? А: Аз го правих заедно с Иван Антонов. Но на времето го направих с фалшива рождена дата 29., а всъщност после като се размислих, мама казва, че съм родена на 28. януари 1912 г. в Одрин. В: Той сега къде ви е хороскопа, във Франция ли? А: Във Франция. В: И кое е най-интересното от него, така като минахте вашия живот, така доста време от него? А: Какво да ви кажа, моят Плутон се намира в девети дом. И сега напоследък аз получавам една размена срещу „Житното зърно“ с книги, с други духовни групи. Аз пращам „Житното зърно“, те ми пращат тяхното списание. Между тях получавам едни книги от Розенкройцерите, там има много астрологически данни въобще. И там има много интересно нещо, именно за Плутон. Казва се, че които са под действието на Плутон, те са отпечатани от съдбата за нещо, което са родени, че то си е съдба за тях. И понеже знаете, че в девети дом, там е религията и вече е отпечатано върху мен, че трябва туй да върша. И баща ми е също с Плутон в девети дом, почти във Водолей. В: А на вас какво ви е в 9. дом? А: Плутон в Близнаци. В: А хороскопа на вашия баща къде е? Във Франция. А: Е да, във Франция.

8. БИОГРАФИЯТА, КОЯТО НЕ СЕ НАПИСА

В: Друг въпрос. Останаха ли някои негови бележки, тетрадки, тефтерчета на вашия баща, прибрахте ли ги тия неща? А: Те са все в Париж. Много. Всичко, като е слушал беседи все е държал бележки. В: На италиански или на български? А: На италиански. Веднага е превеждал на италиански. Даже толкоз много имаше, че някои изгорих. Само някои съм задържала, щото миналата година бях задължена да напусна онова помещението където бяхме и не можах да намеря друго. Нали всичко е много скъпо, не мога да плащам толкоз, та трябваше на няколко места да сложа всичко това, което имах - и списание, и книги и т.н. и много неща изгорих. Какво да правя, нямаше как и което между това изгорих и негови тетрадки. В: Вие знаете ли защо ви питам? Поради няколко неща. Първо, това е излязло от неговата ръка. Второ той направо е превеждал на италиански. Трето това Слово не е редактирано и не е обработено. Значи е точно Словото на Учителя. Поради тези съображения тия тетрадки са важни. А: Да. В: Как могат да се запазят тези неща?

А: Задържах малко за съжаление. Не бях се запознала с вас, доста изгорих. В: Могат ли да се върнат в България обратно? Да ги запазим. А: Могат разбира се. Как да не могат. В: Там никой няма, който да се интересува от тях. А: Имам няколко тетрадки, които съм запазила, но малко. В: Аз искам, когато говорим за ученика Бертоли да включим нещо от тях. А: И рисунки беше правил, всичко, което му идваше като картини като слушаше Учителя го рисуваше. В: Аз искам, когато говорим за Бертоли, за ученика Бертоли, да направим една монография, на която монография вие ще бъдете автора. Сега в момента ние правим един опит. А: Аз тия дни мислех, че сестра ми като свърши работата с тоя речник, който ѝ отнема много време, да седнем един ден да напишем биографията на баща ми. В: Аз искам да я напишете вие. Сега правим един опит, в едни такъв порядък както в момента така преговаряме и преминаваме живота на Бертоли - детство, юношество, възмъжаване, семейство, идването му в Школа, живота му в Школата, какво е направил, какво, що и как. А: Много нещо. Тоя Изгрев гдето се казва няма къща баща ми да не е помогнал някоя барака да не се построи. Даже има от тези последователи на Лулчев, имало е около него една група, един от тях ми каза, че Лулчев е казал за вашия баща, че той е майката на Изгрева. Щото така е помагал на всички. И салона да се строи и там трапезарията, всичко много е помагал. Навсякъде е вземал голямо участие. В: Сега, това е първата част. Втората част ще извадим от неговите тетрадки, тефтерчета, той може да има някои лични опитности, някои забележки, някои формули от Учителя. А: Формули, формули има много, но лични. В: От негови лични тефтерчета. А: А, тука няма нищо. В: А снимки имате ли, родови снимки, албуми тука негови. А: Имам една снимка на баща му и на майка му. Ето, мога да ви я покажа, като млади. В: Аз искам да документираме вашия разказ със снимки, негови снимки от детство, юношество, родови снимки. По-нататък някои снимки от времето на Школата. Ще намерим негови снимки с Учителя. По този начин ще имаме документация със снимков материал. По-нататък той има ли писма от Учителя? А: А писма, не вярвам, не. В: Не сте ли го питали? Той трябва да има писма, не може да няма. Той е пътувал насам-нататък. Трябва да има кореспонденция. А: Не вярвам. Той като замина за Франция Учителят беше си заминал вече. В: Тука той понеже е бил в различни места в България, може да има писма от Учителя. А: Не, не вярвам. В: Вие преглеждали ли сте неговите неща, така писма. А: Той въобще писмата ги изгаряше, не са останали, само неговите тефтерчета. В: Имате ли тук в България някои негови тефтерчета, писма, почерка му. А: А почерка му имам, да, разбира се. В: Въпроса е, аз искам да запазя неговия архив. Искам вие да напишете, ама искам да напишете биографията, да ми предоставите целия снимков материал, за да подготвим една хубава монография, която, тя на този етап не може да се издаде, знаете нали, искаме да я запазим за следващото поколение. Ако аз доживея до вашите години, като дойдат другите, ще кажа, ето тука това е от Анина Бертоли. А: Може да живеете повече. В: Живея, не живея, ние искаме да приготвим материала. По-нататък всичко, което е свързано с него, с неговия живот, което е от неговия архив. Нас не ни интересуват други материални работи. Това никой не го интересува на тоя етап.

9. СЪДБАТА НА ЕДНО СПИСАНИЕ И НЕЩО ДРУГО

В: Как подготвяхте вашето малко списание „Le Grain de Ble“? А: Трябва да знаете какъв труд е за това списание, защото разполагам с много малко средства. Аз съм с малка заплата и баща ми в Париж бе със съвсем малка

заплата и след туй малка пенсия. Ама с икономия и баща ми като отиваше на пощата намираще някои възженца тъй, за да се вържат или пък имаше една сестра от нашите, която ми помагаше. Една Анжел, тя помага доста на баща ми тъй за отговора на писмата. Тя хубав език на френски има, баща ми диктува, тя го облича така във френски език, работи някъде и после ни носеше хартия, за да правим опаковките и с много големи икономии сме правили всичко това както и сега. Аз всичко сама си върша, абсолютно всичко. Както казвам с количка карам пакетите до пощата. В: Знаете ли, благославя се онова, което човек сам си го върши. А: И благодарение, че имаме пак такива помощници както имаме един, който превежда, не както баща ми, но така има по-голяма литературна способност, и ги изработваше малко на френски беседите. Аз ги превеждам както са, но разбира се на френски език. В: Бертоли има ли някакво лично творчество, да е писал на някакви теми, резюмета, такива неща? А: Има, но знам, че в „Житно зърно“ българското беше писал нещо. В: То, което е в „Житно зърно“ то е запазено. Става въпрос за друго, да е писал в тетрадки. Не сте обърнали внимание. А: Не съм обърнала внимание и как да кажа, много хубави писма е писал на всички, които му пишеха. Много хубави, но то нищо не е останало от това. В: Тука нямате почти нищо? А: Нищо. В: Нищо. Боже, как минаха годините. А: Ама много работи изгорих. И писма, много писма. Аз ги горях. Къде цели торби писма ще държа. В: Каква бе кореспонденцията? А: Между тези абонатите. В: Нас ни интересуват тези негови тетрадки, онова, което той е записвал от Учителя, от Школата по време на беседи. А: Много хубави, но тогава бързах, бързах, въобще да прибирам. Трябваше да напуснем жилището и много неща съм изгорила, нямаше къде да ги сложа. В: Интересуват ни неговите тетрадки, може да има размишления. А: Имам още няколко. Трябва да ги видя къде са. В: Те на български ли са или на италиански? А: На италиански. Той на италиански си пишеше. В: Друг един въпрос. Имате ли, пазите ли по едно копие от онова което е издавано от Словото на италиански? Словото на италиански с печатни букви? А: Те повече в Италия се намират, защото в Италия има много от беседите на учителя. В: От печатните. А: От печатните, защото там имаше един брат Бенедето Барух се казва, който е бил ученик на Учителя. Той в Милано живее и баща ми му е пращал. Той същевременно е починал и всичко го остави на мене. Та се намира сега в Италия при брат му всичко това. Има, почти всички беседи. В: И едни трети въпрос, който само аз го знам, който ми го е казал Борис Николов преди десетина години. Сега вече Борис много работи, забравя напълно. И той на времето ми казва, едно пълно течение от непечатаните беседи сме дали чрез Бертоли в Италия. А: Да. В: Това фактически имате. А: Имам, да. Той ги е пращал. Всъщност те са били пратени на един в Швейцария и после на друг италианец, но този швейцарец умря. Ръкописи, на които сигурно ги има тука вече. Тая пратка те ни ги прати-ха и всичко се намира в Италия сега при моя брат в мазето. А: Адреса то е важно да го знаете, защото там са и брат ми е 18 години по-млад от мене. В: Аз ще ви дам едно листче да ми напишете този адрес. А: Те даже ме питат какво ще правим с тия неща? Казвам им аз че не знам, аз сега нямам къде да ги сложа. ако един ден стане свободно в България, може пак там да ги върнем. В: Друг един въпрос, който имам да задавам въпрос от същата категория. Борис ми каза, че освен едно копие от печатните има и едно копие от непечатаните. Имате ли вие по едно копие от непечатаните там. А: Има няколко, има, но не всичко. В: От непечатаните, които не са издавани. А: Да, има. В: Там, пак са при вашия брат. А: Да, при брат ми са и в Париж също. В: И в Париж. А мастилото избледняла ли е вече. А: А не, не. Хубаво са

запазени. В: От оригиналното. А: Запазени са. В: Това е много важно сега. Това е много важно. Ние сме друго поколение нали? А: Да. В: Ние сме друго поколение и искаме да има някаква приемственост. Възрастните приятели си заминаха и ето вижте. А: Да, но те са запазени както в Италия, тъй и във Франция. В: Сега друг един въпрос. Вие ми казахте адреса в Италия и за Франция не съм ви питал. А: Във Франция са разпределени на 7-8 места и затуй ще видя като се върна трябва да търся някое помещение, пък нямаме пари да купим. Аз мислих да взема помещение под наем, скъпи наеми, плащаш и накрая нищо не остава. Та ще търсим някое помещение, даже таванско, но да има асансьор, да мога всичко там да сложа.

И така списанието е създадено от баща ми, но тъй като нищо не намирам като документ, като „асосиансион“ на френски. Асоциация, да. То си асоциация, но да имам документ, че сме освободени от данъци, нали, затова защото е бe търговска цел. Но като отида, като намеря нещо веднага ще дам една сума колкото трябва, за да бъде въобще освободено от данъци като и аз си замина за она свят, нали някой трябва друг да поеме грижа. Но между французите има, но между българите нямам сериозни хора. В: Те там, които отиват се развалят. А: Само амбиции и нищо друго.

10. ПАНЕВРИТМИЯ В ПАРИЖ

Беше напечатана книга за Паневритмията в София. Като отидох в Париж почнаха да ме питат разни такива подробности. Ръцете казват дланите са нагоре, надолу, настрани. Аз играех Паневритмията, минавах за една от тях, които я знаят най-добре, но като започнаха да ме питат разни подробности, отворих книгата, която е напечатана на български, чета и тъй като ми беше пресна в ума Паневритмията, намерих доста грешки. Почнах да пиша на Елена Андреева: „Виж на еди коя си страница какво пише, а всъщност ние иначе я играем“. И тогава тя ми пише: „Да, наистина така я играем“. И решиха да създадат нова Паневритмия описана по хореографски начин. И тогава извикаха някои хореографи, там беше Мика - Мария Тодорова, на Борис жената, извикаха също Ямрила, нали като балерина, Катя Грива, Елена Андреева и създадоха тогава тази нова Паневритмия и ни я изпратиха. Но и тука в София още Ямрила като е била, е правила интриги. Вече си има тя някакъв си план, а трябваше да ми го пращат на мене, нали бяха го дали да се преведе на френски и тя нещо трябваше да го прочете, да види как върви на френския език. Тя вместо да ги праща на мене, взима и ги изпраща на някой друг. Аз като узнах това, пиша на сестра Паша: „Ама защо това го направихте? Аз го пожелах и благодарение на мене вие го правите и то за мене. Защо се праща на други“. Тя ми пише: „Ама ние нищо не знаем, ние казахме на Ямрила да ти го пращат на тебе“. Те отиват при Ямрила, а тя е в София, питат: „Защо?“ „Ама аз не разбрах, ама то е все едно и също.“ Казват: „Не е все едно и също, те бяха за Анина направени.“ Както и да е, аз я напечатах тая книга нали с рисунки от Елена Андреева, тя там се погрижи, изпрати 100 рисунки подробно за всички движения, как са движенията. В: Имате ли я тук в България? А: Не съм я донесла. В: Ще може ли следващия път да ми я донесете? А: Ех, мога. Направих след туй второ издание, нали я имам, то написах „Направена в България“, коригирано второ издание в България. А Ямрила като дойде в Париж, та и тя реши друга да направи Паневритмия, нейното име да стои още в корицата: Ямрила Мөнцлова. В: Крум Въжаров и той прави реклама. А: Голяма реклама правят, пък аз никакво име не съм сложила. Сложих, че е издадена в България. В: Нейната

книга излезна от печат, така ли? А: Излезна, да, но след като умря. В: След като почина. Кой я финансира? А: Тя беше я почнала нали. Беше, виж как Невидимия свят не иска. Тя просто какво ли не направи тая книга да излезе, но не я видя отпечатана. Моето е направено с циклостил, но хубаво е пак. И там при една жена отиват, там, разбра че тя може да я направи, уж Учителя казал при нея да отиде, за да я отпечата. Ей такива пак лъжи. Тая жена дето я вика, тя била също при Михаил. Тя същата, тя е от Елзас. Елзас било е германска провинция, сега е френска. И там отиде, седя няколко месеца, като разказа, че ще стои няколко дена пък седя цели месеци при нея. Накрая я подготвиха. В: То е на Ярмила издание. А: На Ярмила изданието, но през туй време се случва туй произшествие с нея. Тя е любителка на котки, отишла на някой си площад такъв малко забутан, гдето котки се разхождат изоставени, отишла в 10 часа вечерта да им носи храна и там някакви си младежи с желязо я ударили по главата с някаква цел. Не знам каква цел, добре че минала покрай тях полиция, видели тази жена просната на земята, кръв от главата й тече, веднага я занесли в болница. Седя доста време. Аз ходих един път да я видя, изглеждаше добре вече, излезе и след малко време, след един-два месеца, понеже беше с една друга българка, тя ми разказа, една нощ става, казва, че нещо й е лошо, повръща й се и не вижда, вече не виждала, ослепяла. Тя веднага вика бърза помощ в болница, пък се оказа, че има тумор в мозъка, главата. В: И тя си замина и нейната книга излезна след това. А: След туй излезе, беше поела грижата една жена, тя беше дала пари и сега се продава там тук-таме. Тя прави всичко възможно, за да се продаде, за да плати на печатаря. Не се купува, няма хора за нея. Дълговете още не са платени. В: Друг един въпрос. Тя точна ли е? Вие като я прегледахте, тя точна ли е? А: Нямах време да я прегледам да си кажа правото. Тъй бях почнала, имаше само една голяма грешка, понеже беше изпратила тук дето Галилей ми каза, че е върху мелодията. Сложили са мелодията с две цигулки. А пък самата Йоана казва, особено втората цигулка никак не е хубаво направена. Не трябваше да я сложат, трябваше да сложат тая гдето е за пеене, една мелодия с думи. Нея трябваше да сложат и са объркани местата на мелодиите въобще. Та добре, че ми каза Галилей и аз им казах, трябва да коригирате. Тази жена започна да идва при мене. Ето викам тази страница трябва да сложите там, това там и поправиха някои неща, но много книги така излизат с погрешки. В: Сега следующия път ще може ли да ни донесете от вашите там две издания на циклостил по една книжка като документ и евентуално от тия на Ярмила. А: На Ярмила Паневритмията мога да искам там дето приятелката й живееше. В: Това, което искаме от вас не е за разпространение, за реклама, а за архив.

В: И сега казвате, че живота на Ярмила е протекъл много тежко там, така ли? А: Е, тежко, в материално отношение и напоследък можа да си има една пенсия, понеже там във Франция дават и тия, които не са работили след 70-та година дават една социална пенсия. И тя можа да изкара някакви си документи, че нали преди е живяла в Париж, че е танцувала, че е работела. Въобще имаше една малка пенсия, с която можеше да живее, но така се случи, че си замина преди книгата да излезе. Тя си мислеше, че като излезе книгата, ще направи чудеса. Но не стана. Бяха нарушени окултни закони на Школата на Учителя. В: По отношение на методите на Школата и на Учителя сме запознати и знаем как стават и стоят нещата. Тук в България имаме стотици такива примери с нарушение на окултните закони. А последиците ги виждаме. Те вървят с хората.

11. ЛЪЖЕУЧИТЕЛЯТ МИХАИЛ ИВАНОВ

В: Какво представляваше Стела Белмен? А: А, скоро умря, тя беше секретарка на Михаил. В: Вие казахте, че била много амбициозна. А: А, те се намериха с Михаил Иванов, гдето казват българите тенджерата си намери похлупака. В: Фактически Михаил може да дължи на нея много. А: Ами сигурно. Тя му е помогнала много от началото, но узнах много работи отрицателни за нея, хора, които са работили най-близо до нея. Аз веднага не вярвам нали, но после като го чух от две-три места, тя магии правеше там във Франция. И си служат още сега има някакъв британец, правят такива маски, наподобяват на човека, на който искат да правят магии, правят маски от восък също и върху него правят магията. Тя това е правила тези магии, те са видели как лично ги правят върху тия ученици на Михаил. Просто като марионетки ги е карал да правят каквото е желала. В: Вие казахте, че първите французи, които дойдоха бяха през 1938 г. Кой дойдоха? А: Ами първо 1938 г. трябва да е било един художник Греев, после един друг и една сестра възрастна, която така много вдъхновена, тя е виждах като се разхождаше по поляната казваше точно така си въобразявах, че е тука. После 1939 г. дойде доста голяма група - 20 души. Има снимки. В: Да, аз съм виждал снимките. Кой ги доведе? И чия беше идеята? А: Ами те бяха станали вече Михаиллови ученици. Да. Те между тях имаше една Сабсай, една зъболекарка, зъболекарка Сабсай, после тази, която прие всъщност в дома си Михаил. Карден се казваше. И други едни, които имаше, също една, която чрез Мантовани тъй се запозна с Учението. Той всъщност Михаил в началото работеше така в съдружие, може да се каже говореше за Учителя. Но после, след като стана туй нещо, вече като излезе от затвора там вече се бе променил съвсем. В: Той коя година влезе в затвора? А: В затвора, това нещо трябва да е станало 1947 г. Щото баща ми отиде 1947 г. и точно тогава стана туй нещо, беше дошъл във Франция, после отиде в Италия и като е бил в Италия стана всичко това. И хвърли Михаил пък, хвърли вината, че баща ми е виновен. А като стана всичко това баща ми беше в Италия. Въобще нямаше връзка. В: Друг един въпрос. Защо се развалиха отношенията на французите на Михаил и тука в България? А: Французите на кой, на Михаил? В: Да. А: Ами след туй нещо, което стана. След като е станало туй нещо, като е бил в затвора, той вече се определи като учител, нали. По-голям от Учителя Дънов даже. Понякога са ми носили някои работи българите. Имаше една Мери, майката на Белина Драндарова. Тя отначало си въобразяваше, че ще отиде при Михаил. „Аз ще предавам български на учениците...“ Отишла там при него, а той взел да говори: „Ах, вие си въобразявате Учителя Дънов кой е. Той се самоубил“. Сега пък казват, че я предизвикал сам смъртта си, а тогава просто Михаил казал, че той се самоубил. „И такъв страхливец е Дънов и затуй сега го отлъчват от Бялото Братство. Мен са ме сложили вместо него.“ Това си е разказвал просто. Такива работи. Даже на Йоанна Стратева, тя самата ми е казвала, на нея е говорил такива неща. „Ах, вие си мислите за вашият Учител. Аз така мисля, че той нищо не знае. И той нищо не знае, тука да видите какви са духовни групи“. В: Анжела Младенова, на Мария Младенова дъщерята, която на времето беше ходила при него, той също казал: „А, Дънов се уплашил от комунистите, избяга от тях, самоуби се“. А: Но той въобще Учителят е казал много неща за него. Имаше един Михаил Иванов и Кръстю Христов нали бяха приятели на времето и си приличаха много и Учителят за тях е казал: „Те след хиляда години няма да знаят кой съм бил“. Той, Михаил счита Учителя за обикновен човек, знае някои работи, това е,

нищо друго. Той сега пък, по-голям стана от Христа, нарече се Мировият Учител. В: Исках друго да ви питам. Ами имало един французин Манджо, който правил запис на беседи на Учителя. Сега разказваше ми Елена Андреева, че на времето Манджо тука отишъл с групата французи, направил запис на беседа на Учителя. Какво знаете за това? А: Това бяха първите магнетофони, понеже работеше там в телевизията, беше донесъл един уред и наистина е записал, но за тази плоча, аз сама съм го питала и той не знае какво е станало с нея. Той каза, че се е счупила, че накрая и той си беше загубил малко ума така. Каза, може би е при Михаил да е, може не знам в коя библиотека и т.н. въобще нищо не се знае за тая плоча. В: Значи вие лично сте го питали. А: Да, питала съм го, защото и тука са ме питали. Лично той нищо положително не можа да ми каже. Може би каза да е счупена, все таки, може и да е при Михаил. В: Нищо повече. А: Нищо. А пък някои песни той беше регистрирал, записал как се пеят в салона едногласово преди беседа. Може би да се намира в някаква си библиотека за песни и етнографски музей, да. Беше ми казал улицата във Франция, в Париж, но не ми остана никогаш време да проверя. В: Този въпрос изобщо не е проверен. А: Не. Каза ми даже за улица ли, но не си спомняше. Въобще беше така напоследък, така беше малко, забравяше, болен беше. Краката му като помня беше с екземи, с вени. Продължаваше той, въобще той се беше откъснал съвсем от Михаил. В: Значи ние изпуснахме, не можем да намерим и ние също направен запис на говора на Учителя. Тук не е правен запис. А: Не е правен. Той е първия и колкото можа да ми каже, сигурно е при Михаил, но счупена била грамофонната плоча. И щом е счупена какво може да се търси.

В: Аз имам, ама аз съм млад спрямо вашата възраст, аз имам изискване към вас, след това отиване в Париж, да огледате всички неща, защото вие имате една много голяма работа. Трябва да напишете всички тия неща, които в момента говорим и правим един опит, една репетиция. А това означава, да донесете по едно копие от всичко, което имате там, да донесете на брат Бертоли тетрадките, които има да донесете тази кореспонденция от всички ония неща, които имате, така както казахте преди малко черно на бяло и да почне да се напише или тука, или там, но трябва да има и документация. Това за какво ми е необходимо ли? За това поколение не е необходимо, за следващото не е необходимо, но за следващото столетие ще бъде необходимо. А: Той баша ми хе-е тефтерчета, тефтерчета, изгорих ги, какво да правя, нямаше къде да ги сложа. В: Той е единствения човек, който в момента е живял в тази епоха, знае как са нещата и в Италия, и във Франция и най-добре знае нещата и който трябваше да ги напише. Друг няма. Другото е лъжа. Не виждате ли! А: Всичко е лъжа. В: После, недейте забравя, че ние ще имаме много проблеми с Михаил след време, след 20, 30, 40, 50 години. И вие сте длъжни да донесете тая цялата документация, която имате за лъжата, че е лъжа, тя ще си стои тука. Утре ние няма с какво да се противопоставим. А: Елена Андреева и Борис Николов знаят, че е лъжа, че Учителят не го е пратил. А после има и нещо друго, името му Омраам. Изпращаха ми, не изпратиха ми пак едно като малка книжка където той разправя, че е бил в Индия и там пред Хималаите там имало някакви си мантри и туй и там чрез мисълта, там големия йога Бабаджи влязъл във връзка с него и го поканил и го намерил и веднага учител го произвел, дал му името Омраам. Сега в Лос Анжелес, в Ню Йорк по право имаме един брат Феликс, който той е влязъл във връзка чрез малкото списание „Житно зърно“, как тъй стана и той да се запознае с Учението. Феликс е от френски произход, но от 50 години живее в Америка. Някой си негов приятел му занесъл един куфар с разни духовни книги и в тях

едно от нашите малки „Житни зърна“ и това му направило впечатление. И веднага пише на баща ми и влезли във връзка и иска да печати нещо от Учителя и така стана, че той е пръв, който е напечатал „Учителят говори“ на английски език, между които са и спомените на Милка Периклиева и някои малки такива чрез преводи на Вера Гюлгелиева. В: А-а, чрез него става издаването спомените на Милка Периклиева. А: Да, и някои други малки беседи „Новото човечество“ и кои бяха други не си спомням. Сега Михаил отишъл в Лос Анжелес, Лос Анжелес и Холивуд са един град, нали, само че не знам дали в Лос Анжелес или в Холивуд е държал сказка Михаил. Отишъл там, има и там ученици. Поканили го и този Феликс, този гдето е напечатил книгите. Отива да го слуша. Там се запознал с еди друг българин, който е принадлежал също към една друга духовна група във връзка с тия йоги в Индия. След сказката са отишли да посетят Михаил и там говорили и го запитали дали наистина е бил в Индия. Михаил е потвърдил. От там този Феликс като е отишъл във Франция, отишъл да го посети там в Бон Фен. Като му казал: „Аз ви познавам“. Михаил казал: „Е, толкоз хора минават, не мога да си спомня“. Българинът от Лос Анжелес попитал дали наистина е бил в Индия и се е срещал с тоя йога. А той принадлежал на тая група гдето били във връзка с тия йоги и писали веднага писмо, да проверят, дали наистина такъв човек е бил. И те му отговорили, че никога не са виждали такъв човек. Не е вярно, че се е срещнал. Аз това писмо го имам, черно на бяло, за което ми пише тоя Феликс за Михаил и в заключение пише: „Както лъже, че е изпратен от Учителя, така лъже, че е срещнал Бабаджи и че му е дал това име Омраам, а всъщност всичко е лъжа“. А както тази книга гдето излезна, половин френски, половин английски, за да докаже, че той е наистина тоя голям пратеник, ще го познаете по трите начални букви. Първото е Михаил е вярно, Втората А. Той вместо Иванов си е прибавил едно А - Айванов и третото е Омраам, което също си го прибавил. А всичко върху лъжа е. В: Сега ние още през времето на Школата тука, през времето на Учителя по отношение на него има издадена беседа „Беседи и упътвания“ от 1922 г. А: Да, да, знам. В: После друго, има един разговор между трима ученика и Учителя, който аз го имам документиран и т.н. по отношение изявлението на Учителя за него и е напълно ясно тука. Но понеже той отиде там, работи при друга система, при други условия и много хора се подлъгаха и тръгнаха след лъжата. А: Да, но все таки едно нещо трябва да бъдем също искрени, че е взел най-много от Учителя, разбира се има песните, Паневритмията, там не може да ги даде като свои. Вече се знае. Но от Учителя чете много малко, но взел примери някакви, някои упражнения също. От Учителя всичко взе, дава го от свое име нали. Не само от Учителя, но от всички други окултни Школи е взел. И от Розенкройцерите, и от антропософи, от всякъде си взел нещо и се го дава от свое име. Даже една от антропософите, една която превежда беседите на Щайнер от немски на френски, тя сама ми се е оплаквала, казва: „Взел цели беседи от Щайнер и ги дава като свои“. В: Като е плагиат. А: Както с Учението на Учителя, но тъй като взима пък е взел най-хубавото от всички учения, разбира се привлича хора. Не дава лошо. Не ги учи на лошо, трябва да сме справедливи тука, нали. В: Да, има една опитност на един от нашите приятели, той си замина, и веднъж той пита Учителя какво ще каже за Михаил? Учителят му дава това обяснение: „Давам ти следната картина. Вървят двама индуси, след тях водят цяла свита, вървят, бият тъпани, вият зурли и свирки. И когато минава цялата свита, на гърбовете им пише, реклама за сапун. Ето това е Михаил - реклама за сапун“. Та тази работа ми е ясна, нали. По този въпрос нещата са ясни. А: Да, това е всъщност. Някои да

се интересуват, някой да знаят, да питат къде е неговия Учител, да търсят извора, да дойдат до Словото на Учителя Дънов. Все така както казват на лошо не ги е научил. Няма нищо отрицателно, лошо, това което е държал, но това само гдето ги дава като плагиатство - от свое име. В: А знаете ли всички какво означава: те използват това движение на Паневритмията, което е в Невидимия свят, използват силовото поле, за да си вършат своята работа. Фактически той използва Паневритмията, пеенето на песните, създава се едно силов поле, което го използва за съвсем други работи. Там е цялата работа. А: Това е как да кажа амбиции и името им да се разнася. В: То си е негово творение, каквото прави то си е негова работа. А: Негова работа, разбира се. В: И ние, които сме съвременници на тази епоха, ние имаме изискване към вас, може би вие вече ще прецените как да го дадете, как да го направите, но трябва да бъде документирано за истината и за лъжата. А: Аз знам, че Учителя е дал задача на Елена Андреева да напише за Лулчев, а на Олга Славчева да осмее с поезията си Михаил. А Паша ми каза: „Ами Учителя го изпъди от тука, защото правеше нередни неща“.

Аз имах един хубав документ да се покаже, че все пак как си служи, че имаше една сила в него. Това ми разказа Олга Славчева, писа ми едно писмо, но аз тия работи просто не ги харесвам, взех, че изгорих писмото и защо направих тая глупост. Писа ми, пък не знам защо ми писа тази опитност: Те са били студенти, както тя и той и са живели при този Русев - банкера. Беше им дал по една стая. Сега на времето тя обичаше един италианец. Михаил влиза в стаята и иска да я прегърне, въобще любов да кара с нея и тя го отблъснала. Тя нали беше една енергична така, като го блъснала силно и сега не си спомням какво й казал, някакъв я проклет, де да знам, но все таки тя изведнъж пада на леглото като вцепенена, нито може да мърда, нито да говори. В същото време при Учителя е един брат от провинцията, дошъл и си разказва там своите си опитности или пък трудности, но забелязал като че ли Учителят не го слуша, че се е втренил някъде далече и изведнъж се зачудил като го запитал Учителя: „Знаете ли къде живее Олга Славчева?“ Той казал: „Знам, Учителю“. „Идете, идете веднага.“ Той отива, тропя, никой не отговаря, не било затворено вътре, влиза, вижда Олга просната на леглото като вцепенена. Нито мърда, нито говори. Изведнъж той пада на колене и започва да се моли, ама така силно да се моли и тя казва лека-полека, лека-полека започнала да се раздвижва така. Тая опитност тя ми я описа. В: Вие знаете ли Учителят на нея говори още в 1922/23 г. във връзка с това и казва на Олга Славчева да не гледа два вълка как се бият за нея, т.е. Михаил и Кръстю. Учителят казва: „Който победи, и в единия, и в другия случай ще я изяде някой вълк, а да бяга“. А: Тя, Олга не е случайна, тя на времето си обичаше един италианец. Тя защо ми писа туй не знам, но аз събърках, че изгорих писмото. В: То е хубаво. Вие сега познавате много приятели, които си заминаха и знаете много техни опитности. Може ли да ги възстановите. А: А имам тези опитности на Паша. Тя ги беше писала специално за мене в „Златната тетрадка“, но като стана тоя обик през 1957 г. взеха и това. След туй написа друг, но вече по-малко, нали. В: Аз съм чувал за тая „Златна тетрадка“, била е такава с позлатени корици и с написани нейни опитности. А: Е, да, но те са, тя специално за мене беше писала, за да мога да ги напечатам. После с Гена са написали някои спомен, по-малко, разбира се. В: Значи вие във вашето „Житно зърно“, вие от време на време слагате и някои от тези опитности. А: Всеки път слагаме. Всеки път, даже съм чувала от някои абонати, първо това четат. А има, сигурно Савка има много хубави опитности, но къде са, щото тя е била винаги око-

ло Учителя. В: Жалко, че тя никакви опитности не написа. А: Написала е, сигурно е разказала. Елена ми е казвала, че има такова нещо, но под друго име. Ще отида да я видя, да видя кой ги има. Не пише Савка, но едно друго име. В: Тези опитности, няма тя много опитности, но има една опитност, която тя е написала, когато е бил верния ученик в тялото на Учителя. А: А да, това го знам как и по какъв начин се противопоставили през 1922 г. на свещениците.

А: аз съм слушала ама така не си спомням подробности, но интересни са за там, в Търново или където е трябвало да държи сказка Учителя. Там свещениците искаха да противодействат. Още от сутринта Учителят казал да бъдат наредени всички като триъгълник с връх към града. В: Как ги наредил? А: На триъгълник. Като отиват към града отиват в триъгълник. В: Да, тези имат много интересни опитности, но не се записват. А: Така си вървели от лозето до града. В: Това нещо не съм го чувал досега. Значи атакуват свещениците в бойна колона с триъгълник с връх обърнат към тях. А: Туй като шествие е било.

ЦЕНАТА НА ОПОРОЧЕНИЕТО

Бележка на редактора

В спомените си Анина Бертоли разказва за брат Феликс, французин, който е живял в Ню Йорк. Той влиза във връзка с Анина Бертоли чрез издаваните малки книжки „Житни зърна“ на френски език. Чрез Анина Бертоли, която идва в България Милка Периклиева, която е била подготвила своите спомени за Учителя е предложила да бъдат отпечатани от Феликс на английски език във САЩ. Това е една конспиративна работа в онези години. След проучване бива привлечен за преводач от български на английски Вера Гюлгелиева. Тя е състудентка на Веска Величкова, която е завършила английска филология през 1939-1940 г. Тя е била добра студентка и впоследствие се ориентира като професионален преводач от български на английски език. След като превежда спомените на Милка Периклиева, те биват изпратени чрез Анина Бертоли и издадени в САЩ. След време бяха получени няколко бройки и всички смятаха това за голям успех. В уговорката между Феликс и Милка Периклиева, то второто томче, което трябвало да издаде в САЩ Феликс, това да бъдат спомените на Галилей Величков за Учителя. Но Вера Гюлгелиева превежда една своя книжка на английски и я предава на Феликс, който я издава. Тя била на тема върху някои ясновидски проучвания върху историята на българските манастири. След като излезе тази книжка, тогава се видя измамата на Вера Гюлгелиева. Лично Галилей Величков ме заведе при Милка Периклиева, която лежеше на легло понеже беше скована от болестта Паркинсон. аз лично видях и чух как Милка Периклиева бе възмутена от коварната постъпка на Вера Гюлгелиева, че успя да включи своя материал вместо спомените на Галилей Величков. А рождената сестра на Галилей Величков е Веска Величкова, която е също професионален преводач от български на немски и английски езици.

Доколкото си спомням тогава една американска омъжена за българин преведе на английски език „Учителят говори“, която бе издадена от Феликс в САЩ. По онези години Вера Гюлгелиева дружелюбно с много хора от Изгрева и беше канена и бе й оказано голямо внимание за нейните преводи. Тя пътуваше често в чужбина в ония времена, когато пиле не можеше да прехвъркне през границата. В братските среди минаваше за симпатизант на Учението, а

едновременно контактуваше с висшия Клир на Православната черква. По онези години тя беше хубава, красива жена и беше желана да бъде гостенка в различни среди.

На 31. март 1997 г. във вестник „Капитал“ излезна една статия на цяла страница от Вера Полгелиева под надслов: „Дъновизмът ограничава личния духовен избор“, чрез която тя се обявява срещу Учението на Учителя Дънов и неговите последователи. И което е най-интересното, тя е в преклонна възраст и именно нейните състудентки Веска Величкова и Весела Несторова бяха възмутени от тази статия. Но в Бялото Братство е така - винаги има финал с развързка драматична. Ако не беше написала тази статия, Вера Полгелиева щеше да мине и да си замине без някой да узнае за нейната лъжа и измама, с която подведе един честен човек с идейни подбуди на име Феликс, който финансира всичко сам. Днес нейната статия идва точно на време, за да покаже на останалите, че Духът на Опорочението съществува и живее вечно. Той върви заедно с Христовия Дух.

12. ЗАНЯЯТ ЗА ПРЕХРАНА

В: Вие през времето на Школата на Учителя имаште ли някакви лични проблеми, за които да отивате лично да питате Учителя? А: Не, аз съм била толкова стеснителна, срамежлива, че не смеех. Чрез сестра Паша питах като имаше нещо, чрез нея. Иначе аз лично не. Само когато свърших гимназия, дето ви казвах, че Учителят ме поощряваше да уча астрология. В: Щеше да станеш голям астролог. А: Е да, ама като не слушаме. Защото го смятах за нещо странично „А, казвам с астрология“. В: Значи Учителят пожела да ви даде някоя и друга книга. А: Е, книги. „Имам каза много книги в библиотеката, ще ви ги дам.“ После пак отидох, то беше вече след 9.септември 1944 г. Медицината тъй ме привличаше. Казвам: „Медицина, Учителю“. „Ах, по начина както се изучава сега.“ Друго казва: „Ами, Учителю, естествена история.“ „А да, може.“ В: И вие какво предпочетохте? А: Естествена история следвах. В: И това го изкарахте? А: А, нищо не изкарах. Научих и изкарах естествена история наистина и останаха ми няколко изпита, но като разбрах, че няма да ми послужи за нищо, защото съм италианка, трябваше да стана българска поданичка преди всичко. Трябваше да вляза в партията. И помня даже на времето имаше един Влайчо, Влайчо-ясновидец, беше дошъл след заминаването на Учителя. Три дена живя у нас. Но от сутринта, от зори, още по тъмно, хора чакат на вратата. И вече третия ден ще си отиде. И аз тогава се реших да го питам. А той седи до вратата. „Ето аз съм се записала естествена история, как ли ще мина?“ Той каза: „Ще свършите, но няма да ви послужи за нищо. Ами друго знаете ли?“ „Знам да шия.“ „Е, с него ще си прекарате живота.“ И така стана. И във Франция така чрез шиене съм печелила в живота. Една малка пенсия. Малка, защото в началото въобще 13 години съм работила без да ми плащат социално осигуряване. Използваха ме. В: Да, всеки човек минава през дадени изпити. Така. Вие казахте, че хороскопа на вашият баща е във Франция. Кой го е правил? А: С Иван Антонов имаше един хороскоп направен от един свещеник, който доста верни неща му е казал върху характера всичко и тъй имаше едни съвети за здравето.

13. МАЙКАТА ЛУЧИЯ

В: Майка ви кога си заминава? А: 1965 г. В: Къде, тука в България ли? А: Тука. Тя, майка ми беше медиум малко. Има много опитности около нея, много интересни. В: Какви опитности, например? А: Ами най-различни. Има една опитност. Градина имахме много хубава, пълна с рози и заради градината, така лекарят я беше посъветвал да отиде на Хисаря на бани да прави. Най-после се реши като помоли една комшийка да полива цветята и тръгва за Хисаря със сестра ми. Тръгваше цял месец да седят там. Но след една седмица, както след банята така си е почивала и чува, че някой вика: „Помощ, помощ“ и вижда картината: „Градината и едно магаре, което ми яде всичките рози.“ Тя веднага става и куфарите стяга. „Къде?“, казва сестра ми. „Тръгвам, едно магаре ми яде розите.“ Тя не си мисли, че от Хисаря е далече, къде ще стигне. Но решила. Тръгва и наистина като пристига гледа, че няма нито една роза, нито една пъпка от роза. Отива при комшийката: „Аз си почивах, като се събудих видях туй магаре, изпъдих го, но то беше изяло вече всичките рози“.

Има доста опитности около нея, но ще разкажа тази: на Рила беше. И така едно мъгливо време, пред чешмичката застанала там пее, ли пее братски песни. Една след друга, една след друга. А тя не знае, че през туй време баща ми беше съпроводил Учителя някъде и като минават недалеч Учителят чува да се пее и седнал на една скала, снел си шапката и цялото време така съсредоточено я слушал. И като свършила сложил си шапката и тръгнали. Майка ми свършила да пее, прибира се в палатката и забелязва, като че ли някой бута там отвора на палатката. Тя мисли, че е магаре, някакво си магаре имало там наоколо там пасяло. „О, не. Виждам там трима ангели хубави руси и тъй се поклониха пред мене, те ми благодариха с думи български за хубавите песни, които съм изпяла.“ „Тука тези изпети песни от вас за запечатани за вечни времена и ще се възпроизвеждат“. И пак се поклонили, вдигнали крилата си като триъгълник и започват да излизат светлини, седемте цветове от дъгата и тъй отлетели. А после баща ми разказва, че Учителят ги изпратил, за да ѝ благодарят. Тя не знаеше тогава, че ангелите са съществата на музиката и че музиката произвежда седемте цвята. В: Виж, интересни опитности. Друго нещо да ми разкажете от майка ви? Виж, тя майка ви чака наред сега да ги разкажете. А: Има доста. По едно време тя беше много болна, когато дойде критическата възраст нали и аз я лекувах както си знам, тъй слагам вода на слънце, към обед я поливах, готвя и пера ѝ дрехите с молитви така доста време. И сега дойде времето да си ходя на Рила. Аз съм свикнала всяка година да ходя на Рила. Какво ще правя, не смея да оставя майка ми. И майка ми една сутрин: „Знаеш ли какво сънувах?“ Казвам: „Разкажи“. „Сънувах, че съм в една черква и Исус Христос от времето при католиците има картина как си държи сърцето така в ръцете. Слиза от олтара и идва към мене и ми казва: „След 10 дена ти си здрава“. И аз: „Ах, намерих тайната“. И почвам да смятам, ето девет дена, осем дена и виждам, че наистина здравето ѝ се подобрява. И аз се готвя за Рила, свършиха 10 дена, тръгвам на Рила. Но не беше тук сама, беше баща ми разбира се на работа, леля ми също, но тя беше свикнала аз да се грижа за нея. Тръгвам на Рила и след туй се връщам след 15 дена.

След туй виждам една котка у нас. Майка ми обичаше и животните много, но гледам непозната котка черна с бял нагръдник така и крайните лапички бели. Казвам: „От къде дойде тая котка“. „Е, не знам, като замина дойде от някъде и все върви подир мене. Където отида, в градината ли, подир мене. Вляза ли вкъщи, подир мене.“ И един след обед както съм си легнала

сnyувам един свещеник от тия, от средните векове в снимки съм ги виждала така с шапка кръгла тука с голяма периферия, с колосан нагръдник, бели ръкавици, бели чорапи. И той каза: „Ето ти в миналото си ми помогнала, затуй сега влезнах аз в тая котка, да ти правя компания. Като се събудиш виж колко ми прилича“. Майка ми като се събужда вижда котката до леглото тъй застанала, като гледа точно като тоя свещеник. И аз след като пристигнах, котката изчезна. В: Вие дойдохте, котката изчезна. А: Да. В: Идвате, котката изчезва. Онзи си излезнал и котката изчезва. А: Е, те са все верни тези случаи.

14. ВЗАИМОПОМОЩТА

В: А ти беше ни разправяла, че един път си била нещо болна и как една котка от някъде дошла и те излекувала. А: А то е в Париж, но то ще стане много дълго всичко това да разкажа. В: Понеже имаме още 10-15 минути да приключим касетката. В: Този случай в Париж за котката? А: Е, за котката. Като отидохме в Париж там живеехме в една къща на едни българи Бояджиеви, една вила. И там за съжаление беше една друга българска - Мария Христова - докторка, се нарича. Ама такъв живот тя е карала, такова разочарование видях, че като взех да чистя, да разтребвам, че се разболях. Както и да е, разболях се, не мога да ям, просто тъй ми се стегна стомаха, само овесени ядки слагам в една чашка, малко крем и това беше. Седях колко два месеца ли, колко ли беше на легло и понеже беше лято, бяха отворени вратите. Дойде една котка, комшийска, от къде такава една черна котка, само има едно пръстенче бяло на опашката и така с едно широко лице и аз бях я кръстила „Мужик“. Като виждах тая котка просто я приемах като най-скъпия приятел, като че ли ми идва на гости, сядаше на краката ми, аз лежах и седеше така около половин час и си отиваше. Но всеки ден в същия час идва и един ден както седеше на краката ми изведнъж измърка едно особено мърмър-мърмър-мър и така легна на стомаха ми тъй се е свила и аз я оставих тъй, почувствах нещо, знам че котките са магнетични и лекуват. Седя така доста време, половин час и си отиде и хапнах, не ме боли вече стомаха. А, помислих си, не ме боли вече стомаха. Ах, котката ми е взела болестта. Ах, казвам, въобразявам си. Но котката вече не идва. Петнадесет дена не идва и след 15 дена идва една котка мършава, слаба, познах я само по тоя бял пръстен по опашката там. Давам ѝ мляко, не може да яде, не може да гълта. Казвам: „Наистина ми е взела болестта“. Пък не искам да умре заради мене. Пък жалко ми е. Ето ти пак изчезна. След десет дена идва пак, напълня, пак така оправи се. Дадох ѝ да яде, яде пак лакомо. Ето как оздравях.

А: Друга опитност имам пак в Париж. Така самотна се чувствах от начало. Пък голяма градина, един бор двоен така и много обичах като се връщам от работа тъй да седна до борчето и да се облегна на него. Пък една вечер ми беше толкоз мъчно ей тъй съм рекла, седнах на земята, подпрях се с ръце, опрях си главата до стъблото и изведнъж толкова силно почувствах като че ли клоните на борчето се тъй наведоха и са ме прегърнали. Ама такова едно хубаво чувства като прегръдка, че не смея да се изправя, да не изгубя това чувство. Казвам всичко е живо в природата и всичко служи на Бога, на Любовта.

А: Майка ми беше медиум, тя не знаеше, тя имаше също способности за лекуване с ръцете. Имахме един близък, той разказваше, че е много болен от някаква заразителна болест, просто никой не смее да отиде при него. И тя майка ми отиде, масажира го туй-онуй, оздравя, но тя пък се разболя,

взе му болките, тя понеже искаше така с насилие той да оздравее. Е, оздравя, но след туй, но носи малко болестта му.

15. УСЛОВИЯ ЗА РАБОТА

А: Първите години се говореше, че баща ми е изнесъл златото на Братството. Какво ти злато, да знаете какви мъчни години сме прекарвали. Даже брат ми беше малък, 16-годишен, трябваше да му дадем един занаят в ръцете. Брат ми от Италия е пращал пари да му пращаме таксите, а другите разноси от нас. Докато той свърши, баща ми почна като гвардиянин на едно място в Париж. След туй след три-четири години се затвори това здание. Тогава се намери близо до него един арменец, който е правил венециански мрамор по черквите тези свещени картини и там влезе да работи доста години. При него бе с малка заплата, нали е 75 и колко години, та го пращаха да поправя. Това не са прозорци, „витро“ ги наричат по черквите, това са оцветени стъкла, нали ги знаете така са ги направили с различни цветове или картини от библейски, евангелски, на Христа живота, на светии живота. Тогава през време на войната много черкви бяха пострадали и той поправял това нещо, това е работел накрая, реставрации. Даже скелето, постелите са му правила, понеже вече е имал перде на окото. И по скелето, по постелите стар човек 75 години се е качвал да поправя, да реставрира тези не знам на български как ги казват, а на френски жіотро. Те не са прозорци обикновени нали, те са с картини така, с различни фигури. После вече престана да ходи там, не можеше да продължава, стана пак гвардиянин на едно място. После и аз продължих в неделя, празничен ден бях гвардиянка. Мъчен живот и продължавам да живея в една таванска стая, мъничка 2 1/2 на три м. Там ми е спалнята, там ми е кухнята, там ми е библиотеката, кабинет и всичко. А баща ми също живя в една мъничка стая 3 на 3 м всичко и етажерки, етажерки, за да сложим всички книги, списания. В: И фактически сега тука имате по-добри условия. А: Е, имам разбира се, но тука не ми е работата, като е вечер не мога друго да правя. Не знам, въобще не си правя планове. Никакви планове, както нещата се нареждат. Аз правя каквото мога. Сега другото, сам Учителят казва: това, което не можеше вече, ще искате от Невидимия свят. Сега аз искам, ако е речено от Невидимия свят да се продължи, ще ми дадат условия. Ако няма условия, казвам Невидимия свят така е определил. Иначе за условията, които имам аз съм благодарна, защото никой не ми идва на гости. Не приемам. Казвам никого не приемам, една стаичка искам да съм си свободна. Разхвърляно, не разхвърляно, както и да е, да си работя спокойно. За наем вместо 1000 франка хазайката ми взима по 200 франка на месец. Тя знае, че пенсията ми е малка. Освен това аз съм шивачка, а тя е много кокетна - купува си рокли готова конфекция, която е много евтина и после аз ги оправям, скъсявам, нагласям ги за тялото ѝ. Тя е доволна и аз съм доволна, че плащам символичен наем вече 30 години от 1958 г. И въобще тихо е, спокойно, въпреки, че имам седем етажа да се качвам. Мъчно малко, но казвам все едно, че се качвам на планината. Понеже там няма планина.

16. ПРИЧАСТИЕТО

Майка ми беше болна и баща ми ме беше сложил в сиропиталище и там бяха ме избрали да участвувам в един празник „Божии празник“. Правят като процесия от двете страни, тъй вървят тези и се молят и аз по средата

вървя, бяха ме облекли като ангелче, с една розова рокля и розови такива крила и съм пред входа, ама си спомням като че ли е днеска. Така се чувствах сама като един ангел, че съм паднала от небето. Ама тъй самичка, въпреки че е пълно с хора от двете страни и така едно вътрешно усещане, една мъка, нещо такова почувствах. И втори път пак същото в Италия. Също бяха ме сложили тъй в средата тъй да хвърлям цветя от розите, изпитах същото чувство. На два пъти и тогава съм почувствала, не зная като че се чувствах като някоя корабкрушенка и още го чувствам така силно беше в мен, една болка в мен.

Бях шестгодишна и приготвявах по-големи момичета за първо причастие. А то в двора ставаше в едно стълбище и така аз много обичах да слушам. Колко разбирах, не знам. И по едно време, на другия ден трябваше да се пречистят и той, свещеникът каза: „Сега утре ще приемете Бога в себе си. И каквото пожелаете, ще ви го даде“. Аз казвам, таман за мене, трябва и аз да правя причастие. Майка ми болна, искам Господи да оздравее майка ми. „Но след обед ще отидете да се причестите.“ И аз сега гледам, кога ще излезат та зад тях отивам така в черквата и виждам всички отиваха пред едного, където се изповядват, то има една такава дървена будка, вътре седи попа, а отвън желязно такова с дупка отвънка пък седи тоз, който се изповяда. Инак всички отиват там, коленичат, седят известно време и си отиват. След като всички минаха, сега и аз отивам. Не знам какво да кажа нали, седя. Попа седи и чака, чува, че се диша там и се вижда едно малко момиченце, взе ме така и ме взима на колената и казва: „Какво искаш?“ „Ами искам да се причестя.“ „Защо искаш?“ „Мама е болна, искам от Господа да оздравее мама.“ „Как се казваш, имаш ли братя, сестри и т.н. Бащата слушаш ли, туй-онуй?“ Те като видяха туй, пуснаха ме, че обикновено малко момиче иска да се причести. Ех, на другия ден отидох при комшийката, сложи ми една рокля бяла. Като видях, че всички минават и аз минах, извадих си езика, знаех, че не трябва да пипам със зъбите, да го глътна така. И с такава вяра, че Бог е в мене се молих от все сърце да оздравее майка ми. А бяха казали, че майка ми няма изобщо да оздравее никога. Ама и тя имаше вяра. За изненада на всички майка ми оздравя. Всички го приеха, че това чудо стана заради Господа. Само аз знаех, че това го измолих от Господа.

Тя имаше много сънища, много видения. Тя много вярваше в света Богородица, твърдо и където намери статуя туй-онуй ще даде обед и пръстени каквото има златно. В: Всяко същество по своему. Всеки си има свой път. А: Майка ми беше религиозна посвоему. Но накрая дойде време за нейното кръщение в Учението на Учителя.

17. ПОКРЪСТВАНЕТО

В Италия аз съм била в манастир. Всеки ден се пречистях и се молах нали тъй, както вярвах, като пророкувах, че след това причастие вече Бог е в мене и Му говорех: „Господи, направи баща ми да се върне към черковата, иначе ще ходи в ада той“. Цяла година и половина се молих. И после като излязох така почнах и аз си казвам, хайде да чуе един път молитвата баща ми. Беше построил къща, аз отивам да чуя беседа, запознах се тогава със сестра Аня, Паша Теодорови, те ми бяха най-близки. Как всички тия хора ще отидат в ада? В: Това е 1930 г. А: Взех сега да ходя на беседа, чакай да чуя аз беседата. Хубаво говори там за Любовта, за Бога, че сме братя и сестри, туй-онуй. Ходя на черква, вече не е същото, не чувствам вече това, което

преди съм чувствала. Две години бях все така в колебание и една Коледа баща ми вече реши да прекара Коледата горе на хижа Алеко на Витоша с Цвета Симеонова и на сутринта решихме да отидем на изгрев слънце. Всичко покрито бяло - сняг и облаците покрили София. Не се вижда София. Всичко бяло. И тъй гледам изведнъж слънцето излиза над облаците и в мен като че ли влиза една светлина, казвам си: „Ти си се молила цяла година и половина за баща ти, ето и ти поемаш същия път. Ако не беше истинския път Бог нямаше да позволи туй нещо“. И тази ми вяра в Господа укрепна и от тогава разбрах, че това е Истината, понеже и аз търсих истинския път. Да, изгря слънцето за мен вече. И слънцето като изгря, нещо така в мене светна. Казвам за посвещението през 1930 г. През 1932 г. за първи път отидох на Рила и там сега не искам да целувам ръка на Учителя. Седя настрана. Играя Паневритмия туй-онуй ми харесва, но така стоя все настрана. И Учителят ни заведе на „Езерото на чистотата“ и там да си измием краката, ръцете, лицето, главата. И аз обичах вода и аз цапнах вътре, мих се и като се върнахме на лагера сестра Паша отива при Учителя и Учителят ѝ дава един буркан ама бяло сладко. Помня, какво беше туй бяло сладко. Паша ми казва: „Знаеш ли Учителя какво каза, че от днеска си вече бяла сестра“. В: Затуй дава бяло сладко. А: Стана това на „Езерото на чистотата“. И аз тогава не повярвах разбира се. И сега, колкото повече чета разбирам, че всичко, което Учителят казва е чиста Истина. В: Да, това е наистина покръстване. А: Там е истината. В: И сега представяш ли си прави се цяло едно упражнение, всичко го възприемат като упражнение. А то било кръщение с вода и Дух. И сега, аз съм виждал тези снимки как си плискат и Учителя е събут до колена, мие се и т.н. Всички влизат във водата, Учителят прави упражнение. За онези е упражнение, а за един човек е кръщение понеже му е дошло времето да се кръсти чрез вода и Дух. А: Дали за всичките не знам, но за мен е било това кръщение. В: Прави се кръщение за един човек, а за другите е упражнение. А: Бяло сладко Учителя изпрати. Помня така и „От днеска Анина е бяла сестра“. Значи покръстена съм. В: Аз винаги съм забелязвал, когато Учителят прави нещо за един човек, за онзи го прави. Реализира се окултния закон. Както се казва опитността е голяма, а за другите излиза като упражнение. Ето случая вече се връзва и с кръщението, и с бялото сладко, и с бялата сестра, вече се връзва напълно точно. А: А сестра Паша радостна, радостна ми разказва това. Беше озарена със светлина.

1. Семейството на офицера Ангел Гешев.

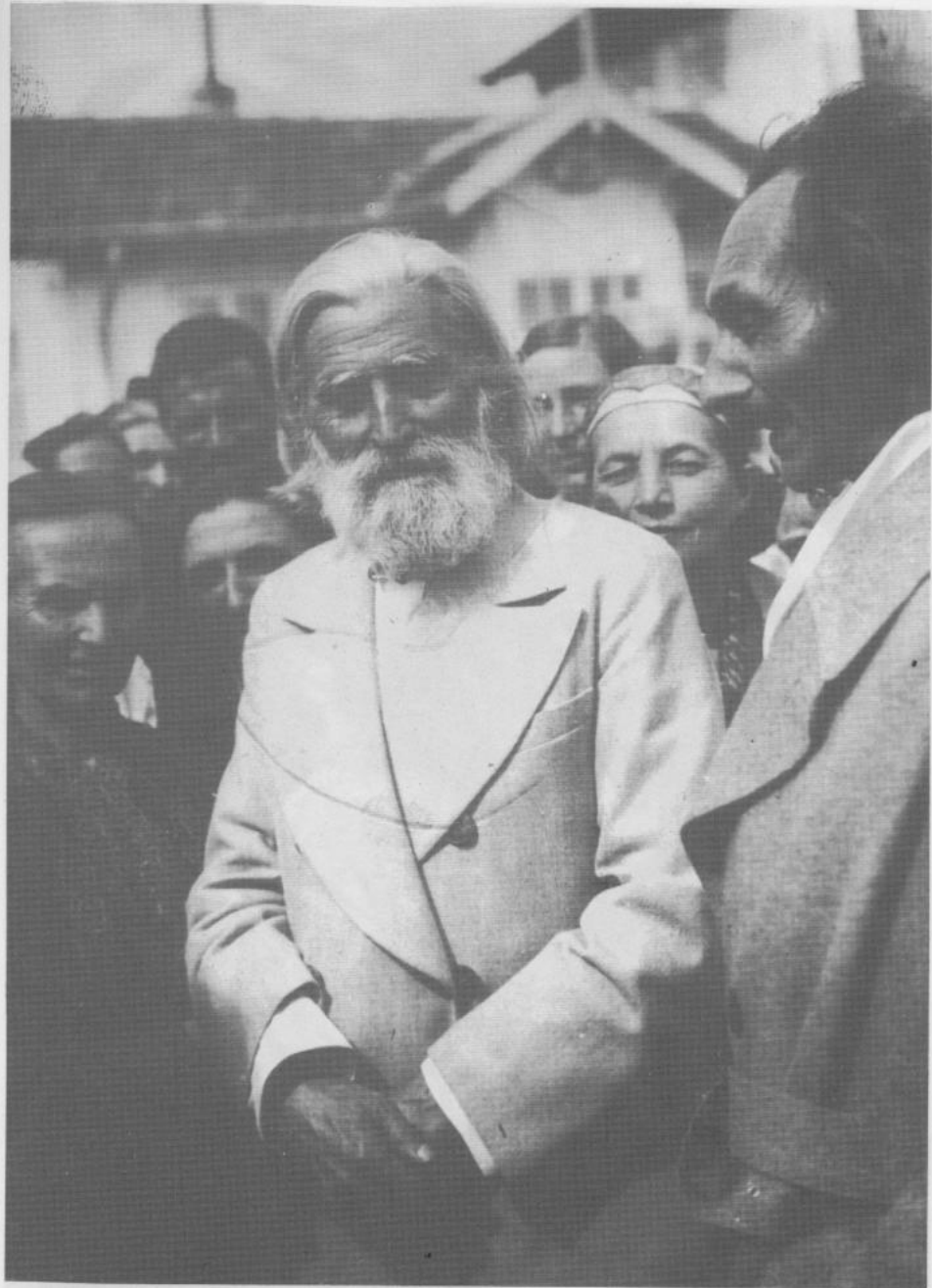
2. Илия Младенов и Мария Младенова.

3. Илия Младенов.

4. Учителят играе Паневритмия на Изгрева.

5. След разговор с Учителя пред салона.

6. Учителят и връзката му с Бога.

7. Екскурзия на Черни връх.

8. Съборът през 1927 г. на Изгрева.

9. Учителят с приятели пред приемната.

10. Георги Йорданов пред цветната котва.

11. Музиканти на Изгрева.

14. Мърчаевски екскурзии с Учителя.

15. Учителят, Любомир Лулчев, Тодор Стоименов, Дядо Благо.

16. Рила - 1937 г. От дясно на Учителя, втора под ред е Юрданка Жекова, а трета е Мария Младенова.

17. Витоша - Учителят на Яворови присои - 1934 г.

18. С Учителят на Бивака „Ел Шадай“.

21. Училище. 19. Васко Искренов.

20. Ученици от Младежкия клас.

21. Учителят на Молитвения връх.

22. Учителят изнася слово, пред него е Ангел Вълков.

23. Обеден концерт. Свири Симеон Симеонов.

24. Лагерът, кухнята - заслон и бакалницата.

25. Следобеден концерт на Рила.

26. Приятели пред новопостроеният заслон.

27. Пред палатката на Учителя.

28. Савка Керемидчиева, д-р Жеков, Учителя, Юрданка Жекова.

29. Латвийски гости при Учителя.

30. Юрданка Жекова, Ради Танчев, д-р Жеков.

31. Боян Боев, Учителя, д-р Жеков - в Мърчаево.

32. Отпред: Д-р Жеков, Учителя, Галилей Величков.

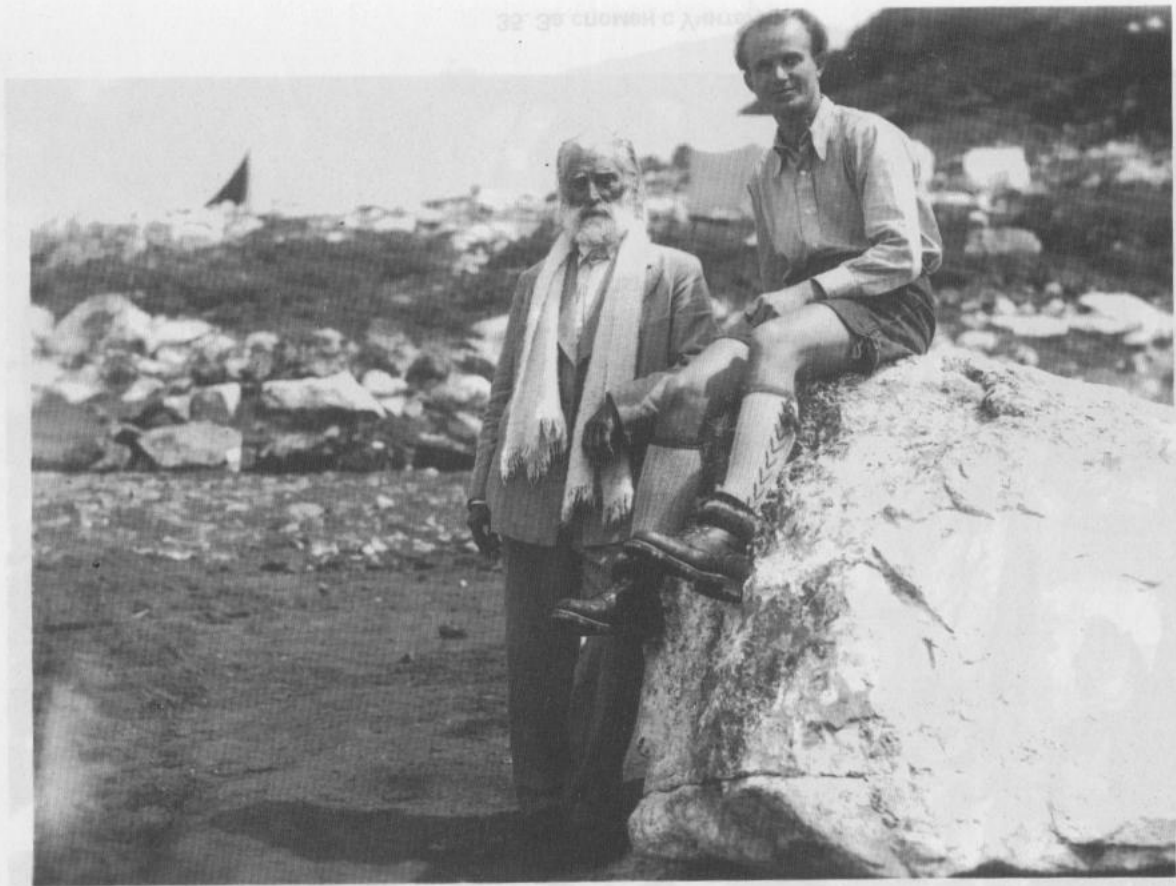
33. Лучия и Бертоли на Рила.

34. С Учителя на Рила - 21.VIII.1938 г.

35. За спомен с Учителя.

36. Учителят и Влади Симеонов.

37. Влади Симеонов дирижира концерт пред Учителя на Изгрева.

38. Подготовка за упражнението „Плискане при езерото“.

39. Плискане с ръце на езерните води.

40. Учителят с чужденци на Рила - 1939 г.

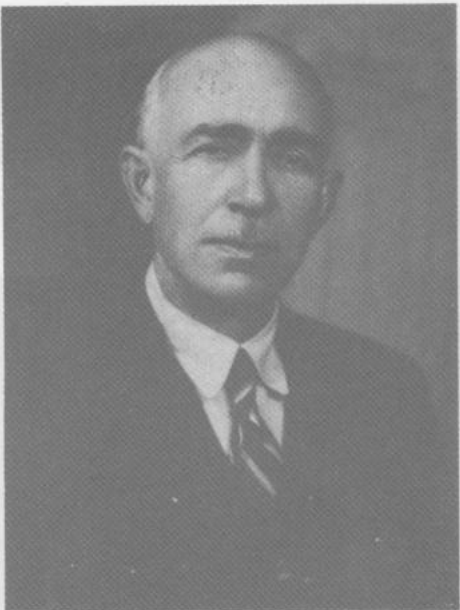
41. На гости при Учителя - 1938 г.

42. Беседи за учениците.

43. Изпращане на французите на Изгрева - 1939 г.

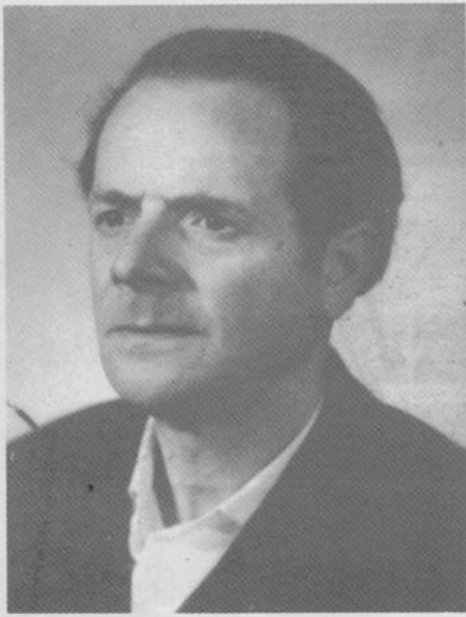
44. Алфиери Бертоли

45. Мариета Бертоли

46. Анина Бертоли

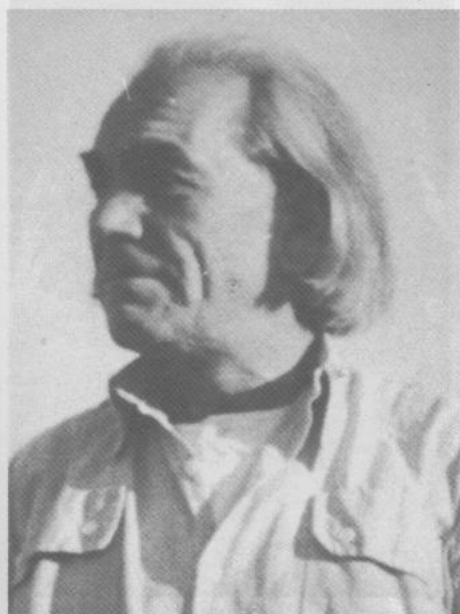
47. Крум Божинов

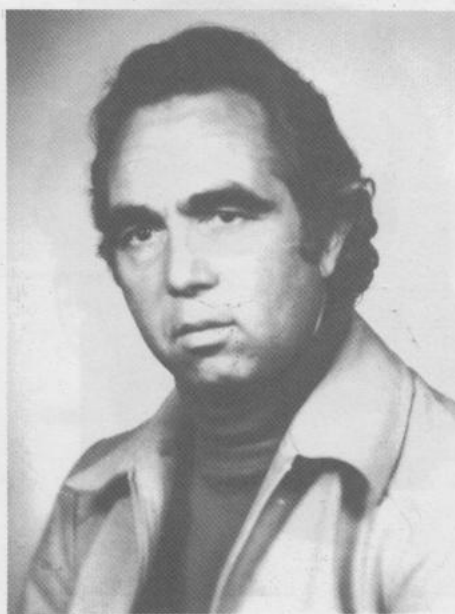
48. Радка Левордашка

49. Боян Златарев

50. Иван Антонов

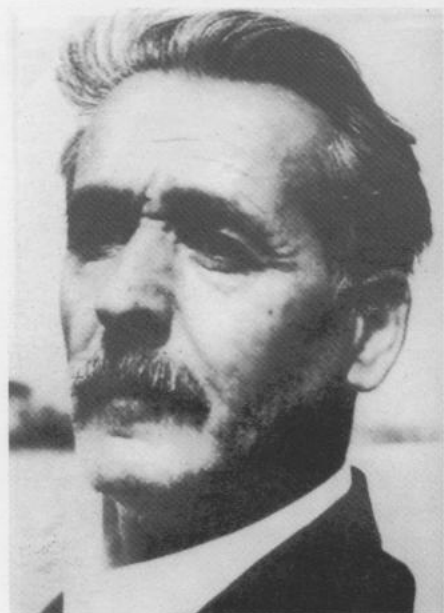
51. Тодор Ковачев - внук

52. Стефка Няголова

53. Величка Стойчева

54. Крум Няголов

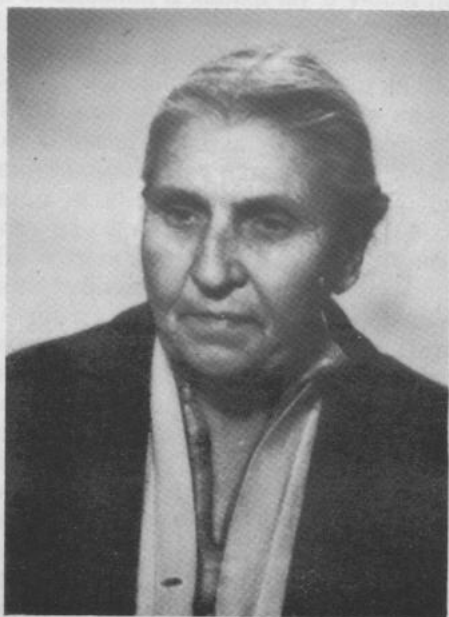
55. Стоянка Драгнева

56. Любка Хаджиева

57. Георги Йорданов

58. Тодора Станчева

59. Анка Тодорова

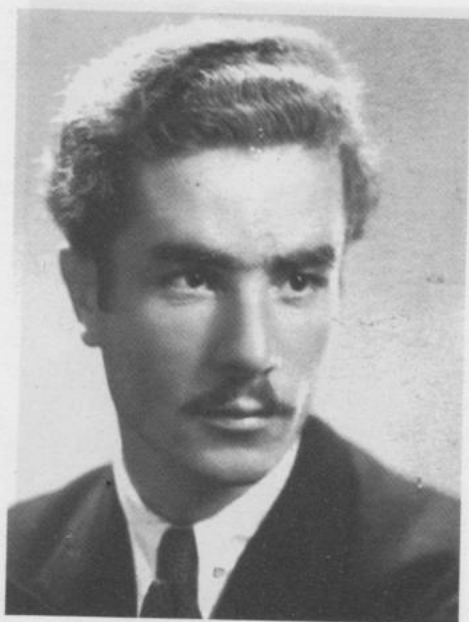
60. Весела Ангелова

61. Лиляна Младенова

62. Гради Минчев

63. Атанас Минчев

МАРИЕТА БЕРТОЛИ

1. ХВЪРЛЕНИЯТ ЗЪБ - ХВЪРЛЕН КАМЪК - ПОСАДЕНА МЕЧТА

Аз Мариета Бертоли съм родена на 28.VIII.1916 г. в гр. Пловдив. Баща ми се казва Виторио Алфиери Бертоли, роден 26.I.1887 г. и почива на 9.IV.1976 г. в София. Майка ми Лучия е родена в гр. Одрин на 8.XII.1893 г. и починала на 8.VIII.1965 г. Родена съм от родители италианци, които десетилетия живееха в България. А баща ми беше ученик на Учителя Дънов. За родители ми е разказала сестра ми Анина Бертоли, затова ще се спра на други факти и събития.

Моят съпруг е Влади Симеонов, поради което ще разкажа някои неща за него, за живота ми с братството и с Учителя.

Влади Симеонов е роден на 23.V.1912 г. в Разград. Майка му Костанца Хлебарова е учителка, баща му Георги Сименов също е учител-художник и голям музикант. Той му е първия учител по музика - баща му, който е свирил на цигулка, на цитра и на китара. Голям музикант беше в Разград. Даже той се двоумил дали да учи музика или рисуване и после идва тук и учи рисуване в академията. Тук се запознава с майката на Панчо Владигеров, тя е от Шумен, еврейка, културен човек, учителка по пиано. Костанца учила тук в София 1906-1907 г. педагогика. Бащата на Влади идва да учи в художествената академия, а майка му е учила педагогика и се запознават. Майката на Влади е учила в Шумен, тя е шумналийка, учила при майката на Панчо Владигеров, която била музикантка също. После към 1906-07-08 тя идва в София, запознава се с бащата на Влади. А през 1910 г. академията организира екскурзия в Италия. И те като годеници, той взема годеницата си Костанца във Флоренция в галерия „Пими“, една от най-големите художествени галерии. Нея я болял много силно зъб и на излизане в двора на тази галерия има един кладенец, творба на изкуството, направен много хубаво, успява да си изтръгне зъбът и го хвърля в кладенеца и казва на годеника си: „Да оставя нещо от себе си, та дано един ден ако имам син, да дойде и той в тази хубава страна да учи“. И наистина, майка му Констанца ражда син Влади, а като порасна дойде в Италия не само, че учи в Италия, но и в Италия се оженихме с него през 1940 г. Дето се казва - карма. В Рим завърших аз и същата година като идвам в София, във всички градове се учи италиански, а мене ме пращат в Разград да учителствувам. Та ви казвам човек си има карма, нещо вързано. След туй ме пратиха в Пловдив, където съм се родила на 28.VIII.1916 г., след туй отидох при Влади във Виена и 6 месеца стоях. Там бях и гувернантка и помощничка и след туй преподавах в един институт италиански, който беше за чужди езици. После 1942 г. ме пратиха в Скопие където стоях 1942/43 г., есента ме назначават вече тука в София в италианското училище. 1943 г. декември и януари 1944 г. пак са големите бомбардировки и затварят всички училища. Тогавя ние отидохме в Беловец, Кубратско, близо до Русе, където беше сестрата на свекърва ми и след три месеца отидохме в Разград при свекър ми. Там стояхме до юни-юли и 2-3 месеца преди 9.IX.1944 г. свекър и свекърва ми дойдоха в София и ние с Влади дойдохме и останахме също в София. Докато бяхме евакуирани Влади беше

образувал един хор в Бомбевец и с него обикаляхме селата и събирахме пари за пострадалите от бомбардировките. Като се върнахме вече в София, него го назначиха лектор в консерваторията, те със Сашо Попов винаги имаха антагонизъм, той все го гонеше, защото беше много способен и така се страхуваше от него и го беше назначил като тонмайстор в радиото. А той беше завършил с диплома с най-висок успех за диригент, а той го слага тонмайстор. Същевременно го назначават лектор, а после доцент в консерваторията по дирижиране. Следващата 1945 г. го пращат в Пловдив да създаде там филхармоничен оркестър и там седяхме до 1953 г. Той създаде там симфоничен оркестър, даже 1950/51 г. на първия международен преглед на всички симфонични оркестри в България, Пловдивската филхармония се класира първа. После го викат в София да образува големия Радио-оркестър. Тогава в радиото имаше един малък салон и той образува един голям симфоничен оркестър от 90 души. После става главен диригент на филхармонията и 1953 г. съставя вече Пионерският оркестър с децата, който беше до 1989 г., после 1963 г. става професор и диригент. Заминава си на 16.1.1990 г. Започна кариерата си в Рим, защото там следва, там изнася първите си концерти и завършва с последния си концерт в Рим на 10.11.1989 г. Желанието на годе-ницата хвърлила зъба си в Италия се сбъдва - ражда син, който учи и получава славата си в Италия.

2. ЖЕЛЕЗНИТЕ И МЕДНИ ВРАТИ

Композитора Петко Стайнов - спелият много обичаше Влади и Влади му казваше, че винаги му правят мръсно и той казваше: „На дърво без плод никой не хвърля камък“. Та веднъж пак бяхме там с Учителя, говореше, че си има неприятности и Той му казваше: „Сега ти се затварят железните врати, но ще ти се отворят медните врати“. Ама не знам, до края му все бяха врати затворени. Още Учителят му казал: „Плодът е узрял и вече ще падне.“ Но до няколко дни преди да си отиде нещо му ядяха парцалите. Какво ли не, понеже по едно време с филхармония „Пионер“ толкова ги бяха харесали в Италия, че всяка година ги канеха, та бяха пуснали приказки и аз нали в университета преподавах 19 години във Висшето учебно заведение. В Университета предавах италианска филология, колеги по английска, немска филология бяха пуснали версия, че папата ни е женил, понеже ние в Италия се женихме, нали, че той ни е бил кум и затова ходихме все в Италия, та бяха спрели моята колежка-италиянка да питат дали е вярно. И аз й казвам: „Де да беше вярно. Папата да ми е бил кум аз щях да съм на кон“. Нали казват, да имаш вуйчо владика, аз пък папа да имам. Така завиждаха. Но узрелият плод сам си пада и накрая падна в ръцете му - така получи закрила от Учителя.

Учителят е бил на концерта на Влади със симфоничния оркестър. Кога е било това? В настоящия театър „Иван Вазов“, в една ложа беше. Той все казваше Владо: „От едната страна беше Учителят в една ложа, от другата страна бяха регентите“. Значи това беше веднага след 9.IX.1944 г. някъде щом още регентите бяха. Та след това всички колко му ядоха душата на Влади, защото майка му и баща му бяха комунисти. Те бяха първите комунисти партийци - тези от идеалистите. Дето казват учението на комунистите е много хубаво, но хората го изопачават, както направиха на времето търговците в храма, дето Христос ги изгони с камшика. Та колко му ядоха парцалите, че родителите му и от службата. След това от радиото идваха в къщи и имаше снимка на Учителя, в статята на баща ми, който си беше

окачил. Щом се влезе в старата ни къща, така отсреща се вижда Учителя и после имаме една картина над огледалото на апостол Павел, който говори с една римлянка. Стана комунист заради родителите си. Та щяха да го изключват от партията заради тези картини и от работа щяха да го изключват. Дойдоха въкъщи специално с кадровичката, та във всички стаи ходеха, гледаха. Значи той държи на Дънов, има картини на ап. Павел, че жена му ходи на църква. Как може той да не окаже влияние върху жена си и много други неприятности та чак до края му продължиха тия работи. От една страна едните го ненавиждаха, че бил комунист, а пък комунистите му викаха, че не е комунист, че е фашист, дъновист и покрай жена си бил християнин и все, че ходел в Италия. Хайде де, справете с толкова противоречия.

Когато Учителят е бил в Мърчаево през 1944 г. и се бил затворил в стаята си, съобщили му, че Влади е дошъл, Учителят слязъл с цигулката си, дал я на Влади да посвири. Да, и той после с нея е свирил 2-3 часа. Именно ние бяхме тогава евакуирани в Разград и Влади беше дошъл не знам за заплатата или нещо друго и тогава е ходил в Мърчаево, да го види. Също и когато Учителя се разболя идва в София. Беше и на погребението Му.

3. КОНЦЕРТ НА ИЗГРЕВА

На Изгрева имаше много цигулари. Някои от тях свиреха в царския оркестър. След като Влади започна да идва на Изгрева и се запозна с Учителя, то естествено, когато си между музиканти се говори за концерти. А Влади бе завършил диригентство и бе добър цигулар. Споделиха идеята с Учителя и той я одобри. Започнаха да умуват, че нямало достатъчно музиканти по отделните инструменти. Влади говори и убеди някои от филхармонията и ги доведе на репетиция.

Точно по това време беше умрял цар Борис III на 28.VIII.1943 г. Имаше обявен 40 дневен траур. Паневритмията на Изгрева не се играеше, както и бяха спрени концертите в града. През месец ноември се състоя концерта в салона на Изгрева. Оркестърът се състоеше от 12 човека, а Влади Симеонов бе диригент. Бяха изпълнили класическа музика. Учителят бе в салона като слушател. Днес има запазени снимки. Вижда се, че на ревера на сакото на Влади, че има траурна лента, това е почит към траура за цар Борис. В салона слушателите са облечени с манта, шлифери, с костюми, което означава, че е по времето на късна есен. Всички бяха въодушевени. Това бе голямо музикално събитие - да се изнесе професионален концерт с школувани цигулари на Изгрева и с помощта на такива от царския оркестър. А пък диригент бе Влади Симеонов. Така той получи благословието на Учителя и му се отвори медните порти. И той тръгна по своя път на диригент в България и по света.

А след като свърши концерта сестра Савка мина с един поднос с пликове и на всеки музикант бе връчен по един плик, където имаше една банкнота. Това бе възнаграждение за тях от Учителя.

4. ЦИГУЛАРЯТ ЩЕ ОТИВА ВОЙНИК

Опитности с Учителя, които съм имала? Имам само една, което наистина ми е чудно. Влади го бяха мобилизирали след 9.IX.1944 г. да върви войник. А Влади не е служил войник, той си изкара войниклъка в Царския оркестър като цигулар и не знаеше пушка да държи и го пращат войник. Нали в Сърбия

големи боеве бяха. И аз в паника качвам се горе при Учителя, чукам. „Какво има?“ Нали Той ни знае откакто бяхме мънинки на 4-5 години. Казвам: „Учителю, знам че много обичате Влади, получи мобилизационно, трябва да замине“. Той казва: „Какво трябва да направя?“ „Не знам, Вие знаете. Ами той не е бил войник. Не може пушка да държи“. И тъй просто плача и само толкова и си бягам, слизам по стълбите надолу и си отивам. След 2-3 дена отменя се мобилизационното, мобилизират го в радиото. Учителят ли е казал на някого нещо по неговите невидими пътища ли го направи, не мога да ви кажа. Свекърва ми, ние и от нас никой нищо не направи, не мръдна пръста си. На кого да отидеш да кажеш, нали знаеш какво е като получиш мобилизационно. Даже бях му приготвила вече вълнени чорапи и други работи. След 2-3 дена идва Влади и казва: „Знаеш ли днес бях в радиото, казват отменено било да замина за фронта, мобилизират ме в радиото“. И така се разреши въпроса. Та затвори му се желязната врата, но Учителят отвори медната врата та през нея премина Влади и остана в радиото.

5. ИЗБОР НА ПРОФЕСИЯ

Значи това ми е най-голямото преживяване. Други опитности нямам. Друг път, понеже аз като млада имах доста хубав глас, тя мама пееше много хубаво, имаше чуден глас, но този глас не го даде на никого от нас. Дали гените й бяха слаби, не знам. Нито на първото, нито на второто, нито на третото поколение, но аз сравнително хубаво пеех, но страдах много често от фарингит, даже и сега. И един път преди да замина да следвам, аз имах стипендия за Италия и Го питах, дали пее да уча или филология. Учителят ми каза: филология. Нали така допитване направих до Него. Един път за мене, един път за Влади. Иначе Влади много е говорил с Него. Много го обичаше Учителят. Като го види все ще го спре и ще го разпитва. Така, че Учителят определи път на Влади като диригент и моят път като преподавателка по италиански език.

6. СНИМКАТА ДО КАМЪКА

Влади заедно с други братя ходеха, събираха се и правеха огньове, хей такива пирамиди. Аз един път съм ходила на Рила през 1938 г. Тогава имаше много клекове, голяма растителност и помня Влади винаги вечер свиреше около огъня. Особено един вальс на Брамс, много го харесваше Учителят. Аз заминах на Рила преди него, а Влади все като отида аз някъде и той търчи подире ми. И той беше питал Учителя какво ще стане с мене, с него и Учителят му беше казал, че аз съм една книга, която той ще чете цял живот. Да, за мене. А той дотогава не беше ходил на Рила. На Витоша той до Бивака беше идвал. И не знаеше на Рила колко е студено. Беше тръгнал, както го виждаш на снимката с тези памучни чорапи и къси гащета и пристига с една група вечерта, когато вече знаеш на Рила като се скрие слънцето става студено. Та сестрите, едни му дадоха вълнени чорапи до тука, други му дадоха пуловер, въобще го облякоха горкия, нямаше с какво да прекара нощта, а той тръгнал така. Същата година когато и аз бях нали. Аз бях с моите родители преди това и той като разбра, че съм на Рила след 2-3 дена с една група пристига и той направи си снимка с Учителя. Той му казал: „Влади, ти си качи на камъка, а аз ще застана до тебе“. Тази снимка е символична. Влади се изкачи на върха като диригент. Искане да го бутнат от там, но не можеха, защото Учителят бе застанал до него.

7. СИЛАТА НА АСТРОЛОГИЯТА

С Иван Антонов бяха много големи приятели. Иван му е разглеждал хороскопа и знаеш ли, че Иван правеше много хубави хороскопи, много хубави. Беше му казал: „Че ще стане прочут, че цял свят ще знае, обаче пари няма да имаш“. Нали знаеш ние младите хвърчим, казвах: „Ха, Влади като стане голям диригент ще обикаляме света. Аз ще имам хермелиново палто и въобще ще бъда царица“. И Той ми викаше Иван: „А, хич не се надявай на хермелиново палто. Цял свят ще го познава, но пари няма да има“. И аз се питах как може цял свят ще го знае, толкова ще е известен, а пари няма да има. И казва: „Когато вече ще дойдат парите, късно ще е вече“. И наистина, Влади с пионерския оркестър обиколи света, на запад и навсякъде и в Америка. Като бяхме в ООН-то, той там свири през 1979 г., председателя на ООН-то му отстъпи кабинета си, веднага за един час напечатаха табела върху месинг „Маестро Влади Симеонов“, сложиха я на вратата. Пред вратата му имаше една служителка с престиличка, с бонетка, с всякакви сандвичи, пикета, всеки момент да го обслужва, въобще на ръце го носиха. А в България като се върнахме на летището нямаше ни един журналист, ни един човек, никой да пита, даже тогава бяхме взели една „Елка“, най-обикновена сметачна машинка за умножение и деление, които сега кой ли ги няма за зет ми. То на митницата ни направиха истории, не ти е работа. Обърнаха ни всичките куфари така, но завистливи, кой знае какво приказваха, че ние сме скрили злато или кой знае какво, да ти кажа колко са проклети хората. А той нямаше пари защо? Защото той пътуваше със 120-130 души оркестранти. Сега като пътува хоровата капела и другите как пътуват? Носят една дисага консерви, суджуци, сирене, кашкавал и това ядат. А Влади понеже пътуваше с децата, ние бяхме в най-люксоznите хотели, с басейните му вътре, с телевизорите в стаята и какво ли не и децата имаха четири пъти на ден храна, сутрин, обед, закуска и вечер. Ама храна, която струва за 120 души, знаете, че това прави хиляди долари. Значи той вместо да вземе хонорар от 5-6 хиляди долара, да си ги сложи в джоба, даваше, за да се нахранят децата. Той казваше: „Как, аз мога ли да ги оставя на консерви, на сирене, на кашкавал. С големите е лесно, ама с деца. Не може, те почти всеки ден имат концерт, пътуване, там концерт, приспиваш, на другия ден взимаш самолета, големи разстояния, слизаш, пак репетиция, как... Че те като нямат едно силно ядене как ще свирят?“. И наистина, въпреки 45 дена турне, през ден концерти, всички се върнаха така напълнели, защото ядяха на поразия, на шведско сервиране на маса. Ама сега като ги срещам все викат: „Е-е, г-жа Симеонова, какво беше преди, какво стана сега?“ Първо на първо ти да отидеш в Америка без да платиш нито грош, да си в най-люксоznите хотели и въпреки това имаха и джоб-харчлък по 4-5 долара на ден. Е, ти значи 4 долара на сто деца като дадеш те са 400 долара на ден. Ами как ще има, ето защо казваше астролога Иван Антонов: „Ще си известен в цял свят, но няма да имаш пари!“ И така 1-2 месеца преди да си замине той ми казваше: „Мариета, аз ще умра!“ Нали, защото точно тогава му се разнесе славата. Той и преди това имаше големи покани, даже и във Ватикана го бяха поканили да свири, но нашите власти не даваха, комунистите се бояха от папата. Ти ще водиш пионери във Ватикана? Накрая вече бяха се поотпуснали, като виждаха накъде върви света и до нея година когато той умря имаше предвид огромно турне. Трябваше да ходи в Лондон 1990 г. през пролетта, лятото в Лондон и всичките Щати, а есента трябваше в Австралия да направи голямо турне. Бяхме пратили вече материали къде ли не, всичко беше уговорено с много големи хонорари, за

пръв път. Щото другите пъти му даваха на него по 50 долара на концерт, просто смешки, дето цигарите само да си купиш. А за пръв път на него му определяха 2-3 хиляди долара, които пак е нищо в сравнение на колегите му, които вземаха 6-7 хиляди, но все пак три хиляди долара за 10-15 концерта, за тогава беше голяма сума. И викаше: „Ти помниш ли какво ми каза Иван? Че когато ще дойдат парите, ще е късно, защото вече ще съм пътник“. Така му каза Иван. И наистина, не се минаха четири месеца и той си отиде. Аз винаги помня думите на Иван. Но едно нещо ми е болно, че от толкова нещо, което направи с този оркестър няма един компакт диск. И така ще се затрие целия му труд от 30 години, които той посвети на този оркестър. Имаше договор подписан за Миланската скала да върви да дирижира, в Бразилия, в Щатите. В Бразилия ходихме с оркестъра 1968 и 1984 г. Но те го искаха там да остане като диригент на филхармонията и да им направи на тях такъв младежки оркестър и втори път като ходихме 1984 г. тогава вече бяха си направили така един-два детски младежки оркестъра. И той винаги е отказвал, защото той беше голям идеалист и патриот и казваше: „Аз искам да знаят, че България не изнася само домати и краставици, но и изкуство. Че в България има също културни хора и тя може да даде нещо на света“. И наистина, когато Влади направи този оркестър, може би той беше първия в света. Нямахме такъв оркестър. Имаше младежки, но такъв оркестър, в който да свирят деца от 10 до 18 години, нямаше. Беше първия и по негов пример се направиха много по целия свят. Но тука какво направиха? Признаха ли го какво направи? Не. Когато свири в ООН-то 1979 г. по случай първата международна година за правата на детето, той я закри и има огромен успех. Всички представители от 85 страни го чуха. Бърнстейн беше тогава най-големия диригент. Той писа дословно: „Това не е пионерски оркестър, това е върха на цивилизацията“. И за коя цивилизация. Аз ги имам думите записани. Това е цивилизацията на България, а не на Влади Симеонов! Това да беше в друга страна, щяха да го позлатят. А той като се върна тука, именно тогава с тази „Елка“ щяха да го изядат на митницата. И обърнаха всичко така... Всички си отидоха, ние останахме още половин час да ни ровят, да ни въртят куфарите, да нямаме двойно дъно нещо, нещо да не би да е скрито. Ей това ти казвам за нашите, вечно са му яли душата и именно малко преди да си замине, той сигурно вече тогава получи този първоначалния инфаркт, като се научиха, че му предстоят такива турнета в Англия, в Щатите и Австралия. Завидяха му и един ден като отива в двореца, директора последния на двореца му казва: „Другарю Симеонов, имайте предвид вие вече сте възрастен, да не се измаряте, решихме да останете почетен диригент. От сега нататък ще има един млад диригент, който ще поеме работата“. Той си идва вкъщи, аз го виждам още като влиза хемен, хемен ще падне. „Какво има, бе Влади?“ Така и така. Та Лучия, дъщеря ми работеше тогава в Министерството на културата, тя отговаряше за симфоничните оркестри. Казва, недей така присърце вземай, ти ще получиш инфаркт и ще умреш и те само ще се радват. И тогава Георги Робев, който е на Капелата диригент, беше министър на културата, отидоха заедно и той му казва: „Не се тревожи, Влади, ти ги остави да си приказват каквото искат. Не са те, които ще кажат, аз като министър, което назнача един ден ще стане“. Но тогава той беше получил малък инсулт, но се оправя, възстанови се. Започна репетиции с оркестъра.

Това беше значи в началото на октомври. Ноември заминахме на турнето в Италия. Върнахме се декември, към 15. декември, а на 16. януари 1990 г. почина. Малко преди да замине на турнето става цялата тази история с него, че искат да го махнат. И той много се беше разстроил. Аз се чудех как тога-

ва не получи инфаркт. Той се върна ни жив, ни умрял въщи. Вече толкова разтревожен и разтреперан. Като работиш, ще те изхвърлят като парцал и друг ще дойде на твоята работа, която си движил от 14 години. И като се върна на 16.януари 1990 г. си отиде. Така, да. И тогава пак всички се върнаха от успешното турне, но пак го използваха. Той, баща му освен, че беше и музикант и художник, беше и люттиер. Беше направил заедно с люттиери от Калофер двайсетина цигулки, между които 3/4, 1/2, цели, беше дал на оркестъра да свирят. Всичките му ги вземаха, нито една не върнаха. Когато Влади умря, нали разтуриха всичко, аз отидох да искам някои цигулки, да ги продам да взема някой лев. А те не знаели на кого са ги дали, не знам какво си. Не само това. Влади имаше много хубава цигулка, лично своя, щото той преди това беше много добър цигулар и свиреше много добре, която брат ми му подари, негова беше, копие беше на Гуарнели. Те много се ценят и много са скъпи. Даже той и Тилко я знае колко е ценна и като чу, че продавам, нали търси, мислеше, че е тази, дойде веднага. А Влади винаги я даваше на концертмайсторите. На всеки концерт майстора свиреше с неговата цигулка. А последната беше едно момиче много неприятно, майката комунистка до кокалите, от тези номенклатури, не от идейните комунисти. Комунистите хубаво, но от тези номенклатурите, които гледат само как да се наредят. И изчезна тази цигулка, нямало я, не знам какво си и след много разпавии, връщат ми една цигулка направена от баща му. Сега имам въщи една цигулка направена от баща му, но не неговата копие на Гуарнели. Та казвам, до края са го ограбили, абсолютно с всичко. И с работата му, и с инструментите му и с неговото творчество. В радиото когато беше, той направи хиляди записи. 9-та симфония както той я изпълняваше, никой не я изпълняваше. Идваха, имаше когато изпълняваха 9-тата, идваха от Метрополитен опера, не знам кой да слуша как правеше 9-тата. Когато назначиха Васил Стефанов във радиото той изтри всички записи на Влади и си направи нови негови. Всичко от Влади е изтрил. Затова ти казвам, всичко което е било негово, всичко са изтрили и затова сега казвам, поне от тези малко записи, които имам аз въщи с оркестъра да се запазят. Имам, да, от пионерите и да направя един компакт-диск, който остава почти за вечни времена. Да, ама трябва да намеря спонсор. А спонсори за разни естрададжии колкото искаш. Особено сега пък когато положението ни е критично, кой ще те мине при мен да бъде спонсор. Та това ми е мъката. Аз като минах години, през март ме хвана инфаркта и тогава нямам вече какво да правя на тая земя. Преди две години за един компакт-диск трябваша 2000 долара, а сега при тая криза двойно и не може да се мисли за подобно нещо.

8. КАТО ВОЙН НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Нали в Братството провъзгласяват светии. За мен първия светия е брат Боев и след туй идват баща ми и сестра ми, които си дадоха до последната стотинка и живота си дадоха и каквото имаха материално. Какво Ана печелеше с игличката та до един часа през нощта е шила, та един път като се връщала толкова късно се уплаши, тя може би затова си отиде и се разболя. Ти сигурно знаеш, че веднъж като се е прибрала късно, към 10-11 часа, като влиза вече вътре в къщата и там е пълно с араби, я нападат. Тя имаше един пръстен. С Анжел си бяха купили така от малкото спестявания, един пръстен с едно брилянтче. И изтръгват пръстена от ръката ѝ и ѝ запущват устата, но запазила самообладание и ударила един ритник на единия, но те двама били и той тогава я отпуща и тя изпищява много силно за помощ. А там във всички

сгради има портиер денонощно и портиера изкача вънка и си маха тука кола-
на с катарамата желязна и го удря единия върху лицето и тогава избягват. Нея
година тя дойде тука лятото и имаше жълтеница. Беше жълта, слаба от
упаха, страшна уха. То в този период не минаваше седмица да няма ня-
коя възрастна пенсионерка убита от тези араби. За да си купуват наркотици.
Това беше 1986 г. Тук я водихме, правихме й изследвания, но тя може би, за-
щото някой казал, че са лоши, затова ги криеше. „Абе, Ана, дай ми изследва-
нията да ги покажем на лекар, да видим.“ „Ама не знам къде съм ги сложила,
изчезнали са.“ И след като почина аз ги намерих в нейното нощно шкафче до
леглото в една кутия със снимки. Не иска, не иска да ми даде изследванията.
Щото ние нали ходихме и сега казвам дай ми изследваната, за да видим да
започнем лекуването. Не иска да ми ги даде. Следващата година беше
понапълняла, беше по-добре. Пак я питах и тя пак не ги даде. „Както виждаш
нищо ми няма.“ Това беше 1987 г. Значи това е станало 87 г. когато дойде
1988 г. беше вече по-добре като дойде следващата година. 1989 г. март ме-
сец се оплакваше, че има силни болки в стомаха, но работеше до края.
Анина живееше на тавана в една аристократична кооперация, обаче от стъл-
бището за прислугата и горе на тавана бяха стайте за прислугата. Тя живе-
еше в едно малко стайче и водата й беше вънка на площадката и клозета съ-
що на площадката, за да могат да го ползват всички. Тогава лелята, Тереза
тук все й казваше: „Абе, сложи си един телефон, ще ти стане нещо, ти си съв-
сем сама, да може да се обадиш.“ Тогава тя я послуша през 1987 г. и като
дойде 1988 г., казва: „Послушах те, лельо, сложих си телефон“. Когато й ста-
на на Ана много лошо, тази Александрина, италианката, която се грижи за
нея, за Ана всеки ден й се обажда след тази случка и казва 2-3 дена не ми се
обажда никой и тогава отива при нея да разбере защо не вдига телефона. А
тя живееше на разстояние както да речем Княжево. „Отидох да видя какво
става. Виждам вратата отворена, заварвам я, масата пълна с беседи на
Учителя, телефона затрупан с книги и тя паднала долу. Щеше просто да си
умре така от болки.“ Александрина веднага вика бърза помощ, носят я на
болница, нали там малко я позакрепват и й направиха всички изследвания,
даже я отвориха малко, но видяха, че вече е късно, имала рак в панкреаса,
има метастази навсякъде и тогава я сложиха в един институт много хубав, в
отделна стая, телевизор, отделно сервизни помещения, баня, телефон до нея
и много хубави грижи. За всичко се грижеше персонал срещу медицинската
помощ, нали, това което и ние имаме уж едно време. Тя плащаше само 20%,
а 80% плащаха социални грижи. Тогава Александрина се обади на брат ми в
Италия, на Кармело, на Джилъ в Женева и брат ми от Италия ходи два пъти
да я види, а Джилъ всяка събота и неделя с жена си от Женева взимаха един
бърз влак, който за 4-5 часа отиваше от Женева до Париж и той се грижеше
нали за сестрите да им носи нещо. Нали все пак трябва. Въобще той се гри-
жи после за погребението. И там е също много трудно да се намери място в
гробницето, но тука помогна на Росица Янчева съпругът, който беше за щас-
тие кмет в квартала, в който живееше Ана. И той живееше там. А там всеки
квартал си има гробище, та той помогна да се намери място и после брат ми
се грижи паметник да й направи. Каза, че на паметника е издълбал един жи-
тен клас. И това е. И брат ми, той ми плати пътните, всичко да отида да я видя
за последен път вече, като знаеше, че е така. Та я заварих пак с беседите в
ръце да превежда. Там в болницата, в това стайче 15-20 дена преди да си
отиде, последните преводи работеше. Аз защо ти казвам, че ако има светии,
това са те. Всичките други, които останаха са само да използват. И тя каза
на Александрина, защото тя с каква мъка беше набрала, нали

последователи, на които да праща списанието. Тя саморъчно с количка носеше до печатницата, връщаше ги обратно, там където живееше баща ми, беше една барака, не ти е работа, че дори клозета им е вънка. Като ходи Тошо Симеонов два пъти в Париж, живя в стаята на баща ми, там се храни, там спа, там всичко, да не плаща стотинка. Гради и той отиде един път. Той нали имаше чичо в Белгия, после не знам кой пак ходи, все там ходиха.

Та си замина от този свят Анина Бертоли като войник на предната линия - до последния момент превеждаше Словото на Учителя Дънов.

9. ЗАВЕТНАТА МЕЧТА

Когато бащата на Влади е бил студент в Италия, от там донесъл картички с изгледи от Венеция и Флорентина. Като пораснал, баща му му ги показал и му говорил за изкуството в Италия. Още като дете Влади си представя Италия като приказка от Андерсен и от малък е мечтал един ден да замине за Италия. Като пораснал тук в София се записал студент в Консерваторията и негови първи приятели са Асен Арnaudов и Ангел Янушев. Те му казали веднъж: „Абе ти толкова си влюбен в тази Италия, ела ще те заведем на Изгрева, за да видиш две истински и живи италианки. Ела, днес едната има рожден ден“. Беше 30. януари 1933 г. и сестра ми Анина навършваше 21 години и ставаше пълнолетна. А тогава това бе забележителна дата.

Ние живеехме в малките братски стаички на пловдивските бараки на Изгрева. Братята от Пловдив си бяха направили бараки, че като идват на гости при Учителя на Изгрева, да има къде да пренощуват. А майка ми беше в гр. Пловдив. Тя току-що бе родила малкия ми брат Джулио на 30.11.1932 г. и се грижеше за него.

Ние бяхме на Изгрева, а баща ни живееше насреща в една малка стаичка. Трябваше да посрещнем гости през този ден. В съседната до нас стаичка живееше сестра Милева. И така дойдоха тримата студенти на рожден ден. И тогава Асен и Ангел ме запознаха с Влади. Запознахме се, черпихме се със сладкиши и излезнахме на поляната, а навън имаше един чуден сняг. Направихме си снимки. От запознанството преминахме през приятелството, та чак до брака. Но това стана в Италия, когато аз отидох там да следвам филология, а Влади следваше в Консерваторията. Там се оженихме. Та мечтата на Влади се проектира чрез времето и пространството. Следва в Италия, там се ожени за италианка, но дошла от Изгрева и цялата му кариера като музикант и диригент бе оценена както подобава само в Италия. Тук бе в апогея си.

И друга мечта му се реализира. Той започна чрез нея. Тук на Изгрева в салона той дирижира малък оркестър и изнесе концерт в салона на Изгрева пред Учителя. На една от снимките направени тогава се вижда, че на самото си носи траурна лента по случай смъртта на царя. А царя си замина 1943 г.

Другата мечта също му се сбъдна. Той изнесе концерт в залата на Народния театър и Учителят там присъства. Той беше диригент на Симфоничния оркестър, а в ложите тогава са седали и тримата регенти на малолетния цар Симеон.

Сбъдна му се и следващата мечта. Влади Симеонов работи единствен в своето поприще. Беше диригент на детско-юношески оркестър, с който обиколи света и получи своето признание като диригент. Това стана с помощта на Учителя.

Снимката на Влади с Учителя направена на Рила, когато Учителят му казал да се качи на камъка, а Той, Учителят ще стои отдолу, беше пророчес-

ка снимка. Той наистина беше на върха на своята професионална изява. И накрая бе поканен да даде интервю по телевизията в едно от най-гледаните предавания тогава - „Всяка неделя“ на Кеворк Кеворкян. Тогава между другото Влади Симеонов каза: „С нищо не може да се сравни онова преживяване, когато цялата публика станала на крака бисира половин час представителите на децата на България от детско-юношеския оркестър. Тези концерти в Италия бяха върхът на днешната човешка цивилизация“.

Ех, сбъднаха му се мечтите. Остана да се сбъднат и моите - да запазим, макар и малко от неговите записи като диригент за следващите поколения родени в България.

IN MEMORIAM ET IN HONOREM

На 16 януари 1990 г. почина именитият български диригент проф. Влади Георгиев Симеонов, лауреат на Димитровска награда.

Роден на 23 май 1912 г. в Разград, Влади Симеонов от ранно детство свързва живота си с музиката. Учи цигулка, през 1934 г. завършва Държавната музикална академия в София, по-късно специализира в консерваторията „Санта Чечилия“ в Рим, завършва и Виенската консерватория.

Работи като диригент на новосъздадения след 9 септември 1944 г. ансамбъл за песни и танци при МВР, оглавява първия от извънстоличните оркестри у нас - Държавния симфоничен оркестър в Пловдив. От 1951 г. е диригент на Държавния симфоничен радио оркестър в София, а след това - диригент и главен диригент на Софийската филхармония. През 1953 г. основава детско-юношеския симфоничен оркестър - филхармония „Пионер“, при Централния дворец на пионерите „Г. Димитров“ в София, на който отдава безрезервно своя талант и енергия, донесли му широка международна известност и признание.

Творческото дело на проф. Влади Симеонов е ценен влог в развитието на професионалната музикална култура на съвременна България. Значителен е приносът му като преподавател в Българската държавна консерватория за подготовката на редица талантливи диригенти. Големи са неговите заслуги за музикалното естетическо възпитание на младежта.

Влади Симеонов е два пъти носител на ордени „Георги Димитров“ и „Кирил и Методий“ - първа степен, на ордена „Народна република България“ - първа степен и други високи награди и отличия. Два пъти е лауреат на Димитровска награда.

Комунист и гражданин с активна обществена позиция, Влади Симеонов отдаде целия си живот в служба на музикалното изкуство, за възхода на социалистическата ни култура.

Поклон пред светлата му памет.

(Българска телеграфна агенция)

1. ТАКА РАБОТИ УЧИТЕЛЯТ

Роден съм на 30.XI.1912 г. в гр. Петрич. Запознах се с Братството и с Учението на Учителя по един необикновен начин. Но това се осъществи много простичко и естествено и едва може да ви учуди. Ръководителят на кръжко-га в Петрич на Бялото Братство беше Мирчо Георгиев. Отначало Мирчо и брат му бяха търговци, те имаха бакалски магазин. Мирчо отиваше в гр. София, купуваше стока и оттам я изпращаше на брат си в гр. Петрич да я продава. Отначало Мирчо се бил запознал с толстоистите, а след това и с теософите. Той бил наел една стая под наем в София и там пребивавал - това е било нужно за неговата търговия. Тук той купувал стока и от тук я изпращал на брат си търговец. Мирчо веднъж забелязал, че неговата хазайка ходела някъде през дните сряда, петък и неделя. Това нещо му направило впечатление и той я проследил къде отива. Тръгнал пеша след нея, по дирите ѝ, а тя отивала на ул. „Опълченска“ 66. Оказало се, че тя е ученичка на Учителя Петър Дънов. Той това не го е знаел, но пожелал да види какво ще прави в тази къща. Влезнал вътре и видял много хора стоят отвън и слушат как един човек говорел. А това било Учителят. Мирчо чул беседата, харесало му Словото и така постепенно и той започнал да ходи там, но вече заедно със своята хазайка. Така станал последовател на Учителя. Като се върнал в Петрич, той започнал да събира приятелите при себе си, с които четели от беседите и по такъв начин образували братска група в Петрич. През времето на Учителя Братството там наброяваше около 15-16 човека. А сега 1992 г. сме останали само трима и то от възрастни по-възрастни. Другите отдавна си заминаха за Невидимия свят.

Мирчо Георгиев имаше племенник, на сестра му син, казваше се Тренчо. Ние с него бяхме другари още от деца. Ние с Тренчо другарувахме и забелязах, че идваше време, когато той ме напуска и отива при вуйчо си Мирчо да го слуша какво му чете от някаква книга. Ние често излизяхме на разходка с него по движението, бяхме започнали да ергенуваме. Веднъж реших да не се връщам въкъщи, а да отида с Тренча при вуйка му да послушам какво там се чете. Отидох, седнах на стол и слушах и ми хареса. Много ми хареса това, което се казваше в беседата и така започнах да ходя редовно на беседа. Постепенно навлизах в Учението и започнах все повече да разбирам и да се уча. Направи ми впечатление, че Учителят не препоръчва женитбата. Разбира се Той оставя всеки свободен да реши дали да се жени или не. Много силно впечатление ми направи едно изказване на Учителя, че се оженил роб за робиня и след това естествено се родили робчета, а не принцеси и принцове. Това ми направи голямо впечатление. Затова аз много умувах по този въпрос и накрая реших да не се женя. Останах си вечен ерген.

В беседите си Учителят често говореше и за месото, че не е хубаво да се убиват животните заради месото им, и че месото е вредно и отровно за човека. Дори влиянията, които носят животните и ужаса, който са изживявали вреди на човека. Там се казваше, че животните са наши братя и не трябва да се убиват. Този въпрос ми се видя по труден за разрешаване и по-труден от женитбата, който бях разрешил чрез дълго умуване. Нашето семейство беше голямо и брат ми беше ловец. Той носеше всеки ден убит дивеч и от месо-

то му майка ми готвеше, а баща ми казваше: „На детето коленцето може да е закърпено, панталонките да му са стари и овехтели, но коремчето да е пълно.“ Както всички хора и той си мислеше, че месото е силна храна и че без месо човек не може да живее. Един ден въщи бяха сготвили зелен фасул с месо и ние се храним. Тъкмо седнахме да ядем и дойде мойят приятел Тренчо, племенник на брат Мирчо. Името му е Трендафил, но му викат Тренчо. Аз го поканих да обядва при нас. Седнахме, обядваме и докато се хранехме у мене стана нещо странно и някакъв преврат се извърши у мен и викам: „Тренчо, това е от мене последно ядене на месо!“ Тренчо отговори, че и за него е това последно ядене с месо. Значи двамата се зарекохме повече да не ядем месо. Така на другата седмица той пак дойде да ме вземе на разходка, нали вече ергенувахме! Като тръгнахме минахме покрай една фурна. Нещо отвътре ме накара да отида до фурната и да надзърна там какво има. А на тоя ден един наш кръщелник, ние сме кумове, отиваше войник и трябваше да дадат банкет. Беше събрал негови младежи за изпроводяк, а в такива случаи се яде, пие се и се веселят. По този случай той бе заклал едно прасе и беше го занесъл на фурната да се изпече. Като надзърнах във фурната аз го видях как той беше се приготвил да вземе тавата с прасето. Като ме видя той каза: „Аз отивам войник и за здраве ето аз ти откъсвам плешката на прасето и ти я давам.“ Аз му отговорих: „Стояне, много благодаря за вниманието, но аз не ям вече месо!“ И аз отказах. А пък мойят приятел Тренчо, като видя плешката облешиха му се очите, светнаха и извика: „Дай я на мене тази плешка и аз ще те споменувам с добро.“ Тренчо взе плешката и започна да яде. По такъв начин и двамата бяхме поставени на изпит. Аз го издържах и докрая останах вегетарианец и в Братството. А Тренчо си остана месоядец и макар че отначало слушаше беседи от вуйча си Мирча, постепенно се отдели и се загуби по света. А той бе причината аз да се добера до Словото на Учителя. Ето виждате ли сега как неусетно и по какъв начин работи Учителят. Рано или късно всеки сам се определя. И кой каквото си е, и кой каквото носи в себе си, такъв си остава до края и по такива пътища се води.

Дойде време да се срещна с Учителя. Защо се срещнах? Имах нужда от Неговата помощ. Имах херния и тя много ми пречеше. Помолих брат Димитър Звездински и той ме заведе при Учителя. Той ни прие и аз Го питам, дали да си правя операция заради хернията. А Той ми отговори: „Рекох, недей да се оперираш, а си направи, носи бандаж за хернията. Така е по-добре за тебе.“ Учителят ми каза каквото трябваше, но аз не Го послушах. Направих си операция, но тя не стана сполучлива и отново ми се изсипват червата и до сега та вече 50 години нося бандаж. Нали Той така ми каза. Той е виждал това нещо, но кой да Го слуша?

Та едно непослушание се изпитва от мене 50 години. Запитах Го и за една моя лека гърбица, която ми се беше явила. А Той ми каза: „Светли мисли оправят всички гърбици, и вътрешни и външни“. Каза ми го, но това вече Го послушах и вече съм над 80 години и си ходя изправен и не се сгърбих като други старци. Ходя си свободно, търча си, където трябва и не нося бастун.

Ето така работи Учителят. Има общи методи, но за всеки човек има строго определен метод. До него ученика се добира чрез послушание и проучване Словото на Учителя. Така се запознах с Братството и с Учителя и доживях до тези години, през 1992 година направих 80 години.

2. ДИМИТЪР ЗВЕЗДИНСКИ

Аз бях близък на брат Димитър Звездински. За пръв път той ме заведе при Учителя, за което му много благодаря. Веднъж бях в София и му гостувах, а той живееше при Захарната фабрика. Когато дойде време да си тръгвам за Петрич, брат Звездински ме заведе до гарата и си отиде. А влака дойде препълнен от централна гара и спря на гарата на Захарна фабрика. И аз, ха тук да се кача, ха там да се кача и влакът тръгна и като ме блъсна, та куфара ми се смачка и аз паднах. И за малко да ме завлече и прегази влака. Нямахме как върнах се обратно у брат Звездински и той ме запита: „Що стана бе, брат?“ Аз му посочих смачкания куфар. Той ме запита: „Носиш ли у себе си „Завета на цветните лъчи?“ „Нося ги“. И му посочих палтото и вътрешния джоб, където стоеше книжката и където я бях зашил да не се изгуби. „Те са те спасили, братко“, отговори той.

Тогава той ми разказа, че една сестра паднала и се ударила. Отишла при Учителя да се оплаква от бедата, която я сполетяла, защото куцала и се подпирала на бастун. Учителят я изгледал и запита: „Носиш ли „Завета на цветните лъчи?“ „Не“, отговорила тя. „Затова е станало това“, забелязал Учителят. Разговорът бил приключен. А брат Звездински добави, че Учителят му казал, че не е достатъчно само да я носиш тази книжка у себе си, но трябва да работиш с нея. А като работиш с нея, чрез нея се свързваш с Христовия Дух и Той, Христовия Дух те паз и закриля. А да носиш книжката у себе си без да си работил с нея и без да си направил връзка с Христа, то от нея не можеш да получиш Сила и Закрила. Сега разбрахте ли урока?

През време на войната, през 1942 г. германците бяха окупирали нашият град Петрич. Всички се бяхме уплашили, да не би германците да ни изтрепят. Тогава заминах за София, преспах при брат Звездински и на следващия ден отивам при Учителя и Го питам, дали ще пострадаме петричани от германците. Учителят каза: „Не се плашете, няма да пострадате!“ И така стана. Никой не пострада. Ама да знаете, що страх брахме и що ноци не сме спали от този страх. След като разказах на всички от Братството какво бе казал Учителят, ние се успокоихме. Но можеш ли да успокоиш цял напласен град? Не можеш.

Случило се така, че брат Димитър Звездински останал без работа. Отива при Учителя и Му казва: „Учителю, без работа съм. Дайте ми някаква работа, намерете ми нещо да работя.“ Брат Звездински очаква, че Учителят ще му намери работа, ще му посочи някой човек при когото да отиде и да каже, че Учителят го изпраща да му намери работа или да го назначи на служба. Така си мисли Звездински, защото той сам лично е виждал, как е постъпвал Учителят с други братя, които са останали без работа и които търсят помощ от Него. Така си мисли Звездински, ама така не става, защото Учителят мисли друго. Учителят му нарежда: „Рехох, напълни раницата с беседи и ги отнеси към Банско някъде и ги раздай към Банско да се четат!“ Но за да се отиде за Банско, тогава е трябвало открит лист. Както до скоро трябваше открит лист, да се отиде до град Петрич, понеже е гранична зона. Той напълни раницата с книги, хванал влака, слезнал на гарата и е вече на пункта, там където митничарите правят проверка на багажа. Митничарят преглеждал багажа на другите и по едно време се обръща към него и вика: „Хей ти, туриста, върви нататък!“ И му посочил с ръка да преминава и да отива натам, накъдето се е упътил. И тъй отишъл той в Банско, намерил наш брат, запознал се с него и решили двамата, той, брат Звездински да изнесе няколко сказки за Учението на Учителя. Като разгласили за сказката, поповете веднага скочи-

ли и ги наклеветили пред властта, че това са бунтари, комунисти и нелегални. Идват стражари, арестуват го и започват да правят обиск в стаята, където той няколко дни е отседнал при този брат. Претършували тук и там, един от стражарите потупал раницата, но не я отворил. Звездински му казал: „Отвори раницата, за да видиш какво има вътре в нея!“ А стражарят му рекъл: „Това не ми е работа. Който я е завързал, той да я отвързва!“ И така стражарите си тръгнали и раницата с беседите останала непокътната. След това двамата дълго се молили на Учителя и благодарили за помощта Му. Раздават част от беседите и с половината от тях пристигат при мене в Петрич. Тук ние имаме Братство. Той изнесе едно Слово пред нас и го започна така: „Братя и сестри, аз съм бил анархист, след това станах комунист, знам цялата литература на Карл Маркс и на Ленин наизуст. Първата стачка като комунист аз я проведох и всички се бяхме снабдили с патрони, патрондаши и бомби. Революция щяхме да правим, да освободим хората от робството. Но като дойде време и се запознах с Учението на Учителя, разбрах, че човек първо се освобождава отвътре и след това се освобождава отвън. С това Учение се освободих отвътре и сега съм бял брат и ви донесох беседи по поръка на Учителя.“ Ние слушаме, а една баба хаджийка му вика: „Ей, момче, ти добре си сторил, че си донесъл тия книги. Ама аз съм безграмотна и не мога да чета.“ А Звездински ѝ казал: „Учителят за такива като тебе е казал: „Да си купят буквар и да се научат да четат и след това сами да си четат беседите“.

На следващият ден баба хаджийка си купи буквар и започна да срича по него. Аз минавам покрай нейното прозорче на къщата, ама то е ниско, навеждам се и питам: „Бабо хаджийке, до къде си стигнала?“ Тя ме погледна през очилата и вика: „Стигнах до Жабата дете кряка у блатото“. Значи бабата е стигнала до буквата „Ж“, по тогавашния буквар. Ама накрая се научи да чете и сама сричаше беседите. Ето как работи Учителят.

3. ИЗПИТ ПО ЖЕНИТБА

Като влезнах в Учението на Учителя, първото нещо, което реших в себе си бе, да не се женя. Аз ви разказах, че според Учителя робът и робинята могат да родят само едно робче и нищо повече. Взех решение, но Небето реши да ме изпита, ама аз не знаех, че ще бъда изпитван. Тогава смятах, че щом съм взел решение, въпросът е приключен и аз продължавам напред в Учението.

Една година като се върнах от Рила, от летуването си, получих едно странно писмо. Като взех писмото от раздавача, ръцете започнаха да ми треперят и не само ръцете, но и цялото ми тяло и аз не можах да прочета от кого е. Оставих писмото на масата, направих няколко вдишки, за да се успокоя, помолих се и тогава прочетох писмото. А в писмото имаше една изливаща се любов и предложение за брак. С това лице се бях запознал на Рила. Веднага написах писмо на брат Звездински, споменах подателя на писмото и го питам какво да правя. Получих веднага писмо от него и той започва със следните думи: „Брат, като получиш писмото ми, прочети го три пъти, запомни го наизуст и веднага го изгори и никому нито дума след това.“ Той ми описа подробно лицето, с такива краски и по такъв начин, че разбрах, че то е от черно, по-черно и като четях изпитах същото усещане и започнах да треперя отново, както тогава, когато за пръв път държах писмото на онази сестра. Значи нещата се повтарят. Ами сега какво да правя? Чух в себе си глас: „Не пиши повече за тази случка!“ Не писах, замълчах, все едно, че не съм получил писмото. Така Небето ме спаси от едно голямо зло, за което съм много

благодарен. Това лице желеше женитба с мен и то по сметка. Аз имах голяма пчелин и от кошерите изкарвах не малко пари и с тях преживяхах добре и сносно.

Но отново се яви друг изпит. След много говорене, много увещание и препоръки от Димитър Янушев, аз склоних да отида в Стара Загора да се срещна с едно момиче. Още като я видях, аз се влюбих в нея, харесах я. Но стана така, че през деня не можехме да си поговорим. Семейство Кайракови, в което бях отседнал вечерта отидоха на сватба, а на мен с момичето казаха: „Вие двамата се уточнявайте!“ Какво да се уточняваме и как да стане това? Излязохме с момичето, вървим и мълчим. По едно време и двамата едновременно заговорихме. Аз казвам: „Кажи, какво ще кажеш по този въпрос?“ И тя със същите думи се обръща към мен и думите ни се срещнаха над главите ни. В тоя момент дойде един милиционер и ме запита: „Ти от къде си?“ Казвам: „От Петрич“. Той ме запита отново: „Имаш ли открит лист?“ Отговарям му, че за Петрич трябва открит лист, но за тука не се иска открит лист. Тогава той ми поиска паспорта, взе го и ме закара в милицията. Остави ме на дежурния милиционер и си отиде. Момичето, с което се разхождах беше от Братството. Отишло у дома на брат Райчо Кайраков, където бях отседнал и казало, че съм арестуван. Брат Кайраков дойде в милицията и каза за мене: „Този човек ми е гост. Той е мой познат. Аз гарантирам за него.“

Дежурният милиционер му отговори: „Абе доведе го тук един милиционер, но не каза каква вина има. Аз съм тук десет години милиционер и познавам всички в този град и всички милиционери в окръга, а тоя го виждам за пръв път. Откъде се пръкна този милиционер дето го доведе и къде се затри след това не мога да разбера и не мога да ти кажа. Но ето, аз го освобождавам твойт гост.“ Освободиха ме. Аз си отидох там, където бях гостувал. Цяла нощ не съм мигнал, ама не по момичето, а за това, от къде дойде и къде се завре тоя милиционер. Той се яви и на двама ни. Значи го имаше. А после го нямаше. Ето тайната, която ме мъчеше тая нощ. Това мисъл-форма ли бе или бе чиста реалност? По-късно се разбра, че това момиче също се отказа от мен, защото не искала да дойде и да живее в Петрич, което е на гранично място. Да, ама това беше после, когато бе преминала тази случка с милиционера. Ако не се беше явил милиционера, аз щях да взема друго решение. Та нали бях отишъл в Стара Загора на оглед. Човек като прави оглед, после избира и накрая прибира това що му е харесало. А тя на мен ми хареса. Значи аз щях да си я прибера у Петрич както едно и едно правят две. Да, ама това две не стана понеже се яви милиционера и развали цялата работа. Да развали работата погледнато по човешки. Но погледнато иначе, той спаси работата. Тук имаше пръст Учителят, това го разбрах, защото освен Учителят друг нямаше власт и сила да изпрати този милиционер, да дойде изневиделица, да ме арестува и да ме предаде на друг дежурен милиционер в участъка. И след това да изчезне без следа, все едно, че не го е имало и не е било. Но това беше на яве, защото трима го видяхме, трима говорихме с него и тримата го запомнихме. Значи го имаше, както я имаше тази случка, която случка се случи, за да не се ожена.

Смятах, че окончателно съм решил въпроса с женитбата, но всяка година се явяваше една кандидатка от Братството или от света и ми предлагаша брак. Не че аз не съм искал и не че аз съм бил кой знае какъв красавец, ама нали трябва да дойдат изпити да те изпитат от Небето, колко тежиш и колко струваш. И винаги се случваше така, когато аз реша да опитам чрез брака нещо изневиделица се явяваше и разваляше цялата работа. Та тогава

разбрах, че това нещо дето разваля всяка една моя работа за женитба е нещо Много Голямо. Разбрах, че това е Голяма Работа и повече шегя с нея не бива. Така накрая аз реших, че съм сгоден за Христа и ще гледам Нему да служа. Ама това решение много трудно го взех и чак накрая го взех.

Ето така работи Учителят с онези, които са Негови ученици.

4. ВЕСКА КОЗАРЕВА

Сестра Веска Козарева я познавах лично. Тя идва при нас в Петрич няколко пъти. Първият път, когато дойде тя носеше една чанта пълна с единични беседи. Тогава се издаваха единични беседи. Учителят държи една беседа и приятелите след това я издадат в отделна книжка. Това бяха тези единични беседи, които тя донесе в Петрич. А защо ги донесе? Учителят я извикал и и наредил като ходи в Петрич да вземе тези единични беседи и както правят пощаджиите, да ги пуска у кутиите по домовете. И тя така направи. Мина и ги пусна. А дали някой ги прочете, това не знам. Ние очаквахме, че след това ще дойдат много хора при нас. Но не дойде никой. Значи, никой не ги е чел или ако ги е чел някой, не му е било времето да дойде при нас. Та този опит бе направен, а резултата го знаем.

Следващият път, когато дойде ни разказа как Учителят я прасал и тя с файтон е пътувала от село на село. Ходела да проповядва. Така дойде и при нас като проповедник. Точно в този момент се случи едно голямо нещастие у дома ни. Имах брат по-голям от мене - Димитър се казваше. А той имаше един приятел - Кирил. Взел един пищов и почнали да го пробват, та да пукат с него. Обаче пищова гръмнал в ръцете им. Брат ми Димитър му се извади едното око и ръката и краката му се схванаха. Едната ръка и едното око останаха здрави, но след някой и друг месец почина. А пък другият - Кирил ослепе. Точно по това време дойде Веса Козарева. Казва ни: „Няма да плачите за Димитър. Димитър е буден, умен младеж и сега Небето го прие и прибра, за да не сгреша“. И аз тогава, след като почина брат ми се запознах с учението. На съм ми се явява брат ми, ние сме на фронта, аз държа картечницата, а брат ми държи лентата и аз стрелям по врага. Брат ми казва: „Дръж, това е най-правият път, който си хванал, върви по него и аз ще ти помагам. Този път е на Бялото Братство. Недей да плачеш за мене. Аз съм тука добре. Ще ти кажа, че Небето върза Кирил и го ослепи, за да не прави пакости, понеже той е буен дух и деен ама в отрицателна страна.“ Това каза брат ми на съм. Като станах на 32 години и аз приех учението. А брат ми си замина точно на 32 години. Виждате ли каква връзка има. Сега ще ви разкажа за също една такава връзка. Този Кирил ослепе. Когато се родил сложили му името на вуйчо му. А пък вуйчо му е касалин. Викаха го „чолако-Киро“. Едната му ръка беше повредена, до китката я нямаше. Имаше една ръка, а друга нямаше. Като му сложили името на вуйчо му, той по кармически закон взима и кармата му. И така ослепе момчето. Живя дълго, ама беше сляп. Ето такива беда ни се случиха, когато дойде Веса Козарева като проповедник. Тя ни разказа как са нещата с тази беда, а пък аз я после проверих, че това се оказа вярно.

Третият път когато дойде Веска Козарева у Петрич ни разказа друга случка, която се случила на Изгрева. Михаил Иванов и Кръстю Христов, куция се бият с юмруци пред Учителя. Ама яко се бият с боксове. Учителят е застанал пред тях и ги наблюдава. Излиза брат Петър да ги разделя, ама не може. Намесват се и други братя и сестри, ама също не могат да разделят Михаил Иванов и Кръстю. А Учителят ги наблюдава. По едно време Учителят извика: „Спрете!“ И те замръзнали. Обръща се Учителят към Михаил и му ви-

ка: „Ти ще заминеш за Франция“. А към Кръстю се обръща: „Ти ще останеш тука.“ Така Учителят разреши този въпрос. Единият го натири във Франция, а другият го остави тук. Кръстю беше куц, имаше вродено изкълчване на тазобедрената става, единия му крак беше по-къс и като вървеше куцаше. Такива куци хора има и до сега. Като срещна някой от тях все пред очите ми е куцият Кръстю. Та при всяко идване у Петрич, тя разрешаваше по някой наболял въпрос.

Когато Учителят се беше евакуирал в Мърчаево, по същото време отидох в София на Изгрева при сестра Веска Козарева. Тя се падаше ясновидка и при нея заварих две сестри, на които гледаше на кафе. Казах й, че искам да отида при Учителя в село Мърчаево, но не зная как да го направя. Тя ме упъти: „Ще вземеш трамвай N5 и ще пътуваш с него до края. После ще вземеш автобуса и с него ще пътуваш пак до края. След това ще тръгнеш пеш до едно място, където има кръчма и ресторант на име „Свети Петър“. Ще тръгнеш по пътя между тях. Той води до село Мърчаево.“ И тъй пътувах с трамвая, после с автобуса и накрая тръгнах пеш. По едно време аз се качих на един камион, който беше спрял да си наточат вода. По едно време хората ме питат за къде съм. Казах им - за Мърчаево. „Ние сме на друга посока. Рипай докато камиона върви бавно по нагорницето. След майко ще се засили на равното и не можеш да слезеш.“ Скорих и тръгнах вече успокоен. По едно време почувствах някакво безпокойствие и си казах, че тук има нещо нередно. Спрях се и попитах едни хора, които чукаха камъни и ги правеха на чакъл. „Тука имало една кръчма и ресторант на името на „Свети Петър“, да знаете накъде се намират?“ Те ми отговориха: „Ти си го заминал. Хей там при ония сгради.“ Върнах се и тръгнах между сградите по пътя. На един завой срещнах двама души, които разговаряха. Поздравих ги и продължавам пътя си. Те ме запитват: „За къде си бре, човек?“ „За Мърчаево съм.“ „Ето го пътя там горе. Ако продължиш по тоя път дето си тръгнал, той обикаля много.“ Благодарих им, излязох на пътя и продължих. Вървя що вървя и по едно време поглеждам напред. Пред мене и срещу мене идва една голяма група хора. Вглеждам се напред и виждам, че най-напред върви Учителят, а около Него братя и сестри. Значи се пресрещнахме. Тоя, гдето ме водеше чрез съветите на тия хора дето ги срещнах по пътя така направи, че ме изправи лице срещу лице срещу Учителя. Поздравих ги, целунах ръка на Учителя и тръгнах с тях. А те бяха ходили на екскурзия по планината и се връщаха. А ние се срещнахме точно, когато те слизаха от планината на пътя. Ако бях закъснял с пет минути, те щяха да тръгнат напред, а аз щях да си вървя сам по пътя. И сега се питам, ако хората от камиона не ме бяха упътили да слеза, ако аз не бях почувствувал тъга и не бях попитал каменарите, ако хората не ме бяха попитали за къде съм, аз щях ли да срещна Учителя? Нямаше да Го срещна. Кой накара тия хора да ме питат, за къде съм? Пак Той - Учителят. Така работи Той. Неуморно и безшумно.

5. ЯСНОВИДКАТА ВАНГА И МИХАИЛ ИВАНОВ

Аз съм от Петрич. А ясновидката Ванга е също от Петрич. Нея я познава цяла България. Що народ се извървя при нея. Сега за нея има написани много книги. Но аз също знам много неща, защото ние бяхме много близки и аз бях при нея нещо като „придворен човек“. Нейният дом беше отворен за мене. И тя винаги ми казваше: „Идвай по-често при мене, понеже твоего присъствие ми дава възможност да гледам по-ясно са хората.“ Ама това не е хвалба. То си има причина. След заминаването на Учителя, тя по духовен на-

чин прави връзка с Него. Учителят я пращал да идва при нас в братския кръжок. Тя дойде само два пъти. Първия път дойде в сряда и ми вика: „А бре Крумчо, кой е тоя човек под бора?“ А нашият салон, където се събираше братския кръжок беше заобиколен от борове. Ние гледаме, но нищо не можем да видим. Ванга си вижда по нейния начин. Тя е спяла отвън, но има вътрешно зрение и вижда. Втори път идва в петък. Тя пак се обръща към борове-те и вика: „Кой си ти бре там, дето си застанал до бора?“ А той ѝ казва, че името му е Кармен. Умрял преди 250 години и сега отивал и посещавал такива духовни центрове, за да му се даде възможност да се прероди, т.е. да еволюира. Това ми каза Ванга за него. Аз пък от Учителя съм срещал, че крайния предел за прераждане е 250 години. Това е крайната точка и от там имат възможност пак да идват да се прераждат. Ама могат да ги изпратят в живот-но, могат да ги изпратят в растение или да те пуснат да се прероди като чо-век. А Учителят казва, че сега се прави карцер за такива души, които не ис-кат да се поправят и ги слагат в безконечен затвор. Та това, което го каза Ванга беше вярно, защото и Учителят бе говорил за тия неща. Повече Ванга не дойде при нас.

Тя имаше връзка с Учителя по духовен път. Отивам веднъж при Ванга и тя ми казва: „Круме, да знаеш, вчера се срещнах с Учителя и Той ми каза: „Ванге, не съм доволен от тебе, защото не ти е чиста къщата!“ Пита ме какво значи това? Аз зная, но си мълча. Не искам да я обидя. При нея дойде една сестра. Казваше се Гуца: „Гледай мари, Гуце, що ли ми е лошо у тая къща, че не била чиста? Мед да сипеш, по нея с език можеш да го оближеш и пак меда чист ще бъде.“ А Гуца ѝ вика: „Не е за къщата ти у тая дето спиш, ама за дру-гата къща, дето е вътре у тебе. Защото духовно не си чиста.“ Какво може да каже Ванга. Мълчи и навела глава. Как да се изчисти отвътре? Що народ идва при нея и всеки я пита за умрели и за живи, вика този, вика онзи и всеки си оставя мръсотията у нея. Тя ги изчисти, а онези си оставят бокука у нея. Е, как няма да ѝ бъде мръсна вътрешната къща? Ама това аз го разбирам. Но как да ѝ го кажа? Аз съм „придворен“ при нея и тя ще ми се разсърди. Един ден ми казва: „Круме, отново се видях с Учителя и ми казва: „Ванге не съм доволен от тебе. Ще ти вземем и това зрение дето го имаш.“ Значи, първото зрение, дето го е имала и дето си гледала до 18 години е било външното зре-ние. После ослепа и външното зрение ѝ се замени с вътрешно зрение. Да ама след тази втора среща с Учителя, постепенно тя изгуби духовното си зрение.

Преди да изгуби духовното си зрение аз често бях при нея. Приятелите често ми изпращаха бучки захар, като предварително бяха преспали върху нея и така аз, за да им услужа носех тези бучки на Ванга, тя ги взимаше и ги гледаше на онзи, чиято бе бучката. Тя нарежда, а аз записвам и после им го изпратя с писмо. И всеки път тя казва: „Круме, срамота е и грехота е ваши хора от Братството да идват да питат мен, когато аз трябва да питам вас по духовни въпроси. Имате такъв Велик Учител, оставил ви е толкова книги. Вие имате по-голямо знание от мен.“ Иначе признава Учителя за Велик Учител.

Веднъж преди години тя ми казва: „Круме, сега благословията се дига от София и отива във Варна, Бургаско и още на други места!“ но не каза точ-но къде. Та вече 20 години аз ги търся тези места и обикалям от място на място, но никъде не съм видял и съм срещнал такова място или пък някого, където благословието да се е изсипало.

Отива брат Продан при Ванга. Но той нямал записан ден и нямало на-дежда да влезне при нея. Но тя го извикала и той влезнал при нея без да каз-ва кой е и какъв е. А тя направо му вика: „Е-е, Учението на Петър Дънов е

щала." Така този Миров Учител от Франция дойде да пита една гледкача още колко ще живее на земята и искаше тя да му каже тайната как да живее вечно. После аз тръгнах по София от брат на брат и разказах всичко. Онези, които го познаваха по времето на Учителя и му бяха сърбали попарата казаха: „Ние го познаваме какъв беше по-рано, такъв си остана и сега. Но другите не го знаят и се подвеждат.“ И аз тръгнах по цяла България и на всички разказвам тази случка вече над десет години. Но ме среща един брат и ми каза, да го разкажа както е, че да го напишем, за да се знае, кога Михаил е идвал в България и кога е ругал Учителя по най-долен начин. Написахме го, за да се знае. Който вярва да вярва. Който не вярва ще опита какво значи лунгур, по нашенски. А това е най-мръсната и най-долната дума, която може да се каже за един човек. По-долна дума по нашия край няма. Ето това е лунгур - скитник, безделник, непркопсаник.

6. БОЯН БОЕВ

Когато отивах на Изгрева винаги се срещах с брат Боян Боев. Бях при него и донесоха един колет с фасул. Казва там на сестрите, да го вземат и да си го разделят както намерят за добре. След заминаването на Учителя при него идваха и го посещаваха от цяла България. Всеки му носи нещо и всеки го пита за някакъв съвет. Той съветите ги даваше така както Учителят е говорил по някакви проблеми. А той записваше всички разговори на Учителя с приятелите. Веднъж го виждам как куца с крака си. И го запитах, защо не е искал съвет от Учителя и да му помогне та да оздравее. Боян Боев ме изглежда и ми заприказва високо. „Това болно коляно и тази рана, която гнои я имам от Балканската война. Има години, когато не гнои. Веднъж не изтърпях и викам на Учителя: „Учителю, Ти мъртви възкресяваш, Ти болни лекуваш, слепи чрез Тебе проглеждат, помогни ми и на мене, кракът ми да оздравее!“ А Учителят му рекъл: „Мога да го сторя това дето искаш. На теб това ти е последно прераждане. Ти вече отиваш в ангелска йерархия. И затова, ако сега те излекувам, трябва да дойдеш пак в друго прераждане на земята и това страдание да си го изкараш до края. Та избирай. Сега или ще идваш отпосле още един път на земята.“ Боян се стреснал и извикал: „Сега, сега Учителю!“ Това ми разказа Боян Боев за неговото страдание. Друг път Учителят бе казал на няколко приятели: „Ако искате да срещнете един ангел в човешка форма, това е брат Боев!“ Та брат Боян Боев с куция крак се залежа и дойде време да си замине. Аз бях на погребението му и бяха се събрали много хора от цяла България. Сестра Паша Теодорова изнесе тържествено прощално Слово.

Като се прибрах в Петрич отидох при Ванга ясновидката. Тя ми каза: „Кой беше този, когото погребяхте вчера?“ Отговарям: „Един голям брат. Казваше се Боян Боев.“ А тя отговори: „Е, е-е, голям човек е бил той бре! Е, е-е, що народ виждам. Пък и виждам Вашия Учител в заобиколен с много ангели. Коя е тази жена в бяло? Много учена жеңа бре!“ Казвам: „Това е Паша Теодорова, стенографката на Учителя, която стенографира беседите, когато Учителят говори.“ Ванга съзерцава още, гледа натам с нейните вътрешни очи дето аз не виждам, усмихната е и каза: „А бре Вашият Учител е много голямо Слънце, свети по-силно от слънцето. Това да знаеш от мене.“ Аз се усмихвам. „Аз това си го знам Ванге и без тебе. Ние също го знаем. Ама ние сме много малко тези, дето го знаем. А другите що не го знаят, трябва да го научат. Ама да се научи, трябва да прочетеш от книгите Му, трябва да знаеш да четеш, ама не само с тия външни очи, ама и да имаш и духовни очи, да можеш да го разбереш.“ Ванга се съгласява. Аз си тръгвам и си мисля за духов-

ните очи. На човек, ако не му се отворят първо външните очи и не му дойде времето да прочете нещо от Учителя, то иначе нищо не става. След това трябва да му се отворят духовните очи, да проумее какво е Словото на Учителя и накрая да тръгне чрез Словото по своя път и да го прилага. Ама това не на всекиму е писано. Благодаря на Бога, че на мене ми беше писано това, да срещна Учителя.

7. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

Един път след като бях в София реших да прескоча до Мърчаево и да гостувам на брат Темелко Темелков. А у неговата къща Учителят престоя почти цялата 1944 г. Аз няколко пъти съм ходил там през това време. Та се познавах с брат Темелко от онова време. Пристигнах в Мърчаево, посрещна ме брат Темелко както му е реда и се разприказвахме. От дума на дума той ми разказа този случай. Аз много добре го запомних и сега ви го предавам.

Отихъл Любомир Лулчев у Мърчаево и иска да го приеме Учителят на разговор. Три дена Учителят не го е приемал. Чак на четвъртия ден го приел. Влиза Лулчев в стайката на Учителя и притваря вратата. А вратата се отворила сама и се откrehнала до половината, та да се види какво става в стаята. Не само да се види, но и да се чуе. А пък вратата не се е отваряла лесно. Ама Учителят така е направил да се отвори, за да се види картината и да се запомни. Брат Темелко е в съседната стая и изведнъж чува високият глас на Учителя. А иначе Учителят е говорил тихо. Много рядко е повишавал тон, когато трябва да се скара на някого. Пристъпва Темелко към антрето и вижда вратата на стайката на Учителя, че е отворена. Поглежда вътре и вижда Любомир Лулчев коленичил пред Учителя. Такава картина Темелко не е виждал и се засрамва в момента. А Учителят му вика така: „Ще те затрия. В дън земята ще те затрия.“ Ама това Темелко го чува три пъти. Засрамва се Темелко, протяга ръка и затваря вратата, за да не се чува за какво Учителят му се кара. Като дошло време да излезне, то Темелко го среща и вижда, че Лулчев е целият изпотен и решил да си тръгва. Темелко го изпроводи до някъде и го пита: „Абе, брат Лулчев, защо беше Учителят така строг към тебе?“ Отговорил му: „Друг път ще ти кажа. Сега нямам сила.“ На следващият път, когато дошъл у Мърчаево Лулчев рекъл: „Ще ти кажа сега как стоят нещата. Аз съм ръководител на тъмните духове и бях завел немската армия да срази Съветския съюз и руснаците. Хубаво, аз водя немските армии, а от другата страна среща ме руската армия, която я води сам Учителят. И аз назад, назад, та капитулирах. Голяма битка стана и сега доход до търса от Учителя прошка. Ама Той проща не ми дава и ми каза, че в дън земя ще ме затири.“ Брат Темелко доживя дълги години, та видя как капитулира Германия, как руснаците победиха и завладяха почти цяла Европа. Ама това стана, защото Учителят ги водеше. А пък Лулчев комунистите го осъдиха и го убиха по нареждане на руснаците.

Най-довереното лице на Лулчев бе Йордан Андреев. Беше му нещо като адютант. Викаха му Аню. На времето Аню Андреев беше написал книга за Хитлер и го бе изкарал за гений. Аню отива при Учителя и Му показва каква книга е написал. Учителят му казал строго: „Хитлер беше един глупак. А ти си два пъти по-голям глупак щом пишеш за него.“ Като чул това, той взел, че скъсал книгата. Ако не я беше скъсал и беше я издал, то щеше заради тая книга да му хвъркне главата. Така Учителят му спаси главата.

Аню решил да напише книга за Любомир Лулчев. Писал що писал и приготвил тази книга. Но решил да търси помощта на Лулчев от оня свят.

Умувал що умувал и решил, че тази работа ще я свърши само Ванга.

Той си взе открит лист за Петрич за десет дена и дойде при мене да ми гостува. След това аз го заведох при Ванга, а той искаше Ванга да влезне във връзка с духът на Лулчев та да се яви лично Лулчев и да каже своето мнение за книгата, дето му я написал. Та ако имало някаква грешка да му каже чрез Ванга, та да я поправи. Ано седя десет деня при мене, но Ванга не можа да влезне във връзка с духът на Лулчев. Срокт на открития лист изтече и той си отиде, а на мене поръча да питам от време на време Ванга дали е срещнала Лулчев. Мина сума време и я питам: „Ванге, що стана със срещата ти с Лулчев?“ А тя ми каза: „Абе търсих го на седмото небе - няма го. Търсих го по затворите, търсих го у карцерите, никъде не можах да го срещна. Дали в дъното на земята не е влязъл? Дали не е в дън земи се е затрил?“ Като издума това Ванга, нещо ме стресна и нещо просветва у главата ми, та си спомних думите на брат Темелко, дето чул Учителят що му рекъл: „В дън земята ще те затрия!“ Тръгнах си и умувам. Думите на Учителя ги чух чрез устата на Ванга. А Ванга не знае тая история с Лулчев дето сега ви я разказах. Та всичко на края се събра в едно. Който трябваше в дън земи - влезна, а който си е глупак - глупак си остана. Минаха години и по разни списания започнаха да издават дневника на Лулчев, че и книга му направиха. Всичко това е хубаво. Ама аз знам за разказа на Темелко и неговата история се събра и потвърди с разказа на Ванга. Ето затова ви го разказах. Да го знаете и да го помните.

8. КОМУНИСТИТЕ И БЪЧВАТА

Имаше един приятел, казваше се Георги Патников. Той не е от Братството, ама ни симпатизираше и решил един ден да отиде при Учителя. Свършил си работата в София, за която отишъл и ето го на Изгрева. Но Учителят три дена не го приема. На четвъртият ден наново отива и си рекъл, че ако и днеска не го приеме Учителя, то след обед заминава за Петрич. Случва се така, че като отишъл на четвъртия ден на Изгрева, то Учителят сам го посреща пред Салона. Разговарват се за едно друго и между другото Патников Го запитва: „Учителю, тия комунистите много напреднаха. Уж са безбожници, а пък много напреднаха. Преминаха през Румъния и България, преминаха през Сърбия и ще прекосят цяла Европа. Как стана така, че уж са безбожници, пък дойде Силата у тях?“ Учителят го изслушва и му казва: „Рекох, те комунистите са сега, като една бъчва стегната отвън с обръчи. Ама като му дойде времето, като грейне слънцето, ще паднат обръчите, бъчвата ще се разсърхне и те сами ще паднат и сами ще се ликвидират. Ама първо трябва да се изпие бъчвата, що има у нея.“ Разговорът с Учителя приключил. Върна се Георги у Петрич и ни разказа всичко за бъчвата. Всички я запомнихме тая случка. Другите измряха, останах само аз да я помня. Изминаха 45 години от тогава. И бъчвата все пълна и обръчите все я стягат. Грее всяка година слънце, ама тя не се разсърхва, защото е пълна. През тези 45 години комунистите все управляват, защото бъчвата е пълна и обръчите я стягат. Но накрая бъчвата се изпразни, а всеки знае как и по какъв начин става това. И понеже всяка година греє слънце накрая тя се разсърхна, обръчите сами паднаха, ребрата от бъчвата сами паднаха и накрая се сбъднаха думите на Учителя, че „те сами ще паднат“. Така първо бъчвата се изпи, второ слънцето я напече и трето бъчвата се разсърхна и ребрата на бъчвата паднаха на земята. Дойде 1990 г. и Съветската империя се разпука по шевовите и сама се разруши отвътре. Силата що я крепеше тази империя се оттегли и изчезна. А като няма Сила, нищо не става. И ако е останало нещо, то от това нещо накрая нищо не остава. Това го видяха всички.

долу към 6-тото езеро и слязохме бавно до 3-тото езеро, до рибарника. Внезапно ни освети един прозрачен балон - елипсовиден. Дълъг около 6 м и широк до 3 м. Мина пред нас и изчезна. Не усетихме да се допре до нас. Питам другите: „Видяхте ли това кълбо?“ „Видяхме“. „Човек видяхте ли?“ „Не“. Казвам им: „Това са светлите същества, които ни придружават, светят и пазят!“

Трябва да ви кажа, че тук, на това място на рила ми се даде видение: Край езерото се играе Паневритмия. Горе на високо до Харамията седи Учителят, грамаден, величествен. Паневритмията достига до Него. Наоколо цялото пространство пълно с хора - хиляди, хиляди. Помислих си за това, което е казал Учителят, че тук ще идват самолети от цял свят и ще се играе Паневритмия.

Друго видение: Учителят стои върху висока могила - голям, величествен. В дясната си ръка държи голяма Библия, а в лявата бяло знаме дълго стотина метра. В тоя момент духа силен, ураганен вятър и знамето плъщи хоризонтално във въздуха. Казвам си на ума: Така устоява Учителят за нашето спасение.

Друго видение на Рила: Пристигнахме с един наш брат на хижа „Мусала“ към 4 след обед. Последният изяви желание да обиколи наоколо и излезе от хижата. Понеже той идваше за пръв път, аз си казах, че може да се заблуди някъде, затова излязох от хижата, но брата не го видях. Тръгнах полека нагоре към „Сфинкса“. Изкачих се на билото. Там духаше силен вятър. Слезнах малко по-долу и почнах да се моля за брата, да се завърне благополучно. Тогава ми се даде да видя следната картина: Учителят Го носят 24 старци и много ангели има около тях. Сетих се, че Учителят казва някъде: „На небето има 24 старци. Сега се гласи двадесет и петия.“

Веднъж тръгнах от хижата в 3 часа сутринта на върха Мусала с фенерче заредено на ток. Като стигнах до езерото над хижата фенерчето угасна. Ами сега какво да правя. Пътеката не се вижда. Тъмно е. Почнах да се моля: „Учителю, не ме оставяй тук да мръзна, помогни ми да стигна върха за изгрева.“ По едно време виждам като че ли се зазорява, пътя почва да се очертава все по-ясно. Стигнах до заслона. Чак тогава почна да съмва. Качих се на върха, имаше чуден изгрев и наоколо хоризонта бе опасан с ярко светла дъга от всички цветове. Вълшебна картина. Радвах се и благодарих на Бога и Учителя за всичко, което ми дават.

Друг случай за молитвата. Тръгнахме веднъж от хижа Белмекен за Мусала и вместо да тръгнем направо в дясно, тръгнахме на долу. Изминахме доста път. Тогава като видяхме картата, разбрахме, че сме на погрешен път. За да не се връщаме, тръгнахме по посока на дясно и нагоре, но път не намерихме. Решихме да се помолим. Още като казахме „Отче наш“ и отсреща се показва един коняр, който ни насочи към пътя и след малко излязохме на него.

Пак за молитвата. Веднъж тръгнах от „Страшното езеро“ през хижа „Мальовица“ по заешката пътека. Под връх Мальовица слезнах в Урдина река. Изведнъж падна гъста мъгла. Нищо не се вижда. Започнах да се моля и не мина много време изведнъж мъглата се процепа в дясно и право нагоре. Ориентирах се и тръгнах. Излезнах точно по салоните. Значи, пак ми помогнаха.

Друг път тръгнах пак от „Страшното езеро“ на горе по Великана. Като стигнах Алпийския лагер тръгнах на ляво по скалите под Попова шапка. Нататък не може. През всичкото време вървях в молитва. Като спрях за малко, местото на което стоях на два метра в диаметър започна да се свлича като лавина. Аз се стреснах и свличането спря. От там надолу са езерата под връх Мальовица. Не вярвам друг човек да се е изкачвал от там. Но светлите същества ме свалиха и спасиха. Ето така работи Учителя с учениците си.

10. ПРЕЖИВЕЛИЦИ

Един път бях на градината си при пчелите. Завалия силен дъжд с гръмотевици. Стъмни се. Нещо отвърте ми казва: „Круме, ставай и си отивай! От този дъжд реката от планината ще придойде. Не ще можеш да я преминеш с моторетката „Симсон“. Незабавно се приготвих и тръгнах. Като дойдох до реката, а тя беше излязла от коритото си и влачеше всичко. Аз както карах засилен с моторетката преминах през водата. След като минах вече сам се почудих как съм минал тази вода, защото големи мотори не можеха да минат реката.

Друг път ме викаха в Гоце Делчев. Казах ни, на гара Сараново, сега Септември да се прехвърлим на друг влак. Във вагона един пътник седеше срещу мене. Той пътуваше за Бургас, но знаеше, че аз трябва да слеза на Сараново. Аз бях заспал. Влака спрял и пътниците слезнали. Влакът отново потеглил. А вн е тъмно. Тогава бургазлията се сетил, че аз трябва да слеза и ме събуди. Каза ми: „Ти нали беше за Разлог?“ „Да“, викам. „Ами на тая гара трябва да слезнеш!“ В този момент аз ставам като ужилен и скачам от влака в движение. Чудя се сега накъде е гарата. Постоях малко и тръгнах надясно по релсите. Изведнъж виждам една лампичка и тръгнах към нея. А то какво било. Началникът на гарата дал път на моя влак и се връща. Попитах го: „Кой влак е за Гоце Делчев?“ Той отговори: „Ами този, който сега отива“. Аз се спуснах подир влака и тичах ли, хвърках ли, стигнах го и се качих. После се питам: „Кой накара бургазлията да ме събуди? Кой ме хвана при скачане от влака в тъмното от движещия се влак? Кой ме качи после в другия пак движещ се влак?“ Пак Той. Така работи Учителят.

Когато преглеждат войниците на комисия в гр. Дупница, за да определят кой за какво е годен, ги събличат голи. Офицерът ги преглежда и казва кой за къде е. Аз седях накрая и чаках. Един приятел до мене пак от Петрич ми казва: „Хайде да се съблечем, да минем.“ Отговорих му: „Ти ако бързаш мини, мене ме остави!“ И стана така, че тия от комисията си казаха нещо и излязоха. В това време дойде един офицер и попита: „Кой от вас е занаятчия?“ Обадиха се двама бръснари. Той им каза: „Идете хей там в онези бараки“, като им го посочи през прозореца. След това изчака да излезнат, обърна се към нас и каза: „Вие сте свободни. Отивайте си до второ викане!“ Тогава аз се обърнах към моя съгражданин и му казах: „Е, Гецка, ако кажех, че съм занаятчия сега щях да бъда войник, а вие щяхте да си отидете въщи. От 47 души мене ме освободиха“. Така работи Учителят.

Понякога питам мислено Учителя „Какво да направя за Бога“. И чувам думите му, които Той бе казал навремето по време на Школата „Люби. Учи. Мълчи. Търпи. Прощавай и Пътя си продължавай“.

Ето това е най-важното.

11. ВЪЗПОМИНАНИЕ

От редактора Вергилий Кръстев

Имаше двама братя от провинцията, бяха от гр. Петрич, казваха се Мирчо и Кирчо. Когато идваха в София на Изгрева, пътуваха заедно, спяха заедно, на планината бяха заедно и единия допълваше другия. Беше приятна гледка, да се наблюдават тези братя. Мирчо беше по-образован, обличаше се официално, с костюм и връзка, беше елегантен и държеше на своя външен вид. На ревера на сакото имаше значка на бялото Братство - Пентаграма, направена още от времето на Школата. Тя беше от чисто злато. Такива Пентаграми висяха като медальони на шията на възрастните сестри от времето на Школата. На малкото

му джобче стоеше автоматична писалка, забодена така, че същата не можа да се изгуби нито на Изгрева, нито на Рила. Как ставаше това, не знам. Но знаем, че тази писалка вършеше своята работа. Ако двама-трима се бяха сгупили около Мирчо на разговор, не след дълго той бъркаше във вътрешния джоб на сако-то и изваждаше ученическа тетрадка, прегъната надлъж на две, разлистваше я и намираше подходяща опитност, която да прочете. А това бяха опитности за-писани от него, с неговата автоматична писалка, с учениците и срещите им с Учителя от различни години. Това нещо не може да се преразкаже, защото че-тейки спомените той тутакси се пренасяше 30-40-50 години назад, като съвре-менник на Школата и цялата тази обстановка от онова време преминаваше в него, фокусираше се чрез неговите думи в едно живо Слово от времето на Шко-лата. Въздухът трептеше около нас, кожата ни настръхваше, тръпки ни побива-ха, не само от величието на преживяното с Всемировия Учител, но и ние ставах-ме съучастници на това време и на тези опитности. Съприкосновявахме се пос-редством опитностите на Неговите ученици. Впечатлението беше потресающо. Мирчо четеше, а около нас и в нас беше се разкрила Школата на Учителя и Словото Му течеше в нас, в думите ни в Дух и Истина.

През 1972 г. Мирчо и Кирчо заедно с една група на Мария Шопова бяха пристигнали в хижата на 7-те езера на Рила около 10 юли, във връзка с рожде-ния ден на Учителя, който бе празник и на Школата. Направихме една обиколна екскурзия по всички 7 езера и се върнахме след обед късно в хижата. През ця-лото време Мирчо и Кирчо разговаряха за времето на Школата. Единият подх-ваша една тема, другият довършваше като всеки прибавяше по нещо ново, а общият им разказ за нас беше непознат, ние бяхме от друго поколение и не бяхме се срещали с Учителя на земята. За нас Учителят бе в Словото и в опит-ностите на приятелите. Вечерта двамата започнаха да се приготвяват за следващия ден, който бе 12 юли, рождения ден на Учителя. Бях свидетел на не-що необикновено - те трябваше да се обръснат, да се измият и да се подготвят за следващия ден, така както направихме ние останалите. Но при тях стана не-що необикновено. Всичко това се обърна в един своеобразен ритуал, като за всяко нещо се изипваше с детайли, всяко движение се отмерваше и имах впе-чатлението, че те знаеха, че Учителят ги наблюдава. Когато им направих забеле-жка, че закъсняват за вечеря, те така изненадано и възмутено ме огледаха: „Ама как така, нали утре е денят на Учителя и ние не можем да се явим горе както и да е!“ Легнахме си всички заедно в едно общо помещение. От 24 часа те се събуждаха и ставаха на всеки половин час, да не закъснейт, като шеп-нешком се питаха, колко е часа. Накрая не издържах и в 3 часа през нощта излезнах на молитвения връх. Ние останалите излезнахме към 6 ч. Мирчо е бил ръководител на Братството в Петрич. Групата им е наброявала около 10-15 човека. Беше свикнал да ръководи, така че на Молитвения връх той зае своето си място. По-късно слезнахме на полянката и Мирчо и Крумчо изведнъж в глас казаха: „А сега започваме да играем Паневритмия“. Ние възразихме, че няма музикант между нас и няма кой да свири Паневритмия, а Крумчо каза: „От 22 март до 22 септември Учителят казва, че всеки може сам да си пее и да си иг-рае Паневритмията и ние ще направим това.“ Ние не се съгласихме, защото не знаехме Паневритмията. Нито думите ѝ, нито мелодията. А можехме да я иг-рем и то при положение, че имаше пред нас някои, които да ни показват, играей-ки упражненията. Ние седяхме на камъните, а Мирчо и Кирчо застанаха един до друг и започнаха сами да си пеят и сами да си играят Паневритмията. Ние седяхме и гледахме, а те се бяха толкова унесли, че не ни обръщаха внимание. Така изиграха цялата Паневритмия. Аз заварих как учениците от Школата на Учителя играеха - сестрите с бели рокли с широки ръкави, препасани с бял

шнур. Те играеха и пееха. В средата оркестъра също свиреше. Никога до сега не съм виждал и няма да срещна хора, които да играят така Паневритмията. Всяка дума изпята от тях бе съпроводена с едно движение, но то не бе движение, а беше магия на Словото, което слизаше като текст, обличаше се в мелодия и се втичаше в тяхните движения. Видях какво означава съвкупност между Слово, музика и движение. Това остана като модел в моето съзнание, какво представлява истинската Паневритмия. Когато 30 години по-късно решихме да задвижим въпроса за изучаване на Паневритмията чрез нейните оригинали, в съзнанието ми оставаше Паневритмията, която играеха учениците на Школата на Учителя, както и онази, която изиграха Мирчо и Кирчо на Петровден през 1972 г.

Кирчо беше по друг начин устроен и за него Словото на Учителя, Школата, беше в него и той ги изразяваше така както можеше. Неговото поведение понякога беше наивно и глуповато за околните, особено за онези, които не познаваха Учението. Те го приемаха като особняк и че говори разни врели некипели. Но което бе най-важното, той не пострада през време на гоненията, въпреки че не се прикриваше, а говореше на ляво и на дясно. Причината бе в неговата чистота, която го охраняваше и пазеше. В него имаше скромност и лъхаше чистотата, а останалите я възприемаха като глуповатост и наивност от негова страна. В братските среди той бе приет радушно, но в онези смътни времена, когато имаше гонения не смееха да споделят с него някои неща, защото той тръгваше и ги разнасяше на дълж и на шир. За нас това бе неразумност, но за него това беше напълно естествено, защото той знаеше, че за Словото на Учителя няма прегради и трябва да се лее на дълж и на шир по света. Тогава нашите приятели се усмихваха снизходително и казваха: „Кирчо, Кирчо!“

Но третият брат - Крумчо Божинов не се поколеба в онзи случай, когато Михаил Иванов беше дошъл в Петрич, беше се срещнал с ясновидката Ванга и беше наговорил нелепости срещу Учителя и че той е мировият учител. Не се поколеба, не се уплаши от никого, дойде в София и мина през стотици къщи и на всички разказа за случилото се. Едва ли в онези смътни времена някой би постъпил като него, така явно и открито да се противопостави на Мировия Лъжец - Михаил и да защити Всемировият Учител - Бейнса Дуно. Ако беше друг, щеше да отиде тайно и потайно и на ухо да го разказва на онези лица, на които има доверие, страхувайки се да не си навлече омразата на привържениците на Михаил в България и да бъде обект на последващи санкции на властта; която гонеше братството. Но Крумчо не се уплаши, мина навсякъде и носеше развя-тото знаме на Истината. За него лъжата бе лъжа и той я отрече, защитавайки името на Школата и Учителя. По храбра постъпка в последните 45 години от заминуването на Учителя не бях срещал. И няма досега!

Крумчо беше пчелар, отглеждаше пчели и изваждаше чист, натурален мед. Той го разнасяше в тенеките на приятелите и те го откупуваха. Медът беше чист, но той бе набран от пчелите в един сезон когато цъфтяха кестените и медът беше леко горчив. Спомням си, че някой му беше поръчал една тенекя мед и той бе изпратил една тенекя по пощата. Но понеже медът беше горчив, т.е. от кестени, отказаха да откупят меда, като казаха, че медът е горчив и развален. Аз присъствах в този момент и видях с какво негодувание посрещна той това обвинение. Той отрече, че медът е горчив понеже е бил развален и изнесе цяла лекция за меда събран от цвета на кестените. Ние мълчахме и слушахме. Накрая той се обърна и запита: „Абе, няма ли някой между вас, който да ми вярва?“ Всички мълчаха. Получи се сконфузно положение. За мен меда беше също горчив, но приятен за ядене. Станах и казах: „Аз купувам тенекията с меда.“ Родителите ми също не харесаха меда и решиха, че някой хитър дъновист

ме е излъгал. Аз си прибрах тенекията и в разстояние на 5 години опитвах през ден от този мед. По-малко, защото беше горчив и накрая го изяхох и нищо не ми стана. Разбира се Крумчо вадеше мед и през другите сезони - сладък, но от сладкият му мед аз не съм вкусвал. Дано дойде време да опитам и от сладкия му мед. Но по-добър и вкусен мед от тези спомени едва ли ще се намери.

Той беше честен и почтен брат.

През 1990 г. Марийка Марашлиева направи опит да се запишат опитностите на брат Крумчо. Той дойде у нея, срещнахме се и в мое присъствие ги записвахме на магнетофонна лента. Те бяха разказани от него. А по-късно част от тях бяха записани собственоръчно от него в тетрадка, като изпълни поетото обещание при една наша среща. По-късно Марийка Марашлиева от магнетофонните ленти ги прехвърли на машинописен текст. И от там те бяха подготвени, за да се отпечатаат. Неговите опитности са от порядъка на вътрешната Школа, т.е. когато ученика се е добрал до Школата, получил е Словото и Учителят работи чрез него посредством това Слово. Това е един пример, когато бъдещите поколения ще работят със сходни методи като, приемайки Словото на Учителя и прилагайки го в живота си, ще се сдобият с едни положителни резултати за своето развитие. Ние следващите поколения, които не заварихме Учителя и онези, които Го завариха, знаехме от опит, че някои имаха опитности приживе с Учителя на физическото поле, при срещата си с Него. Други имаха опитности с Него изразени в Невидимия свят, като срещи с Него на сън, във видения и други форми на контакт. Опитностите носеха печата на Учителя, защото бяха запечатани с печата на Неговото Слово. Ето тук брат Крум е озаглавил своята тетрадка, като спомени за влизането му в Братството. С големи букви е озаглавил: „Така работи Учителят“. Ние смятаме, че по-подходящо заглавие от това, не може да се намери за неговите опитности. Така също и за опитностите на другите. Наистина, така е работил Учителят и така работи Учителят днес и така ще работи Учителят утре. А как работи ли? Чрез Словото, чрез Дух и Истина. Защото „Глава на Твоето Слово е Истината“. Защото Глава на Истината е Божествения Дух, а Глава на Божествения Дух е Абсолютния Дух на Битието, а Абсолютния Дух на Битието е изява и проявление на Бога. Амин.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаният Крум Божинов Самарджиев от гр. Петрич, жив. на ул. „Дим. Благоев“ No 51, с л.п. No 1348526, издаден на 12.IX.1990 г. от МВР - Петрич, удостоверявам следното:

1. През 1990 г. лично в дома на Марийка Марашлиева разказах моите опитности от времето на Школата на Учителя Петър Дънов на Вергилий Николов Кръстев, които той лично записа на магнетофон.

2. Магнетофонният запис бе прехвърлен на машинописен текст от Марийка Марашлиева. В последствие този текст бе подреден и подготвен от Вергилий Кръстев, който ми го предостави в окончателен вид. Аз го прегледах и съм съгласен да се публикува. Упълномощавам Вергилий Кръстев да го публикува в том IV. от книгата „Изгревът“ като той единствен има право на публикация.

3. Цялостният материал представлява моя изповед, която е точна, вярна и истинна.

Петрич
10.X.1995 г.

Декларатор: Крум Божинов
Подпис:
Свидетел: Марийка Марашлиева

ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ

До обичните ученици,

„Бъдете съвършени както е съвършен Отец ваш небесни“, е казал Единия Учител, Който е отделил стария живот от новия.

Съвършени в какво? В Любов, в доброта, в правдивост, в Мъдрост, в Истина.

А Истината това е проявената Любов в живота. Може ли вие да проявите тази Истина на дело?

А знаете ли вие размерите на тая всеобемляюща Любов на Бога на боговете, на Господа, на господарите, на Учителят на учителите? Който казва, че седем пъти на ден по седемдесет трябва да се прощава, на брата, на приятелите, на ученика, който се обръща и иска прошка. Тази Любов в миналото е била ваш спътник, тя и днес е с вас. Мислите, че тя може да се измени и стане друга с ограничени предградия? Не.

Горко на богатия, който не е богат. Горко на бедния, на сиромаша, който не е сиромаш.

Това е едно от правилата на Божието царство на великата Окултна Школа.

Богат, богат в Божественото и сиромаш в човешкото.
Моят Мир да бъде с вас.

Бургас
28.VI.1920 г.

/Свещеният подпис/

Снимка No 1. 1. Ангел Гешев. 2. Кортеза Гешева. 3. Младен Илиев. 4. Мария Младенова. 5. Весела Ангелова.

Снимка No 5. От ляво: 1. Мара Чаталбашева. 2. Тодора Тодорова. 3. Учителя. 4. Магдалена Попова. 5. Георги Радев.

Снимка No 6. От ляво: Мария Чаталбашева. 2. Попова. 3. Тодора Тодорова. 4. Учителя. 5. Георги Радев.

Снимка No 7. 1. Катя Зяпкова. 2. Савка Керемидчиева. 3. Симеон Златев - пазащът. 4. Учителят. 5. Съпругата на наблюдателя. 6. Петко Епитропов. 7. Генерал Стоянова. 8. Рашко Марков от Русе.

Снимка No 9. От ляво: 1. Елиезер Коен. 2. Драган Петков - отзад. От дясно: Васко Искренов - клекал, над него Матей Давидов, до него Цанка Екимова, над нея Атанас Николов - есперантист. До Учителя е Гръблашева.

Снимка No 11. 1. Симеон Симеонов. 2. Мария Златева. 3. Атанас Минчев. 4. Пенка Михайлова. 5. Асен Арnaudов. 6. Верка Куртева. 7. Игнат Котаров.

Снимка No 13. 1. Владо Николов - руснака. 2. Темелко Гьорев. 3. Симеон Стоянов. 4. Петър Пурака. 5. Няма го на снимката Никола Георгиев.

Снимка No 14. 1. Мара Савова. 2. Темелко Гьорев. 3. Теофана Савова. 4. Учителя. 5. Пенка Белева. 6. Стефан Белев. 7. ...

Снимка No 16. От дясно на Учителя, втора под ред е Юрданка Жекова, а трета е Мария Младенова.

Снимка No 17. От ляво, втори ред, втора под ред е Димитрина Атанасова, а трета е Василка Иванова с бялата шапка, от ул. „Опълченска“ 66.

Снимка No 18. От ляво: 1. Начо Петров. 2. Юрданка Жекова. 3. ... 4. ... 5. Учителят. 6. Савка Керемидчиева. 7. Катя Зяпкова. 8. ...

Снимка No 20. От ляво: 1. Руси Петров. 2. Георги Тахчиев. 3. Николай Шиваров. 4. Борис Николов. 5. Елиезер Коен. 6. Георги Радев. 7. Пеню Ганев. 8. Верка Куртева - полегнала. Прави: 1. Стефан Дойнов. 2. Васко Искренов.

Снимка No 25. 1. Кирил Икономов - с очилата. 2. Галилей Величков. 3. Веселин Павлов. 4. Мария Златева. 5. Филип Стоицев. 6. Пенка Михайлова.

Снимка No 26. От горе на покрива е Гради Минчев. Най-отдясно, седнал е Иван Антонов. Над него в Руси Петров, а до Иван Антонов е Михаил Иванов в медитация.

Снимка No 27. От ляво, седнали: 1. Маргарита Мечева. 2. Пеню Ганев. 3. Сийка Динева. 4. Димитрина Атанасова. Прави: 1. Анка Каназирева. 2. Севда Николова. 3. Учителя. 4. Анка Динева. 5. М. Маргаритова. 6. Славчо Печеников (Славянски).

Снимка No 29. От ляво, седнали: 1. Савка Керемидчиева, над нея Димитринка Атанасова. От дясно: Учителя, до него д-р Жеков и Юрданка Жекова. Долу седнал е Боян Боев. Останалите са латвийци.

Снимка No 34. I ред, отляво: 1. Буча Бехар. 2. Мариета Бертоли. 3. Влади Симеонов. 4. Димитър Янушев. 5. Пенка Белева. 6. Учителя. 7. Райна Калпакчиева. 8. ... 9. Найденов, долу седнала е Николина Балтова.

Снимка No 35. 1. ... 2. Димитър Янушев. 3. ... 4. Верка Куртева. 5. ... 6. Николина Балтова. 7. Учителят. 8. Влади Симеонов. 9. Пенка Белева. 10. Найденов.

Снимка No 40. От ляво, горе: 1. Тереза Керемидчиева. 2. Савка Керемидчиева. 3. Латвийка с черната рокля. 4. Феликс - латвиец. 5. Емма. 6. Латвийка. II ред, втора е Ана Мазурс, втора е Амайлия - с шал. III ред, трета е Мариета Бертоли. IV ред, седнала отдясно е Анина Бертоли. Най-отдясно, втори ред от горе е Бертоли.

Снимка No 41. От долу, ляво, седнали: 1. Генерал Стоянова - със шарената рокля. 2. Доктор Давидова - с бялата коса. 3. Елена Казанъклиева. II ред: В средата е Сабсай - с бялата жилетка, държи бяла шапка и до нея е Карден в профил - с наметнато манто. Последен ред от дясно: 1. Цанка Екимова. 2. Попова. 3. Боян Боев. 4. Методи Шивачев. 5. Начо Петров. 6. Методи Марков - евангелски пастор. 7. Гради Минчев.

Снимка No 42. Седнали пред Учителя на високи столове са: Карден - с панделката и Сабсай - с бялата шапка. В ляво е Боян Боев, над него е Димитрина Атанасова, над нея е Пенка Белева - с бялата шапка, а над нея Иван Антонов с дългата коса.

ЗАБЕЛЯЗАНИ ГРЕШКИ В ТОМ VI НА „ИЗГРЕВЪТ“

1. стр. 158, 10. ред от долу нагоре - забранявах, а не забравяха
2. стр. 220, 9. ред от долу нагоре - разбиране, а не разбираме
3. стр. 220, 6. ред от долу нагоре - злото, а не лото
4. стр. 220, 1. ред от долу нагоре - Ще кажеш, а не ще кажа
5. стр. 226 към No 11 - Майката на Сийка Динова, а не на Сийка Дойнова
6. стр. 228, 9. ред отгоре - Дебелец, а не Делебев
7. стр. 228, 15. ред отгоре - Генчо, а не Гечо
8. стр. 234, 19. ред отгоре - Богати хора, а не бога хора
9. стр. 236, 17. ред отгоре - Сийка Динова, а не Дойнова
10. стр. 263, 15. ред от долу нагоре - концертът свърши, а не свири
11. стр. 285, 26. ред отгоре - снаха Дора, а не Добра е жената на Николай
12. стр. 384, 32. ред отгоре - ако бяхте, а не ако бяхме
13. стр. 385, 6. ред отгоре - питат, а не питам
14. стр. 391, 6. ред от долу нагоре - по път, а не по път
15. стр. 455, 12. ред от долу нагоре - пропуснато в, да се чете „в мене“
16. стр. 469, No 13, 2. ред от долу нагоре - да се чете: за да ги отбелязвам
3. ред от долу нагоре - да се чете: през оня период
17. стр. 512, 4. ред от долу нагоре - Свилен, а не Сливен
18. стр. 543, 9. ред отгоре - в гимназията, а не прогимназията
19. стр. 546, No 3, 7 ред отгоре - Димитър Янушев, а не Явашев
20. стр. 601, 17. ред отгоре - полковникът е Тодор Бошков;
18. ред отгоре - трябва да бъде скочил, а не склочил
21. стр. 625, 16. и 19. ред отгоре - Трявна, а не трябва
22. стр. 630, 6. ред отгоре - пътищата бяха блокирани, а не пътниците
23. стр. 651, 30. ред отгоре - събитията се промениха след 10.XI.1989 г., а не 10.IX.1989 г.
24. стр. 672, 17. ред отгоре - представителство, а не правителство
25. стр. 676, 9. ред от долу нагоре - Паша Теодорова, а не Паша Христова
26. стр. 684, 20. ред от долу нагоре - работилницата, а не работниците
27. стр. 688, 29. ред отгоре - заразяли, а не заразяли
28. стр. 739, точка 3, 3. ред - трябва да бъде Георги Йорданов, а не Йордан

Забележка: Допуснатите грешки се дължат на пропуски в машинописния текст, при компютърния набор, както и на коректорът, който едновременно е и съставител и редактор на сборниците „Изгревът“ от том I до том VII.

БЛАГОДАРНОСТ

Поднасям своята благодарност към онези, които съдействаха за отпечатването на Изгревът, том VII: Величка Няголова - Франция, Жан-Луи и Арлет Гобо - Франция, Цветана Иванова - Atlanta, USA и Виола Бауман - Greenwich, USA.

Благодаря на всички български приятели, които ми съдействаха в трудното начинание за отпечатване на „Изгревът“, том VII.

Д-р Вергилий Кръстев

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Мария Младенова	3
2. Лиляна Младенова	21
3. Полковник Илия Младенов	25
4. Елена Казанлъклиева	54
5. Георги Йорданов	65
6. Драган Петков	125
7. Боян Златарев	157
8. Стоянка Драгнева	168
9. Гради Минчев	183
10. Атанас Минчев	300
11. Иван Антонов /от Тодор Ковачев - внук/	333
12. Темелко Гьорев	406
13. Стефка Няголова	452
14. Йотка Младенова	476
15. Васко Искренов	498
16. Ангел Вълков	523
17. Анка Тодорова	570
18. Юрданка Жекова /от Цанка Екимова/	584
19. Юрданка Жекова /от Радка Левордашка/	596
20. Любка Хаджиева	628
21. Анина Бертоли	648
22. Мариета Бертоли	673
23. Крум Божинов	683
24. Писмо на Учителя	701
25. Бележки към снимките	702
26. Забелязани грешки в том VI	703

* * * * *

Съставител и редактор
д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник и предварителен машинопис
Марийка Марашлиева

Компютърен консултант
Стефан Кръстев

Предпечатна подготовка
Величка Халембакова

Тираж том VII - 2000 броя